nếu ốc sên có tình yêu

ĐINH MẶC

Nhà xuất bản Văn Học vh
Công ty cổ phần sách Văn Việt

Nếu ốc sên có tình yêu (tái bản)

https://thuviensach.vn

Nếu ốc sên có tình yêu (tái bản)

Tác giả: Đinh Mặc

Dịch giả: Greenrosetq

Kích thước: 16 x 24 cảm ơn

Số trang: 664

Ngày xuất bản: 04/2014

Giá bìa: 150.000 ₫

Công ty phát hành: Văn Việt

https://thuviensach.vn

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Type & ebook: Dark

Nguồn ebook: http://www.luv-ebook.com

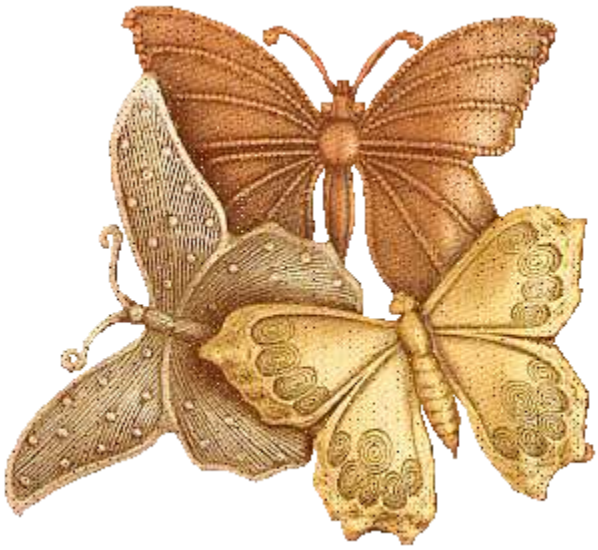

Giới thiệu

Bổ sung phần ngoại truyện viết về Diêu Mông – cô gái tài sắc vẹn toàn nhưng không may mắn trong tình yêu và phần ngoại truyện về Hứa Tuyển – người anh trai tuyệt vời của Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Trên thế giới này có một loại tình yêu đẹp đẽ là lưỡng tình tương duyệt, tâm linh tương thông.

"Tôi theo đuổi em lâu như vậy, em có suy nghĩ gì?"

Hứa Hủ cảm nhận rõ ràng nhịp tim đập thình thịch trong lồng ngực, tuy nhiên... logic của anh không đúng.

"Anh theo đuổi em bao giờ?"

Quý Bạch nhướng đôi mắt đen lặng lẽ nhìn cô.

"... Mỗi buổi sáng tôi đều tập luyện cùng em, tôi đích thân dạy em bắn súng, khiến đội hình sự gọi em là chị dâu... không phải theo đuổi em thì là gì?"

...

Cô thở hắt ra một hơi dài, để bình ổn nhịp tim trở lại.

"Anh không cần theo đuổi em nữa."

Quý Bạch hoàn toàn không ngờ cô nói câu đó. Lòng anh chùng xuống: *"Ý em là gì?"*

Hứa Hủ nhìn vào mắt anh: *"Em cũng thích anh, vì vậy anh không cần theo đuổi."*

https://thuviensach.vn

Lời nhận xét của dịch giả Greenrosetq:

Đây là tác phẩm mới nhất của Đinh Mặc. Tên truyện có vẻ hơi "sến" nhưng thực sự khá độc đáo, độc đáo từ ý tưởng đến hình tượng nhân vật.

Mặc dù truyện có tình tiết điều tra phá án nhưng Đinh Mặc khẳng định đây không phải là tiểu thuyết hình sự hay trinh thám, yếu tố tình cảm chiếm một nửa.

Một trong những nguyên nhân khiến tôi thích tác phẩm của Đinh Mặc là nữ chính thông minh và cá tính. Nếu ốc sên có tình yêu cũng không ngoại lệ, nữ chính gây ấn tượng với độc giả ngay từ chương đầu tiên, có thể nói là dạng nhân vật hiếm gặp trong ngôn tình. Nam chính đương nhiên vẫn tuyệt vời như các tác phẩm trước đó.

Đinh Mặc đã bỏ ra một tháng để thu thập tài liệu, chuẩn bị cho cuốn tiểu thuyết này, tôi tin cô sẽ không làm độc giả thất vọng.

https://thuviensach.vn

Thông tin tác giả

Quê ở Vũ Hán, Hồ Bắc, hiện đang sống ở Bắc Kinh.

Một trong những tác giả được yêu thích nhất trên mạng Tấn Giang với thể loại truyện rất đa dạng: cổ trang, viễn tưởng, tội phạm, thương trường...

Các tác phẩm: Hãy nhắm mắt khi anh đến, Kiêu sủng, Dục vọng của người chinh phục,...

Mục lục

https://thuviensach.vn

Chương 1: Lưỡi dao trong công viên

Chương 2: Cái chết bí ẩn

Chương 3: Trăn vàng

Chương 4: Chân dung kẻ giết người hàng loạt

Ngoại truyện: Lâm Thanh Nham

Ngoại truyện: Phùng Diệp

Ngoại truyện: Quý Bạch và Hứa Hủ

Vĩ thanh

Ngoại truyện Hứa Tuyển: Sắc màu thế gian

Ngoại truyện: Thư Hàng – Diêu Mông

https://thuviensach.vn

Chương 1: Lưỡi dao trong công viên

Thành phố Lâm nằm bên bờ sông Bích Ba. Mỗi khi mùa xuân về, cả thành phố phảng phất được bao trùm bởi sương mù ẩm ướt và mát lạnh.

Một ngày sắc trời u ám bình thường, cục cảnh sát thành phố có một sự xao động bất thường: Đại đội cảnh sát hình sự xuất hiện hai nữ cảnh sát thực tập trẻ tuổi.

Đây vốn không phải chuyện to tát. Nhưng hai cô gái trẻ mới ngồi trong văn phòng một lúc đã thu hút sự chú ý của không ít cảnh sát, có người thậm chí thò đầu vào cửa quan sát hai cô gái.

Trông bọn họ rất đặc biệt.

Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi Triệu Hàn là người liên lạc thực tập của hai cô gái. Lúc này, anh cũng như các đồng nghiệp khác, ngẩn người nhìn hai cô gái trẻ trước mặt.

Một cô rất xinh đẹp, còn một cô… trông hơi kỳ quái.

Cô gái ngồi bên tay trái tên Diêu Mông, là nghiên cứu sinh tâm lý tội phạm đại học công an. Cô có đôi mắt to và mái tóc dài, tuy chỉ mặc quần jeans và áo sơ mi trắng đơn giản, nhưng không khác gì người mẫu bước ra từ tạp chí tuổi trẻ. Sơ yếu lý lịch của cô tương đối hoành tráng: Học bổng của nhà trường, cán bộ xuất sắc, người

https://thuviensach.vn

chủ trì chương trình phát thanh của trường, top 10 tuyển thủ xuất sắc trong cuộc thi hùng biện…

Triệu Hàn có dự cảm, Diêu Mông sẽ trở thành hoa khôi mới của ngành cảnh sát thành phố Lâm.

Cô gái còn lại tên là Hứa Hủ…

Trong sơ yếu lý lịch, thành tích của Hứa Hủ rất xuất sắc, năm nào cũng đứng đầu toàn trường đại học.

Nhưng Triệu Hàn nghi ngờ, không biết cô làm thế nào để thi vào trường công an. Cô có vẻ không cao tới một mét sáu. Người vừa gầy vừa nhỏ bé, dù ngồi nghiêm chỉnh trên ghế cũng chỉ giống vị thành niên. Làn da cô trắng đến mức không chút sắc hồng, ngũ quan thuộc loại bình thường. Nhìn lướt qua, trông cô giống… đúng rồi, giống nhân vật ma cà rồng trong phim Mỹ. Nhưng cô lại mặc chiếc áo khoác dài màu đen nghiêm chỉnh, dài đến tận mắt cá chân, không hợp với bộ dạng non nớt của cô, khiến cô có vẻ kỳ quái và buồn cười.

Còn tên của cô, Hứa Hủ, đọc là Xuxu? Suỵt Suỵt[1]?

[1] Trong tiếng Trung phiên âm của từ "suỵt" cũng là "xu", giống phiên âm hai từ Hứa Hủ. (Mọi chú thích đều của người dịch)

Triệu Hàn hơi buồn cười, nhưng vốn là một chàng trai trẻ hiền hậu và lịch sự, nên anh vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, thôi không quan sát Hứa Hủ. Anh vừa định mở miệng, đúng lúc Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt của cô khiến Triệu Hàn hơi ngây ra. Mấy phút trước đó đều là Diêu Mông trò chuyện với anh, Hứa Hủ chỉ trầm mặc lắng nghe, thậm chí dường như chưa từng nhìn thẳng anh một lần.

https://thuviensach.vn

Triệu Hàn phát hiện, đồng tử của cô đặc biệt đen, đen đến mức khó diễn ra. Ánh mắt cô vô cùng bình thản và đúng mực. Anh đột nhiên có cảm giác, cô đã nhìn thấu suy nghĩ của anh, cô biết anh nghĩ gì về cô.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Hứa Hủ lại cúi đầu, khôi phục bộ dạng trắng bệch uể oải.

Triệu Hàn ho khan một tiếng: "Mấy ngày nay Quý đội phó nghỉ phép. Khi nào anh ấy trở về, anh ấy sẽ quyết định thầy giáo hướng dẫn thực tập của hai em."

Mắt Diêu Mông đột nhiên sáng ngời: "Có phải là tiền bối Quý Bạch, người có tỷ lệ phá án cao nhất ở khu vực Tây Nam không ạ?"

Triệu Hàn mỉm cười gật đầu.

"Liệu anh ấy có hướng dẫn bọn em không?" Hứa Hủ bất chợt nói xen ngang, âm thanh của cô mềm mại yếu ớt.

Triệu Hàn trả lời: "Phải đợi Quý đội về rồi mới quyết định."

Quý Bạch không xa lạ với giới nữ cảnh sát trẻ tuổi. Mọi người đều nói, anh có bề ngoài nho nhã nhưng tiếp xúc lâu ngày mới biết, anh đẹp trai bao nhiêu thì bụng dạ cứng rắn bấy nhiêu, bất kể là đối với tội phạm hay đối với những cô gái có cảm tình với anh.

Vì vậy, mặc dù cục trưởng từng đích thân dặn dò, để đội phó đại đội cảnh sát hình sự Quý Bạch và một cảnh sát có kinh nghiệm dẫn dắt hai sinh viên xuất sắc này, nhưng Triệu Hàn hiểu rõ tính cách

https://thuviensach.vn

của Quý Bạch, anh làm sao đủ lòng nhẫn nại hướng dẫn sinh viên thực tập? Còn là nữ sinh yếu ớt?

"Anh là người liên lạc thực tập của các em. Gặp bất cứ chuyện gì các em đều có thể tìm anh." Triệu Hàn nói. "Đây là tài liệu *Thực tập cần biết*, các em hãy xem đi."

Hai cô gái nhận tập tài liệu, xem rất chăm chú. Một lúc sau, thấy hai cô không lên tiếng thắc mắc, Triệu Hàn mới cất giọng hiếu kỳ: "Cho anh hỏi một câu, các em học ngành này, vậy các em cảm thấy phân tích tâm lý có tác dụng đối với việc phá án hay không?"

Triệu Hàn vừa dứt lời, Diêu Mông trả lời ngay: "Em thấy rất hữu dụng, nhưng chúng em mới chỉ nắm một số lý luận, thiếu kinh nghiệm vận dụng thực tế. Vì vậy từ nay về sau, bọn em chắc sẽ thường xuyên cần thỉnh giáo anh Triệu. Đến lúc đó mong anh đừng chê phiền phức."

Triệu Hàn mỉm cười: "Em đừng khách sáo, chúng ta học tập lẫn nhau."

Anh đưa mắt qua Hứa Hủ, cô gật đầu nhè nhẹ: "Em cũng nghĩ vậy." Sau đó cô liền im lặng, dường như không muốn nói một câu thừa thãi.

Triệu Hàn nghĩ thầm, cô gái này đúng là không biết giao tiếp, sau này trong công việc chỉ e vấp phải trắc trở.

Diêu Mông ở bên cạnh vẫn mỉm cười ngọt ngào, tựa hồ đã quen với thái độ lạnh nhạt của Hứa Hủ. Nhưng ánh mắt của cô nhìn Triệu Hàn, toát ra vẻ áy náy bất lực.

https://thuviensach.vn

Có điều Triệu Hàn không để tâm, anh vừa cười vừa nói đùa: “Hai em thử phân tích con người anh, xem ai nói chuẩn hơn?”

Người bình thường luôn coi phân tích tâm lý là một công việc mơ hồ bí ẩn như đoán số mệnh, anh chàng cảnh sát trẻ tuổi lắm lời này cũng không ngoại lệ.

Diêu Mông chớp mắt: “Anh Triệu, đây là đề thi sao?”

“Cứ coi như đề thi đầu tiên của các em trong thời gian thực tập.”

Những người khác thuộc đội cảnh sát hình sự đều đi họp hoặc ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba bọn họ. Ánh nắng buổi chiều chiếu vào cửa sổ, khiến văn phòng sáng trưng nhưng trống trải.

Triệu Hàn bị hai cô gái trẻ nhìn dò xét từ trên xuống dưới, anh bất giác hơi hồi hộp.

Ánh mắt thanh lạnh của Hứa Hủ dừng lại trên mặt Triệu Hàn. Triệu Hàn tưởng cô sẽ mở miệng, ai ngờ cô vẫn trầm lặng, ngón tay cô đặt trên đầu gối, gõ nhịp nhàng theo quán tính. Thân hình nhỏ bé yếu ớt nhưng cô lại có động tác của một người đàn ông. Ngón tay cô vừa trắng vừa thanh mảnh, tựa hồ có thể gãy bất cứ lúc nào, khiến Triệu Hàn bỗng có cảm giác khó chịu không diễn tả thành lời.

Một lúc sau, ánh mắt của Diêu Mông cũng quay về mặt Triệu Hàn, bộ dạng của cô nóng lòng muốn thử sức.

“Ai nói trước?” Triệu Hàn hỏi.

Lúc này, Hứa Hủ nhìn Diêu Mông bằng ánh mắt nhàn nhạt. Diêu Mông tựa hồ không chú ý, cô chỉ nhìn Triệu Hàn: “Để em nói

https://thuviensach.vn

trước.”

Triệu Hàn chú ý đến chi tiết này, anh thấy hơi kỳ lạ. Anh và hai cô gái lần đầu tiên gặp mặt, tin tức phân tích từ người anh chắc chắn có hạn. Người nói trước đương nhiên là người chiếm ưu thế. Hai cô gái là bạn học cùng khóa nhưng xem ra quan hệ không thân thiết. Vậy mà Hứa Hủ lại có ý nhường Diêu Mông nói trước, tại sao chứ?

Diêu Mông chậm rãi mở miệng: “Đầu tiên, bề ngoài của anh có vẻ tùy ý nhưng trên thực tế anh là người có kỷ luật. Bàn làm việc của anh tương đối lộn xộn, tuy nhiên nhìn kỹ sẽ phát hiện tài liệu sắp xếp theo thứ tự thời gian, tài liệu vụ án được phân loại rõ ràng. Hơn nữa, tài liệu anh vừa đưa cho chúng em đọc cũng trình bày đâu ra đấy.

Tiếp theo, anh rất dễ làm quen, hơn nữa luôn nghĩ cho đối phương. Có thể nhìn ra điểm này từ ngôn ngữ và cử chỉ của anh. Em còn chú ý, tài liệu *Thực tập cần biết* mà anh đưa cho bọn em không phải tài liệu chính thức, mà anh tự chuẩn bị. Vì trong đó sử dụng rất nhiều khẩu ngữ, hơn nữa còn đặc biệt ghi rõ ký túc xá nữ, nhà ăn, thậm chí có cả vị trí trung tâm thương mại…”

Diêu Mông nói đến đây, Triệu Hàn nở nụ cười vui vẻ.

Diêu Mông như được khích lệ, ngữ điệu của cô nhanh hơn: “Thứ ba, anh có bạn gái, vì anh đeo một sợi dây chuyền rất đẹp. Vừa rồi trong lúc nói chuyện với chúng em, anh vô thức sờ mặt dây chuyền mấy lần, biểu cảm của anh rất dịu dàng.

https://thuviensach.vn

Thứ tư, anh rất ham học hỏi. Tuy việc anh đề nghị chúng em phân tích con người anh xuất phát từ hưng phấn nhất thời, nhưng khi em bắt đầu giảng giải, anh chăm chú lắng nghe, nhãn cầu đảo đi đảo lại, chứng tỏ anh đang suy nghĩ. Cuối cùng…”

Diêu Mông cầm khung ảnh đặt trên bàn, nở nụ cười rạng rỡ: “Anh rất tự hào về công việc của mình, hơn nữa anh còn vô cùng kính nghiệp. Những tấm ảnh chung với đội cảnh sát này được anh đặt ở vị trí trang trọng ở trên bàn. Em tạm thời chỉ có thể phân tích bấy nhiêu. Nếu có điểm không đúng, mong anh bỏ qua…”

Triệu Hàn cười: “Anh đâu có tốt như em nói. Tuy nhiên, phân tích của em hay quá.”

Nụ cười trên môi Diêu Mông càng ngọt ngào hơn. Cô uống một ngụm trà, hai người đồng thời đưa mắt về phía Hứa Hủ.

Hứa Hủ vẫn giữ nguyên bộ dạng nhà sư ngồi thiền, gương mặt cô không có bất cứ biểu cảm nào. Nhưng lúc này, ngón tay gõ gõ trên đầu gối của cô đã duỗi thẳng.

Triệu Hàn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Diêu Mông đã phân tích tương đối toàn diện và chính xác, Hứa Hủ còn có thể nói ra điều gì? Lẽ nào cô kết luận một câu: “Em đồng ý quan điểm của bạn ấy?”. Triệu Hàn nghi hoặc, cô gái trẻ này rốt cuộc không thích biểu hiện, hay thật ra đầu óc chẳng có gì?

Giống như chứng minh suy nghĩ của Triệu Hàn, Hứa Hủ mở miệng: “Em đồng ý quan điểm của bạn ấy.”

Triệu Hàn không biết nói thế nào mới phải.

https://thuviensach.vn

Ai ngờ Hứa Hủ nói tiếp: “Em xin bổ sung thêm vài điểm.”

Triệu Hàn còn chưa có phản ứng, đôi mắt đen nháy lạnh nhạt của cô gái trước mặt đã nhướng lên nhìn anh chăm chú. Có điều, cô dường như không quen nhìn thẳng vào mắt người khác lâu, vì thế cô nhanh chóng cụp mi, tránh ánh mắt của Triệu Hàn. Sau đó, cô cất giọng trầm tĩnh, nghe có một vẻ dịu dàng và êm tai lạ thường: “Anh đúng là có bạn gái, nhưng mới xác lập mối quan hệ chưa đến ba tháng. Hôm nay là sinh nhật của bạn gái anh, món quà tặng bạn gái, anh để trong ngăn kéo thứ nhất bên phải. Cánh tay phải của anh bị thương trong thời gian gần đây. Anh có chị gái, diện mạo không tồi…”

Nghe đến đây, Triệu Hàn hoàn toàn hóa đá, đầu óc anh bật ra ý nghĩ: Lẽ nào Hứa Hủ từng điều tra anh?

Lúc này, Hứa Hủ giơ tay, ngón tay cô lướt qua một khung ảnh ở tận cùng bên trái, dừng lại trên chiếc bật lửa bên cạnh khung ảnh. Cô cúi đầu ngắm nghía một lúc, khóe miệng ẩn hiện ý cười: “Ở vị trí trang trọng nhất trên bàn làm việc của anh không phải là khung ảnh, mà là chiếc bật lửa Zippo thuộc hàng số lượng có hạn. Anh và Quý đội tương đối thân thiết, anh rất kính trọng anh ấy. Chiếc bật lửa này là do anh ấy tặng anh, có lẽ vào dịp sinh nhật của anh hay thăng cấp nào đó. Sau đó, anh tìm cơ hội tặng lại anh ấy một đôi giày thể thao giá không rẻ.”

Nói đến đây, Hứa Hủ lại nhướng mắt nhìn Triệu Hàn: “Cảnh sát Triệu, nghiên cứu phân tích tâm lý là dự đoán khả năng có thể xảy ra. Đây là những kết luận em cho rằng có khả năng lớn nhất.” Ngữ khí của cô vẫn bình thản, nhưng ánh mắt nhìn Triệu Hàn bộc lộ sự

https://thuviensach.vn

nôn nóng và chờ đợi, dường như mong chờ đáp án của anh. Vào thời khắc này, Hứa Hủ cuối cùng cũng thể hiện cô vẫn chỉ là một sinh viên.

Triệu Hàn mở to mắt: "Sao… sao em biết những điều này?"

Diêu Mông ngồi bên cạnh từ đầu đến cuối cầm tách trà lắng nghe. Lúc này cô mới nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, cười nói: "Anh Triệu, Hứa Hủ rất xuất sắc."

Nghe Diêu Mông nói vậy, Hứa Hủ để lộ nụ cười nhàn nhạt. Đôi mắt chững chạc của cô đột nhiên sáng bừng, hai má trắng bệch hơi ửng đỏ.

Bắt gặp nụ cười đầu tiên trên gương mặt Hứa Hủ, đầu óc Triệu Hàn bất chợt vụt qua ý nghĩ, thảo nào vừa rồi cô nhường Diêu Mông nói trước. Bởi vì cô biết rõ, nếu cô lên tiếng trước, Diêu Mông sẽ không còn lời nào để nói.

Sau giờ tan tầm, Triệu Hàn một mình ngồi trầm tư trong văn phòng. Nếu nói suy đoán của Diêu Mông có căn cứ đàng hoàng, thì kết luận của Hứa Hủ hoàn toàn là trời ơi đất hỡi. Nhưng cô đều nói đúng, chỉ sai một điểm, anh không có chị gái ruột, chỉ có chị họ. Chị họ của anh đúng là rất xinh đẹp, có quan hệ thân thiết với anh như chị gái ruột. Khi Hứa Hủ giải thích tỉ mỉ về sự suy đoán của cô, tâm trạng của Triệu Hàn thật khó hình dung, anh không ngờ quá trình suy đoán của cô lại đơn giản như vậy.

Sau khi bình ổn tâm trạng, Triệu Hàn bấm số điện thoại di động của Quý Bạch: "Sếp!"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch là người Bắc Kinh, thời gian này nghỉ phép về nhà thăm người thân. Có lẽ anh đang ở bên ngoài, đầu kia điện thoại hơi ồn ào. Vài giây sau, âm thanh đầy ý cười của Quý Bạch truyền tới: "Nói đi!"

"Đội vừa có hai sinh viên thực tập. Hôm nay em gặp rồi, họ đều rất xuất sắc. Em đã gửi sơ yếu lý lịch cho anh. Đúng rồi, cục trưởng nói, anh phải hướng dẫn một người."

Ý cười trong ngữ khí của Quý Bạch càng sâu hơn, nhưng câu trả lời của anh khiến Triệu Hàn không khỏi chán nản: "Tôi nhàn rỗi lắm sao? Không có hứng thú."

Khi Triệu Hàn gọi điện thoại đến, Quý Bạch đang tụ tập cùng đám bạn.

Ánh chiều tà rọi vào khung cửa sổ chạm hoa, thành phố Bắc Kinh mờ mịt được thắp sáng bởi đèn điện đủ loại. Đám người trong phòng ăn mặc chỉnh tề, cười nói vui vẻ, tạo thành bức tranh trống rỗng và đắt giá. Quý Bạch đưa tập bài trong tay cho người bên cạnh. Anh ngậm điếu thuốc lá, cầm điện thoại di động đẩy cửa đi ra ngoài.

Anh ngồi xuống ghế sofa trên hành lang. Dưới chân là tấm thảm lông cừu mềm mại, trước mắt là một dãy cây cảnh xanh mướt, xếp xung quanh hòn non bộ bằng ngọc trắng có nước chảy. Một nhân viên phục vụ tiến lại gần, hỏi anh cần gì. Thấy Quý Bạch lắc đầu, nhân viên phục vụ lập tức bỏ đi.

Quý Bạch búng tàn thuốc lá. Ở đầu kia điện thoại, Triệu Hàn không ngừng báo cáo: "Cục trưởng nói, sếp phải hướng dẫn một

https://thuviensach.vn

sinh viên thực tập, có gì ghi vào sát hạch cuối năm của sếp…”

Quý Bạch tựa người vào thành ghế phía sau, khép mi mắt: “Cũng được.”

Triệu Hàn còn chưa kịp vui mừng. Quý Bạch chậm rãi nói tiếp: “Chú hãy sắp xếp lại trọng tâm công việc trong năm nay rồi dẫn dắt sinh viên thực tập cho tốt. Có gì ghi vào sát hạch cuối năm của chú.”

Triệu Hàn vội từ chối: “Em không hướng dẫn được đâu, thật đấy. Hai cô gái đó là chuyên gia, chắc chắn chỉ anh mới có đủ trình độ hướng dẫn.”

Để chứng minh câu nói của mình, Triệu Hàn kể với Quý Bạch toàn bộ quá trình suy đoán của Hứa Hủ.

Thứ nhất, Triệu Hàn vô thức sờ vào sợi dây chuyền do bạn gái tặng. Vẻ mặt của anh không chỉ trở nên dịu dàng, anh còn dùng ngón tay điều chỉnh vị trí mặt dây chuyền. Biểu hiện này cho thấy, anh chưa quen đeo sợi dây chuyền, chứng tỏ bạn gái mới tặng, đồng thời thể hiện dục vọng từ nội tâm của anh. Những dấu hiệu này thường xuất hiện ở cặp tình nhân mới bắt đầu yêu nhau.

Thứ hai, ánh mắt Triệu Hàn mấy lần dừng lại ở ngăn kéo thứ nhất bên tay phải, vẻ mặt lúc đó vô cùng ôn hòa. Hứa Hủ đoán trong đó có món quà anh tặng bạn gái. Do là bạn gái mới xác lập mối quan hệ, hôm nay không phải ngày kỷ niệm đặc biệt, vậy thì có khả năng là quà sinh nhật.

Thứ ba, dù anh vẫn dùng tay phải viết chữ theo thói quen, nhưng mấy lần cầm đồ vật, động tác của anh dừng lại một hai giây ngắn

https://thuviensach.vn

ngủi, hoặc đổi sang tay trái.

Thứ tư, anh mặc áo thun dài tay kiểu mới của nhãn hiệu Givenchy, bên dưới lại là quần jeans của nhãn hiệu Metersbonwe. Một người đàn ông biết mua hàng Givenchy, tuyệt đối không phối đồ kiểu này. Vì vậy cái áo không phải do anh mua. Món quà của người bạn gái là sợi dây chuyền bạc mặt thuyền hải tặc, hơn nữa thời gian yêu nhau không dài, bạn gái sẽ không tặng đồ đắt tiền như Givenchy, vì vậy áo thun của anh có thể do người con gái khác tặng.

Những người đàn ông lớn lên cùng chị gái đều có đặc điểm chung về tính cách và cử chỉ. Đó là khi tiếp xúc với người khác giới, họ sẽ tỏ ra tự nhiên, thoải mái, tinh tế và chu đáo hơn những người đàn ông bình thường. Trên người Triệu Hàn đều có đặc điểm này.

"Ngoài ra, khi nhìn thấy người đẹp Diêu Mông, anh không mắt sáng rực và tỏ ra hưng phấn như những cảnh sát khác. Anh cư xử rất đúng mực." Hứa Hủ nói. "Vì vậy chị gái mua áo Givenchy cho anh có khí chất không tồi, thậm chí rất xinh đẹp."

Thứ năm, về chiếc bật lửa Zippo sản xuất với số lượng hạn chế, Triệu Hàn không tùy tiện vứt nó trên mặt bàn hoặc để ở nơi dễ lấy, mà anh đặt ở vị trí tương đối xa, gần khung ảnh. Như vậy, chiếc bật lửa có khả năng là quà tặng của bạn bè cùng trang lứa. Hơn nữa, tiềm thức của Triệu Hàn phản ánh sự kính nể của anh đối với người tặng quà. Trong đội cảnh sát hình sự, người trẻ tuổi có khả năng được Triệu Hàn kính nể nhất chính là Quý Bạch.

Triệu Hàn thể hiện là một người rất có giáo dục và có tính cách thành thật. Nhận được món quà quý giá đó, anh chắc chắn sẽ tìm

https://thuviensach.vn

cơ hội đáp lễ. Tuy anh mặc quần bò Metersbonwe rẻ tiền nhưng dưới chân là đôi giày thể thao đắt tiền thuộc nhãn hiệu nổi tiếng, chiếc ba lô đặt bên cạnh cũng cùng một nhãn hiệu, chứng tỏ anh là tín đồ trung thành của nhãn hiệu này. Vì vậy món quà anh tặng lại Quý Bạch, rất có khả năng là đôi giày thể thao của nhãn hiệu mà anh cho là có giá trị nhất.

Sau khi kể xong, Triệu Hàn nói: "Sếp, anh hãy hướng dẫn Hứa Hủ đi. Cô ấy tuyệt đối xứng đáng làm học trò của anh."

Quý Bạch cười cười: "Suyt Suyt?"

Triệu Hàn cũng mỉm cười.

Nhưng Quý Bạch nhanh chóng thu lại nụ cười, cất giọng lãnh đạm: "Kiếm tẩu thiên phong[2], lý luận của Suyt Suyt có yếu tố may mắn ở trong đó. Nếu giải quyết vụ án theo kiểu Suyt Suyt, rủi ro sẽ rất lớn. Diêu Mông tuy không phân tích sâu nhưng ổn thỏa, đâu ra đấy. Hơn nữa, theo như chú kể, cô bé đó toàn diện hơn Suyt Suyt."

[2] Kiếm tẩu thiên phong là một chiêu kiếm pháp, nghĩa bóng chỉ việc tìm kiếm những phương pháp bất bình thường để giải quyết vấn đề.

Triệu Hàn á khẩu, một lúc sau mới hỏi nhỏ: "Vậy… anh định hướng dẫn ai?"

"Để tôi suy nghĩ đã."

Sau khi cúp máy, Quý Bạch không quay về phòng VIP mà ngồi lại, mở điện thoại xem sơ yếu lý lịch của Hứa Hủ và Diêu Mông,

https://thuviensach.vn

để mặc điếu thuốc dài giữa hai đầu ngón tay cháy hết.

Một lúc sau, có người từ trong phòng VIP đi ra ngoài, ngồi xuống cạnh Quý Bạch. Người này tên Thư Hàng, là bạn nối khố thân thiết nhất của Quý Bạch, anh ta cười hì hì: "Vừa rồi vẫn chưa nói xong, tại sao cậu một mình trốn ra ngoài này hút thuốc? Cậu cũng cho rằng lĩnh vực năng lượng mới làm được, năm nay tớ định mở công ty, cậu có muốn cùng đầu tư không, tớ sẽ để một nửa cổ phần cho cậu."

Quý Bạch cất điện thoại, nhếch miệng cười: "Mẹ tớ bảo cậu làm thuyết khách đấy à?"

Thư Hàng không trả lời, coi như mặc nhận. Anh ta nửa thật nửa giả hỏi: "Cậu định ở đội hình sự mãi sao?"

Quý Bạch nheo mắt, thổi ra làn khói thuốc.

Thư Hàng nghĩ, cậu đừng tuôn ra một tràng lý luận đáng buồn nôn đấy. Ai ngờ một lúc sau, Quý Bạch chậm rãi buông một câu: "Tử phi ngư, yên tri ngư chi lạc?" [3]

[3] Cậu chẳng phải là cá, sao biết được niềm vui của cá?

Thư Hàng cười: "Thôi xin cậu! Ở nơi nam nhiều nữ ít, suốt ngày tiếp xúc với hung ác bạo tàn, thú vị lắm sao?"

"Dù sao cũng thú vị hơn đám vô tích sự suốt ngày chơi bời nhậu nhẹt các cậu." Quý Bạch cười nhạt.

Thư Hàng ngẩn người. Trầm mặc một lúc, anh ta không tức giận mà gật đầu: "Chúng tớ đúng là chẳng thú vị gì cả." Thần sắc Thư Hàng trở nên nghiêm túc. "Trên đời này không có việc gì khó, vì

https://thuviensach.vn

vậy rất vô vị. Người khác vừa nghe cậu là con cháu nhà ai, lập tức vuốt đuôi giải quyết cho cậu. Chỉ mỗi việc giơ tay đóng con dấu, liền có người khen cậu là kỳ tài trong lĩnh vực thương mại. Nếu cậu muốn thực sự dựa vào bản thân, người ta không chừng nói sau lưng cậu, tên đó có bản lĩnh gì ngoài việc hắn mang họ Thư?"

Quý Bạch nở nụ cười lãnh đạm, đồng thời vỗ vai Thư Hàng. Thư Hàng cũng biết câu nói của anh ta hơi buồn cười, coi như lời nói lúc uống rượu say.

Hai người hút thuốc một lúc, Thư Hàng lại mở miệng: "Cậu chẳng thật thà gì cả. Ban đầu, cậu nói dối mẹ cậu, kêu gia nhập ngành cảnh sát là nhằm mục đích làm chính trị. Lần này cậu về nhà, mẹ cậu không cằn nhằn đấy chứ? Cậu đúng là đồ bất hiếu."

Thật ra không chỉ bà Quý, tất cả bạn bè cùng lớn lên với Quý Bạch đều cho rằng anh thi vào trường cảnh sát, vì không muốn làm kinh tế như bố anh, mà kế thừa truyền thống của ông nội, vốn là một tướng quân. Kết quả bảy năm trôi qua, tuy anh đạt thành tích tốt trong công việc, đề bạt cũng rất nhanh nhưng dù sao vẫn ở tuyến đầu nguy hiểm.

Quý Bạch tắt điếu thuốc, cười cười: "Mẹ tớ quen biết cả hệ thống cảnh vụ. Nếu không viện cớ, lúc thi vào trường cảnh sát, tớ bị đánh trượt thẳng cẳng cũng không biết chừng. Chuyện này cậu đừng bận tâm nữa."

Thư Hàng nghĩ: "Biết rồi, tớ cũng chỉ nói thế thôi." Anh ta lập tức chuyển sang đề tài khác: "Xem ra bây giờ cậu vẫn còn độc thân?"

Quý Bạch gật đầu.

https://thuviensach.vn

Thư Hàng cười cười: “Nghe nói cậu ngày đêm xông pha chiến đấu. Thức đêm nhiều dễ đau thận đấy, người anh em. Chỉ e đến lúc cần, đồ của cậu không dùng được nữa.”

Quý Bạch liếc anh ta một cái: “Lạc đà dù gầy cũng to hơn ngựa.”

Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hai người im lặng một lúc, Quý Bạch chợt nhớ ra một chuyện, quay sang nói với Thư Hàng: “Thật ra năm ngoái tớ đi coi mắt một lần.”

Thư Hàng kinh ngạc: “Cậu đi coi mắt?”

Quý Bạch gật đầu: “Cháu gái của phu nhân cục trưởng. Bọn tớ hẹn hò mấy tuần, cuối cùng đường ai nấy đi.”

Thư Hàng tỏ ra hưng phấn: “Tại sao?”

Quý Bạch lại châm một điếu thuốc, cất giọng lười nhác: “Cô gái này khá xinh đẹp, là hoa khôi của huyện Hưởng Xuyên. Nhưng thời gian đó tớ rất bận, chẳng gặp mặt được mấy lần. Cuối cùng, người ta vớ được một công tử nhà giàu, đá bay tớ.”

Thư Hàng có vẻ không tin, anh nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng anh tuấn của Quý Bạch: “Tốt xấu gì cậu cũng là “bông hoa” của đại viện chúng ta. Cô gái đó nỡ đá cậu dứt khoát như vậy sao?”

Quý Bạch cười: “Thật ra cô ta từng đến tìm tớ một lần, nói cô ta rất đau khổ khi phải đưa ra quyết định này. Nếu trong vòng ba năm, tớ có thể mua cho cô ta một căn hộ ở thành phố Lâm, cô ta sẽ bỏ anh chàng nhà giàu rồi đi theo tớ.”

https://thuviensach.vn

Thư Hàng nghiêm túc ngẫm nghĩ: “Giá trị của cậu chỉ là một căn hộ? Yêu cầu thấp quá còn gì, cậu trả lời thế nào?”

“Tớ nói tiền lương hàng tháng của tớ là 6.000 tệ, trong khi giá nhà ở thành phố Lâm 10.000 tệ một mét.”

Thư Hàng cười ha hả: “Ôi trời! Tớ không tin có người đàn bà ngốc nghếch như vậy? Áo khoác cậu mặc trên người, đồ mới ít nhất cũng trị giá vài chục ngàn? Cô ta nhìn không ra sao?”

Quý Bạch nheo mắt cười: “Cô ta hỏi tớ, quần áo của anh có phải là hàng fake loại A mua trên đường Tú Thủy ở Bắc Kinh hay không? Tớ nói: Phải, hóa ra em cũng biết đường Tú Thủy.”

Thư Hàng ôm bụng cười một trận. Sau đó, anh vỗ vai Quý Bạch: “Cô gái này cũng tốt đấy chứ, quá thẳng thắn.”

Quý Bạch gật đầu: “Đúng là thẳng thắn, tình cảm cũng có thể niêm yết giá, mua bán sòng phẳng.”

Đúng lúc này, cửa phòng VIP mở toang, một đám người đi ra. Có người vừa cười vừa chỉ vào một người khác: “Đi thôi, đến nhà cậu ta uống rượu quý của ông già cậu ta.”

Thư Hàng hỏi Quý Bạch: “Cậu có đi không?”

Quý Bạch hít một hơi thuốc rồi ném mẩu thuốc còn lại vào gạt tàn, cất giọng lười nhác: “Đi chứ, tội gì không đi.”

Cũng vào lúc chạng vạng ở thành phố Lâm ẩm ướt, hai bên bờ dòng sông chảy xuyên qua thành phố, đèn điện sáng choang.

https://thuviensach.vn

Chuông báo hiệu hết giờ làm việc vang lên, Diêu Mông không có ý ra về. Cô nói muốn xem thêm tài liệu, còn nhanh nhẹn đề nghị đặt cơm hộp cho các đồng nghiệp tăng ca. Mấy người cảnh sát nói cười vây quanh chỗ cô ngồi.

Hứa Hủ xách túi đứng dậy, muốn lịch sự chào tạm biệt mọi người. Nhưng đứng một lúc vẫn không có ai chú ý đến cô. Cô lại không có thói quen nói to, cuối cùng cô đành lặng lẽ ra về.

Xe ô tô của Hứa Tuyển đã đậu sẵn bên lề đường. Đang là giờ cao điểm tan tầm, ánh hoàng hôn và đèn đường mông lung chiếu qua cửa xe, hắt lên gương mặt tuấn tú trắng trẻo của anh. Cộng thêm bộ comple màu đen, Hứa Tuyển mang dáng vẻ của một tinh anh trong thành phố phồn hoa này.

Hứa Hủ mở cửa lên xe. Xe chạy được một lúc, Hứa Tuyển âm thầm dò xét cô em gái, thấy hai tay cô an phận đặt trên đầu gối, thần sắc lãnh đạm, nhưng chân cô nhẹ nhàng đá vào tấm thảm lông cừu mới thay.

Hứa Tuyển hơi buồn cười. Anh biết rõ thói quen của em gái. Lúc có tâm trạng vui vẻ, cô thích đá đồ vật; lúc tập trung suy nghĩ, cô thường gõ ngón tay xuống đầu gối y như đàn ông.

“Hôm nay công việc thuận lợi không?” Hứa Tuyển cười hỏi.

“Cũng không tồi.”

Câu này có nghĩa rất tốt. Hứa Tuyển cười híp mắt, một tay rút caravat ném ra ghế sau. Anh mở cửa sổ, để làn gió chiều muộn thổi vào. Hai anh em đều không phải là người nhiều lời, ai nấy trầm mặc dõi mắt ra ngoài cửa xe.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc này, điện thoại di động của Hứa Hủ đổ chuông. Vừa nhìn dãy số hiện trên màn hình, sắc mặt Hứa Hủ hơi thay đổi.

Hứa Tuyển hỏi: "Ai vậy?"

"Quý Bạch, đội phó đại đội cảnh sát hình sự." Hôm nay, Hứa Hủ xem qua danh sách thành viên trong đội nên nhớ rõ số điện thoại của tất cả mọi người. Xem ra, Quý Bạch đã quyết định làm thầy giáo hướng dẫn cô. Tâm trạng cô bất chợt bay bổng trong tích tắc.

Đối diện với truyền kỳ trẻ tuổi nhất của giới cảnh sát, Hứa Hủ hơi căng thẳng. Cô điều hòa hơi thở rồi mới bắt máy: "A lô!"

"Chào em, tôi là Quý Bạch." Âm thanh trầm thấp của người đàn ông từ đầu kia điện thoại truyền tới.

"Chào anh, Quý đội."

"Một tuần sau tôi sẽ quay về. Thời gian này, em hãy xem tư liệu về những vụ án chưa giải quyết trong mười năm qua rồi tiến hành phân tích."

"Vâng ạ."

"Tháng sau cần phối hợp với hoạt động chuyên mục của bộ công an, em hãy thu thập tài liệu có liên quan."

"Vâng ạ."

…

Một lúc bố trí năm sáu công việc phức tạp, Quý Bạch nói dứt khoát gọn gàng, Hứa Hủ lập tức đáp lời, không hề do dự. Cuối

https://thuviensach.vn

cùng anh ngừng lại, Hứa Hủ cũng không lên tiếng, chờ anh nói tiếp.

Lúc này, đầu kia điện thoại vang lên tiếng người nói chuyện và tiếng nhạc ồn ào. Quý Bạch nói câu gì đó với người ở bên cạnh. Vài giây sau, anh mới cất giọng nhàn nhạt: "Suỵt Suỵt, em có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?"

Âm thanh của anh vẫn chưa hết ý cười. Hứa Hủ ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Tạm thời không có."

"Được, tạm biệt em."

"Chào anh."

Sau khi cúp điện thoại, Hứa Hủ thầm rà soát một lượt nhiệm vụ Quý Bạch vừa giao phó. Cô ngẩng đầu liền bắt gặp Hứa Tuyển nhìn cô chăm chú.

"Đó là cấp trên của em, sao em không biết lấy lòng người ta?" Hứa Tuyển phê bình em gái.

Tâm trạng của Hứa Hủ tương đối vui vẻ, cô nhẫn nại giải thích: "Anh có biết tại sao em muốn thực tập với người này không?"

"Em nói rồi, anh ta có tỷ lệ phá án cao nhất đội."

"Ờ, một người có tỷ lệ phá án cao, sẽ không dễ dàng để nhân tố khác ảnh hưởng đến phán đoán của anh ta về con người và sự việc. Nói một cách khác, làm việc với anh ta, em sẽ không cần nịnh nọt lấy lòng, không cần nhìn sắc mặt, không cần phỏng đoán tâm tư. Em có thể bỏ tất cả tinh lực vào công việc. Em có thể sống một cách thoải mái tự tại."

https://thuviensach.vn

Bắt gặp tia sáng vụt qua đáy mắt em gái, tâm trạng của Hứa Tuyển cũng trở nên vui vẻ. Sau đó, nhân lúc em gái hứng khởi, Hứa Tuyển chuyển sang đề tài anh quan tâm hơn: "Sang năm em chính thức tốt nghiệp, công việc cũng ổn định. Cục cảnh sát còn nhiều đàn ông chưa có bạn gái không? Em định lúc nào tìm bạn trai?"

Hứa Hủ nhìn anh trai bằng ánh mắt kỳ lạ: "Điều này liên quan gì đến anh?"

Hứa Tuyển không khỏi nản lòng, anh biết em gái không phải tranh cãi với anh, cô thật sự cảm thấy chuyện tình cảm của cô không liên quan đến anh.

Hứa Tuyển chán nản giơ tay vò mái tóc ngắn của Hứa Hủ loạn xạ. Hứa Hủ biết không thể né tránh, đành để mặc anh. Cho đến khi anh thu tay về, cô mới quay đầu nhìn.

Đầu tóc cô rối bù như tổ quạ, nhưng thần sắc bình tĩnh, trong đôi mắt đen láy ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Bắt gặp bộ dạng này của cô, Hứa Tuyển mềm lòng: "Năm nay em 24 tuổi rồi. Tuy tuổi tác không phải lớn nhưng em chưa yêu bao giờ, lại gần như không có hứng thú với người khác giới… Em bảo hai người đàn ông ở nhà sao có thể yên tâm?"

Hứa Hủ trầm mặc. Sau đó cô đột nhiên ngồi thẳng người, nói nghiêm túc: "Em xin lỗi. Không phải em không có hứng thú, sau này em sẽ cố gắng."

Năm Hứa Tuyển 5 tuổi, Hứa Hủ 2 tuổi, mẹ họ bệnh nặng qua đời.

https://thuviensach.vn

Bà Hứa là người hoạt động kinh doanh, để lại một văn phòng kế toán quy mô vừa phải, giao cho cậu ruột quản lý. Sau khi tốt nghiệp đại học, Hứa Tuyển tiếp quản văn phòng của mẹ, bây giờ đã phát triển thành công ty có tiếng trong nghề. Ông Hứa là giáo sư đại học, sau khi người vợ qua đời, ông một tay nuôi dạy con trai và con gái lớn khôn, không đi bước nữa.

Tính cách Hứa Tuyển trầm ổn thạo đời, là tổng hợp tính cách của cả bố và mẹ. Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, anh đã có chỗ đứng vững chắc ở thành phố Lâm. Tuy nhiên, anh thay bạn gái nhanh hơn thay áo, tính cách trăng hoa không biết giống ai?

Hứa Hủ thì nghiêm túc giống người mẹ mạnh mẽ của cô. Lớn từng tuổi này, người xung quanh đều cảm thấy cô rất xuất sắc, nhưng không biết cách đối nhân xử thế, là trường hợp có IQ cao, EQ thấp điển hình.

Hứa Tuyển ngược lại cho rằng, em gái anh không phải không biết cách đối nhân xử thế, không phải có EQ thấp. Chỉ là cô không bận tâm mà thôi.

“Em không muốn bạn trai làm cảnh sát.” Hứa Hủ đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao?”

“Không thích hợp. Công việc của em có tính chất nguy hiểm nhất định, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không ổn định. Vì vậy, đối phương cần có công việc ổn định, kết cấu gia đình mới có thể cân bằng bổ sung cho nhau.”

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển cũng không muốn em gái yêu cảnh sát. Trên thực tế, anh không yên tâm em gái tự đi tìm bạn trai, dù cô là chuyên gia tâm lý.

"Hay là vậy đi, để anh giới thiệu đối tượng cho em." Hứa Tuyển nói.

Hứa Hủ trầm tư trong giây lát. Cô cảm thấy đề nghị của anh trai không tồi: "Được thôi. Em muốn tìm người làm nghề kỹ thuật. Nghiên cứu khoa học, IT, xây dựng, hóa chất… đều được."

Hứa Tuyển vui vẻ hỏi: "Tại sao?"

Hứa Hủ trả lời: "Đàn ông làm kỹ thuật, lái xe ổn định hơn."

Hứa Tuyển bật cười ha hả.

Thật ra có một điểm Hứa Tuyển nói sai, Hứa Hủ chẳng phải không bận tâm đến chuyện tình cảm. Cô cũng từng động lòng, chỉ là mối quan hệ chưa bắt đầu đã kết thúc.

Hồi học năm thứ ba, Hứa Hủ đã bắt đầu làm trợ lý của giáo sư, thường tham gia phân tích vụ án, thỉnh thoảng còn giúp giáo sư nhận xét bài tập của sinh viên khóa dưới.

Điều đầu tiên thu hút sự chú ý của Hứa Hủ là chữ viết của một cậu nam sinh.

Giáo sư có thói quen bảo thủ, từ chối đánh vi tính. Vì vậy, trong một đống chữ viết mực đen mực xanh tầm thường ngoáy tít, nét chữ của cậu nam sinh như trăng sáng đêm rằm, rõ ràng sâu sắc, cứng cáp và rắn rỏi vô cùng nổi bật.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Hứa Hủ gặp người thật. Cậu ta mặc áo sơ mi trắng quần đen, đeo cặp kính gọng đen, thân hình cao lớn thanh tú. Lúc gọi cô một tiếng "sư tỷ", cậu ta lộ vẻ mắc cỡ.

Hứa Hủ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện "trâu già gặm cỏ non". Nhưng khi gặp được đối tượng, cô lập tức thông hiểu đạo lý, đàn ông tốt như tài nguyên quý hiếm, nhanh tay thì có chậm tay thì mất. Thế là Hứa Hủ đi mua một một số sách chuyên nghiên cứu về tình yêu, từ cổ chí kim, trong nước đến ngoài nước, bao gồm cả sách tâm sinh lý. Sau đó, cô còn thức trắng một đêm đề ra kế hoạch theo đuổi cụ thể, chuẩn bị tiến từng bước một.

Cuối cùng, cô đã nếm trải thất bại đầu tiên trong cuộc đời.

Hóa ra cậu nam sinh đó biết rõ sức hút của mình, là cao thủ tình trường từ lâu. Hứa Hủ không cần mất nhiều công sức cũng nắm được thông tin, đối tượng của cô một học kỳ thay ba người bạn gái, đều là mỹ nữ tóc dài chân dài ở học viện nghệ thuật và học viện sư phạm bên cạnh, sư tỷ sư muội đều có cả.

"Xuất sư vi tiệp thân tiên tử"[4], Hứa Hủ lặng lẽ quay người bỏ đi. Phản ứng quá khích duy nhất của cô là lập tức đem quyên hết số sách đã mua. Khi tình cờ gặp cậu nam sinh trong sân trường, cô chỉ lãnh đạm gật đầu mà không nói chuyện.

[4] Một câu trong bài thơ Thục Tướng của Đỗ Phủ, nghĩa: Xuất quân chưa thắng trận đã chết vì bệnh tật.

Hình như cũng có người từng thích Hứa Hủ, đó một là nghiên cứu sinh hơn cô hai tuổi. Vị sư huynh này là một người đàn ông chính trực, thành tích học tập rất xuất sắc, nhưng còn hướng nội hơn cô.

https://thuviensach.vn

Một ngày trước hôm tốt nghiệp, sư huynh đột nhiên đặt tay lên vai Hứa Hủ từ đằng sau, nói nhỏ: "Đối với anh, em là người rất đặc biệt."

Lúc bấy giờ, Hứa Hủ đang bận thảo luận số liệu quan trọng với bên Mỹ. Âm thanh run run của vị sư huynh lọt vào tai cô, nhưng không vào tới đại não cô.

Một thời gian sau, sư huynh nhận công tác ở một thành phố phương Bắc, công việc của Hứa Hủ cũng kết thúc. Một hôm, nhìn đống sách sư huynh để lại tặng cô, cô mới đột nhiên hiểu, ngày hôm đó sư huynh bày tỏ tình cảm với mình.

Nhớ tới chuyện cũ, Hứa Hủ biết rõ, bản thân cô không có sở trường về quan hệ nam nữ, nhưng cô cũng hiểu từ nay về sau cô cần tích cực hơn.

Có điều, sau khi giao nhiệm vụ tìm đối tượng cho Hứa Tuyển, Hứa Hủ tự nhiên loại bỏ vấn đề này khỏi đầu.

Đội trưởng đại đội cảnh sát hình sự do cục phó Lưu Chí Huân kiêm nhiệm, văn phòng của ông ở tầng trên cùng. Vì vậy trong đội, chỉ một mình Quý Bạch có văn phòng riêng, những người còn lại tập trung ở một căn phòng lớn. Hứa Hủ và Diêu Mông ngồi ở hai chiếc bàn mới kê thêm đối diện nhau ở gần cửa ra vào.

Ngày thực tập thứ hai, gió yên biển lặng, cũng không có vụ án đặc biệt. Hứa Hủ vừa mở máy vi tính liền nhận được email của Quý Bạch, hỏi cô hôm nay có thể giao bản báo cáo, tức bài tập đầu tiên vào lúc mấy giờ.

https://thuviensach.vn

Theo tiêu chuẩn của người bình thường, hoàn thành báo cáo trong một ngày là nhiệm vụ tương đối hà khắc. Nhưng Hứa Hủ rất hưởng thụ cảm giác căng thẳng này, cô tính toán khối lượng công việc, nói với anh khoảng 11 giờ tối. Sau đó, Quý Bạch trả lời bằng một từ: "Được."

Hai người tựa hồ coi chuyện làm thêm là lẽ đương nhiên.

Hứa Hủ bắt đầu vùi đầu vào nghiên cứu tài liệu. Diêu Mông ngồi ở vị trí đối diện không có việc gì để làm. Ngồi một lúc, cô đứng dậy đi đến bàn Triệu Hàn: "Anh Triệu, anh hãy bố trí công việc cho em đi."

"Đây là công việc trong phận sự của anh, sao có thể bố trí cho em?" Triệu Hàn cười: "Em cứ xem tài liệu đi!"

Diêu Mông hỏi: "Anh đang bận vụ án gì vậy?"

"Mấy vụ án chi cục ở dưới vừa báo cáo." Triệu Hàn tùy ý lật tài liệu trong tay. "Vụ đột nhập vào nhà dân đánh cướp ở thành Nam, vụ người dân bị lưỡi dao để quên trên ghế ngồi cắt vào tay ở công viên Thụy Anh, cả vụ người bị thương ngoài ý muốn ở xưởng xe hơi… Anh đi họp đây."

Diêu Mông cười cười với Hứa Hủ, rồi quay về chỗ ngồi tiếp tục đọc tài liệu.

Buổi chiều, Hứa Hủ đã liên tục làm việc nhiều tiếng đồng hồ, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cô đứng dậy đi rót cốc cà phê. Đến lúc này, cô mới phát hiện phòng làm việc không một bóng người. Trong khi đó cửa phòng họp khép chặt, có lẽ cả đội đang bận họp.

https://thuviensach.vn

Vì chưa chính thức tham gia vụ án nên Hứa Hủ và Diêu Mông không tham dự những cuộc họp kiểu này. Hứa Hủ đứng giữa căn phòng trống không một lúc. Cô bỗng thấy phòng làm việc của Quý Bạch mở cửa, bên trong ẩn hiện một thân hình mảnh mai đang bận rộn.

Phòng làm việc rất đơn giản gọn gàng, giá sách xếp đâu ra đấy, bàn làm việc vuông vắn, chiếc ghế làm bằng gỗ thịt. Nhìn qua, căn phòng như được kết hợp bằng các nét thẳng đứng, chỉ có ba màu đen trắng và xám, sạch sẽ ngăn nắp. Nhưng quan sát kỹ, lại phát hiện một số chi tiết nhỏ không hài hòa. Ví dụ như trên một tầng giá sách đặt một mô hình xe Ferrari màu đen tinh xảo; áo khoác màu xám vắt ở thành ghế; bức tranh trừu tượng treo trên tường, đường nét khoa trương, màu sắc u ám, hình họa tựa con người, tựa ma quỷ, giống ngọn núi hay hư vô.

"Xem ra, Quý đội là người rất tuân thủ nguyên tắc, nhưng cũng là người có cá tính." Diêu Mông đứng thẳng người trước bàn làm việc, trên tay cô cầm tấm giẻ lau ướt, cười nói với Hứa Hủ.

Hứa Hủ gật đầu, cô cũng có suy đoán tương tự.

Diêu Mông thở dài: "Bạn học đều ngưỡng mộ hai chúng ta, có thể gia nhập đội hình sự của thành phố. Không biết Quý đội có hướng dẫn thực tập sinh không? Anh Triệu nói, trước đây Quý đội rất hiếm khi nhận lời dẫn dắt sinh viên."

Hứa Hủ hiểu ra một điều, Quý Bạch vẫn chưa nói với người khác chuyện anh liên lạc với cô.

https://thuviensach.vn

Ở trường học, Hứa Hủ và Diêu Mông không mấy thân thiết, nhưng Diêu Mông rất chủ động và hướng ngoại, là một trong số ít bạn học có thể nói chuyện dăm ba câu với Hứa Hủ. Hứa Hủ đối với Diêu Mông không có cảm giác đặc biệt, cô chỉ thấy Diêu Mông là cô gái có năng lực toàn diện.

Hứa Hủ có thể nhận ra, Diêu Mông rất muốn đi theo Quý Bạch. Điều này hoàn toàn bình thường, vì bản thân cô cũng như vậy. Thế là Hứa Hủ thẳng thắn tiết lộ: "Hôm qua Quý đội gọi điện cho mình, bố trí một số nhiệm vụ. Mình nghĩ, chắc anh ấy sẽ hướng dẫn mình."

Diêu Mông ngẩn người, đáy mắt vụt qua một tia thất vọng. Nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười bất lực: "Được rồi, mình biết không tranh nổi với bạn."

Diêu Mông thẳng thắn bày tỏ thái độ, khiến Hứa Hủ mỉm cười. Diêu Mông cũng cười, đồng thời ném tấm giẻ lau cho Hứa Hủ: "Mình còn muốn có biểu hiện tốt để Quý đội để ý đến mình. Giờ thì thôi, sư phụ của ai người ấy hầu hạ, mình không lau nữa!"

Hứa Hủ gật đầu, nhận tấm giẻ bắt đầu lau tỉ mỉ. Diêu Mông dõi theo bóng lưng cúi xuống của Hứa Hủ, cười nói: "Hứa Hủ, chúng ta hãy cùng cố gắng. Tuy không cùng người hướng dẫn nhưng sau này chúng ta hãy thường xuyên giao lưu."

"Được." Hứa Hủ nghiêm túc gật đầu.

Sau khi tan sở, Hứa Hủ vẫn ngồi cắm mặt trước máy vi tính. Diêu Mông không nhiệt tình đặt cơm cho các đồng nghiệp tăng ca như hôm qua, mà ra về đúng giờ.

https://thuviensach.vn

Bố mẹ Diêu Mông là công nhân nhà máy giày đã nghỉ hưu, nhà cô nằm trong khu tập thể cũ kỹ của nhà máy. Về đến nhà, Diêu Mông không muốn ăn cơm. Cô về phòng khóa trái cửa, bất chấp lời hỏi han của bố mẹ.

Nằm trên giường một lúc, Diêu Mông lấy di động, bấm dãy số cô đã thuộc làu như cháo chảy.

"Chào anh, Quý đội." Diêu Mông hơi căng thẳng, cô cố gắng duy trì giọng nói ngọt ngào: "Em là sinh viên thực tập Diêu Mông. Em xin lỗi vì đã làm phiền anh. Hôm nay thu thập tài liệu, em gặp mấy vấn đề khó hiểu, em nghe cảnh sát Triệu nói, anh tương đối nắm rõ về mảng này. Em có thể thỉnh giáo anh không ạ?"

Một điều khiến cô vui mừng là, thái độ của Quý Bạch rất hòa nhã. Sau khi nghe câu hỏi của cô, anh nhẫn nại giải thích, còn khen cô ham học hỏi. Điều đó khích lệ Diêu Mông, khiến cô mạnh dạn mở miệng: "Quý đội, em biết anh rất ít khi hướng dẫn sinh viên thực tập. Nhưng em hy vọng có dịp theo anh học tập, không biết liệu anh có thể cho em cơ hội?"

Ở đầu kia điện thoại, Quý Bạch cười cười: "Làm gì có chuyện đó. Việc hướng dẫn thực tập, đội đã quyết định rồi. Cảnh sát Ngô sẽ hướng dẫn em, chú ấy có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Lúc mới vào đội, tôi đã học hỏi nhiều điều từ chú ấy."

Diêu Mông mỉm cười: "Thế thì tốt quá!"

"Còn chuyện gì nữa không?"

"Hết rồi, cảm ơn anh."

https://thuviensach.vn

Sau khi cúp điện thoại, Diêu Mông ngồi thừ người ở đầu giường, nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ. Ánh hoàng hôn chiếu xuống dãy nhà cũ kỹ như phế tích hoang tàn. Trong lòng cô buồn bã, cảm thấy nước mắt sắp trào ra khóe mi.

Một lúc sau, Diêu Mông lại cầm máy di động, gửi một tin nhắn: "Quý đội, cảm ơn lời chỉ bảo của anh. Em sẽ đi theo cảnh sát Ngô, cố gắng học tập, không phụ lòng mong đợi của lãnh đạo trong đội. PS: Sau này nếu gặp phải vấn đề nan giải, em có thể coi anh như người thầy, thỉnh giáo anh được không ạ?"

Kết quả đợi một lúc lâu, Quý Bạch cũng không trả lời. Cho đến khi Diêu Mông xuống nhà ăn cơm qua loa, rửa bát và lau nhà, điện thoại di động mới rung lên. Diêu Mông cầm điện thoại, là tin nhắn của Quý Bạch: "Đối với các em, thầy giáo thực tập chỉ là nhân tố rất nhỏ, quan trọng là thành tích công việc. Học trò của tôi và học trò của người khác cũng giống nhau cả thôi. Em hãy cố gắng!"

Sau khi ăn bữa tối ở cục cảnh sát, Hứa Hủ liền về nhà. Cô đang sống ở khu chung cư gọi là Ngự Đình Uyển. Hứa Tuyển mua căn hộ này từ đầu năm nay. Khu chung cư nằm ở khu vực tài chính thương mại, tập trung nhiều nhân tài, trị an rất tốt, đồng thời gần nơi làm việc của Hứa Hủ.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, Hứa Hủ thay quần áo, cầm chiếc khăn mặt, đeo tai nghe rồi ra cửa. Gần khu chung cư có một công viên mới xây, môi trường rất tốt. Cô định chạy vài vòng rồi về nhà tiếp tục làm việc.

Trời vẫn chưa tối, trong công viên phủ một màu xanh mát mắt. Hứa Hủ chạy chầm chậm trên lối đi nhỏ. Xung quanh cũng có

https://thuviensach.vn

nhiều người tập thể dục, từ thanh niên, trung niên, đến ông bà già và trẻ nhỏ… Hứa Hủ bật nhạc khá to, thoải mái giữ tốc độ như đi bộ. Đôi mắt cô lướt qua cảnh vật xung quanh.

Đây là thời khắc thanh thản nhất trong một ngày của Hứa Hủ. Có lúc cô thất thần, có lúc bỗng dưng nổi hứng, tập trung quan sát những người xung quanh, phân tích hành vi của họ, tưởng tượng họ là những con người như thế nào.

Vòng thứ nhất.

Trên bãi cỏ bằng phẳng ở bên phải có hai cha con đang ngồi chơi. Bé gái chỉ tay về phía cô, cười nói điều gì đó, ông bố cũng mỉm cười. Ánh mắt Hứa Hủ thờ ơ lướt qua bé gái, cô đại khái đoán ra bé gái đang cười nhạo tốc độ chạy bộ của cô.

Một ông già tóc bạc ngồi trong đình, tay cầm máy thu thanh, đôi mắt nheo nheo.

Dưới bóng cây ngô đồng có một đôi nam nữ cười nói vui vẻ. Người phụ nữ khoảng 30 tuổi, người đàn ông trẻ hơn, tư thế của bọn họ thân thiết nhưng không quá thân mật, nhiều khả năng là chị em.

Vòng thứ hai.

Hai cha con đã dắt tay nhau đứng dậy, có lẽ chuẩn bị về nhà. Bé gái lại nhìn Hứa Hủ cười ngoác miệng. Hứa Hủ thờ ơ rời mắt đi chỗ khác.

Ông già tóc bạc ở trong đình đã không thấy bóng dáng.

Đôi nam nữ vẫn ở nguyên vị trí, nhưng đã ngồi xuống bãi cỏ.

https://thuviensach.vn

Vòng thứ ba.

Trời đã tờ mờ tối, người ở trong công viên vắng hẳn. Khu vực phụ cận đều là tòa nhà làm việc và khu chung cư cao cấp nên đến tầm chạng vạng tối, công viên rất ít người.

Trên bãi cỏ chỉ còn lại đôi nam nữ, cúi đầu trò chuyện. Người đàn ông đặt một tay lên vai người phụ nữ, cười nói điều gì đó. Người phụ nữ cũng mỉm cười, chống tay ngả người về đằng sau, tư thế rất tao nhã và bắt mắt.

Hứa Hủ hờ hững dời mắt đi chỗ khác.

Đúng lúc này, người phụ nữ đột nhiên hét lên một tiếng.

Hứa Hủ dừng bước, quay đầu nhìn. Cô thấy người phụ nữ há to miệng, giơ tay phải. Bàn tay người phụ nữ nhuốm đầy máu đỏ. Trên cổ tay, máu phun ra ngoài. Người đàn ông ngồi bên cạnh hoàn toàn chết sững.

Hứa Hủ tháo tai nghe lao nhanh về bọn họ.

Nếu cô không nhìn nhầm, động mạch trên cổ tay người phụ nữ đã bị cắt đứt. Tai nạn đột ngột xảy ra ngay trước mắt cô.

Trong lúc chạy, Hứa Hủ bất chợt nhớ đến câu nói của Triệu Hàn ban sáng: “Vụ người dân bị lưỡi dao để quên trên ghế ngồi cắt vào tay ở công viên Thụy Anh…”

Đây không phải sự cố bất ngờ?

Sắc mặt người phụ nữ trắng bệch đến cực điểm, chị ta hoảng hốt ấn vào vết thương, nhưng máu vẫn tuôn xối xả. Người đàn ông ở

https://thuviensach.vn

bên cạnh cũng bừng tỉnh, vừa giúp người phụ nữ bịt vết thương, vừa rút điện thoại gọi 120: "Công viên Phương Đình, bạn tôi bị cắt cổ tay…"

"Tránh ra!" Hứa Hủ xông đến sau lưng hai người: "Tôi là cảnh sát."

Người đàn ông hơi ngớ ra, buông tay người phụ nữ và tránh sang một bên, nhưng anh ta vẫn nhìn Hứa Hủ bằng ánh mắt nghi hoặc.

Hứa Hủ hít một hơi sâu, nắm chặt cổ tay người phụ nữ. Sau đó, cô dùng lực, ấn một cách chính xác vào phía trên động mạch.

Máu lập tức chảy chậm lại. Áo váy và hai tay người phụ nữ đều nhuộm máu, gương mặt chị ta tái nhợt: "Cảm ơn em…"

Hứa Hủ an ủi: "Trung tâm cấp cứu gần nhất cách nơi này chưa tới mười phút chạy xe, chị sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng."

Người đàn ông và người phụ nữ thở phào, đồng thanh nói cảm ơn. Hứa Hủ gật đầu, nhìn người phụ nữ chăm chú: "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?"

Bộ dạng người phụ nữ tuy yếu ớt, nhưng giọng nói vẫn trầm ổn: "Trên mặt cỏ có thứ gì đó, cắt vào tay chị."

Lúc này, trời đã tờ mờ tối mà đèn đường vẫn chưa bật sáng. Bãi cỏ mờ mịt nhìn không rõ. Người đàn ông dùng điện thoại di động chiếu xuống mặt cỏ, anh ta cất giọng lạnh lùng: "Trên cỏ có lưỡi dao."

Hứa Hủ gật đầu: "Anh đừng phá hỏng hiện trường, hãy đợi cảnh sát đến xử lý. Anh mau giúp tôi ấn vào vết thương."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông hơi bất ngờ: “Tôi? Còn cô thì sao?”

Hứa Hủ nhíu mày, liếc qua vết thương vẫn rỉ máu trên cổ tay người phụ nữ: “Ấn vào!”

Người đàn ông ngây ra, tựa hồ không ngờ Hứa Hủ lại dùng ngữ khí ra lệnh với mình. Nhưng anh ta vẫn làm theo lời Hứa Hủ, thay cô ấn vào phía trên động mạch. Hứa Hủ rút khăn mặt trên cổ gấp lại, đồng thời nhặt một cái que dưới đất. Cô buộc thắt nút khăn mặt trên cánh tay người phụ nữ, dùng cái que cố định, thế là xong việc cầm máu.

Người phụ nữ đau đớn khẽ rên một tiếng. Người đàn ông ở bên cạnh ngập ngừng: “Đây là… để cầm máu?”

Hứa Hủ không để ý đến anh ta, hỏi người phụ nữ: “Chị có bút không?”

Người phụ nữ lắc đầu, Hứa Hủ lại nhìn người đàn ông, anh ta cũng lắc đầu. Hứa Hủ không thay đổi sắc mặt, di di ngón tay trên cánh tay đầy máu của người phụ nữ.

Người đàn ông kinh ngạc hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Hứa Hủ lạnh nhạt liếc anh ta một cái, cúi đầu dùng ngón tay đầy máu viết thời gian lên cánh tay của người phụ nữ. Làm vậy, khi nhân viên cấp cứu đến nơi, họ biết rõ người phụ nữ được cầm máu trong bao lâu, mới có thể tiến hành thao tác tiếp theo.

Đôi nam nữ không phải kẻ ngốc, vừa nhìn Hứa Hủ viết con số, họ lập tức hiểu ra vấn đề. Người phụ nữ cất giọng cảm kích: “Cảm ơn

https://thuviensach.vn

em, thật lòng cảm ơn em.” Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú.

“Anh hãy nói chuyện với chị ấy, cho đến khi xe cấp cứu tới nơi.” Hứa Hủ nói với người đàn ông rồi quay người về phía bãi cỏ.

Lúc này, đèn trong công viên đã bật, bãi cỏ sáng trưng. Hứa Hủ quan sát kỹ, mới nhìn thấy một con dao cắt giấy cực sắc giấu trong lùm cỏ. Nửa dưới của con dao cắm xuống đất, nửa trên được sơn thành màu xanh lá cây, vì vậy rất khó phát hiện.

Hơn nữa ở đó không chỉ có một, mà rất nhiều con dài ngắn khác nhau xếp thành hình ngôi sao năm cánh. Đây không phải là sự cố bất ngờ, có người cố ý giấu con dao ở nơi này.

Hứa Hủ quan sát một lúc rồi đứng dậy. Bãi cỏ này diện tích không lớn, chỗ người bị thương đang ngồi là nơi có vị trí bằng phẳng nhất, mặt thảm cỏ tốt nhất.

Vì vậy, chắc chắn có kẻ chôn dao nhằm mục đích làm người khác bị thương.

Hứa Hủ quay đầu về phía đôi nam nữ. Bọn họ đã đi tới mái đình và ngồi xuống. Người phụ nữ tựa vào người đàn ông. Giọng nói dịu dàng của người đàn ông truyền tới. Tuy anh ta nói chuyện với người phụ nữ nhưng mắt nhìn Hứa Hủ chằm chằm. Đến giờ, Hứa Hủ mới chú ý, người đàn ông rất cao lớn, anh ta mặc bộ vest màu đen, làm nổi bật dung mạo trắng trẻo. Đôi mắt anh ta có vẻ ngạo mạn, nhưng thần sắc thoải mái vô tư.

Hứa Hủ tiến lại gần: “Trong hai anh chị ai là người đề nghị ngồi xuống bãi cỏ?”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông hơi biến sắc, người phụ nữ lập tức trả lời: “Là chị.” Âm thanh của chị ta yếu ớt nhưng rõ ràng: “Em gái cảnh sát, Tử Kiêu là em họ chị, vừa từ nước ngoài trở về, hôm nay đến thăm chị. Chính chị đã đề nghị cậu ấy đi dạo trong công viên.”

Hứa Hủ gật đầu. Cô không để ý đến cái nhìn chằm chằm của người đàn ông, tiếp tục tìm kiếm trên bãi cỏ.

Xe cấp cứu và xe cảnh sát nhanh chóng đến nơi, nhân viên quản lý công viên cũng bị kinh động. Hứa Hủ giúp nhân viên cứu hộ đưa người phụ nữ lên xe cấp cứu. Thấy người cô dính đầy máu, nhân viên cứu hộ hỏi: “Cô không sao đấy chứ?”

Hứa Hủ lắc đầu. Cô đang định nói chuyện với người cảnh sát ở bên cạnh, đột nhiên một giọng nói đàn ông truyền tới: “Cô cảnh sát, hãy cho chúng tôi số điện thoại liên lạc.”

Người vừa lên tiếng là Tử Kiêu. Anh ta cũng lên xe cấp cứu, ngồi bên cạnh người phụ nữ. Hai người đều hướng ánh mắt về Hứa Hủ.

Hứa Hủ lãnh đạm trả lời: “Không cần đâu.” Nói xong, cô nở nụ cười nhàn nhạt, vẫy tay bày tỏ sự khích lệ với bọn họ.

Lúc nhận được điện thoại của Quý Bạch, Hứa Hủ đang cầm chiếc đèn pin, kiểm tra từng tấc cỏ ở trong công viên.

Lúc này, đêm đã về khuya, gió thổi hàng cây lay động như bóng ma chập chờn. Âm thanh của Quý Bạch truyền qua sắc đêm, mang một vẻ lười nhác và lạnh lùng: “Mấy giờ rồi?”

Hứa Hủ ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Sau khi xe cấp cứu đi khỏi, công viên liền bị phong tỏa. Cảnh sát bắt đầu cùng người quản lý công viên kiểm tra hiện trường, xem còn chỗ nào giấu lưỡi dao nguy hiểm. Hứa Hủ nói rõ thân phận của cô với cảnh sát, cô cũng là nhân chứng nên được phép ở lại hiện trường.

Tuy trước đây Hứa Hủ theo giáo sư phân tích không ít vụ án, nhưng đây là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến. Cảnh sát và nhân viên cấp cứu đều khen cô xử lý tình huống khẩn cấp rất tốt, giữ hiện trường hoàn chỉnh. Do đó, trong lòng Hứa Hủ xuất hiện niềm hưng phấn và hồi hộp khó tả.

Trong tâm trạng hưng phấn đó, Hứa Hủ đã quên cả thời gian, đồng thời quên cả bài tập Quý Bạch giao.

“Em quên mất.” Hứa Hủ thật thà trả lời. “Ở đây xảy ra vụ án cố ý gây thương tích cho người khác.”

Cô báo cáo vắn tắt sự việc, Quý Bạch trầm mặc vài giây rồi nói: “Đưa điện thoại của em cho người phụ trách hiện trường.”

Cảnh sát phụ trách hiện trường là người đàn ông ngoài 30 tuổi. Sau khi nhận điện thoại, anh ta cười nói: “Quý đội, xin chào, xin chào! Chuyện là thế này…”

Trình bày một lúc, người cảnh sát trả điện thoại cho Hứa Hủ. Quý Bạch hỏi: “Điện thoại của em có chức năng liên lạc bằng hình ảnh không?”

Hứa Hủ hơi bất ngờ: “Có ạ.” Sản phẩm IT là sở thích của cô, di động, máy vi tính và Mp4 đều là hàng tiên tiến nhất.

https://thuviensach.vn

“Mở ra đi!”

Mặc dù tất cả ngọn đèn trong công viên đều bật sáng nhưng tổng thể vẫn tối mờ mờ. Nghe tin đội phó đội hình sự Quý Bạch muốn quan sát hiện trường, mấy người cảnh sát và nhân viên quản lý công viên lập tức vây quanh, ai nấy đầy vẻ hiếu kỳ.

Hứa Hủ mở chức năng liên lạc bằng hình ảnh, trong lòng cô rất nghi hoặc: Quý Bạch muốn làm gì?

Hứa Hủ giơ điện thoại, đi một vòng quanh công viên. Quý Bạch còn chưa lên tiếng, đầu kia điện thoại vọng đến âm thanh của một người đàn ông khác: “Quý tam, mau lại đây uống rượu đi!”

“Đợi một lát.” Quý Bạch cười cười trả lời.

Hứa Hủ hơi cau mày. Đúng lúc này, Quý Bạch đột nhiên nói: “Mấy cái cây bên phải ngọn núi giả phía trước, và chỗ cạnh cây cầu ở đằng sau lưng em.”

Vài phút sau, mọi người vỗ tay hoan hô, bởi vì bọn họ thật sự tìm thấy lưỡi dao sắc nhọn chôn ở hai nơi đó.

Sau khi tìm ra hung khí, Quý Bạch nói, công việc còn lại để cảnh sát có mặt ở hiện trường tự giải quyết.

Vẻ mặt người phụ trách nhẹ nhõm hẳn, anh ta chủ động đề nghị nói chuyện với Quý Bạch: “Quý đội, thật lòng cảm ơn cậu… Đúng rồi, lúc sự việc xảy ra, công viên có rất ít người nên không gây hoảng loạn. Tiểu Hứa ở đội của cậu xử lý hiện trường rất tốt. À… thảo nào… hóa ra là học trò của cậu… quả nhiên thầy hay sinh trò giỏi…”

https://thuviensach.vn

Nghe anh ta nói vậy, đám đàn ông xung quanh đều nhìn Hứa Hủ bằng ánh mắt ngạc nhiên và kính nể.

Mặt Hứa Hủ dần nóng ran.

Một lúc sau, người phụ trách trả điện thoại cho Hứa Hủ, thái độ hết sức thân thiện: "Tiểu Hứa, thầy giáo của cô bảo muốn nói chuyện với cô."

Hứa Hủ là dân kỹ thuật. Vừa rồi chứng kiến Quý Bạch thể hiện khả năng, trong lòng cô không khỏi xúc động. Vì vậy vừa nhận điện thoại, không đợi anh mở miệng, cô đã lên tiếng trước: "Anh làm thế nào đoán ra?"

Trước đó, cảnh sát ở hiện trường phán đoán hơn ba mươi vị trí có thể giấu con dao, Hứa Hủ về cơ bản đồng tình với suy đoán của họ. Mọi người cùng nhau đi tìm, nhưng diện tích của công viên tương đối lớn, lật từng tấc đất không phải chuyện dễ dàng nên tạm thời chưa có kết quả. Lúc này trời tối đen, Quý Bạch chỉ đại khái liếc qua hiện trường chứ không thể quan sát tỉ mỉ, vậy mà anh vẫn đoán chính xác hai vị trí.

Ai ngờ Quý Bạch không trả lời mà hỏi lại: "Em còn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi, bây giờ là mấy giờ?"

"12 giờ 30 phút."

"Em nói mấy giờ nộp báo cáo phân tích nhân khẩu mất tích cho tôi?"

"11 giờ ạ."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cười nhạt một tiếng. Âm thanh đó lọt vào tai Hứa Hủ, thể hiện sự chế giễu rõ ràng.

Hứa Hủ rất bất ngờ, đồng thời trong lòng hơi khó chịu. Cô tưởng rằng, sau khi Quý Bạch biết chuyện xảy ra, hơn nữa anh còn đích thân tham gia nên anh sẽ thông cảm với cô. Cô cũng chỉ vì vụ án mới làm nhỡ bài tập. Hơn nữa, hình như anh cũng khen cô với người phụ trách, còn nói cô là học trò của anh. Vậy mà vừa xong công việc, anh lập tức trở mặt không nhận người, tiếp tục hỏi cô vấn đề bài tập. Cô cảm thấy không thể hiểu nổi "thầy giáo" này.

Quý Bạch dường như nhận ra tâm tình của Hứa Hủ qua sự trầm mặc của cô, anh hỏi: "Ấm ức lắm sao?"

Hứa Hủ không lên tiếng.

Quý Bạch tiếp tục đả kích Hứa Hủ, âm thanh của anh không nhanh không chậm: "Chẳng phải em muốn biết tôi làm thế nào để tìm ra địa điểm giấu hung khí? Rất đơn giản, là trực giác. Bất cứ cảnh sát hình sự nào làm việc lâu năm, chỉ cần có chút đầu óc là có thể dựa vào kinh nghiệm phán đoán. Tuy nhiên, vụ án này liên quan gì đến việc em vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ tôi giao? Em ở lại hiện trường lâu như vậy, không chỉ không phát huy tác dụng, còn lãng phí thời gian của tôi. Hứa Hủ, nếu tôi không nhìn thấy báo cáo tôi cần trước 6 giờ sáng mai, em hãy tự nghĩ xem nên xử lý thế nào?"

Lúc gặp trắc trở, phản ứng của Hứa Hủ không giống người cùng trang lứa.

https://thuviensach.vn

Đa số người trẻ tuổi đều có nguyện vọng thực hiện giá trị của bản thân một cách mãnh liệt, vì vậy bọn họ tương đối để ý đến "cảm nhận" và đắn đo "được mất". Chỉ những người trải qua quá trình tôi luyện của xã hội mới có thể đạt đến khí chất thản nhiên "Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỉ bi"[5].

[5] Một câu trong tác phẩm nổi tiếng đời Bắc Tống Nhạc Dương lâu kí, nghĩa: Không vì vật bên ngoài tốt xấu hay vì sự được mất của bản thân mà vui hay buồn.

Hứa Hủ sinh ra đã không có nguyện vọng mãnh liệt "tôi nhất định phải trở thành người thế này thế kia", cô chỉ để ý "sự việc nên diễn ra như thế nào". Cô học ngành nghiên cứu tâm lý tội phạm, vì đó là hứng thú và sở trường của cô. Cô không quan tâm đến người khác, thậm chí không bận tâm đến cảm nhận của bản thân. Đặc điểm này giúp Hứa Hủ tỉnh táo hơn người bình thường, nhưng cũng khiến cô thiếu tình người.

Vì vậy, buổi tối ngày hôm nay, lúc bị Quý Bạch "sạc" một trận, Hứa Hủ đúng là cảm thấy ấm ức và không thích ứng. Nhưng khi đi đến cổng công viên, cô đã hoàn toàn khôi phục tâm trạng bình thường.

Lúc này đã là nửa đêm, đường phố vắng tanh vắng ngắt, đèn đường lờ mờ. Hứa Hủ nhìn hình bóng đổ dài trên mặt đất, trong lòng thầm nghĩ, kỳ thực Quý Bạch nói không sai. Xét từ góc độ kết quả, ngoài việc cứu người, cô đúng là không có bất cứ tác dụng nào ở hiện trường. Cô đã mất thời gian vô ích trong khi chưa hoàn thành bài tập. Vì vậy, cô nên ngoan ngoãn về nhà làm nốt công việc dở dang.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra, một điều khiến Hứa Hủ rất có hứng thú, là kết luận "trực giác" và "kinh nghiệm" của một người cảnh sát lâu năm mà Quý Bạch nhắc tới, đó cũng là thứ cô còn thiếu. Nghĩ đến đây, tâm trạng Hứa Hủ nhẹ nhõm hẳn.

Một đêm dài vô tận trôi qua.

Cuối cùng cũng hoàn thành báo cáo, Hứa Hủ nhìn chằm chằm con chữ trên màn hình. Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Đến giờ cô mới phát hiện, cổ tay phải đau nhức tê liệt, toàn thân rệu rã. Đúng rồi, ngày hôm nay cô tiêu hao quá nhiều thể lực, cứu người bị thương, chạy đi chạy lại trong công viên, còn thức thông đêm làm báo cáo.

Tuy chỉ muốn lên giường đi ngủ ngay nhưng Hứa Hủ vẫn nhớ gửi email cho Quý Bạch. Trầm tư vài giây, cô quyết định bấm số điện thoại của anh.

Bởi cô chợt nghĩ tới một vấn đề, hôm nay Quý Bạch có vẻ tức giận?

Tuy anh khống chế tâm trạng khá tốt, nhưng là một học trò kiêm cấp dưới, cô cần chủ động gọi điện thoại, xoa dịu mối quan hệ. Dù cứng nhắc đến mấy Hứa Hủ cũng hiểu rõ đạo đối nhân xử thế này.

Trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng tít tít vang lên rất rõ ràng. Quý Bạch bắt máy sau vài hồi chuông. Nhưng anh không nói mà chỉ có tiếng thở truyền tới.

"Chào anh, Quý đội." Hứa Hủ lập tức báo cáo: "Em vừa gửi báo cáo vào email của anh, anh hãy kiểm tra xem nhận được chưa. Báo

https://thuviensach.vn

cáo gồm bốn phần, ngoài ra còn đính kèm mười bảy tài liệu phụ có liên quan…”

“Hứa Hủ!” Quý Bạch cắt ngang lời cô.

Hứa Hủ lập tức dừng lại, chờ đợi chỉ thị.

“4 giờ sáng gọi điện thoại đánh thức cấp trên, báo cáo một vấn đề vô thưởng vô phạt, em không muốn tiếp tục ở lại đội hình sự nữa hay sao?”

Lúc này, Hứa Hủ mới chú ý thời gian trên màn hình vi tính: 4 giờ 7 phút.

Hứa Hủ trầm mặc vài giây mới nói: “Xin lỗi, em không chú ý thời gian. Hơn nữa, tối qua anh yêu cầu gửi báo cáo cho anh trước 6 giờ sáng. Bây giờ chưa đến 6 giờ sáng.”

Không đợi Quý Bạch lên tiếng, Hứa Hủ bắt đầu báo cáo. Đầu kia điện thoại liên tục vang lên tiếng động, tiếng mở cửa sổ, tiếng vòi nước chảy, còn có cả tiếng thìa inox chạm vào thành cốc lách cách.

Hứa Hủ đột nhiên nhớ ra, tối qua khi nói chuyện điện thoại, có người kêu anh uống rượu. Lúc đó đã là 12 giờ đêm.

Vì vậy anh vừa đi ngủ đã bị cô gọi điện thoại đánh thức?

“Ngây ra đó làm gì?” Quý Bạch nhạy bén phát giác Hứa Hủ đang thất thần.

Hứa Hủ tiếp tục báo cáo.

Âm thanh tạp loạn ở đầu bên kia biến mất, chỉ còn lại hơi thở dài của Quý Bạch, chắc anh đang hút thuốc. Hứa Hủ trùm chăn cầm

https://thuviensach.vn

máy di động ngồi trước màn hình vi tính. Không khí vừa lạnh vừa yên tĩnh, chỉ có âm thanh của cô, thỉnh thoảng có tiếng "ờ" trầm thấp và thờ ơ của anh.

Trong đầu Hứa Hủ đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, Quý Bạch lúc này cũng quấn chăn ngồi trên giường, nghe điện thoại của cô. Cảnh tượng này khiến Hứa Hủ thấy hơi kỳ quái. Cô không biết một người đàn ông cao lớn nghiêm khắc ngồi trùm chăn trên giường sẽ có bộ dạng như thế nào.

Trong hình ảnh đó, gương mặt của người đàn ông mơ hồ. Thật ra, Hứa Hủ đã nhìn thấy ảnh Quý Bạch trong hồ sơ của đội, cô nhớ ngũ quan của anh rất cân đối nhưng cụ thể như thế nào, cô không hề lưu ý. Ngược lại, mấy tấm ảnh tội phạm truy nã, Hứa Hủ bỏ nhiều thời gian nghiên cứu đặc trưng tướng mạo, đến mức cô có thể phác họa bất cứ lúc nào.

Trên thực tế, Quý Bạch đúng là quấn chăn kín mít như con gấu lớn. Thời tiết Bắc Kinh đầu xuân vẫn còn rất lạnh, đặc biệt là trước và sau khi mặt trời mọc, lạnh thấu xương. Hơn nữa anh mới chợp mắt lúc 3 giờ sáng, uống một bụng rượu, đầu đau như búa bổ.

Hứa Hủ báo cáo rất nhập tâm, nhưng Quý Bạch không lọt vào đầu một chữ, anh cũng không có ý định kiểm tra bản báo cáo của cô.

Quý Bạch đã xem qua báo cáo trước đó của Hứa Hủ, bản báo cáo không chỉ làm rất tốt mà còn vượt qua yêu cầu của anh. Đối với cấp dưới vừa thông minh và có kỷ luật như Hứa Hủ, anh đương nhiên không lãng phí tinh lực vào việc đọc những bản báo cáo không quan trọng.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, điều này Hứa Hủ không cần biết, vì cô cần sự rèn luyện.

Ngoài trời tối om. Quý Bạch châm một điếu thuốc, gật gà gật gù nghe Hứa Hủ báo cáo. Thỉnh thoảng anh phụ họa một tiếng, báo hiệu sự tồn tại của anh. Xung quanh rất yên tĩnh, Quý Bạch đột nhiên phát hiện, âm thanh của Hứa Hủ không giống người bình thường. Cô rõ ràng có một giọng nói yếu ớt dịu dàng, nhưng cô lại dùng ngữ điệu trầm thấp, nghe rất êm tai. Anh càng nghe càng buồn ngủ… Hừm, thuốc lá cháy vào tay rồi! Quý Bạch bừng tỉnh, anh cất giọng biếng nhác với Hứa Hủ: "Ờ, phần này em phân tích rất chặt chẽ."

Ngày hôm sau, Hứa Hủ đi làm với cặp mắt "gấu trúc".

Cô có nước da trắng, gương mặt nhỏ nên hai quầng thâm hiện rất rõ. Vừa vào văn phòng, cô liền cảm thấy có mấy người nhìn mình chăm chú. Hứa Hủ bình thản ngồi xuống bàn làm việc. Cô bất chợt bắt gặp lá cờ thi đua và một bó hoa hồng trắng ở trên mặt bàn.

Trên lá cờ viết: Dám làm việc nghĩa, rạng danh phụ nữ.

Bên dưới đề tên: Diệp Tử Tịch.

Thì ra người phụ nữ cô cứu ngày hôm qua tên là Diệp Tử Tịch. Hứa Hủ thấy cái tên này quen quen, hình như cô đã nghe qua trên tin tức.

Thảo nào chị ta nhanh chóng tìm đến cô, còn tặng cả cờ thi đua.

Tiếng vỗ tay đôm đốp nổi lên. Hứa Hủ ngẩng đầu, mới phát hiện tất cả mọi người đều đứng dậy, tươi cười với cô và hoan hô nhiệt

https://thuviensach.vn

liệt.

"Kính lễ!" Một người đàn ông ngoài 40 tuổi là cảnh sát Ngô nghiêm giọng. Mọi người đều giơ tay phải lên trước trán, bày tỏ sự kính trọng với Hứa Hủ.

Hứa Hủ lập tức giơ tay hành lễ. Trước vô số ánh mắt đầy ý cười, hai má cô ửng đỏ.

"Hứa Hủ, làm tốt lắm!" Cảnh sát Ngô khen ngợi.

"Đừng thấy Hứa Hủ bé người, gặp chuyện lớn có tác phong của đại tướng." Một người lên tiếng.

"Hứa Hủ, người em cứu là Diệp Tử Tịch đấy." Triệu Hàn cười nói: "Chị ta thường trả lời phỏng vấn trên tạp chí."

Hứa Hủ né tránh ánh mắt của mọi người, trả lời thật thà: "Chỉ là hành động cầm máu đơn giản ở cổ tay. Mỗi vị tiền bối có mặt ở đây chắc chắn làm tốt hơn em. Em chỉ gặp đúng lúc mà thôi."

Mọi người đều cười nói, Hứa Hủ là người mới, không phải ai cũng làm được như vậy.

Nhìn gương mặt ôn hòa của mọi người, Hứa Hủ chợt hiểu ra vấn đề. So với công việc của những người cảnh sát hình sự, việc cô làm đúng là không đáng nhắc đến.

Mọi người chỉ nhân cơ hội này, giúp cô hòa nhập vào tập thể.

Trong lòng Hứa Hủ rất cảm động. Cô đỏ mặt, trầm lặng ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Diêu Mông lên tiếng: “Em có đề nghị, trưa nay chúng ta cùng đi ăn cơm, để chúc mừng Hứa Hủ.” Vừa nói, cô vừa nháy mắt với Hứa Hủ.

Hứa Hủ hiểu ý Diêu Mông. Diêu Mông muốn cô nhân cơ hội này, tạo mối quan hệ thân thiết với mọi người. Thế là Hứa Hủ gật đầu: “Được, em mời mọi người ăn cơm.”

Mọi người đều cười nói, sao có thể để cô gái nhỏ tốn tiền, nhưng bữa cơm vẫn được quyết định.

Làm việc một lúc, cục trưởng triệu kiến Hứa Hủ.

Hóa ra, lá cờ thi đua và bó hoa của Diệp Tử Tịch được gửi đến chỗ cục trưởng trước, sau đó mới chuyển cho cô.

Diệp Tử Tịch là lãnh đạo cao cấp của tập đoàn Diệp thị, là nữ doanh nhân có tiếng ở thành phố Lâm. Bình thường, chị có mối quan hệ tốt với thị trưởng và quan chức chính quyền thành phố. Vì vậy, khi nhận được lá cờ thi đua của chị, cục trưởng cũng cảm thấy hãnh diện. Ông ta không tiếc lời khen ngợi Hứa Hủ.

Hứa Hủ chẳng nói chẳng rằng, cục trưởng cũng không để ý. Ông ta cười híp mắt: “Hôm qua cháu không nói tên cháu đúng không? Nhưng khi Diệp Tử Tịch gọi điện đến, ta biết ngay là cháu.”

Hứa Hủ gật đầu: “Ngoại hình của cháu có đặc trưng tương đối rõ ràng.”

Cục trưởng nghẹn giọng.

Bữa trưa đặt ở một nhà hàng nhỏ cách cục cảnh sát không xa. Cả đội đi bộ qua bên đó, Diêu Mông khoác tay Hứa Hủ. Hứa Hủ cảm

https://thuviensach.vn

thấy không quen nhưng bắt gặp đôi mắt thân thiện của Diêu Mông, cô âm thầm nhắc nhở bản thân cần làm quen với tình huống này.

Diêu Mông hỏi: "Cục trưởng gọi bạn làm gì vậy? Khen ngợi bạn cứu người à?"

Hứa Hủ gật đầu.

Diêu Mông liếc cô một cái, nói nhỏ: "Sao bạn không mời cục trưởng cùng ăn trưa với chúng ta?"

Hứa Hủ im lặng, cô hoàn toàn không có ý tưởng đó.

Bữa trưa diễn ra vui vẻ. Hứa Hủ không biết, đàn ông trong đội hình sự lại hòa nhã hài hước như vậy. Phòng ăn không ngớt tiếng cười. Lại có người đẹp nổi bật như Diêu Mông, chu đáo gắp thức ăn cho mọi người, khiến bầu không khí càng rôm rả.

Bọn họ nhắc tới Quý Bạch. Cảnh sát Ngô nói, Quý đội ba năm chưa về nhà, lần này phải nghỉ ngơi thật thoải mái mới quay về làm việc. Triệu Hàn tiết lộ, cục trưởng đặc biệt dặn dò, đội tự xử lý vụ án, không được quấy rầy sếp nghỉ ngơi. Có người nói, Tiểu Hứa đi theo Quý đội hãy cố gắng học hỏi, cơ hội này không phải ai cũng có.

Hứa Hủ liên tục gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, không ngờ Quý Bạch có uy danh như vậy.

Lúc thanh toán tiền bữa ăn, Hứa Hủ vừa rút ví tiền liền bị ngăn lại. Mấy người đàn ông tranh nhau trả tiền, Triệu Hàn nói lớn tiếng: "Đừng tranh nữa, sếp nói bữa cơm này sếp mời."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều dừng động tác. Triệu Hàn vừa rút ví tiền vừa giải thích: “Tôi vừa nhắn tin cho sếp nói chúng ta đang tụ tập, sếp liền bảo để sếp thanh toán.”

Mọi người “à” một tiếng, lập tức thu ví tiền. Hứa Hủ định nói cứ để tôi trả tiền, Diêu Mông đột nhiên véo tay cô một cái.

Hứa Hủ quay đầu, thấy ánh mắt Diêu Mông sáng ngời. Hứa Hủ không rõ cô muốn biểu đạt điều gì, nhưng cũng không mở miệng hỏi.

Ngày cuối tuần, thành phố Lâm nắng gắt, gió xuân ấm áp, giống như gấp gáp muốn hun nóng từng đường nét của thành phố.

Tuy nhiên, cả đội cảnh sát hình sự không rảnh rỗi hưởng thụ thời tiết tươi đẹp này. Ba ngày sau vụ án của Diệp Tử Tịch, lại xảy ra hai vụ lưỡi dao làm người khác bị thương. Cấp trên giao việc điều tra bốn vụ án liên quan đến lưỡi dao cho đội hình sự.

Thật ra, ngoài Diệp Tử Tịch, những người khác chỉ bị thương ngoài da, trong đó có một người bị lưỡi dao sượt qua tay, để lại vết xước nhỏ. Người bị thương thậm chí không báo án. Nếu không phải cảnh sát gọi điện đến các công viên tìm hiểu tình hình, họ không biết xảy ra sự cố đó. Hơn nữa, hậu quả của các vụ án tương đối nhẹ, không gây ra hoảng loạn trong dân chúng.

Nhưng cục cảnh sát vẫn rất coi trọng, cục trưởng đặc biệt yêu cầu tăng thêm lực lượng, tiến hành tuần tra mai phục ở các công viên.

Hai ngày trôi qua, vụ án không có tiến triển. Kẻ phạm tội không để lại bất cứ manh mối nào nên cuộc điều tra không có kết quả.

https://thuviensach.vn

Chiều Chủ nhật, Hứa Hủ ngồi trầm tư suy nghĩ trong phòng họp của đội hình sự. Trước mặt cô là một đống ảnh liên quan đến vụ án.

Quý Bạch đang trong kỳ nghỉ nên cục trưởng ra chỉ thị anh không cần tham gia vụ án này. Những người khác đều ra ngoài điều tra, Diêu Mông cũng đi theo người hướng dẫn cô là cảnh sát Ngô. Hứa Hủ đề xuất với đội, để cô thử phác họa chân dung tội phạm. Vì vậy, mấy ngày nay cô làm việc độc lập.

Hứa Hủ xoay xoay cây bút trong tay, mắt nhìn chằm chằm vào những tấm ảnh và bản đồ đính trên bảng trắng. Miệng cô lẩm nhẩm một số địa danh.

Công viên Thụy Anh, công viên Phương Đình, công viên Triều Dương, công viên Dụ Minh… đều nằm xung quanh khu vực nơi Hứa Hủ sinh sống, là những công viên được chính quyền thành phố quy hoạch riêng cho khu vực CBD[6] mới thành lập. Có công viên do các tập đoàn bỏ vốn đầu tư xây dựng, ví dụ như công viên Phương Đình có kiến trúc và phong cảnh rất đẹp, được coi là biểu tượng của CBD.

[6] CBD viết tắt của từ Central Business District - Khu thương mại trung tâm.

Hung thủ dùng loại dao rọc giấy rất phổ thông, mua trên mạng mười đồng cả tá, lưỡi dao ở nhiều điểm được xếp thành hình ngôi sao năm cánh.

Hung thủ hai lần chôn dao dưới thảm cỏ, nước sơn màu xanh lá cây cũng bình thường. Đồng nghiệp ở khoa giám định phát hiện,

https://thuviensach.vn

trong nước sơn có thành phần khác, một lần là trộn thêm nước, qua giám định phát hiện là nước sông của thành phố; một lần kiểm nghiệm ra thành phần kỳ quái, cuối cùng phán đoán là nước canh tê cay. Do canh tê cay là món ăn thịnh hành trong thành phố, bán ở khắp mọi nơi nên cảnh sát không tìm ra manh mối.

Thời gian xảy ra bốn vụ án cũng không có quy luật nhất định, có ngày đi làm, ngày nghỉ cuối tuần; có buổi sáng, buổi chiều, tầm chạng vạng tối.

Đang chìm trong suy tư, Hứa Hủ bất chợt nghe thấy tiếng gọi nhẹ nhàng ở sau lưng: "Cảnh sát Hứa?"

Là Diệp Tử Tịch.

Lúc này trời đã về chiều, ánh nắng màu mật ong chiếu sáng cả căn phòng trống trải. Diệp Tử Tịch mặc bộ váy màu trắng thướt tha, khóe miệng nở nụ cười thân thiện.

Thật ra lần trước, Hứa Hủ không để ý kỹ ngoại hình của Diệp Tử Tịch. Cô chỉ nhớ đó là người phụ nữ cao gầy, trầm ổn. Tuy máu chảy đẫm tay nhưng chị vẫn khá bình tĩnh, tỏ ra phối hợp với hành động cấp cứu của cô.

Lúc này mặt đối mặt, Hứa Hủ mới có khái niệm về dung mạo của Diệp Tử Tịch.

Dáng người mảnh mai, gương mặt thanh tú. Nhưng do ánh mắt rất sắc bén nên con người chị tỏa ra khí chất lãnh đạm.

Hứa Hủ gật đầu, đợi Diệp Tử Tịch nói tiếp.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Tịch mỉm cười, cầm tay Hứa Hủ: “Hứa Hủ, chị muốn đích thân cảm ơn em đã cứu mạng nên mới đến đây. Cảm ơn em!” Diệp Tử Tịch nói rất chậm, âm thanh tương đối cuốn hút.

Hứa Hủ cũng mỉm cười. Do không quen tiếp xúc thân thể với người khác, cô liền rút tay về: “Không cần khách sáo, vết thương của chị đỡ chưa ạ?”

Diệp Tử Tịch gật đầu, cho Hứa Hủ xem vết thương trên cổ tay.

“Tối nay em có rảnh không? Chị muốn mời em ăn cơm.” Diệp Tử Tịch cất giọng dịu dàng.

Hứa Hủ trả lời dứt khoát: “Cảm ơn chị, em không có thời gian. Em xin nhận tấm lòng của chị.”

Diệp Tử Tịch nhìn đống ảnh treo đầy trên tường, biết Hứa Hủ thật sự không rảnh rỗi. Chị ta đặt tay lên vai cô: “Qua đợt bận này, nhất định cho chị cơ hội mời em ăn cơm.”

Động tác thân mật của Diệp Tử Tịch lại một lần nữa khiến Hứa Hủ không thích ứng, cô hơi nhích người ra xa. Diệp Tử Tịch nheo mắt nhìn cô, mỉm cười: “Vậy chị không làm phiền em nữa, cố gắng lên nhé.”

Hứa Hủ tiễn Diệp Tử Tịch ra cửa rồi lại quay về chỗ ngồi trầm tư. Một lúc sau, cô nhận được tin nhắn: “Có người hỏi chị số điện thoại liên lạc của em nhưng chị không cho. Muốn gặp ân nhân cứu mạng của chị, phải để cậu ấy tốn chút công sức, đúng không em?”

Sau khi liếc qua tin nhắn, Hứa Hủ ném điện thoại sang một bên, tiếp tục nghĩ về vụ án.

https://thuviensach.vn

Đến giờ cơm tối, đột nhiên có người mang cơm đến đội hình sự, kêu Hứa Hủ nhận hàng. Đó là cơm hộp trông rất đẹp mắt của khách sạn Quảng Châu. Hứa Hủ tưởng anh trai quan tâm đến cô nên cũng không chú ý.

Kết quả, tối muộn Hứa Hủ gọi điện cho Hứa Tuyển, Hứa Tuyển nói cả buổi chiều anh bận họp, làm gì có thời gian làm ông anh tốt.

Hứa Hủ lập tức hiểu ra vấn đề: "Là Diệp Tử Tịch."

Hứa Tuyển tựa hồ rất kinh ngạc: "Diệp Tử Tịch nào cơ?"

"Diệp Tử Tịch đó."

"Hả? Tại sao chị ta lại bảo người mang cơm đến cho em?"

Hứa Hủ kể chuyện cứu Diệp Tử Tịch, Hứa Tuyển rùng mình: "Em không sao đấy chứ?"

"Em tất nhiên không sao rồi." Hứa Hủ trả lời.

"Diệp Tử Tịch thì sao?"

"Lúc đó chị ấy rất nghiêm trọng, bây giờ khỏi rồi."

Nghe cô nói vậy, Hứa Tuyển mới yên tâm, anh trêu chọc em gái, lần đầu tiên nhận được cơm hộp tình yêu, đáng tiếc là phụ nữ tặng. Anh nghe nói Diệp Tử Tịch là người đẹp trí thức nổi tiếng, hỏi Hứa Hủ cảm thấy thế nào. Hứa Hủ chau mày đáp, cô rất bận, không rảnh nói chuyện phiếm. Sau đó cô lập tức cúp điện thoại.

Ai ngờ hai ngày tiếp theo, Diệp Tử Tịch mỗi ngày đều đặt cơm trưa và cơm tối gửi đến cục cảnh sát cho Hứa Hủ. Ngoài cơm hộp còn kèm theo một thùng hoa quả tươi, đủ chia cho cả đội hình sự.

https://thuviensach.vn

Sự việc này kinh động đến cục trưởng, ông đích thân tới đội hình sự hỏi han, còn ăn mấy quả măng cụt.

Hứa Hủ vốn là người không thích chơi trội, cô lập tức gọi điện cho Diệp Tử Tịch. Nhưng Diệp Tử Tịch cất giọng dịu dàng và kiên quyết, nói Hứa Hủ làm việc quá vất vả, để bày tỏ tâm ý, chị đã đặt cơm hộp và hoa quả trong một tháng, không thể trả lại.

Đầu óc Hứa Hủ chỉ nghĩ đến vụ án, cô đành để mặc Diệp Tử Tịch muốn làm gì thì làm.

Nhưng vụ án vẫn không có tiến triển mang tính đột phá. Ngoài việc tuần tra ở mấy công viên, đội dự định tiến hành điều tra cả những thành phần vô công rỗi nghề và những người từng có tiền án tiền sự của thành phố.

Hứa Hủ quyết định, đến hiện trường vụ án xem xét tình tình.

Buổi chiều ngày thường, công viên rất ít người, chỉ có mấy ông già ngồi chơi cờ tướng. Hứa Hủ tới công viên, nơi Diệp Tử Tịch bị thương, cô bất chợt nhìn thấy một người đàn ông ngồi dưới ánh mặt trời chói chang, mỉm cười với cô.

Là người đàn ông đi cùng Diệp Tử Tịch ngày hôm đó, tên Diệp Tử Kiêu.

Không giống lần trước, hôm nay anh ta mặc bộ đồ thể thao màu xám trắng, càng tôn lên nước da trắng, khiến anh ta càng trẻ trung hơn. Mái tóc đen ngắn rơi xuống trán, đuôi mắt dài lấp lánh. Trông anh ta rất đẹp trai, giống ngôi sao trên tạp chí.

https://thuviensach.vn

“Đợi năm ngày liền, cuối cùng cũng tìm thấy em.” Diệp Tử Kiêu phủi cỏ dính trên người, đứng dậy đi đến trước mặt Hứa Hủ, thân hình cao lớn của anh ta che phủ Hứa Hủ trong giây lát: “Tối nay tôi muốn cùng em ăn cơm.”

Hứa Hủ cau mày, nhìn anh ta bằng ánh mắt quái dị: “Tôi không ăn, mời anh tránh ra.” Nói xong, cô đi vòng qua người Diệp Tử Kiêu, quan sát thảm cỏ dưới chân.

Diệp Tử Kiêu ngẩn người mất mấy giây mới có phản ứng, Hứa Hủ không đếm xỉa đến anh ta. Từ trước đến nay, Diệp Tử Kiêu biết rõ, ngoại hình của anh ta có sức hấp dẫn lớn đối với phụ nữ. Tính đến khả năng có thể gặp lại cô cảnh sát khiến anh ta hứng thú, hôm nay trước khi ra cửa, Diệp Tử Kiêu cố ý chăm chút bề ngoài.

Tuy Diệp Tử Kiêu từng nghĩ đến chuyện bị từ chối, nhưng phản ứng vừa rồi của Hứa Hủ khiến anh ta không khỏi bất ngờ. Không ngượng ngùng, không thảng thốt, không khẩn trương, không do dự.

Cô không hề có phản ứng bình thường của một người phụ nữ trước sự theo đuổi của một người đàn ông tuấn tú.

Diệp Tử Kiêu thầm đánh giá Hứa Hủ. Hôm nay cô mặc áo khoác gió màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, dáng người cô vốn nhỏ bé, mảnh mai, ngồi xổm dưới chân anh ta, trông lại càng bé nhỏ.

Vậy mà cô gái nhỏ này dám từ chối anh ta.

Diệp Tử Kiêu quyết định đổi cách khác: “Em đang bận gì thế? Nghiên cứu vụ án à?”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ chẳng thèm ngẩng đầu nhìn anh ta: “Cảnh sát phá án, mời anh đi chỗ khác, đừng gây trở ngại.” Sau đó, cô đứng dậy, chăm chú quan sát xung quanh.

Thật ra ngày hôm đó, Hứa Hủ hơi có ấn tượng với Diệp Tử Kiêu. Anh ta tương đối lắm lời, lúc cô tiến hành cấp cứu, anh ta ở bên cạnh lải nhải vài câu.

Vì vậy, trong con mắt cô, tình hình hiện tại là, một người qua đường A vô vị, tự luyến và ngạo mạn, đột nhiên nhảy ra đòi ăn cơm với cô.

Tất nhiên cô chẳng bận tâm đến anh ta.

Diệp Tử Kiêu trầm mặc trong giây lát rồi quay người bỏ đi. Hứa Hủ nghe thấy tiếng bước chân anh ta đi mỗi lúc một xa, xung quanh cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh.

Đứng ở bãi cỏ một lúc, Hứa Hủ tiếp tục đến công viên tiếp theo. Trước khi ra về, Hứa Hủ chợt nhớ tới Diệp Tử Kiêu, lại đưa mắt nhìn quanh, anh ta quả nhiên mất dạng, cô cảm thấy nhẹ người.

Ai ngờ vừa đi ra cổng công viên, Hứa Hủ liền nghe thấy tiếng bước chân đáng ngờ ở đằng sau. Cô lập tức dừng bước, quay đầu, phát hiện Diệp Tử Kiêu đang đi theo cô ở một cự ly không xa không gần, gương mặt anh ta điềm nhiên như không.

“Có chuyện gì sao?” Hứa Hủ lên tiếng hỏi.

“Tôi muốn cùng em ăn cơm.”

“Tôi từ chối.”

https://thuviensach.vn

“Ờ.”

Hứa Hủ không nhìn anh ta, tiếp tục bước đi. Nhưng Diệp Tử Kiêu nhanh chóng đuổi theo. Hứa Hủ lại quay đầu, anh ta nhìn cô cười cười, ánh mắt đầy vẻ thích thú, thậm chí ẩn hiện tia đắc ý.

Từ trước đến nay, Hứa Hủ chưa từng gặp người nào bám dai như vậy, cô cũng không thể hiểu nổi tư duy của anh ta. Trực tiếp từ chối vô dụng, cô không thích nói những lời thừa thãi, thế là chẳng thèm để ý đến anh ta, nhanh chóng rời khỏi công viên, xuống tàu điện ngầm.

Người đi tàu không đông cũng không ít. Hứa Hủ vừa đứng ở một góc liền nhìn thấy Diệp Tử Kiêu đứng đối diện cô, cách cô khoảng một mét. Anh ta tựa người vào thành tàu, khoanh tay nhìn cô chăm chú. Hứa Hủ coi như anh ta không tồn tại, lạnh nhạt đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Tuy nhiên, những người xung quanh không được bình thản như Hứa Hủ.

Diệp Tử Kiêu vốn cao lớn, chân dài tay dài, đứng chiếm một góc. Hơn nữa, ngoại hình của anh ta quá xuất chúng, vẻ đẹp ngạo mạn của anh ta nổi bật giữa khoang tàu. Những người xung quanh vô thức giữ khoảng cách với Diệp Tử Kiêu, trong khi mấy cô gái trẻ thỉnh thoảng liếc nhìn anh ta.

Sau đó, nhanh chóng có người phát hiện, người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai này không rời mắt khỏi Hứa Hủ. Thế là vô số ánh mắt hiếu kỳ hướng về phía Hứa Hủ. Hai má Hứa Hủ dần nóng ran, cô lạnh lùng lườm Diệp Tử Kiêu một cái. Đến trạm tiếp theo, Hứa Hủ lập

https://thuviensach.vn

tức xuống tàu. Diệp Tử Kiêu đương nhiên đi theo cô. Bắt gặp gương mặt nghiêng lạnh nhạt nhưng đỏ ửng của cô, tâm trạng của anh ta trở nên rất vui vẻ.

Khoảng thời gian tiếp theo, Diệp Tử Kiêu bám theo Hứa Hủ như hình với bóng. Hứa Hủ lượn quanh công viên, anh ta liền tìm ghế đá ngồi nghỉ, dõi theo cô, không để cô rời khỏi tầm mắt của mình. Hứa Hủ đi tàu điện ngầm, anh ta nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình trước mặt mọi người. Hứa Hủ lên taxi, anh ta lập tức ném cho tài xế 100 tệ rồi ngồi vào ghế trước, tiếp tục ngắm Hứa Hủ qua gương chiếu hậu.

Ban đầu, Hứa Hủ rất khó chịu, cô nhìn anh ta bằng ánh mắt muốn giết người, lạnh lùng kêu anh ta biến đi. Nhưng Diệp Tử Kiêu từ đầu đến cuối chỉ lặp đi lặp lại câu nói: “Tôi muốn cùng em ăn cơm.”

Cuối cùng Hứa Hủ quyết định không bận tâm đến anh ta, chuyên tâm nghiên cứu hiện trường.

Lúc đến công viên thứ tư đã là 10 giờ tối. Công viên đã đóng cửa. Hứa Hủ rút thẻ làm việc, nói nhân viên quản lý mở cửa cho cô. Diệp Tử Kiêu vừa định đi vào, Hứa Hủ lập tức nói với nhân viên quản lý: “Tôi không quen biết người này, anh đừng để người không phận sự vào trong.”

Thấy phong thái của Diệp Tử Kiêu không tầm thường, nhân viên quản lý lịch sự mời anh đi chỗ khác. Diệp Tử Kiêu dõi theo hình bóng nhỏ bé của Hứa Hủ một mình đi vào đêm tối, ngữ khí của anh ta lạnh hẳn: “Anh không nhìn ra sao? Cô ấy là bạn gái của tôi.”

https://thuviensach.vn

Nhân viên quản lý còn đang lưỡng lự, giọng nói lạnh nhạt của Hứa Hủ truyền tới: “Nếu anh để anh ta vào, hai người đều phạm tội cản trở công vụ.”

Kết quả, Diệp Tử Kiêu bị ngăn ở bên ngoài công viên.

Anh ta đứng ngoài cổng một lúc, vẫn không thấy bóng dáng Hứa Hủ đâu. Nhân viên quản lý hiếu kỳ dò xét anh ta: “Cô cảnh sát vừa rồi là bạn gái cậu thật sao?”

Diệp Tử Kiêu trả lời lãnh đạm: “Sớm muộn gì cũng là bạn gái của tôi.”

Nhân viên quản lý bật cười. Diệp Tử Kiêu ném bao thuốc cho anh ta, hai người trò chuyện một lúc, Diệp Tử Kiêu tìm một cái ghế ngồi đợi ở cổng.

Khi Hứa Hủ đi ra, người quản lý lập tức nháy mắt với cô. Thuận theo ánh mắt của anh ta, Hứa Hủ phát hiện Diệp Tử Kiêu đang ngồi trên ghế cách vài bước chân. Anh ta tựa đầu vào thành ghế, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân bất động, chỉ có lồng ngực phập phồng.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, khiến Diệp Tử Kiêu trông như bức tượng điêu khắc đang ngủ say. Hứa Hủ vừa có phát hiện mới về vụ án, tâm trạng của cô không tồi. Vì vậy, ngắm gương mặt yên tĩnh của Diệp Tử Kiêu, cô không thấy anh ta đáng ghét như hồi chiều.

“Cô cảnh sát, trời rất lạnh, ngủ như vậy dễ bị cảm lắm. Cô mau đi gọi cậu ấy dậy đi!” Nhân viên quản lý nói.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ liếc anh ta một cái: “Chào anh!” Nói xong lập tức đi bộ về bến tàu điện ngầm.

Khi Hứa Hủ khuất bóng, Diệp Tử Kiêu liền mở mắt đứng dậy, dõi theo phương hướng cô vừa rời đi. Cô gái này quả là cứng rắn. Chẳng phải cô là cảnh sát hay sao? Nhìn thấy người ngủ trên đường phố dù xa lạ cũng nên nảy sinh lòng thương hại mới đúng?

Không đếm xỉa đến ánh mắt giễu cợt của nhân viên quản lý, Diệp Tử Kiêu kéo vạt áo khoác, so vai rụt cổ, đúng là… lạnh thật đấy!

Hôm sau, Diệp Tử Kiêu bị cảm thật, mới sáng sớm đã hắt xì hơi, đầu óc choáng váng. Khi đến công ty, sắc mặt anh ta đương nhiên rất tệ.

Thấy “thái tử nhỏ” mặt nặng như chì, mọi người đều biết ý tránh xa. Diệp Tử Kiêu được yên tĩnh, ngủ cả buổi sáng trong văn phòng. Đến trưa, anh ta cảm thấy tỉnh táo và sảng khoái hẳn.

Nhắc tới mới nói, người trong cả công ty đều không nắm được tính cách Diệp Tử Kiêu.

Gia tộc Diệp thị sáng lập tập đoàn Long Tây, gồm các công ty con như Công ty Xây dựng Long Tây, Công ty Vận tải Long Tây, Điện tử Long Tây. Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc hiện thời là Diệp Lan Viễn. Diệp Tử Kiêu là con trai út của ông ta, năm ngoái mới từ nước ngoài du học trở về, được cử làm CEO Điện tử Long Tây.

Diệp Tử Kiêu rất hòa nhã, không hề tỏ vẻ ta đây, nhìn thấy thím lao công trên hành lang cũng mỉm cười chào hỏi. Nhưng trong

https://thuviensach.vn

công việc, anh ta vô cùng nghiêm khắc, người nào không đạt yêu cầu của anh ta, anh ta cho nghỉ việc ngay.

Nhiều lúc, cô thư ký bảo không được đâu Diệp tổng, người này là bạn học cấp ba của anh trai Diệp tổng, người kia là thư ký trước đây của chủ tịch hội đồng quản trị. Diệp Tử Kiêu chỉ nói: "Được, tôi biết rồi."

Nhưng sau đó anh ta vẫn không thay đổi quyết định, ai gọi điện thoại cầu xin, anh ta đều không nể tình. Diệp Lan Viễn từng nổi nóng một lần, nói chúng ta là doanh nghiệp gia tộc, quan hệ rắc rối phức tạp, anh làm vậy sẽ lung lay đến tận gốc rễ. Diệp Tử Kiêu điềm nhiên trả lời: "Ba có biết phần lớn các doanh nghiệp gia tộc trong nước chết như thế nào không? Ba đã giao Điện tử Long Tây cho con, thì hãy để con làm theo ý mình."

Về phương diện kinh doanh, Diệp Tử Kiêu tương đối liều lĩnh. Anh ta đầu tư một khoản lớn mua một số kỹ thuật của nước ngoài. Có dự án kiếm khá nhiều tiền, cũng có dự án lỗ chổng vó. Tuy nhiên trong một năm trở lại đây, tình hình kinh doanh nhìn chung lãi nhiều lỗ ít, Điện tử Long Tây coi như tiến lên trong cơn lốc xoáy.

Diệp Tử Kiêu cách biệt tuổi tác khá lớn với các anh chị ruột, anh ta lại ra nước ngoài từ nhỏ nên quan hệ với anh chị trong nhà tương đối lạnh nhạt. Trong khi đó, Diệp Tử Kiêu rất thân thiết với chị họ Diệp Tử Tịch, người cùng du học ở nước ngoài với anh ta vài năm.

Buổi trưa ngày hôm nay, Diệp Tử Kiêu đang thong thả ăn cơm do thư ký chuẩn bị, Diệp Tử Tịch gọi điện thoại đến.

https://thuviensach.vn

“Hôm qua cậu đi chặn đường người ta, hậu quả thế nào?” Diệp Tử Tịch dường như đang cười tươi.

Diệp Tử Kiêu nhíu mày: “Chị nói “hậu quả” chứ không phải “kết quả”, chứng tỏ chị đã sớm đoán ra em sẽ bị cô ấy từ chối? Chúc mừng chị, chị đã đoán trúng rồi, cô ấy chẳng thèm liếc em một lần.”

Diệp Tử Tịch cười híc híc, cất giọng nghiêm túc: “Cô bé đó khác hoàn toàn mấy người bạn gái của cậu trước đây.”

Diệp Tử Kiêu công nhận: “Đúng là không giống.”

Diệp Tử Tịch không tiếp tục nhắc đến chuyện này, đang định hỏi vấn đề tài vụ, lại nghe Diệp Tử Kiêu nói: “Chị mau bày cách cho em đi. Cô ấy chẳng phải ngày nào cũng ăn cơm của chị sao?”

Diệp Tử Tịch cười: “Chuyện đó khác, bởi vì cậu có ý đồ với cô ấy.”

“Chị nhẫn tâm để ân nhân cứu mạng của chị bỏ lỡ người đàn ông tốt như em sao?”

Diệp Tử Tịch phì cười, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chị sẽ chỉ cho cậu một con đường sáng. Hứa Hủ có người anh trai, mở công ty tài chính kế toán. Cậu từng gặp cậu ta, hôm trước đến tập đoàn dự thầu đó.”

Diệp Tử Kiêu nhíu mày: “Hứa Tuyển?”

“Ừ.”

“Tập đoàn đã xác định hợp tác với cậu ta chưa?”

https://thuviensach.vn

“Cũng gần rồi.” Diệp Tử Tịch trả lời: “Công ty của cậu ta là đơn vị tốt nhất khu vực Tây Nam.”

Diệp Tử Kiêu đột nhiên mỉm cười: “Em có chút ấn tượng về Hứa Tuyển. Cậu ta rất quái, không ngờ lại có cô em gái tính tình kỳ lạ như vậy.”

Diệp Tử Tịch chỉ cười cười.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Tử Kiêu ngẫm nghĩ rồi gọi thư ký: “Nghe nói có một công ty kế toán đang chuẩn bị hợp tác với tập đoàn. Công ty đó không tồi, cô hãy gọi điện hẹn người phụ trách, tôi mời cậu ta ăn cơm. Sổ sách công ty chúng ta cũng nên chỉnh đốn một chút.”

Vài ngày sau đó, Diệp Tử Kiêu không chủ động gặp Hứa Hủ. Tuy nhiên, Hứa Hủ cũng không nhớ đến sự tồn tại của anh ta.

Sáng thứ Hai, đội hình sự tổ chức cuộc họp, một lần nữa thảo luận về phương hướng phá vụ án ở công viên. Cán bộ nòng cốt của chi cục ở các khu vực đều tham gia cuộc họp này.

Ngoài trời nắng đẹp, tia nắng chiếu vào chiếc bàn gỗ tròn lấp lánh. Nhưng biểu cảm trên mặt mỗi người đều rất nghiêm túc. Cục trưởng hạ lệnh, đội hình sự phải bắt được thủ phạm trong năm ngày. Cả đội thảo luận nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa đâu vào đâu.

Có người cho rằng, thủ phạm rất quen địa hình của công viên nên có khả năng là nhân viên làm việc trong công viên. Nhưng kết quả điều tra trước đó không phát hiện ra kẻ tình nghi.

https://thuviensach.vn

Có người phát biểu, vụ án xảy ra ở những công viên gần khu vực CBD, chứng tỏ thủ phạm có tâm lý căm ghét người giàu có. Vì vậy cần điều tra những kẻ vô công rỗi nghề và người có thu nhập thấp. Đề nghị này rõ ràng là mò kim đáy bể.

Có người nói, ngôi sao năm cánh ở hiện trường mang một ý nghĩa nào đó. Thủ phạm có nhiều khả năng mô phỏng phương thức phạm tội ở nước ngoài. Có lẽ đây là trò đùa quái chiêu của đám thanh thiếu niên say mê tiểu thuyết tội phạm.

Cũng có người nhận xét, CBD là khu vực tập trung nhà giàu và người IQ cao, nhiều khả năng một nhân viên cổ cồn trắng[7] nào đó không chịu nổi áp lực nên nảy sinh hành vi trả thù xã hội.

[7] Cổ cồn trắng dùng để chỉ những người lao động trí óc, ngược với "cổ cồn xanh" là lao động chân tay.

Cả phòng hội nghị mỗi người một ý, ai cũng có lý.

Theo thông lệ, Hứa Hủ và Diêu Mông đều tham dự cuộc họp quan trọng kiểu này. Hai người ngồi ở hai góc ít được chú ý. Hứa Hủ cúi đầu ghi chép, Diêu Mông chăm chú lắng nghe.

Cục phó kiêm đội trưởng đại đội hình sự Lưu Chí Huân là người có tư tưởng thoải mái. Ông cất giọng ôn hòa với hai cô gái trẻ: "Tiểu Diêu, Tiểu Hứa có ý kiến cũng có thể phát biểu."

Diêu Mông hơi đỏ mặt, nói: "Cục phó Lưu, các vị đồng nghiệp, mọi người nói rất có lý, khiến tôi thu hoạch không ít, giúp tôi nảy sinh một số suy nghĩ. Tôi muốn bổ sung ba điểm, nếu có gì không đúng, xin mọi người hãy chỉ giáo:

https://thuviensach.vn

Thứ nhất, tuổi tác của thủ phạm không lớn, có lẽ không quá 25.

Thứ hai, thủ phạm có đặc điểm rối loạn nhân cách chống đối xã hội nhất định. Loại người này thất bại trong cuộc sống, không thể nào là tinh anh của CBD. Vì vậy, chúng ta có thể tập trung điều tra những người không nghề nghiệp hoặc thu nhập thấp.

Thứ ba, thủ phạm đã ba ngày không gây án, tôi nghĩ hắn sẽ nhanh chóng ra tay. Nhưng có lẽ hắn sẽ chuyển địa điểm gây án. Bởi vì mục tiêu của hắn là tinh anh CBD, vì vậy có thể dự đoán địa điểm phạm tội. Tàu điện ngầm có hệ thống camera tiên tiến, tội phạm không có khả năng ra tay, tòa nhà làm việc cũng không thể. Địa điểm thích hợp là xe bus, xe chở cán bộ công nhân viên trong khu vực CBD. Những tuyến xe này không nhiều, tôi đề nghị tăng cường lực lượng, có lẽ chúng ta sẽ bắt được "ba ba trong rọ".

Diêu Mông trình bày xong, mọi người đều gật đầu. Đặc biệt là điểm thứ ba, cục phó Lưu và thầy hướng dẫn của cô là cảnh sát Ngô đều mỉm cười. Cảnh sát Ngô nói: "Sáng sớm hôm nay lúc gọi điện cho cục phó Lưu, tôi cũng nghĩ đến khả năng này. Tôi đang chuẩn bị hôm nay sẽ cử thêm nhân lực."

Cục phó Lưu khen ngợi: "Tiểu Diêu có thể nghĩ ra điều này, khá lắm!"

Diêu Mông ngồi xuống, gương mặt cô đỏ bừng. Mấy ngày nay, Hứa Hủ không cả ngày ở bên ngoài như Diêu Mông, tuy ý kiến của Diêu Mông không giống cô, nhưng cô cũng cảm thấy có lý.

"Tiểu Hứa có ý kiến gì không?" Cục phó Lưu hỏi.

Tất cả mọi người dồn ánh mắt vào Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Khi hai cô gái mới tới cục cảnh sát, mọi người chú ý đến Diêu Mông hơn. Ấn tượng của họ về Hứa Hủ, là một cô gái nhỏ bé, ít nói và hướng nội.

Tuy nhiên, mấy ngày nay Hứa Hủ bỗng trở nên nổi trội. Cô tình cờ cứu Diệp Tử Tịch, khiến cả đội hình sự được thơm lây, ăn một tuần hoa quả tươi nhập khẩu.

Hứa Hủ gật đầu: "Tôi cũng có ý kiến." Nói xong cô đứng dậy, mở laptop trong tay.

Tối qua, Hứa Hủ thức trắng đêm viết bản báo cáo phân tích chi tiết về vụ án này. Sáng sớm hôm nay, cô đã gửi cho Quý Bạch. Quý Bạch chỉ trả lời bằng hai từ: "Đã đọc."

Sau đó, Hứa Hủ đưa Triệu Hàn đọc. Triệu Hàn tỏ ý khen ngợi, đồng thời khuyên cô: "Trong cuộc họp sáng hôm nay, em đừng chỉ đưa ra kết luận, mà cần diễn giải quá trình suy đoán. Ngoài ra, em nên nói chậm một chút, bằng không bản phân tích tâm lý của em sẽ rất mơ hồ và khó hiểu."

Hứa Hủ tiếp thu ý kiến, cô chuẩn bị tài liệu phân tích tỉ mỉ quá trình suy đoán.

"Tôi tiến hành phân tích từ ba phương diện, gồm hiện trường phạm tội, hành vi của nạn nhân và hành vi tội phạm. Dựa vào yếu tố thời gian gây án, công cụ gây án, động cơ gây án, đồng thời tham khảo số liệu về các vụ gây nguy hại nơi công cộng ở nước ta trong mấy năm gần đây…" Theo kiến nghị của Triệu Hàn, Hứa Hủ nói tương đối chậm.

https://thuviensach.vn

Cục phó Lưu đảo mắt qua chiếc đồng hồ treo tường, mỉm cười: "Tiểu Hứa, cháu hãy trực tiếp đưa ra kết luận đi!"

Hứa Hủ "dạ" một tiếng, đóng laptop. Cô hít một hơi sâu rồi cất lời: "Thứ nhất, thủ phạm là nam giới, tuổi từ 18 đến 25, trình độ văn hóa phổ thông trung học.

Thứ hai, anh ta làm việc ở CBD, là một người bảo vệ.

Thứ ba, thành tích công việc của anh ta không tốt. Trong nửa năm qua, anh ta từng bị kỷ luật nghiêm khắc; sáng thứ Bảy không phải là ca trực của anh ta.

Thứ tư, tính cách thủ phạm dễ nổi nóng. Thời niên thiếu từng có hành vi vi phạm pháp luật, ít nhất từng bị nhà trường xử phạt. Ngoài ra, thời niên thiếu anh ta từng gặp biến cố lớn, ví dụ gia đình sa sút, cha mẹ ly dị, chưa từng có quan hệ yêu đương hoặc nếu có cũng chỉ là thoáng qua."

Hứa Hủ nói xong, mọi người đều im lặng, một lúc lâu không một ai lên tiếng. Cuối cùng, cảnh sát Ngô lên tiếng trước tiên: "Vì vậy, chúng ta cần tìm một nhân viên bảo vệ tuổi từ 18 đến 25, trình độ cấp ba, làm việc ở CBD, từng bị kỷ luật trong nửa năm nay, sáng thứ Bảy không đi làm?"

Hứa Hủ gật đầu: "Đúng vậy." Nói xong cô liền đỏ mặt. Làn da trắng của cô mỏng đến mức phảng phất phủ một lớp phấn hồng. Nhưng đôi mắt của cô vẫn hết sức trầm tĩnh.

Cục phó Lưu mỉm cười, sắc mặt ông ôn hòa và nghiêm túc: "Tiểu Hứa, cháu hãy trình bày quá trình phân tích."

https://thuviensach.vn

Thành phố Lâm đang trong dầu sôi lửa bỏng, Quý Bạch ngược lại vô cùng an nhàn tự tại. Chạng vạng tối, khi anh đang cùng Thư Hàng và một số bạn bè câu cá ở ngoại thành, điện thoại di động đột nhiên báo có tin nhắn.

Tin nhắn do tiểu Trịnh ở chi cục khu vực phía đông thành phố gửi tới: "Quý đội, hôm nay em đến cục cảnh sát thành phố họp, mới biết anh có học trò lợi hại như vậy."

Quý Bạch bình thường hay tới các đơn vị cơ sở nên tương đối thân quen với anh em ở dưới. Anh vừa định nhắn lại, cây cần trong tay nặng trĩu, cá đã cắn câu. Câu được con cá khá to, Quý Bạch lại cầm di động lên xem, chỉ một lúc đã thêm bốn tin nhắn.

Lão Triệu ở khu vực phía Tây: "Quý đội, không biết cậu nhận học trò, khá lắm. Chúc mừng cậu."

Tiểu Từ ở khu vực phía Đông: "Anh Bạch, hôm nay học trò của anh bộc lộ khả năng, khiến bọn em ai nấy sửng sốt! Cô bé đó quá giỏi!"

"Quý đội, bao giờ anh cũng nhận em làm học trò đi!"

"Quý Bạch, cậu khiến tôi ghen tị chết đi được, trong tay cậu lại có thêm một mãnh tướng, quan trọng hơn lại là con gái!"

…

"Anh ba, anh xem gì mà nhập tâm thế?" Người bên cạnh hỏi.

Quý Bạch không trả lời, cũng không gọi điện thoại hỏi Hứa Hủ đã làm chuyện gì. Anh chỉ trả lời tin nhắn cho những người vừa gửi

https://thuviensach.vn

đến: “Hứa Hủ còn thiếu kinh nghiệm, hãy nể mặt tôi chiếu cố cô ấy.”

Buổi tối ngày hôm sau, Hứa Hủ ngồi thẫn thờ trước máy vi tính.

Người ở trong văn phòng đã ra về gần hết. Cả đội làm việc liên tục mấy ngày đêm, hôm nay cục phó Lưu cho phép mọi người về nhà ngủ, sáng sớm mai đi làm đúng giờ. Triệu Hàn thu dọn đồ, đi đến nói nhỏ: “Hứa Hủ, em hãy về nhà nghỉ ngơi đi đã.”

Hứa Hủ từ từ ngẩng đầu nhìn Triệu Hàn, lại từ từ rời ánh mắt xuống màn hình vi tính. Cô không lên tiếng, chỉ vẫy tay phải, ra hiệu tạm biệt.

Bắt gặp gương mặt nghiêng trắng bệch được bao trùm bởi ánh sáng hắt ra từ máy vi tính của Hứa Hủ, Triệu Hàn thở dài rồi đi ra ngoài. Một lúc sau, Diêu Mông ở phía đối diện đeo ba lô đứng dậy, ánh mắt cô đầy vẻ thương hại: “Hứa Hủ, về nhà đi. Cậu đã ở đây một ngày một đêm rồi. Phân tích sai, không bắt được kẻ tình nghi, đâu phải là lỗi của cậu. Ai cũng có lúc nhầm lẫn.”

Hứa Hủ đáp lời, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Ừ.”

Diêu Mông đi tới vỗ vai Hứa Hủ. Hứa Hủ vẫn không động đậy. Diêu Mông đành ra về. Lúc rời khỏi cục cảnh sát, bộ não Diêu Mông vụt qua một ý nghĩ, cô liền rút điện thoại, bấm số của Quý Bạch.

“Quý đội, là em, Tiểu Diêu. Em không có chuyện gì… chỉ là… chỉ là chuyện của Hứa Hủ. Tinh thần của bạn ấy tương đối sa sút, em không biết có nên nói với anh… Em nghĩ bây giờ bạn ấy cần sự động viên của anh… Đúng rồi ạ, liên quan đến vụ án, anh đang

https://thuviensach.vn

trong thời gian nghỉ phép nên không nắm rõ tình hình. Hứa Hủ có một suy đoán bạo dạn, cục phó Lưu quyết định tiến hành điều tra theo ý kiến của bạn ấy. Cục điều một lực lượng lớn nhưng không tìm thấy kẻ tình nghi. Mọi người mất công hai ngày nay…"

Hứa Hủ có lòng tin về kết luận của cô, nhưng cô nghĩ không ra, khâu nào xảy ra sai sót.

Trong hơn ba mươi tiếng đồng hồ vừa qua, cảnh sát dựa theo mô tả của Hứa Hủ tiến hành điều tra khám xét trên diện rộng những người làm bảo vệ ở CBD. Cuối cùng tìm ra 24 người có hoàn cảnh như Hứa Hủ phán đoán.

Sau đó, cô và một cảnh sát giàu kinh nghiệm đích thân gặp những người này. Kết quả, không một người nào là kẻ tình nghi.

Thứ nhất, cảnh sát không tìm ra chứng cứ khả nghi ở nơi sinh sống và làm việc của bọn họ, ví dụ như lưỡi dao rọc giấy hay hình ảnh hiện trường. Thứ hai, phần lớn những người này đều có nhân chứng chứng minh họ không có mặt ở hiện trường. Thứ ba, dù mấy người không có nhân chứng chứng minh vắng mặt ở hiện trường, nhưng khi thẩm vấn, Hứa Hủ và đồng nghiệp đều cho rằng thái độ của đối phương không có gì bất thường, hơn nữa bọn họ không có động cơ phạm tội.

Người của đội hình sự mệt mỏi suốt một ngày một đêm không có kết quả. Cục phó Lưu nói, ông là người quyết định phương hướng điều tra nên ông sẽ chịu trách nhiệm báo cáo và giải thích với cục trưởng. Mọi người không một lời oán trách, cũng không ai truy cứu sai lầm của Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ trầm mặc từ đầu đến cuối. Sau khi quay về văn phòng, cô ngồi yên trước máy vi tính xem xét lại số liệu và quá trình phân tích của mình.

Đêm mỗi lúc một khuya, cả tòa nhà cục cảnh sát chìm vào bóng tối tĩnh mịch.

Hứa Hủ đã bắt đầu hoa mắt, đầu óc nặng trĩu tựa hồ kháng nghị. Thất bại của ngày hôm nay giống một miếng bánh mỳ quá hạn cứng đờ tắc ở cổ họng Hứa Hủ, không thể nhổ ra cũng không thể nuốt trôi. Cô nằm bò xuống bàn, quyết định chợp mắt một lúc rồi chiến đấu tiếp. Rõ ràng vô cùng mệt mỏi nhưng chỉ ngủ chập chờn. Gương mặt của những người bị tình nghi, và hình ảnh hiện trường gây án tự động vụt qua đầu óc cô. Trong lúc mơ mơ màng màng, Hứa Hủ nghe thấy tiếng chuông điện thoại, phảng phất từ trong giấc mộng truyền tới, vang lên không ngừng nghỉ.

Hứa Hủ giật mình tỉnh giấc.

Là chuông điện thoại bàn, người gọi đến là Quý Bạch. Xem ra anh gọi điện để hỏi về vụ án.

Anh sẽ trách mắng cô? Đó là phản ứng bình thường.

Hứa Hủ nhấc máy: “Quý đội.”

Âm thanh của Quý Bạch lành lạnh: “Em đang quay mặt vào tường để kiểm điểm bản thân?”

Hứa Hủ mặc nhận, cô đúng là quay mặt vào tường kiểm điểm bản thân.

“Đúng vậy, em muốn làm rõ, em sai ở điểm nào?”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch trả lời lãnh đạm: “Ai kết luận em sai? Tôi nói sao? Em nôn nóng nhận sai đến thế sao?”

Hứa Hủ ngẩn người, liền nghe anh nói tiếp: “Bây giờ em hãy báo cáo với tôi quá trình phân tích của em.”

“Em gửi email rồi ạ.”

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát. Đầu bên kia truyền tới tiếng chuột vi tính hoạt động. Sau đó, Quý Bạch cất giọng từ tốn: “Em nói đến bản báo cáo gồm 30.000 chữ, 12 biểu đồ và 17 tài liệu đính kèm này? Tôi muốn em trình bày miệng.”

Hứa Hủ nhíu mày: “Tại sao?” Thứ được số hóa sẽ càng chuẩn xác hơn dùng lời nói.

“Bất cứ việc gì cũng có thể trình bày rõ ràng trong một phút. Nếu trình bày không rõ, chứng tỏ người trình bày chưa suy nghĩ thấu đáo. Xét thấy em là người thường phức tạp hóa những chuyện đơn giản, tôi cho em hai phút.”

Mùa xuân Bắc Kinh, sắc trời màu xám nhạt, sương mù giống một lớp màn mỏng khô hanh bao trùm khắp không gian.

Quý Bạch nhàn nhã ngồi trên chiếc ghế nằm màu trắng trong khuôn viên nhà anh, bên tay là ấm trà thơm ngát, trước mặt là hồ nước tĩnh lặng, bên kia bờ hồ là cây đào nở đầy hoa, cánh hoa rơi đầy trên thảm cỏ, lan tỏa mùi hương nhàn nhạt.

Quý Bạch uống một ngụm trà, khép mi mắt, bên tai vang lên giọng nói của Hứa Hủ. Âm thanh của cô trầm tĩnh như nước, khiến cảnh sắc buổi đêm quanh anh càng trở nên tĩnh mịch.

https://thuviensach.vn

Ở đầu kia điện thoại, Hứa Hủ bị câu nói "Tôi cho em hai phút" của Quý Bạch kích thích lòng hiếu thắng. Cô trả lời ngắn gọn "được" rồi lặng lẽ tổ chức tư duy, như thể bước vào trạng thái chiến đấu.

"Đầu tiên, theo số liệu thống kê, trong 10 năm trở lại đây, thủ phạm của các vụ gây nguy hại an toàn công cộng ở nước ta có tới 98,9% là nam giới, 96,6% trình độ phổ thông trung học trở xuống. Vì vậy, về cơ bản có thể khẳng định thủ phạm của vụ án này là nam giới, trình độ văn hóa không cao."

"Ờ." Quý Bạch châm một điếu thuốc: "Tiếp tục."

"Thứ hai, mục tiêu của thủ phạm rất rõ ràng. Nếu đối tượng hắn muốn trả thù là người dân bình thường, ở thành phố Lâm có ba công viên diện tích rộng lớn, lượng người qua lại đông hơn nhiều. Một khi hắn gây án ở những công viên này, việc điều tra của chúng ta sẽ càng gặp khó khăn hơn. Nhưng thủ phạm không lựa chọn ba công viên đó, mà mạo hiểm chọn những công viên nhỏ gần CBD để gây án.

Những công viên này đều do chính quyền thành phố quy hoạch, các tập đoàn bỏ vốn đầu tư xây dựng. Trong lòng người dân, những công viên này đều tượng trưng của CBD. Bình thường, người dân lui tới công viên đa phần sinh sống quanh CBD, đó là tầng lớp giàu có hoặc người có địa vị trong xã hội.

Điều này có thể phản ánh hai điểm: một là thủ phạm rất quen thuộc khu vực này, có khả năng sinh sống hoặc làm việc trong khu vực; hai là, hắn gây tổn thương cho đối tượng của một tầng lớp xã hội riêng biệt, để giải phóng tâm trạng. Đây là hành vi trả thù

https://thuviensach.vn

những người có thu nhập cao, thậm chí có thể nói, là sự trả thù đối với CBD.”

Quý Bạch mỉm cười, cất giọng nhàn nhạt: “Tại sao không phải kẻ vô công rỗi nghề? Nhân viên “cổ cồn trắng” bị đuổi việc mà nhất định là nhân viên bảo vệ?”

Hứa Hủ trả lời: “Trong tầng lớp vô công rỗi nghề có thể tồn tại loại người căm hận xã hội. Nhưng họ sẽ không chỉ chĩa mũi nhọn vào CBD. Hơn nữa, họ không có cơ hội tìm hiểu CBD. Con người sẽ không đến mức thù hận thứ anh ta không nắm rõ, thậm chí không với tới. Ngoài ra, ở CBD có rất ít người vô công rỗi nghề.

Nhân viên “cổ cồn trắng” bị đuổi việc nhiều khả năng trả thù lãnh đạo của công ty hoặc người đuổi việc anh ta, chứ không căm hận giai cấp này, bởi vì anh ta vốn là người thuộc giai cấp này, sao anh ta có thể căm hận bản thân?

Chân dung tội phạm phù hợp nhất là những người làm việc ở CBD nhưng có thu nhập thấp, hiểu rõ sự phồn hoa và giàu có của CBD mà không thể với tới.

Thời gian gần đây, thủ phạm nhất định gặp trắc trở lớn trong công việc. Điều đó càng khiến hắn tăng thêm cảm giác thất bại, càng thù hằn sự giàu có của CBD. Vì vậy, hắn mới có động cơ gây án.

Đối với một người đàn ông trẻ tuổi không cam lòng, trong tất cả công việc có thu nhập thấp, nhân viên bảo vệ là công việc có thể diện hơn cả.

Ngoài ra, thời gian phạm tội không cố định, chứng tỏ thời gian đi làm của thủ phạm không có quy luật nhất định. Thời gian làm việc

https://thuviensach.vn

của người bảo vệ ở CBD luân phiên ba ca một ngày.”

Quý Bạch hỏi: “Em dựa vào thời gian gây án nên phán đoán sáng thứ Bảy hắn không đi làm?”

Hứa Hủ trả lời: “Vâng ạ. Ngay chiều thứ Bảy xảy ra vụ án dao cứa vào tay người, ngày cuối tuần công viên thường tụ tập đông người nên hắn không thể chôn lưỡi dao vào ngày thứ Sáu, chỉ có thể chôn vào sáng hoặc trưa thứ Bảy.”

Quý Bạch không nói cô đúng, hay không đúng, anh nhíu mày đọc một đoạn trong báo cáo của Hứa Hủ: “Tính cách thủ phạm dễ nổi nóng. Thời niên thiếu từng có hành vi vi phạm pháp luật, ít nhất từng bị nhà trường xử phạt. Ngoài ra, thời niên thiếu anh ta từng gặp biến cố lớn, ví dụ gia đình sa sút, cha mẹ ly dị, chưa từng có quan hệ yêu đương hoặc nếu có cũng chỉ là thoáng qua… những nhận định lộn xộn này là gì vậy?”

“Là đặc điểm cơ bản của tội phạm bị rối loạn nhân cách chống đối xã hội”. Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn mấy tấm ảnh chụp lưỡi dao đính trên bảng trắng: “Về nhận định thủ phạm chưa từng có quan hệ yêu đương… em cảm thấy tuy hắn có khả năng quan sát và phán đoán không tồi, đầu óc khôn lỏi nhưng tâm lý không chín chắn… Xếp lưỡi dao thành sao năm cánh, đổ thêm nước sông, thậm chí nước canh tê cay vào sơn, càng giống hành động trả thù của một thiếu niên bất mãn với đời, không phải là việc làm thông minh.”

Hứa Hủ dứt lời, cả hai đều rơi vào im lặng. Quý Bạch mở miệng nói trước: “Em nói xong chưa?”

https://thuviensach.vn

“Xong rồi ạ.” Hứa Hủ nhìn đồng hồ, bổ sung thêm: “Một phút năm mươi tám giây.”

Mặc dù ngữ khí của cô bình thản, nhưng hơi thở trở nên gấp gáp. Cô đang căng thẳng? Quý Bạch khép mi, rít một hơi thuốc.

Những ngày qua, hai người nói chuyện qua điện thoại mấy lần, Hứa Hủ để lại ấn tượng cho Quý Bạch, là một con mọt sách xuất sắc, một học trò và cấp dưới đáng để gọt giũa, chỉ có vậy mà thôi.

Nhưng vào thời khắc này, theo tiếng thở nhè nhẹ mỗi lúc thêm rõ ràng của cô, hình tượng của Hứa Hủ đột nhiên trở nên sống động. Đó là người con gái có mái tóc ngắn, gương mặt nhỏ nhắn, làn da trắng toát, biểu cảm nghiêm túc. Cô rất thông minh, cao ngạo và quật cường, nhưng cũng có phần non nớt.

Đúng vậy, đối với nghề cảnh sát hình sự thường xuyên đối mặt với máu tanh nhân tính thối nát xấu xa, cô gái trẻ này rất có tài năng, đồng thời cũng quá non nớt.

Quý Bạch không hề do dự, lên tiếng đả kích Hứa Hủ: “Hứa Hủ, có phải em quen thói suy đoán theo kiểu trời ơi đất hỡi, dựa vào thứ gọi là “cảm giác” đoán mò vụ án?”

Hứa Hủ lập tức nhíu mày, trả lời cứng nhắc: “Nếu anh lý giải hành vi phân tích tâm lý này là “đoán mò”, vậy thì em không còn gì để nói.”

Quý Bạch nhếch miệng: “Em vẫn không phục?”

“Em xin lỗi, em không phục.”

https://thuviensach.vn

“Vậy tại sao không bắt được kẻ tình nghi?” Quý Bạch lạnh lùng hỏi.

Hứa Hủ không thể trả lời.

Hai người lại im lặng, trong điện thoại chỉ có tiếng thở của đối phương. Một lúc sau, Hứa Hủ cất giọng nhàn nhạt: “Anh còn việc gì không ạ? Nếu không em cúp máy đây.”

“Em vội gì chứ?” Quý Bạch nói.

Trong lòng Hứa Hủ dội lên cảm giác sốt ruột hiếm thấy.

Quý Bạch cất giọng từ tốn: “Tại sao không tìm ra kẻ tình nghi? Rất đơn giản. Giả dụ kết luận của em là chính xác, như vậy trong quá trình điều tra đã xảy ra vấn đề, tức là xuất hiện độ sai lệch mà chúng ta không thể biết trước, nên tội phạm mới thoát khỏi sự lùng bắt của chúng ta.”

Hứa Hủ ngẩn người, nghe anh nói tiếp: “Em hãy nghe cho rõ, ngày mai em hãy bảo Triệu Hàn dẫn em đi điều tra một lượt. Em hãy tự mình quan sát, điều tra, gặp từng người. Em phải đích thân động chân động tay, chứ không phải trốn trong văn phòng phân tích suông. Thủ phạm chắc chắn nằm trong đám người chúng ta đã từng gặp. Em hiểu hắn như vậy, cho dù không có chứng cứ, nhưng khi hắn đứng trước mặt em, em phải nhận diện hắn cho tôi. Chiều mai tôi quay về thành phố Lâm. Sáng sớm ngày kia, tôi sẽ nghe báo cáo mới nhất của em.”

Hứa Hủ hoàn toàn sững sờ. Cho đến bây giờ, cô mới xác nhận, Quý Bạch ủng hộ cô. Câu nói “cho dù không có chứng cứ, nhưng

https://thuviensach.vn

khi hắn đứng trước mặt em, em phải nhận diện hắn cho tôi" của anh khiến cô cảm thấy rất bất ngờ.

Thầy giáo hướng dẫn của Hứa Hủ, giáo sư Thôi Diệc Hoa, nhà tâm lý tội phạm nổi tiếng cả nước từng nói riêng với cô một câu tương tự: "Một chuyên gia tâm lý tội phạm xuất sắc, cho dù không tìm thấy chứng cứ trực tiếp, cũng có thể nhìn thấu kẻ tình nghi." Tất nhiên, giáo sư không công khai quan điểm này, bởi vì nó quá tuyệt đối, quá chủ quan, gần như ở trạng thái lý tưởng. Ngay cả giáo sư cũng không đảm bảo bản thân ông làm được điều đó.

Một cảnh sát hình sự không tốt nghiệp ngành tâm lý tội phạm như Quý Bạch có thể nói ra câu này sau khi nghe cô báo cáo, chứng tỏ anh có năng lực quan sát và năng lực lý giải đáng kinh ngạc. Anh thật sự hiểu, rốt cuộc cô đang làm gì.

Một người thích suy xét và phân tích như Hứa Hủ, gặp được tiếng nói chung về tư tưởng còn hơn bất cứ sự khen thưởng nào. Vì vậy, bất kể Quý Bạch nói những câu nặng lời trước đó, cô đều không để ý. Việc anh thể hiện sự hiểu biết sâu sắc về tâm lý học tội phạm và việc anh mạnh dạn tin tưởng cô, khiến cô vui mừng pha lẫn cảm động.

"Cảm ơn anh." Hứa Hủ dừng lại trong giây lát: "Em…"

Quý Bạch nghe ra sự xúc động trong âm thanh của Hứa Hủ. Anh tưởng cô sẽ nói lời cảm ơn gì đó, ai ngờ cô im lặng vài giây, rồi trịnh trọng nhắc lại ba từ: "Cảm ơn anh."

Đúng là người không giỏi ăn nói… Quý Bạch mỉm cười: "Được rồi, tôi cúp máy đây, em ngủ sớm đi."

https://thuviensach.vn

Sáng ngày hôm sau, Hứa Hủ đến cục cảnh sát, đề nghị Triệu Hàn đưa cô đi hiện trường. Hai người nhận được tin nhắn của Quý Bạch, bảo họ bắt đầu điều tra từ các nhân viên bảo vệ của công viên CBD, vì thực chất công việc bảo vệ công viên cũng giống bảo vệ của các công ty, một ngày chia làm ba ca.

Hứa Hủ không tán đồng ý kiến của Quý Bạch. Môi trường làm việc của bảo vệ công viên có khác biệt lớn với bảo vệ các tòa nhà CBD. Bọn họ không bị kích thích bởi phân biệt giàu nghèo như những người làm việc ở CBD.

Triệu Hàn cũng cho biết, ngay từ đầu đội đã điều tra nhân viên bảo vệ của những công viên gây án, nhưng không tìm ra kẻ tình nghi.

Quý Bạch tương đối kiên quyết, anh gửi một tin nhắn: "Thủ phạm gây án những bốn lần, không lần nào bị quay camera."

Ý của anh là, thủ phạm rất quen thuộc với hệ thống bảo vệ của công viên. Mà bốn công viên này đều được thống nhất quy hoạch xây dựng.

Như vậy, phân tích của Hứa Hủ có mâu thuẫn với suy đoán logic của Quý Bạch. Cô và Triệu Hàn đương nhiên phải làm theo ý kiến của đại đội phó trước.

Tuy không đồng ý với phán đoán của Quý Bạch, nhưng Hứa Hủ vẫn nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh. Chạng vạng tối, cô và Triệu Hàn đã kiểm tra toàn bộ bảo vệ của ba công viên xảy ra vụ án, nhưng vẫn không tìm thấy kẻ tình nghi.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Hứa Hủ và Triệu Hàn tới công viên Thụy Anh, nơi xảy ra vụ án đầu tiên. Đây là công viên nằm xa CBD nhất, cũng là công viên điều tra cuối cùng của ngày hôm nay.

Lúc mặt trời lặn, Hứa Hủ và Triệu Hàn ngồi ở văn phòng đội trưởng đội bảo vệ công viên. Văn phòng có hơn bốn mươi màn hình camera theo dõi, treo ở trên tường.

Đội trưởng đội bảo vệ họ Đinh, hơn 40 tuổi, dáng người trung bình, tướng mạo ôn hòa, ăn nói chững chạc. Anh ta vui vẻ mang hết hồ sơ của nhân viên bảo vệ cho Hứa Hủ.

Kết quả, Hứa Hủ không thấy một đối tượng nào khả nghi.

Công viên có tất cả 30 bảo vệ. Có 18 người sáng thứ Bảy không phải trực ban, trong đó 8 người phù hợp yêu cầu về tuổi tác và học lực. Nhưng những người này không hề bị kỷ luật nghiêm trọng trong thời gian gần đây.

Hứa Hủ đề xuất gặp mặt tất cả những người đó, đội trưởng Đinh tỏ ra khó xử: “Giờ này chỉ những người đi làm mới ở trong công viên, người khác chưa chắc đã ở ký túc xá. Cô xem sáng mai có được không? Tôi sẽ thông báo tập trung bọn họ.”

Khi Hứa Hủ và Triệu Hàn rời khỏi văn phòng đội trưởng, bên ngoài trời đã tối om. Trên bầu trời, các vì sao sáng lấp lánh. Hai người ngồi ở ghế đá công viên, thả lỏng cơ thể mệt mỏi.

“Ngày mai chúng ta bắt đầu đi điều tra bảo vệ của CBD.” Triệu Hàn nói: “Quý đội chiều nay về đến thành phố Lâm, ngày mai chắc đi làm rồi.”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ không đáp lời. Trong đầu cô cứ nghĩ đến câu nói của Quý Bạch tối hôm qua.

Anh nói: "Xuất hiện độ sai lệch mà chúng ta không thể biết trước, nên tội phạm mới thoát khỏi sự lùng bắt của chúng ta."

Nếu thủ phạm dùng cách nào đó để che giấu thông tin chân thực, vậy thì suy đoán trước đó của Hứa Hủ không đáng tin cậy?

Quý Bạch còn nói: "Dù không có bất cứ chứng cứ nào, khi hắn đứng trước mặt em, em cũng phải nhận diện hắn cho tôi."

Không có chứng cứ, không có tiêu chuẩn, chỉ có đặc điểm của kẻ tình nghi…

Hứa Hủ đột ngột đứng dậy, chạy về văn phòng đội trưởng bảo vệ. Triệu Hàn chạy theo cô: "Hứa Hủ, em định làm gì vậy?"

Hứa Hủ không trả lời, đẩy cửa đi đến trước mặt đội trưởng đội bảo vệ. Đội trưởng Đinh không khỏi ngạc nhiên khi thấy bọn họ lại xuất hiện: "Có chuyện gì sao, cô cảnh sát?"

Hứa Hủ gật đầu, lên tiếng: "Người chúng tôi cần tìm không cao lắm, thể hình hơi gầy, tướng mạo trung bình. Anh ta rất chú trọng hình thức, bỏ không ít tiền mua quần áo. Nhưng cách ăn mặc của anh ta luôn khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Anh ta thích thể hiện bản thân, nhưng lời nói của anh ta luôn khiến người khác thấy không thực tế.

Anh ta không hòa đồng với mọi người, không thân thiết với một đồng nghiệp nào.

https://thuviensach.vn

Tính tình anh ta không tốt, hay nổi nóng vô cớ, không chấp nhận sự phê bình. Anh ta không biết lý giải lời nói của người khác. Nói chuyện với anh ta luôn có cảm giác: Anh ta nghe không lọt tai.

Anh ta thường khoe với đồng nghiệp, mình từng có gia cảnh rất tốt…"

Đội trưởng Đinh chăm chú lắng nghe. Sau đó, sắc mặt anh ta từ từ thay đổi.

Bắt gặp vẻ mặt của đội trưởng Đinh, trong lòng Hứa Hủ lóe lên một tia hy vọng, nhưng bề ngoài cô vẫn tỏ ra nghiêm nghị: "Là ai?"

Triệu Hàn không hiểu ý của Hứa Hủ, mặc dù vậy, anh ta cũng có phản ứng, cầm tập hồ sơ ở trên bàn lên xem.

"Dương Vũ?" Đội trưởng Đinh vẫn chưa hết ngạc nhiên: "Cô quen Dương Vũ?"

Triệu Hàn lập tức giở đến hồ sơ của Dương Vũ, cau mày nói: "Trên này viết, tháng trước anh ta được khen thưởng do biểu hiện xuất sắc trong công việc, còn được thưởng 500 nhân dân tệ. Hơn nữa, sáng thứ Bảy tuần trước anh ta có đi làm."

Hứa Hủ nhận hồ sơ của Dương Vũ đọc qua rồi ngẩng đầu: "Anh ta vì lý do gì được khen thưởng?"

Đội trưởng Đinh tỏ ra căng thẳng: "Khen thưởng… chính là vụ án lưỡi dao các anh đang điều tra. Có du khách bị lưỡi dao để trên ghế làm bị thương, Dương Vũ là người đầu tiên phát hiện, còn giúp nạn nhân băng bó… Thật ra, biểu hiện của cậu ta trong công việc rất

https://thuviensach.vn

bình thường. Chỉ vì vụ đó, giám đốc công viên mới biểu dương cậu ta…”

Hứa Hủ biến sắc mặt, cô cắt ngang lời đội trưởng: “Sáng thứ Bảy tuần trước có phải anh ta đổi ca trực với người khác?”

“Để tôi hỏi đã.” Nói xong, đội trưởng Đinh gọi điện thoại, hỏi vài câu. Sau đó, anh ta ngập ngừng trả lời: “Đúng là cậu ta đổi ca trực với người khác, đổi thành ca tối.”

“Hứa Hủ.” Triệu Hàn đã không giấu nổi niềm hưng phấn, chỉ tay vào một dòng trên sơ yếu lý lịch: “Bốn tháng trước, hắn từng làm bảo vệ ở một ngân hàng thuộc khu vực CBD.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đều nhận ra vẻ mừng rỡ và khẳng định trong mắt đối phương.

Làm bảo vệ ở ngân hàng CBD, mức lương chắc chắn cao hơn bảo vệ công viên. Nguyên nhân nào khiến Dương Vũ đổi công việc? Anh ta có nhiều khả năng phạm sai lầm và bị đuổi việc.

Tại sao hồ sơ không ghi rõ nguyên nhân nghỉ việc? Đây là chuyện bình thường, thời buổi bây giờ một công ty gặp phải nhân viên có vấn đề, chỉ cần không gây ra tổn thất và ảnh hưởng nghiêm trọng đến công ty, họ chỉ đuổi việc nhân viên đó chứ không đến mức đuổi cùng giết tận như ghi vào hồ sơ.

Đây chính là “nhân tố không thể biết trước” mà Quý Bạch nhắc tới? Kẻ tình nghi đổi công việc trong nửa năm và hoàn toàn che giấu lỗi lầm. Ngoài ra, hắn được khen thưởng trong vụ lưỡi dao, hắn lại đổi ca trực với người khác. Vì vậy, cảnh sát đã bỏ qua hắn trong đợt điều tra trước đó.

https://thuviensach.vn

“Anh ta đang ở đâu?” Triệu Hàn nghiêm giọng hỏi.

Sắc mặt đội trưởng Đinh rất kỳ lạ: “Sáng hôm nay cậu ta xin từ chức với tôi. Tôi bảo cậu ta tối nay đến tìm tôi nói chuyện.” Đội trưởng Đinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ: “Tôi hẹn lúc 8 giờ.”

Hứa Hủ và Triệu Hàn đồng thời đưa mắt nhìn, bây giờ là 7 giờ 30 phút.

Triệu Hàn rút điện thoại định gọi điện về cục, máy di động của anh đột nhiên đổ chuông trước. Anh nghe máy, sắc mặt lập tức thay đổi: “Chúng tôi đang ở công viên Thụy Anh, mục tiêu sắp xuất hiện, xin hãy lập tức tăng viện…”

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Hàn liếc qua đội trưởng Đinh rồi nói nhỏ với Hứa Hủ: “Vừa rồi lão Ngô gọi điện thoại, đội đã tìm ra một kẻ tình nghi từ hệ thống camera giám sát. Tên này xuất hiện ở cổng nhiều công viên, thời gian xuất hiện cùng phù hợp thời gian gây án, đó chính là Dương Vũ.” Mấy ngày qua, đội hình sự cử chuyên viên xem xét toàn bộ camera theo dõi ở các công viên trong hơn một tuần qua. Do số lượng camera quá lớn nên hôm nay mới có thu hoạch, không ngờ lại trùng với suy đoán của Hứa Hủ.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

“Anh Đinh, đã ăn cơm chưa?”

Cửa phòng vốn khép hờ, một chàng trai trắng trẻo đẩy cửa đi vào. Hắn có chiều cao trung bình, mặc một chiếc áo khoác da màu đen, quần xanh da trời thẫm của bảo vệ, bên trong là áo sơ mi hoa rẻ tiền đóng thùng, trông tương đối chướng mắt.

https://thuviensach.vn

Trời đã về khuya, làn gió nhẹ thổi qua cửa sổ vào phòng mát rượi. Phòng bảo vệ nằm ở một góc công viên rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tivi trong phòng.

Vào thời khắc bốn đôi mắt nhìn nhau, không một ai lên tiếng.

Người đàn ông mới vào hơi ngây ra. Nhưng chỉ liếc mắt, hắn liền bắt gặp gương mặt tái nhợt của đội trưởng Đinh, đồng thời nhìn thấy bao đựng súng bên thắt lưng Triệu Hàn. Sắc mặt hắn lập tức thay đổi, thể hiện tâm trạng phức tạp: phẫn nộ, bàng hoàng, đắc ý… Gương mặt khá sáng sủa của hắn bỗng trở nên hung dữ trong giây lát.

Lúc này, ngay cả Triệu Hàn cũng có thể khẳng định, kẻ tình nghi chắc chắn là người này.

Tuy nhiên, Dương Vũ phản ứng rất nhanh. Hắn lập tức quay người lao ra cửa.

“Đứng lại!” Triệu Hàn giận dữ hét lên, đồng thời đuổi theo Dương Vũ.

Tiếng bước chân rầm rập trên hàng lang mỗi lúc một xa. Đội trưởng Đinh trợn mắt há mồm, đứng như trời trồng. Hứa Hủ không nhúc nhích, chỉ dõi theo phương hướng bọn họ chạy. Sau đó, cô quay sang nói với đội trưởng Đinh: “Lập tức gọi người của anh chặn ở các lối ra công viên. Nếu phát hiện thấy Dương Vũ, không được áp sát mà chỉ cần báo cáo vị trí. Hãy cẩn thận, hắn có dao.”

Nghe giọng nói rõ ràng, không nhanh không chậm của Hứa Hủ, đội trưởng Đinh cũng trở nên bình tĩnh. Anh ta lập tức cầm bộ đàm, thông báo với cấp dưới.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ lại bấm điện thoại di động: “Cảnh sát Ngô, cháu là Hứa Hủ, mọi người đi đến đâu rồi ạ?” Nghe tin, cảnh sát khu vực gần đó cũng đã nhận mệnh lệnh tới nơi này, có thể bao vây công viên sau vài phút, Hứa Hủ cảm thấy yên tâm. Đối tượng khó có khả năng trốn thoát.

Sau khi cúp điện thoại, đội trưởng Đinh nhìn Hứa Hủ. Trên gương mặt của người đội trưởng bảo vệ nhiệt tình đầy vẻ phẫn nộ và kiên quyết: “Cô cảnh sát, chúng ta làm gì bây giờ?”

Hứa Hủ rút cây dùi cui trong túi xách ra: “Đi ra ngoài xem sao.”

Mặc dù đêm tối hun hút, công viên rộng lớn rõ ràng không còn bình lặng. Mọi ngọn đèn đều bật sáng, cây cối sừng sững, mặt đất sáng mờ mờ. Tiếng bước chân gấp gáp lúc gần lúc xa, ánh đèn pin loang loáng. Tiếng các nhân viên bảo vệ liên tục báo cáo: “Anh Lý, ở đằng kia hình như có người!”, “Bên này, Nhị Cầu, cậu đang ở đâu?”…

Trong tiếng động hỗn loạn, Hứa Hủ và đội trưởng Đinh đứng ở một bãi đất rộng bên ngoài căn nhà. Đội trưởng Đinh tim đập thình thịch, anh ta ngoảnh đầu, Hứa Hủ tay cầm dùi cui, phóng tầm mắt về rừng cây ở phía trước, bộ dạng của cô không một chút vội vàng.

Mặc dù trông Hứa Hủ nhỏ bé có vẻ yếu ớt, nhưng trong mắt đội trưởng Đinh, cô chính là một “vị thần”. Anh ta không thể đè nén lòng hiếu kỳ và khâm phục, hỏi cô: “Cô cảnh sát, sao cô biết Dương Vũ là người thế nào?”

Hứa Hủ không trả lời mà hỏi ngược lại: “Dương Vũ sống ở đâu? Mấy người một phòng?”

https://thuviensach.vn

Đội trưởng Đinh chỉ về đằng trước: "Ký túc xá nằm ở đó. Chúng tôi hai người ở chung một phòng. Phòng của Dương Vũ bây giờ chỉ có một mình cậu ta, vì cậu nhân viên còn lại đã về quê thăm gia đình rồi."

"Anh hãy gọi mấy người đến canh chừng ký túc xá." Hứa Hủ nói ngay.

Dương Vũ không ngốc nghếch. Nếu hắn không thể thoát khỏi công viên, việc đầu tiên hắn nghĩ tới, chắc chắn là hủy chứng cứ. Hắn có khả năng giấu dụng cụ gây án ở ký túc xá.

Đội trưởng Đinh lập tức hạ lệnh qua máy bộ đàm. Lúc này, trong máy bộ đàm vang lên tiếng bước chân và âm thanh nôn nóng: "Anh Đinh! Chúng em vừa phát hiện ra thằng đó."

Đội trưởng Đinh hỏi ngay: "Ở đâu?"

"Nó chạy về phía ký túc xá. Chúng em chỉ có hai người, anh mau đến đây đi!"

Đội trưởng Đinh lấy một cây gỗ lớn, chạy về phía ký túc xá. Hứa Hủ lập tức bám theo. Nhưng từ trước đến nay, thành tích môn thể dục của cô chỉ miễn cưỡng đạt yêu cầu. Vừa chạy vài bước, đội trưởng Đinh cao lớn đã cách Hứa Hủ một đoạn khá xa. Có lẽ do quá kích động, đội trưởng Đinh không chú ý đến Hứa Hủ. Anh ta rẽ về một bên, mất dạng trong chốc lát. Chỉ có giọng nói của anh ta theo ngọn gió truyền tới: "Ở đâu, thằng đó đang ở đâu? Để tôi…"

Hứa Hủ cũng chạy đến ngã rẽ, chỉ thấy giữa hai hàng cây là con đường vừa hẹp vừa dài. Nơi này không có đèn điện, ánh sáng mờ mờ, phía xa xa chỉ có bóng cây lay động, không thấy khu ký túc

https://thuviensach.vn

xá. Lúc này, đội trưởng Đinh đã chạy đi đâu mất, con đường nhỏ vắng lặng như tờ, không một bóng người.

Hứa Hủ dừng lại. Cô cầm cây dùi cui, lặng lẽ đi men theo con đường nhỏ, cảnh giác tìm kiếm xung quanh. Đúng lúc này, Hứa Hủ chợt nghe thấy tiếng bước chân sột soạt, dường như có người vô tình giẫm phải cành lá khô.

Người đó ở sau lưng cô, khoảng cách rất gần. Nhưng ở giây tiếp theo, đằng sau im lặng như tờ.

Hứa Hủ vốn là người bình tĩnh, tuy nhiên vào lúc này, khó tránh khỏi tim đập thình thịch. Cô nắm chặt cây dùi cui trong tay, ánh mắt từ từ hạ xuống dưới. Trên lối đi, hình bóng nhỏ bé của cô bị một hình bóng cao lớn khác, từ đằng sau dần dần bao phủ…

Trong lúc toàn thân Hứa Hủ căng lên như dây đàn, đằng sau lại truyền đến tiếng bước chân dồn dập, từ xa đến gần. Sau đó là âm thanh đanh sắc của Triệu Hàn từ phía xa: “Đứng lại!”

Hứa Hủ lập tức nhấc cây dùi cui, quay người về phía sau. Vừa quay người, cô liền bắt gặp gương mặt hung dữ của Dương Vũ. Hắn vung con dao về phía cô.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cây dùi cui đã thúc trúng ngực Dương Vũ. Tuy sức yếu nhưng Hứa Hủ đã dồn toàn lực vào cú đánh này. Dương Vũ hự một tiếng, con dao trong tay rơi xuống đất.

Có điều, Dương Vũ phản ứng cũng rất nhanh. Hắn xoay tay túm lấy cây dùi cui, giật mạnh về phía hắn. Sức lực của hắn lớn đến kinh hồn, bàn tay Hứa Hủ đau buốt, cây dùi cui tuột khỏi tay. Cô lập tức quay người bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Nhưng Dương Vũ đã nhanh như tia chớp túm cổ áo Hứa Hủ, kéo cô về phía mình, đồng thời rút một con dao trong túi áo, kề vào cổ Hứa Hủ.

Khi Triệu Hàn chạy tới nơi, Dương Vũ đã khống chế được Hứa Hủ, từng bước lôi cô vào rừng cây nhỏ ở sau lưng. Triệu Hàn vô cùng tức giận: "Mau thả cô ấy ra!"

Lúc này, đội trưởng Đinh cũng dẫn theo ba bốn nhân viên bảo vệ chạy đến sau lưng Triệu Hàn. Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, bọn họ đều sững sờ.

"Tôi… tôi cần một chiếc xe ô tô!" Dương Vũ đứng lại, ngẩng cao đầu: "Cảnh sát phải rút đi hết! Ngay lập tức! Sau khi an toàn rời khỏi thành phố Lâm, tôi sẽ thả cô ta. Không được bám theo tôi, bằng không tôi sẽ đâm cô ta."

Sắc mặt Triệu Hàn tái nhợt, ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn pin giúp anh có thể nhìn rõ bộ dạng của Dương Vũ. Đôi mắt hắn đỏ ngầu, gương mặt u ám đáng sợ, tay cầm con dao không ngừng run rẩy, dường như sẽ cắt một đường trên cái cổ mảnh khảnh của Hứa Hủ bất cứ lúc nào.

Dáng người Hứa Hủ vốn nhỏ bé, lúc này bị Dương Vũ kéo sát vào người, cánh tay hắn che mất nửa gương mặt cô nên không nhìn rõ biểu cảm của cô.

Triệu Hàn hít một hơi sâu, nói với Dương Vũ: "Cậu đừng kích động quá. Hãy bỏ dao xuống trước. Nếu làm cô ấy bị thương, tội của cậu sẽ càng nặng thêm."

https://thuviensach.vn

Nhân viên bảo vệ tụ tập ngày càng đông. Đội trưởng Đinh sốt ruột hét lên: “Dương Vũ! Cậu đừng kích động, sảy một ly, đi một dặm. Cậu mau thả cảnh sát ra đi!”

Đám nhân viên bảo vệ đều lên tiếng: “Đúng đấy Dương Vũ, đừng có manh động.”

Dương Vũ hoàn toàn để ngoài tai, lời nói của hắn đã có chút hỗn loạn: “Xe đâu? Tôi cần xe ô tô! Tôi cần rời khỏi nơi này!” Nhìn mũi dao loang loáng trong tay hắn, tim Triệu Hàn sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Thả Dương Vũ là chuyện không thể, nhưng Hứa Hủ đang bị hắn khống chế, phải làm thế nào bây giờ?

Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng vang lên: “Không thể nào.”

Mọi người đều giật mình, Dương Vũ cũng sửng sốt, bởi vì tiếng nói được phát ra từ người ở trong lòng hắn. Hắn cúi đầu theo phản xạ, liền bắt gặp gương mặt nhỏ bé trắng bệch. Nhưng đôi mắt cô rất đen, đen đến mức thẩm thấu vào lòng người. Vẻ lạnh lẽo trong đôi mắt đó khiến hắn khẽ rùng mình.

“Cô nói gì?” Dương Vũ gầm lên, càng kề sát mũi dao vào cổ Hứa Hủ.

Hứa Hủ nhìn hắn chăm chú: “Không có ô tô, càng không thể thả anh đi. Anh không có đất thương lượng, cũng đừng nghĩ đến chuyện đó.”

Dương Vũ hoàn toàn không ngờ một con tin lại có thể hung hăng như vậy. Hắn ngây ra, đám người ở xung quanh sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nói tiếp: “Anh hãy lập tức buông dao xuống, nếu không đồng nghiệp của tôi sẽ bắn chết anh. Dương Vũ, anh chỉ muốn cho những người đó một bài học. Lẽ nào anh vì vụ này mà mất cả mạng sống?”

Lời nói của cô khiến Dương Vũ giật mình: Lẽ nào hắn đi đời vì chuyện này? Hắn quả thực chỉ muốn trả thù mà thôi.

Hứa Hủ tiếp tục lên tiếng: “Tội anh sẽ chỉ ngồi tù mấy năm, tình tiết không nghiêm trọng. Nhưng nếu anh bắt tôi làm con tin thì sẽ khác hoàn toàn. Dù bây giờ anh thoát khỏi nơi này, anh cũng sẽ bị truy nã cả đời. Đến lúc lệnh truy nã phát ra, bố mẹ anh, hàng xóm láng giềng của anh sẽ nhìn thấy. Tới lúc đó, họ sẽ nói, Dương Vũ quả nhiên vô dụng, giống bố nó…”

Dương Vũ cứng đờ người: “Cô… cô…” Hắn lắp bắp không thể nói một câu hoàn chỉnh. Hứa Hủ liếc hắn một cái: “Bây giờ nếu anh thả tôi, tất cả vẫn có thể cứu vãn. Không có nhiều người biết chuyện đang xảy ra, anh còn có thể làm lại từ đầu. Anh hãy so sánh giữa hai con đường, anh là người thông minh, việc gì phải lưỡng lự? Mau bỏ dao xuống đi!”

Dương Vũ biến sắc mặt, thở hồng hộc. Hắn không lên tiếng, cũng không nhúc nhích. Âm thanh của Hứa Hủ vô cùng bình tĩnh: “Nghe tôi, đừng nghĩ ngợi nhiều, anh mau bỏ dao xuống đi.”

Bàn tay Dương Vũ run rẩy, sắc mặt hắn như tro tàn. Sau đó, bàn tay cầm dao của hắn từ từ buông xuống. Triệu Hàn thở phào nhẹ nhõm, những người bảo vệ đứng xung quanh kinh hồn bạt vía.

https://thuviensach.vn

Tuy Hứa Hủ tỏ ra nghiêm nghị, nhưng lòng bàn tay cô đổ đầy mồ hôi. Cô biết, nội tâm Dương Vũ lúc này đang đấu tranh kịch liệt. Phải đợi khi nào hắn hoàn toàn thả cô, cô mới coi như thoát hiểm.

Nhưng đúng lúc này, tiếng còi hú xe cảnh sát đột nhiên vang lên trong đêm tối yên tĩnh.

Xe cảnh sát tới.

Hứa Hủ thầm kêu một tiếng "không xong rồi". Dương Vũ rùng mình, sắc mặt hắn vụt qua một tia do dự đau khổ. Hắn lại đưa con dao lên cổ Hứa Hủ: "Cô là ai? Cô liệu có giữ lời không? Có thật chỉ ngồi mấy năm? Sao cô biết bố tôi… Không được, tôi không thể ngồi tù, tôi không thể ngồi tù! Ô tô! Tôi cần xe ô ô. Nếu không, tôi sẽ sống chết cùng cô ta!"

Người đàn ông bên cạnh thở phì phò như con bò sắp chết, trước mắt Hứa Hủ là vô số gương mặt hoảng hốt. Ở nơi không xa đã có thể nhìn thấy đèn xe cảnh sát nhấp nháy.

Lưỡi dao sắc sượt qua cái cổ lạnh giá của Hứa Hủ. Hứa Hủ định thần, vừa định mở miệng, bất chợt nhìn thấy đôi mắt Triệu Hàn lóe lên một tia kinh ngạc.

Đằng sau có người.

Ý nghĩ này vừa vụt qua đầu Hứa Hủ, cô liền nghe thấy Dương Vũ hét lên một tiếng đau đớn.

Một cánh tay lặng lẽ từ đằng sau thò ra, như kìm sắt kẹp chặt cổ tay Dương Vũ. Tiếng "rắc rắc" vang lên, bàn tay hắn bị bẻ thành hình gấp khúc, con dao găm rơi xuống đất. Mặc dù chỉ trong giây

https://thuviensach.vn

lát, Hứa Hủ vẫn kịp nhìn rõ cánh tay đó. Trong tay áo màu đen là bàn tay với các ngón dài sạch sẽ, tràn đầy sức mạnh.

Dương Vũ dường như buông người Hứa Hủ ngay lập tức. Hắn đau đớn nắm cổ tay mình, khuỵu đầu gối xuống đất.

Ở giây tiếp theo, Hứa Hủ cảm thấy ngực cô bị nắm chặt. Cô bị một lực kéo về đằng sau, rơi vào lòng một người.

Lồng ngực của anh vừa rộng vừa ấm áp, Hứa Hủ bất chợt ngửi thấy mùi cỏ tươi phảng phất như có như không. Người này dùng sức rất mạnh, siết chặt vòng tay đến mức ngực cô đau buốt.

Triệu Hàn vui mừng kêu lên: "Sếp!", rồi lập tức xông tới, túm hai tay Dương Vũ và khóa còng số tám. Đám nhân viên bảo vệ vây quanh, Dương Vũ đau đớn kêu liên hồi, sắc mặt hắn xám ngoét.

Là Quý Bạch.

Anh mặc áo khoác màu đen, dáng người vô cùng cao lớn. Ngũ quan cân đối ôn hòa, thậm chí có thể coi là đẹp trai. Gương mặt góc cạnh toát ra vẻ vừa cương nghị vừa dịu dàng. Trông anh còn trẻ hơn ở trên ảnh, dưới mái tóc đen là đôi mắt đen sinh động.

Bất thình thình bắt gặp dung mạo nổi bật như vậy, Hứa Hủ thảng thốt trong giây lát. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên trong đời cô bị một người đàn ông xa lạ ôm chặt vào lòng. Dưới ngọn đèn tối mù mờ, Hứa Hủ ngắm gương mặt của anh ở cự ly gần. Cô đột nhiên liên tưởng tới bức tranh chìm trong ánh nắng sớm mai, vừa anh tuấn vừa mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch từ trên cao cúi xuống quan sát Hứa Hủ vài giây rồi lập tức buông người cô.

Hứa Hủ nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh: "Quý đội!"

Quý Bạch không trả lời. Ánh mắt dừng lại ở cái cổ mảnh mai của cô, anh giơ tay sờ lên đó.

Động tác của anh rất nhanh. Hứa Hủ còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy ngón tay thô ráp lướt qua làn da của cô, mang lại cảm giác nhoi nhói. Theo phản xạ có điều kiện, Hứa Hủ nhíu mày, nghiêng đầu né tránh.

Phản ứng như con nhím xù lông của Hứa Hủ khiến Quý Bạch lại nhìn cô. Vẻ lạnh lùng sắc bén trong mắt anh biến mất, thay thế bằng ý cười nhàn nhạt, tản mạn và xa cách.

"Vết thương không sâu, em hãy tự xử lý." Âm thanh của anh càng trầm ấm hơn trong điện thoại, không hùng hổ dọa người như trước đó mà tương đối ôn hòa.

Hứa Hủ sờ cổ, có máu, thì ra lưỡi dao đã để lại vết xước trên da cổ cô: "Vâng ạ."

Nghĩ đến chuyện Quý Bạch vừa cứu mình, thân thủ và khả năng phán đoán của anh rất xuất sắc, Hứa Hủ cất giọng kính nể mà chân thành: "Cảm ơn anh."

Quý Bạch nói lãnh đạm: "Khỏi cần. Ngày mai tôi sẽ tìm em nói chuyện xảy ra tối nay. Cảnh sát bị tội phạm bắt làm con tin, em khiến tôi đẹp mặt thật đấy."

Hứa Hủ: "…"

https://thuviensach.vn

Lúc này, xung quanh vang lên tiếng bước chân dồn dập, các đồng nghiệp của đội cảnh sát hình sự đã tới nơi.

"Sếp!"

"Sếp, anh về rồi à?"

Mấy người hét lớn tiếng. Diêu Mông cũng xuất hiện. Cô hơi ngây người khi nhìn thấy Quý Bạch, sau đó cất giọng lanh lảnh: "Chào sếp!"

Quý Bạch đảo mắt qua mọi người, anh không còn để ý đến Hứa Hủ mà cùng Triệu Hàn áp giải Dương Vũ đi ra ngoài. Nhìn thấy cấp dưới và cộng sự, đôi mắt đen của anh tràn ngập ý cười, gương mặt anh tuấn sáng ngời.

Những người khác đều mỉm cười, là nụ cười ấm áp và ăn ý. Nhưng khi nhìn thấy Dương Vũ, mọi người đều tỏ ra căm phẫn và khinh thường.

Không một lời hàn huyên, Quý Bạch giao nhiệm vụ cho các đồng nghiệp: "Lão Ngô đưa hai người đi khám xét nơi ở của Dương Vũ. Tiểu Trần, cậu và Đại Hồ giải nghi phạm lên xe. Tiểu Trịnh, cậu đưa những người khác đi lấy khẩu cung. Diêu Mông, em đưa Hứa Hủ đi xử lý vết thương."

Mọi người đều nhìn Hứa Hủ, Diêu Mông cất giọng lo lắng: "Hứa Hủ, bạn không sao đấy chứ?" Vừa nói, cô vừa đi nhanh về phía Hứa Hủ.

"Mình không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi." Hứa Hủ cười cười.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ từ chối sự giúp đỡ của Diêu Mông, Diêu Mông cũng không cố chấp, lập tức đi chỗ khác.

Hứa Hủ quay về xe cảnh sát, mở hộp thuốc cứu thương, vừa soi gương vừa tự dán hai miếng băng y tế. Cô không nhịn được, lông mày nhíu lại. Chỗ đau nhất không phải ở cổ, mà là ngực.

Vừa rồi Quý Bạch kéo cô ra khỏi sự uy hiếp của Dương Vũ. Anh dùng lực rất mạnh, lúc đó Hứa Hủ không để ý, bây giờ mới phát hiện, anh vừa vặn túm đúng ngực phải của cô, nơi đó hiện tại đau lâm râm. Làn da của Hứa Hủ vốn mỏng manh và nhạy cảm, dựa vào mức độ đau nhức này, chắc xuất hiện vết bầm tím.

Cảm giác này vừa xa lạ vừa kỳ quái, tựa hồ không chỉ có đau đớn, khiến Hứa Hủ có chút không thoải mái. Nhưng Hứa Hủ chẳng nghĩ ngợi nhiều, xung quanh không có một ai, cô liền xoa bóp chỗ đau. Cho đến khi cảm thấy đỡ một chút, cô xuống xe, đi về phía ký túc xá của Dương Vũ.

Công việc tiếp theo diễn ra rất thuận lợi. Cảnh sát tìm thấy một đống lưỡi dao dưới gầm giường trong phòng của Dương Vũ, và "kế hoạch hành động" do chính hắn viết tay, trên đó ghi chép thời gian, địa điểm mỗi lần gây án và cảm nhận của hắn. Bản thân Dương Vũ cũng ngoan ngoãn nhận mọi tội lỗi của mình.

Dương Vũ vốn sống ở một thị trấn nhỏ gần thành phố Lâm. Gia cảnh của hắn rất tốt, được nuông chiều từ bé. Đến năm 16 tuổi, việc làm ăn của cha hắn thất bại, gia đình sa sút, mẹ hắn quyết định ly hôn với cha hắn. Thành tích học tập của Dương Vũ vốn làng nhàng, biến cố này khiến hắn thi trượt đại học, phải vào thành phố làm thuê. Tuy nhiên, hắn luôn cảm thấy bản thân không đáng rơi

https://thuviensach.vn

vào hoàn cảnh như vậy, biểu hiện trong công việc rất tệ. Do đó, đến thành phố Lâm ba, bốn năm, hắn chẳng có công việc nào làm quá lâu. Công việc trước đó là do một đồng hương giới thiệu, kết quả hắn nhiều lần rời khỏi vị trí trong giờ làm việc đi đánh điện tử, cuối cùng bị công ty đuổi việc… Những điều này về cơ bản trùng hợp với suy đoán của Hứa Hủ, khiến đội hình sự không khỏi cảm thán.

Sau khi kết thúc công việc, Quý Bạch để những người cảnh sát bận rộn suốt mấy ngày đêm quay về cục cảnh sát nộp súng rồi có thể về nhà nghỉ ngơi, còn anh và một người cảnh sát có kinh nghiệm phong phú là Lão Ngô chịu trách nhiệm thẩm vấn Dương Vũ.

Khi hai người lên xe, Lão Ngô nhắc tới Hứa Hủ: "Tôi có nghe kể về quá trình Hứa Hủ bị bắt làm con tin, cô bé đó gần như thuyết phục thành công Dương Vũ đầu hàng nhận tội. Học trò của cậu không đơn giản chút nào. Đúng rồi, cô bé đó hơi giống cậu lúc mới gia nhập đội, ác chiến phết."

Giống anh? Nhận xét này thú vị. Quý Bạch cười cười.

Hôm nay, sau khi xuống máy bay, nghe tin Hứa Hủ và Triệu Hàn ở công viên, anh lập tức đi thẳng đến công viên. Vừa vào cổng, anh liền phát hiện tình hình bất thường, công viên buổi đêm vốn tĩnh mịch nay trở nên ồn ào và căng thẳng.

Khi đi tới rừng cây nhỏ, Quý Bạch liền nhìn thấy Dương Vũ đang bắt Hứa Hủ. Anh định đánh bọc sườn từ đằng sau, nhưng bất chợt nghe thấy câu uy hiếp lạnh lùng của Hứa Hủ. Biểu hiện của cô xuất

https://thuviensach.vn

sắc hơn anh tưởng tượng. Tuy là con tin nhưng cô hoàn toàn khống chế cục diện.

Lúc anh cứu Hứa Hủ thoát khỏi bàn tay Dương Vũ. Đập vào mắt anh đầu tiên là đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh của cô. Dù vừa bị bắt làm con tin, nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, đáy mắt cô không hề xuất hiện nỗi sợ hãi và hoảng loạn, mà chỉ là sáng tỏ và nhẹ nhõm.

Cô nhận ra anh, nên từ tốn chào hỏi: "Quý đội!" Trong khi cô không hề phát giác, trên cần cổ mảnh mai, trắng nõn của cô có mấy vết dao cứa đang rỉ máu đáng sợ. Tố chất tâm lý của Hứa Hủ đúng là rất vững vàng, trong khi gương mặt nhỏ nhắn của cô bộc lộ vẻ ngơ ngơ của một con mọt sách.

Ngoài ra, một điều khiến anh bất ngờ là cô quá mảnh mai, ôm cô trong lòng dường như không có trọng lượng. Ngũ quan tương đối thanh tú, chỉ là nước da quá mỏng quá trắng, gần như không một chút sắc hồng, khiến cả người cô… giống một cương thi yếu ớt. Sau này làm thế nào cùng anh vào sinh ra tử?

Hơn nữa, Quý Bạch còn cảm thấy điểm gì đó không đúng.

Khi xảy ra sự việc anh không chú ý. Bây giờ hồi tưởng lại, anh mới nhận ra, là cảm giác tay lạ thường. Thì ra lúc kéo cô vào lòng, anh đã sơ ý túm phải bầu ngực của cô.

Có lẽ đã quá lâu Quý Bạch không tiếp xúc với phụ nữ, xúc cảm vừa mềm mại vừa có tính đàn hồi đó bỗng trở nên rất rõ ràng, phảng phất vẫn còn lưu lại ở lòng bàn tay của anh.

Dáng người cô nhỏ bé, nhưng xem ra cô không gầy…

https://thuviensach.vn

Cố gắng gạt bỏ cảm giác lạ thường ở đầu ngón tay, Quý Bạch nói với Lão Ngô: "Đúng là không đơn giản. Chú gặp con tin nào còn hung dữ hơn kẻ bắt cóc chưa?"

Lão Ngô cười cười: "Quan trọng là một cô gái nhỏ nhưng có sức bộc phát rất kinh khủng."

Hai người đều mỉm cười.

Lão Ngô nói tiếp: "Cậu hãy dạy bảo tử tế, sau này có khi trở thành nữ thần thám cũng không biết chừng. Chỉ có điều tố chất thể lực của cô bé đó hình như không ổn, đây cũng là một vấn đề."

"Sẽ không có vấn đề gì đâu." Quý Bạch nhếch miệng: "Bắt cô ấy mệt đến mức tróc mấy lớp da, tố chất thể lực tự nhiên sẽ tốt lên thôi."

Sáng hôm sau, lúc Hứa Hủ tỉnh giấc, năm dấu ngón tay đỏ thẫm trên ngực vẫn chưa tan hết. Làn da cô vốn dĩ rất trắng nên khi soi gương, bản thân cô cũng cảm thấy trông hơi đáng sợ.

Hứa Hủ thoa ít dầu hoa hồng, toàn thân cô tỏa ra mùi dầu. Đến văn phòng, Diêu Mông ghé sát ngửi ngửi: "Hôm qua bạn bị thương ở đâu à?"

"Bị bầm tím một chút thôi." Hứa Hủ trả lời.

Một lúc sau, Quý Bạch đút hai tay vào túi quần, thong thả đi vào văn phòng. Anh gật đầu chào hỏi mọi người rồi vào phòng làm việc của mình.

Nếu là cô gái khác, xảy ra vụ đụng chạm như ngày hôm qua, chắc chắn sẽ ngượng ngùng xấu hổ khi gặp Quý Bạch. Tuy nhiên, Hứa

https://thuviensach.vn

Hủ về phương diện này, dây thần kinh vốn bị đơ nên cô không hề có cảm giác, chỉ lịch sự chào hỏi Quý Bạch.

Thần kinh của Quý Bạch cũng chẳng có gì khác thường, anh hiểu rõ và biết cách khống chế bản thân. Anh hiểu việc anh lưu luyến xúc cảm mềm mại đó chỉ là phản ứng sinh lý bình thường của một người đàn ông đè nén dục vọng quá lâu. Vì vậy đêm qua sau khi về nhà, anh lập tức tắm nước lạnh, mọi ảo tưởng tan biến hoàn toàn. Hôm nay nhìn thấy Hứa Hủ, anh không hề nảy sinh suy nghĩ khác.

"Này, bạn có cảm thấy sau khi sếp trở về, không khí trong văn phòng hơi khang khác không?" Diêu Mông đưa mắt về văn phòng Quý Bạch, hỏi nhỏ.

Hứa Hủ gật đầu. Điều khác biệt là căng thẳng hơn. Mọi người nói nhỏ, nói nhanh hơn thường lệ.

Tuy nhiên, Hứa Hủ khá thích ứng với bầu không khí này.

Vụ án Dương Vũ có nhiều công việc sau đó, cả sáng Hứa Hủ và Diêu Mông đều vô cùng bận rộn. Đến buổi chiều, hồ sơ vụ án về cơ bản đã chỉnh lý xong xuôi. Hứa Hủ còn chưa kịp thở hắt ra, điện thoại trên bàn đổ chuông. Là Quý Bạch gọi: "Em vào đây!"

Hứa Hủ đi vào văn phòng của anh. Quý Bạch tựa người vào thành ghế phía sau, tay cầm tập tài liệu, đầu cũng không hề ngẩng lên: "Đóng cửa!"

Hứa Hủ đóng cửa, ngoan ngoãn đứng yên. Quý Bạch nhướng mắt nhìn cô: "Ngồi đi!"

Hứa Hủ ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Cảm nhận thấy ánh mắt sắc bén của anh đang "chiếu tướng" mình, Hứa Hủ liền nhìn thẳng vào Quý Bạch. Gương mặt anh tuấn tú sạch sẽ, đôi mắt đen hơi nheo nheo, có ý đánh giá Hứa Hủ.

Hứa Hủ thích quan sát đôi mắt của người khác, vì nơi đó ít nhiều bộc lộ tâm trạng của người đó. Nhưng đôi mắt Quý Bạch lúc nào cũng có vẻ biếng nhác và lãnh đạm, khiến người khác không thể nắm bắt.

"Em là cảnh sát đầu tiên bị tội phạm bắt làm con tin trong mười năm trở lại đây." Quý Bạch nói. "Em định giải thích thế nào?" Âm thanh trầm thấp và nghiêm nghị. Ánh mắt anh lúc này như phủ một lớp băng. Hứa Hủ nghe nói, trước đây anh đã từng khiến mấy nữ cảnh sát trong cục bật khóc khi dạy bảo họ.

Nhưng Hứa Hủ không hề tỏ ra quẫn bách, cô trả lời: "Em thấy không cần giải thích."

Không phải Hứa Hủ không có cảm giác xấu hổ, mà do trạng thái tâm lý của cô quá trầm tĩnh. Cô biết thể trạng luôn là điểm yếu của mình. Nhưng cô cho rằng, bất cứ người nào cũng yếu kém về một mặt nào đó. Một khi đã cố gắng hết sức, con người tại sao phải cảm thấy nhục nhã vì sở đoản của mình?

Quý Bạch không lên tiếng, đôi mắt đen nhìn cô chằm chằm. Hứa Hủ thản nhiên đối mắt anh. Một lúc sau, đáy mắt anh ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Ý cười này khiến Hứa Hủ bất chợt cảm thấy một áp lực vô hình, dường như sẽ có chuyện không hay xảy ra.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, Quý Bạch ném tập tài liệu xuống bàn. Hứa Hủ liếc qua, phát hiện là sơ yếu lý lịch của cô. Cột thành tích thể lực bị Quý Bạch dùng bút đỏ khoanh tròn.

"Em đã đạt yêu cầu." Hứa Hủ nhấn mạnh.

"Trong cả đội hình sự, em là người duy nhất "đạt yêu cầu" về môn thể lực." Quý Bạch nói lãnh đạm: "Những người khác đều là xuất sắc. Hơn nữa tôi vừa điều tra ra, tuy đạt yêu cầu nhưng em đứng đội sổ toàn khóa học."

Lần này, gương mặt Hứa Hủ nóng ran. Dù sao đối với một sinh viên xuất sắc, cách nói cực đoan "đội sổ toàn khóa học" vẫn khiến cô nhói đau trong lòng.

Quý Bạch nhìn cô chăm chú: "Trong ba tháng tới, thể trạng của em phải từ "đạt yêu cầu" nâng đến mức "tốt". Ba tháng này em không được ra ngoài làm nhiệm vụ, chỉ làm việc ở văn phòng. Tôi không cần một cấp dưới có thể bị bắt làm con tin bất cứ lúc nào, khiến cả đội bị liên lụy."

Rời khỏi văn phòng của Quý Bạch, Hứa Hủ hơi ủ rũ. Bởi cô không thể xác định, liệu cô có hoàn thành mục tiêu Quý Bạch đề ra?

Kể từ giây phút đó, Hứa Hủ bị một áp lực "có khả năng không hoàn thành mục tiêu" đè nặng lên người. Sau khi tan sở về nhà, cô lập tức mở máy vi tính, tìm kiếm tài liệu có liên quan, đề ra kế hoạch nâng cao thể lực. Kế hoạch này vô cùng hà khắc, cô phải tiến hành tập luyện căng thẳng, đồng thời cũng cần tăng khẩu phần ăn.

https://thuviensach.vn

Tối hôm đó, Hứa Tuyển gọi điện thoại, hỏi Hứa Hủ đã giải quyết xong vụ án hay chưa. Anh muốn giới thiệu một người đàn ông làm IT cho cô. Hứa Hủ gật đầu đồng ý.

Hứa Tuyển nghe ra em gái có tâm trạng không vui. Sau khi hỏi rõ mọi chuyện, anh cười đồng tình: "Cấp trên của em nói không sai, với thể trạng này của em mà đi bắt tội phạm, anh cũng không yên tâm."

Đối với Hứa Hủ, tập luyện là một công việc gian khổ, do đó cô cảm thấy không nên bạc đãi bản thân. 6 giờ sáng hôm sau, cô ra khỏi nhà, mua một phần ăn sáng rất ngon lành rồi mới đi đến cục cảnh sát.

Cạnh cục cảnh sát có một sân tập luyện thuộc trường cảnh sát. Lúc này trời chưa sáng hẳn, lớp sương mù mỏng bao phủ cả đường chạy. Hứa Hủ đeo tai nghe nhạc, bắt đầu chạy chầm chậm như thường lệ.

Có vài người đàn ông trẻ tuổi tráng kiện và trung niên chạy lướt qua người cô. Đa số bọn họ mặc áo may ô của cảnh sát. Hứa Hủ vừa chạy hai vòng, bên tai đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng: "Em là ốc sên à?". Hứa Hủ ngoảnh đầu, bắt gặp Quý Bạch mặc áo phông màu xám, quần thể thao màu đen đứng bên cạnh.

Anh rõ ràng đã chạy bộ từ lâu, ngực và lưng áo đẫm mồ hôi, mái tóc ngắn ướt rượt. Gương mặt anh hơi ửng đỏ. Dưới ánh sáng ban mai, gương mặt anh tuấn và sạch sẽ của Quý Bạch hết sức nổi bật. Nhưng biểu cảm của anh lại rất nghiêm nghị, anh chau mày nhìn Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Vì cách nhau rất gần, mùi mồ hôi và hơi thở nóng hổi của người đàn ông xộc vào mũi Hứa Hủ. Theo phản xạ có điều kiện, Hứa Hủ lùi về phía sau một bước. Cử chỉ này rơi vào mắt Quý Bạch giống như động vật nhỏ kinh sợ. Nam nữ khác biệt, anh không ép cô mà chỉ cất giọng lạnh lùng: "Chạy nhanh lên!"

Hứa Hủ vô cùng cực nhọc, dùng toàn bộ sức lực tăng tốc. Cô không phải sợ Quý Bạch, chỉ là cô nghe nói, Quý Bạch từng tống cổ mấy người anh không hài lòng khỏi đội cảnh sát hình sự, chưa bao giờ nương tay. Hứa Hủ muốn làm cảnh sát hình sự, cô tuyệt đối không để bản thân bị đuổi khỏi đội. Hơn nữa, cô cũng hiểu rõ, Quý Bạch đưa ra yêu cầu thể lực, thật ra chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Sợ Quý Bạch chạy theo sau nên Hứa Hủ không dám buông lỏng bản thân. Đến khi chạy hơn nửa vòng sân, Hứa Hủ mới phát giác đằng sau không có tiếng bước chân. Cô ngoảnh đầu, sương mù đã tan đi ít nhiều, Quý Bạch không hề bám theo cô.

Hứa Hủ thở phào nhẹ nhõm, giảm tốc độ. Dù sao thể lực cũng phải từ từ chứ không thể một bước có tiến bộ. Ai ngờ vừa chạy thêm nửa vòng, cô liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc ở khu vực có dụng cụ tập luyện.

Lúc này, sương mù gần tan hết, tia nắng ban mai chiếu xuống bãi cỏ. Quý Bạch đứng quay lưng về phía Hứa Hủ, anh đang cầm một dụng cụ nào đó trông có vẻ rất nặng. Bóng lưng của anh tương đối cao lớn. Dưới lớp áo phông mỏng, đường nét cơ bắp chắc nịch từ từ lộ rõ. Khi anh buông dụng cụ, cơ bắp thu về, phần lưng lại biến

https://thuviensach.vn

thành cân đối thon gọn, tạo thành dáng vẻ ôn nhu dưới ánh mặt trời.

Từ trước đến nay, Hứa Hủ luôn có cảm giác Quý Bạch rất cao lớn, nhưng không vạm vỡ, ai ngờ anh lại có cơ bắp rắn chắc như vậy. Mặc dù chưa từng yêu đương bao giờ, nhưng Hứa Hủ cũng biết thưởng thức vẻ đẹp. Trên thực tế, cô không thích những người đàn ông cơ bắp vạm vỡ, mà thích loại đàn ông thanh tú nho nhã hơn. Đứng ở góc độ thẩm mỹ của cô, Quý Bạch tương đối đẹp trai, nhưng việc anh có cơ bắp đầy mình, cho dù không lộ rõ, nhưng vẫn khiến ngoại hình của anh bị mất điểm trong mắt cô.

Hứa Hủ đang thất thần, Quý Bạch dường như phát giác có ánh mắt ở sau lưng, anh đột nhiên quay đầu. Dưới ánh nắng buổi sớm, giọt mồ hôi chảy xuống gương mặt góc cạnh của anh, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú, dường như lặng lẽ chất vấn: Tốc độ của em là tốc độ gì thế?

Hứa Hủ tựa hồ bị chạm điện, cô lập tức tăng tốc chạy qua người anh.

Chạy bộ xong mới là 7 giờ rưỡi sáng, văn phòng không một bóng người. Hứa Hủ không thích mùi dầu mỡ ở căng tin trên đỉnh tòa nhà. Cô đặt đồ ăn mua lúc sáng sớm vào phòng họp nhỏ, lấy một tờ báo để bên cạnh rồi đi ra ngoài.

Cục cảnh sát có chỗ tắm rửa dành riêng cho nhân viên. Hứa Hủ tắm sạch sẽ và quay về văn phòng đã là hai mươi phút sau đó. Vừa đẩy cửa phòng họp nhỏ, cô liền ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đang ngồi ở vị trí cô vừa chọn, tay trái anh cầm tờ báo, tay phải đang bỏ miếng sủi cảo nhân tôm vào miệng. Hộp đồ ăn sáng trước mặt anh đã trống không.

Thấy Hứa Hủ đứng ở đó, Quý Bạch nhướng mắt nhìn cô: "Ngồi đi!"

Hứa Hủ chưa kịp bừng tỉnh, tại sao anh lại chén bữa sáng của cô?

Quý Bạch vẫn không rời mắt khỏi tờ báo, âm thanh trầm thấp của anh không nhanh không chậm: "Tôi ăn bữa sáng của em, là muốn cho em hay, làm một người cảnh sát hình sự, cần phải biết cách đối nhân xử thế. Công việc của người cảnh sát hình sự cần dựa vào quần chúng cung cấp manh mối. Một người cảnh sát chỉ hiểu chuyên ngành mà không hiểu nhân tình thế thái thì làm sao có thể nhận được sự ủng hộ của quần chúng?"

Hứa Hủ tiếp tục ngây người.

Quý Bạch vẫn cất giọng đều đều: "Tôi biết em chuẩn bị bữa sáng cho tôi, coi như em vẫn chưa đến nỗi quá bi đát. Có điều sau này em khỏi chuẩn bị, trong đội của tôi không cần mấy trò này."

Bây giờ Hứa Hủ mới biết, Quý Bạch đã hiểu nhầm.

Thật ra cũng không thể trách Quý Bạch tự mình đa tình. Anh không thích mùi dầu mỡ ở nhà ăn của cục. Hàng ngày, sau khi tập thể dục buổi sáng xong, anh đều ăn chút đồ ở phòng họp nhỏ, tiện thể đọc báo. Nhiều năm qua, tất cả mọi người trong đội đều biết thói quen này của anh. Hơn nữa, anh nhất định ngồi ở vị trí đó, ánh sáng vừa vặn chiếu vào mà không quá nhức mắt.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, vừa bước vào phòng họp, anh liền nhìn thấy hộp đồ ăn và tờ báo xếp ngay ngắn ở vị trí của mình. Văn phòng chỉ có Hứa Hủ xuất hiện trước đó nên đồ ăn chắc chắn do cô chuẩn bị.

Trước kia cũng có một vài lần, các cô cảnh sát tự động đẩy cửa phòng họp, hỏi Quý Bạch có cần dùng bữa sáng không, nhưng anh đều từ chối. Bây giờ đối tượng là Hứa Hủ, anh không cho rằng cô có ý đồ khác. Anh chỉ nghĩ, cô bé mọt sách này biết lấy lòng cấp trên cũng là điều đáng quý. Anh không thể đả kích sự cố gắng của cô một cách thẳng thừng, thôi thì anh chấp nhận, tiện thể chỉ bảo cô cách đối nhân xử thế. Hơn nữa, đồ ăn sáng cô mua là món sủi cảo nhân tôm mà anh thích nhất.

Đến khi Quý Bạch nói xong, anh liền thấy đôi mắt đen láy của Hứa Hủ nhìn anh chăm chú, cặp lông mày thanh tú chau lại: "Anh nhầm rồi, đây là đồ ăn sáng của em, không phải chuẩn bị cho anh."

Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng trong giây lát.

Quý Bạch đặt tờ báo xuống bàn, nhìn Hứa Hủ chằm chằm mà không lên tiếng.

Lúc này, Hứa Hủ mới lờ mờ cảm thấy, lời nói của cô quá thẳng thắn. Cô đảo mắt qua mặt Quý Bạch, đắn đo một hai giây rồi quyết định thỏa hiệp: "Nếu anh thích, ngày mai em sẽ mang cho anh một phần."

"Không cần!" Quý Bạch đứng dậy, hình bóng cao lớn như cây cổ thụ bao trùm người cô. Anh nở nụ cười nhàn nhạt: "Nếu vậy, tôi không thể ăn không bữa sáng này. Ngày mai em hãy đến sớm hơn hôm nay một tiếng đồng hồ, tôi sẽ đích thân giám sát."

https://thuviensach.vn

Đến sớm một tiếng đồng hồ, có nghĩa là ra khỏi nhà lúc 5 giờ sáng… Hứa Hủ còn ngây ra, Quý Bạch đã đi lướt qua người cô, rời khỏi phòng họp.

Khi Hứa Hủ chạy lên căng tin, đồ ăn sáng đã bán hết. Cô đành phải ôm bụng đói về văn phòng.

Một lúc sau, đồng nghiệp lần lượt đến. Diêu Mông xách hai túi bánh bao nhỏ, nở nụ cười rạng rỡ từ cửa phòng: "Bánh bao vừa ra lò, rất nổi tiếng ở khu vực nhà em. Em mua thêm một túi, có ai ăn không ạ?"

Mọi người đều nói ăn rồi, Diêu Mông xách túi bánh bao đi tới cửa văn phòng của Quý Bạch: "Sếp đã ăn sáng chưa ạ?"

Quý Bạch đang đọc báo, tờ báo che khuất mặt anh, chỉ có giọng nói nhàn nhạt vọng ra: "Tôi ăn rồi."

Diêu Mông thè lưỡi, cầm túi đồ ăn về chỗ ngồi. Cô bắt gặp đôi mắt đen láy của Hứa Hủ đang nhìn chằm chằm vào túi bánh bao trên tay cô. Sau đó, Hứa Hủ nói, âm thanh có vẻ ủ rũ: "Có thể cho mình một túi không?"

Đối với chuyên ngành, Hứa Hủ có sự quật cường và tự hào của cô, nhưng là một người cảnh sát, cô luôn nghiêm túc chấp hành quy định và mệnh lệnh. Dù yêu cầu của Quý Bạch không có tình người, Hứa Hủ cũng không hề nghĩ đến chuyện chống đối cấp trên, thậm chí có thể nói cô hơi "nhẫn nhục chịu đựng".

Sáng sớm hôm sau, Hứa Hủ ra khỏi nhà đúng giờ. Khi cô đến sân tập, trời còn tối đen, đèn đường vẫn bật sáng. Trên sân tập luyện

https://thuviensach.vn

rộng lớn thấp thoáng hai, ba bóng người đang chạy bộ trong đêm tối.

Hứa Hủ đứng một lúc, liền nhìn thấy một người từ trong sương mù dày đặc chạy đến trước mặt cô. Là Quý Bạch, chắc anh mới đến sân tập chưa lâu, trên người anh không có mùi mồ hôi.

Dưới ánh sáng mờ mờ, đường nét gương mặt Quý Bạch mơ hồ, nhưng giọng nói trầm thấp của anh rất rõ ràng: "Hôm qua em chạy mấy vòng?"

"Năm vòng." Hứa Hủ đáp.

"Hôm nay mười vòng, tốc độ không thể chậm hơn hôm qua, tôi sẽ tính giờ." Sau khi buông ra một câu, Quý Bạch tiếp tục chạy về phía trước.

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát, cầm chai nước uống một ngụm rồi chạy theo anh.

Nói là chạy theo nhưng Quý Bạch đã nhanh chóng mất hút. Đến khi Hứa Hủ chạy non nửa vòng sân tập, đằng sau xuất hiện tiếng bước chân trầm ổn từ xa đến gần.

Chỉ nghe tiếng thở có tiết tấu này, là có thể cảm nhận được cơ thể người đàn ông đang giải phóng sức mạnh trong khi vận động. Ngược lại, động tác chạy bộ của Hứa Hủ không hề có cảm giác tồn tại. Cô có bước chân ngắn, hơi thở nhẹ. Vừa cúi đầu, cô liền nhìn thấy một bước của Quý Bạch còn dài hơn hai bước của cô, anh nhanh chóng vượt qua người cô…

https://thuviensach.vn

“Vòng này không tính, chạy chậm quá.” Âm thanh của Quý Bạch từ trong bóng tối phía xa truyền tới. Hứa Hủ ngẩn người, sau đó ủ rũ chạy theo anh.

Đến khi Hứa Hủ chạy hết mười vòng, trời đã sáng hẳn. Hứa Hủ mệt đến mức thở không ra hơi. Quý Bạch chạy bao nhiêu vòng, cô cũng không đếm xuể. Chỉ biết ở hai vòng cuối cùng, Quý Bạch chẳng thấy bóng dáng, không rõ anh đi dâu. Hứa Hủ thậm chí nghi ngờ, liệu anh có đếm giờ như lời anh nói.

Nghỉ ngơi một lát, Hứa Hủ lê đôi chân nặng như chì rời khỏi sân tập. Đi qua khu vực bày dụng cụ tập luyện, cô nhìn thấy Quý Bạch cùng một người đàn ông ngồi ở đó. Nghe thấy tiếng bước chân của cô, hai người đều quay đầu, Quý Bạch mỉm cười vẫy tay với cô: “Hứa Hủ, lại đây.”

Nụ cười của anh rất ôn hòa, khiến dung mạo tuấn tú sáng bừng dưới ánh mặt trời.

Hứa Hủ liếc anh một cái rồi quay sang người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông ngoài 50 tuổi, dáng người trung bình, mái tóc muối tiêu, gương mặt hiền từ. Ông lên tiếng trước: “Chào cháu, Hứa Hủ. Tôi nghe nói đội vừa xuất hiện một người mới rất có tiềm năng, không ngờ lại là cô gái bé nhỏ như vậy.”

Hứa Hủ lên tiếng: “Đội trưởng Nghiêm, chào chú, cháu đã nghe danh chú từ lâu.”

Người đàn ông cười tươi: “Quả nhiên rất thông minh lanh lợi. Nhưng cháu là học trò của tiểu Quý thì nên gọi tôi là sư công.”[8]

https://thuviensach.vn

[8] Sư công tức là thầy của thầy giáo.

Người này họ Nghiêm, là đội trưởng đội cảnh sát hình sự tiền nhiệm, hiện đã nghỉ hưu, cũng là thầy của Quý Bạch năm đó. Ông là thần thám nổi tiếng ở thành phố Lâm. Hứa Hủ từng nghe nói nhiều về ông. Cô dựa vào tuổi tác, cử chỉ và ngữ khí nói chuyện, đoán ra thân phận của ông.

Tất nhiên, nụ cười ôn hòa đến mức có thể vắt ra nước của Quý Bạch cũng nói lên tất cả.

"Cháu chào sư công ạ." Hứa Hủ thật thà chào hỏi.

Đội trưởng Nghiêm nhìn vào đôi mắt trong veo của Hứa Hủ, trong lòng ông rất có cảm tình với cô gái nhỏ trước mặt. Ông cười nói với Quý Bạch: "Học trò của cậu ngoan ngoãn thông minh, cậu hãy hướng dẫn tử tế. Mà cô bé là con gái, cậu đừng nghiêm khắc quá."

Quý Bạch cười cười: "Điều này tất nhiên cháu biết ạ."

Hứa Hủ im lặng.

Nghe nói Hứa Hủ học ngành tâm lý tội phạm, đội trưởng Nghiêm tỏ ra có hứng thú, hỏi Hứa Hủ mấy vấn đề. Hứa Hủ trả lời đâu vào đấy. Đội trưởng Nghiêm lại khen cô vài câu. Được nhân vật từng là truyền kỳ của ngành cảnh sát khen ngợi, Hứa Hủ hơi đỏ mặt.

Đội trưởng Nghiêm quan sát sắc mặt, ông nháy mắt với Quý Bạch, ý bảo cô gái nhỏ này trong sáng quá.

Quý Bạch lặng lẽ nghe hai người nói chuyện. Nhận được cái nháy mắt của sư phụ, anh mới liếc qua Hứa Hủ. Vừa nhìn cô, anh hơi sững sờ.

https://thuviensach.vn

Mặt trời đã lên cao, tỏa ánh nắng ban mai màu vàng nhạt. Hứa Hủ đứng trước mặt bọn họ, làn da vốn trắng bệch của cô gần như trong suốt dưới ánh mặt trời. Gương mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ. Thật ra chỉ là màu đỏ nhạt, nhưng do làn da cô mỏng manh nên phảng phất như giọt máu đào. Thậm chí, đến đôi tai nhỏ của cô cũng đỏ bừng, trông rất đáng yêu.

Cô hơi cúi xuống, thần sắc có vẻ không tự nhiên. Mặc dù vậy, đôi mắt cô vẫn đen láy và trầm tĩnh như thường lệ, tựa hai dòng suối nhỏ cong cong, lặng lẽ rọi chiếu ánh mặt trời.

Thì ra cô cũng ưa nhìn như vậy.

Thấy Quý Bạch chỉ nhìn mình nhưng không có chỉ thị nào khác, Hứa Hủ ngoan ngoãn cúi thấp người trước đội trưởng Nghiêm: "Sư công, cháu đi trước đây, chào chú!"

Đội trưởng Nghiêm mỉm cười dõi theo hình bóng Hứa Hủ cho đến lúc cô đi xa, mới quay sang Quý Bạch: "Thảo nào cậu không chê phiền phức, chịu hướng dẫn nữ sinh viên, xem ra cô bé đó rất xuất sắc."

Quý Bạch nhướng mắt, vừa vặn bắt gặp Hứa Hủ đi khỏi cổng sân tập, anh mỉm cười trả lời: "Cô ấy không gây bất cứ phiền phức gì."

Đến giờ nghỉ trưa, Hứa Hủ ngủ không biết trời đất, cô thậm chí không nghe thấy tiếng chuông báo hiệu giờ làm việc. Diêu Mông đẩy người đánh thức cô dậy: "Bạn không sao đấy chứ? Trông bạn cứ như vừa bị người khác đánh một trận thừa sống thiếu chết ấy."

Hứa Hủ chán nản trả lời: "Cũng gần như vậy."

https://thuviensach.vn

Cô vừa mở máy tính, UC cục cảnh sát[9] liền nhảy ra một tin nhắn, người nói chuyện là Triệu Hàn.

[9] UC: Hệ thống thông tin nội bộ.

Trước đó, Hứa Hủ hỏi thăm Triệu Hàn về tình hình sân tập, vì vậy anh biết chuyện Quý Bạch huấn luyện cô. Thêm vào đó là vụ Hứa Hủ bị bắt làm con tin, khiến trong lòng anh rất áy náy. Vì vậy anh mới chủ động khích lệ cô.

Triệu Hàn: "Em có cảm nhận gì về sự huấn luyện ác quỷ của sếp?"

Hứa Hủ: "Đúng là ác quỷ thật."

Triệu Hàn: "Ha ha! *Thiên tướng giáng đại nhiệm vu tư nhân dã*[10], Quý đội chỉ muốn tốt cho em mà thôi!"

[10] Câu của Mạnh Tử, nghĩa là: khi đối diện với khổ cực, chúng ta mới học được cách nhẫn nại.

Hứa Hủ: "Em biết."

Triệu Hàn: "Các cô cảnh sát trong cục ngưỡng mộ em còn không kịp nữa là."

Hứa Hủ: "Tại sao?"

Triệu Hàn cũng chỉ là tùy ý nói ra câu đó. Trước nghi vấn của Hứa Hủ, anh ta ngây ra vài giây mới trả lời: "Bởi vì sếp đẹp trai."

Hứa Hủ: "Bởi vì Quý đội đẹp trai nên các cô muốn bị anh ấy hành hạ? Bọn họ thích bị ngược đãi hay sao?"

https://thuviensach.vn

Ở vị trí đối diện, Triệu Hàn phun nước ra khỏi miệng.

Thật ra, tư duy và ngôn ngữ của Hứa Hủ rất thẳng thắn. Ý của cô cũng chỉ hạn chế ở mặt chữ nghĩa, ví dụ "hành hạ" là chỉ việc chạy bộ mà cô cảm thấy rất đáng sợ; "ngược đãi" chỉ khái niệm bản chất nghiêm túc trong tâm lý học. Nhưng trong con mắt của người đàn ông bình thường như Triệu Hàn, lời nói của cô quá trắng trợn.

Trước đây cũng từng xảy ra sự việc tương tự.

Thời cấp ba, các nữ sinh vẫn còn ngượng ngùng khi nhắc đến chuyện nam nữ. Một ngày, sau khi tan học, mấy nữ sinh ở lại phòng học tán gẫu, họ nói nghi ngờ bạn nữ này và bạn nam kia "đã xảy ra quan hệ không chính đáng". Lúc đó Hứa Hủ cũng có mặt, một người bạn khá thân thiết với Hứa Hủ, hưng phấn hỏi cô nhìn nhận chuyện này như thế nào.

Hứa Hủ không quen biết đôi nam nữ mà bọn họ nhắc tới, cô chỉ có thể phát biểu quan điểm về bản chất của sự việc: "Sex là một bản năng của động vật."

Đám nữ sinh ngay cả từ "lên giường" cũng không dám nhắc tới. Bọn họ hoàn toàn sững sờ trước lời nhận xét của Hứa Hủ.

…

Ở bên này, Triệu Hàn run rẩy đánh một từ: "Em…"

Hứa Hủ: "?"

Vừa đánh xong dấu hỏi, cô liền nghe thấy một giọng nói từ tốn ở sau lưng vang lên: "Hứa Hủ, mau vào văn phòng tôi."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ quay đầu liền nhìn thấy Quý Bạch cầm cốc nước bốc khói nghi ngút, có lẽ anh vừa từ phòng trà nước trở về. Anh liếc cô một cái từ trên cao rồi quay người đi vào văn phòng.

Hứa Hủ cảm thấy cô không phát biểu câu gì quá đáng, nhưng Quý Bạch nhìn thấy lời nhận xét của cô về anh thì không hay lắm. Cô lập tức đứng dậy theo anh vào phòng.

Hứa Hủ vừa ngồi xuống, Quý Bạch liền cất giọng đều đều: "Theo tiêu chuẩn của tôi, tập thể dục buổi sáng chỉ là làm nóng người, sự hành hạ vẫn chưa chính thức bắt đầu."

Hứa Hủ: "…"

Quý Bạch lấy một tập tài liệu ném cho Hứa Hủ: "Đây là bản báo cáo mà cấp trên cần, em hãy làm và nộp trước giờ tan sở ngày mai."

Hứa Hủ mở ra xem, hỏi vài vấn đề cô không rõ. Quý Bạch vừa định trả lời, điện thoại di động của anh đột nhiên đổ chuông.

Là một cuộc điện thoại quan trọng, Quý Bạch cầm điện thoại đứng dậy, ra hiệu Hứa Hủ đợi một lát. Sau đó, anh đi vào phòng họp nhỏ ở bên cạnh.

Quý Bạch chưa cho cô đi, Hứa Hủ đương nhiên ngoan ngoãn ngồi chờ. Chỉ một lúc cô đã xem hết tài liệu, Quý Bạch vẫn chưa quay về, Hứa Hủ buồn chán ngẩng đầu, quan sát xung quanh.

Mới đầu giờ chiều, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, khiến nền nhà nhuộm thành màu vàng ấm áp. Đến mặt bàn làm việc cũng phảng phất có vị khô hanh của ánh mặt trời.

https://thuviensach.vn

Ghế trong văn phòng Quý Bạch làm bằng da thật lại rộng rãi, dễ chịu hơn ghế ngồi ở bên ngoài. Hứa Hủ ngồi dưới ánh nắng một lúc, hai mắt cô díu lại, cô ngả người về thành ghế phía sau, thư thái nhắm nghiền hai mắt.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Quý Bạch trở lại văn phòng, Hứa Hủ đã chìm vào giấc ngủ.

Thân hình nhỏ bé của cô cuộn trên chiếc ghế rộng, đầu hơi nghiêng về một bên, hai tay đặt trên hai thành ghế. Dáng vẻ của cô chững chạc như người phụ nữ trung niên. Sắc mặt cô hơi kém, lông mày đen nhánh nhíu lại, dường như rất mệt mỏi.

Xem ra cô bé đúng là mệt nhoài.

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ vài giây rồi nhẹ nhàng đi về chỗ ngồi, châm một điếu thuốc lá, lặng lẽ đưa lên miệng hút.

Anh cho cô mười phút nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, chưa đầy một phút sau, Hứa Hủ đã tỉnh giấc.

Cô bị tiếng giở sách sột soạt đánh thức. Vừa nhướng mắt, Hứa Hủ liền nhìn thấy Quý Bạch ngồi ở phía đối diện cô từ bao giờ. Anh hơi cúi mặt, một tay kẹp điếu thuốc, một tay lật tài liệu, sắc mặt vô cảm.

Hứa Hủ không rõ cô đã ngủ bao lâu. Đối với cô, ngủ ngay trước mặt cấp trên trong giờ làm việc là hành vi quá đáng, đặc biệt còn là cấp trên nghiêm khắc như Quý Bạch. Sống lưng cô rịn đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt trong giây lát.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch không ngẩng đầu, cất giọng chậm rãi: “Em có hài lòng về điều kiện ngủ nghỉ ở văn phòng của tôi?”

Sắc mặt Hứa Hủ càng trở nên khó coi: “Em xin lỗi.”

Trong lúc Hứa Hủ tưởng Quý Bạch sẽ phê bình nghiêm khắc hay chế giễu cô, anh đột nhiên chuyển sang đề tài khác: “Vừa rồi em có chỗ nào không rõ?”

Hứa Hủ hơi ngẩn người, nhưng cô nhanh chóng đưa ra vài thắc mắc trong công việc. Quý Bạch nghiêm túc giải đáp, anh không nhắc đến vụ cô ngủ trước mặt anh.

Nói chung, trong tuần đầu tiên sau khi Quý Bạch trở về, Hứa Hủ sống không bằng chết. Mỗi ngày, bất kể tinh thần hay thân thể cô đều mệt mỏi rã rời. Tan sở về đến nhà là cô ngủ say như chết, khẩu phần cũng tăng lên rõ rệt.

Thấy em gái khổ sở như vậy, Hứa Tuyển đương nhiên xót xa. Nhưng bản thân anh cũng là người có ý chí kiên trì và siêng năng, anh cho rằng việc rèn luyện có ích với em gái anh, vì vậy anh cũng không nhiều lời.

Hứa Tuyển chỉ nói, nếu sự nghiệp không vừa ý thì nên tranh thủ tình trường đắc ý, anh sẽ giới thiệu đối tượng coi mắt cho Hứa Hủ vào thứ Sáu tuần này, là một người đàn ông làm IT xuất sắc, cô phải có mặt tại buổi hẹn đúng giờ.

Đến sáng thứ Sáu, Hứa Hủ khó khăn lắm mới hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại chạy hết mười vòng sân tập. Lúc ngồi ở phòng họp nhỏ ăn sáng, cô hỏi Quý Bạch, sáng thứ Bảy và Chủ nhật có cần tập luyện không?

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đáp: “Thứ bảy và Chủ nhật em không ăn cơm sao?”

Hứa Hủ không còn gì để nói.

Đến giờ tan sở, cả người Hứa Hủ ỉu xìu. Nhưng vì tối nay đã hẹn gặp mặt đối tượng coi mắt, nên cô chỉ muốn sớm gặp, sớm hoàn thành nhiệm vụ rồi về nhà đi ngủ.

Hứa Hủ đi thẳng xuống nhà xe của cục cảnh sát, Hứa Tuyển nói sẽ đến đón cô. Vừa vào nhà xe, Hứa Hủ liền nhìn thấy Quý Bạch đi ra từ một lối khác.

“Hứa Hủ!” Một giọng nói đàn ông vang lên. Là Hứa Tuyển gọi cô, anh mặc bộ comple đen tinh tế, ngồi trong chiếc Mercedes của anh, khóe mắt anh đầy ý cười. Nhưng khi nhìn thấy bộ áo sơ mi, quần âu đơn giản của cô, anh cau mày: “Em định mặc thế này đi coi mắt?”

Hứa Hủ cúi xuống: “Không được sao?”

Hứa Tuyển lặng thinh. Hứa Hủ quay đầu: “Quý đội, tạm biệt.”

Quý Bạch cũng đảo mắt một lượt từ trên xuống dưới hình cô, anh gật đầu rồi đi tới xe ô tô ở bên cạnh.

Hứa Hủ đi vòng qua, Hứa Tuyển mở cửa xe cho cô: “Cấp trên của em à?”

Hứa Hủ gật đầu, vừa vặn nhìn thấy Quý Bạch lái chiếc Buick màu đen đi qua, là loại xe bình thường, anh không hề nhìn hai anh em Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Chiếc Mercedes nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường. Khi Hứa Tuyển dừng xe trước cửa Viện Lạc, Hứa Hủ nhạy cảm phát giác điều bất thường.

Viện Lạc là câu lạc bộ tư nhân nổi tiếng ở thành phố Lâm. Vài năm trước, khi Hứa Tuyển kiếm được khoản tiền một triệu đầu tiên trong đời, anh đã hào phóng dẫn cô đến đây ăn cơm một lần. Sau này, Hứa Tuyển cũng thường đến Viện Lạc nhưng Hứa Hủ đều không đi theo.

Buổi coi mắt với kỹ sư IT hẹn ở Viện Lạc liệu có quá gióng trống khua chiêng?

Thấy Hứa Tuyển thong thả sải bước dài đi vào bên trong, Hứa Hủ cất cao giọng: "Anh đứng lại."

Hứa Tuyển tất nhiên biết rõ em gái đang nghi ngờ điều gì, anh không thay đổi sắc mặt, tự bào chữa: "CEO công ty IT, cũng được coi là người làm nghề IT. Không thể vì người ta có chức vị cao mà em kỳ thị người ta."

Hứa Hủ cau mày: "Đầu tiên, CEO là người quản lý, không thuộc ngành kỹ thuật, không phải loại hình do em chỉ định. Thứ hai, tính cách và tâm tư của hạng người này phức tạp hơn người bình thường, công việc cũng rất bận rộn. Lẽ nào anh hy vọng em đối mặt với cuộc hôn nhân bấp bênh, gần ít xa nhiều?"

Hứa Tuyển thu lại nụ cười, đáp: "Đầu tiên, anh đã tiếp xúc với người này một thời gian, cậu ta không giống con cháu nhà giàu khác, là một người đàn ông có trách nhiệm. Hứa Hủ, tình cảm không phải là chuyện rập khuôn cứng nhắc, không phải dựa vào

https://thuviensach.vn

phân tích và phán đoán là có thể thành công. Hôm nay em đã đến đây rồi thì hãy nể mặt anh, ít nhất cũng nên ăn hết bữa cơm với cậu ấy."

Hứa Hủ không lên tiếng.

Hứa Tuyển tưởng cô tức giận, anh nghĩ thầm "hay là mình nói quá nặng lời". Hứa Tuyển vừa định cất giọng mềm mỏng, Hứa Hủ đột nhiên gật đầu: "Em đồng ý với ý kiến của anh, chúng ta vào trong đi."

Hứa Tuyển mỉm cười, xoa đầu Hứa Hủ: "Cứ thử tiếp xúc xem sao, nếu không thích hợp thì em đá cậu ta. Mặc kệ cậu ta là CEO hay vô danh tiểu tốt, em gái anh thích mới là điều quan trọng nhất."

Hứa Hủ gật đầu: "Nói nhảm."

Hai anh em đi vào phòng ăn đặt sẵn. Từ xa chỉ nhìn thấy song cửa sổ màu vàng mang phong cách cổ xưa, giấy dán cửa sổ trắng như tuyết. Giữa căn phòng tao nhã tĩnh mịch, một người đàn ông trẻ tuổi ngồi ngay ngắn sau bàn ăn, một bên tay anh ta là bình rượu, một bên là lò đàn hương. Khi chuông gió treo trên cửa kêu lanh canh, người đàn ông ngẩng đầu nhìn Hứa Hủ. Anh ta mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng, gương mặt tuấn tú toát ra vẻ dịu dàng dưới ánh đèn điện.

Là Diệp Tử Kiêu.

"Trúng tiếng sét ái tình" thì hơi khoa trương, tuy nhiên Diệp Tử Kiêu biết rõ, anh ta quả thực bị Hứa Hủ thu hút.

https://thuviensach.vn

Trên bãi cỏ của buổi chiều tà ngày hôm đó, một cô gái nhỏ bé trắng trẻo, hai tay dính đầy máu, ra lệnh cho anh ta bằng giọng điệu hết kiên nhẫn. Hình ảnh này đúng là có sức chấn động về thị giác. Anh ta cảm thấy cô rất năng nổ, rất oai phong, cũng rất đáng yêu.

Thích thì theo đuổi. Đối với Diệp Tử Kiêu, đây là đạo lý vô cùng đơn giản.

Sau đó, anh ta bám theo cô nửa ngày, kết quả cô không nhìn thẳng anh ta một lần. Ban đầu, Diệp Tử Kiêu có cảm giác thất bại và vô vị. Anh ta đứng sau lưng cô, nhìn cô chau mày ngồi xổm xuống bãi cỏ, quan sát hiện trường gây án cả tiếng đồng hồ. Lúc đứng dậy, chân cô rõ ràng tê liệt, toàn thân lảo đảo mới đứng vững. Sau đó, cô nhún nhảy vài cái, hai chân mới hoạt động trở lại.

Lúc bấy giờ, Diệp Tử Kiêu bất chợt có ý nghĩ: nếu cô trở thành bạn gái nhỏ của anh ta, anh ta sẽ không để cô chịu vất vả như vậy. Anh ta sẽ chiều chuộng yêu thương cô lên tới trời, để cô muốn gì được nấy, không cần tay dính đầy máu, không cần đối diện với sự tàn sát, cả ngày hưởng thụ niềm vui ngọt ngào.

Sắc đêm mông lung, ánh đèn dịu dàng,

Diệp Tử Kiêu giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, giơ tay về phía Hứa Hủ: “Xin chào, Hứa tiểu thư, chúng ta từng gặp nhau rồi. Tôi tên là Diệp Tử Kiêu.”

Hứa Hủ nhíu mày, vừa định nói anh đúng là nhàm chán, cô liền bắt gặp ánh mắt ôn hòa và khích lệ của anh trai. Cô chợt nhớ đến lời Quý Bạch: “Hứa Hủ, biết cách đối nhân xử thế là điều rất cần

https://thuviensach.vn

thiết.” Cô cũng nhớ đến câu nói của anh trai cách đây ít phút: “Hôm nay em đã đến đây thì hãy nể mặt anh, ít nhất cũng nên ăn hết bữa cơm với cậu ta.”

Im lặng hai giây, Hứa Hủ cuối cùng cũng giơ tay: “Chào anh.”

Đôi mắt đẹp đẽ của Diệp Tử Kiêu vụt qua ý cười hài lòng. Nắm bàn tay nhỏ của Hứa Hủ, anh ta hơi ngây người. Bàn tay cô mềm mại và lạnh giá ngoài sự tưởng tượng. Ở giây tiếp theo, Hứa Hủ đã dùng sức rút tay về.

Ba người ngồi xuống bàn, Hứa Tuyển cầm quyển menu lên xem, Hứa Hủ nhìn chằm chằm xuống mặt bàn.

“Hứa tiểu thư có sở thích gì không?” Diệp Tử Kiêu hỏi.

Hứa Hủ không định nói chuyện với anh ta nên trả lời qua loa: “Ngoài công việc, tôi chẳng có sở thích gì.”

Diệp Tử Kiêu mỉm cười: “Trùng hợp quá, tôi cũng vậy.”

Hứa Hủ im lặng.

Hứa Tuyển liếc qua hai người, khóe miệng cong lên.

Diệp Tử Kiêu lại hỏi: “Nghe nói cô học ngành tâm lý tội phạm, ngành đó nghiên cứu gì vậy? Có giống phim Mỹ không?”

Hứa Hủ bình thản trả lời: “Lúc ở trường, tôi chủ yếu nghiên cứu ba phương diện. Thứ nhất là xây dựng kho dữ liệu và hành vi kiểu mẫu của tội phạm Trung Quốc. Thứ hai là nghiên cứu ảnh hưởng của hoàn cảnh gia đình Trung Quốc đối với hành vi phạm tội của

https://thuviensach.vn

người trưởng thành. Thứ ba là…" Cô lại nói một lô xích xông từ chuyên ngành khó hiểu.

Diệp Tử Kiêu nghe rất chăm chú, anh ta liên tục gật đầu, khóe miệng để lộ ý cười nhàn nhạt, ánh mắt sáng lấp lánh.

"Sao em nói phức tạp thế, anh chẳng hiểu gì cả?" Hứa Tuyển lên tiếng.

Diệp Tử Kiêu lập tức tiếp lời: "Tôi cũng không hiểu, nhưng tôi cảm thấy Hứa Hủ nói rất hay."

Sau đó, Diệp Tử Kiêu hỏi bất cứ câu gì, Hứa Hủ đều trả lời: "Ừ", "Đúng", "Tôi không biết".

Trong bữa ăn, Hứa Tuyển đi nhà vệ sinh một lúc.

Phòng ăn chỉ còn lại hai người, Diệp Tử Kiêu nhìn Hứa Hủ cười cười. Hứa Hủ nói thẳng thừng: "Buổi coi mắt này không có bất cứ ý nghĩa nào, tôi sẽ không chấp nhận anh."

Ngoài định liệu của Hứa Hủ, Diệp Tử Kiêu không hề tỏ ra ngạc nhiên và tức giận. Anh ta gật đầu, bộ dạng vẫn rất ôn hòa.

Sau đó, anh ta nói: "Hứa Hủ, tôi biết hành vi trước đó của tôi hơi đường đột, để lại ấn tượng không tốt cho em, còn quấy nhiễu công việc của em. Tôi xin lỗi."

Diệp Tử Kiêu thành khẩn nhận lỗi như vậy, Hứa Hủ không phải là người hà khắc, cô gật đầu: "Không có gì, tôi không để bụng, anh cũng đừng bận tâm."

https://thuviensach.vn

Nụ cười trên môi Diệp Tử Kiêu càng sâu hơn, để lộ ra hàm răng trắng bóng: “Chuyện quá khứ chúng ta đều không để trong lòng, vậy thì tối nay tôi chính là đối tượng coi mắt của em. Hy vọng em có thể cho tôi một cơ hội, em hãy tìm hiểu tôi rồi mới quyết định có nhận lời làm bạn của tôi hay không? Tôi năm nay 25 tuổi, thân thể khỏe mạnh, không có tật xấu cũng không có tiền án tiền sự. Ngoài ra, điều kiện kinh tế của tôi tương đối tốt, trong tương lai có thể đảm bảo cho em một cuộc sống không cần lo cơm áo gạo tiền. Thành tích tốt nghiệp của tôi ở nước ngoài thuộc top 10, trắc nghiệm IQ đạt mức cao, có lợi cho đời sau. Ngoài ra, yếu tố quan trọng nhất là, tôi có cảm tình với em. Nếu chúng ta hẹn hò, tôi sẽ giữ thái độ nghiêm túc về mối quan hệ này. Vì vậy, em hãy suy nghĩ lại.”

Hứa Hủ ngẩn người.

Đây là lần đầu tiên trong đời, có người tuôn một tràng dài, thẳng thắn bày tỏ tình cảm với cô. Hơn nữa, những điều anh ta nói đều có lý.

Thật ra, Diệp Tử Kiêu có sự chuẩn bị từ trước. Anh ta đã hỏi thăm Hứa Tuyển về sở thích của Hứa Hủ. Hứa Tuyển tuy không đến mức giúp người ngoài, nhưng vẫn có thể chỉ bảo đôi điều. Hứa Tuyển nói với Diệp Tử Kiêu, em gái anh gặp bất cứ chuyện gì cũng thích phân tích, khuyên Diệp Tử Kiêu đừng coi cô là những cô gái ham hư vinh bình thường, mà phải dùng thành ý chinh phục cô.

Diệp Tử Kiêu suy đi tính lại, quyết định nói những lời vừa rồi. Điều này hoàn toàn phù hợp với thói quen logic của Hứa Hủ, nên

https://thuviensach.vn

cô đã nghe lọt tai.

Bắt gặp bộ dạng ngẩn ngơ của Hứa Hủ, trong lòng Diệp Tử Kiêu mừng thầm. Anh ta lại hỏi: "Tôi có thể coi như em mặc nhận hay không?"

Hứa Hủ bóp trán: "Xin lỗi, tôi hơi mệt, tư duy không rõ ràng nên ảnh hưởng đến khả năng phán đoán. Anh hãy để tôi tập trung tinh thần suy nghĩ vài phút. Sau đó tôi sẽ trả lời anh." Nói xong, cô nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay rồi bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Diệp Tử Kiêu cảm thấy khó tin, cũng hơi buồn cười. Cô gái nhỏ này thật sự chuyên tâm suy nghĩ?

Nếu đổi lại là người khác, Diệp Tử Kiêu chắc chắn sẽ cười nhạt và bỏ đi. Kể cả khi anh ta chủ động theo đuổi đối phương, anh ta sao có thể biến thành con cá nằm trên thớt, đợi đàn bà tuyên bố kết quả cuối cùng? Còn ở ngay trước mặt anh ta.

Nhưng đối tượng là Hứa Hủ, anh ta biết cô không có ý sỉ nhục mình, cũng không tỏ ra kiêu ngạo. Cô chỉ là nghiêm túc suy nghĩ…

Yêu đương không phải là vấn đề chuyên ngành, vậy mà cô nói: tư duy không rõ ràng, cần tập trung tinh thần suy nghĩ. Trong con mắt của Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ rõ ràng đã bị anh ta thuyết phục, cô đang do dự mà thôi. Còn chần chờ gì chứ, anh ta có gì không tốt?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng khi thấy Hứa Hủ nhíu mày, Diệp Tử Kiêu bất giác hơi căng thẳng.

Khoảng một phút sau, Hứa Hủ ngẩng đầu, thần sắc vô cùng thản nhiên: "Tôi đã nghĩ xong rồi. Rất xin lỗi, tôi không thể chấp nhận."

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu biến sắc mặt, gần như lập tức hỏi: “Tại sao?”

Hứa Hủ ngập ngừng một lát, cô cất giọng mềm mỏng: “Rất cảm ơn anh đã có cảm tình với tôi, điều kiện của anh rất tốt, nhưng quả thật tôi không thích loại hình như anh. Điều kiện có thể cải thiện, còn ý thích rất khó khống chế. Tôi thành thực xin lỗi.”

Lúc Hứa Tuyển quay lại, Diệp Tử Kiêu đang tựa vào thành ghế, dõi mắt ra ngoài cửa sổ, sắc mặt tương đối khó coi. Hứa Hủ cầm điện thoại di động, đầu ngón tay lướt trên màn hình, gương mặt cô hơi ửng đỏ.

Hứa Tuyển không hỏi han tình hình, mà ngồi xuống nói chuyện làm ăn.

Nửa sau bữa cơm của buổi tối ngày hôm đó, Diệp Tử Kiêu không nói với Hứa Hủ một lời, Hứa Tuyển cũng không tiếp tục làm mối. Hứa Hủ cất điện thoại, im lặng nghe hai người đàn ông trò chuyện.

Sau bữa cơm, Hứa Tuyển nói: “Hứa Hủ, em lên xe đợi anh trước, anh và Diệp thiếu hút điếu thuốc.”

Hứa Hủ “ờ” một tiếng rồi đi ra ngoài. Hai người đàn ông châm thuốc lá, Hứa Tuyển cười cười: “Em gái tôi tính tình thẳng thắn, không giỏi giao tiếp, cũng do tôi chiều chuộng quen rồi, lần sau ăn cơm, chúng ta sẽ không gọi con bé nữa.”

Diệp Tử Kiêu lập tức hiểu ý. Câu nói của Hứa Tuyển có ý xoa dịu buổi coi mắt thất bại ngày hôm nay, đồng thời giữ thể diện cho anh ta.

https://thuviensach.vn

Anh ta dõi theo hình bóng Hứa Hủ ở phía xa xa, mỉm cười trả lời: “Anh không gọi, tôi sẽ tự mình hẹn cô ấy. Có công mài sắt, có ngày nên kim, anh không can thiệp vào việc kết bạn của em gái anh đấy chứ?”

Hứa Tuyển hơi bất ngờ, mỉm cười: “Được, tôi sẽ không can thiệp.”

Thật ra lúc bị Hứa Hủ từ chối, Diệp Tử Kiêu rất tức giận. Anh ta cho rằng cô gái này quá cố chấp, chẳng hề nể mặt anh ta.

Nhưng sau đó, Diệp Tử Kiêu cảm thấy không cam lòng. Anh ta nhủ thầm, anh ta không tin không thể theo đuổi nha đầu nhỏ đó.

Ý nghĩ này có lẽ xuất phát từ ham muốn chinh phục. Diệp Tử Kiêu cũng biết, chính sự cự tuyệt của Hứa Hủ càng khơi gợi hứng thú trong con người anh ta. Nhưng điều đó có can hệ gì, đàn ông chinh phục đàn bà là lẽ dĩ nhiên.

Trong con mắt của Hứa Hủ, vụ Diệp Tử Kiêu đã được giải quyết. Cô không hề hay biết Diệp Tử Kiêu không có ý định bỏ cuộc. Hai ngày cuối tuần tiếp theo tuy phải dậy sớm, nhưng cả ngày được ở nhà nghỉ ngơi nên Hứa Hủ hồi phục không ít.

Đến chiều Chủ nhật, Hứa Hủ nấu một nồi cháo bồi bổ thân thể. Có điều, cô sống một mình, sau khi ăn no căng bụng, nồi cháo vẫn còn một nửa. Hứa Hủ không thích lãng phí lương thực, cô định ngày mai mang đến cục cảnh sát làm bữa sáng. Mặc dù vậy, cô vẫn không thể ăn hết nồi cháo. Hứa Hủ đột nhiên nhớ tới Quý Bạch, thế là cô nhắn tin cho anh: “Em vừa nấu ít cháo, còn rất nhiều, sáng mai anh có ăn không?”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nhanh chóng nhắn lại: “Cháo gì?”

“Cháo đậu đỏ.”

Quý Bạch trả lời: “Được.”

Một tuần sau đó sóng yên biển lặng, Hứa Hủ dần dần thích ứng với việc huấn luyện “ác quỷ”. Cô và Quý Bạch tuy sáng sáng cùng nhau tập luyện nhưng không nói chuyện nhiều, về cơ bản mỗi người chạy một đường. Thỉnh thoảng mang theo bữa sáng, Hứa Hủ biết điều chuẩn bị thêm một phần cho Quý Bạch.

Bình thường, hai người trao đổi cũng chỉ hạn chế trong công việc. Vụ án Dương Vũ đã hoàn toàn kết thúc. Thời gian gần đây không xảy ra vụ án nghiêm trọng nào khác.

Để tránh gây hoảng sợ trong dân chúng, cục cảnh sát không công khai vụ án này. Do đó, đa phần người dân thành phố Lâm đều không biết tình hình. Một số ít nghe nói đến vụ lưỡi dao cắt tay người ở công viên, cũng chỉ cho là trò đùa ác ý của đám thanh thiếu niên. Bản thân vụ án không gây ảnh hưởng đến xã hội ở thành phố Lâm.

Tuy nhiên, cả đội hình sự đều biết chuyện Quý Bạch bắt Hứa Hủ rèn luyện thể lực. Trong bữa cơm trưa ngày hôm nay, mọi người lên tiếng an ủi và động viên Hứa Hủ ngay trước mặt Quý Bạch. Ai nấy đều nói, tuy quá trình tàn khốc nhưng kết quả sẽ rất tốt đẹp. Lần gần đây nhất Quý đội bắt cấp dưới rèn luyện thể lực là vào ba năm trước, một anh chàng cảnh sát tương đối yếu ớt, cũng bắt đầu từ việc mỗi ngày chạy ba mươi vòng quanh sân tập. Bây giờ người

https://thuviensach.vn

ta là một cảnh sát vạm vỡ, thân hình tám múi, vừa chạy giỏi vừa đánh giỏi, là trụ cột của chi cục khu vực phía đông.

Hứa Hủ gật đầu, bày tỏ sự đồng tình.

Lúc này, Diêu Mông mới biết, Quý Bạch ngày ngày đích thân huấn luyện Hứa Hủ.

Cô không sáp lại gần cười nói như mọi ngày, mà trầm mặc quan sát gương mặt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt của Quý Bạch và gương mặt ửng đỏ của Hứa Hủ.

Diêu Mông có cảm giác không mấy dễ chịu. Trong tâm trạng của cô có một chút cảm tình dành cho Quý Bạch, một chút không cam lòng và một chút bất lực. Ngoài ra, cô còn có một cảm giác cô quạnh khi bị người khác bỏ lại phía sau mà cô không thể nào thay đổi tình hình.

Kể từ hôm Quý Bạch trở về, trong lòng Diêu Mông bắt đầu nảy sinh tình cảm với anh.

Cô còn nhớ rõ, hôm đó anh mặc áo khoác gió màu đen. Dáng người anh cao lớn nổi bật, đẹp trai hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng gặp qua. Lúc đó, Diêu Mông nghĩ, anh quả thực rất xuất sắc, bất kể ngoại hình hay năng lực.

Nếu nhắc đến mục tiêu phấn đấu, vậy thì bây giờ Diêu Mông đã có thể xác định, cô hy vọng trở thành người như Quý Bạch. Cô và anh vốn cùng một loại người, cùng có ngoại hình xuất sắc, cùng nói chuyện bằng thực lực, cùng chững chạc già dặn như nhau.

https://thuviensach.vn

Vậy mà người đàn ông khiến cô phải ngước nhìn, người có quyền cao chức trọng trong đội hình sự lại nhận Hứa Hủ làm học trò. Còn cô phải đi theo cảnh sát Ngô, một người cảnh sát sắp về hưu. Chỉ tính đến xuất thân trong cục cảnh sát, cô đã thấp hơn Hứa Hủ một cái đầu.

Bây giờ, mỗi sáng anh còn đích thân huấn luyện Hứa Hủ. Hai người sớm tối bên nhau, Diêu Mông thậm chí có linh cảm, bọn họ sẽ xảy ra điều gì đó.

Đây là điều cô không muốn chứng kiến, cũng sợ phải chứng kiến.

Vì gia đình không ở thành phố Lâm nên mỗi khi tan sở, Quý Bạch gần như là người cuối cùng rời khỏi văn phòng.

Hôm nay, Hứa Hủ ở lại làm thêm đến tối muộn, bởi cô phải hoàn thành công việc Quý Bạch giao phó. Diêu Mông cũng chưa ra về, cô không rõ tâm trạng của mình lúc này. Cô biết làm vậy là hơi mù quáng và không lý trí, nhưng buổi trưa nghe nói Quý Bạch huấn luyện Hứa Hủ, bây giờ thấy văn phòng Quý Bạch vẫn bật đèn sáng, cô bỗng dưng không muốn ra về.

Hơn 9 giờ tối, Quý Bạch tắt đèn đi ra ngoài. Nghe tiếng bước chân, Diêu Mông cũng vội tắt máy vi tính đứng dậy, cúi đầu sắp xếp lại túi xách của mình.

Quý Bạch đảo mắt qua Hứa Hủ vẫn đang cắm cúi gõ chữ trước, sau đó mới nhìn Diêu Mông: “Sao em còn chưa về?”

Diêu Mông nhoẻn miệng cười với anh: “Em về đây, vừa rồi có một chút công việc chưa làm xong.”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đi đến bên Hứa Hủ, dừng bước: “Em còn chưa đi à? Ngày mai liệu có thức dậy nổi không?”

Hứa Hủ lúc này mới bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn đồng hồ. Sau đó, cô “vâng” một tiếng, bắt đầu thu dọn đồ.

Ba người cùng đi xuống dưới tầng một, Hứa Hủ và Quý Bạch đều đi đến nhà xe lấy ô tô. Diêu Mông kéo cổ áo, vẫy tay chào: “Vậy em đi trước đây.” Nói xong, cô liền quay người, trong lòng hơi thất vọng, đồng thời chế giễu bản thân. Cô có cảm giác, cô đang biểu diễn một màn kịch rất tồi tệ.

“Khoan đã.” Đúng lúc này, âm thanh trầm thấp của Quý Bạch vang lên. Trái tim Diêu Mông như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô quay người nhìn anh, đồng thời nghe rõ tiếng quả tim đập thình thịch của mình.

“Bây giờ không còn xe bus, em về kiểu gì?” Quý Bạch hỏi.

Diêu Mông ngượng ngùng bóp đầu: “Em quên mất thời gian… Em xem có kịp bắt chuyến xe cuối cùng không?” Nói xong, cô ngước mắt nhìn Quý Bạch. Nhưng khi bắt gặp đôi mắt sâu hun hút của anh, cô lại cụp mi, sợ anh nhìn ra sự chờ đợi rõ ràng trong mắt cô.

Trước dáng vẻ không tự nhiên của Diêu Mông, Quý Bạch cười cười, rời ánh mắt đi chỗ khác: “Để Hứa Hủ đưa em về. Hai đứa cùng đường đấy.”

Hứa Hủ và Diêu Mông đều ngẩn người.

Hứa Hủ quay sang Diêu Mông: “Chúng ta thuận đường sao?”

https://thuviensach.vn

Diêu Mông im lặng một hai giây, sau đó nói ra địa chỉ nhà mình.

Hứa Hủ ngẫm nghĩ, đúng là thuận đường thật: "Đi thôi, sau này nếu làm thêm giờ, bọn mình có thể cùng về."

Ra khỏi cục cảnh sát, Quý Bạch lái xe về hướng bắc. Hứa Hủ chở Diêu Mông đi về phía đông nam. Diêu Mông xoa mặt, cười nói: "Hóa ra Quý đội biết chúng ta sống ở đâu."

Hứa Hủ nói khẽ: "Ờ."

"Có phải Quý đội nghiêm khắc lắm không?"

"Tất nhiên rồi."

Diêu Mông cười cười: "Mình thấy bình thường anh ấy hòa nhã đấy chứ. Bạn tập luyện với anh ấy có thú vị không?"

Hứa Hủ thấy câu hỏi này có phần kỳ lạ: "Thú vị?" Cô lắc đầu: "Mình không biết, mình và anh ấy không nói chuyện nhiều."

Diêu Mông kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười tươi: "Thật ra mình cũng định đi tập luyện, có lẽ sắp tới đây mình sẽ tập cùng hai người."

Hứa Hủ quay sang nhìn Diêu Mông.

Diêu Mông giật mình, nghe Hứa Hủ nói: "Bạn xác định bạn có thể ngày ngày thức dậy từ lúc 4 giờ rưỡi, chạy mười vòng quanh sân tập, thứ Bảy và Chủ nhật không được nghỉ?"

Diêu Mông đột nhiên phì cười, giơ tay véo má Hứa Hủ: "Hứa Hủ, có lúc bạn thật đáng yêu, khiến người khác chỉ muốn véo bạn một cái." Ngừng một lát, cô nói tiếp: "Nhà mình ở xa quá. Cuối tuần

https://thuviensach.vn

nếu có thể dậy sớm mình sẽ đến tập, không dậy nổi thì bạn lại một mình tiếp tục chịu khổ vậy.”

Sáng ngày hôm sau vừa đến cơ quan, Hứa Hủ lập tức có cảm giác bị sét đánh trúng đầu.

Bởi vì chỉ một lúc đi vệ sinh, trên bàn làm việc của cô đã xuất hiện một bó hoa hồng trắng đỏ xen kẽ rất lớn. Bó hoa được bọc bằng giấy gói kẻ sọc vàng nhạt, trông rất đẹp, rất bắt mắt.

Trong bó hoa kẹp một tấm card nhỏ, chữ viết như rồng bay phượng múa:

Em nói đúng, ý thức rất khó khống chế.

Chào em, Hứa Hủ.

Hứa Hủ trầm mặc vài giây rồi bê bó hoa một cách khó nhọc, cô định tìm chỗ vứt bó hoa đi. Diêu Mông ở phía đối diện ngó qua bên này, chống tay lên cằm: “Bạn mau thật thà khai báo đi, bạn có người yêu rồi phải không?”

Diêu Mông vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều nhìn Hứa Hủ, ánh mắt ẩn hiện ý cười.

Hứa Hủ lắc đầu: “Không có.”

Nhưng mọi người đều không tin, nhao nhao đòi thẩm tra con rể của đội hình sự. Hứa Hủ đành khai thật: “Tuần trước em đi coi mắt nhưng không thành công. Có điều, đối phương hơi cố chấp.”

Mọi người đều ngẩn người. Bởi vì Hứa Hủ bình thường luôn tạo cảm giác hướng nội và thanh cao, hóa ra cô cũng muốn tìm bạn

https://thuviensach.vn

trai.

Cục cảnh sát là nơi nam nhiều nữ ít, đối với một cô gái độc thân có diện mạo không đến nỗi nào như Hứa Hủ, đương nhiên cô giành được sự quan tâm của mọi người. Vì vậy đến buổi trưa, cả cục cảnh sát lan truyền tin đồn, có một công tử nhà giàu theo đuổi Hứa Hủ ở đội hình sự rất ác chiến. Ngay cả cục trưởng sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng còn hỏi Quý Bạch: "Nghe nói cô bé Hứa Hủ ở đội của cậu sắp gả cho nhà giàu? Cậu hãy thẩm tra tử tế cho tôi, chúng ta là nhà gái của cô bé đấy."

Quý Bạch cười cười: "Tôi biết rồi."

Hứa Hủ bận rộn suốt buổi sáng. Buổi trưa, cô không có tâm trạng ăn cơm, cầm điện thoại di động tìm đến một góc vắng vẻ bấm số của Diệp Tử Kiêu. Gọi năm lần cũng không có người nghe máy, Hứa Hủ hơi tức giận. Cô lại chạy xuống phòng bảo vệ của cục cảnh sát, nói với ông bảo vệ, sau này nếu có hoa của cô, ông nhất định phải từ chối không nhận.

Nhưng ông bảo vệ đã nhận được ích lợi nào đó, hơn nữa ông cho rằng đây không phải chuyện xấu xa, nên giả bộ ngốc nghếch: "Hả? Bác không biết đâu, bác không có quyền từ chối…"

Cũng vào lúc này, Diệp Tử Kiêu cầm điện thoại, xem mấy cuộc gọi nhỡ, đồng thời tưởng tượng gương mặt sa sầm của Hứa Hủ. Anh ta biết cô sẽ tức giận, cũng biết làm như vậy chưa chắc đã giành được cảm tình của cô. Nhưng trong lòng anh ta vì vụ từ chối hôm trước ít nhiều không thoải mái. Tặng hoa ầm ĩ, chính là muốn gây sự chú ý của cô. Anh ta mặc kệ tốt xấu, cứ gây sự chú ý trước rồi tính sau.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ không đi căng tin ăn trưa. Do đó, cô không biết cô đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của mọi người trong đội. Có người nói, không ngờ cô gái nhỏ cũng có sức hút lớn. Có người nói, đội hình sự của chúng ta còn đầy đàn ông chưa vợ, "nước phù sa không nên để chảy sang ruộng người khác", đúng không Quý đội?

Quý Bạch châm một điếu thuốc lá, tựa người vào thành ghế phía sau, cười nói: "Các cậu không được đâu."

Mạch não của cô bé đó khác người thường, chỉ e đàn ông bình thường không thể bắt được tín hiệu.

Từ trước đến nay, Quý Bạch luôn dự đoán sự việc như thần, anh là "vua tiên đoán" của cục cảnh sát. Nghe anh nói vậy, mọi người đều hiếu kỳ. Nhưng hỏi Quý Bạch nguyên nhân, anh không trả lời mà đứng dậy đi thanh toán.

Lúc tan sở, Diệp Tử Tịch gọi điện thoại, hẹn Hứa Hủ thứ Bảy cùng ăn cơm.

Sau vụ án lưỡi dao, Diệp Tử Tịch và Hứa Hủ vẫn giữ liên lạc, thỉnh thoảng gọi điện thoại, còn từng cùng nhau uống trà một lần. Nói một cách công bằng, Hứa Hủ rất có cảm tình với Diệp Tử Tịch. Chị vừa phóng khoáng vừa thông minh, lại dịu dàng và có chủ kiến, luôn khiến người đối diện cảm thấy rất dễ chịu.

Hứa Hủ nhận lời. Diệp Tử Tịch vừa định cúp điện thoại, Hứa Hủ chợt nghĩ đến một vấn đề, lên tiếng hỏi: "Diệp Tử Kiêu có đến không ạ?"

Diệp Tử Tịch cười: "Cậu ấy đã làm gì mà em tránh như tránh rắn rết thế?"

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ trả lời: "Anh ta mạo danh kỹ sư IT, cùng em coi mắt. Sau đó, anh ta còn gây phiền phức cho em."

Diệp Tử Tịch cười ha ha, cuối cùng chị cam kết: "Được, em yên tâm đi, phụ nữ hẹn hò, sẽ không cho cậu ấy tham gia."

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Tử Tịch lập tức gọi cho Diệp Tử Kiêu: "Không được hả cậu, bị *Waterloo*[11] phải không?"

[11] Đây là một trong những trận đánh nổi tiếng nhất, thất bại ở trận đánh này đã đặt dấu chấm hết cho ngôi vị Hoàng đế Pháp của Napoléon và vương triều một trăm ngày của ông. Sau này người ta dùng từ Waterloo để chỉ sự thất bại.

Diệp Tử Kiêu đáp: "Vẫn còn sớm, em mới theo đuổi có vài ngày."

Diệp Tử Tịch cười cười: "Đến chuyện đóng giả làm kỹ sư IT cậu cũng có thể làm ra, cậu còn chiêu gì nữa?"

"Em đã tìm hiểu rồi, cô ấy ngày nào cũng chạy bộ ở sân tập của cục cảnh sát. Cuối tuần này em sẽ đến đó."

"Hả? Cậu định đi khoe cơ bắp à?"

"Tất nhiên rồi. Chị cho rằng hàng ngày em tập thể hình, là tập chơi hay sao? Em sẽ xuất hiện trước mặt cô ấy với hình tượng mới."

Diệp Tử Tịch mỉm cười, cất giọng từ tốn: "Thật ra càng tiếp xúc với Hứa Hủ, chị càng cảm thấy cô bé đó thú vị. Có lẽ cậu và cô ấy thực sự thích hợp, có thể bổ sung cho nhau."

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu thở dài: “Chị, câu này chị nên nói với cô ấy, nói với em có tác dụng gì? Em đương nhiên biết, em là người đàn ông thích hợp với cô ấy.”

Tuần này, Hứa Hủ nhận hoa đến mỏi tay. Nhưng Diệp Tử Kiêu từ đầu đến cuối không lộ diện, cũng không nhận điện thoại của cô. Cuối cùng, cô chẳng thèm đếm xỉa đến anh ta.

Ngày cuối tuần bầu trời quang đãng. Đã là cuối xuân nên trời hửng sáng sớm hơn trước. Khi Hứa Hủ đến sân tập, đường chân trời đã xuất hiện vệt trắng bạc.

Vừa chạy vào sân tập, cô liền nhìn thấy Quý Bạch đang ngồi trên dụng cụ tập luyện, tay cầm chai nước đưa lên miệng. Diêu Mông mặc bộ đồ thể thao màu lam nhạt, tóc dài xõa ngang vai, đứng trước mặt Quý Bạch. Không rõ cô nói câu gì, khóe miệng Quý Bạch nở nụ cười nhàn nhạt.

Hứa Hủ chạy đến chỗ hai người: “Chào buổi sáng.”

Diêu Mông nở nụ cười ngọt ngào: “Chào buổi sáng.”

Quý Bạch nhìn đồng hồ: “Sớm[12] thật đấy, em đã đến muộn ba phút.”

[12] Hứa Hủ và Diêu Mông dùng từ “早” - zao, có nghĩa là “chào buổi sáng” (nói tắt), từ này cũng có nghĩa là “sớm”.

Hứa Hủ im lặng thừa nhận. Sáng nay khi ra cửa cô quên không mang ví tiền, phải quay về nhà lấy.

Cô phải chạy thêm một vòng.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ chẳng nói chẳng rằng quay người vào đường chạy bộ.

Mặc dù có mặt Diêu Mông hoạt bát nhưng cả quá trình chạy bộ vẫn rất yên lặng. Thành tích thể lực của Diêu Mông ở trường cảnh sát là xuất sắc, vì vậy ba người hình thành thứ bậc trên đường chạy như sau: Quý Bạch dẫn đầu, tiếp đến là Diêu Mông, cuối cùng tất nhiên là Hứa Hủ.

Hứa Hủ phát hiện, trong quá trình chạy, Diêu Mông thích phân cao thấp với Quý Bạch. Quý Bạch bỏ xa Hứa Hủ và Diêu Mông mấy vòng, vì vậy anh thường chạy lướt qua hai người. Những lúc như vậy, Diêu Mông sẽ tăng tốc, tựa hồ muốn kề vai sát cánh với Quý Bạch. Nhưng Diêu Mông cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một đoạn đường, tốc độ từ từ chậm lại. Lúc đó, cô hơi ủ rũ nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ hưng phấn, quay đầu cười cười với Hứa Hủ, gương mặt cô đỏ bừng.

Còn Quý Bạch vẫn nở nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục giữ tốc độ.

Mặc dù sợi thần kinh của Hứa Hủ thô đến mấy, khi dõi theo bóng hình của hai người ở phía xa xa, cô cũng cảm thấy hơi cô quạnh.

Bởi vì Diêu Mông có vẻ rất phấn chấn, Quý Bạch tràn đầy sức mạnh.

Còn cô thật sự giống con ốc sên, bò chậm chạp…

Đến khi Quý Bạch lại một lần nữa chạy vượt qua Hứa Hủ, cô vô thức học theo Diêu Mông, thử tăng tốc độ. Ai ngờ mới chạy nhanh một bước, Quý Bạch liền quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần khinh thường: “Em nhiều sức lực lắm à?”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ bất giác chạy chậm lại.

Sau khi chạy xong, Diêu Mông đề nghị đến quán Quảng Đông ăn sáng: "Chẳng phải sếp thích đồ điểm tâm của Quảng Đông như sủi cảo nhân tôm, cháo đậu đỏ, bánh củ cải hay sao? Em nghe nói quán đó không tồi, hôm nay để em mời."

Quý Bạch gật đầu: "Đúng là không tồi, tôi thường đến quán đó."

Hứa Hủ nghĩ thầm, mấy món này mình cũng thích ăn.

Quán ăn đúng là không tồi, vừa sạch sẽ vừa ấm áp. Không khí lan tỏa mùi thơm dìu dịu của thức ăn. Bởi vì thời gian còn sớm nên quán tương đối vắng vẻ. Ba người tìm một cái bàn ngồi xuống.

Lúc đợi đồ ăn, ba người trò chuyện khá rôm rả. Nhưng chủ yếu là Diêu Mông và Quý Bạch nói chuyện, Hứa Hủ im lặng lắng nghe.

Đối với Diêu Mông, Quý Bạch luôn giữ bộ dạng thoải mái, khóe mắt từ đầu đến cuối ẩn hiện ý cười, ngữ khí không nghiêm khắc như bình thường. Thỉnh thoảng anh còn nói đùa một hai câu, khiến Diêu Mông ôm miệng cười vui vẻ.

Nhưng khi nói với Hứa Hủ, ngữ khí của Quý Bạch nếu không lạnh lùng cũng là giọng điệu ra lệnh.

"Ngồi ngây ra đó làm gì?"

"Đưa thực đơn cho tôi."

Hứa Hủ phát hiện ra điều này, cô hơi ỉu xìu nhưng không nghĩ ngợi nhiều bởi cô đã quen.

https://thuviensach.vn

Thật ra, từ ngày đầu tiên tiếp xúc, Quý Bạch cố ý nghiêm khắc với Hứa Hủ, nhằm mục đích rèn giũa ngạo khí của cô. Sau này, cách nói chuyện của anh trở thành thói quen tự nhiên. Nhìn bộ dạng ngơ ngơ thật thà của cô, anh có cảm giác rất tốt.

Ăn một lúc, Diêu Mông đứng dậy: "Em đi quán bên cạnh mua trà sữa. Quán đó tự nấu nên rất ngon."

Bàn ăn chỉ còn lại Hứa Hủ và Quý Bạch. Hai người cầm tờ báo của quán ăn, không ai nói chuyện với ai.

Đọc một lúc, Hứa Hủ đột nhiên cảm thấy điều bất thường. Cô ngẩng đầu, Quý Bạch đã buông tờ báo, dõi mắt về sau lưng cô, thần sắc của anh lãnh đạm.

Hứa Hủ quay đầu, liền nhìn thấy Diệp Tử Kiêu mặc bộ đồ thể thao màu trắng, hai tay bỏ vào túi quần, sắc mặt tái nhợt.

Hôm nay, Diệp Tử Kiêu đặc biệt dậy sớm, chưa đến 8 giờ đã tới sân tập. Nhưng trên sân tập không hề xuất hiện bóng dáng của Hứa Hủ. Không đạt được mục đích, anh ta hơi thất vọng nên lái xe đi vòng vòng quanh đó. Ai ngờ anh ta vô tình bắt gặp Hứa Hủ và một người đàn ông đang ăn sáng.

Tiến lại gần mới thấy, đồ ăn sáng của Hứa Hủ và người đàn ông y hệt, đến tờ báo trên tay hai người cũng như nhau. Người đàn ông ăn hết đồ trên bàn, Hứa Hủ chủ động đứng dậy đi lấy thêm giúp anh ta. Người đàn ông không hề nhìn cô, thản nhiên ăn tiếp.

Vào thời khắc này, khi quay đầu nhìn thấy Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ lập tức chau mày, ánh mắt lộ rõ tia không vui.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu cười cười, tiến lại gần kéo ghế ngồi xuống. Anh ta không để ý đến Quý Bạch mà chỉ nhìn Hứa Hủ chằm chằm, khóe miệng nhếch lên: “Em đã có bạn trai thì nên nói thẳng. Tuy tôi cứ lăn xả vào em nhưng cũng không đến nỗi làm kẻ thứ ba.”

Hứa Hủ nhíu mày: “Bạn trai?”

Diệp Tử Kiêu liếc Quý Bạch, Quý Bạch cũng nhìn anh ta bằng ánh mắt lãnh đạm. Nhưng trong con mắt của Diệp Tử Kiêu, người đàn ông này thể hiện thái độ kiêu ngạo, thậm chí có ý thách thức.

Thật ra, nếu Hứa Hủ ngồi cùng một người đàn ông vừa lùn vừa xấu, Diệp Tử Kiêu không đến nỗi tức giận như vậy, cũng chưa chắc đã suy đoán theo hướng quan hệ nam nữ.

Anh ta luôn xác định, trong số những người theo đuổi Hứa Hủ, chắc chắn không ai xuất sắc hơn anh ta. Vì vậy, khi bị Hứa Hủ từ chối, tuy tức giận nhưng anh ta vẫn tràn đầy lòng tin.

Lúc này gặp Quý Bạch, lòng tin của Diệp Tử Kiêu bị lung lay. Người đàn ông trước mặt vừa cao lớn vừa tuấn tú, khí chất không tầm thường, bộ dạng trầm ổn lão luyện. Hơn nữa, bầu không khí giữa Hứa Hủ và anh ta có một sự ăn ý khó diễn tả. Ngoài ra, nếu không phải là quan hệ thân thiết, liệu Hứa Hủ có tự tay rót nước bưng trà cho người khác?

Suy nghĩ này khiến anh ta đau nhói trong lòng. Hứa Hủ luôn đối xử lạnh nhạt với anh, trong khi cô lại dịu dàng ngoan ngoãn trước người đàn ông khác.

Bắt gặp ánh mắt của Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ biết anh ta đã hiểu lầm: “Anh ấy là cấp trên của tôi.”

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu cất giọng chế giễu: “Vì vậy anh ta là cục trưởng cục cảnh sát?” Diệp Tử Kiêu không tin người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai này là cấp trên của Hứa Hủ.

Hứa Hủ cau mày.

Diệp Tử Kiêu khoanh tay tựa người vào thành ghế phía sau, nhìn chằm chằm Hứa Hủ mà không lên tiếng. Quý Bạch cũng thản nhiên quan sát hai người.

Có lẽ tổ hợp ba người và bầu không khí giữa bọn họ rất kỳ lạ, hai người khách mới vào và nhân viên trong quán đều dõi mắt về phía bọn họ.

Hứa Hủ không thích nhất là cảm giác bị người khác nhòm ngó và phỏng đoán như bây giờ. Cô cũng không muốn tranh cãi với Diệp Tử Kiêu trước mặt đám đông. Trong lòng cô rất sốt ruột, thế là cô nói: “Quả thực anh đã hiểu lầm, anh ấy không phải là bạn trai của tôi. Tôi và anh không thích hợp, tôi và anh ấy cũng không thích hợp. Sự trách móc của anh chẳng có một chút ý nghĩa nào.”

Hứa Hủ vừa dứt lời, Diệp Tử Kiêu ngây người, Quý Bạch nhướng mắt nhìn cô, ánh mắt vô cùng thâm trầm.

Một người bạn cùng lớn lên phát biểu, sở dĩ cho đến giờ Quý Bạch vẫn độc thân, là do con mắt của anh quá khắt khe, quá cay độc.

Quý Bạch không tán thành cũng chẳng phủ nhận, nhưng có một điều chắc chắn, người phụ nữ của anh phải là độc nhất vô nhị, như báu vật hy hữu trên đời.

https://thuviensach.vn

Vậy mà hôm nay, anh lại bị cô học trò nhỏ "ruồng rẫy" ngay trước mặt anh mà không hề do dự.

Cảm giác này… vô cùng vi diệu.

Quý Bạch đích thân hướng dẫn Hứa Hủ mấy tuần. Về cơ bản, anh rất hài lòng về cô học trò nhỏ của mình. Cô thông minh, chăm chỉ, yên tĩnh, vừa mắt, làm bất cứ việc gì cũng không cần nhắc nhở lần thứ hai. Có lúc anh chưa nói hết câu, cô đã hiểu ý anh. Thỉnh thoảng, cô còn phát biểu quan điểm khiến anh không khỏi sửng sốt.

Cô là một miếng ngọc, may mắn rơi vào tay anh. Anh phải dụng tâm mài giũa, không để cô bị mai một.

Anh bạn thân Thư Hàng nghe nói Quý Bạch nhận một học trò nữ liền thở dài: "Nếu chuyện này xảy ra với người khác, không biết chừng sẽ xuất hiện mối tình thầy trò đầy kích thích. Nhưng rơi vào cậu, đến 80% cậu sẽ coi cô bé đó là con trai để huấn luyện, đúng không?"

Quý Bạch chỉ cười cười.

Nghiêm khắc là lẽ dĩ nhiên, nhưng anh không đến mức coi cô là con trai.

Trong mắt người đàn ông 28 tuổi Quý Bạch, cô gái 24 tuổi Hứa Hủ, suy cho cùng cũng chỉ là cô bé chưa tiếp xúc nhiều với xã hội.

Ánh nắng buổi sáng sớm của ngày xuân rất dễ chịu, ánh sáng nhàn nhạt chiếu xuống mặt bàn màu nâu, không khí lan tỏa sự khô hanh ấm áp. Hứa Hủ ngồi thẳng người, thần sắc nghiêm túc, gương

https://thuviensach.vn

mặt cô hết đỏ lại trắng, trông giống một con gà nhỏ xù lông chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào…

Được rồi, anh sẽ không nghiên cứu sâu về thái độ "ruồng rẫy" của cô. Bởi vì đây chính là "phong cách Hứa Hủ" điển hình: đầu óc phức tạp nhất, nhưng trái tim đơn giản nhất.

Có điều, người qua đường A đột nhiên xuất hiện này… Quý Bạch lãnh đạm liếc Diệp Tử Kiêu một cái rồi cúi đầu tiếp tục đọc báo. Hứa Hủ chắc có thể tự mình giải quyết.

Hứa Hủ vốn có ý định nhanh chóng kết thúc màn kịch này, nhưng cô vừa dứt lời, hai người đàn ông đều im lặng.

Bầu không khí tựa hồ càng trở nên kỳ dị hơn.

Đúng lúc này, cửa quán ăn kêu "ding dong" một tiếng, Diêu Mông xách ba cốc trà sữa đi vào. Nhìn thấy Diệp Tử Kiêu, cô hơi bất ngờ nhưng biết ý không lên tiếng, mà ném ánh mắt dò hỏi về Hứa Hủ.

Diệp Tử Kiêu ngây người khi thấy Diêu Mông, sau đó anh ta lại nhìn Quý Bạch.

Hứa Hủ nói câu đó, Diệp Tử Kiêu tự nhiên hết tức giận, sắc mặt biến đổi nhanh hơn lật sách. Anh ta tươi cười vừa nói vừa giơ tay về phía Quý Bạch: "Xin lỗi, tôi đã hiểu nhầm. Tôi là Diệp Tử Kiêu."

Quý Bạch liếc Diệp Tử Kiêu, sắc mặt không thay đổi, bắt tay anh ta: "Quý Bạch."

Diệp Tử Kiêu khựng lại, nhưng không tỏ ra tức giận. Anh ta đảo mắt qua đống bát đĩa trên bàn, cười nói: "Hôm nay tôi thất lễ, nên

https://thuviensach.vn

để tôi mời các vị.”

Diệp Tử Kiêu vừa định rút ví tiền, Quý Bạch tươi cười: “Không cần, ghi vào hóa đơn của tôi.” Anh thường đến đây ăn nên rất thân quen với ông chủ quán. Anh đã đặt trước một khoản tiền, để mỗi lần khỏi thanh toán phiền phức.

Diệp Tử Kiêu mỉm cười nhìn Hứa Hủ, ánh mắt anh ta có phần giả ngốc và lấy lòng. Hứa Hủ thầm thở dài, đứng dậy: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Diệp Tử Kiêu cầu còn chẳng được, anh ta lập tức đứng dậy, kéo ghế giúp Hứa Hủ.

Hai người đi ra khỏi quán, đến lúc này Diêu Mông mới mở miệng: “Túi xách của bạn ấy vẫn ở đây.”

“Cô ấy còn quay về.” Quý Bạch đáp lời.

“À.” Diêu Mông cầm cái thìa khuấy cốc trà sữa.

Hai người im lặng một lúc, Diêu Mông nhoẻn miệng cười: “Đúng rồi, sếp, gần đây em cũng muốn tập luyện. Nếu là em, mỗi ngày phải chạy mấy vòng?”

“Bao nhiêu cũng được.”

“Ồ, nhưng Hứa Hủ chạy mười vòng, chắc em không thể ít hơn bạn ấy?”

Lúc này, Quý Bạch mới nhướng mắt nhìn cô.

Diêu Mông quả thực là cô gái rất xinh đẹp, gương mặt trắng nõn phơn phớt hồng như thoa phấn. Đôi mắt cô to tròn long lanh, nhìn

https://thuviensach.vn

anh không một chút e dè, ánh mắt cô sáng ngời, lấp lánh chờ mong.

Quý Bạch tươi cười: "Một cảnh sát hình sự xuất sắc cần phân bổ hợp lý thời gian của mình. Hứa Hủ yếu về mặt thể lực nên mới phải bỏ nhiều thời gian vào việc tập luyện. Thể trạng của em xuất sắc, do đó em nên dành càng nhiều thời gian cho chuyên ngành và vụ án. Từ nay về sau, em đừng hỏi tôi kiến thức cơ bản này."

Hứa Hủ và Diệp Tử Kiêu đi ra sân tập. Tới một bãi cỏ vắng bóng người, Hứa Hủ nói: "Tôi sẽ không thay đổi quyết định, anh khỏi cần tốn công vô ích. Hiện tại, anh đang gây nhiều phiền phức cho tôi. Tôi hy vọng lần này anh có thể nghe lọt tai lời tôi nói."

Diệp Tử Kiêu không lập tức trả lời, anh ta ngoảnh đầu sang một bên châm điếu thuốc, lặng lẽ dõi mắt về đám người đang chạy bộ dưới ánh mặt trời. Một lúc sau, anh ta lên tiếng: "Em nói em không thích loại hình như tôi, tại sao?"

Hứa Hủ trầm mặc vài giây mới trả lời: "Điều này không cần lý do."

Diệp Tử Kiêu quay người, thân hình cao lớn của anh ta ép sát Hứa Hủ: "Vậy tôi là loại hình như thế nào?"

Hứa Hủ buộc phải lùi lại phía sau một bước. Cô chưa kịp trả lời, Diệp Tử Kiêu nói tiếp: "Hứa Hủ, có phải em cho rằng bản thân em rất thông minh, rất có con mắt nhìn người? Qua cái gọi là phân tích tâm lý của em, em cho rằng tôi không xứng với em? Hứa Hủ, hiện thực đâu có lý tưởng như vậy? Em là người hướng nội, liệu có mấy người đàn ông biết thưởng thức em? Trên đời này tồn tại mấy

https://thuviensach.vn

người tán thưởng em như tôi? Mấy người có thể cho em cuộc sống mà nhiều người phụ nữ khác cả đời không bao giờ đạt được? Diệp Tử Kiêu tôi thật sự không đến nỗi tệ, tại sao em không nắm bắt, thậm chí không thử một lần?"

Thấy Hứa Hủ chỉ lạnh mặt mà không lên tiếng, Diệp Tử Kiêu nói tiếp: "Có phải em luôn khư khư cố chấp và tỏ ra thanh cao nên đến bây giờ vẫn chưa có bạn trai? Em không cảm thấy về phương diện này, thật ra em rất thất bại hay sao?"

Diệp Tử Kiêu đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định nói ra câu này. Anh ta có phần cảm tính, nhưng cũng có ý muốn đánh thức cái đầu gỗ của Hứa Hủ.

Hứa Hủ cảm thấy hơi nhói đau trong lòng, cô quay người, sắc mặt vô cảm: "Tôi không muốn nói nhiều lời."

Bắt gặp gương mặt lạnh nhạt của Hứa Hủ, Diệp Tử Kiêu thực sự nổi nóng. Anh ta không nghĩ ngợi, túm cánh tay Hứa Hủ. Xúc cảm mềm mại nơi bàn tay khiến trái tim Diệp Tử Kiêu run nhẹ. Anh ta đột nhiên nhớ tới cảm giác khi nắm tay Hứa Hủ ở buổi coi mắt, vẫn là cảm giác nhỏ bé, trơn láng, mềm mại như ngọc tan chảy đó.

Diệp Tử Kiêu cúi đầu, đập vào mắt anh ta là làn da mỏng gần như trong suốt của Hứa Hủ. Đôi mắt đen láy trầm tĩnh và lạnh lùng của cô đang nhìn anh ta.

Đầu óc Diệp Tử Kiêu bỗng trở nên hỗn độn, anh ta lập tức cúi xuống hôn Hứa Hủ.

Hứa Hủ cứng đờ người, vội nghiêng đầu né tránh. Nhưng khí nóng ở bờ môi Diệp Tử Kiêu vẫn phả vào má cô. Cảm giác xa lạ

https://thuviensach.vn

khiến gương mặt Hứa Hủ nhanh chóng đỏ ửng, thần sắc của cô có phần quẫn bách.

Trong con mắt của Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ đã bị anh ta nói trúng tâm tư. Cô không hiểu bản thân cô quá sách vở, quá cứng nhắc. Bọn họ vẫn còn cơ hội, chỉ cần anh ta nỗ lực thêm một chút là có thể khiến cô dao động.

Diệp Tử Kiêu cũng biết vừa rồi anh ta nhất thời hồ đồ, để mất phong độ. Anh ta buông tay Hứa Hủ. Vừa định nói lời xin lỗi thì Hứa Hủ cất giọng vô cùng lạnh lẽo, chứng tỏ cô thật sự tức giận: "Anh hỏi tôi, anh là loại hình như thế nào? Được, bây giờ tôi nói cho anh biết."

Diệp Tử Kiêu ngớ người. Bắt gặp đôi mắt vô cùng trầm tĩnh của Hứa Hủ, trong lòng anh ta đột nhiên xuất hiện dự cảm chẳng lành.

"Thứ nhất, anh tương đối tự phụ, thích theo đuổi mạo hiểm và kích thích. Tôi đã từng xem qua tài liệu về công ty Điện tử Long Tây, phần lớn dự án do anh đầu tư đều là những dự án có độ rủi ro cao và lợi nhuận cao. Tôi còn chú ý một điểm, mỗi khi dự án bắt đầu thu lãi, anh lại đặt trọng tâm vào việc phát triển dự án mới.

Do đó, anh tiếp quản công ty một thời gian không phải là ngắn, mặc dù về tổng thể có lãi nhưng anh không có một dự án nào trở thành điển hình trong ngành, cũng không tạo thành một dự án nòng cốt có khả năng cạnh tranh, phần lớn đều là không cao không thấp. Anh có tính thích thưởng thức quá trình mạo hiểm bẩm sinh, chứ không phải làm việc chắc chắn. Theo tôi thấy, đi theo anh, rủi ro kinh tế sẽ càng lớn hơn người bình thường…"

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu sững sờ, sắc mặt anh ta trở nên khó coi. Anh ta nhìn Hứa Hủ chằm chằm mà không lên tiếng.

Hứa Hủ tiếp tục cất giọng đều đều: "Thứ hai, lúc Diệp Tử Tịch bị thương, anh ở gần chị ấy nhất, nhưng anh không lập tức cấp cứu cho chị ấy. Anh đã ngập ngừng. Môn sinh học thời trung học đã từng dạy, khi động mạch chảy máu, chúng ta cần ấn vào nơi gần tim, tại sao anh không làm vậy? Lúc đó có phải anh nghĩ, nếu anh làm sai, Diệp Tử Tịch có khả năng sẽ chết? Anh tưởng anh nghĩ như vậy là muốn tốt cho chị ấy hay sao? Khi đối mặt với sinh tử, anh hoàn toàn thiếu dũng khí gánh vác trách nhiệm…"

Diệp Tử Kiêu sa sầm mặt: "Em nói linh tinh gì thế?"

Hứa Hủ vẫn không dừng lại: "Thứ ba, vừa rồi anh hiểu nhầm tôi và Quý Bạch. Chúng tôi không hề có một cử chỉ hành động thân mật, vậy mà phản ứng của anh quá khích hơn người bình thường. Lý do tại sao? Có hai khả năng: một là Quý Bạch trông có vẻ xuất chúng, nếu là người đàn ông tầm thường, chưa chắc anh đã tức giận đến thế, điều này chứng tỏ anh thiếu tự tin và lòng bao dung. Khả năng thứ hai là anh có lòng chiếm hữu rất mạnh. Trong quá khứ có người bạn gái nào chỉ vì lòng chiếm hữu của anh mà đề nghị chia tay anh?

Thứ tư, anh luôn chú trọng hình thức. Mỗi lần chúng ta gặp nhau, hình như anh đều chải chuốt đến từng lọn tóc. Trên mạng cũng có tin lá cải về anh, nói bạn gái trước đây của anh đều là mỹ nữ. Vừa rồi khi nhìn thấy Diêu Mông, anh rõ ràng phân tâm. Tất nhiên, đàn ông thưởng thức phụ nữ xinh đẹp là lẽ thường tình. Nhưng tâm trạng của anh lúc đó tương đối kích động, về lý mà nói khó có thể

https://thuviensach.vn

phân tán sự chú ý. Vậy mà anh đã bị Diêu Mông thu hút, điều này chứng tỏ, hứng thú và sự quan tâm của anh đối với phái nữ mãnh liệt hơn người bình thường. Anh thích theo đuổi sự kích thích, thích cảm giác mới mẻ, anh lại trưởng thành ở nước ngoài, nơi có môi trường cởi mở, tôi có thể suy đoán, anh từng có quan hệ tình dục không xuất phát từ cơ sở tình cảm đúng không?

Tóm lại, tại sao tôi phải chấp nhận một người đàn ông làm việc tùy hứng, thiếu sự nhẫn nại, vào thời điểm then chốt không thể gánh vác trách nhiệm, đồng thời có khả năng lên giường với phụ nữ bất cứ lúc nào?"

Sau khi rời khỏi sân tập, Hứa Hủ chậm rãi đi về quán ăn Quảng Đông.

Trong lòng cô không mấy dễ chịu. Mặc dù cô đã sớm có nhận định như vậy về Diệp Tử Kiêu nhưng trực giác luôn mách bảo cô, không nên nói ra những lời đó, sẽ khiến anh ta bị tổn thương.

Bất cứ người nào cũng có khuyết điểm, nếu phóng to khuyết điểm, ai cũng sẽ biến thành kẻ tồi tệ. Hơn nữa, bản thân Diệp Tử Kiêu không phải người xấu. Thậm chí về cơ bản, anh ta là người đàn ông xuất sắc. Nhưng nếu không nói rõ nguyên nhân từ chối, có lẽ anh ta sẽ tiếp tục đeo bám. Hơn nữa, việc suýt nữa bị Diệp Tử Kiêu cưỡng hôn đã chọc giận Hứa Hủ, khiến cô không thể kiềm chế.

Hứa Hủ ủ rũ đẩy cửa quán ăn. Lúc này bên trong đã tương đối đông người. Quý Bạch vẫn nhàn hạ ngồi ở nguyên vị trí.

"Diêu Mông đâu rồi?" Hứa Hủ hỏi.

https://thuviensach.vn

“Cô ấy về trước rồi.” Quý Bạch đáp.

“Ừ.” Hứa Hủ cầm túi xách để trên ghế. Cô biết Quý Bạch cố tình đợi cô quay về: “Cảm ơn anh.”

Quý Bạch đứng dậy, Hứa Hủ đi theo sau. Anh không nói chuyện, cô cũng không lên tiếng. Hai người cách nhau một bước chân, im lặng đi ra ngoài.

Ánh nắng buổi sáng chiếu xuống đường phố sạch sẽ. Hứa Hủ ngẩng đầu liền bắt gặp hình bóng giống thân cây thẳng đứng của Quý Bạch, che khuất tầm mắt của cô. Bước chân anh bình ổn, không nhanh không chậm. Không hiểu tại sao, chỉ lặng lẽ bước đi như vậy, tâm trạng hỗn loạn của Hứa Hủ nhanh chóng tan biến, thay vào đó là cảm giác yên bình và ấm áp.

Hai người đi tới nhà xe. Họ tự lấy xe, sau đó đường ai nấy đi.

Hứa Hủ quay sang Quý Bạch, chào tạm biệt như thường lệ: “Quý đội, hẹn gặp vào ngày mai.”

Quý Bạch đã dự liệu, Hứa Hủ sẽ không có bất cứ lời giải thích nào về việc “ruồng rẫy” anh. Nhưng gương mặt cô lúc này vô cùng thản nhiên, không một chút ngượng ngập…

“Em đã từng suy nghĩ đến vấn đề, chúng ta có thích hợp hay không?” Quý Bạch đột nhiên cất giọng trầm thấp.

Hứa Hủ ngẩn người.

Trước đó cô nói như vậy, là vì cô không có ý định tìm bạn trai làm nghề cảnh sát, nên Quý Bạch đương nhiên không thích hợp. Bây

https://thuviensach.vn

giờ anh hỏi câu đó, dù chậm hiểu đến mấy, Hứa Hủ cũng biết, cách nói của cô rõ ràng là "tự mình đa tình".

Vừa định lên tiếng giải thích, Hứa Hủ liền bắt gặp ý cười nhàn nhạt trong đôi mắt đen của Quý Bạch. "Chuyện đó…", Hứa Hủ chưa kịp nói hết câu, Quý Bạch đã quay người bước đi.

Diệp Tử Kiêu phóng xe như bay về nhà. Nhìn những tấm biển báo trên đường cao tốc vùn vụt lùi về phía sau, trái tim anh ta dường như cũng thay đổi theo cảnh sắc, phẫn nộ, chán nản và không biết làm thế nào. Trên đời này chưa có người phụ nữ nào chỉ trích anh ta nặng nề như vậy, từng câu từng chữ có sức mạnh ngàn cân, không một chút nể tình.

Từ nhỏ, Diệp Tử Kiêu đã là "ông trời con". Hoàn cảnh gia đình khiến anh ta và đám người giống anh ta hiểu cách đối nhân xử thế, cũng biết làm thế nào để càng mưu cầu lợi ích, sống vinh quang trên đầu người khác hơn những người cùng độ tuổi.

Lời nói của Hứa Hủ tựa mũi dao sắc nhọn, đâm một nhát vào trái tim Diệp Tử Kiêu, xé rách vỏ bọc ngụy trang tiền bạc hoa lệ, khiến anh ta sau khi hầm hầm tức giận, đột nhiên cảm thấy không một mảnh giáp che thân.

Những điều cô nói hoàn toàn chính xác. Từ đáy sâu tâm hồn, Diệp Tử Kiêu cũng biết anh ta là loại người thế nào.

Một tiếng đồng hồ sau, Diệp Tử Kiêu về đến nhà. Tất cả mọi người đều có mặt, gồm bố anh ta, vợ chồng anh cả, vợ chồng chị hai, vợ chồng chị ba, còn có Diệp Tử Tịch. Bắt gặp gương mặt u

https://thuviensach.vn

ám của Diệp Tử Kiêu, chị ba cười cười: “Ai lại gây chuyện với đại thiếu gia nhà chúng ta thế?”

Diệp Lan Viễn cất giọng nghiêm nghị: “Lại đây ăn cơm.”

Diệp Tử Kiêu chỉ nhìn Diệp Tử Tịch, âm thanh của anh ta khô khốc: “Hôm đó, thành thực xin lỗi chị.”

Diệp Tử Tịch còn đang nghi hoặc, Diệp Tử Kiêu đã quay người bỏ đi.

Buổi tối, Diệp Tử Kiêu nhận được điện thoại của mấy người bạn, gọi anh ta đi quán bar Dạ Sắc. Quán bar này có rượu ngon gái đẹp, là nơi ưa thích nhất của đám con trai nhà giàu.

Lúc đến nơi, Diệp Tử Kiêu đã khôi phục tâm trạng bình thường, chỉ là không cười nói như mọi ngày. Một người bạn thấy anh ta không mấy hào hứng, liền nháy mắt với cô gái ngồi bên cạnh. Cô gái này là con gái của một doanh nghiệp gia tộc khác trong thành phố, thích Diệp Tử Kiêu từ lâu. Cô gái nâng ly rượu: “Diệp thiếu, đã ra ngoài chơi thì nên quên hết chuyện không vui. Anh cứ như vậy khiến em rất đau lòng.”

Diệp Tử Kiêu nhìn gương mặt mơ hồ và thân hình đầy đặn của cô gái, trong đầu anh ta bất chợt bật ra câu nói của Hứa Hủ: “Tại sao tôi phải chấp nhận người đàn ông như anh?”

Anh ta lập tức ôm cổ cô gái, phủ môi hôn cô ta.

Sau đó, hai người đi thuê phòng. Lúc điên cuồng phát tiết trên người cô gái, Diệp Tử Kiêu nghĩ thầm: “Hứa Hủ, em nói rất đúng,

https://thuviensach.vn

tôi chính là người đàn ông như vậy. Em khiến tôi rất khó chịu, rất đau lòng.”

Ngày hôm sau thời tiết rất đẹp, khi Hứa Hủ đến sân tập, bầu trời đã hiện lên màu xanh lam trong vắt, giống tấm vải lụa bao phủ xuống mặt đất.

Trong quá trình chạy bộ, Hứa Hủ hơi phân tâm. Cô từng nghĩ đến chuyện gọi điện cho Diệp Tử Kiêu, an ủi anh ta một câu. Nhưng lại nhớ đến tính cách kiêu ngạo của anh ta, lúc này mà gọi điện có khi đổ thêm dầu vào lửa, nói nhiều vô ích, thôi thì xem xét tình hình rồi tính sau.

Đến khi chạy vòng thứ hai, Hứa Hủ nhìn thấy Quý Bạch ở phía trước đột nhiên dừng lại, cúi đầu nghe điện thoại. Bắt gặp tấm lưng ướt mồ hôi của anh, Hứa Hủ bất chợt nhớ đến câu nói của anh ngày hôm qua.

Cô nghe Triệu Hàn nói Quý Bạch rất ghét bị con gái bám dính, xem ra cần giải thích với anh, cô không phải mơ mộng viển vông. Cô nói không thích hợp, là bởi vì thân phận cảnh sát của anh. Về con người thật của anh, cũng coi là một người đàn ông làm kỹ thuật, có ngoại hình và thể trạng xuất chúng, ý chí kiên định, tư duy nhạy bén…

Những kết luận này vụt qua đầu óc Hứa Hủ. Cô còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Ở giây tiếp theo, Hứa Hủ cảm thấy một thân thể đầy mùi mồ hôi và tỏa nhiệt lượng nhanh chóng tiến lại gần cô. Không đợi cô quay đầu, cổ áo bị siết chặt, đôi chân vẫn đang chạy lập tức phanh lại. Hứa Hủ đã bị Quý Bạch kéo cổ áo.

https://thuviensach.vn

“Anh làm gì vậy?” Hứa Hủ chau mày, đồng thời quay đầu.

Gương mặt Quý Bạch đầy mồ hôi, thần sắc anh nặng nề, đôi mắt đen tỏa khí lạnh.

“Mau đi theo tôi. Ở nhà số 3 đường Dược Mã, núi Lâm An vừa phát hiện thi thể một người phụ nữ.”

Hứa Hủ giật mình. Quý Bạch ngừng một giây rồi nói tiếp: “Người chết là Diệp Tử Tịch.”

Chương 2: Cái chết bí ẩn

Ánh nắng ban mai rọi chiếu, núi Lâm An yên tĩnh như một bức họa.

Miền nam nhiều núi sông, nơi này là một ngọn núi thấp rất bình thường ở ngoại ô thành phố Lâm. Núi Lâm An cũng chưa khai thác du lịch. Nếu không xảy ra vụ án mạng, đến người bản địa như Hứa Hủ cũng không biết trên sườn núi có ngôi biệt thự sang trọng như vậy.

Khi Quý Bạch và Hứa Hủ đến nơi, đã có mấy người cảnh sát khu vực ở hiện trường. Người thuộc đội hình sự thành phố vẫn đang trên đường tới đây.

Rừng cây thấp thoáng, con đường nhỏ trải đá cuội màu trắng nối thẳng đến ngôi biệt thự. Ngôi biệt thự chiếm diện tích rất rộng, xung quanh có tường bao và cánh cổng sắt lớn. Một người cảnh sát khu vực báo cáo: “Hệ thống giám sát an ninh của ngôi biệt thự đã bị phá hỏng hoàn toàn. Lúc chúng tôi đến nơi, cổng sắt không đóng.”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch gật đầu, dẫn Hứa Hủ đi vào bên trong.

Trên đường tới nơi này, Hứa Hủ rất lặng lẽ. Bộ não của cô nhanh chóng rà soát mọi manh mối liên quan đến Diệp Tử Tịch. Tuy nhiên, lồng ngực cô mơ hồ bị tắc nghẽn. Mỗi khi dung nhan xinh đẹp của Diệp Tử Tịch lướt qua đầu, cảm giác tắc nghẽn đó trở thành nặng trĩu, khiến cô càng trầm mặc.

Quý Bạch không chú ý đến tâm trạng của Hứa Hủ. Anh châm một điếu thuốc theo thói quen, lặng lẽ hút ở trên xe ô tô.

Nhiều năm qua, mỗi khi nghe nói xảy ra án mạng, trong lòng Quý Bạch luôn phảng phất có một luồng khí lạnh thổi qua. Luồng khí lạnh đó lạnh ngắt, mênh mông và nhanh chóng tan biến trong giây lát. Sau đó, anh vẫn trầm tĩnh, lạnh lùng, nhạy bén quan sát từng thi thể máu me đầm đìa.

…

Cánh cổng sắt màu cà phê thẫm mở ra, mùi máu tanh pha lẫn mùi hôi thối lan tỏa trong không khí. Hứa Hủ đi qua hành lang dài, sau đó cô nhìn thấy vết máu đã khô trên tấm thảm trắng muốt dưới chân, tạo thành vô số đường nhỏ ngoằn ngoèo tới xác chết nằm bên cạnh ghế sofa trong phòng khách.

Mặc dù lúc ở trường cảnh sát đã từng nhìn thấy thi thể người chết, nhưng bây giờ bắt gặp Diệp Tử Tịch như vậy, Hứa Hủ vẫn thẫn thờ trong một tích tắc. Thế giới xung quanh tựa hồ trở nên vô cũng yên tĩnh, chỉ còn lại thân thể lõa lồ, trắng nõn và thảm thương của Diệp Tử Tịch.

https://thuviensach.vn

Trên cánh tay, đùi và bụng Diệp Tử Tịch cắm tất cả năm con dao rọc giấy, vết đâm rất gọn gàng dứt khoát, giống như muốn đóng chị vào vũng máu. Duy chỉ có vết thương trên bụng là nhầy nhụa, máu thịt mơ hồ, xuất hiện nhiều vết rạch ngang dọc. Ngực trái chị có một vết thương dài, vệt máu đã khô trông như một bông hoa đáng sợ, nở rộ trên ngực Diệp Tử Tịch.

Bên chân phải Diệp Tử Tịch có một chiếc áo khoác màu trắng, chiếc áo bị nhuộm đỏ máu một bên.

"Đã có ai động vào thi thể chưa?" Âm thanh bình tĩnh của Quý Bạch vang lên, Hứa Hủ bừng tỉnh trong giây lát.

"Có, là cậu này, chính cậu ấy đã phát hiện ra thi thể nạn nhân." Người cảnh sát ở bên cạnh trả lời.

Hứa Hủ và Quý Bạch đều đưa mắt theo ngón tay chỉ của anh ta. Một người đàn ông ngồi dưới chân tường trắng toát. Kể từ lúc bọn họ vào nhà, người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế hai tay ôm đầu, không hề nhúc nhích.

Hứa Hủ giật mình: "Diệp Tử Kiêu?"

Người đàn ông lập tức ngẩng đầu nhìn Hứa Hủ. Chỉ một đêm không gặp, gương mặt tuấn tú của anh ta hoàn toàn mất tinh thần, đôi mắt đỏ ngầu: "Hứa Hủ..."

"Là cậu ta gọi điện báo cảnh sát." Người cảnh sát giải thích.

Diệp Tử Kiêu hốt hoảng nhìn Hứa Hủ và Quý Bạch tiến lại gần anh ta. Lúc này, anh ta mới phát hiện toàn thân tê liệt, khó có thể động đậy.

https://thuviensach.vn

“Diệp tiên sinh, cậu hãy nói tất cả những điều cậu biết cho chúng tôi.” Quý Bạch lên tiếng.

Diệp Tử Kiêu gật đầu, ánh mắt anh ta dừng lại ở khuôn mặt Hứa Hủ. Đôi mắt đen láy của cô tựa hồ vụt qua một tia thương cảm. Trái tim Diệp Tử Kiêu run lên, anh ta lẩm bẩm: “Hứa Hủ, Tử Tịch chết rồi... chị ấy chết rồi, chị ấy không còn nữa...”

Hứa Hủ ngồi xổm xuống trước mặt Diệp Tử Kiêu. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, nói rành rọt từng từ một: “Tôi biết anh rất buồn. Anh hãy bình tĩnh và kể cho chúng tôi mọi điều anh biết.”

Âm thanh bình thản của Hứa Hủ chứa đựng một sức mạnh yên định, vỗ về trái tim vô cùng đau đớn của Diệp Tử Kiêu. Trước cái chết của người thân, thái độ lạnh lùng cự tuyệt và những lời nói đau thấu xương của Hứa Hủ trước đó đều chẳng là gì cả.

Diệp Tử Kiêu chưa bao giờ có khao khát mãnh liệt ôm Hứa Hủ vào lòng, chưa bao giờ khao khát được hít hơi thở mềm mại giá lạnh của cô như lúc này...

Anh ta lặng lẽ cuộn chặt bàn tay, sau đó rút điện thoại di động từ túi quần: “Tôi nhận được tin nhắn của chị ấy.”

Hứa Hủ nhận điện thoại, vừa đọc tin nhắn cô liền ngẩn người, lập tức đưa cho Quý Bạch.

“Đến nhà số 3 đường Dược Mã núi Lâm An cứu chị.” Người gửi tin nhắn là Diệp Tử Tịch, thời gian là 22 giờ 17 phút tối qua.

“Cậu đến nơi này lúc mấy giờ?” Quý Bạch hỏi, Hứa Hủ cũng nhìn Diệp Tử Kiêu.

https://thuviensach.vn

Trước đó, cảnh sát khu vực đã hỏi anh ta vấn đề này, nhưng khi lặp lại câu trả lời, âm thanh của Diệp Tử Kiêu vẫn run run: "Tôi ngủ say, mãi đến 5 giờ sáng mới đọc tin nhắn." Anh ta không che giấu nỗi ân hận, bởi nếu anh ta đọc tin nhắn sớm hơn, Diệp Tử Tịch có thể được cứu thoát.

"Không ai có khả năng dự tính mọi chuyện." Quý Bạch cất giọng bình tĩnh: "Cậu không cần tự trách mình."

Diệp Tử Kiêu gượng gạo gật đầu.

Hứa Hủ hỏi: "Đây là nhà của Diệp Tử Tịch?"

Diệp Tử Kiêu lắc đầu: "Tôi không rõ, chị ấy có nhiều bất động sản."

Diệp Tử Kiêu kể lại chuyện xảy ra vào lúc sáng sớm hôm nay: sau khi đọc tin nhắn vào khoảng 5 giờ sáng, anh ta lập tức lái xe đến nơi này. Lúc anh ta đến nơi, mọi thứ trong ngôi biệt thự vẫn như bây giờ. Điểm khác biệt duy nhất là trên người Diệp Tử Tịch đắp chiếc áo khoác màu trắng. Lúc đó, anh ta không nghĩ ngợi nhiều, chỉ muốn xác định Diệp Tử Tịch còn sống hay đã chết, nên mới kéo áo khoác. Vừa cầm áo khoác, anh ta liền nhìn thấy thi thể Diệp Tử Tịch bị cắm mấy con dao rọc giấy.

"Các anh chẳng phải đã bắt được thủ phạm gây ra vụ án lưỡi dao lần trước hay sao?" Viền mắt Diệp Tử Kiêu đỏ hoe. "Hắn còn đồng đảng đúng không? Vì Tử Tịch thoát chết nên hắn lại giết chị ấy?"

Quý Bạch và Hứa Hủ đều không trả lời. Việc phá vụ án lưỡi dao, phía cảnh sát không công bố rộng rãi, nhưng có thông báo kết quả

https://thuviensach.vn

phá án với người bị hại. Diệp Tử Tịch chắc chắn đã nói cho Diệp Tử Kiêu biết.

Hôm nay, vụ án lưỡi dao tái diễn. Hung thủ giết chết người phụ nữ từng là nạn nhân trước đó.

Lần này, Triệu Hàn tới ngôi biệt thự, Quý Bạch bảo anh ta đưa Diệp Tử Kiêu về cục trước. Triệu Hàn có nhiệm vụ vỗ về tâm trạng Diệp Tử Kiêu và lấy lời khai chi tiết. Khi bọn họ đi ra ngoài, Hứa Hủ đuổi theo hỏi: "Lúc anh vào đây, chiếc áo đắp trên người chị Tử Tịch như thế nào?"

Diệp Tử Kiêu nhíu mày: "Ý em là gì?"

"Là lộn xộn hay ngay ngắn?" Hứa Hủ hỏi lại.

Diệp Tử Kiêu ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Không lộn xộn, hình như có người đắp lên người chị ấy, chỉ để lộ cánh tay và bắp chân ra ngoài. Vì vậy... tôi mới cầm lên, xem chị ấy thế nào."

Hứa Hủ gật đầu: "Tôi biết rồi."

Diệp Tử Kiêu nhìn Hứa Hủ, trong lòng nhói đau, muốn nói nhưng không biết nói ra sao.

Hứa Hủ lại gật đầu: "Tôi rõ rồi, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Diệp Tử Kiêu cuối cùng không thể kiềm chế, giơ tay kéo Hứa Hủ vào lòng. Cảm thấy toàn thân cô cứng đờ, anh ta ra sức hít mùi hương trên người cô, lập tức buông tay: "Cảm ơn em, Hứa Hủ."

Vụ án có nhiều điểm nghi vấn, đây là cảm giác trực quan nhất của Hứa Hủ. Khi Hứa Hủ quay lại phòng khách, Quý Bạch đang chắp

https://thuviensach.vn

hai tay sau lưng đứng trước thi thể. Anh nhướng mắt nhìn cô, cất giọng trầm trầm: “Chúng ta đi xem hiện trường.”

Hứa Hủ lập tức đi theo Quý Bạch.

Trong quá trình làm việc, Quý Bạch vô cùng nghiêm túc, gương mặt anh không hề xuất hiện ý cười thường lệ mà nghiêm nghị sắc bén như lưỡi dao. Anh cố ý đợi Hứa Hủ quay về mới bắt đầu, là muốn để cô theo anh học hỏi cả quá trình điều tra hiện trường.

Đầu tiên, ánh mắt Quý Bạch dừng lại ở thi thể Diệp Tử Tịch. Anh trầm ngâm vài giây rồi nói: “Tôi nói, em ghi chép.”

“Vâng ạ.”

“Phòng khách có dấu hiệu đánh lộn, vết thương chí mạng là nhát đâm ở ngực. Đây cũng có thể là lý do nạn nhân gửi tin nhắn, bởi vì vết thương ở ngực khiến nạn nhân hô hấp khó khăn, không thể mở miệng nói chuyện...” Âm thanh của Quý Bạch trầm tĩnh như nước, Hứa Hủ ngoáy bút rất nhanh.

Ngôi biệt thự có rất nhiều phòng, nhưng chỉ có một phòng ngủ, còn lại là thư phòng, phòng nghỉ ngơi, hoặc phòng vẫn để trống. Quý Bạch dừng lại ở cửa phòng ngủ, căn phòng này trang nhã và gọn gàng ngăn nắp, không có dấu hiệu bất thường.

Ánh mắt Quý Bạch dừng lại ở dãy tủ quần áo trong gian thay đồ. Anh vừa định đi vào bên trong, một thân hình nhỏ bé đột ngột từ đằng sau vượt qua người anh đi đến trước tủ quần áo, mở cánh cửa tủ trước anh một bước. Cô đứng quay lưng về phía anh, một tay chống cằm, bắt đầu quan sát tỉ mỉ.

https://thuviensach.vn

Cô gái nhỏ che mất tầm nhìn của anh như thể là lẽ dĩ nhiên. Tâm trạng vốn căng lên như dây đàn của Quý Bạch bỗng dưng được thả lỏng.

Anh giơ tay túm cổ áo Hứa Hủ, kéo sang một bên.

Hứa Hủ lập tức nhìn anh bằng ánh mắt không vui: "Anh làm gì vậy?"

"Đứng sau lưng tôi." Quý Bạch ra lệnh ngắn gọn.

"Tại sao?" Hứa Hủ nhíu chặt lông mày.

Quý Bạch lãnh đạm liếc cô một cái: "Đây là lần thứ mấy em có mặt ở hiện trường gây án?"

"Lần đầu tiên."

"Vì vậy?"

Hứa Hủ: "..."

Quý Bạch mặc kệ cô, tiếp tục quan sát xung quanh.

Hứa Hủ đành nói, ngữ khí có phần nhẫn nại: "Vấn đề ở chỗ anh cao lớn quá, che hết tầm nhìn của em. Nên lúc anh nói, em chẳng nhìn thấy gì mà ghi chép..."

"Đứng bên cạnh tôi." Quý Bạch không quay đầu, trực tiếp ngắt lời Hứa Hủ.

Hứa Hủ lập tức tiến lên một bước, cùng Quý Bạch đứng trước tủ quần áo.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch vốn chăm chú xem xét, một lúc sau, anh bỗng thấy một thứ gì đó mát lạnh mềm mại chạm vào mu bàn tay anh, khiến anh nhột nhột, lập tức làm anh phân tâm.

Quý Bạch dịch chuyển ánh mắt xuống dưới, gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần của Hứa Hủ vẫn hướng về tủ quần áo. Thứ vừa chạm vào tay anh chính là ngón tay của cô.

Nếu là người phụ nữ khác, Quý Bạch chắc chắn sẽ lặng lẽ tránh xa. Nhưng Hứa Hủ vẫn giữ bộ dạng vô cùng nghiêm túc, Quý Bạch biết cô chẳng để ý nên cũng không quá bận tâm.

Một lúc sau, Quý Bạch bỗng cảm thấy Hứa Hủ động đậy người. Anh liếc mắt, cô đã phát hiện tay hai người chạm vào nhau. Hứa Hủ chau mày bỏ tay vào túi quần, kiên quyết đứng tránh xa anh một chút.

Trong tủ quần áo thứ nhất chỉ có khoảng hai mươi cái quần hoặc áo. Hai tủ quần áo còn lại cũng chỉ có tầm mười cái, treo ở hai đầu. Ngoài ra còn có một giá để giày dép. Toàn là giày phụ nữ các mùa các chất liệu bày rải rác.

Sau khi đi một vòng quanh ngôi biệt thự, Hứa Hủ và Quý Bạch lại quay về phòng khách. Ngoài nơi này, các phòng khác đều gọn gàng sạch sẽ. Bấy giờ, Lão Ngô và một số cảnh sát trong đội đã tới nơi, đang vây quanh thi thể của Diệp Tử Tịch chụp ảnh. Chứng kiến cảnh tượng này, lồng ngực Hứa Hủ lại tắc nghẽn khó chịu, cô liền quay đầu quan sát đồ vật khác trong phòng khách.

Ghế sofa làm bằng da thật màu đen, không có dấu vết khác thường. Trên tường treo mấy bức tranh chữ, nét chữ phóng khoáng

https://thuviensach.vn

rắn rỏi. Kệ bếp ở bên cạnh đặt một cái bát salad rau xanh và một bát shashimi[1]. Mùi hôi thối mà Hứa Hủ ngửi thấy lúc mới vào cửa, chính là bốc ra từ bát shashimi bị hỏng này. Bên trong tủ lạnh có rất nhiều thực phẩm. Có thể thấy vụ mưu sát xảy ra đột ngột. Trước đó, Diệp Tử Tịch đang chuẩn bị đồ ăn đêm.

[1] Shashimi là món ăn truyền thống Nhật Bản, được làm từ hải sản tươi sống.

Một lúc sau, Quý Bạch gọi mọi người tập trung.

Nhân viên pháp y báo cáo kết quả nghiệm thi sơ bộ, thời gian nạn nhân qua đời dự đoán từ lúc 21 giờ tối qua đến 4 giờ sáng nay. Điều này trùng khớp với thời gian gửi tin nhắn cho Diệp Tử Kiêu.

Một người khác báo cáo: "Chúng tôi kiểm tra sơ bộ, không tìm thấy dấu vân tay và dấu chân, chứng tỏ có người dọn sạch hiện trường. Ngôi biệt thự vốn có hệ thống giám sát an ninh hiện đại nhưng đều bị phá hỏng, không thể tìm ra manh mối từ camera giám sát. Khu vực này rất vắng vẻ, tạm thời không phát hiện thêm nhân chứng."

Điều này có nghĩa là, kết quả điều tra bước đầu cho thấy, hiện trường không tồn tại một vật chứng có giá trị. Mọi người đều trầm mặc.

Đây không phải là vụ án đơn giản. Hung thủ có kỹ năng chống lại cuộc điều tra rất nhạy bén. Lẽ nào hung thủ là một tội phạm tàn nhẫn có IQ cao, hắn mô phỏng vụ án của Dương Vũ?

"Sếp thấy thế nào ạ?" Có người hỏi.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch không lập tức trả lời, mà quay sang Hứa Hủ: “Hãy nói suy nghĩ của em.”

Quý Bạch vừa dứt lời, mọi người đều nhìn Hứa Hủ.

So với lúc mới vào cục cảnh sát, Hứa Hủ tỏ ra chững chạc hơn nhiều, cô gật đầu: “Tôi cho rằng hung thủ là người quen của Diệp Tử Tịch, thậm chí quan hệ rất gần gũi. Tôi đề nghị hãy bắt đầu điều tra từ những người ở bên cạnh chị ấy.”

“Tại sao?” Một cảnh sát cất giọng hiếu kỳ.

Hứa Hủ đáp: “Có hai hành vi chứng tỏ điều này. Thứ nhất là hành vi của Diệp Tử Tịch. Tin nhắn chị ấy gửi là “cứu chị”, chứ không phải “báo cảnh sát”. Điều này không hợp lý. Kêu Diệp Tử Kiêu báo cảnh sát, cảnh sát khu vực chắc chắn sẽ đến nhanh hơn Diệp Tử Kiêu ở trong nội thành, có thể kịp thời cấp cứu chị ấy. Diệp Tử Tịch là người có tư duy nhạy bén và tố chất tâm lý rất tốt. Dù phải đối mặt với cái chết, tôi tin chị ấy cũng có thể đưa ra phán đoán có lợi cho bản thân. Trừ khi chị ấy không muốn báo cảnh sát, bởi hung thủ là người quen của chị ấy.

Thứ hai là hành vi của hung thủ. Hung thủ không chỉ đâm chết nạn nhân, mà còn cắm con dao rọc giấy vào người nạn nhân. Nhìn từ bề ngoài, đây là hành vi ngược đãi không cần thiết, mà giống một loại ký hiệu hay nghi thức nào đó của hung thủ.

Lúc nhân chứng phát hiện ra thi thể nạn nhân, trên người nạn nhân đắp một cái áo khoác chỉnh tề. Hành vi này có khả năng phản ánh hai tâm trạng: ân hận hoặc thương tiếc. Một tên giết người biến thái tùy cơ gây án, khó có thể nảy sinh tâm trạng đó với nạn nhân.

https://thuviensach.vn

Vì vậy tôi cho rằng, hung thủ tồn tại thứ tình cảm phức tạp với Diệp Tử Tịch. Về việc tại sao hắn mô phỏng Dương Vũ, hiện tôi vẫn chưa rõ. Có lẽ chỉ nhằm mục đích đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát."

Mọi người đều im lặng lắng nghe. Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, khóe mắt anh thấp thoáng ý cười nhàn nhạt. Lão Ngô lên tiếng trước tiên: "Tôi đồng ý. Vụ án này có nhiều điểm nghi vấn. Quý đội, cậu thấy thế nào?"

Quý Bạch gật đầu: "Tôi đồng ý với ý kiến của Hứa Hủ. Tôi bổ sung thêm hai điểm:

Thứ nhất, hung thủ có khả năng là hai người, một người giữ vai trò chủ đạo, một người phục tùng.

Thứ hai, Diệp Tử Tịch có quan hệ bất chính với một người đàn ông. Ngôi biệt thự này là nơi hò hẹn của bọn họ. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra người đàn ông đó."

Quý Bạch vừa đưa ra hai suy luận, trái tim Hứa Hủ đập nhanh một nhịp. Rất nhiều chi tiết lướt qua đầu óc cô, mơ hồ nhưng sinh động vô cùng.

Âm thanh trầm thấp của Quý Bạch lại vang lên, anh nói rất từ tốn: "Vết thương ở vùng bụng của nạn nhân lộn xộn, không dứt khoát, có nhiều vết cắt, chắc hung thủ đâm nhiều lần mới thành công; trong khi bốn vết dao khác sạch sẽ gọn gàng, thủ pháp hoàn toàn khác nhau. Vì vậy, tôi đoán do hai người gây ra."

"Tôi cũng đồng ý quan điểm này." Lão Ngô gật đầu.

https://thuviensach.vn

Một cảnh sát hỏi: “Liệu có phải cùng một người. Ban đầu hắn căng thẳng nên động tác còn gượng gạo, sau đó mới thành thạo?”

Lão Ngô trả lời: “Vị trí và phương hướng nhát dao đâm của hai loại vết thương này có điểm khác biệt, tôi đoán không phải xuất phát từ một người.”

Hứa Hủ không có kinh nghiệm về phương diện nghiên cứu vết dao đâm, nhưng nghe đến đây, cô lập tức liên tưởng tới chuyên ngành của mình: “Từ gượng gạo đến thành thạo cần có một quá trình, không thể nào nhát dao đầu tiên do dự ngượng ngập, đến nhát thứ hai đã trở nên gọn gàng dứt khoát. Điều này cũng phản ánh hai trạng thái tâm lý khác biệt trong lúc gây án, một trạng thái là do dự sợ hãi, một trạng thái ý chí kiên định. Sự thay đổi trạng thái tâm lý của một người trong khoảng thời gian ngắn không thể lớn đến mức đó.”

“Quan hệ bất chính thì sao?” Một cảnh sát hỏi.

Hứa Hủ nhìn Quý Bạch. Ánh mắt trầm tĩnh của anh toát ra tia sắc bén. Vì không xuất hiện ý cười nên gương mặt anh lúc này có một vẻ cương nghị và lạnh lùng.

“Tủ quần áo không hợp lý. Một tủ quần áo tương đối nhiều, hai tủ khác chỉ treo một ít. Quần áo để lộn xộn, không theo mùa hoặc chủng loại và có ở trong ba tủ; giá giày dép cũng tương tự. Nhìn tổng thể cả ngôi biệt thự này, Diệp Tử Tịch có thói quen chỉnh tề ngăn nắp. Vì vậy rất có khả năng, quần áo của người khác trong một ngăn tủ đã bị lấy hết đi. Sau đó, hắn chuyển quần áo của Diệp Tử Tịch sang nhằm mục đích che đậy. Ngoài ra, tuy ngôi biệt thự này không có chứng cứ trực tiếp chứng minh sự tồn tại của một

https://thuviensach.vn

người đàn ông, nhưng xét tổng thể phong cách trang trí nội thất, từ bộ ghế sofa bằng da thật màu đen nặng nề, bức tranh chữ treo tường, chỗ này không giống nơi ở của một người phụ nữ độc thân. Phải vậy không Hứa Hủ?"

Nghe Quý Bạch đột nhiêm điểm danh, Hứa Hủ gật đầu: "Nếu Diệp Tử Tịch sống một mình, chị ấy càng có khả năng lựa chọn phong cách hiện đại đơn giản, hoặc trang trí thời thượng tinh tế hơn."

Lão Ngô bổ sung thêm: "Một người phụ nữ độc thân chưa kết hôn, nửa đêm một mình ở ngôi biệt thự trên núi, rất có khả năng hẹn hò kín đáo. Với danh tiếng của Diệp Tử Tịch, nếu là quan hệ yêu đương chính đáng, chắc sẽ bị dư luận phát hiện từ lâu. Hơn nữa, dựa vào tài lực của cô ta, tại sao không chọn khu vực phát triển, mà lại chọn một nơi hẻo lánh như núi Lâm An?"

"Căn cứ vào kết quả phân tích sơ bộ, chúng ta có thể coi tình nhân của Diệp Tử Tịch là đối tượng tình nghi số một. Nhưng chúng ta cũng không loại trừ khả năng khác." Quý Bạch bình thản đưa ra kết luận ban đầu.

Về đến cục cảnh sát đã là buổi trưa, mọi người vội vàng đi ăn cơm. Quý Bạch hỏi: "Diệp Tử Kiêu đâu rồi?"

Triệu Hàn chỉ tay về phòng thẩm vấn.

Hứa Hủ ngẩng đầu, chỉ thấy trong căn phòng nhỏ, Diệp Tử Kiêu ngồi im không nhúc nhích, đầu tóc anh ta rối bù, gương mặt hốc hác. Bên tay anh ta đặt một hộp cơm và cốc trà, nhưng anh ta không hề động đũa.

https://thuviensach.vn

“Cậu tư của nhà họ Diệp khá lương thiện.” Có người nói: “Cậu ta ngủ say nên không đọc được tin nhắn, đây cũng là lẽ thường tình, không thể trách cậu ta.”

Một người khác nói: “Đúng vậy. Kể cả cậu ta đến hiện trường ngay cũng không kịp. Diệp Tử Tịch gửi tin nhắn lúc sắp tắt thở, năm vết dao đâm được tạo thành sau khi cô ta chết, chứng tỏ hung thủ bỏ đi rồi quay lại, hoặc là cô ta gửi tin nhắn nhân lúc hung thủ không chú ý, lúc đó hung thủ vẫn chưa rời khỏi ngôi biệt thự. Diệp Tử Kiêu xuất phát từ nội thành, phải mất ít nhất nửa tiếng mới tới ngôi biệt thự. Đến nơi nạn nhân có lẽ đã qua đời. Chúng ta không tìm thấy điện thoại của nạn nhân ở hiện trường, chắc bị hung thủ phát hiện nên cầm đi.”

Diêu Mông buổi sáng không có mặt ở hiện trường gây án. Nghe mọi người nói vậy, cô thở dài: “Nhìn thấy thi thể của chị gái, anh ta chắc rất đau lòng.” Nói xong, cô liền chạm nhẹ vào tay Hứa Hủ.

Hứa Hủ hiểu ý Diêu Mông. Diêu Mông ra hiệu cô đi an ủi Diệp Tử Kiêu, vì Diêu Mông biết cô quen anh ta.

Nhưng Hứa Hủ không rõ, cô nên ai ủi Diệp Tử Kiêu thế nào? Cô cảm thấy rơi vào hoàn cảnh này, ngôn ngữ không có tác dụng. Hơn nữa, cô không phải là người giỏi ăn nói.

Đúng lúc này, Quý Bạch đứng dậy: “Để tôi đi nói chuyện với cậu ta.”

Hứa Hủ lập tức đứng dậy, đi theo anh.

Ở cục cảnh sát suốt buổi sáng, tâm trạng của Diệp Tử Kiêu đã bình ổn trở lại. Anh ta cố gắng không nghĩ đến hình ảnh Diệp Tử

https://thuviensach.vn

Tịch nằm trong vũng máu. Trong lúc đầu óc trống rỗng, Diệp Tử Kiêu nghe thấy tiếng bước chân, thân hình Quý Bạch xuất hiện ở cửa phòng thẩm vấn, sau đó... là Hứa Hủ.

Tuy việc Hứa Hủ cự tuyệt anh ta một cách vô tình đã xa xôi như chuyện xảy ra ở thế giới khác, nhưng khi biết cô tham gia cuộc thẩm vấn, Diệp Tử Kiêu vẫn không được tự nhiên.

Vì đây là lời khai chính thức nên Quý Bạch bắt đầu hỏi Diệp Tử Kiêu về những thông tin cơ bản như tên tuổi theo trình tự. Diệp Tử Kiêu trả lời ngắn gọn. Trong khoảng thời gian đó, Hứa Hủ cúi đầu ghi chép, thỉnh thoảng nhướng mắt nhìn anh ta. Ánh mắt trầm tĩnh của cô giúp Diệp Tử Kiêu thả lỏng bản thân, đồng thời cảm thấy một nỗi buồn không nói thành lời.

Vẻ mặt của anh ta không lọt qua đôi mắt Quý Bạch. Anh tiếp tục thẩm vấn: "Từ 8 giờ tối ngày hôm qua đến 5 giờ sáng ngày hôm nay, cậu ở đâu?"

"Tôi ở quán bar đến 9 giờ, sau đó về ngôi biệt thự của tôi ở Giai Lâm Uyển."

"Thời gian đó Diệp tiên sinh có chứng cứ ngoại phạm không?" Quý Bạch cất giọng lãnh đạm.

"... Không có. Tôi không thể giết chị gái tôi, các anh khỏi cần nghi ngờ tôi."

Quý Bạch và Hứa Hủ đều nhìn Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ lên tiếng: "Anh hãy suy nghĩ kỹ lại đi."

https://thuviensach.vn

“Tôi đã nói không có.” Diệp Tử Kiêu lạnh nhạt trả lời, anh ta nhìn chằm chằm xuống mặt bàn.

Lúc này, Quý Bạch đột ngột quay sang Hứa Hủ: “Em hãy ra ngoài trước, đổi người khác vào ghi chép lời khai.”

Hứa Hủ ngẩn người, cô trầm mặc trong giây lát rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Tử Kiêu không nhìn cô, anh ta chống một tay lên đầu. Một lúc sau, Diêu Mông đi vào. Quý Bạch nói: “Bây giờ Diệp tiên sinh có thể khai thật rồi. Diệp tiên sinh, mưu sát là tội rất nặng, chúng tôi hy vọng cậu có thể nhanh chóng thoát khỏi bị tình nghi.”

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Hứa Hủ không lập tức quay về vị trí của mình mà ngồi xuống chiếc ghế trên hành lang.

Cô biết Diệp Tử Kiêu nói dối. Anh ta vẫn mặc bộ quần áo của ngày hôm qua.

Hứa Hủ ngồi bất động một lúc, đầu óc cô lần lượt hiện lên vô số hình ảnh, cảm giác tắc nghẽn trong lồng ngực lại dội về.

Thật ra, cô và Diệp Tử Tịch không hẳn thân thiết.

Quen biết một tháng nay, đều là Diệp Tử Tịch chủ động gọi điện và hẹn gặp Hứa Hủ. Tử Tịch có vẻ rất thích cô, thường tự nhiên biểu lộ thái độ muốn trở thành bạn bè.

Hành vi thân mật này khiến Hứa Hủ hơi bất ngờ cũng cảm thấy không quen. Thêm vào đó, do công việc của cô tương đối bận rộn nên Diệp Tử Tịch hẹn mười lần, Hứa Hủ mới ra ngoài gặp một, hai lần.

https://thuviensach.vn

Nhưng Diệp Tử Tịch không hề bận tâm đến thái độ xa cách của Hứa Hủ. Chị luôn có chừng mực, luôn tỏ ra thân thiện và quan tâm. Dần dần, Hứa Hủ cũng quen với sự tồn tại của chị. Có lần Hứa Tuyển hỏi cô: "Em lại cùng Diệp Tử Tịch đi ăn cơm à? Em thân với chị ta còn hơn anh?" Cô trả lời: "Bọn em là bạn bè."

Hứa Hủ từng phân tích mối quan hệ giữa cô và Diệp Tử Tịch. Kể từ khi cô còn nhỏ, trong nhà chỉ có hai người đàn ông, cô chưa từng sống với phụ nữ lớn tuổi hơn, nên thiếu sự quan tâm săn sóc của người phụ nữ. Sự xuất hiện của người bạn trưởng thành chững chạc, có tính cách dịu dàng như Diệp Tử Tịch vừa vặn bổ sung vào chỗ trống đó...

Lỗ hổng tình cảm được bổ khuyết, có nghĩa con người sẽ càng hạnh phúc hơn.

Vậy mà bây giờ, Diệp Tử Tịch đã qua đời.

Từ sáng đến giờ, mặc dù tập trung tinh thần vào công việc, nhưng đầu óc Hứa Hủ tựa hồ có một chỗ nào đó tê liệt, hô hấp trong lồng ngực cô dường như không thông thuận.

Lúc này cô mới hiểu, cảm giác đó gọi là đau buồn.

Cô luôn tiếp nhận tình bạn của Diệp Tử Tịch một cách bị động, bây giờ cô rất khó chịu.

Hứa Hủ ngồi thẫn thờ, di động của cô đột nhiên đổ chuông, là một số điện thoại lạ.

Đầu bên kia truyền tới âm thanh cung kính và ôn hòa: "Chào cô, tiểu thư Hứa Hủ phải không? Xin lỗi đã làm phiền cô. Tôi là giám

https://thuviensach.vn

đốc trực ban của nhà hàng xoay tròn trên tàu thủy. Trưa hôm nay, cô và tiểu thư Diệp Tử Tịch đã đặt chỗ, nhưng chúng tôi không thể liên lạc với Diệp tiểu thư...”

Hứa Hủ nắm chặt điện thoại, cúi thấp đầu, dán mắt vào hình bóng trên nền nhà màu xanh mờ.

“Xin lỗi, chúng tôi không đi được.”

Không có mặt Hứa Hủ, Quý Bạch thẩm vấn càng tỉ mỉ, bao gồm cả chuyện hôm qua gặp Diệp Tử Tịch, Diệp Tử Kiêu đã nói gì với cô; buổi tối ở cùng một cô gái đến mấy giờ, địa điểm cụ thể...

Đối với Quý Bạch, Diệp Tử Kiêu không hề tỏ ra ngượng ngập. Gương mặt anh ta vô cảm, anh ta rất hợp tác trả lời mọi câu hỏi của Quý Bạch.

Khi Quý Bạch hỏi: “Tại sao lại nói xin lỗi với Diệp Tử Tịch.” Diệp Tử Kiêu trầm mặc trong giây lát mới lên tiếng: “Hứa Hủ nói lần trước Tử Tịch bị thương, tôi không mạnh dạn cấp cứu cho chị ấy. Tôi vì chuyện này nên xin lỗi chị ấy. Các anh có thể đi hỏi Hứa Hủ.”

Diêu Mông bổ sung một câu: “Trưa hôm qua tại sao anh một mình ở bên ngoài mấy tiếng đồng hồ? Anh đã đi những đâu?”

Bắt gặp gương mặt xinh đẹp của Diêu Mông, Diệp Tử Kiêu chợt nhớ tới câu nói của Hứa Hủ: “Hứng thú và sự quan tâm của anh đối với phái nữ mãnh liệt hơn người bình thường...”

Diệp Tử Kiêu phiền muộn quay đầu đi, không nhìn thẳng vào mắt Diêu Mông. Anh ta trả lời cứng nhắc: “Bởi vì tôi và Hứa Hủ cãi

https://thuviensach.vn

nhau. Cô cảnh sát, tôi không muốn trả lời vấn đề riêng tư.”

Sau khi kết thúc cuộc thẩm vấn, Quý Bạch quay về văn phòng, kêu người đi điều tra chứng cứ ngoại phạm của Diệp Tử Kiêu. Anh nhanh chóng nhận được kết quả, không ít người chứng kiến Diệp Tử Kiêu cùng một cô gái đi thuê phòng ở khách sạn. Nhân viên tiếp tân và camera của khách sạn đều có thể chứng minh, Diệp Tử Kiêu rời khỏi khách sạn lúc 5 giờ sáng.

Quý Bạch dặn dò cấp dưới thả Diệp Tử Kiêu về nhà. Anh cầm bao thuốc đi ra ngoài hành lang. Vừa châm điều thuốc trầm tư suy nghĩ, anh liền nghe thấy giọng nói trong trẻo truyền tới.

“Hứa Hủ, bạn làm sao thế?” Là âm thanh của Diêu Mông.

Quý Bạch nhướng mắt, hai cô gái đang ngồi ở chỗ rẽ trên hành lang. Nơi đó là cửa phòng hồ sơ, không một bóng người.

“Mình không sao.” Hứa Hủ cúi đầu.

Diêu Mông thở dài.

Quý Bạch thu ánh mắt, không nhìn bọn họ. Anh tựa người vào tường hút thuốc, trong đầu lại nghĩ đến vụ án.

Lúc này, Diêu Mông cất giọng dịu dàng: “Hứa Hủ, nếu bạn không vui thì hãy nói ra. Chúng ta là bạn bè cơ mà.”

Hứa Hủ vẫn im lặng.

Diêu Mông cũng trầm mặc. Hôm qua gặp Diệp Tử Kiêu, cô không khỏi ngạc nhiên. Thấy anh dường như có tình ý với Hứa Hủ, cô cảm thấy khó có thể tưởng tượng, hai người quả thực không xứng

https://thuviensach.vn

đôi. Hôm nay nghe nói anh ta là công tử thứ tư của Diệp gia, cô càng kinh ngạc hơn.

Nhưng Diêu Mông không thích loại đàn ông như Diệp Tử Kiêu. Trong thâm tâm của cô cũng có sự kiêu ngạo. Loại công tử nhà giàu này cô cảm thấy không với tới, đồng thời cô cũng không mấy coi trọng anh ta.

Vì vậy, Diệp Tử Kiêu cùng người phụ nữ khác đi thuê phòng, Diêu Mông thấy bất ngờ, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Đối với Hứa Hủ, tâm trạng của Diêu Mông khá phức tạp. Khách quan mà nói, Hứa Hủ không nên rơi vào tay người đàn ông như Diệp Tử Kiêu. Nhưng nếu Hứa Hủ yêu Diệp Tử Kiêu, cô phảng phất có một cảm giác khoan khoái nhẹ nhõm...

Ngẫm nghĩ một lát, Diêu Mông nói: “Là vì Diệp Tử Kiêu đúng không? Hứa Hủ, bạn nên thận trọng suy nghĩ, dù sao hoàn cảnh xuất thân của anh ta không giống chúng ta. Nhưng nếu bạn thật sự thích anh ta, mình sẽ ủng hộ bạn...”

Ở đầu hành lang bên này, Quý Bạch lại một lần nữa hướng ánh mắt về phía bọn họ.

Ai ngờ Hứa Hủ không ngẩng đầu, thẳng thắn ngắt lời Diêu Mông: “Tại sao bạn cho rằng mình vì Diệp Tử Kiêu? Bây giờ mình không muốn nói chuyện, bạn có thể đi chỗ khác không?”

Diêu Mông hoàn toàn bất ngờ, một người luôn hòa nhã như Hứa Hủ cũng có lúc trách móc nặng lời như vậy. Cô đỏ mặt, quay đầu nhìn Quý Bạch đứng ở nơi không xa. Diêu Mông cắn môi, chẳng nói chẳng rằng đứng dậy chạy đi.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch dõi theo bóng Diêu Mông, khóe mắt cô lấp lánh ánh lệ. Sau đó, anh lại nhìn Hứa Hủ vẫn ngồi yên, gương mặt cô đỏ ửng... Anh tắt điếu thuốc, đi thẳng đến chỗ Hứa Hủ.

Tiếng bước chân tiến lại gần, sau đó là vạt áo đen quen thuộc, mùi thuốc lá phảng phất... Nhìn thấy anh, Hứa Hủ bỗng trở nên bình tĩnh. Tâm tình hỗn loạn nhanh chóng tan biến như sương mù dưới ánh mặt trời.

Cô vừa làm gì Diêu Mông? Không ngờ cô lại trút nỗi buồn phiền lên người khác.

Hứa Hủ nhìn chằm chằm đôi giày da của Quý Bạch: "Xin lỗi, em sẽ nhận lỗi với bạn ấy."

"Ừm, còn gì nữa?" Quý Bạch hỏi.

Hứa Hủ ngẩn người, đôi tay đặt trên đầu gối cuộn chặt thành nắm đấm. Cử chỉ này đương nhiên không lọt qua mắt Quý Bạch, anh không nể tình, thẳng thắn vạch trần: "Tại sao lúc ở hiện trường, em không nói ra chi tiết Diệp Tử Tịch có quan hệ bất chính."

Hứa Hủ hơi chấn động, cô nói khẽ: "Em không phát hiện ra điều đó. Lẽ nào anh cho rằng em cố ý che giấu?"

Quý Bạch quan sát cô từ trên cao: "Đúng là em không phát hiện. Bởi trong tiềm thức của em không tin Diệp Tử Tịch có quan hệ bất chính với người đàn ông có gia đình, do đó em mới bỏ qua những chi tiết vốn rõ ràng?"

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát, sau đó cô trả lời: "Em xin lỗi, sẽ không có lần sau."

https://thuviensach.vn

Thật ra, lúc Quý Bạch đưa ra kết luận "quan hệ bất chính" ở hiện trường, Hứa Hủ đã ý thức được sự sơ suất của bản thân, nhưng cô không đào sâu suy nghĩ. Bây giờ bị Quý Bạch bóc trần, cô mới hiểu, chính tâm trạng đã ảnh hưởng đến sự phán đoán của cô.

Lúc nói câu này, Hứa Hủ vẫn cúi thấp đầu. Từ góc độ của Quý Bạch, đôi vai mảnh dẻ của cô hơi co lại, đầu cúi rất thấp, mái tóc ngắn mềm mại rủ xuống trán. Anh lờ mờ có thể nhìn thấy đường nét của gương mặt trắng ngần, cái cổ mảnh mai. Trông cô không giống một người phụ nữ trưởng thành, mà giống một cô thiếu nữ yếu ớt và cố chấp.

Hôm nay là lần đầu tiên Hứa Hủ có mặt ở hiện trường án mạng, người chết còn là bạn của cô. Thật ra Quý Bạch rất hài lòng về biểu hiện của Hứa Hủ.

Tuy nhiên, hài lòng là một chuyện, dạy bảo lại là chuyện khác.

Có điều... Quý Bạch vốn định giáo huấn Hứa Hủ thêm vài câu, nhưng thấy bộ dạng ủ rũ của cô, anh đột nhiên không có tâm trạng tiếp tục.

Anh không lên tiếng, Hứa Hủ tưởng đã xong chuyện, cô đang định đứng dậy về văn phòng, Quý Bạch bất chợt ngồi xổm xuống.

Đôi mắt đen của anh ngang bằng cô, anh nhìn cô với ánh mắt mang hàm ý nào đó.

Gương mặt hai người gần trong gang tấc, Hứa Hủ sững sờ. Thân hình cao lớn của Quý Bạch ngồi trước mặt cô, yên tĩnh như pho tượng, cảm giác này thật... khó diễn tả.

https://thuviensach.vn

Sau vài giây mắt đối mắt, Quý Bạch nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe của Hứa Hủ, cuối cùng anh nói: “Không có lần sau, em đừng khóc nữa.”

Hứa Hủ: “...”

Thật ra ban đầu nước mắt đã dâng tràn lên khóe mi, nhưng cô nhanh chóng kiềm chế. Có điều đôi mắt không tránh khỏi bị đỏ hoe.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, Hứa Hủ chau mày ngoảnh đầu, né tránh ánh mắt Quý Bạch: “Em không khóc từ lâu rồi.”

Bắt gặp dáng vẻ quẫn bách của cô, Quý Bạch cười cười. Vừa định đứng dậy, ánh mắt anh vô tình liếc xuống dưới.

Làn da trên cổ Hứa Hủ cũng vừa trắng vừa mỏng manh, tựa hồ có thể nhìn rõ gân xanh. Có lẽ do ngượng ngùng, gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, đỏ đến tận cổ và mang tai... Quý Bạch chưa bao giờ thấy làn da của một người lại mỏng manh yếu ớt như vậy, dường như chạm vào là có thể rách toang.

Quý Bạch vẫn ngồi xổm bất động, Hứa Hủ lập tức phát giác, cô quay đầu hỏi: “Tại sao anh nhìn em như vậy?”

Quý Bạch liếc cô một cái, thản nhiên như không: “Em thử nói xem nào?” Vừa dứt lời, anh liền đứng dậy bỏ đi.

Hứa Hủ ngẫm nghĩ, có lẽ anh muốn xem xét cô. Thế là cô cũng đứng dậy, đi theo anh về văn phòng.

Vừa vào văn phòng, Quý Bạch liền có cảm giác không khí bất bình thường. Triệu Hàn đưa mắt ra hiệu với anh, mấy người cảnh

https://thuviensach.vn

sát nhíu mày. Anh quay đầu, bắt gặp Diêu Mông đang ngồi trước máy vi tính ở vị trí của mình, cô chăm chú gõ chữ, nhưng đôi mắt đỏ hoe.

Quý Bạch chẳng bận tâm, đi vào phòng làm việc của mình. Một lúc sau, anh nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Hứa Hủ truyền tới: "Diêu Mông, bạn có rảnh không, chúng ta..."

Diệp Tử Kiêu được xe cảnh sát đưa về nhà. Ban ngày, ngôi nhà lớn của Diệp gia tràn ngập ánh nắng chói chang, xung quanh rất tĩnh mịch. Anh ta vừa về phòng nằm một lúc, cửa liền bị đẩy ra.

Người đi vào là Diệp Lan Viễn, bố Diệp Tử Kiêu. Nhìn thấy con trai út mặt mày ủ rũ, ông ta ngồi xuống cạnh giường, cười nói: "Ban ngày anh không đến công ty, trốn ở đây làm gì?"

Diệp Tử Kiêu ngồi dậy: "Bố... Tử Tịch chết rồi."

Vẻ mặt Diệp Lan Viễn cứng đờ trong giây lát.

Diệp Tử Kiêu hít một hơi sâu: "Chị ấy bị giết hại. Có lẽ thủ phạm là đồng bọn của vụ lưỡi dao lần trước..." Nói đến đây, âm thanh của anh ta hơi nghẹn ngào.

Diệp Lan Viễn năm nay 65 tuổi, do chăm sóc tốt nên trông ông ta chỉ khoảng 50. Lúc này, có lẽ do khống chế biểu cảm quá sức, mỗi nếp nhăn trên gương mặt ông ta tựa hồ run rẩy.

Diệp Lan Viễn không nói chuyện với Diệp Tử Kiêu, cũng không hỏi han tình hình. Ông ta đứng dậy, đi từng bước chậm chạp ra khỏi phòng. Từ góc độ của Diệp Tử Kiêu, bóng lưng của bố run run, lờ đờ và già nua hơn bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Cảnh sát nhanh chóng gọi điện đến Diệp gia, thông báo về cái chết của Diệp Tử Tịch, hơn nữa còn yêu cầu nói chuyện với người thân. Diệp Lan Viễn trực tiếp nghe điện thoại.

Buổi tối, Diệp Lan Viễn không xuống nhà ăn cơm.

Khi Diệp Tử Kiêu đi xuống phòng ăn, những người khác đã tụ tập đầy đủ.

Mặc dù đã tắm rửa thay quần áo, sắc mặt anh ta vẫn rất khó coi. Chị ba Diệp Tiếu liếc anh ta một cái: "Tử Tịch đâu rồi? Sao không về cùng cậu?"

Diệp Tử Kiêu không trả lời, đi đến vị trí của mình ngồi xuống. Mọi người đều quen tính của anh ta nên không bận tâm. Vừa chuẩn bị động đũa, mọi người đột nhiên nghe Diệp Tử Kiêu lên tiếng: "Tử Tịch chết rồi."

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều dừng đũa, ngoảnh đầu nhìn Diệp Tử Kiêu.

Phòng ăn yên tĩnh đến đáng sợ. Chỉ có Diệp Tử Kiêu cầm đũa, bắt đầu và cơm vào miệng.

Người lên tiếng đầu tiên là anh cả Diệp Tử Cường: "Chú tư, chú đùa cợt kiểu gì vậy?"

Diệp Tử Kiêu đập bốp đũa xuống bàn: "Tôi nói đùa? Bây giờ anh vui rồi phải không? Anh suốt ngày nghi ngờ Tử Tịch quay về cướp gia sản. Cứt chó, chị ấy chết rồi, anh đã có thể yên lòng."

Diệp Tử Cường đỏ bừng mặt trong tích tắc: "Chú... chú..."

https://thuviensach.vn

“Tử Kiêu!” Người quát anh ta là Diệp Tiếu: “Cậu đang nói gì thế? Tử Tịch xảy ra chuyện gì rồi?”

Diệp Tử Kiêu lạnh lùng nhìn chị ta: “Chị ba, mấy năm nay chị ngáng chân Tử Tịch bao nhiêu lần trong công việc? Chẳng phải chị cũng nghĩ như anh cả hay sao? Bây giờ chị ấy chết rồi, chị có hổ thẹn với lương tâm?”

Diệp Tiếu biến sắc mặt, ngậm miệng.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, bầu không khí căng thẳng hơn.

Diệp Tử Kiêu hít một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh. Sau đó, anh ta nói: “Đêm qua Tử Tịch bị giết chết.”

Diệp Tử Kiêu không muốn nhắc đến vụ tin nhắn, càng không muốn nhắc đến cái chết thê thảm của Diệp Tử Tịch. Anh ta chỉ nói: “Tôi bị cảnh sát gọi đi hỏi chuyện, hung thủ chắc có liên quan đến vụ án lưỡi dao lần trước. Cảnh sát đang tiến hành điều tra.”

Mọi người đều trầm tư, không một ai lên tiếng.

Một lúc sau, chồng chị ba Trương Sĩ Ung hỏi: “Đã bắt được hung thủ chưa?” Ngữ khí của anh ta lạnh đi mấy phần: “Cảnh sát làm ăn kiểu gì không biết?”

Diệp Tử Kiêu rất kính trọng người anh rể này, anh ta lắc đầu: “Vẫn chưa. Không phải là tên lần trước, vụ đó đã bắt được hung thủ. Vụ này có lẽ là đồng bọn của hắn, đúng là loài cầm thú.”

Mọi người đều im lặng, không khí bữa cơm vô cùng nặng nề. Một lúc sau, chị hai Diệp Cẩn nãy giờ vẫn trầm mặc đột nhiên buông đũa: “Tôi ăn no rồi.” Chồng chị ta là Ngô Tạ thấy chị ta không hề

https://thuviensach.vn

đụng đũa, liền ôm vai chị ta: “Em ăn ít quá.” Diệp Cẩn lắc đầu, đứng dậy đi đến bên Diệp Tử Kiêu. Chị ta đặt tay lên vai Diệp Tử Kiêu, mắt ngân ngấn nước.

Chị hai là người có tính cách dịu dàng hướng nội. Ngoài Diệp Tử Tịch, Diệp Tử Kiêu có quan hệ tốt nhất với Diệp Cẩn. Anh ta nắm tay Diệp Cẩn: “Chị hai...”

Trong lúc Diệp gia chìm trong bầu không khí u ám, tin tức Diệp Tử Tịch qua đời dần dần lan truyền. Toàn thể đội cảnh sát hình sự hủy bỏ hết ngày phép, lao vào điều tra bất kể ngày đêm. Hứa Hủ nhắn tin cho Hứa Tuyển, thông báo gần đây cô rất bận, không có chuyện quan trọng khỏi cần liên lạc. Hứa Tuyển đã quen với tình trạng của em gái, chỉ nhắn lại một từ “được”, không quấy rầy nữa.

Sau một ngày điều tra, đội cảnh sát hình sự triệu tập cuộc họp báo cáo kết quả.

Người báo cáo đầu tiên là Lão Ngô. Ông cùng Diêu Mông và một cảnh sát phụ trách điều tra quan hệ thường ngày của Diệp Tử Tịch.

“Chúng tôi đã đi hỏi người thân, bạn bè và đồng nghiệp của nạn nhân ở thành phố Lâm. Nạn nhân có quan hệ rất tốt, không xích mích với ai. Hơn nữa, mọi người đều nói nạn nhân còn độc thân. Không ai nghe nói nạn nhân có bạn trai trong thời gian gần đây.”

Kết quả này ít nhiều khiến mọi người thất vọng.

Diêu Mông bổ sung thêm: “Chúng tôi đã xin phép được đi sâu điều tra hồ sơ cá nhân của nạn nhân, bao gồm nội dung email, ghi chép cuộc gọi, ghi chép chi tiêu... Nếu người tình bí mật của Diệp Tử Tịch thật sự tồn tại, chắc sẽ để lại dấu vết.”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch gật đầu, Hứa Hủ nhanh chóng ghi chép biên bản cuộc họp.

Diệp Tử Tịch là doanh nhân, Đại Hồ cùng Triệu Hàn điều tra về phương diện kinh tế.

Đại Hồ trịnh trọng báo cáo: "Lúc còn sống, nạn nhân phụ trách công việc đầu tư ra nước ngoài của tập đoàn. Tất nhiên đầu tư có thành công và có thất bại nhưng về tổng thể không có gì bất thường..."

Quý Bạch ngắt lời anh ta: "Thế nào gọi là đầu tư thất bại?"

Đại Hồ trả lời: "Có vụ đầu tư bất động sản, cũng có vụ xuất khẩu mậu dịch bị thua lỗ. Vụ đầu tư thất bại lớn nhất của năm ngoái, Diệp thị đã bị lỗ 100 triệu đô la Mỹ. Đối tác là người quốc tịch Bắc Âu gốc Hoa. Tên này ôm tiền bỏ trốn nên bị truy nã... Có điều, sự việc đó đối với tập đoàn Long Tây chỉ là hạt cát trong sa mạc."

Hứa Hủ chăm chú lắng nghe. Đến giờ, các chi tiết tạm thời không xuất hiện điều bất thường.

Lúc này, Triệu Hàn đứng dậy: "Tôi tìm được một tài liệu sớm nhất của tập đoàn Long Tây." Anh phát bản photo cho tất cả mọi người. Hứa Hủ lướt rất nhanh, cô lập tức phát hiện ra manh mối.

Đại diện pháp nhân đầu tiên của tập đoàn Long Tây không phải là chủ tịch đương nhiệm Diệp Lan Viễn, mà là một người tên Diệp Lan Chí. Hứa Hủ vừa định phát biểu, Quý Bạch đã nói trước: "Diệp Lan Chí là bố của Diệp Tử Tịch?"

https://thuviensach.vn

Triệu Hàn gật đầu, giải thích: “Năm Diệp Tử Tịch lên 3 tuổi, bố chị ta bệnh nặng qua đời, người chú Diệp Lan Viễn trở thành đại diện pháp nhân. Lúc đó, công ty vẫn chưa có chế độ cổ phần. Sau này tập đoàn lên sàn chứng khoán, Diệp Tử Tịch khi trưởng thành được sở hữu 3% cổ phần.”

Nghe đến đây, mọi người đều phỏng đoán, cái chết của Diệp Tử Tịch liệu có liên quan đến cuộc tranh giành lợi ích kinh tế trong gia tộc.

Quý Bạch trầm ngâm vài giây, quay sang Lão Ngô: “Trong thời gian xảy ra án mạng, người của Diệp gia có bằng chứng ngoại phạm không?”

Lão Ngô giở quyển sổ ghi chép trên tay, trả lời: “Pháp y phán đoán thời gian tắt thở từ 21 giờ tối ngày hôm trước đến 5 giờ sáng ngày hôm sau. Khoảng thời gian tương đối rộng, mọi người đều nói ngủ ở nhà. Muốn xác định bằng chứng ngoại phạm, chúng ta cần tiến hành điều tra thêm một bước.”

Đại Hồ nói: “Tin nhắn gửi lúc 22 giờ 17 phút. Căn cứ vào báo cáo của pháp y, sau khi vùng ngực bị thương nặng, nạn nhân không thể sống quá một tiếng đồng hồ. Liệu có thể suy đoán, thời gian nạn nhân tắt thở từ 22 giờ cho đến 23 giờ 30. Chúng ta nên đặt trọng tâm điều tra bằng chứng ngoại phạm vào khoảng thời gian này?”

Triệu Hàn lập tức phản bác: “Có khi nào chính hung thủ gửi tin nhắn, để làm lẫn lộn thời gian.”

“Khả năng không lớn.”

“Có khả năng.”

https://thuviensach.vn

Hai âm thanh đồng thời vang lên, là Hứa Hủ và Quý Bạch.

Mọi người đều ngây ra. Ai cũng biết Quý Bạch là quyền uy của đội hình sự, mọi người đồng thời cũng quá rõ năng lực của Hứa Hủ, có xu thế "sông Trường Giang lớp sóng sau dồn sóng trước". Không ngờ ngày hôm nay, hai thầy trò lại đưa ra ý kiến trái ngược tại cuộc họp công khai.

Quý Bạch liếc Hứa Hủ, ánh mắt anh lộ vẻ thú vị. Hứa Hủ không nhìn anh mà nghiêm túc suy nghĩ.

Lúc này, Diêu Mông giơ tay: "Tôi cũng cho rằng khả năng không lớn, tin nhắn do nạn nhân gửi." Sau đó, cô hướng ánh mắt khích lệ về phía Hứa Hủ. Hứa Hủ hiểu ý Diêu Mông, gật đầu hồi ứng.

Hai cô gái học chuyên ngành tâm lý cùng phản đối ý kiến của đội phó, khiến mọi người đều rất hứng thú. Quý Bạch thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, điểm danh: "Hứa Hủ, em nói trước."

Hứa Hủ đáp: "Tin nhắn tiết lộ mối quan hệ giữa hung thủ và nạn nhân. Hung thủ là tội phạm có IQ cao, làm việc tỉ mỉ, hắn cố ý bố trí hiện trường thành vụ lưỡi dao, nên chắc hắn không để lại sơ hở rõ ràng như vậy."

Diêu Mông tiếp lời: "Quan điểm của tôi cũng tương tự. Dù hung thủ là người gửi tin nhắn, hắn hoàn toàn có thể gửi tin nhắn có nội dung mơ hồ, chỉ cần đạt mục đích làm lẫn lộn thời gian là được."

Hai cô gái vừa dứt lời, không ít người gật đầu phụ họa. Sau đó toàn đội quay sang Quý Bạch.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cười cười, cặp lông mày dài đen nhánh của anh hơi nhướng lên, ánh mắt dừng lại ở Hứa Hủ: “Lập luận hai em là tình hình lý tưởng, nhưng quá trình gây án xảy ra như thế nào, chúng ta còn chưa rõ. Không loại trừ khả năng xuất hiện nhân tố ngẫu nhiên nào đó, khiến hung thủ gửi tin nhắn như vậy. Hơn nữa, các vị đừng quên hiện trường có thể tồn tại hung thủ thứ hai.”

Mọi người gật đầu, Quý Bạch chuyển sang đề tài khác: “Tôi đồng ý với ý kiến nên tập trung điều tra bằng chứng ngoại phạm của người nhà họ Diệp trong khoảng thời gian từ 22 giờ đến 23 giờ 30. Các vị hãy xem ghi chép cuộc gọi từ điện thoại di động của Diệp Tử Tịch.”

Hứa Hủ giở tài liệu trong tay, tin nhắn lúc 22 giờ 17 phút nằm trong danh sách, còn hiện cả địa chỉ IP, không có gì bất thường.

Quý Bạch nói tiếp: “IP này thuộc khu vực núi Lâm An, chứng thực tin nhắn đúng là được gửi từ vị trí ngôi biệt thự. Căn cứ theo ghi chép, di động mất tín hiệu vào khoảng 23 giờ, chúng ta không tìm thấy điện thoại ở hiện trường.”

Hứa Hủ đột nhiên có cảm giác thông suốt. Như vậy, trong khoảng thời gian này, ít nhất một hung thủ vẫn ở ngôi biệt thự, nếu không tại sao điện thoại di động không cánh mà bay?

Có điều... Quý Bạch vừa nhìn qua đã biết IP thuộc khu vực nào, lẽ nào anh ghi nhớ toàn bộ số IP của thành phố Lâm?

Xem ra nỗ lực của cô vẫn chưa đủ.

Phương hướng điều tra trọng tâm tiếp theo coi như được xác định: một là tiếp tục tìm kiếm người tình bí mật của Diệp Tử Tịch, hai là

https://thuviensach.vn

tìm bằng chứng ngoại phạm của người nhà họ Diệp. Quý Bạch vừa tuyên bố giải tán cuộc họp, điện thoại di động của anh đổ chuông. Anh nói ngắn gọn vài câu, cúp điện thoại rồi quay sang mọi người: "Là Diệp Tử Kiêu, cậu ta cho biết cậu ta vừa nhớ ra một người."

Diệp Tử Kiêu không phải kẻ ngốc nghếch. Sau hai ngày, tâm trạng của anh ta dần dần hồi phục, anh ta bắt đầu suy nghĩ một số vấn đề: Tại sao Diệp Tử Tịch lại sống một mình ở ngôi biệt thự trong vùng núi sâu? Tại sao khi Quý Bạch thẩm vấn anh ta, lại hỏi tới quan hệ nam nữ của Diệp Tử Tịch?

Lẽ nào Diệp Tử Tịch thật sự có người tình?

Diệp Tử Kiêu đột nhiên nhớ ra một chuyện. Khoảng hai năm trước, anh ta và một người bạn gái chia tay. Nguyên nhân giống Hứa Hủ từng phân tích, đối phương cũng là "con ông trời", không chịu nổi tính cách gia trưởng của anh ta. Lúc đó anh có chút sa sút tinh thần nên tìm Diệp Tử Tịch uống rượu.

Dù nửa say nửa tỉnh, anh ta vẫn nhớ Diệp Tử Tịch mặc bộ váy dài tựa người vào lan can. Chị ngẩng đầu ngắm sao trên trời, đáy mắt đầy ý cười tự giễu.

Diệp Tử Tịch còn nói: "Tử Kiêu à, cậu vẫn chưa gặp được đối tượng, nỗi buồn của cậu bây giờ chẳng là gì cả. Đau buồn thật sự là hận đến mức không thể chết đi."

Diệp Tử Kiêu nhanh chóng đến cục cảnh sát. Quý Bạch và Hứa Hủ trò chuyện cùng anh ta. Lúc lặp lại câu nói của Diệp Tử Tịch, anh ta vô thức nhìn Hứa Hủ. Hứa Hủ vốn chăm chú quan sát Diệp

https://thuviensach.vn

Tử Kiêu, đột nhiên chạm mắt anh ta, cô hơi hiểu ra vấn đề nên bình thản cúi đầu.

Bên tai hai người vang lên giọng nói trầm ổn của Quý Bạch: "Diệp tiên sinh, cậu còn manh mối khác không? Điều cậu vừa tiết lộ chẳng khác nào mò kim dưới đáy bể."

Diệp Tử Kiêu nói, anh ta không rõ người đó là ai. Nhưng anh ta đoán, chắc là người đàn ông Diệp Tử Tịch quen biết trong thời gian học nghiên cứu sinh ở Bắc Kinh. Vì kể từ lúc về thành phố Lâm, chị không có người bạn trai nào.

Sau khi Diệp Tử Kiêu ra về, Quý Bạch vào phòng làm việc, gọi Triệu Hàn thông báo: "Tôi sẽ đi Bắc Kinh một chuyến, chú giúp tôi đặt vé máy bay ngày hôm nay, ngày mai quay về." Anh đã có ý định, vận dụng các mối quan hệ để điều tra, nếu thật sự tồn tại người đàn ông này, chắc sẽ tìm ra manh mối.

Triệu Hàn gật đầu: "Anh định đi cùng ai?" Trước đây mỗi lần đi công tác, Quý Bạch đều dẫn theo một cảnh sát trẻ tuổi trong đội.

Quý Bạch đưa mắt ra ngoài văn phòng, Hứa Hủ đang ngồi ở vị trí của cô. Cô đang di chuyển con chuột, chăm chú lướt qua tài liệu liên quan đến tập đoàn Diệp thị. Trông cô giống một động cơ nhỏ đã được lên dây cót.

Buổi chiều ra sân bay, Quý Bạch ngồi ở phòng chờ một lúc liền nhìn thấy Hứa Hủ một tay xách túi hành lý, cánh tay nhỏ nhắn còn lại xách túi đựng laptop nặng nề, cô vừa đi vừa gọi điện thoại: "Không cần bảo bạn anh đón em. Em đến rồi... Hứa Tuyển, em rất bận, tạm biệt."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cúp điện thoại rồi bước nhanh đến bên Quý Bạch. Lúc này, loa phát thanh thông báo có thể làm thủ tục lên máy bay, Quý Bạch cầm hai túi xách trong tay cô: "Đi thôi."

Hứa Hủ bỗng trở thành đi tay không, trong khi Quý Bạch xách ba túi hành lý của hai người. Mặc dù vậy, trông anh vẫn rất thoải mái, thân hình cao lớn nổi bật giữa đám đông.

Ở cơ quan vô cùng nghiêm khắc, ra ngoài lại rất có phong độ, người thầy này quả thực không tồi.

Lần này trở về Bắc Kinh, Quý Bạch không định kinh động đến những người chẳng liên quan, anh cũng không thông báo cho gia đình biết. Xuống máy bay, Quý Bạch và Hứa Hủ bắt taxi, đi đến một nhà nghỉ gần bộ công an nằm ở phía nam thành phố.

Bắc Kinh tầm chiều tối vừa huyên náo vừa đông đúc. Ráng chiều tỏa ánh sáng màu vàng rực rỡ xuống những tòa nhà cao tầng. Nhà nghỉ là một tòa nhà màu trắng năm tầng không bắt mắt, hành lang phủ tấm thảm màu đỏ cũ kỹ, bức tường sơn màu vàng theo phong cách của thập niên 90. Nhân viên tiếp tân của đơn vị nhà nước lúc nào cũng có thái độ không nóng không lạnh.

Tuy nhiên, Quý Bạch chẳng hề bận tâm, Hứa Hủ càng không để ý. Hai người lấy hai phòng, xách hành lý đi lên tầng trên, ai vào phòng người nấy.

Quý Bạch tắm rửa, thay áo phông rộng rãi và quần dài. Anh vừa mở máy vi tính liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Là Hứa Hủ. Cô ôm máy tính xách tay đứng trước cửa. Gương mặt trắng trẻo điềm nhiên như không: "Buổi tối có làm việc không ạ?"

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cũng vừa tắm xong, cô mặc áo phông và quần thể thao, mái tóc ngắn còn ướt dính vào trán, đôi mắt cô đặc biệt đen láy và trong veo. Giống đôi mắt của động vật nhỏ.

Quý Bạch rời mắt khỏi gương mặt Hứa Hủ, anh xoay người để cô vào phòng.

Nhà nghỉ ba sao, căn phòng nhỏ đến đáng thương. Trong phòng chỉ có hai chiếc ghế gỗ, một chiếc để hành lý của Quý Bạch, một chiếc Quý Bạch đang ngồi. Công việc quan trọng hơn cả, Hứa Hủ không câu nệ tiểu tiết, trực tiếp ngồi xuống mép giường, mở laptop cùng anh thảo luận.

Thật ra hai người lúc này cũng chỉ có thể rà soát lại từ đầu vụ án, xem có tìm ra manh mối khác. Thảo luận một lúc không có tiến triển nên họ dừng lại. Hứa Hủ không định về phòng, cô ôm laptop tiếp tục nghiên cứu tư liệu tài vụ của Diệp Tử Tịch. Quý Bạch tựa vào thành ghế, ngước nhìn màn đêm vừa buông xuống bên ngoài cửa sổ, lặng lẽ uống trà.

Trong phòng không một tiếng động, ánh đèn vàng tỏa sáng tạo ra bầu không khí ấm áp cổ xưa. Quý Bạch vừa di chuyển ánh mắt, liền nhìn thấy Hứa Hủ đang ngồi trên ga trải giường trắng muốt. Áo phông rộng thùng thình khiến thân hình cô càng nhỏ bé, càng mềm mại, phảng phất tỏa ra mùi thơm của sữa tắm... khiến cả căn phòng tựa hồ có thêm hơi thở sạch sẽ dịu dàng.

Đúng lúc này, điện thoại di động đổ chuông, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng. Hứa Hủ nhướng đôi mắt đen láy về Quý Bạch, Quý Bạch chạm mắt cô trong một giây. Sau đó anh bắt điện thoại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Là Thư Hàng gọi đến. Trước khi bay về Bắc Kinh, anh đã gọi điện cho Thư Hàng thông báo tình hình. Thư Hàng cũng tốt nghiệp đại học H như Diệp Tử Tịch. Anh ta lại có mối quan hệ rộng rãi, có sự giúp đỡ của anh ta, hiệu suất công việc sẽ cao hơn.

Thư Hàng là người thông minh, anh ta chỉ nói ngày mai sẽ đưa Quý Bạch đi đại học H, chứ không hỏi nhiều lời. Sau đó, anh ta cười hì hì, kêu Quý tam ra ngoài uống rượu.

Quý Bạch đương nhiên từ chối: "Tớ không có thời gian, các cậu cứ chơi đi."

Thư Hàng đời nào chịu bỏ qua: "Ra ngoài đi, một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng, cậu bớt cúc cung tận tụy một ngày, nhân dân cũng sẽ tha thứ cho cậu."

"Cuốn xéo." Quý Bạch nói xong liền cúp điện thoại.

Hứa Hủ vốn không có ý định nghe trộm, nhưng cuộc trò chuyện của bọn họ cứ lọt vào tai cô. Cô không khỏi bất ngờ khi nghe thấy ngữ điệu không nghiêm túc của Quý Bạch bảo người khác "cuốn xéo". Hứa Hủ lại ngẩng đầu, thân hình cao lớn của Quý Bạch đang tựa vào thành ghế, gương mặt tuấn tú của anh để lộ ý cười lười nhác, hoàn toàn khác bộ dạng nghiêm nghị thường ngày.

Thì ra đây là trạng thái của Quý đội trong cuộc sống riêng tư.

Hứa Hủ cúi đầu, tiếp tục công việc của mình.

Ai ngờ vài phút sau, dưới lầu liên tục truyền đến tiếng động cơ tạp loạn và tiếng còi xe ầm ĩ, vô số ánh đèn pha chiếu sáng trong đêm tối. Nhà nghỉ nhỏ trở nên náo nhiệt trong giây lát. Có người hét lớn

https://thuviensach.vn

tiếng: “Anh ba”, “Anh ba”. Hình như đã có người nói trước với nhà nghỉ nên không ai ra ngăn cản.

Chứng kiến cảnh tượng này, Quý Bạch bất giác phì cười. Hứa Hủ không biết “anh ba” chính là người ở trước mặt cô, tạp âm ở bên ngoài cũng chẳng liên quan đến cô nên cô coi như không tồn tại.

Một lúc sau, có người gõ cửa.

Lúc Thư Hàng vào phòng, anh ta không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy Hứa Hủ. Anh ta biết Quý Bạch nhận một học trò nữ, nhưng hai người trước mặt mặc đồ thoải mái, cô gái đêm hôm vẫn ở trong phòng của Quý Bạch...

Quý Bạch mỉm cười giới thiệu Hứa Hủ với Thư Hàng. Thư Hàng trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ: “Tôi đã thấy rõ rồi đấy nhé”.

Hứa Hủ lên tiếng: “Quý đội, em về phòng trước đây.” Quý Bạch còn chưa gật đầu, Thư Hàng đã ngăn cô lại: “Cảnh sát Hứa, cô đừng bỏ đi, người đến nơi này đều là khách, Bắc Kinh hoan nghênh cô...”

Bảo Hứa Hủ cùng một đám người xa lạ “đi dạo phố” là chuyện không thể. Nhưng Thư Hàng vốn rất tinh ranh, anh ta mồm mép đưa ra một lý do vô cùng thuyết phục: “Cô không đi, lát nữa anh ba bị đám người đó chuốc rượu say thì sao? Ngày mai còn điều tra vụ án thế nào? Bọn họ không hết mình ủng hộ công việc của anh ba giống tôi. Có cô ở đó, bọn họ sẽ nể mặt phụ nữ, hoặc nếu uống rượu, cô cũng có thể đưa anh ba về, không ảnh hưởng đến công việc ngày mai.”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, Hứa Hủ nhìn Quý Bạch bằng ánh mắt dò hỏi. Quý Bạch vốn không muốn đi, nhưng bọn họ ầm ĩ đến tận nơi này, xem ra không đi không xong, thôi thì lộ diện một cái rồi quay về.

Ngày mai phải điều tra vụ án, anh không thể uống rượu, cũng chẳng có ai dám chuốc say anh, Thư Hàng chỉ là bịa chuyện. Có điều, anh sắp đi chốn ăn chơi phồn hoa rực rỡ, để cô gái nhỏ một mình ở lại nhà nghỉ tồi tàn này, anh bỗng nhiên có cảm giác... ngược đãi động vật nhỏ. Quý Bạch nhếch miệng nhìn Hứa Hủ: "Đi ra ngoài cho đầu óc thư thả."

Sau nhà nghỉ đỗ bốn, năm chiếc xe ô tô, trong xe có rất nhiều gương mặt trẻ trung. Nhìn thấy Quý Bạch đi xuống, đám người lập tức hoan hô. Quý Bạch quan sát đám người này, có người anh quen, cũng có người xa lạ. Anh mỉm cười chào hỏi mấy người quen rồi cùng Hứa Hủ lên xe của Thư Hàng.

Đoàn xe hùng dũng tiến về Thập Sa Hải, nhanh chóng tới một quán bar bên bờ hồ. Nơi này bài trí theo phong cách cổ điển, ánh đèn tối mờ mờ, rất yên tĩnh, trái ngược bờ bên kia. Thư Hàng đưa hai người đi thẳng vào bên trong. Gần cửa sổ rèm châu có mấy người đàn ông đang ngồi. Họ đều mỉm cười khi nhìn thấy Quý Bạch, đồng thời ngạc nhiên khi bắt gặp Hứa Hủ.

Một người ngập ngừng: "Chị dâu?"

Một người khác dè dặt: "Con riêng?"

Bọn họ vốn đang chơi bài, Quý Bạch đến nơi, có người đứng dậy nhường vị trí cho anh. Quý Bạch không khách sáo, lập tức nhận lá

https://thuviensach.vn

bài, châm một điếu thuốc. Sau đó anh quay đầu hỏi Hứa Hủ: “Em có biết chơi không?”

Hứa Hủ lắc đầu: “Em không biết.”

Quý Bạch liếc Thư Hàng, Thư Hàng biết ý, gọi nhân viên phục vụ mang một khay đồ ăn vặt, hoa quả và mấy quyển tạp chí cho Hứa Hủ. Hứa Hủ ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế sofa xem tạp chí.

Chỗ Quý Bạch và Thư Hàng đều là những người tương đối lớn tuổi và có địa vị. Đám người ngồi tản mát ở bên ngoài là thế hệ sau. Quý Bạch quan sát một lượt, thấy có cả thiếu niên mười mấy tuổi, liền hỏi một người bạn ở bên cạnh: “Những người bạn nhỏ này ở đâu ra vậy?”

Người bạn có biệt hiệu Hầu Tử, là một người đàn ông gầy guộc thanh tú. Anh ta cười nói: “Mẹ tớ bắt dẫn chúng đi chơi. Hôm nay nghe nói cậu trở về, chúng nó đòi gặp nhân vật truyền kỳ bằng được.”

Quả nhiên một lúc sau, lục tục có người đi đến mời uống rượu, trong đó gồm cả mấy thanh niên cao ngạo và các cô gái xinh xắn dễ thương. Quý Bạch cười cười, cầm ly trà: “Hôm nay tôi không thể uống rượu.” Một cô gái không chịu, Hầu Tử cười nói: “Tránh sang một bên đi, gây trở ngại công vụ, liệu em có chịu nổi trách nhiệm không?”

Cô gái chớp chớp mắt, “ồ” một tiếng rồi đi chỗ khác.

Hứa Hủ lắng nghe, cô cảm thấy yên lòng. Xem ra tình hình không đến nỗi tệ như Thư Hàng nói.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, có người ghé sát Hứa Hủ, cười hì hì: "Chúng tôi chơi xúc xắc, cô có chơi cùng không?"

Hứa Hủ mỉm cười lịch sự: "Cảm ơn, tôi không tham gia."

Người bên cạnh không ép buộc, tiếp tục vui chơi. Chỉ có điều, thỉnh thoảng bọn họ lại đưa mắt về phía Hứa Hủ. Trong phòng toàn là trai thanh gái lịch, chỉ có cô mặc quần dài áo sơ mi đơn giản, gương mặt trắng trẻo không trang điểm, ngồi nghiêm chỉnh ở một góc. Hứa Hủ chẳng bận tâm, nhưng trong con mắt người khác, cô có một vẻ cô độc không ăn khớp với bầu không khí ở đây.

Thư Hàng hỏi Quý Bạch: "Để cô ấy một mình có sao không?"

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, nheo mắt hút thuốc: "Không sao. Cô ấy bẩm sinh thích yên tĩnh, cố ép cô ấy chơi, cô ấy ngược lại sẽ càng không thích ứng."

Hầu Tử đứng dậy: "Thế sao được? Chúng ta không thể bỏ mặc người Quý tam dẫn đến. Để tớ đi nói chuyện với cô ấy." Nói xong, anh ta liền đi qua bên đó.

Mọi người đều cười, một người nói: "Anh ba, Hầu Tử trăng hoa lắm đấy, anh không ngăn cản, cô học trò nhỏ của anh chịu thiệt thì sao?"

Quý Bạch vừa cất giọng thản nhiên vừa tiếp tục ra bài: "Cũng chưa biết ai chịu thiệt đâu."

Ván này, Quý Bạch đại thắng. Vô tình ngẩng đầu, anh bắt gặp Hầu Tử đặt tay lên thành ghế sau lưng Hứa Hủ, cười nói điều gì đó. Sắc mặt Hứa Hủ vô cảm, nhưng cô rõ ràng mất kiên nhẫn, cả

https://thuviensach.vn

người hơi dịch sang bên cạnh. Phát giác ánh mắt của Quý Bạch, cô đột nhiên nhìn anh, đôi mắt đen láy của cô có chút quẫn bách và dựa dẫm.

Thật ra, Hứa Hủ không có ý dựa dẫm. Quý Bạch là người duy nhất cô quen biết ở nơi này, cô không thể tùy tiện đối xử cứng rắn với bạn của anh. Cô đương nhiên đợi anh ra mặt, đuổi người đàn ông kỳ quái này đi chỗ khác.

Quý Bạch nhìn vào mắt cô, cất giọng bình thản: "Hứa Hủ, lại đây."

Hứa Hủ lập tức đứng dậy. Hầu Tử cười ngoác miệng, cũng đứng dậy đi theo. Người ở bàn bên này biết ý, chỉ cười cười.

Hứa Hủ đi đến bên cạnh Quý Bạch: "Quý đội."

Quý Bạch còn chưa trả lời, Thư Hàng nheo mắt nhìn cô: "Không phải ở cục cảnh sát, cô gọi Quý đội làm gì. Hãy gọi cậu ấy là anh ba."

Hứa Hủ: "Anh ba!"

Quý Bạch nhướng mắt nhìn Hứa Hủ.

Anh ba.

Cách xưng hô thân thiết này được người khác gọi không biết bao nhiêu lần. Nhưng đây là lần đầu tiên có người gọi bằng giọng điệu bình thản và cứng nhắc như vậy. Thế nhưng, âm thanh nhỏ nhẹ mềm mại và ngữ khí lạnh nhạt xa cách của cô, giống một chiếc lông vũ dài, nhẹ nhàng lướt qua trái tim Quý Bạch, khiến anh có cảm giác ngứa ngáy, đồng thời cũng... dễ chịu lạ thường.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch gật đầu, nói với Thư Hàng ở phía đối diện: "Cậu đứng dậy, nhường chỗ cho cô ấy."

Thư Hàng vừa "hả" một tiếng, những người khác cười rần rần.

Hứa Hủ nghi hoặc: "Em không biết đánh bài."

Quý Bạch cười cười: "Em có thể học, chơi bài là một cách rèn luyện khả năng tư duy."

"Vâng ạ."

Mọi người chơi bài song Q thăng cấp, Quý Bạch và Hứa Hủ về một phe, hai người khác một phe. Ở ván đầu tiên, Hứa Hủ mới vừa học cách chơi, tất nhiên thua bét nhè. Quý Bạch bị cô liên lụy nên chấm dứt thành tích thắng liên tục. Những người xung quanh vô cùng phấn khởi, vì trong đám bạn bè, Quý Bạch là một thần thoại không ai thắng nổi.

Quý Bạch cũng không vội vàng, từ tốn chỉ cho Hứa Hủ cách nhớ bài. Ván thứ hai quả nhiên có khởi sắc, bọn họ chỉ thua một ít. Đến ván thứ ba biến thành thắng nhỏ. Một người buồn bực nhìn Hứa Hủ: "Có đúng là hôm nay cô mới học chơi bài không?"

Hứa Hủ trả lời: "Đúng. Tôi đã nghĩ ra nên tính bài thế nào rồi."

Quý Bạch mỉm cười: "Đừng chừa con đường sống cho bọn họ. Chúng ta "đuổi cùng giết tận" một lần rồi quay về nghỉ ngơi."

Hứa Hủ gật đầu: "Vâng ạ."

Mọi người trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Sau đó hai người quả nhiên thắng liên tiếp bảy, tám ván, thắng lợi cuối cùng không còn bao xa. Kỹ thuật đánh bài của đối phương không bằng, nhưng cũng có lúc vận may bùng phát, vớ được lá bài rất tốt. Trong ván này, đến cuối cùng chỉ còn lại vài lá bài, Hứa Hủ ngập ngừng vài giây. Bài của cô không bằng người ta, nếu mạo hiểm, có lẽ cô có cơ hội chuyển bại thành thắng. Nhưng không biết Quý Bạch có hiểu ý cô?

Nghĩ đến đây, Hứa Hủ đưa mắt về phía Quý Bạch. Quý Bạch vốn đang cúi đầu uống trà, anh đột nhiên cũng nhướng mắt nhìn Hứa Hủ. Hai người đối mắt một, hai giây rồi lại cụp mi, trong lòng hiểu rõ ý định của đối phương.

Ván này họ vẫn giành thắng lợi.

Mấy ván cuối cùng lại gặp tình thế nguy hiểm, Quý Bạch và Hứa Hủ làm theo cách cũ, âm thầm trao đổi ánh mắt, sách lược phức tạp đến mấy cũng ngầm hiểu ý nhau. Quý Bạch luôn giữ bộ dạng biếng nhác, phần lớn thời gian Hứa Hủ đều cúi đầu. Vì vậy không ai phát giác cử chỉ của bọn họ.

Ván cuối cùng hai người tiêu diệt đối phương không còn manh giáp. Hầu Tử ném bài xuống bàn, buồn bực vò đầu: “Đúng là không chịu nổi, tôi không chơi nữa, ức hiếp người quá đáng. Chơi bài mấy chục năm, đây là lần đầu tiên thua đến mức lòng tự trọng tan tành.” Người còn lại cũng thở dài.

Quý Bạch cười cười, nhìn đồng hồ, đứng dậy chuẩn bị ra về.

Hứa Hủ cũng đứng lên. Tuy nhiên, bắt gặp bộ dạng ủ rũ của bọn họ, cô hơi áy náy nên an ủi: “Các anh không cần chán nản. Đầu

https://thuviensach.vn

tiên, khả năng tính toán và ghi nhớ của tôi và Quý... anh ba tương đối tốt, chúng tôi từng được huấn luyện chuyên nghiệp. Hơn nữa, vừa rồi trong lúc đánh bài, chúng tôi đã trao đổi ánh...”

Hứa Hủ chưa kịp nói hết câu, một bàn tay thô ráp đầy mùi thuốc lá đột ngột bịt miệng cô. Hứa Hủ nhíu mày, Quý Bạch đã kéo cô ra sau lưng, cười nói với mọi người: “Chúng tôi đi đây, ngày mai còn có việc quan trọng.”

Lúc rời khỏi quán bar, Quý Bạch nửa cười nửa không cúi đầu nhìn Hứa Hủ: “Sao em thật thà thế? Không làm bọn họ thua thảm hại, liệu bọn họ có để chúng ta ra về?”

“Thì ra là vậy.” Hứa Hủ trả lời.

Quý Bạch và Thư Hàng đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng phì cười.

Thư Hàng lái xe đưa hai người về nhà nghỉ.

Xe ô tô lặng lẽ lướt đi trên đường phố, thời tiết Bắc Kinh về đêm mát lạnh. Hứa Hủ tựa người vào thành ghế phía sau, cơ thể hơi mệt mỏi. Cô không lên tiếng mà lặng lẽ lắng nghe Quý Bạch và Thư Hàng trò chuyện.

Hứa Hủ phát hiện, sau khi cởi bỏ thân phận cảnh sát hình sự, Quý Bạch trở thành người khác hoàn toàn. Anh lúc này thoải mái, biếng nhác, thậm chí giống một lãng tử bỡn cợt cuộc đời.

Sự khác biệt này cũng không khó giải thích. Quý Bạch tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm chức vụ cao trong đội hình sự. Bộ dạng nghiêm khắc trầm ổn sẽ càng khiến mọi người tin tưởng và nghe theo, khiến phần tử phạm tội khiếp sợ hơn.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cũng chú ý một điểm, buổi tối hôm nay tuy Quý Bạch cười nói vui vẻ, nhưng gương mặt anh vẫn bộc lộ sự lạnh nhạt xa cách, khiến anh toát ra một vẻ thân cận mà không gần gũi.

Cô còn để ý thấy một điều, mặc dù bạn bè của anh rất quan tâm và nhiệt tình, nhưng không hề hỏi đến công việc của anh. Chắc không ai lý giải và có hứng thú tìm hiểu, rốt cuộc anh đang làm gì.

Bọn họ coi anh là một nhân vật truyền kỳ, nhân vật truyền kỳ từ từ rời xa phạm vi cuộc sống của bọn họ. Có lẽ không bao lâu sau, vẻ nhàn hạ, biếng nhác và bỡn cợt trên người anh sẽ biến mất, chỉ còn lại hình ảnh người cảnh sát hình sự nghiêm khắc lạnh lùng mà cô quen thuộc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hứa Hủ bất chợt nổi lên lòng kính nể, cũng hơi cảm động. Cô vô thức ngắm gương mặt nghiêng anh tuấn, nụ cười nhàn nhạt trên môi Quý Bạch, gương mặt cương nghị tỏa ra sự ấm áp len lỏi vào tận lòng người.

“Đến nơi rồi.” Thư Hàng cười hì hì dừng xe ô tô. Một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn mặc đồng phục lập tức chạy đến, mở cửa cho Quý Bạch và Hứa Hủ.

Hứa Hủ ngẩn người, Quý Bạch xuống xe, nhìn khách sạn năm sao lộng lẫy trước mặt rồi quay sang Thư Hàng.

Thư Hàng mở cốp xe, xách hành lý của hai người ra ngoài: “Lần đầu tiên cậu đưa học trò nhỏ tới Bắc Kinh, bọn tớ sao có thể để cô ấy ở nhà nghỉ? Tớ đã trả phòng bên đó và đặt phòng tổng thống ở đây rồi. Nơi này gần đại học H hơn. 8 giờ sáng mai, tớ sẽ đến đón hai người.”

https://thuviensach.vn

Giường trong phòng ngủ chính của phòng tổng thống khách sạn rất lớn, Hứa Hủ duỗi thẳng chân tay cũng chỉ chiếm chưa đến một nửa. Quay đầu ngắm cảnh đêm phồn hoa rực rỡ bên ngoài cửa sổ, trong lòng cô bỗng xuất hiện nỗi lo lắng bất an.

Ban đầu Hứa Hủ tưởng do thay đổi hoàn cảnh, nhắm mắt một lúc, cô mới phát hiện bụng đói cồn cào. Hứa Hủ nhìn đồng hồ, cô ăn một ít đồ trên máy bay từ lúc hơn 5 giờ chiều, bây giờ đã là 11 giờ đêm. Một lúc sau, Hứa Hủ không chịu đựng nổi, liền ngồi dậy xuống giường.

Quý Bạch xem tin tức buổi đêm một lúc, vừa định tắt đèn đi ngủ, anh bỗng nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng ở bên ngoài.

Quý Bạch mở cửa phòng liền bắt gặp một hình bóng nhỏ bé mặc áo ngủ màu trắng đi chầm chậm về phía phòng ăn. Quý Bạch hơi ngạc nhiên, anh tưởng bộ đồ ngủ của Hứa Hủ sẽ có hình gấu mèo hoa cỏ gì đó, không ngờ cô mặc áo choàng ngủ cổ mở rộng, thắt eo của người phụ nữ trưởng thành. Tuy nhiên... Quý Bạch mỉm cười, áo choàng ngủ rất dài và rộng, khoác vào người cô chẳng khác nào bé gái lén lút mặc đồ của người lớn.

Trên thực tế, lý do Hứa Hủ chọn bộ đồ ngủ này rất đơn giản, năm nay cô hai mươi bốn tuổi, đương nhiên mặc kiểu phụ nữ.

Quý Bạch đi tới phòng ăn. Từ xa, anh đã ngửi thấy mùi bánh pizza thơm phức, khiến cảm giác đói bụng bị đánh thức. Trước bàn ăn bóng loáng, Hứa Hủ một tay chống cằm, ăn rất từ tốn. Áo ngủ tơ lụa mềm mại thuận theo đường nét cơ thể cô, từ cổ rủ xuống tận gót chân xinh xắn như ngọc, khiến Hứa Hủ có một vẻ mỹ lệ mà

https://thuviensach.vn

ngày thường không bộc lộ rõ. Một chiếc dép rơi xuống đất nhưng cô chẳng hề bận tâm, bàn chân trần còn nhẹ nhàng đung đưa.

Nhìn thấy Quý Bạch, Hứa Hủ không tỏ ra kinh ngạc. Cô cúi xuống xỏ dép lê, sau đó hỏi: "Anh có ăn không?"

Quý Bạch ngồi xuống cạnh Hứa Hủ, mới phát hiện bữa ăn đêm của cô tương đối phong phú, một miếng pizza, một đĩa hoa quả và một cốc sữa, trông rất ngon lành. Với thể trạng của cô, ăn nhiều cũng không lo tăng cân.

Hứa Hủ bỏ một miếng pizza vào lò vi sóng, sau đó đứng ở bàn bếp cắt hoa quả cho Quý Bạch. Thật ra bình thường cô không có thói quen hầu hạ người khác, nhưng hôm nay, sự tôn kính của cô đối với Quý Bạch tăng thêm mấy phần. Do đó, cô rất hăng hái chuẩn bị đồ ăn cho anh. Hứa Hủ có tính cách đơn giản, vì kính trọng nên cô thấy anh càng gần gũi. Vừa cắt hoa quả, Hứa Hủ vừa ngẫm nghĩ, sau này nên đổi cách xưng hô, gọi anh là "thầy".

Bàn bếp vừa vặn đối diện bàn ăn. Hứa Hủ cúi đầu chăm chú cắt hoa quả, Quý Bạch đặt một tay lên thành ghế phía sau, một tay nghịch chiếc bật lửa, cũng nhìn cô chăm chú.

Có lẽ trai đơn gái chiếc ở bên nhau lúc nửa đêm, ngắm mái tóc ngắn mềm mại của Hứa Hủ rủ xuống trán và hai bên tai, Quý Bạch cảm thấy trong lòng có một cảm giác ngứa ngáy và khô nóng rất khó diễn tả. Cảm giác này giống lúc cô gọi anh là "anh ba". Ngoài ra, bộ áo ngủ nữ tính mở rộng cổ, để lộ làn da trắng muốt, trắng như ly sữa trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

Đồ ăn của Quý Bạch chuẩn bị xong, hai người đồng thời chén sạch. Quý Bạch cầm đĩa chuẩn bị thu dọn, Hứa Hủ đứng dậy: "Thầy để em làm."

Quý Bạch liếc cô một cái.

Hứa Hủ đương nhiên hiểu ánh mắt anh có ý nghĩa gì. Cô ngẫm nghĩ, nhưng không tìm ra từ ngữ uyển chuyển, cô đành thẳng thắn bày tỏ ý kiến của mình: "Thưa thầy, sau này em sẽ kính trọng thầy, cố gắng theo thầy học tập."

Quý Bạch lại nhìn gương mặt ửng đỏ của Hứa Hủ: "... Được."

Thân hình cao lớn của anh ngồi bất động, Hứa Hủ đương nhiên phải cúi người xuống dọn cốc đĩa. Thân thể cô đung đưa ngay trước mắt Quý Bạch, ở cự ly rất gần. Trên thực tế, áo ngủ của cô rất rộng nên chẳng nhìn ra đường nét ở bên trong. Nhưng cũng chính vì điều đó, Quý Bạch đột nhiên nhớ tới cảm giác đầy đặn mềm mại lạ thường còn lưu lại trên đầu ngón tay từ nhiều ngày trước.

Lúc bấy giờ anh chỉ cười cho qua, bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, xúc cảm đó rất tuyệt.

Quý Bạch không còn là thiếu niên tuổi mới biết yêu. Sau khi về phòng ngủ, anh đứng trước cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm đẹp đẽ của Bắc Kinh, trong đầu toàn là hình ảnh Hứa Hủ.

Gần đây, anh thường chú ý đến cô, tựa hồ đã trở thành thói quen. Chỉ cần cô xuất hiện, ánh mắt anh dù vô tình hay hữu ý cũng dừng lại trên người cô. Ngắm mái tóc ngắn của cô, anh thấy vừa mắt,

https://thuviensach.vn

dáng người nhỏ bé của cô vừa mắt, kể cả biểu cảm bướng bỉnh của cô, anh cũng thấy vừa mắt.

Hứa Hủ không mang đến cảm giác mãnh liệt cho anh. Trên thực tế, do nguyên nhân tính cách và công việc, anh chưa từng có cảm giác đó với một người phụ nữ. Tuy nhiên, ở bên cạnh Hứa Hủ, anh thấy rất yên lành, rất dễ chịu.

Cô không giống hình mẫu người bạn gái trong dự tính của anh. Anh vốn cho rằng, năm nay gần 30 tuổi, anh càng có khả năng động lòng trước các cô gái chững chạc và trí tuệ. Khi Hứa Hủ mặc áo ngủ của người phụ nữ trưởng thành, trông cô vẫn giống một đứa trẻ, nhưng anh vẫn thấy rất tuyệt.

Quý Bạch biết rõ bản thân, anh không muốn chơi bời, càng không muốn tùy tiện thử nghiệm. Anh chẳng có thời gian để lãng phí. Anh coi bạn gái chính là đối tượng kết hôn trong tương lai.

Ngẫm nghĩ một hồi, Quý Bạch kết luận, đợi sau khi kết thúc vụ án này, anh sẽ tiến một bước tìm hiểu sâu hơn và xác nhận tâm ý mình đối với Hứa Hủ.

Sau đó, anh sẽ toàn lực theo đuổi cô.

Hai người hiện là quan hệ đồng nghiệp, quan hệ cấp trên cấp dưới, quan hệ thầy trò... Đây chẳng phải là điều kiện có lợi hay sao?

Chưa đến 6 giờ sáng ngày hôm sau, Hứa Hủ còn đang chìm trong giấc ngủ, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô tưởng có tình hình khẩn cấp, vội chạy đi mở cửa quên cả đi dép.

https://thuviensach.vn

Cửa vừa mở ra, Hứa Hủ liền nhìn thấy Quý Bạch mặc bộ đồ thể thao, thân hình cao lớn tựa vào khung cửa, anh cúi đầu nói với cô: "Em mau thay quần áo, chúng ta chạy bộ."

Hứa Hủ nghi hoặc. Kể từ lúc xảy ra vụ án Diệp Tử Tịch, hai người đã tạm dừng tiết mục thể dục buổi sáng.

"Tại sao?" Cô hỏi: "Chẳng phải đợi đến khi vụ án kết thúc?"

Quý Bạch cất giọng nhàn nhạt: "Càng vào giai đoạn căng thẳng, chúng ta càng phải giữ thể chất và tinh thần khỏe mạnh." Nói xong, anh lập tức quay người, ra ngoài phòng khách đợi cô.

"Vâng." Hứa Hủ nhận ra, lãng tử của ngày hôm qua đã khôi phục trạng thái bình thường.

Hoa viên của khách sạn buổi sáng sớm rất vắng vẻ yên tĩnh. Chạy một lúc, Hứa Hủ liền phát giác điều bất thường. Trước đây Quý Bạch luôn chạy mất hút, hôm nay cứ chạy một đoạn, anh lại dừng bước hoặc giảm tốc độ đợi cô. Sau đó, anh chạy song song cô.

Khi Quý Bạch lần thứ ba dừng lại đợi, cô không nhịn được liền hỏi: "Tại sao hôm nay anh lại giảm tốc độ đợi em?"

Quý Bạch trả lời rất tự nhiên: "Ở đây không quen, dễ bị lạc đường."

Hứa Hủ hiểu ý anh. Ngắm gương mặt anh tuấn của Quý Bạch dưới ánh ban mai, cô hơi xúc động: "Cảm ơn anh. Anh không cần lo cho em, em đã xem qua sơ đồ khách sạn, không thể nào lạc đường."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch quay đầu về phía Hứa Hủ, mỉm cười: “Thế thì tốt. Nhưng tôi chưa xem sơ đồ, vì thế chúng ta cùng chạy.”

Hứa Hủ: “Vâng.”

Hai người cùng chạy bộ, cùng ăn bữa sáng, về phòng tắm rửa, lại cùng xem tin tức buổi sáng vài phút, Thư Hàng mới bấm chuông cửa phòng.

Trước khi đến Bắc Kinh, Quý Bạch đã liên hệ với công an địa phương, lấy được danh sách sinh viên đại học H năm đó. Sau khi so sánh đối chiếu, đội của anh đã tìm ra hơn 100 người đang sống và làm việc ở thành phố Lâm, đa phần loại trừ bị tình nghi. Nhưng đây mới chỉ là bước đầu tiên.

Trọng tâm công việc của buổi sáng hôm nay là tìm gặp thầy cô giáo và bạn bè thân thiết của Diệp Tử Tịch năm đó. Thời gian học ở đây, Diệp Tử Tịch có người yêu hay không? Người yêu đó có liên quan đến cái chết của chị? Quý Bạch và Hứa Hủ không thể xác định. Nhưng bọn họ không muốn bỏ qua bất cứ manh mối nào.

Thư Hàng đã đánh tiếng trước với mấy người bạn, Quý Bạch lại đến điều tra vụ án nên nhà trường hết sức phối hợp. Hai người điều tra suốt cả buổi sáng mà không có thu hoạch. Tuy thầy cô giáo và các sinh viên cùng khóa với Diệp Tử Tịch được giữ lại trường đều có ấn tượng về cô gái xinh đẹp và xuất sắc này, nhưng họ chưa bao giờ nghe nói chị có bạn trai.

Buổi trưa, Hứa Hủ nói với Quý Bạch để cô gọi cơm hộp. Quý Bạch chưa kịp trả lời, Thư Hàng gọi điện thoại đến, bảo giúp bọn họ đặt chỗ ngồi tình nhân ở một nhà hàng gần đó. Quý Bạch quay

https://thuviensach.vn

đầu kêu Hứa Hủ không cần gọi cơm hộp, hai người ra ngoài dùng bữa.

Đến buổi chiều, cuộc điều tra cuối cùng cũng có tiến triển.

Bọn họ tìm ra một người phụ nữ tên Điền Điềm, là bạn thân của Diệp Tử Tịch năm đó, hiện sống ở Bắc Kinh. Quý Bạch gọi điện thoại liên hệ, Điền Điềm nghe tin dữ khóc nức nở. Sau khi khôi phục tâm trạng, chị cất giọng nghẹn ngào: "Anh cảnh sát, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi."

Từ thái độ của Điền Điềm, Quý Bạch và Hứa Hủ đều tin tưởng bọn họ sẽ nhanh chóng tìm ra đáp án.

Một tiếng sau, Điền Điềm tới đại học H, kể với hai người câu chuyện quá khứ.

Thì ra lúc học thạc sỹ năm thứ nhất, Diệp Tử Tịch từng yêu một người đàn ông ngoại tỉnh. Nhưng về phương diện tình cảm, chị tương đối lặng lẽ nên ngoài người bạn thân, không ai biết chị có bạn trai.

"Đó là thời điểm khoảng sáu, bảy năm trước." Điền Điềm hồi tưởng. "Lúc bấy giờ, Tử Tịch rất yêu người đàn ông đó. Cậu ta nhỏ tuổi hơn Tử Tịch, hình như còn chưa tốt nghiệp đại học. Cậu ta rất chăm đến Bắc Kinh, thường ngồi tàu hỏa cả đêm tới nơi này. Mỗi lần cậu ta đến, Tử Tịch mấy ngày không về trường. Vào dịp nghỉ hè và nghỉ đông, hai người thuê nhà ở ngoài, mấy tháng liền dính nhau như hình với bóng..."

Điền Điềm kể say sưa, Quý Bạch và Hứa Hủ im lặng lắng nghe.

https://thuviensach.vn

“Sau đó...” Điền Điềm hạ giọng, “Tử Tịch mang thai, nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn phá bỏ cái thai đó. Tuy không khỏi đau lòng nhưng cậu ấy vui vẻ tiết lộ, người bạn trai đã cầu hôn cậu ấy, nói sau khi tốt nghiệp sẽ cưới cậu ấy. Vài tháng sau, không hiểu tại sao hai người đột nhiên chia tay. Khoảng thời gian đó, Tử Tịch sa sút tinh thần trầm trọng. Cậu ấy yêu người bạn trai như vậy...”

“Anh ta là người ở đâu? Tên là gì?” Quý Bạch hỏi.

“Người thành phố Lâm, tên là...” Điền Điềm ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Nhà tôi hình như còn tấm ảnh bọn họ chụp chung. Tôi sống không xa lắm, bây giờ có thể về nhà lấy ảnh.”

Hứa Hủ ngẩn người, cảm giác lo lắng bất an của buổi tối ngày hôm qua lại xuất hiện, dường như có đầu mối quan trọng nào đó bị cô bỏ sót.

Quý Bạch gật đầu. Quay sang bắt gặp gương mặt tái nhợt của Hứa Hủ, anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, động tác rất tự nhiên: “Em sao vậy?”

Hứa Hủ không chú ý đến cử chỉ của anh, nói khẽ: “Em không sao, em đang nghĩ đến một chuyện.”

Bộ dạng này khiến Quý Bạch nhớ đến dáng vẻ ngoan ngoãn của cô lúc cắt hoa quả cho anh và gương mặt ửng đỏ của cô khi gọi anh là “thầy”. Anh mỉm cười: “Tôi và Điền Điềm đi lấy ảnh, em nghỉ ngơi một lát đi.” Không đợi Hứa Hủ từ chối, Quý Bạch lập tức cùng Điền Điềm đi ra ngoài.

Lúc nhận tấm ảnh, Quý Bạch thất thần trong giây lát.

https://thuviensach.vn

Trên ảnh, người đàn ông tuấn tú trắng trẻo cúi đầu hôn cổ người phụ nữ, thần sắc anh ta vừa chăm chú vừa si mê. Người phụ nữ có mái tóc dài bay bay, nụ cười rạng rỡ như bông hoa nở rộ, không che giấu niềm hạnh phúc ngập tràn.

Quý Bạch từng gặp người đàn ông này, anh biết anh ta là ai.

Trong thời gian Quý Bạch đi lấy ảnh, Hứa Hủ đứng trước cửa sổ văn phòng tạm thời của đại học H. Ngắm nhìn khuôn viên phủ một màu xanh đẹp đẽ, cô thầm nghĩ: sáu năm trước cô đang làm gì? Lúc đó cô bận thi đại học, hai tai không nghe những chuyện bên ngoài cửa sổ, chỉ một lòng tập trung vào sách vở.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Hứa Hủ quay đầu, chạm phải ánh mắt suy tư của Quý Bạch.

Nỗi bất an và nghi ngờ của cô cuối cùng đã được chứng thực, khi Quý Bạch đưa tấm ảnh cho cô.

“Là Hứa Tuyển.”

Phương thức nuôi dạy của bố Hứa Hủ đối với hai anh em cô luôn văn minh ôn hòa, ông không quản lý nghiêm khắc mà để họ tự do phát triển tính cách. Vì vậy, Hứa Tuyển từ rất sớm đã bắt đầu theo đuổi tiền bạc và địa vị, thứ anh cho là tiêu chí thành công của xã hội. Còn Hứa Hủ lựa chọn thứ cần thiết nhất và đơn giản nhất đối với việc làm người, đồng thời phù hợp với tài năng xuất sắc và chuyên ngành của cô, đó là lương tri và sự thật.

Hai anh em đều bận rộn, có lúc cả tháng không gặp mặt, nhưng họ không vì thế mà xa cách. Mỗi người có sở trường riêng, hai anh em

https://thuviensach.vn

luôn tôn trọng và thông cảm cho nhau, tình cảm của họ theo thời gian càng sâu đậm.

Nhưng nếu nói, bên cạnh Hứa Hủ có người che giấu chuyện lớn như vậy mà không một chút sơ hở, thì người đó chỉ có thể là Hứa Tuyển. Bởi vì cô chưa bao giờ phân tích con người anh. Trước mặt người anh trai từ nhỏ đến lớn luôn yêu thương và bảo vệ cô, thần kinh não bộ của Hứa Hủ đều không hoạt động.

Cuối ngày, phòng chờ máy bay thưa thớt người qua lại, bên ngoài ánh nắng chói chang. Hứa Hủ đứng trước bức tường kính, ngước nhìn bầu trời trong xanh một lúc. Sau đó, cô quay người đi đến bên Quý Bạch ở cách đó không xa.

Tối qua sau khi đưa cho cô xem tấm ảnh, Quý Bạch nói: "Trước khi Hứa Tuyển thoát khỏi bị tình nghi, em tạm thời dừng mọi công việc liên quan đến vụ án này."

Quý Bạch đang cầm máy di động xem tin tức, thân hình cao lớn của anh tựa vào thành ghế màu xanh nhạt của phòng chờ, bộ dạng rất bình thản, tựa hồ phát hiện bất ngờ của buổi tối hôm qua không hề khiến trái tim trầm tĩnh như đáy bể của anh xao động.

Phát giác Hứa Hủ lặng lẽ đứng trước mặt mình, Quý Bạch cũng không ngẩng đầu: "Có chuyện mau nói đi."

Hứa Hủ nhìn chằm chằm gương mặt góc cạnh của anh, cô trầm tư một lát, nói: "Thưa thầy, thầy có thể tìm hiểu tình hình từ em, với tư cách là em gái của người bị tình nghi."

Khóe miệng Quý Bạch từ từ nhếch lên, anh nhướng mắt nhìn cô. Hôm qua, sắc mặt cô rất nặng nề và u ám. Nhưng bây giờ cô đã

https://thuviensach.vn

khôi phục vẻ bình tĩnh thường lệ.

Rất tốt.

Thấy Quý Bạch không lên tiếng, Hứa Hủ nói tiếp: "Đầu tiên, em tin Diệp Tử Tịch từng là người phụ nữ anh trai em yêu nhất. Anh ấy tuy có nhiều bạn gái, nhưng do ảnh hưởng và sự giáo dục của bố em, chúng em đều thận trọng và có quan điểm truyền thống về hôn nhân. Anh ấy chưa bao giờ cầu hôn người phụ nữ khác..."

Quý Bạch cắt ngang lời cô: "Thận trọng và có quan điểm truyền thống về hôn nhân, cụ thể là chỉ điều gì?"

Hứa Hủ trầm tư suy nghĩ vài giây: "Cố gắng một lần thành công. Nếu quan hệ của hai vợ chồng trục trặc cũng tránh gây ảnh hưởng đến bậc trưởng bối và con cái."

Quý Bạch: "Chỉ một người đến cuối cùng?"

Hứa Hủ: "... Có thể nói như vậy, đây là trạng thái lý tưởng."

Quý Bạch mỉm cười: "Rất tốt, tiếp tục."

Ngữ điệu của Quý Bạch khi nói từ "rất tốt" khiến Hứa Hủ cảm thấy hơi kỳ lạ. Nhưng cô không để ý, tiếp tục nói phân tích của mình: "Hứa Tuyển không có động cơ giết người. Thứ nhất, nếu hiện tại bọn họ là người yêu, họ không cần thiết che giấu mối quan hệ. Người tình bí mật nhiều khả năng là người khác.

Thứ hai, cho dù Hứa Tuyển và Diệp Tử Tịch có mối quan hệ tình cảm mà chúng ta không biết. Trong quá khứ, Hứa Tuyển là một thanh niên hai bàn tay trắng, tuổi trẻ lông bông, có thể điên cuồng vì tình yêu. Còn bây giờ, qua nhiều năm tôi luyện trên thương

https://thuviensach.vn

trường, anh ấy có thay đổi lớn. Nếu yêu Diệp Tử Tịch mà không giành được chị ấy, Hứa Tuyển cùng lắm bất chấp thủ đoạn chiếm hữu hoặc trả thù về mặt kinh tế. Còn về chuyện giết người trút căm phẫn, không những không đoạt được chị ấy mà còn có khả năng đánh mất tất cả. Anh ấy không hành động ngu xuẩn như vậy đâu.

Thứ ba, em cho rằng giá trị lớn nhất của Hứa Tuyển đối với vụ án này, nằm ở chỗ tại sao anh ấy lại che giấu mối quan hệ tình cảm với Diệp Tử Tịch trong quá khứ. Giấu giếm người xung quanh không nói làm gì, ngay cả em, anh ấy cũng không nói thì quả là không thông chút nào. Điều này chứng tỏ, chắc chắn anh ấy biết một số bí mật nào đó của Diệp Tử Tịch, không thể nói với cô em gái làm cảnh sát, có khả năng là chuyện phi pháp. Chỉ cần hỏi rõ Hứa Tuyển, có lẽ chúng ta sẽ lần ra nguyên nhân Diệp Tử Tịch bị sát hại."

Hứa Hủ nói xong liền nhìn chằm chằm Quý Bạch, cô muốn nắm bắt sự thay đổi biểu cảm trên gương mặt anh. Đáng tiếc Quý Bạch vẫn điềm nhiêm như không, khiến cô nhìn không thấu.

"Tôi chỉ tin vào chứng cứ. Anh trai em có vô tội hay không, tôi sẽ điều tra rõ ràng." Quý Bạch cất giọng bình thản.

Hứa Hủ gật đầu. Cô vừa định ngồi xuống, chợt nghe anh nói tiếp: "Có điều, xét về tình cảm riêng tư, tôi cũng hy vọng anh trai em vô tội."

Hứa Hủ ngẩn người.

Sắp đến giờ máy bay cất cánh, phòng chờ rộng lớn đã bắt đầu có nhiều người đi qua đi lại, xung quanh ồn ào huyên náo.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nhàn nhã ngồi trong bối cảnh tạp loạn. Giọng nói của anh nồng hậu, trầm thấp, không nhanh không chậm. Đôi mắt đen hun hút của anh tỏa ra vẻ ôn hòa hiếm thấy, gương mặt điển trai của anh ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Hứa Hủ đứng trước mặt Quý Bạch, lặng lẽ đối mắt anh. Tiếng ồn ào ở xung quanh tựa như biến mất. Một cảm giác ấm áp và yên lành âm thầm lan tỏa trong lòng cô. Cô cảm kích nghĩ, anh nói "tình cảm riêng tư" chắc là nhấn mạnh mối quan hệ thầy trò. Anh đúng là một người thầy ngoài lạnh trong nóng.

Nhìn vào đôi mắt đầy vẻ kính cẩn của Hứa Hủ, Quý Bạch thầm nghĩ: quả nhiên cô không bắt được tín hiệu kiểu này... Được thôi, anh cũng không sốt ruột, nước chảy đá mòn, anh sẽ chuẩn bị chu đáo rồi hành động, lượng biến rồi sẽ đến chất biến.

Tin vui đến nhanh hơn hai người tưởng tượng.

Khi máy bay hạ cánh, Quý Bạch vừa mở máy di động liền nhận được điện thoại. Sau vài câu trao đổi ngắn gọn, anh quay đầu nhìn Hứa Hủ đi sau mình vài bước: "Xem ra em không được nghỉ rồi."

Hứa Hủ lập tức dừng bước.

Quý Bạch nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp: "Hứa Tuyển có bằng chứng ngoại phạm. Hôm xảy ra vụ án, cậu ấy làm thêm ở công ty đến 23 giờ, sau đó cùng hai đồng nghiệp đi ăn uống đến tờ mờ sáng. Cậu ấy thoát khỏi diện bị tình nghi, bây giờ đang ở cục cảnh sát, đề nghị nói chuyện với em."

Hứa Hủ thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng cô cong lên.

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Quý Bạch chứng kiến nụ cười rạng rỡ như vậy trên gương mặt Hứa Hủ. Cả khóe miệng và khóe mắt cô đều tràn ngập ý cười. Mặc dù vậy, cô cũng không giống người phụ nữ khác, không có một động tác và ngôn ngữ thừa thải. Cô chỉ đứng yên lặng một chỗ, nhìn anh tươi cười.

Khiến anh cảm thấy vừa an lành vừa dễ chịu.

Lúc này, ánh mắt Hứa Hủ để lộ sự cảm kích sâu sắc. Cô đoán Quý Bạch đã kêu người đi điều tra ngay từ đầu, Hứa Tuyển mới có thể nhanh chóng thoát khỏi bị tình nghi.

Nghĩ đến đây, Hứa Hủ tiến lên phía trước một bước, giơ hai tay về phía Quý Bạch.

Tim Quý Bạch run nhẹ. Cô muốn ôm anh? Dù chỉ là cái ôm cảm ơn, anh tất nhiên sẽ không từ chối.

Sau đó...

Hai tay Hứa Hủ nắm chặt bàn tay Quý Bạch, cô cung kính cúi thấp người, ngữ khí vô cùng trịnh trọng: “Cảm ơn thầy. Cảm ơn nhiều.”

Phòng thẩm vấn của cục cảnh sát chỉ có một ô cửa sổ nho nhỏ, ánh đèn vàng chiếu xuống bộ bàn ghế đơn giản. Bức tường trắng vừa lạnh lẽo vừa nghiêm túc. Hứa Tuyển mặc bộ comple màu đen đứng trước cửa sổ nhỏ, dáng hình anh cao ráo nổi bật.

Nghe tiếng bước chân, Hứa Tuyển quay đầu mỉm cười: “Hứa Hủ, cà phê ở cơ quan em khó uống quá.”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ không đáp lời, cô ngồi xuống ghế, đi thẳng vào vấn đề: "Tại sao anh không nói cho em biết chuyện về Diệp Tử Tịch?"

Hứa Tuyển thu lại nụ cười, dõi mắt ra màn đêm bên ngoài cửa sổ. Một lúc sau, anh mới nói: "Anh xin lỗi, anh không muốn nhắc đến cô ấy."

Hứa Hủ ngẩn người.

Hai anh em im lặng một lúc, Hứa Hủ lại lên tiếng: "Được, em có thể hiểu. Anh còn che giấu điều gì? Bất kể lúc còn sống chị ấy có làm chuyện trái phép, nhưng người chết cũng đã chết rồi. Bây giờ anh nên nói ra tất cả những điều anh biết, chúng em mới có thể tìm ra hung thủ."

Hứa Tuyển nhìn Hứa Hủ chăm chú, Hứa Hủ bình tĩnh đối mắt anh. Một lúc sau, Hứa Tuyển đi đến bên bàn ngồi xuống, anh ngoảnh đầu châm một điếu thuốc rồi trầm mặc.

Trong hai mươi bảy năm cuộc đời Hứa Tuyển, chưa có một người phụ nữ nào khiến anh cảm thấy sinh mệnh đốt cháy mãnh liệt như Diệp Tử Tịch.

Trong hai người, Hứa Tuyển mới là người yêu tiền bạc và coi lợi ích là trên hết. Anh từng hứa với Diệp Tử Tịch, tương lai anh nhất định dùng đế quốc tiền bạc của anh, giúp cô xây dựng ước mơ.

Nhưng Diệp Tử Tịch không thể đợi anh. Cổ phần bị thôn tính, Diệp thị bị thôn tính giống một cái gai cắm sâu trong trái tim cô. Mà cọng rơm đè chết lạc đà, chính là lúc Diệp Tử Tịch gần tốt nghiệp, một cấp dưới cũ của bố cô nói cho cô biết, năm đó bố cô

https://thuviensach.vn

ốm nặng, nếu Diệp Lan Viễn chịu bán nhà máy lấy tiền chữa trị, có lẽ bố cô không đến nỗi mất mạng.

"A Tuyển, công ty Long Tây ban đầu gọi là Long Tịch, bố em lấy tên em để đặt cho công ty." Diệp Tử Tịch nói câu đó rồi một mình bỏ đi, quyết chí giành lại cổ phần vốn thuộc về mình.

Sau khi lăn lộn trên thương trường, Hứa Tuyển ít nhiều hiểu ra vấn đề. Thực tế cuộc sống lấy đâu ra nhiều tình tiết cẩu huyết như vậy? Kẻ tiết lộ tin tức Diệp Lan Viễn không chịu cứu chữa bố Diệp Tử Tịch cho cô biết, có lẽ chính là người của Diệp gia. Đây là một chiêu mượn dao giết người bẩn thỉu.

"Diệp Tử Tịch vì muốn lấy lại cổ phần nên mới quay về Diệp thị?" Hứa Hủ hỏi. "Chị ấy đã làm những gì? Chuyện này có khả năng liên quan đến nguyên nhân chị ấy bị giết chết?"

Hứa Tuyển lắc đầu: "Anh không rõ. Anh chỉ biết mấy năm nay cô ấy luôn từng bước thực hiện kế hoạch, nhưng cô ấy không chịu tiết lộ với anh."

Hứa Hủ lại hỏi: "Anh và chị ấy vẫn còn giữ quan hệ à?"

"Sau khi cô ấy quay về thành phố Lâm, bọn anh ở bên nhau mấy buổi tối. Chỉ có vậy mà thôi." Hứa Tuyển trả lời.

"Ở thành phố Lâm chị ấy có tình nhân không?"

Hứa Tuyển trầm mặc trong giây lát: "Một lần hết giờ làm, anh đã lái xe đi theo cô ấy."

Sau đó thì sao? Sau đó anh nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen đi qua, gương mặt người đàn ông bị cửa xe che khuất. Hắn có dáng

https://thuviensach.vn

người cao lớn, mặc comple nghiêm chỉnh. Hắn ôm eo Diệp Tử Tịch, thậm chí anh còn lờ mờ nhìn thấy bàn tay hắn tùy tiện thò vào trong áo Diệp Tử Tịch. Cả người Diệp Tử Tịch dính chặt vào người hắn. Anh chưa bao giờ chứng kiến bộ dạng hèn mọn nhu thuận này của cô.

"Người đó là ai?" Hứa Hủ hỏi.

"Anh không biết. Nhưng mục tiêu của Diệp Tử Tịch rất kiên định. Anh nghĩ, cô ấy sẽ không làm chuyện vô dụng."

Hai anh em trò chuyện ở trong phòng. Quý Bạch và mấy đồng nghiệp đứng ở bên ngoài, cách lớp kính màu thẫm. Nghe đến đây, Triệu Hàn ngập ngừng: "Ý của anh ta là..."

Quý Bạch bình thản trả lời: "Ý của cậu ta là, người đàn ông đó rất có khả năng là kẻ đồng lõa của Diệp Tử Tịch ở Diệp gia."

Sau khi hoàn tất việc lấy lời khai, Hứa Hủ đưa Hứa Tuyển về nhà. Khi cô chuẩn bị quay lại cục cảnh sát, Hứa Tuyển đột nhiên nói: "Anh muốn xem ảnh Diệp Tử Tịch lúc cô ấy qua đời."

Hứa Hủ trầm mặc vài giây, gật đầu: "Em sẽ lấy cho anh xem, nhưng anh phải chuẩn bị tinh thần."

Hứa Tuyển nhìn tấm ảnh hồi lâu. Cuối cùng, anh giơ hai tay che mặt, gục đầu xuống.

Hứa Hủ tiến lại gần, kéo anh vào lòng. Cảm giác có giọt nước chảy xuống kẽ tay anh, tim Hứa Hủ nhói đau, cô hỏi khẽ: "Lúc ở cục cảnh sát em không hỏi anh. Tại sao anh nói, anh không muốn

https://thuviensach.vn

nhắc đến chị ấy? Ngay cả em và bố, anh cũng không muốn tâm sự hay sao?”

Hứa Tuyển không trả lời.

Anh làm sao có thể nói với cô em gái nhỏ của anh, sau khi chia tay người phụ nữ đó, người anh trai đa mưu túc trí lão luyện của cô trên thực tế thường thức trắng đêm, mở mắt cho đến khi trời sáng suốt mấy năm liền? Anh làm sao có thể nói, lúc nghe tin người phụ nữ đó chết, anh đứng giữa phòng họp đông người nóng bức, mà như đứng trên cánh đồng hoang vu mênh mông lạnh giá?

Hứa Tuyển ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt lo lắng của em gái, anh vò tóc cô cười cười: “Có nói em cũng không hiểu.”

Hứa Hủ lặng thinh. Cô nghĩ, ở đây không có chuyện hiểu hay không hiểu. Bất cứ sự lựa chọn nào trong cuộc đời con người cũng mang lại kết quả được mất, Diệp Tử Tịch đã chọn sai hướng đi.

Tối muộn, đội cảnh sát hình sự kết hợp tình hình điều tra trước đó và thông tin Hứa Tuyển mới cung cấp, tiến hành cuộc họp chung.

Lão Ngô báo cáo tình hình điều tra cụ thể: Thứ nhất, cuộc điều tra quy mô lớn những đối tượng khả nghi ở bên ngoài như kẻ xấu đột nhập gây án... không có kết quả.

Thứ hai, đội đã điều tra cả khu vực núi Lâm An, nhưng không phát hiện chứng cứ hoặc dấu vết có giá trị.

Thứ ba, kể từ ngày xảy ra vụ án, đội đã cử người giám sát đám người của Diệp gia 24/24 giờ, vẫn chưa phát hiện dấu hiệu bất thường. Lời khai của bọn họ cũng không có sơ hở.”

https://thuviensach.vn

Đại Hồ nói: “Theo tình hình trước mắt, những động cơ giết người khác đều không thành lập. Lời nói của Hứa Tuyển có độ tin cậy cao. Việc Diệp Tử Tịch âm thầm trả thù Diệp thị đã bị người của Diệp gia biết, gây ra xung đột nên chị ta mới bị giết chết.”

“Kẻ liên kết với Diệp Tử Tịch đối phó Diệp gia, không thể là con cái nhà họ Diệp.” Diêu Mông lên tiếng: “Có khả năng nhất là hai người con rể.”

Quý Bạch cất giọng thâm trầm: “Tôi đồng ý với quan điểm của mọi người. Trọng tâm điều tra tiếp theo đặt vào người của Diệp gia. Lão Ngô, bọn họ có bằng chứng ngoại phạm không?”

Lão Ngô xem tài liệu, nói: “Mọi người về cơ bản đều có bằng chứng ngoại phạm. Nhưng qua hai ngày đi sâu điều tra, chúng tôi phát hiện một vấn đề.”

“Vấn đề gì vậy?”

Lão Ngô trả lời: “Người có bằng chứng ngoại phạm chuẩn xác là Diệp Lan Viễn và con cả Diệp Tử Cường. Trong phòng Diệp Lan Viễn luôn có người giúp việc, tối hôm đó ông ta không ra ngoài. Hơn nữa, sức khỏe của ông ta không thích hợp lái ô tô. Còn thời điểm sau 22 giờ, Diệp Tử Cường ở công ty xử lý công việc liên quan đến đại lý ở hải ngoại, camera giám sát có thể chứng minh điều đó.”

Hứa Hủ gật đầu: “Theo sự mô tả của Hứa Tuyển, người đàn ông có quan hệ thân mật với Diệp Tử Tịch khoảng ba mấy bốn mươi tuổi.”

https://thuviensach.vn

Lão Ngô nói tiếp: “Tối hôm đó, vợ chồng cô hai và cô ba về ngôi nhà lớn Diệp gia trước 10 giờ và không đi ra ngoài. Chúng tôi tìm hiểu thì được biết, bởi vì Diệp Lan Viễn không thích camera nên Diệp gia không lắp CCTV. Diệp gia rất rộng, mấy ngôi biệt thự ở bên trong cách nhau khá xa. Nếu bọn họ nửa đêm rời khỏi Diệp gia, chưa chắc đã bị phát hiện. Vì vậy, kẻ tình nghi bây giờ chỉ còn lại vợ chồng cô hai và vợ chồng cô ba.”

“Ngày mai chúng ta đi thăm Diệp gia.” Quý Bạch lên tiếng.

Ngày hôm sau.

Lúc được thư ký thông báo cảnh sát hình sự lại một lần nữa đến tận cửa hỏi thăm, con trai cả Diệp Tử Cường đang ngồi trong văn phòng nghe trợ lý báo cáo, anh ta hơi ngẩn người.

Con gái thứ hai Diệp Cẩn đang triệu tập cuộc họp các phòng ban, chị ta trầm tư trong giây lát rồi gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Con rể thứ hai Ngô Tạ vừa đến văn phòng không bao lâu, cầm cốc cà phê nhìn thư ký, trầm mặc không lên tiếng.

Con gái thứ ba Diệp Tiếu đang đứng bên cửa sổ dõi theo dòng xe cộ dưới đường, chị ta chau mày nói với thư ký: “Vẫn còn chưa xong sao?”

Con rể thứ ba Trương Sĩ Ung đang ở trong văn phòng gặp lãnh đạo cao cấp của một tập đoàn khác. Nghe thư ký thông báo, anh ta chỉ hơi dừng lại rồi mỉm cười lịch sự với khách: “Xin lỗi, hôm nay chúng ta bàn đến đây thôi, lúc khác tôi mời anh ăn cơm coi như nhận lỗi. Mời cảnh sát vào đi.”

https://thuviensach.vn

Trụ sở Diệp thị nằm ở trung tâm CBD. Giữa những tòa cao ốc nguy nga lộng lẫy, tòa nhà cao chọc trời màu xám thẫm của Diệp thị vừa to lớn vừa nổi bật.

Để tránh tình trạng đánh rắn động cỏ, hôm nay Quý Bạch không dẫn theo nhiều người. Anh, Hứa Hủ và Lão Ngô đợi ở phòng tiếp tân tao nhã một lúc, cửa phòng mở ra, Diêu Mông và nhân viên tiếp khách của đối phương tươi cười đi vào.

"Sếp, đã bố trí xong, chúng ta có thể bắt đầu rồi ạ." Diêu Mông cất giọng rõ ràng dứt khoát.

Một khi Diêu Mông tham gia công tác liên hệ ở bên ngoài, hiệu suất lúc nào cũng rất cao. Quý Bạch mỉm cười gật đầu: "Em vất vả rồi."

Diêu Mông cười cười, đứng cạnh Lão Ngô. Quý Bạch dẫn Hứa Hủ, bốn người chia nhau hành động.

Nền đá hoa dưới mặt đất bóng loáng, khu làm việc rộng lớn bận rộn và yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gõ bàn phím, tiếng lật giở tài liệu, tiếng bước chân... Quý Bạch và Hứa Hủ đi theo nhân viên hành chính, xuyên qua hành lang dài và hẹp tràn ngập ánh nắng. Thỉnh thoảng có nhân viên đang làm việc ngẩng đầu dò xét Quý Bạch và Hứa Hủ. Ánh mắt của bọn họ đầy vẻ nghi hoặc, cảnh giác và nghiền ngẫm.

Văn phòng của anh cả Diệp Tử Cường ở cuối hành lang.

Ngành nghề chủ yếu của Diệp thị bao gồm bất động sản, sản xuất linh kiện ô tô, IT, ăn uống. Diệp Tử Cường phụ trách quản lý sản xuất và mua nguyên vật liệu.

https://thuviensach.vn

Văn phòng của Diệp Tử Cường rất rộng, đủ chứa tới năm mươi người. Tuy nhiên, trang trí nội thất y hệt khu làm việc của nhân viên bình thường, không xa hoa hay mang phong cách riêng.

Vừa ngồi xuống, Quý Bạch liền mỉm cười: "Xin lỗi đã làm phiền, cảm ơn Diệp tổng phối hợp với công việc của cảnh sát chúng tôi."

Sắc mặt vốn vô cảm của Diệp Tử Cường lộ ý cười: "Đây là chuyện nên làm, tôi cũng hy vọng sớm bắt được hung thủ." Diệp Tử Cường năm nay 40 tuổi, thân hình cao lớn phát tướng, diện mạo hơi hung dữ. Nụ cười khiến gương mặt anh ta hòa nhã không ít.

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, Hứa Hủ nhanh chóng quan sát một lượt xung quanh. Giá sách bày đầy sách, đa phần là sách quản lý kinh tế, một ít sách quân sự, một số con dao quân đội Thụy Sĩ làm đồ trang trí. Có thể thấy sở thích của người con trai trưởng Diệp gia có phong cách nam tính như tướng mạo của anh ta. Ngoài ra còn một số sách báo tạp nham để xen kẽ trên giá sách như: tạp chí thời trang, xe hơi, điện ảnh, tiểu thuyết ăn khách...

Trên bàn làm việc ngoài đồ dùng văn phòng còn có hộp thuốc, bật lửa, chìa khóa của Diệp Tử Cường. Hứa Hủ không phát hiện ra điều bất thường gì.

Sau khi hỏi vài câu vô thưởng vô phạt, Quý Bạch đi vào vấn đề chính: "Theo trình tự, chúng tôi muốn biết lịch trình của anh hôm xảy ra vụ án."

Diệp Tử Cường nhìn Quý Bạch chằm chằm. Nụ cười đã tắt nên diện mạo của anh ta trông khá dữ tợn: "Lần trước các anh đã hỏi

https://thuviensach.vn

rồi.”

Quý Bạch cười rất nhạt: “Lần này chúng tôi cần tìm hiểu tỉ mỉ hơn.”

Diệp Tử Cường hạ giọng: “Được thôi. 10 giờ tôi còn một cuộc họp, chúng ta cố gắng tiết kiệm thời gian.”

“Được.”

Lời khai của Diệp Tử Cường giống hệt khai với Lão Ngô lần trước: “Khoảng 6 giờ rưỡi tối ngày hôm đó, tôi và chồng cô ba Trương Sĩ Ung cùng ăn cơm tối. Sau đó, tôi lái xe một vòng quanh thành phố để mua bánh ở cửa hiệu lâu đời cho bà xã rồi về nhà. Trên đường, tôi nhận được điện thoại của cô hai về việc phê chuẩn một lô nguyên vật liệu. Tôi định lái xe về nhà, kết quả giữa đường nhận được điện thoại của đại lý tiêu thụ ở nước ngoài. Thế là tôi quay lại công ty, xử lý công việc từ 22 giờ đến hơn 2 giờ sáng.”

Hứa Hủ ngẩng đầu quan sát anh ta. Sắc mặt Diệp Tử Cường tuy lạnh lùng và nghiêm túc, nhưng không che giấu vẻ căng thẳng. Gương mặt anh ta hơi đỏ, trong lúc nói, anh ta không ngừng uống trà.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Diệp Tử Cường, Quý Bạch không lập tức đi gặp chị hai Diệp Cẩn, mà đưa Hứa Hủ xuống dưới tầng một. Hai người ra vườn cây xanh vắng vẻ trước tòa cao ốc, trao đổi ý kiến.

“Em thấy thế nào?” Quý Bạch hỏi nhỏ.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ trầm tư trong giây lát, trả lời: “Dựa theo sự mô tả của chúng ta về hung thủ, một trong hai tên thuộc loại người dễ kích động và do dự. Tố chất tâm lý của Diệp Tử Cường không tốt lắm, rõ ràng có khuynh hướng chống đối chúng ta. Tuy nhiên, chỉ dựa vào điểm này, chúng ta không thể đưa ra kết luận chắc chắn. Rất nhiều người thường rơi vào trạng thái căng thẳng khi đối diện với sự thẩm vấn của cảnh sát.

Hơn nữa, căn cứ theo tin tức Lão Ngô thu thập, ai cũng biết Diệp Tử Cường có tính cách ngay thẳng thô lỗ. Anh ta từ nhỏ đã theo bố đi làm ăn, thời thanh niên mấy lần bị bắt vào đồn cảnh sát do đánh nhau trong lúc buôn bán. Anh ta không thoải mái khi gặp cảnh sát, có phản ứng bài xích từ nội tâm. Có lẽ vì thế anh ta mới không bình tĩnh. Quan trọng hơn, anh ta có chứng cứ ngoại phạm.”

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát, gật đầu: “Chúng ta lên đi.”

Vừa đi đến đại sảnh, di động của Quý Bạch đổ chuông. Cục trưởng gọi điện đến hỏi về tiến triển của vụ án.

Quý Bạch vẫy tay, ra hiệu Hứa Hủ lên trên trước.

Kết thúc cuộc điện thoại, Quý Bạch hút thuốc một lúc mới vào bên trong. Vừa đi mấy bước, anh liền nhìn thấy Hứa Hủ đang đứng quay lưng về phía anh, bên cạnh đài phun nước của tòa nhà. Dáng người nhỏ bé của cô thẳng tắp, Diệp Tử Kiêu mặc comple đứng đối diện cô đang nói câu gì đó. Thân hình cao lớn của anh ta gần như bao trùm Hứa Hủ.

Quý Bạch tắt điếu thuốc, đi về phía hai người.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày này, cuộc sống và công việc của Diệp Tử Kiêu đã khôi phục bình thường, nhưng đầu óc anh ta vẫn thường nghĩ đến hiện trường vụ hung án ngày hôm đó. Sáng sớm hôm nay, nghe nói đội hình sự đến Diệp thị điều tra, anh ta đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ không thể tưởng tượng nổi: lẽ nào phía cảnh sát cho rằng, người tình của Diệp Tử Tịch, hung thủ giết chị là người của Diệp gia?

Ý nghĩ này khiến Diệp Tử Kiêu đứng ngồi không yên. Nghe nói Quý Bạch và Hứa Hủ đang trò chuyện với Diệp Tử Cường ở tầng dưới, anh ta liền đi xuống, vừa vặn gặp Hứa Hủ.

Hứa Hủ đương nhiên kín miệng, hỏi câu gì cũng chỉ trả lời: "Không tiện tiết lộ." Có điều, Diệp Tử Kiêu cũng lường trước phản ứng của cô nên không tiếp tục truy vấn.

Trò chuyện vài câu, ngắm nhìn gương mặt mộc mạc thuần khiết và bình thản của Hứa Hủ, tâm trạng bứt rứt của anh ta vơi đi không ít. Trong lòng Diệp Tử Kiêu dội lên cảm giác quen thuộc, đó là một chút chua xót, một chút ngọt ngào, khó chịu pha lẫn nỗi khát khao.

"Gần đây em rất bận đúng không?" Diệp Tử Kiêu vô thức mềm mỏng. "Em vất vả nhiều. Cảm ơn tất cả những gì em đã làm vì Diệp Tử Tịch."

"Anh không cần khách sáo." Hứa Hủ từ tốn trả lời.

Thái độ xa cách của cô khiến Diệp Tử Kiêu không mấy dễ chịu, anh ta buột miệng: "Hứa Hủ, anh sẽ thay đổi."

Hứa Hủ ngẩn người. Cô còn chưa kịp trả lời, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói lãnh đạm xen ngang: "Thay đổi gì cơ?"

https://thuviensach.vn

Trước đó, ấn tượng của Diệp Tử Kiêu về Quý Bạch là một người đàn ông "cũng bị Hứa Hủ phủ nhận" và "không có quan hệ với Hứa Hủ ngoài công việc". Vì vụ án Diệp Tử Tịch, sau mấy lần tiếp xúc, anh ta có ấn tượng không tồi về Quý Bạch.

Diệp Tử Kiêu mỉm cười gật đầu với Quý Bạch: "Không có gì." Nói xong, anh ta quay sang Hứa Hủ: "Không làm phiền em nữa, hai người cứ bận việc."

Hứa Hủ gật đầu. Vừa định bước đi, Diệp Tử Kiêu bất chợt nhìn thấy Quý Bạch giơ tay vỗ nhẹ lên gáy Hứa Hủ, động tác rất tự nhiên, anh cười nói với cô: "Chúng ta đi thôi."

Hứa Hủ trả lời: "Vâng ạ."

Diệp Tử Kiêu liếc Quý Bạch, đúng lúc Quý Bạch cũng liếc anh ta một cái.

Thang máy chạy thẳng lên tầng trên, trong thang máy chỉ có Quý Bạch và Hứa Hủ. Im lặng một lúc, Quý Bạch đột nhiên nói: "Gần đây công việc bận rộn quá, em vất vả rồi."

Hứa Hủ lập tức đáp: "Không sao đâu ạ."

"Em cũng không có thời gian đi coi mắt." Quý Bạch cười cười.

Vẻ mặt anh ôn hòa hiếm thấy, làm Hứa Hủ hơi xấu hổ. Cô giải thích: "Em không vội, là người nhà sốt ruột. Người nhà em nói đợi vụ án kết thúc, họ sẽ giới thiệu đối tượng khác cho em."

Quý Bạch: "... Ờ, đi thôi."

Đối tượng hỏi thăm thứ hai là chị hai Diệp Cẩn.

https://thuviensach.vn

Diệp Cẩn quản lý các phòng ban hậu cần của tập đoàn như tài vụ, hành chính, tài nguyên nhân lực... Văn phòng của chị ta thể hiện rõ phong cách cá nhân, sạch sẽ và sáng loáng. Tài liệu sách vở xếp đâu ra đấy. Tuy không có đồ nội thất sang trọng nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy ngăn nắp gọn gàng và dễ chịu.

Diệp Cẩn năm nay 35 tuổi, tốt nghiệp ngành tin học, bắt đầu cùng bố và anh trai lập nghiệp từ mười mấy năm trước. Vì tính cách hướng nội nên lúc bấy giờ, chị ta chỉ phụ trách công việc hành chính của công ty. Diệp Cẩn để tóc ngắn, dáng người gầy gò, đeo kính. Trong bốn người con của Diệp gia, ngoại hình của Diệp Cẩn bình thường nhất, thần thái của chị ta thể hiện rõ sự thận trọng.

Diệp Cẩn cho biết, hôm xảy ra vụ án, chị ta rời khỏi công ty lúc 7 giờ rưỡi tối, một mình đi quán nhỏ bên đường ăn tối. Sau đó, chị ta nhận được cuộc điện thoại liên quan đến khoản tiền mua nguyên vật liệu của một dự án bất động sản. Vì vậy, chị ta gọi điện cho Diệp Tử Cường. Sau khi thảo luận xong, chị ta về ngôi nhà lớn Diệp gia vào khoảng 9, 10 giờ, từ lúc đó đến sáng hôm sau không đi ra ngoài.

Quý Bạch chăm chú lắng nghe, liên tục gật đầu. Sau đó, anh lên tiếng: “Theo trình tự, tôi cần hỏi một vấn đề, vấn đề này tôi cũng hỏi tất cả những người có liên quan đến vụ án. Sau 10 giờ đêm, liệu có người nào có thể chứng minh, chị ở nhà không ra ngoài?”

Diệp Cẩn trầm mặc một lát, trả lời: “Ông xã tôi có tính không?”

Quý Bạch: “Có người khác không?”

https://thuviensach.vn

Diệp Cẩn ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Hôm đó, khoảng hơn 11 giờ, tôi có xuống vườn hoa ở dưới nhà ngồi một lúc. Nhưng bấy giờ, người giúp việc đã đi ngủ hết, tôi không thấy ai.”

Khi Quý Bạch kết thúc cuộc trò chuyện, Hứa Hủ đề xuất: “Tôi cần xem tài liệu các phòng ban do chị quản lý và ghi chép công việc của chị. Nếu có tài liệu bảo mật, chị có thể bỏ ra trước.”

Từ đầu đến cuối, Hứa Hủ chỉ im lặng ghi chép nên khi cô nói, Diệp Cẩn khó tránh khỏi quay sang nhìn cô chăm chú.

Quý Bạch mỉm cười bổ sung một câu: “Không chỉ phòng ban của chị, nếu có thể được, tốt nhất chị hãy cho chúng tôi xem tất cả tài liệu cơ bản của các phòng ban khác trong công ty. Đây cũng là một phần của trình tự điều tra, sẽ không mất nhiều thời gian của mọi người.”

Hai người rời khỏi văn phòng Diệp Cẩn, đến lối rẽ không một bóng người, Quý Bạch liếc Hứa Hủ, giọng nói trầm thấp của anh ẩn hiện ý cười: “Em muốn xem tài liệu làm việc của Diệp Cẩn để phân tích con người chị ta?”

Hứa Hủ gật đầu.

Quý Bạch mỉm cười: “Em nên khéo léo một chút, ai lại nói thẳng ra như vậy.”

Hứa Hủ: “... Em biết rồi.”

Quý Bạch nhìn gương mặt nghiêng hơi cúi của cô, Quý Bạch cất giọng từ tốn: “Tất nhiên khi nói chuyện với tôi, em không cần vòng vo.”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn anh: “Em hiểu. Anh từng nói, anh không thích trò đó.”

Quý Bạch đã quen với phản ứng của Hứa Hủ. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ cười cười mà không giải thích.

Thư ký của Diệp Cẩn đưa máy vi tính cho Quý Bạch, giới thiệu: “Công ty có năm hệ thống lớn: Xử lý hành chính, xét duyệt nghiệp vụ, quản lý tài vụ... Xử lý hành chính là máy chủ, bốn hệ thống khác có thể đăng nhập thông qua máy chủ này.”

Quý Bạch đại khái lướt qua một lượt, cười nói: “Không tồi, tốc độ rất nhanh.”

Người thư ký mỉm cười: “Đúng thế, chỉ có hệ thống hành chính là lâu đời nhất, tồn tại từ những năm đầu công ty thành lập. Còn về bốn hệ thống lớn kia, khoảng năm, sáu năm trước công ty bỏ ra cả chục triệu mời công ty IT nước ngoài thiết kế. Bây giờ Tử Kiêu đã về nước nên phương diện hệ thống máy tính do cậu ấy quản lý.”

Trong lúc Quý Bạch kiểm tra thông tin cơ bản của công ty, Hứa Hủ xem xét chế độ công tác, quy trình và ghi chép công việc ở một máy tính khác.

Buổi trưa, bốn người của đội hình sự cùng ăn trưa. Còn mấy chục phút nữa mới đến giờ làm việc của Diệp thị, bốn người liền đi tới công viên Thụy Anh ở gần đó, trao đổi nội dung cuộc điều tra sáng nay.

Lão Ngô lần trước đã nói chuyện với người nhà họ Diệp, nên hôm nay ông dẫn Diêu Mông đi gặp một số nhân viên của công ty. Hiện tại vẫn chưa phát hiện manh mối có giá trị.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ: “Hãy nói suy nghĩ của em.”

Hứa Hủ gật đầu: “Cho đến bây giờ, Diệp Tử Cường xem ra không có điểm đáng nghi. Về phần Diệp Cẩn...” Cô dừng lại một hai giây: “Xét về mặt quản lý phòng ban, những phòng ban do chị ta quản lý có chế độ quy trình đơn giản và chặt chẽ nhất trong tất cả phòng ban của trụ sở chính và công ty con. Ngoài ra, tôi đã xem số liệu thống kê cơ bản trong hệ thống hành chính, thời gian lưu chuyển văn kiện bình quân của các phòng ban khác mất một đến hai ngày, trong khi đó, phòng ban do Diệp Cẩn quản lý chỉ mất bốn tiếng đồng hồ. Vì vậy, tôi cho rằng chị ta có năng lực làm việc vô cùng xuất sắc. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa có phát hiện khác nên không thể đưa ra suy đoán.”

Lão Ngô và Diêu Mông cảm thấy hơi bất ngờ. Bởi vì hai người từng gặp Diệp Cẩn, họ đều cho rằng chị ta là người hiền lành ôn hòa, thành tích công việc và sự đánh giá của những người xung quanh chỉ ở mức trung bình. Diệp Cẩn là người ít được chú ý nhất trong số các lãnh đạo cao cấp của Diệp thị.

Quý Bạch nở nụ cười nhàn nhạt: “Tôi đồng ý. Không chỉ có vậy, Diệp Cẩn phù hợp với đặc điểm hung thủ có IQ cao thứ hai. Chị ta lại không có chứng cứ ngoại phạm. Do đó, chị ta là một trong những kẻ tình nghi, chúng ta cần tập trung theo dõi.”

Lần này, Lão Ngô và Diêu Mông đều ngớ người, Hứa Hủ nhìn Quý Bạch chăm chú.

Quý Bạch dõi mắt về tòa cao ốc Diệp thị ở nơi không xa, anh bình thản giảng giải về hệ thống IT của Diệp thị: “Công ty bỏ cả chục triệu để thiết kế hệ thống IT, vậy mà vẫn giữ nguyên hệ thống cũ,

https://thuviensach.vn

còn cho nó làm máy chủ. Điều này chứng tỏ trình độ thiết kế của hệ thống cũ rất xuất sắc, có khả năng nhìn xa trông rộng, nên mới có thể kết nối với hệ thống của nước ngoài vào mấy năm sau. Mười mấy năm trước, Diệp thị chỉ có hơn chục nhân viên, trong đó một mình Diệp Cẩn xuất thân ngành tin học. Hơn nữa, lúc đó công ty còn nhỏ, không thấy hồ sơ ghi chép mời công ty IT bên ngoài lập trình. Một nữ sinh vừa tốt nghiệp đại học, nếu có thể thiết kế hệ thống như vậy, chứng tỏ IQ và khả năng nhận thức của người đó vô cùng xuất chúng."

Quý Bạch vừa dứt lời, ba người đều trầm mặc. Vài giây sau, Diêu Mông hỏi: "Xem ra, Diệp Cẩn chính là tội phạm có IQ cao?"

Quý Bạch từ tốn trả lời: "Cũng chưa chắc. Trong số mấy người con của Diệp thị, Diệp Cẩn không hẳn là người duy nhất có IQ cao."

Người Quý Bạch và Hứa Hủ gặp đầu tiên vào buổi chiều là chồng chị hai Ngô Tạ. Anh ta phụ trách ngành ăn uống của tập đoàn Diệp thị.

Trong văn phòng trang trí tao nhã tinh tế, Ngô Tạ ngồi đối diện hai người, thần sắc rất bình tĩnh. Anh ta năm nay ba mươi bảy tuổi, nhưng gương mặt trắng trẻo trẻ trung phảng phất mới ngoài ba mươi một chút.

"Tôi có thể giúp gì cho hai người?" Ngô Tạ nở nụ cười nhàn nhạt, lịch sự mà xa cách.

Quý Bạch nhìn thẳng vào anh ta: "Theo trình tự, chúng tôi cần tìm hiểu lịch trình của anh hôm xảy ra vụ án."

https://thuviensach.vn

Ngô Tạ gật đầu.

Lời khai của anh ta rất đơn giản rõ ràng: Tối hôm đó anh ta có bữa cơm khách, hơn 9 giờ mới kết thúc. Gần 10 giờ anh ta về đến nhà. Sau đó anh ta ngủ một mạch tới sáng ngày hôm sau."

Về Diệp Tử Tịch, Ngô Tạ nói: "Cũng không mấy thân thiết. Ngoài công việc, chúng tôi về cơ bản không qua lại."

Sau cuộc trò chuyện với Ngô Tạ, Quý Bạch và Hứa Hủ nhất trí quan điểm: Ngô Tạ không tỏ ra căng thẳng, tuy thái độ thể hiện rõ sự lạnh nhạt, nhưng mọi câu trả lời của anh ta đều trôi chảy, không cần nghĩ ngợi, bề ngoài nhìn không ra điểm khả nghi.

Tuy nhiên, tính đến đặc trưng của Diệp Cẩn, hai vợ chồng họ có khả năng cùng nhau gây án. Cần gặp gỡ tất cả mọi người mới có thể tiến hành phân tích sâu hơn.

Đối tượng thứ hai là chị ba Diệp Tiếu.

Trong bốn người con của Diệp gia, Diệp Tiếu là người có dung mạo xuất sắc nhất. Ngay từ khi mới kết hôn, Diệp Tiếu và Trương Sĩ Ung là đôi vợ chồng mẫu mực, đôi tài tử giai nhân xứng đôi nổi tiếng ở Diệp thị, thậm chí cả thành phố Lâm.

Quý Bạch hỏi: "Hôm xảy ra vụ án, từ 7 giờ tối đến 5 giờ sáng ngày hôm sau, chị ở đâu?"

"Tôi và người bạn ăn cơm đến 9 giờ, sau đó về nhà." Diệp Tiếu trả lời lãnh đạm: "7 giờ sáng hôm sau thức dậy đi làm."

"Tối hôm đó chị có nghe thấy trong nhà có động tĩnh lạ thường nào không?"

https://thuviensach.vn

“Không.” Diệp Tiếu không khách khí nhìn Quý Bạch: “Tôi không hiểu ý của anh, động tĩnh gì cơ?”

Quý Bạch cười cười, lập tức chuyển sang đề tài khác: “Bình thường, chị và Diệp Tử Tịch có quan hệ như thế nào?”

Diệp Tiếu rút một điếu thuốc từ hộp thuốc ở trên bàn, châm lửa rồi hít một hơi: “Quan hệ bình thường.”

Lúc này Hứa Hủ nói hỏi: “Chị có biết Diệp Tử Tịch có mâu thuẫn với người nào? Cô ấy có người yêu hay không?”

Diệp Tiếu lại hít một hơi thuốc, lãnh đạm trả lời: “Tôi chẳng biết Diệp Tử Tịch có mâu thuẫn với người nào. Về cuộc sống riêng của cô ta, tôi cũng không rõ lắm.”

Ánh nắng buổi chiều vừa rực rỡ vừa ấm áp, Quý Bạch và Hứa Hủ đứng trong vườn cây xanh vắng người dưới tòa cao ốc. Quý Bạch châm một điếu thuốc, hỏi Hứa Hủ: “Có điểm đáng ngờ không?”

Hứa Hủ trả lời: “Có. Trả lời những câu hỏi khác, Diệp Tiếu tương đối trấn tĩnh. Nhưng khi chúng ta nhắc đến Diệp Tử Tịch, chị ta có ý thức trả lời rất chậm, rất rõ ràng. Phản ứng này khiến em cảm thấy, chị ta đang cố ý khống chế tâm trạng. Có lẽ chị ta muốn che giấu điều gì đó.”

Quý Bạch gật đầu: “Còn một điểm đáng ngờ. Nhìn tay của Diệp Tiếu, tôi đoán chị ta mới hút thuốc chưa bao lâu.”

Hứa Hủ vụt qua ý nghĩ. Bình thường, những người trưởng thành đột nhiên nghiện thuốc hay nghiện rượu, phần lớn là do nhu cầu giảm bớt áp lực.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cười cười: “Diệp Tiểu trẻ trung, xinh đẹp, giàu có, hồ sơ cho thấy chị ta rất mạnh khỏe. Thành tích của công ty con do chị ta quản lý cũng rất xuất sắc. Vậy thì nguyên nhân nào khiến một người phụ nữ như chị ta đột nhiên nghiện thuốc lá?”

Hứa Hủ trầm giọng: “Áp lực về phương diện gia đình. Ý của anh là, có khả năng chồng chị ta ngoại tình?”

“Chúng ta chưa thể xác định, nhưng có khả năng này.”

Hai người trầm mặc trong giây lát, Hứa Hủ nhìn khói thuốc lá bay lượn ở đầu ngón tay Quý Bạch, buột miệng hỏi: “Còn anh thì sao? Tại sao anh hút thuốc?”

Ánh mắt Quý Bạch dừng lại ở làn khói giữa ngón tay anh.

Anh bắt đầu hút thuốc như điên khi gia nhập đội cảnh sát hình sự. Một thanh niên ngoài 20 tuổi, lúc đối diện với vô số xác chết, lúc vò đầu bứt tóc khó ngủ vì các vụ án, thuốc lá chính là thứ cần thiết và đáng quý. Sau đó hút thuốc trở thành thói quen, có việc hay không có việc đều rút một điếu, anh không cai nổi, cũng không muốn cai.

Mạch suy nghĩ như có như không vụt qua đầu óc, Quý Bạch nhướng mắt nhìn Hứa Hủ, anh không trả lời mà hỏi lại cô: “Sao thế, em không thích tôi hút thuốc à?”

Hứa Hủ nhìn anh bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên.

Trong lòng cô, Quý Bạch luôn là cấp trên, là người thầy, là đồng nghiệp. Anh cũng là tiền bối mà cô kính trọng. Trên thực tế, Hứa Hủ chưa bao giờ nghĩ: “Quý Bạch là người đàn ông 28 tuổi đẹp

https://thuviensach.vn

trai độc thân sớm tối ở bên cạnh mình". Mặc dù vậy, cô vẫn cảm nhận thấy câu nói của Quý Bạch hơi lạ thường. Giống như... một người đàn ông trêu chọc một người phụ nữ?

Khi suy đoán kỳ lạ này vụt qua đầu óc Hứa Hủ, cô vô thức nhìn thẳng vào mắt Quý Bạch, quan sát biểu cảm của anh. Tuy nhiên, Quý Bạch là người lão luyện trầm ổn, Hứa Hủ chưa bao giờ nhìn thấu ánh mắt của anh. Lúc này, cô cũng chỉ thấy vẻ bình thản trong đôi mắt đen đó.

Nhưng Hứa Hủ lập tức thả lỏng. Câu nói của Quý Bạch chỉ có ý nghĩa về mặt chữ: có phải cô không thích hành vi hút thuốc của anh? Thế là cô gật đầu: "Em không thích. Tốt nhất anh đừng hút, gây hại đến sức khỏe."

Quý Bạch vừa định nói, điện thoại của Hứa Hủ bỗng đổ chuông. Người thư ký thông báo, cô và Quý Bạch có thể đi gặp Trương Sĩ Ung.

Theo tư liệu, Trương Sĩ Ung vốn là con trai thứ hai của chủ tịch một doanh nghiệp nổi tiếng khác trong thành phố. Anh ta học thạc sĩ ở châu Âu, hiện quản lý công ty con về bất động sản, là liên doanh của hai tập đoàn. Công ty có quy mô lớn, phản ánh năng lực của anh ta. Hiện tại, Trương Sĩ Ung coi như nắm giữ một nửa giang sơn Diệp thị.

Văn phòng của anh ta có gam màu lạnh, chỗ nào cũng thể hiện sự mạnh mẽ và xa hoa. Trương Sĩ Ung mặc bộ comple màu đen, anh ta từ từ quay người. Dưới ánh đèn, gương mặt anh ta ẩn hiện ý cười: "Hai vị cảnh sát, đợi lâu rồi."

https://thuviensach.vn

Tuy Hứa Hủ không phải là loại người dễ dàng nhận thấy sức hút của đàn ông, nhưng vừa gặp Trương Sĩ Ung, cô hơi ngây người. Dung mạo và phong thái của anh ta rất xuất chúng. Anh ta chỉ đứng yên lặng ở đó, toàn thân cũng tỏa ra khí chất nho nhã của người đàn ông trưởng thành.

"Trương tiên sinh, làm phiền anh." Quý Bạch mỉm cười bắt tay Trương Sĩ Ung. Trương Sĩ Ung nhìn anh, ý cười trên khóe miệng càng sâu hơn: "Cảnh sát Quý, nghe danh đã lâu."

Hứa Hủ nhìn gương mặt nghiêng của Quý Bạch. Khác với khí chất mạnh mẽ của Trương Sĩ Ung trong từng cử động, Quý Bạch trầm ổn tự nhiên, không gây áp lực cho người khác. Xem ra, Quý Bạch khiến người khác cảm thấy dễ chịu hơn.

Về lịch trình tối hôm xảy ra án mạng, thái độ của anh ta ung dung bình thản: "Tối hôm đó tôi họp ở công ty đến 8 giờ, gần 9 giờ về đến nhà. Tôi thật sự không thể cung cấp cho các anh bằng chứng ngoại phạm."

Đề cập đến Diệp Tử Tịch, Trương Sĩ Ung chỉ hơi nhíu mày: "Tôi rất tán thưởng cô ấy, đáng tiếc."

Rời khỏi văn phòng Trương Sĩ Ung, Quý Bạch chỉ nhận xét một câu: "Vô cùng kín kẽ."

Hứa Hủ chau mày: "Nếu em là Diệp Tử Tịch, em nhất định sẽ chọn Trương Sĩ Ung."

Quý Bạch đang châm điếu thuốc. Nghe cô nói vậy, anh dừng động tác, nhướng mắt nhìn cô rồi cất giọng từ tốn: "Giả thiết không thành lập. Chúng ta về cục cảnh sát cùng thảo luận."

https://thuviensach.vn

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, Quý Bạch và Hứa Hủ quay về cục cảnh sát. Họ tìm một nhà hàng nhỏ gần cục cảnh sát, đợi Lão Ngô và Diêu Mông.

Quý Bạch ném thực đơn cho Hứa Hủ, còn anh đi ra phòng ngoài. Ngước nhìn bầu trời trầm tư một lúc lâu, Quý Bạch cảm thấy mạch suy nghĩ trở nên rõ ràng, tâm trạng anh cũng nhẹ nhõm hẳn.

Khi Quý Bạch quay về phòng ăn, liền bắt gặp ánh mắt nôn nóng của Hứa Hủ, cô chờ đợi kết luận của cuộc điều tra ngày hôm nay.

Quý Bạch ngồi xuống ghế: "Theo tình hình trước mắt, vợ chồng chị hai và vợ chồng chị ba đều có khả năng là hung thủ. Tuy nhiên, người tình và đồng minh của Diệp Tử Tịch có khả năng lớn là Trương Sĩ Ung."

Hứa Hủ gật đầu: "Bất kể về tính cách, năng lực hay thực lực trong tập đoàn Diệp thị, anh ta đều là sự lựa chọn tốt nhất của Diệp Tử Tịch. Thêm vào đó, biểu hiện của Diệp Tiếu cũng rất đáng nghi."

Lúc này, nhân viên phục vụ mang một ít rau trộn vào phòng. Quý Bạch cầm thực đơn, gọi một ấm trà. Hứa Hủ không tỏ ra nhẹ nhõm như anh, cô chau mày: "Những điều chúng ta thảo luận chỉ là khả năng tương đối, chúng ta không có bằng chứng xác thực."

Quý Bạch cầm cốc trà, cất giọng lãnh đạm: "Có chứng cứ, chứng cứ chính ở trên người anh ta."

Hứa Hủ giật mình. Cô không có nhiều kinh nghiệm, dù Quý Bạch nhắc đến chứng cứ, cô vẫn hết sức mờ mịt. Nhưng Hứa Hủ biết Quý Bạch đã tìm ra đầu mối nên anh mới nói vậy. Mặc dù nghi

https://thuviensach.vn

hoặc nhưng ánh mắt Hứa Hủ bộc lộ sự kinh ngạc pha lẫn thán phục.

Bên ngoài cửa sổ sắc đêm tối mờ, ngọn đèn trong phòng tỏa ánh sáng vàng dịu dàng. Quý Bạch nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, trong đó thể hiện rõ sự ngưỡng mộ, khiến trái tim Quý Bạch xao động. Mọi người đều nói Hứa Hủ hiền như khúc gỗ, thật ra cô có "đôi mắt biết nói", chỉ là... ít nói mà thôi.

Ý cười trên khóe miệng Quý Bạch càng sâu hơn, anh tiếp tục tăng thêm sự ngưỡng mộ của cô: "Muộn nhất là ngày mai, chứng cứ sẽ đến tay chúng ta. Nội trong ba ngày, vụ án chắc sẽ được giải quyết. Cục trưởng yêu cầu phá án trong vòng một tuần, nhưng có lẽ không lâu đến mức đó."

Lần này, Hứa Hủ hoàn toàn sửng sốt. Cô nhìn Quý Bạch không chớp mắt.

Quý Bạch phì cười, vỗ tay xuống cái ghế bên cạnh anh: "Ngồi sang bên này, tôi sẽ giải thích cho em nghe."

Hứa Hủ chỉ muốn biết ngay đáp án, cô không hề để ý, "ngồi sang bên này" có liên quan gì tới câu "giải thích" của anh. Cô lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Quý Bạch ngồi xuống, ngẩng đầu chờ đợi.

Quý Bạch rất tự nhiên vắt một tay ra thành ghế sau lưng Hứa Hủ. Theo thói quen, anh dùng tay còn lại tìm bật lửa, châm điếu thuốc, hít một hơi rồi nhả vòng khói trắng. Vừa định nói, Quý Bạch thấy Hứa Hủ dõi theo khói thuốc, nhíu mày nói: "Chẳng phải hôm nay em nói thầy đừng hút thuốc hay sao?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch không rời mắt khỏi cô gái nhỏ chỉ cách anh nửa thước, trái tim anh rung lên một nhịp. Anh từ tốn trả lời: “Hứa Hủ, chỉ bạn gái của tôi mới có thể quản lý tôi, học trò không được.”

Quý Bạch vừa dứt lời, Hứa Hủ lập tức ngoảnh đầu, nhìn anh chằm chằm.

Cũng trong đêm tối yên tĩnh, ở thành phố này có người đang tiến lên trên con đường hạnh phúc, có người mỗi giây mỗi phút đều là sự giày vò.

Trong tòa cao ốc Diệp thị, chị ba Diệp Tiếu đang ở văn phòng của mình trầm tư suy nghĩ.

Nhìn xuống bên dưới qua bức tường kính, bề mặt tòa cao ốc hun hút như vực sâu. Diệp Tiếu châm một điếu thuốc, vừa định đưa lên miệng, liền bị một cánh tay thò ra giật mất.

Diệp Tiếu vội quay đầu, bắt gặp người đàn ông với gương mặt nửa cười nửa không. Anh ta cao lớn, vẫn điển trai như thường lệ, ngũ quan đầy sức hấp dẫn nam tính mơ hồ phản chiếu trên bức tường kính, khiến người khác không thể kháng cự, đồng thời cũng khiếp sợ.

Trương Sĩ Ung quan sát gương mặt hoảng hốt nhưng cố giả vờ trấn tĩnh của vợ mình. Anh ta nở nụ cười nhàn nhạt, giơ tay ném điếu thuốc Diệp Tiếu vừa châm vào thùng rác.

Diệp Tiếu biến sắc mặt. Cuối cùng, biểu cảm của chị ta tựa như tro tàn, nghiến răng bật ra hai từ: “Cầm thú!”

https://thuviensach.vn

Trương Sĩ Ung thu lại ý cười. Anh ta ôm eo Diệp Tiếu, ánh mắt vô cùng thâm hiểm. Diệp Tiếu ra sức đẩy nhưng càng bị anh ta ôm chặt hơn. Nhìn thân hình run rẩy ở trong lòng mình, Trương Sĩ Ung đột nhiên phì cười, anh ta cúi đầu cắn mạnh vào cổ Diệp Tiếu: "Tử Tịch không xinh đẹp bằng em, chẳng có nhiều cổ phần bằng em, ở trên giường cũng không phóng đãng như em. Bây giờ cô ta chết rồi, em còn điều gì không hài lòng?"

"Hứa Hủ, chỉ bạn gái của tôi mới có quyền quản tôi, học trò không được." Nói xong câu này, Quý Bạch thản nhiên nhìn Hứa Hủ.

Hứa Hủ cũng ngoảnh đầu nhìn anh, cô trả lời rất dứt khoát: "Em không muốn quản anh."

Bắt gặp đôi mắt trong sáng vô tư của Hứa Hủ, Quý Bạch chỉ cảm thấy lồng ngực ngột ngạt vô cùng. Từ trước đến nay, Hứa Hủ luôn là người thẳng thắn. Nói như vậy tức là cô không hề có ý với anh.

Nỗi buồn bực dần lan tỏa trong lòng, Quý Bạch cầm điếu thuốc đưa lên miệng.

Ai ngờ Hứa Hủ nói tiếp: "Thầy, là em quan tâm đến thầy."

Sắc mặt cô rất nghiêm túc và chân thành. Có lẽ Hứa Hủ hiếm khi chủ động bày tỏ ý tốt với người khác, gương mặt nhỏ nhắn trắng ngần của cô đỏ ửng.

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát, khóe miệng anh nhếch lên. Anh tắt điếu thuốc rồi ném vào gạt tàn, nhướng mắt nhìn Hứa Hủ: "Được, tôi nghe em."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ mỉm cười, nói tiếp: “Thật ra có rất nhiều phương pháp giảm bớt áp lực, hút thuốc là cách không lành mạnh nhất. Em tin anh biết điều đó, cai thuốc cũng không khó...”

Hứa Hủ nói nghiêm túc. Quý Bạch lắng nghe âm thanh nhỏ nhẹ dịu dàng bên tai, trong lòng anh trở nên lười nhác dễ chịu. Anh nghĩ thầm: “Quý Bạch ơi Quý Bạch, tâm tư của cô ấy đơn thuần chậm hiểu vô cùng. Hôm nay cậu bị mấy câu nói của cô ấy làm cho tâm trạng lên lên xuống xuống, y như đứa trẻ vừa ra đời. Cậu phải khiến cô ấy vô thức một lòng đi theo cậu, chứ đừng để cô ấy dắt mũi trước.”

Nghĩ đến đây, Quý Bạch bình thản nói: “Em nói có lý, nhưng tôi nghiện thuốc rất nặng, tự cai hơi khó. Em là chuyên gia, lại có ý quan tâm đến tôi. Vậy sau này em hãy giúp tôi cai thuốc.”

Hứa Hủ gật đầu: “Được ạ. Em sẽ về tra cứu tài liệu, rồi chúng ta lập kế hoạch...”

Hai người đang trò chuyện, cửa phòng ăn bị đẩy ra.

Lão Ngô vừa nghe điện thoại vừa gật đầu với hai người. Sau đó, ông kéo ghế ngồi xuống.

Có người đi theo sau Lão Ngô, Quý Bạch tự nhiên thay đổi thái độ, anh vừa định rút cánh tay đặt ở thành ghế sau lưng Hứa Hủ, Diêu Mông bất chợt đi vào.

Bắt gặp động tác của Quý Bạch và bộ dạng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh của Hứa Hủ, Diêu Mông ngây người.

https://thuviensach.vn

Thần sắc Quý Bạch vẫn không thay đổi, cánh tay của anh cũng không động đậy. Ánh mắt anh lãnh đạm lướt qua mặt Diêu Mông. Khóe miệng Diêu Mông để lộ ý cười, cô bỏ túi xách ngồi xuống ghế.

Lúc này, Quý Bạch mới tự nhiên thu tay về. Diêu Mông ngẩng đầu, lại một lần nữa chạm mắt Quý Bạch. Biểu cảm của anh không một chút xao động, trong lòng Diêu Mông dội lên nỗi ngờ vực và mất mát. Nhưng cô không thể nhìn thấu tâm tư Quý Bạch, nên chỉ còn cách cụp mi.

Ba người chưa lên tiếng, Lão Ngô cúp điện thoại, sắc mặt đầy hưng phấn: "Sếp, có hai phát hiện mới rất quan trọng."

Thông tin mà Lão Ngô thu thập đúng là rất quan trọng.

Thứ nhất, chị hai Ngô Cẩn có chứng cứ ngoại phạm. Theo lời khai của chị ta, hơn 11 giờ tối hôm đó, chị ta một mình ngồi ở vườn hoa dưới nhà. Diệp gia có một người tài xế gần 50 tuổi, mấy hôm rồi nghỉ phép. Hôm nay đi làm, ông ta nói với cảnh sát, buổi tối hôm xảy ra vụ án, ông ta nhìn thấy Diệp Cẩn. Ông ta sống ở nơi dành cho người giúp việc cách ngôi biệt thự của vợ chồng chị hai không xa. Tối nào ông ta cũng ngủ rất muộn, nên ông ta nhìn thấy Diệp Cẩn tản bộ trong vườn hoa.

Nghe đến chứng cứ ngoại phạm đột nhiên chui ra, Quý Bạch và Hứa Hủ đều nhíu mày.

Tin tức thứ hai mà Lão Ngô thu thập được liên quan đến chị ba Diệp Tiếu.

https://thuviensach.vn

Phía cảnh sát xem xét camera giám sát trên những con đường xung quanh khu vực xảy ra án mạng và ngôi nhà lớn của Diệp gia. Hôm nay, cuối cùng cảnh sát cũng tìm ra hình ảnh xe của Diệp Tiếu chạy qua từ một camera quay lúc 21 giờ 47 phút tối hôm đó. Có nghĩa là, buổi tối hôm đó chị ta đã đi ra ngoài.

Nghe Quý Bạch và Hứa Hủ phân tích vợ chồng Trương Sĩ Ung, Lão Ngô tán thành: "Xem ra, kẻ tình nghi lớn nhất chính là vợ chồng cô ba. Nhưng sếp này, chứng cứ mà cậu nhắc tới là thế nào vậy?"

Quý Bạch mỉm cười: "Quần áo."

Hứa Hủ lập tức hiểu ra vấn đề: "Quần áo Trương Sĩ Ung lấy đi từ hiện trường gây án."

Quý Bạch gật đầu.

Lão Ngô trầm tư, Diêu Mông nghi hoặc.

Quý Bạch từ tốn giải thích: "Từ tủ quần áo lộn xộn ở ngôi biệt thự, có thể phán đoán, sau khi Diệp Tử Tịch tắt thở, Trương Sĩ Ung đã thu dọn hết quần áo và đồ đạc của anh ta. Lúc đó là nửa đêm, anh ta sẽ xử lý đống đồ như thế nào? Ném bên đường? Trương Sĩ Ung sẽ không làm vậy. Quần áo của anh ta đều là hàng hiệu cắt may thủ công, mục tiêu quá dễ thấy. Cảnh sát nhanh chóng lục soát toàn bộ khu vực xung quanh núi Lâm An. Vứt bỏ quần áo đồng nghĩa với việc để lộ thân phận.

Anh ta cũng không mang về công ty. Trong các thang máy của tòa cao ốc đều gắn camera theo dõi, cảnh sát sẽ nhanh chóng kiểm tra băng ghi hình. Sáng sớm ngày hôm sau khi xảy ra án mạng, nếu

https://thuviensach.vn

mang theo một thùng quần áo, anh ta sẽ gây sự chú ý của mọi người.

Mang về nhà? Mấy ngày nay luôn có cảnh sát ra ra vào vào Diệp gia.

Hơn nữa ngay từ sáng hôm sau khi xảy ra vụ án, người của đội chúng ta đã giám sát người nhà họ Diệp 24/24, anh ta không có cơ hội xử lý đống đồ đó."

Lão Ngô tiếp lời: "Vì vậy quần áo của Trương Sĩ Ung vẫn còn ở trong tay cậu ta, có khả năng nhất chính là để ở trong cốp xe. Chỉ cần tìm thấy đống quần áo này là có thể tìm ra manh mối vụ án."

Bốn người cùng im lặng, Hứa Hủ hỏi: "Chúng ta có thể xin lệnh khám xét không?"

Quý Bạch còn chưa trả lời, Lão Ngô lắc đầu: "Hiện tại, chúng ta vẫn chưa tìm ra chứng cứ mà chỉ là suy đoán, đối phương lại là nhân vật có tiếng trong thành phố, vì vậy khó có thể xin lệnh khám xét."

Mọi người tưởng tìm ra điểm đột phá, ai ngờ lại rơi vào cục diện bế tắc. Lão Ngô và hai cô gái chau mày trầm tư, chỉ có Quý Bạch mỉm cười.

Anh vô thức rút một điếu thuốc, vừa định đưa lên miệng liền nghe thấy tiếng gọi khẽ của Hứa Hủ: "Thầy ơi!" Quý Bạch đưa mắt về phía cô, cô gái nhỏ đang nhìn chằm chằm vào điếu thuốc trên tay anh, thần sắc nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Quý Bạch dâng lên cảm giác ngọt ngào và dễ chịu. Sau đó, anh vẫn cầm điếu thuốc, ánh mắt lộ vẻ khó xử. Cuối cùng, anh nghiêm nghị gật đầu với Hứa Hủ, bỏ điếu thuốc xuống.

Lão Ngô ở bên cạnh cười cười: "Hứa Hủ, cô quản lý cả việc hút thuốc của thầy cô à?"

Hứa Hủ trả lời: "Không phải quản lý, thầy quyết tâm cai thuốc, cháu chỉ là giám sát hộ thầy mà thôi. Lão Ngô, chú có muốn cai thuốc không?"

Chứng kiến cảnh tượng này, nụ cười trên môi Diêu Mông hơi cứng đờ. Cô nhanh chóng chuyển sang đề tài khác: "Sếp, không có lệnh khám xét, chúng ta phải làm thế nào?"

Lúc này, Quý Bạch mới nhìn Diêu Mông, từ tốn trả lời: "Không sao, tôi sẽ nghĩ cách khác."

Ăn cơm một lúc, điện thoại của Quý Bạch đổ chuông. Nhìn số điện thoại trên màn hình, khóe miệng anh ẩn hiện ý cười, anh đứng dậy đi ra ngoài.

Đầu kia điện thoại là Diệp Tử Kiêu, ngữ khí của anh ta bộc lộ sự thờ ơ lạnh nhạt: "Cảnh sát Quý, vừa rồi bận họp nên tôi không nghe điện thoại. Anh tìm tôi có việc gì?"

Quý Bạch cất giọng trầm thấp: "Về vụ án của Diệp Tử Tịch, tôi có chuyện muốn nhờ cậu giúp đỡ."

Ngữ khí của Diệp Tử Kiêu trở nên nặng nề: "Anh nói đi!"

Quý Bạch tựa người vào bờ tường của nhà hàng, ngước nhìn bầu trời tối đen, tinh tú trên trời sáng lấp lánh. Anh nói chậm rãi: "Tôi

https://thuviensach.vn

tin cậu cũng nhận ra, ở ngôi biệt thự của Diệp Tử Tịch thiếu đi quần áo của người tình. Chúng tôi suy đoán, trên đống quần áo đó lưu lại dấu vết của hiện trường gây án. Người tình của Diệp Tử Tịch chắc vẫn chưa có cơ hội ném đống quần áo đó. Đây là chứng cứ quan trọng của vụ án. Nếu có thể, hy vọng cậu giúp chúng tôi để ý xem trong tập đoàn Diệp thị, người nào có động thái bất thường. Chúng tôi cũng chỉ mong người nhà cậu nhanh chóng thoát khỏi bị tình nghi nên mới làm vậy."

Diệp Tử Kiêu nghe xong, trầm mặc vài giây mới trả lời: "Được, tôi sẽ lưu ý."

Bữa cơm còn chưa kết thúc, khoảng nửa tiếng sau, Quý Bạch lại một lần nữa nhận được điện thoại của Diệp Tử Kiêu, ngữ khí của anh ta rất phẫn nộ: "Tôi đã tìm thấy quần áo và người tình bí mật, các anh mau đến đây đi!"

Diệp Tử Kiêu không phải kẻ ngốc. Tuy trong điện thoại, Quý Bạch không nói nghi ngờ người nhà họ Diệp, chỉ nhắc đến tập đoàn Diệp thị, nhưng đối tượng đầu tiên anh ta nghĩ đến, chính là người nhà của anh ta.

Lúc gọi điện thoại, Diệp Tử Kiêu đang ăn cơm ở ngôi nhà lớn Diệp gia. Hôm nay cảnh sát đến công ty điều tra vụ án, Diệp Lan Viễn yêu cầu tất cả mọi người về nhà ăn cơm. Khi mọi người tụ tập đông đủ, Diệp Lan Viễn nói: "Từ nay về sau, các anh các chị hãy mặc niệm Tử Tịch trước mỗi bữa cơm."

Không ai phản đối, cũng không ai lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu ngồi trước bàn ăn, càng nghĩ càng buồn bực. Anh ta lạnh mặt buông bát đũa. Bất chấp sắc mặt không hài lòng của Diệp Lan Viễn và sự khuyên can của chị ba, Diệp Tử Kiêu đứng dậy đi ra ngoài.

Mọi người đều ở trong nhà ăn cơm nên xe ô tô của bọn họ đỗ ở vườn hoa bên ngoài. Diệp Tử Kiêu đứng trong bóng tối, nhìn dãy xe sang trọng. Anh ta không nghĩ ngợi nhiều, lập tức quay đầu gọi đội trưởng đội lái xe và đội trưởng đội bảo vệ của Diệp gia.

"Mở hết cốp xe cho tôi."

"Bảo người của anh chặn lại, không cho ai tiến gần."

Đội trưởng lái xe và bảo vệ đều ngớ người. Thấy cả hai bất động, Diệp Tử Kiêu cười cười: "Đi nhanh lên! Bằng không ngày mai các anh hãy cuốn xéo khỏi nơi này. Hôm nay nghe lời tôi, tôi sẽ thưởng mỗi người năm mươi ngàn." Từ trước đến nay, Diệp Tử Kiêu luôn là bá vương ở trong nhà, là con trai út yêu quý của lão gia, ai dám chống lại anh ta? Hai đội trưởng bình thường có quan hệ khá tốt với Diệp Tử Kiêu nên miễn cưỡng nghe theo.

Từng cốp xe được mở ra, Diệp Tử Kiêu đanh mặt đi kiểm tra. Hành động của anh ta kinh động đến những người ở trong nhà, tất cả chạy ra ngoài. Diệp Tử Cường biến sắc mặt: "Chú tư, chú đang làm gì vậy?"

Diệp Tử Kiêu không thèm nhìn anh trai, hét lên với đám bảo vệ: "Ngăn bọn họ lại!" Bảo vệ đâu dám ra tay, cả đám đứng ngây ra ở đó. Diệp Tử Kiêu tiếp tục mở cốp xe. Diệp Cẩn đứng im dưới mái hiên, Diệp Tiếu khoanh tay trước ngực, nụ cười trên khóe môi vừa

https://thuviensach.vn

lạnh lùng vừa giễu cợt. Trương Sĩ Ung hơi sa sầm mặt, xông lên phía trước: "Tử Kiêu, cậu định làm gì hả?"

Thật ra, Diệp Tử Kiêu tưởng sẽ tìm thấy đồ trong cốp xe của Ngô Tạ, nào ngờ cốp xe trống không. Lúc này, anh đang đứng trước chiếc BMW X5, đội trưởng tài xế nói không có chìa khóa của chiếc xe này.

"Anh rể, anh đừng can thiệp, không có việc của anh." Diệp Tử Kiêu nói với Trương Sĩ Ung rồi ngẩng đầu nhìn đám người đứng trước cửa nhà: "Xe này là của ai?"

Sắc mặt Trương Sĩ Ung tương đối khó coi: "Là xe của tôi."

Diệp Tử Kiêu giật mình, anh ta nhìn chằm chằm người anh rể mình luôn kính nể như anh trai: "Xe của anh? Mở ra đi."

Trương Sĩ Ung cất giọng lạnh lùng: "Tôi không thích người khác động vào đồ của tôi."

Diệp Tử Kiêu liếc Trương Sĩ Ung một cái, trong lòng anh ta vụt qua một ý nghĩ mơ hồ. Anh ta quát lớn tiếng với đội trưởng bảo vệ ở bên cạnh: "Đập ra cho tôi!"

Sau đó, cốp xe bị cạy ra. Bên trong có một va ly bằng da rất lớn, trong va ly chứa đầy comple, áo ngủ, quần lót, giày da đàn ông. Ngoài ra còn có cốc uống trà, bộ đồ đánh răng rửa mặt. Người ở xung quanh còn chưa lên tiếng, Trương Sĩ Ung đã cất giọng lãnh đạm: "Rốt cuộc chú định tìm cái gì?"

Diệp Tử Kiêu lập tức túm cổ áo Trương Sĩ Ung, tung một nắm đấm trúng mặt anh ta: "Mẹ kiếp, không ngờ người đó lại là anh!"

https://thuviensach.vn

Khi Quý Bạch dẫn người đến nơi, Diệp Tử Kiêu đang ngồi trên cốp chiếc xe ô tô đó, mặt mũi anh ta sưng húp. Bên cạnh anh ta là một đám bảo vệ, không cho ai tiến lại gần. Trương Sĩ Ung đầu tóc bù xù, quần áo xộc xệch, đứng cách đó vài bước chân.

Những người khác của Diệp gia đều trầm mặc. Diệp Lan Viễn không lộ diện.

Nhìn thấy Quý Bạch, Diệp Tử Kiêu nhảy từ trên xe ô tô xuống: "Anh cảnh sát, tôi muốn giao vật chứng."

Bắt gặp bộ dạng thảm hại của Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ không lên tiếng. Để ý thấy gương mặt thản nhiên của Quý Bạch, cô liền hiểu ra vấn đề. Trước đó, Quý Bạch nói sẽ nghĩ cách tìm ra vật chứng. Thì ra anh nhờ Diệp Tử Kiêu, anh đã sớm đoán biết Diệp Tử Kiêu sẽ làm như vậy.

Trương Sĩ Ung chính thức bị mời đến cục cảnh sát. Anh ta mặc comple chỉnh tề, ngồi dưới ngọn đèn sáng trong phòng thẩm vấn. Anh ta không hề tỏ ra căng thẳng, chỉ là một bên mặt bị sưng húp trông hơi dữ tợn và không hòa hợp.

"Tôi không hiểu tại sao nửa đêm lại bị gọi đến cục cảnh sát." Thần sắc anh ta rất ung dung: "Tôi sẽ đợi luật sư của tôi."

Quý Bạch và Lão Ngô đích thân thẩm vấn Trương Sĩ Ung. Lão Ngô ném một tập báo cáo giám định xuống bàn: "Đừng giả bộ nữa. Comple thủ công đặt may ở Italy? Khớp với ghi chép chi tiêu của Diệp Tử Tịch, là cô ta tặng anh đúng không? Giày da của anh có dấu vết đất bùn của hiện trường gây án. Chắc anh không biết, thành phần đất bùn ở mỗi một nơi trên thế giới này đều không

https://thuviensach.vn

giống nhau. Hơn nữa, đồ dùng vệ sinh của anh có ADN của Diệp Tử Tịch. Trương tiên sinh, anh giải thích thế nào đây?"

Hứa Hủ, Diêu Mông và những người khác đứng cách một lớp kính thẩm màu, lặng lẽ quan sát.

Đối diện với chứng cứ rõ rành rành, Trương Sĩ Ung hơi do dự. Sau đó, anh ta tựa người vào thành ghế phía sau, dường như hoàn toàn thả lỏng bản thân: "Không sai, Diệp Tử Tịch là tình nhân của tôi. Nhưng tôi không giết người, cũng không tồn tại cái gọi là đồng phạm. Đàn bà, chỉ là chơi bời mà thôi. Người phụ nữ của tôi có rất nhiều, cô ta cũng coi là người có quan hệ lâu nhất. Như vậy đã được chưa?"

Ở bên này bức tường kính, Diêu Mông mắng một câu: "Cầm thú." Hứa Hủ chau mày.

Quý Bạch từ tốn hỏi tiếp: "Đêm xảy ra vụ án mạng, anh đã đến hiện trường?"

Trương Sĩ Ung nhướng mắt nhìn Quý Bạch: "Tôi có đến đó. Nhưng khi tôi tới nơi, cô ta đã chết rồi. Sở dĩ tôi đến đó, vì nhận được tin nhắn của Tử Tịch." Trương Sĩ Ung thản nhiên rút máy điện thoại, đưa cho Quý Bạch.

Người ở bên ngoài phòng thẩm vấn sửng sốt: lại xuất hiện tin nhắn?

"Ông xã, em có chuyện gấp muốn nói với anh, anh có thể đến ngay ngôi biệt thự không?" Thời gian gửi tin nhắn là 22 giờ 40 phút tối ngày xảy ra án mạng, người gửi không phải Diệp Tử Tịch, mà là một số điện thoại lạ.

https://thuviensach.vn

“Đó là sim điện thoại riêng mà tôi và Tử Tịch thường dùng để liên lạc.” Trương Sĩ Ung từ tốn giải thích.

Triệu Hàn đứng cạnh Hứa Hủ lẩm bẩm: “Quả nhiên còn sim điện thoại khác, thảo nào trong ghi chép cuộc gọi của Diệp Tử Tịch không xuất hiện số của anh ta.”

Trong phòng thẩm vấn, Trương Sĩ Ung nhướng đôi mắt thâm trầm: “Lúc đó đã rất muộn, tôi cũng hơi bất ngờ. Nhưng sim điện thoại riêng của chúng tôi đã được cài mật mã, chỉ có Tử Tịch biết mật mã. Vì vậy, tôi đã đi đến đó. Sau khi thu dọn đồ đạc, tôi lập tức rời khỏi ngôi biệt thự. Tôi không hy vọng quan hệ giữa tôi và cô ấy bị lộ.” Trương Sĩ Ung nói: “Tôi đã đắp cái áo khoác lên người cô ấy. Dù sao cô ấy cũng là người phụ nữ của tôi.”

Trương Sĩ Ung tạm thời được thả về nhà, nhưng dưới sự giám sát chặt chẽ của cảnh sát.

Nguyên nhân thả anh ta là vì, theo lộ trình mà anh ta cung cấp, cảnh sát đã tìm thấy mấy đoạn băng ghi hình từ CCTV, chứng minh anh ta đến ngôi biệt thự lúc 24 giờ, rời đi lúc 1 giờ sáng. Căn cứ vào kết quả giám nghiệm tử thi của bên pháp y, khoảng thời gian đó, Diệp Tử Tịch đã bị giết hại.

Tiếp theo, cảnh sát cũng không có chứng cứ khác chứng minh anh ta gây án.

Đội hình sự lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp. Quý Bạch đi thẳng vào vấn đề: “Người gửi tin nhắn nhiều khả năng là Diệp Tiếu.”

https://thuviensach.vn

Diêu Mông nói: “Đúng, thời gian gửi tin nhắn chính là khoảng thời gian Diệp Tử Tịch bị sát hại. Diệp Tử Tịch không thể gửi tin nhắn kiểu đó.”

Lão Ngô gật đầu: “Buổi tối hôm xảy ra án mạng, cậu cả Diệp Tử Cường và cô hai Diệp Cẩn đều có bằng chứng ngoại phạm. Chỉ một mình Diệp Tiếu lái xe ra ngoài.”

Hứa Hủ phân tích: “Người xung quanh không ai biết mật mã của sim điện thoại riêng. Diệp Tiếu là vợ của Trương Sĩ Ung nên chị ta có khả năng nắm được mật mã.”

Triệu Hàn ngập ngừng: “Vừa có thời gian gây án, lại có động cơ gây án, xem ra Diệp Tiếu là người đáng nghi nhất. Nhưng tại sao chị ta lại gửi tin nhắn, dụ Trương Sĩ Ung đến hiện trường? Trong khi Diệp Tử Kiêu nhận được tin nhắn lúc 22 giờ 17 phút. Buổi tối hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi vừa nêu ra, vụ án lại trở nên mờ mịt như có một lớp sương mù bao phủ. Quý Bạch cất giọng đều đều: “Mời chị ta đến đây hỏi chuyện là biết ngay.”

Ngọn đèn tập trung vào gương mặt xinh đẹp mà trắng bệch của người phụ nữ. Chị ta cuộn chặt hai tay, thân hình cứng đờ. Khác với vẻ trấn tĩnh của người chồng, Diệp Tiếu thể hiện rõ tâm trạng căng thẳng.

“Cho tôi xin một điếu thuốc.” Giọng nói của Diệp Tiếu hơi khàn khàn.

Quý Bạch: “Không có.”

https://thuviensach.vn

Diệp Tiếu cúi đầu trầm mặc, Quý Bạch nhìn chị ta chăm chú: "Trương Sĩ Ung đã nói rõ vụ tin nhắn rồi."

Diệp Tiếu lắp bắp: "Tin nhắn... gì cơ? Tôi không hiểu."

"Cô Diệp, chúng tôi đã tìm thấy đoạn băng ghi hình của camera giám sát trên đường phố tối hôm xảy ra vụ án. Cô đến núi Lâm An vào khoảng 22 giờ, khoảng 23 giờ rời khỏi khu vực đó. Lúc trước, cô đã khai man với chúng tôi." Lão Ngô ngồi bên cạnh cất giọng mềm mỏng: "Bất kể người có phải do cô giết hay không, việc chủ động khai ra sự thật chỉ có lợi cho cô mà thôi."

Tuy nhiên, sự ngoan cố của Diệp Tiếu vượt quá dự kiến của mọi người. Mặc dù Quý Bạch và Lão Ngô một người "mặt đen", một người "mặt trắng", tung chiêu mềm mỏng và cứng rắn, nửa tiếng đồng hồ trôi qua, chị ta vẫn câm như hến.

Bây giờ đã là 3 giờ sáng, Diêu Mông gọi đồ ăn đêm, mọi người tụ tập ở phòng họp lớn ăn lót dạ. Quý Bạch dặn dò, cứ để mặc Diệp Tiếu mấy tiếng đồng hồ, mọi người nghỉ ngơi một lát. Nói xong, anh một mình đi ra ngoài.

Sân lớn của cục cảnh sát trong đêm tối vô cùng tĩnh mịch. Quý Bạch tựa người vào hành lang, rút một điếu thuốc từ túi áo. Vừa định châm thuốc, anh liền nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng ở phía sau.

Quý Bạch quay đầu, thấy Hứa Hủ đang lặng lẽ đi tới. Anh lên tiếng: "Chỉ một điếu thôi."

Hứa Hủ gật đầu, đi đến bên cạnh anh. Cô cũng tựa người vào lan can, trầm tư suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Cô gái nhỏ rất tự nhiên đi theo và ở bên anh, tâm trạng vốn nặng nề của Quý Bạch được thả lỏng trong giây lát. Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, anh liền ném chiếc bật lửa cho Hứa Hủ: "Tôi đã nói là giữ lời, em hãy bảo quản cái này."

"Vâng."

Quý Bạch tiện thể yêu cầu: "Hãy châm giúp tôi điếu thuốc."

Trước đây, Hứa Hủ thường châm lửa cho Hứa Tuyển, động tác cũng coi như thành thạo. Khi ngọn lửa bùng cháy, không đợi cô đưa về phía anh, Quý Bạch đã ngậm điếu thuốc, cúi đầu tiến lại gần Hứa Hủ.

Hành lang tối om, yên tĩnh vô cùng, thân hình cao lớn của Quý Bạch như cái cây thẳng tắp đứng trước mặt Hứa Hủ. Ánh lửa vàng chiếu vào gương mặt nghiêng của anh, khiến đường nét mông lung sâu thẳm. Hứa Hủ bất giác ngây người.

Từ trước đến nay, Hứa Hủ luôn chấm điểm dung mạo của Quý Bạch ở trên mức trung bình. Trong mắt cô, gương mặt anh và gương mặt của người đàn ông trung niên là Lão Ngô không có gì khác biệt.

Vào giây phút này, có lẽ do ánh sáng lúc sáng lúc tối giao thoa, cũng có lẽ do tinh thần của cô lúc nửa đêm không mấy tỉnh táo, khi anh cúi đầu kề sát, cô cảm thấy khuôn mặt anh tuấn tú chưa từng thấy đến mức rung động lòng người.

Quý Bạch đứng thẳng người, hít sâu một hơi thuốc, Sau đó, anh nhìn cô: "Em hãy đi ngủ một lúc đi."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cúi thấp đầu, miệng nói không cần. Cô hít sâu một hơi để bình ổn trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực. Cô niệm thầm trong lòng: "Thực sắc tính dã, thực sắc tính dã"[2].

[2] Câu nói của Khổng Tử: Thực (ăn uống) và Sắc (chuyện nam nữ) là bản tính của con người.

Hai người lại đứng một lúc, Quý Bạch tắt điếu thuốc: "Đi thôi, chúng ta quay về nói chuyện với Diệp Tiếu."

Phòng thẩm vấn vừa sáng vừa yên tĩnh, Diệp Tiếu không còn duy trì tư thế ngồi cứng đờ như lúc trước, chị ta nằm bò xuống bàn, vùi đầu vào cánh tay, nước mắt ướt một bên tay áo. Nghe tiếng động ở cửa, tim chị ta như bị bóp nghẹt, chị ta ngẩng đầu nhìn Quý Bạch và Hứa Hủ.

Quý Bạch đanh mặt, biểu cảm vô cùng nghiêm nghị. Ánh sáng trong phòng hơi lạnh lẽo nên gương mặt anh tỏa ra vẻ uy nghiêm đáng sợ. Diệp Tiếu liếc anh, trong lòng run rẩy, chị ta lập tức cúi đầu.

Hứa Hủ tuy không có kinh nghiệm thẩm vấn nghi phạm nhưng cô đại khái có thể đoán ra, tố chất tâm lý của Diệp Tiếu tương đối yếu, hiện tại chị ta chỉ là cố sống cố chết chống đỡ. Quý Bạch muốn gia tăng áp lực, để công phá phòng tuyến tâm lý của Diệp Tiếu.

Tiếp theo, thủ pháp thẩm vấn của Quý Bạch ác chiến ngoài sức tưởng tượng của Hứa Hủ.

Quý Bạch ném túi vật chứng đựng điện thoại di động của Trương Sĩ Ung lên bàn, cất giọng lạnh lùng: "Sim điện thoại liên lạc của

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Tịch và Trương Sĩ Ung có cài mật mã, chị biết mật mã đó."

Sắc mặt Diệp Tiếu vẫn vô cảm.

Quý Bạch không đợi chị ta nói, nói tiếp: "Tính cách của Trương Sĩ Ung tương đối mạnh mẽ, tình nhân của anh ta sẽ cài đặt mật mã như thế nào? Mấy chữ số cuối điện thoại di động của anh ta? Ngày sinh của anh ta? Một nhóm chữ số mà anh ta ưa thích?" Diệp Tiếu hơi biến sắc mặt, Quý Bạch gật đầu: "Xem ra là nhóm chữ số anh ta ưa thích."

Thần sắc Diệp Tiếu tái nhợt, nhưng Quý Bạch vẫn không tha: "Chị nhắn tin dụ Trương Sĩ Ung đến hiện trường gây án nhằm mục đích gì? Để anh ta nhìn thấy thi thể của tình nhân? Hay là khiến anh ta cũng không tránh khỏi diện bị tình nghi?" Quan sát vẻ mặt Diệp Tiếu, Quý Bạch đưa ra kết luận: "Có lẽ vì cả hai mục đích."

Sắc mặt Diệp Tiếu càng khó coi, mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau. Quý Bạch nhìn chị ta chằm chằm: "Nhất thời kích động gửi tin nhắn xong mới phát hiện máy di động là vấn đề nan giải. Phải làm thế nào? Để ở đó? cảnh sát sẽ điều tra ra chị có mặt ở hiện trường. Mang về nhà? Chị lại không dám. Cuối cùng với tâm lý ăn may, chị ném nó đi. Núi Lâm An rộng lớn như vậy, ném nó vào một góc nào đó, cảnh sát chưa chắc đã tìm ra."

Viền mắt Diệp Tiếu đỏ hoe, chị ta ngẩng đầu nhìn Quý Bạch: "Anh nói gì, tôi nghe không hiểu."

Giọng nói Quý Bạch càng lạnh hơn: "Không hiểu? Tất nhiên, chị cũng biết đường xóa sạch dấu vân tay trên điện thoại. Cho dù bị

https://thuviensach.vn

chúng tôi tìm thấy, cũng chẳng thể chứng minh điều gì.”

Diệp Tiếu vẫn lặng thinh. Ai ngờ Quý Bạch lập tức chuyển đề tài: “Lúc lấy điện thoại từ tay nạn nhân, chị có bị dính vết máu không?”

Diệp Tiếu chấn động, một nỗi kinh hãi bao trùm toàn thân. Quý Bạch nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng bệch của chị ta, tiếp tục lên tiếng: “Vết thương chí mạng của Diệp Tử Tịch là ở ngực, nhưng không lập tức dẫn đến tử vong. Theo phản xạ có điều kiện, Diệp Tử Tịch nhất định dùng tay ôm ngực để cầm máu. Sau đó, chị ta cầm điện thoại nhắn tin cầu cứu, di động chắc chắn sẽ bị dính máu. Lúc chị lái xe trở về, vô lăng có bị dính máu không? Tất nhiên, chị sẽ phát hiện ra vết máu và lau chùi sạch sẽ. Nhưng với kỹ thuật giám định của cảnh sát, trong vòng một tiếng đồng hồ có thể phát hiện vết máu còn sót lại. Diệp Tiếu, chị muốn đợi kết quả giám định mới chịu nói thật hay nói ngay bây giờ?”

Cả người Diệp Tiếu hóa đá, sắc mặt như tro tàn. Gương mặt xinh đẹp của chị ta trắng bệch đờ đẫn chẳng khác nào tượng đá. Im lặng một lúc, chị ta giơ hai tay ôm mặt, từng giọt nước mắt rơi lã chã.

Quý Bạch không tiếp tục ép Diệp Tiếu, anh mở cửa đi ra ngoài, cho chị ta thời gian suy nghĩ.

Lúc này, Hứa Hủ mới bừng tỉnh từ thế tấn công dễ như trở bàn tay của Quý Bạch. Cô lập tức đứng dậy đi theo anh, bên ngoài tụ tập rất đông người. Hóa ra mọi người đều ở phòng ngoài theo dõi từ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cùng Lão Ngô lánh sang một bên bàn bạc trao đổi, trong phòng chỉ có tiếng nấc nghẹn của Diệp Tiếu. Mọi người đều trầm mặc, không khí có vẻ đè nén. Một lúc sau, Triệu Hàn bật ra một câu: "Sếp đúng là nhanh, chuẩn, ác thật đấy."

Mười phút sau, Diệp Tiếu đề nghị gặp Quý Bạch.

Một lần nữa đối diện với cảnh sát, sắc mặt Diệp Tiếu vẫn rất khó coi. Nhưng cả người chị ta dường như đã bình tĩnh trở lại. Đôi mắt không một chút sinh khí của chị ta bộc lộ một tia dứt khoát nào đó.

"Tôi nhận tội, người là do tôi giết. Tôi thuê thám tử tư, điều tra ra Tử Tịch có quan hệ bất chính với Sĩ Ung. Nếu là người phụ nữ khác, tôi có thể nhẫn nhịn, nhưng đó là em họ của tôi. Hôm đó, tôi đến biệt thự của Tử Tịch tìm cô ta. Chúng tôi xảy ra tranh chấp, tôi lỡ tay giết chết cô ta. Lúc đó, tôi rất hoảng sợ, nhưng chợt nhớ tới vụ án lưỡi dao, tôi đã dùng lưỡi dao rạch vào người cô ta, sau đó xử lý sạch sẽ hiện trường. Lúc bấy giờ, cô ta còn chưa chết. Nhân lúc tôi không để ý, cô ta đã gửi tin nhắn cho Tử Kiêu. Tôi... sau đó tôi nhắn tin cho Sĩ Ung, tôi muốn kéo cả Sĩ Ung vào vụ này."

Trời vừa sáng, đội hình sự lập tức cử người đến nhà, văn phòng và xe ô tô của Diệp Tiếu để tìm kiếm chứng cứ. Đúng như nhận định của Quý Bạch, cảnh sát sử dụng phương pháp giám định tia tử ngoại, đã tìm ra vết máu của Diệp Tử Tịch trên vô lăng xe ô tô của Diệp Tiếu.

Việc Diệp Tiếu nhận tội phủ định suy đoán hung thủ có hai người của Quý Bạch. Một cấp dưới hỏi Quý Bạch, liệu có cần thẩm vấn Trương Sĩ Ung, bởi anh ta có khả năng là đồng phạm. Quý Bạch nói không cần.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, cục trưởng gọi Quý Bạch tới văn phòng, ném bao thuốc lá ngon cho anh: “Cậu khá thật đấy, tốc độ phá án ngày càng nhanh hơn.”

Quý Bạch cất bao thuốc vào túi áo, trả lời: “Cảm ơn cục trưởng, nhưng vụ án vẫn chưa được phá.”

Tuy Quý Bạch chưa tuyên bố vụ án kết thúc, nhưng so với mấy ngày trước sứt đầu mẻ trán, hôm nay đội hình sự đều tỏ ra phấn chấn vô cùng. Khi Quý Bạch đi vào văn phòng, nhiều người nôn nóng nhìn anh. Quý Bạch đảo mắt một vòng rồi lãnh đạm đi vào phòng làm việc của mình.

Quý Bạch vừa ngồi vào vị trí, liền thấy Hứa Hủ đi vào phòng. Cô kéo ghế, ngồi xuống, đồng thời nói: “Em muốn phát biểu ý kiến, vụ án này vẫn chưa xong.”

Quý Bạch vốn đang trầm tư. Nghe cô nói vậy, anh nhướng mắt nhìn cô, khóe miệng mỉm cười, trong lòng rất ấm áp.

Chúng ta tâm linh tương thông như vậy, nếu không theo đuổi được em thì thật không phải đạo.

Lại một lần nữa nhìn thấy Quý Bạch và Hứa Hủ, Diệp Tiếu đã bớt đi vẻ căng thẳng, ánh mắt chị ta xuất hiện tia cảnh giác.

Quý Bạch đưa cho chị ta điếu thuốc, chị ta nói khẽ: “Cảm ơn.” Ngón tay kẹp điếu thuốc vẫn hơi run run.

“Lời khai trước đó quá giản lược, hy vọng chị hợp tác, kể lại tỉ mỉ một lần cả quá trình xảy ra tối ngày hôm đó.” Quý Bạch lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Diệp Tiếu nhướng đôi mắt sưng húp: “Tôi chẳng có gì để nói, những điều tôi nhớ, tôi đã khai cả rồi.”

Quý Bạch dường như không nghe thấy lời từ chối của Diệp Tiếu, anh hỏi thẳng: “Lúc đến hiện trường, chị có nhìn thấy xe hoặc người khác rời khỏi nơi đó?”

Diệp Tiếu cụp mi: “Không có.”

“Chị làm thế nào để vào ngôi biệt thự?” Hứa Hủ hỏi.

Diệp Tiếu ngẫm nghĩ một giây, trả lời: “Diệp Tử Tịch đã mở cửa.”

Quý Bạch nhìn chị ta, cất giọng từ tốn: “Lúc đó đã là 10 giờ đêm, ngôi biệt thự nằm trên sườn núi, xung quanh không một bóng người. Chị là phụ nữ, lại một mình đến nhà người ta, chị không sợ Diệp Tử Tịch gây tổn thương cho chị sao?”

Diệp Tiếu rùng mình. Câu nói của Quý Bạch khiến đầu óc chị ta bất chợt hiện lên cảnh tượng buổi tối hôm đó. Vùng núi vắng lặng, cây cối lay động như bóng ma. Chị ta dừng xe bên lề đường, đưa mắt về phía ngôi biệt thự sáng đèn cách đó không xa. Trái tim chị ta đau đớn tựa hồ rơi vào vạc dầu. Tưởng tượng ra cảnh chồng và em họ mình vụng trộm quan hệ trong tổ ấm thuộc về bọn họ, tưởng tượng ra cảnh người chồng có nhu cầu tình dục mãnh liệt giày vò người phụ nữ khác dưới thân, chị ta cảm thấy lợm giọng. Nhưng nghĩ đến ông chồng đẹp trai và tài ba của mình, yêu và hận đan xen, khiến chị ta như rơi xuống đầm lầy, không cách nào thoát khỏi.

Chị ta mang một tâm trạng giày vò như thế nào, đi đến cửa nhà Diệp Tử Tịch?

https://thuviensach.vn

Lúc này, giọng nói trầm thấp của Quý Bạch dường như từ một thế giới khác truyền tới: “Lúc chị đi vào ngôi biệt thự, tình hình ở bên trong thế nào?”

Một loạt hình ảnh lại dội vào đầu óc Diệp Tiếu, chị ta cất giọng khản đặc: “Trời rất tối, rất lạnh, tôi đi vào bên trong...” Chị ta hít một hơi sâu mới nói tiếp: “Liền nhìn thấy Diệp Tử Tịch ngồi trên ghế sofa, cô ta hỏi tôi đến đây làm gì...”

“Trong nhà có động tĩnh gì không?” Quý Bạch cắt ngang lời chị ta.

Ánh mắt của anh rất sắc bén, làm Diệp Tiếu vô thức trả lời càng dè dặt. Chị ta nhớ lại cảnh tượng lúc đó: “Tôi không để ý, trong nhà bật điều hòa, Tử Tịch đang làm đồ ăn đêm, lò vi sóng kêu một tiếng. Sau đó chúng tôi cãi nhau...

Khoảng năm, sáu nhát dao... tôi không nhớ rõ, lúc đó tôi rất sợ hãi.

Tôi không nhớ thời gian đến và đi chính xác, tôi không nhìn đồng hồ. Đại khái tôi đến ngôi biệt thự vào lúc 10 giờ hơn, khoảng 11 giờ hơn rời đi.”

…

Lời khai lần này của Diệp Tiếu không hoàn hảo như trước đó. Gặp vấn đề không thể trả lời, chị ta liền nói không nhớ, hoặc là im lặng.

Rời khỏi phòng thẩm vấn, Hứa Hủ vỗ cánh tay Quý Bạch: “Thầy ơi, em có một số suy nghĩ mơ hồ, chúng ta cùng thảo luận đi.”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch quay đầu, liền bắt gặp gương mặt nhợt nhạt của Hứa Hủ. Hốc mắt cô lõm sâu, đồng tử vốn trong veo xuất hiện tia máu. Anh suýt nữa quên mất, anh không ngủ bao lâu, cô cũng không ngủ bấy lâu.

"Được thôi." Quý Bạch nhìn Hứa Hủ: "Ngày mai thảo luận, bây giờ em hãy về nhà ngủ một giấc."

Hứa Hủ ngẩn người: "Nhưng em..."

"Về nhà ngay lập tức, nửa tiếng sau tôi sẽ gọi điện thoại về nhà em kiểm tra."

Hứa Hủ không phải là người cố chấp, tuy không cam lòng nhưng cô vẫn ngoan ngoãn về nhà đi ngủ. Quý Bạch tranh thủ chợp mắt hai, ba tiếng đồng hồ ở văn phòng, sau đó anh lấy chìa khóa lái xe đến núi Lâm An.

Lúc này, trời đã tối hẳn. Ngôi biệt thự nằm giữa rừng cây rậm rạp tối như hũ nút, sắc trời u ám không một vì sao. Cảnh tượng này khiến người khác tự dưng liên tưởng đến hôm xảy ra vụ án. Trong ngôi biệt thự rốt cuộc có bao nhiêu người tay nhuốm máu tươi, bao nhiêu người im miệng không nói.

Đêm tối thanh lạnh khiến Quý Bạch càng trầm tĩnh và tỉnh táo hơn. Anh bật cầu dao điện, đặt chân lên cầu thang lạnh lẽo đi vào trong ngôi nhà.

Quý Bạch ở phòng khách một tiếng đồng hồ, kết hợp giữa lời khai và biểu cảm của từng người, cuối cùng bộ não của anh cũng sắp xếp lại toàn bộ manh mối. Cục diện đã trở nên rõ ràng, điều này

https://thuviensach.vn

khiến Quý Bạch thả lỏng tinh thần. Anh định lên tầng trên xem xét rồi quay về thành phố.

Tầng hai vô cùng tĩnh mịch, tất cả vẫn giữ nguyên hiện trạng như lúc xảy ra vụ án. Quý Bạch đang đứng trước tủ quần áo trầm tư, đột nhiên nghe tiếng bước chân khe khẽ ở dưới nhà.

Kẻ nào xuất hiện ở hiện trường gây án?

Quý Bạch rón rén đi xuống cầu thang, thò đầu quan sát bên dưới. Ở giây tiếp theo, một người luôn bình tĩnh trước mọi tình huống như anh đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

Một bóng hình đang ngồi ngay chỗ có thi thể của Diệp Tử Tịch, người đó đầu hơi tựa vào ghế sofa, bất động.

Sau khi bị lạc một nhịp tim, Quý Bạch lập tức nhận ra người đó là ai. Người đó nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc: “Thầy?”

Bắt gặp vẻ mặt kỳ lạ của Quý Bạch khi anh tiến lại gần, Hứa Hủ không thể ngờ chính cô đã khiến anh sợ hãi. Tưởng Quý Bạch tức giận khi cô không về nhà đi ngủ, cô cất giọng thành khẩn: “Em đã ngủ bốn tiếng đồng hồ, đủ rồi.”

Quý Bạch: “Em ngồi ở đây nghiên cứu vụ án?”

Hứa Hủ chau mày: “Phân tích người bị hại thông qua phân tích hành vi xảy ra ở hiện trường, em muốn thử xem sao.”

Quý Bạch liếc Hứa Hủ một cái, cô bé này cũng to gan thật.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đã có kết luận nên không cần ở lại ngôi biệt thự. Nhưng Hứa Hủ xuất hiện ở đây, tất nhiên tình thế sẽ khác. Còn lâu trời mới sáng, Quý Bạch nói: "Em xem đi, tôi đợi em rồi chúng ta cùng xuống núi."

Hứa Hủ gật đầu, cô không tiếp tục ngồi ở chỗ có vết phấn khoanh tròn thi thể, mà bắt đầu đi quanh phòng khách xem xét: máy điều hòa, bàn uống trà lộn xộn... Hứa Hủ đang đứng trước lò vi sóng, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có hơi thở nóng hổi. Cô ngoảnh đầu, Quý Bạch không biết đứng cạnh cô từ lúc nào, anh cũng quan sát lò vi sóng.

"Có phát hiện gì không?" Quý Bạch cất giọng trầm trầm.

Hứa Hủ đáp: "Em đang xem."

Quý Bạch không lên tiếng. Hứa Hủ lại tiếp tục mở tủ bếp quan sát. Luồng khí nóng đó vương vấn quanh cô như hình với bóng, Quý Bạch lại đi theo cô.

Hứa Hủ vốn không có cảm giác lạ thường, nhưng lúc cô ngẩng đầu, anh cũng ngẩng đầu. Hứa Hủ đang xem thứ gì đó trong tủ bếp, ánh mắt vừa hơi dịch chuyển, cô liền nhìn thấy gương mặt nghiêng tuấn tú của Quý Bạch. Sau đó, bộ não của Hứa Hủ hiện lên hình ảnh tối qua, anh cúi đầu mỉm cười trong ánh lửa.

Hứa Hủ trầm mặc vài giây, quay sang nói với Quý Bạch: "Thưa thầy, chúng ta có thể chia nhau rà soát hiện trường không ạ?"

Quý Bạch vốn không có ý định quấy rầy Hứa Hủ. Tại không có việc gì để làm nên anh muốn xem biểu hiện của cô, nhân tiện có

https://thuviensach.vn

thể chỉ bảo điều gì đó. Nghe câu nói của Hứa Hủ, ngữ khí của anh hơi ngạc nhiên: "Tại sao?"

Hứa Hủ: "Em cần tập trung suy nghĩ, không thích có người khác ở bên cạnh."

Quý Bạch không nghĩ ngợi nhiều, anh quay người đi đến chiếc ghế cách xa nơi đánh dấu thi thể, ngồi xuống chờ đợi.

Chỉ một lúc sau, Quý Bạch đột nhiên phát hiện quan sát Hứa Hủ từ phía xa cũng là một lạc thú. Cô gái nhỏ chau mày cúi đầu, ngó ngó nghiêng nghiêng, ngồi chồm hỗm, bộ dạng nhã nhặn cũng rất hăng hái, khiến cô có một vẻ sống động uyển chuyển đầy thu hút.

Lúc này, Hứa Hủ đang đứng ở một góc đối diện cánh cửa, người cô đột nhiên run nhẹ, sau đó cô giơ hai tay ôm vai theo phản xạ.

Càng về khuya trời càng lạnh, thêm vào đó thời tiết u ám, trong nhà lại không thể bật điều hòa để giảm thiểu việc phá hoại hiện trường. Vừa nhìn thấy bộ dạng này của Hứa Hủ, Quý Bạch lập tức đứng dậy đi về phía cô.

Hứa Hủ xoa cánh tay, bất chợt nghe tiếng bước chân tiến lại gần. Sau đó, bờ vai cô nặng trĩu. Hứa Hủ quay đầu, phát hiện Quý Bạch chỉ mặc một cái áo len mỏng đứng bên cạnh cô, áo khoác ngoài của anh đang khoác lên người cô.

"Cảm ơn, không cần đâu ạ." Hứa Hủ muốn bỏ áo xuống.

Quý Bạch: "Đừng khách sáo. Em mà bị cảm, ngày mai điều tra vụ án thế nào được?" Ngắm thân hình nhỏ bé của cô trong chiếc áo

https://thuviensach.vn

khoác của anh, trong lòng Quý Bạch đột nhiên ngứa ngáy không thể tả.

Hứa Hủ do dự một lát, nói thật: "Không cần đâu ạ, em không quen mặc đồ của người khác." Nói xong cô liền cởi áo khoác đưa cho anh.

Quý Bạch đảo mắt qua gương mặt bình thản của Hứa Hủ, anh nhận áo khoác, cười cười: "Chê thầy bẩn à?"

Hứa Hủ hơi áy náy, trả lời thật thà: "Tất nhiên không phải."

Áo khoác của anh lưu lại hơi ấm, tuy không có mùi mồ hôi, cũng không có mùi khó ngửi nhưng khiến cô cảm thấy một nỗi bứt rứt vô duyên vô cớ. Cô lý giải tâm trạng này là do không thích ứng. Trên thực tế, Hứa Hủ đúng là chưa từng mặc đồ của người khác, ngoài anh trai cô.

Vẻ mặt của Hứa Hủ vô cùng thành khẩn, hai má ửng đỏ. Dáng người nhỏ bé, bờ vai mảnh khảnh của cô hơi co lại ngay trước mặt Quý Bạch.

Trong lòng Quý Bạch vụt qua một ý nghĩ, anh từ tốn nói: "Em không mặc áo của tôi, tôi cũng không thể để em bị lạnh. Tôi còn có một cách."

Lúc nói câu này, Quý Bạch có chút rung động. Cô nam quả nữ trong ngôi nhà trống ở trên núi vắng vẻ. Người phụ nữ của anh đang rét run, nên anh muốn ôm cô. Tuy hành động này vượt quá kế hoạch của anh, có lẽ cũng vượt quá sức chịu đựng của cô, nhưng thật ra trong lòng Quý Bạch có chút tự phụ. Anh tin Hứa Hủ sẽ không từ chối, điều kiện của anh không tồi, cho dù bây giờ cô chưa

https://thuviensach.vn

nảy sinh tình cảm với anh, nhưng sau khi cân nhắc, chắc cô sẽ bằng lòng thử cùng anh hẹn hò.

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ bằng ánh mắt sâu thẳm. Nghĩ đến cảm giác ôm cô vào lòng, dường như có một dòng nước ấm chảy qua trái tim anh.

Hứa Hủ cũng ngước nhìn Quý Bạch, đôi mắt trong veo. Sau đó cô mỉm cười: "Đúng, còn có một cách."

Bốn mắt chạm nhau.

Hứa Hủ đột nhiên bật người lên cao.

"Nhảy một lúc là hết lạnh, anh yên tâm đi." Hứa Hủ vừa giải thích vừa bật người hai lần. Vì cô và Quý Bạch thường tập thể dục nên động tác nhảy của cô trước mặt Quý Bạch rất tự nhiên, nhẹ nhàng và dứt khoát.

Quý Bạch ngây ra một giây. Sau đó anh bất ngờ phì cười, gương mặt tuấn tú hoàn toàn giãn ra, ý cười trên khóe miệng càng sâu hơn. Ngắm nhìn nụ cười rạng rỡ của Quý Bạch, Hứa Hủ cũng mỉm cười theo.

Nhảy một lúc, Hứa Hủ đột nhiên dừng lại. Cô ngẩng đầu nhìn Quý Bạch: "Em nghĩ thông suốt rồi."

Quý Bạch thu lại nụ cười: "Rất tốt."

Hứa Hủ vừa định nói tiếp, Quý Bạch nói trước: "Vậy đi... chúng ta cùng viết ra hung thủ, xem phán đoán của chúng ta có trùng khớp hay không?"

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ thích cảm giác kích thích này, đây là sự đánh giá mức độ ăn ý của hai người. Cô lập tức gật đầu.

Một lúc sau, hai người xoay laptop về phía đối phương.

“Diệp Tử Cường, Diệp Cẩn.”

“Anh cả và chị hai Diệp gia.”

Bóng cây bên ngoài cửa sổ lay động, ngôi biệt thự đèn sáng trưng vô cùng tĩnh mịch. Hứa Hủ ngước nhìn đôi mắt đen láy của Quý Bạch, cô chậm rãi nói: “Đầu tiên, căn cứ vào kết quả giám định mới nhất của bên pháp y, Diệp Tử Tịch tắt thở trong khoảng thời gian từ 21 giờ đến 23 giờ. Hình ảnh từ camera giám sát ở trên đường cho thấy, Trương Sĩ Ung đến ngôi biệt thự lúc 24 giờ, vì vậy anh ta không phải là hung thủ. Dựa theo nội dung tin nhắn và đống quần áo anh ta chưa kịp xử lý, lời khai của anh ta về cơ bản đáng tin cậy, anh ta đúng là bị gọi đến ngôi biệt thự.

Tiếp theo, Diệp Tiếu cũng không phải là hung thủ. Căn cứ vào camera giám sát và lời khai của chị ta, thời gian chị ta ở hiện trường chưa đến một tiếng đồng hồ. Trong thời gian ngắn như vậy, một người phụ nữ như chị ta không thể nào hoàn thành một loạt động tác, bao gồm giết người, phá hoại hệ thống giám sát an ninh, đâm thêm vài nhát dao vào nạn nhân, xử lý sạch sẽ hiện trường. Hơn nữa, cũng không thể giải thích hai loại vết thương trên thi thể nạn nhân, cũng không có chuyện Trương Sĩ Ung đến sau bồi thêm mấy nhát dao. Theo hình ảnh từ camera giám sát trên đường, khi Trương Sĩ Ung đến nơi, Diệp Tiếu đã rời đi. Anh ta kiếm đâu ra dao rọc giấy ở vùng núi heo hút lúc nửa đêm?

https://thuviensach.vn

Một khi hai người xuất hiện tại hiện trường vào khoảng thời gian xảy ra vụ án không phải là hung thủ, vậy thì chúng ta cần quay lại giả thiết ban đầu, xem chỗ nào xảy ra sai sót.

Chúng ta phán đoán thời gian Diệp Tử Tịch tử vong đều căn cứ vào kết quả giám định và tin nhắn cầu cứu do chị ấy gửi đi lúc 22 giờ 17 phút. Nhưng trong lời khai của Diệp Tiếu, chị ta nói buổi tối hôm đó rất lạnh, trong nhà bật điều hòa. Điều này rất kỳ lạ, bây giờ là mùa xuân, ban đêm tương đối lạnh, nếu bật điều hòa cũng nên bật chiều nóng mới đúng, tại sao Diệp Tiếu lại có ấn tượng bên trong rất lạnh? Nhiệt độ xuống thấp có thể trì hoãn phán đoán về thời gian tử vong của thi thể. Như vậy, nhiều khả năng Diệp Tử Tịch chết trước 21 giờ.

Ngoài ra, Diệp Tiếu cho biết, chị ta nghe thấy tiếng lò vi sóng khi vào cửa. Nhưng tối hôm đó, Diệp Tử Tịch làm món salad và shashimi, vốn không cần dùng đến lò vi sóng. Có lẽ tiếng động Diệp Tiếu nghe thấy không phải là tiếng lò vi sóng, mà là tiếng báo hiệu gửi tin nhắn thành công. Em đã lên mạng tìm hiểu, gần đây máy di động có thể cài đặt phần mềm hẹn giờ gửi tin nhắn. Nếu hung thủ có trình độ IT nhất định, còn có thể download virus, sau khi gửi xong tin nhắn lập tức xóa phần mềm này. Như vậy sẽ không để lại dấu vết. Do đó, có khả năng hung thủ dùng chế độ hẹn giờ gửi tin nhắn, lại bật điều hòa lạnh giảm nhiệt độ trong phòng. Sử dụng cùng một lúc hai thủ đoạn này, sẽ làm xáo trộn thời gian tử vong. Đáng tiếc, di động đã bị Diệp Tiếu đến hiện trường lấy đi mất.

Nếu giả thiết này thành lập, chúng ta cần điều tra bằng chứng ngoại phạm của những đối tượng bị tình nghi vào thời điểm trước

https://thuviensach.vn

22 giờ. Căn cứ theo lời khai của bọn họ, chỉ có anh cả Diệp Tử Cường và chị hai Diệp Cẩn, hai người cũng phù hợp với mô tả về hung thủ của chúng ta. Về phần Diệp Tiếu, em nghĩ chị ta hoặc là nhìn thấy xe của anh cả và chị hai khi đang trên đường đến hiện trường, hoặc là chị ta cũng đoán ra hung thủ là ai, vì vậy mới có ý định nhận tội thay anh chị mình. Lúc Diệp Tiếu đến ngôi biệt thự, Diệp Tử Tịch chắc đã chết rồi."

Hứa Hủ trình bày xong liền nhìn Quý Bạch. Trong đôi mắt trầm tĩnh của cô ẩn hiện sự tự tin và chờ mong được thừa nhận.

Quý Bạch mỉm cười: "Không tồi. Thật ra ngay từ đầu, tôi cũng đã nghi ngờ. Một người có thể xử lý sạch sẽ hiện trường không lưu lại dấu vết, chắc chắn sẽ tạo ra bằng chứng ngoại phạm cho mình. Tuy nhiên, em còn bỏ sót một điểm quan trọng nhất."

Hứa Hủ ngẩn người.

Quý Bạch nói: "Chứng cứ đâu? Tất cả những điều em vừa trình bày chỉ là suy đoán, chứng cứ định tội hai người nằm ở đâu?"

Hứa Hủ cúi đầu ngẫm nghĩ, cô lờ mờ cảm thấy một manh mối nào đó nhưng lại không rõ ràng.

Tuy coi Hứa Hủ là bạn gái tương lai, nhưng lúc làm việc, Quý Bạch không có ý dịu dàng hay chiếu cố đến cô. Anh cho rằng Hứa Hủ cũng không cần điều đó.

Vì vậy, bắt gặp gương mặt đầy vẻ nghi hoặc của Hứa Hủ, Quý Bạch không thương hoa tiếc ngọc, thẳng thắn phê bình: "Căn bệnh lớn nhất của em là quá coi trọng phân tích mà bỏ qua việc nghiên cứu vật chứng. Lúc thảo luận về Trương Sĩ Ung, em không nghĩ

https://thuviensach.vn

đến vật chứng quan trọng là "quần áo". Bây giờ cũng vậy, thật ra vừa rồi em đã nhắc tới chứng cứ quan trọng để phá án, nhưng em lại không đào sâu suy nghĩ. Bây giờ tôi sẽ không vạch trần, em hãy về nhà thử nghĩ xem, sáng sớm ngày mai chúng ta phá án."

Tối nay thời tiết u ám, dự báo có mưa. Trong lúc quan sát hiện trường, Hứa Hủ đã nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp ở bên ngoài. Khi hai người đi ra cửa ngôi biệt thự, mưa lớn như trút nước. Rừng cây và ngọn núi càng mờ mịt trong mưa gió.

Hứa Hủ run cầm cập, lấy từ túi xách một chiếc ô gấp nhỏ rồi quay sang hỏi Quý Bạch: "Anh có mang ô không?"

Quý Bạch cầm cái túi bên trong có chiếc ô nặng trịch, nhưng anh bình thản lắc đầu: "Không mang."

Diện tích của ngôi biệt thự khá lớn. Từ cửa ra vào cũng phải đi bộ mấy chục mét mới tới bãi đỗ xe. Hứa Hủ mở ô đưa cho Quý Bạch, sau đó cô đứng sát vào người anh.

Mặt đất trơn trượt, nước chảy xối xả, tiếng mưa rơi rào rào. Quý Bạch một tay cầm ô, cùng Hứa Hủ vai kề vai đi trong cơn mưa lớn. Cô hơi cúi thấp đầu, để lộ cái cổ mảnh khảnh, gương mặt nghiêng bình tĩnh.

Bây giờ là lúc thân thể hai người gần gũi nhất trong mấy ngày qua, nhưng Quý Bạch không cảm thấy trong lòng ngứa ngáy như mọi bữa. Anh ngược lại có cảm giác thanh thản dễ chịu, đến mức anh không muốn làm gì phá vỡ giây phút này.

Mặc dù Quý Bạch gần như giơ chiếc ô về phía Hứa Hủ, nhưng bờ vai nhỏ nhắn của cô vẫn lộ ra bên ngoài, trên đó đã dính vài giọt

https://thuviensach.vn

nước mưa.

Bên tai là tiếng mưa dày đặc như nhịp trống, giọt nước mưa từ sợi tóc lặng lẽ chảy xuống, dường như chảy vào lòng Quý Bạch. Quý Bạch đặt tay lên vai Hứa Hủ, nhẹ nhàng ôm cô kéo sát vào người anh.

Hứa Hủ đang cúi đầu bước đi, bỗng nhiên bờ vai cô nặng trĩu, một luồng khí nóng quen thuộc lại bao vây người cô, khiến cô hơi sững sờ. Hoàn toàn là phản ứng từ trực giác, một ý nghĩ từng bị cô phủ nhận giống sợi lông vũ lướt qua trái tim cô.

Hứa Hủ ngoảnh đầu, liền nhìn thấy tóc Quý Bạch đã bị ướt, mái tóc đen ngắn bết vào trán, đôi mắt thâm trầm của anh đang nhìn cô chăm chú.

Bốn mắt chạm vào nhau. Bàn tay ôm vai Hứa Hủ của Quý Bạch không động đậy. Ánh mắt cô sáng ngời, cho thấy rõ sự dò xét và nghiên cứu, dường như muốn tìm ra đầu mối nào đó từ đáy mắt của anh.

Trầm mặc vài giây, Quý Bạch lên tiếng: “Còn ngây ra đó làm gì? Ô nhỏ như vậy, em đi chậm cả hai chúng ta đều bị cảm bây giờ. Đi nhanh lên.”

“Vâng.”

Hai người tăng tốc độ.

Tuy nhiên, Hứa Hủ không thờ ơ như Quý Bạch tưởng. Đi thêm vài bước, cô mới cảm nhận bàn tay mạnh mẽ đặt trên vai và lồng

https://thuviensach.vn

ngực ấm áp của anh. Toàn thân cô có một cảm giác không thoải mái khó diễn tả, tim cũng đập nhanh hơn.

Hai người đi đến chỗ đỗ ô tô, Quý Bạch mới buông tay: "Em mau lên xe đi."

3 giờ sáng, Quý Bạch đưa Hứa Hủ về nhà. Lúc rời đi, thần sắc của anh vẫn hết sức bình thường.

Hứa Hủ lên giường, nghĩ đến "chứng cứ quan trọng" mà Quý Bạch nhắc tới, cô mơ mơ màng màng thiếp đi lúc nào không hay. Ở một giây phút nào đó, cô bất chợt tỉnh giấc, hình ảnh hiện ra trước mắt cô đầu tiên là gương mặt nghiêng anh tuấn cương nghị của Quý Bạch và thân hình cao lớn của anh. Dường như hình bóng của anh đã khắc sâu trong lòng cô, không thể xóa nhòa.

Hứa Hủ cho rằng Quý Bạch không có biểu hiện bất thường. Tuy bề ngoài anh có vẻ nghiêm khắc nhưng trên thực tế, anh luôn quan tâm đến cấp dưới. Lúc đó trời mưa to, chiếc ô lại nhỏ, nếu đổi lại là Triệu Hàn hoặc Diêu Mông, có lẽ anh cũng chăm sóc như với cô.

Suy nghĩ này khiến Hứa Hủ cảm thấy, người không bình thường chính là bản thân cô. Rõ ràng chỉ là cái ôm xuất phát từ tình hữu nghị của anh, sao dư vị vẫn còn đọng mãi, cứ nghĩ đến là tâm trạng cô lại xao động?

Cuối cùng, Hứa Hủ không ngủ được, cô chống cằm trùm chăn ngồi trên giường ngẫm nghĩ, cô là người phụ nữ thể trạng khỏe mạnh, gần đây thường xuyên chú ý đến thân thể nam tính của Quý Bạch, có khả năng do hormone sinh lý gây ra.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Hủ đến cục cảnh sát. Khi chạm mặt Quý Bạch, Hứa Hủ lại nghĩ đến vấn đề hormone nên thái độ của cô rất thản nhiên: "Thưa thầy, em nghĩ ra chứng cứ quan trọng rồi."

Vì Quý Bạch không có ý định nhanh chóng bộc lộ tình cảm nên anh cũng điềm nhiên như thường lệ. Anh gật đầu mỉm cười: "Tốt."

Diệp Cẩn lập tức được mời đến cục cảnh sát.

Quý Bạch không thẩm vấn ngay, mà để chị ta ngồi một mình trong phòng thẩm vấn.

Thời gian mỗi giây mỗi phút trôi qua, ngoài trời dần nắng gắt, phòng thẩm vấn nhỏ yên tĩnh nóng bức. Diệp Cẩn mặc bộ váy áo công sở màu đen, thân hình gầy guộc ngồi thẳng. Chị ta hơi cúi mặt, bộ dạng yên tĩnh chờ đợi.

Thái độ trấn tĩnh kỳ lạ của Diệp Cẩn khiến mấy người cảnh sát vốn không nghi ngờ chị ta cũng nảy sinh sự nghi hoặc.

Triệu Hàn nói: "Hết khôn dồn đến dại, chị ta cố tình làm ra vẻ bình tĩnh, ngược lại càng khiến người khác hoài nghi."

Quý Bạch đưa mắt nhìn Diệp Cẩn qua lớp kính: "Không phải, chị ta bình tĩnh là bởi chị ta đã sớm lường trước kết quả ngày hôm nay."

Mọi người đều ngây ra, đồng thời quan sát Diệp Cẩn, tâm trạng của bọn họ lúc này thật khó hình dung.

Cuối cùng, đồng nghiệp đi đến Diệp thị tìm chứng cứ cũng mang đến tin vui. Quý Bạch cầm báo cáo giám định, cùng Lão Ngô đi vào phòng thẩm vấn.

https://thuviensach.vn

Diệp Cẩn ngẩng đầu, vẻ mặt chị ta bình thản và ôn hòa. Nhưng khi chạm phải ánh mắt sắc bén của Quý Bạch, chị ta hơi sững sờ, đáy mắt vụt qua tia u ám.

Bên ngoài phòng thẩm vấn, một cảnh sát cảm thán: "Người phụ nữ này thật không đơn giản."

Sau khi hỏi một số câu cơ bản, Quý Bạch đi thẳng vào vấn đề: "Từ 7 giờ đến 10 giờ tối hôm xảy ra vụ án, chị ở đâu?"

Cùng một câu hỏi, nhưng lần này Diệp Cẩn trầm mặc.

Quý Bạch nói tiếp: "Thật ra ngay từ đầu, tôi đã nghi ngờ, một tội phạm có thể xử lý gọn gàng hiện trường như vậy chắc cũng biết, dấu vết lưu lại hiện trường càng ít, mức độ nguy hiểm sẽ càng thấp. Tại sao hung thủ lại có hành động thừa thải là dùng dao rọc giấy ngụy tạo hiện trường? Trừ khi tên tội phạm muốn che đậy dấu vết rõ ràng hơn."

Diệp Cẩn lặng lẽ nhìn Quý Bạch, không lên tiếng.

"Diệp Tử Cường thích sưu tầm dao quân đội Thụy Sĩ. Trên móc chìa khóa của anh ta nếu có một con dao cao cấp sản xuất với số lượng có hạn đặt từ Thụy Sĩ cũng là điều bình thường, nhưng anh ta lại không có." Quý Bạch cất giọng từ tốn. "Loại dao díp này để lại vết cắt đặc thù, ở thành phố Lâm chắc hiếm người đặt mua loại dao cao cấp đắt tiền từ nước ngoài. Điều này có thể dễ dàng điều tra ra."

Thần sắc Diệp Cẩn hơi thay đổi, khóe miệng chị ta ẩn hiện nụ cười khổ sở.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nói tiếp: “Diệp Tử Cường rất nóng tính và dễ kích động, trong quá khứ từng tham gia vụ ẩu đả bạo lực. Vì vậy, anh ta có khả năng lỡ tay giết chết Diệp Tử Tịch, sau đó dùng con dao Thụy Sĩ tạo thành vết thương như “vụ án lưỡi dao”, nhằm đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát. Tối hôm đó, chị và anh ta vừa vặn gọi điện thoại bàn công việc. Có lẽ Diệp Tử Cường kể chuyện vừa xảy ra với chị, anh ta để lại dấu vết rõ ràng như vậy, chị đành phải tìm cách bổ cứu, dùng dao rọc giấy thật sự che đậy vết thương do con dao Thụy Sĩ gây ra. Nửa đêm nửa hôm đi đâu kiếm dao rọc giấy? Chị quản lý bộ phận hành chính của công ty, vào kho lấy dao rọc giấy là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Diệp Cẩn tiếp tục trầm mặc.

“Tất nhiên, sau đó chị buộc phải thay đổi dữ liệu của kho đồ dùng văn phòng phẩm để che giấu vụ việc. Nhưng chúng tôi đã lấy được số liệu của nhà cung cấp đồ dùng văn phòng cho Diệp thị. Sau khi đối chiếu, chúng tôi phát hiện, buổi tối hôm xảy ra vụ án, kho chứa đồ dùng văn phòng đúng là thiếu đi năm con dao rọc giấy. Chúng tôi cũng tìm ra đoạn băng ghi hình từ camera giám sát của công ty, tầm chiều tối ngày hôm đó, chỉ một mình chị vào kho đồ dùng văn phòng phẩm. Hơn nữa...” Ánh mắt lạnh lùng của Quý Bạch chiếu thẳng vào người Diệp Cẩn: “Thành phần cấu tạo của mỗi con dao thuộc nhà máy sản xuất khác nhau, lô hàng khác nhau đều có điểm khác biệt. Theo kết quả giám định, dao rọc giấy cắm trên người Diệp Tử Tịch thuộc cùng một lô sản phẩm với những con dao chứa trong kho của công ty chị.”

Lúc này, Diệp Cẩn ngẩng đầu. Chị ta bình tĩnh nhìn Quý Bạch, đồng thời nói: “Trên thực tế, hôm nay các anh không đến tìm tôi,

https://thuviensach.vn

tôi cũng sẽ chủ động đi cục cảnh sát.” Ngừng một giây, chị ta nói khẽ: “Tôi không thể để tiểu Tiếu gánh tội thay chúng tôi.”

Cũng giống như những gia tộc lớn khác, giữa các thành viên của Diệp gia có một thế cân bằng về lợi ích, tình cảm và quyền lực. Thế cân bằng này không thể hiện rõ ràng, nhưng hết năm này đến tháng khác, mỗi người đều có vai diễn của mình.

Diệp Lan Viễn là người đặt ra quy tắc cân bằng.

Diệp Tử Cường luôn muốn trở thành người duy trì thế cân bằng, nhưng lực bất tòng tâm.

Diệp Tiếu bề ngoài ngạo mạn, trên thực tế là người phục tùng một cách trung thành.

Diệp Tử Kiêu có tích cách ồn ào, nên không đếm xỉa đến sự tồn tại của thế cân bằng này.

Chỉ có Diệp Cẩn là người lặng lẽ bảo vệ thế cân bằng thật sự.

Vì vậy, từ hơn mười năm trước, Diệp Cẩn đã khuyên Diệp Lan Viễn đừng nuốt trọn cổ phần của anh trai. Cũng vào năm năm trước, chị ta phản đối Diệp Tử Tịch quay về Diệp thị làm việc. Chỉ đáng tiếc, ý kiến của Diệp Cẩn chưa bao giờ được bố chị ta tiếp thu. Ngược lại, cũng chính vì điều đó, chị ta trở thành đứa con Diệp Lan Viễn không thích nhất. Chỉ có Diệp Cẩn nhìn thấu bộ mặt tham lam bạc nghĩa của Diệp Lan Viễn, người đứng đầu Diệp thị, đồng thời hiểu rõ sự áy náy mềm yếu của ông ta ở tuổi xế chiều.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Cường là người đàn ông gia trưởng, tuổi tác của anh ta và Diệp Cẩn gần nhau, vì vậy anh ta luôn yêu thương bảo vệ cô em gái thứ hai hướng nội kiệm lời không được coi trọng. Từ nhỏ đến lớn, trước mặt người khác, Diệp Tử Cường luôn đảm nhiệm vai trò bảo vệ em gái. Tuy nhiên, sau khi trưởng thành, cuộc đời Diệp Tử Cường nhiều lần gặp sóng gió, người bảo vệ anh ta lại là Diệp Cẩn; Diệp Cẩn bảo lãnh anh ta khi anh ta bị giam giữ do đánh lộn; Diệp Tử Cường quản lý công ty không tốt, Diệp Cẩn đứng sau bày mưu tính kế.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Tối hôm đó, nghe anh trai hoảng loạn sợ hãi cầu cứu trong điện thoại, điều đầu tiên Diệp Cẩn nghĩ tới là, sai lầm dù sao cũng đã xảy ra, việc chị ta cần làm là giảm thiểu sự tổn hại và ảnh hưởng đến gia đình xuống mức thấp nhất.

Lúc này, Quý Bạch cắt ngang lời: “Tại sao Diệp Tử Cường lại xảy ra tranh chấp với Diệp Tử Tịch?”

Ánh mắt Diệp Cẩn trở nên trầm tĩnh: “Sau khi Tử Tịch quay về, bố tôi giao công ty đầu tư đang ngoắc ngoải cho cô ấy. Nhưng cô ấy quá xuất sắc, có lẽ xuất sắc hơn mấy anh em chúng tôi. Mỗi năm, cô ấy mang về lợi nhuận khổng lồ, vì vậy bố tôi ngày càng trao nhiều quyền hạn cho cô ấy.”

Ngừng lại vài giây, Diệp Cẩn nói tiếp: “Năm ngoái, công ty của Tử Tịch có một dự án đầu tư lỗ vốn.”

Lão Ngô giở tài liệu: “Cô muốn nói đến vụ bị lỗ 100 triệu đô la, đối tác ôm tiền bỏ trốn?”

https://thuviensach.vn

Diệp Cẩn trầm mặc một lát mới nói: “Không phải 100 triệu, mà là 2 tỷ đô la Mỹ, tương đương 14 tỷ nhân dân tệ, một nửa Diệp thị đổ vào đó.”

Những người ở ngoài phòng thẩm vấn kinh ngạc. Quý Bạch và Lão Ngô trầm mặc, Diệp Cẩn nói tiếp: “Chúng tôi đã tìm mọi cách giấu nhẹm vụ này, bằng không cổ phiếu của Diệp thị sẽ sụp đổ trong một đêm. Anh cả luôn nghi ngờ việc thất thoát tiền là do Tử Tịch giở trò. Thật ra, anh ấy bây giờ trầm ổn hơn thời thanh niên rất nhiều. Nhưng buổi tối hôm đó anh ấy uống rượu, lại nghe một số tin đồn từ bộ phận đầu tư hải ngoại. Vì vậy, anh ấy nhất thời kích động, lái xe đi theo Tử Tịch đến núi Lâm An.”

Sau đó thì sao? Chuyện xảy ra sau đó đúng như Quý Bạch suy đoán, trong lúc cãi vã tranh chấp, Diệp Tử Cường lỡ tay giết chết Diệp Tử Tịch. Anh ta vô cùng hoảng sợ, nên mới nảy ra ý định ngụy trang thành hiện trường vụ án lưỡi dao.

Đúng lúc Diệp Cẩn gọi điện cho Diệp Tử Cường để bàn công việc. Thấy ngữ khí của anh ta có vẻ kỳ lạ, Diệp Cẩn hỏi hai ba câu, ép anh ta nói thật.

Việc đầu tiên Diệp Cẩn nghĩ tới là dặn anh trai bật điều hòa, trì hoãn thời gian tử vong của thi thể. Khi chị ta đến ngôi biệt thự, toàn bộ kế hoạch đã hình thành trong bộ não.

“Tin nhắn cầu cứu là do cô gửi đi?” Lão Ngô hỏi.

Diệp Cẩn lãnh đạm trả lời: “Tử Tịch đã soạn nội dung trước khi chết, nhưng cô ấy chưa kịp gửi đi. Sau đó, tôi cài đặt chế độ hẹn giờ, gửi cho Tử Kiêu.”

https://thuviensach.vn

“Tại sao cô lại chọn Diệp Tử Kiêu để gửi tin nhắn?” Lão Ngô hỏi tiếp.

Diệp Cẩn nhướng mắt nhìn ông: “Hôm đó, Tử Kiêu có về nhà, tâm trạng của cậu ấy rất tệ. Với tính cách của cậu ấy, chắc chắn sẽ cùng đám bạn bè nhậu nhẹt cả buổi tối. Cho dù gọi cậu ấy đến ngôi biệt thự, cậu ấy cũng có nhân chứng ngoại phạm, sẽ không xảy ra phiền phức.”

Lão Ngô nói lạnh lùng: “Cô tính toán chuẩn xác thật.”

Diệp Cẩn lặng thinh.

Quý Bạch hỏi: “Trước đó, anh chị có biết nạn nhân và Trương Sĩ Ung có quan hệ bất chính hay không?”

Diệp Cẩn: “Trước đó, tôi không rõ. Lúc đến ngôi biệt thự tôi mới biết. Sau đó, quần áo của Trương Sĩ Ung bị Tử Kiêu tìm ra, cả nhà đều biết chuyện này.”

Lão Ngô hỏi tiếp: “Diệp Tử Cường giết người, nếu cô thật sự muốn tốt cho anh ta, cô nên khuyên anh ta tự thú. Nhưng cô vì cái gọi là lợi ích của gia tộc chống lại pháp luật, trở thành kẻ đồng lõa của anh ta, tội gì cô phải làm vậy?”

Diệp Cẩn không trả lời.

Sau khi Diệp Cẩn nhận tội, Diệp Tiếu nước mắt giàn giụa, cuối cùng cũng khai thật.

Trước khi xảy ra vụ án vài ngày, Diệp Tiếu nhận được tin tức xác thực từ văn phòng thám tử tư. Tối hôm đó, chị ta lái xe đi núi Lâm An. Lúc đến nơi, chị ta nhìn thấy xe ô tô rất giống xe của anh trai

https://thuviensach.vn

rời khỏi ngôi biệt thự. Khi chị ta vào trong ngôi biệt thự, Diệp Tử Tịch đã qua đời.

Ở trong ngôi biệt thự, Diệp Tiếu nhìn thấy vô số dấu vết chứng tỏ Trương Sĩ Ung sống ở đây, chị ta vừa phẫn nộ vừa tuyệt vọng. Cuối cùng, chị ta lấy điện thoại của nạn nhân, nhằm mục đích đổ tội cho chồng mình.

Lão Ngô hỏi: "Tại sao cô lại nhận tội thay Diệp Tử Cường và Diệp Cẩn?"

Diệp Tiếu ngẩn ngơ trả lời: "Anh cả cũng vì cái nhà này, dù sao cuộc đời tôi đã bị hủy hoại, chi bằng tôi đứng ra chịu trách nhiệm."

Quý Bạch cất giọng từ tốn: "Đời người không dễ dàng bị hủy hoại như vậy."

Sự thật đã phơi bày, cả đội cảnh sát hình sự thở phào nhẹ nhõm. Vụ án này khiến tâm trạng mọi người tương đối nặng nề, ai nấy im lặng vùi đầu vào công việc kết án.

Quý Bạch đi về văn phòng, thấy Hứa Hủ ngồi ở vị trí của cô, gương mặt hơi thất thần.

"Sao thế?" Anh hỏi nhỏ.

Hứa Hủ trả lời: "Em đang nghĩ đến tin nhắn Tử Tịch soạn thảo trước khi chết, không biết chị ấy muốn gửi cho ai?"

Quý Bạch giơ tay vò mái tóc ngắn của cô, ném tập tài liệu xuống bàn: "Mau làm việc đi."

https://thuviensach.vn

“Vâng.” Hứa Hủ cứng đờ người, cô lại nhạy cảm chú ý đến sự tiếp xúc thân thể của hai người... “Không để ý đến anh, không để ý đến anh.” Cô niệm thầm.

Lúc này, Triệu Hàn xuất hiện ở cửa ra vào: “Sếp, đã đưa Diệp Tử Cường đến rồi.”

Hôm qua, Diệp Tử Cường đại diện Diệp thị đi tham gia một cuộc hội thảo trên tỉnh. Người cảnh sát phụ trách giám sát anh ta cũng bám theo, nhưng không đánh rắn động cỏ. Sáng hôm nay, xe của anh ta vừa về đến thành phố, liền bị cảnh sát chặn lại. Với lý do vẫn cần thu thập chứng cứ, cảnh sát chỉ yêu cầu Diệp Tử Cường hợp tác điều tra. Diệp Tử Cường tuy hơi bất an, nhưng anh ta cảm thấy không có gì bất ổn nên thái độ tương đối trấn tĩnh khi đến cục cảnh sát.

Bên ngoài phòng thẩm vấn là một hành lang dài và hẹp, không có đèn chiếu sáng, vừa lạnh lẽo vừa vắng lặng. Diệp Tử Cường theo cảnh sát đi vào, đúng lúc cửa phòng thẩm vấn mở ra, Diệp Cẩn đi ra. Chị ta bị còng hai tay, đằng sau là hai người cảnh sát.

Diệp Tử Cường cảm thấy máu trên toàn thân dồn hết lên đầu, huyệt thái dương giật giật đau nhói. Chứng kiến cảnh tượng này, anh ta lập tức hiểu ra vấn đề. Diệp Tử Cường nhìn em gái, thần sắc anh ta tái nhợt, cơ mặt rúm ró.

Lúc này, Quý Bạch và Hứa Hủ cũng vừa vặn đi đến cửa. Bắt gặp biểu cảm của Diệp Tử Cường, Quý Bạch hơi chau mày.

Diệp Tử Cường đột nhiên quay người, đẩy mạnh người cảnh sát ở bên cạnh. Thân hình anh ta cao lớn vạm vỡ, bất thình lình bộc phát,

https://thuviensach.vn

người bên cạnh không kịp đề phòng. Mấy cảnh sát vội lao đến để khống chế Diệp Tử Cường, ai ngờ anh ta rút trong túi một con dao Thụy Sĩ, khua loạn xạ, ép mọi người nhất thời không thể xông lên.

"Người là do tôi giết, không liên quan đến em gái tôi." Một giọt lệ rơi khỏi khóe mắt anh ta: "Mẹ kiếp! Ngồi tù thì ngồi tù."

"Anh!" Diệp Cẩn kinh hãi kêu lên.

Đúng lúc này, Diệp Tử Cường đột nhiên giơ con dao, cắm thẳng vào ngực mình. Nhưng mũi dao còn cách ngực anh ta khoảng 15 centimet, bàn tay anh ta bỗng dừng lại, người anh ta tựa vào bờ tường, vẻ mặt vừa hung dữ vừa đau khổ.

Quý Bạch vốn đứng ở cửa, anh nắm bắt chuẩn xác thời cơ, lao đi như tên bắn, túm lấy cổ tay Diệp Tử Cường. Diệp Tử Cường giật mình, vặn ngược cổ tay. Anh ta vốn cao to hung hãn, sức lực không nhỏ. Bàn tay Quý Bạch như gọng kìm sắt không nhúc nhích, nhưng hành lang quá hẹp, đằng sau lại có người nên thân thể anh không di chuyển thoải mái. Vì vậy, tay anh vẫn bị lưỡi dao cực sắc sượt qua, máu đỏ thấm ướt tay áo sơ mi trong chốc lát.

Mọi người đều kinh hãi. Hứa Hủ nhìn gương mặt nghiêng cương nghị đanh thép của Quý Bạch và vệt máu đỏ trên áo sơ mi của anh, trái tim cô như một sợi dây đàn, rung lên bần bật.

Chỉ trong nháy mắt, Quý Bạch đã bẻ hai tay Diệp Tử Cường ra sau, thân hình cao lớn của anh ta điên cuồng vùng vẫy, nhưng bị Quý Bạch ấn vào bờ tường. Mấy người cảnh sát lập tức xông lên, chế ngự anh ta.

https://thuviensach.vn

Đồng nghiệp phụ trách thu thập chứng cứ nhanh chóng báo tin, đã phát hiện vết máu của Diệp Tử Tịch ở trên xe ô tô của Diệp Tử Cường, hung khí khác đang tìm kiếm. Diệp Tử Cường sau khi khôi phục tâm trạng ở trong phòng tạm giam, cũng thành khẩn nhận mọi tội lỗi của mình.

Lúc này là giờ nghỉ trưa, Quý Bạch kêu mọi người đi ăn cơm, còn anh ngồi trong phòng làm việc, ném đống bông cầm máu vào thùng rác. Tuy máu chảy trông đáng sợ nhưng vết thương không sâu nên anh cũng chẳng chú ý.

Lão Ngô ngồi ở phía đối diện, cười nói: "Cuối cùng cũng coi như "bụi trần lắng đọng", chúng ta có thể thoải mái vài ngày rồi."

Quý Bạch mỉm cười: "Khi nào kết án, tôi sẽ bảo cục trưởng cho nghỉ phép ba ngày, chú có thể đưa cô nhà đi thăm con trai." Con trai Lão Ngô đang học đại học ở nơi khác.

Lão Ngô gật đầu: "Tốt quá, bà nhà tôi suốt ngày nói như vậy."

Lúc này, Triệu Hàn cầm hộp thuốc cứu thương đi vào: "Sếp, để em xử lý vết thương cho anh."

Vụ án đã kết thúc, tâm trạng của Quý Bạch rất tốt, anh đưa mắt về phía Hứa Hủ đang cúi đầu bận rộn quên cả đi ăn cơm ở phòng ngoài, miệng nói với Triệu Hàn: "Bản báo cáo trong tay cậu cần kíp hơn, đổi người khác vào đây."

Triệu Hàn gật đầu: "Vâng, em đi gọi Diêu Mông."

Quý Bạch hơi nhíu mày, Lão Ngô ở bên cạnh nói: "Diêu Mông cũng đang bận, gọi Hứa Hủ vào đây."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nhìn Lão Ngô, Lão Ngô đồng thời nhìn anh.

Quý Bạch mỉm cười, không lên tiếng.

Lão Ngô và Triệu Hàn đều đi ra ngoài, Hứa Hủ nhanh chóng đi vào phòng. Ánh mắt cô lập tức dừng lại ở cánh tay Quý Bạch: "Thầy, tay thầy không sao đấy chứ?"

Quý Bạch thư thái tựa người vào thành ghế phía sau, giơ tay ra trước mặt cô: "Em xem đi."

Hứa Hủ cẩn thận cầm tay anh, lấy miếng bông đã nhúng cồn, nhẹ nhàng lau vết máu xung quanh vết thương: "May mà không sao. Nhưng tốt nhất lát nữa anh nên tiêm một mũi uốn ván."

"Được."

Hứa Hủ chuyên tâm xử lý vết thương. Lúc này cô mới chú ý, bàn tay Quý Bạch không giống tay của những người đàn ông khác cô từng nhìn thấy. (Tất nhiên ngoài yêu cầu của vụ án, Hứa Hủ chẳng bao giờ để ý kỹ bàn tay đàn ông).

Cánh tay anh lớn hơn tay cô rất nhiều, nhưng không để lộ cơ bắp mà rắn chắc, thon dài, trông có sức mạnh. Cánh tay và mu bàn tay anh có nước da thẫm, nhưng lòng bàn tay lại rất trắng. Điều này chứng tỏ, Quý Bạch vốn có làn da trắng trẻo, chỉ là công việc của một người cảnh sát hình sự khiến anh thường xuyên dầm mưa dãi nắng, nên mới biến thành màu da nâu như hiện tại. Ngoài vết thương mới, trên mu bàn tay và cánh tay anh đều xuất hiện vết thương mờ mờ. Do thường xuyên cầm súng, vết chai trên lòng bàn tay anh rất dày. Điều này khiến tay của Quý Bạch thô ráp hơn tướng mạo tuấn tú của anh.

https://thuviensach.vn

Tay anh rất tuyệt, Hứa Hủ nghĩ thầm.

Trong lúc Hứa Hủ thất thần, Quý Bạch không rời mắt khỏi cô.

Ánh nắng buổi trưa chiếu vào, cả căn phòng sáng bừng và yên tĩnh. Quý Bạch khoan khoái duỗi thẳng người, Hứa Hủ ngoan ngoãn đứng bên. Anh càng ngắm càng thấy dung nhan của cô tinh tế và thanh tú, làn da cô mỏng như ngọc, hơi ửng hồng. Những ngón tay trắng muốt nhỏ bé của cô cầm cổ tay anh, mang lại cảm giác vừa mát lạnh vừa mềm mại, khiến vết thương hơi nhói đau trở nên dễ chịu.

Quý Bạch sờ điện thoại, bắt đầu điều chỉnh chế độ quay phim.

Hứa Hủ phát hiện Quý Bạch giơ điện thoại hướng về phía mình, lập tức lên tiếng: “Anh làm gì vậy?”

Quý Bạch nhìn gương mặt hơi chau mày của Hứa Hủ trên màn hình, bình thản trả lời: “Tôi đang xem tin tức. Tin tức quốc tế.”

Buổi sáng sớm, bầu trời mờ tịt, không khí trong lành, Hứa Hủ lái xe trên con đường vắng vẻ.

Hôm qua Quý Bạch nói, để vài ngày sau tập thể dục buổi sáng cũng không sao. Cô tưởng bản thân được nghỉ ngơi thoải mái. Ai ngờ sau khi vụ án kết thúc, đồng hồ sinh học lập tức hoạt động trở lại. 5 giờ sáng ngày hôm nay, cô tự động mở mắt, đầu óc vô cùng tỉnh táo.

Thôi thì thuận theo tự nhiên.

Bây giờ là đầu mùa hè, trời hửng sáng từ sớm. Đến cổng sân tập, Hứa Hủ đã nhìn thấy vô số người tập thể dục chạy qua trước mặt

https://thuviensach.vn

cô. Hứa Hủ đảo mắt một vòng quanh sân tập theo thói quen, nhưng không phát hiện ra bóng dáng Quý Bạch. Sau đó, cô bắt đầu chạy chầm chậm.

Hôm nay, Quý Bạch thức giấc đúng giờ. Sau nhiều năm làm nghề cảnh sát, anh đã thích ứng với việc ngày đêm đảo lộn, thể lực kiệt quệ trong quá trình phá án. Nhưng khi vụ án kết thúc, anh có thể ngay lập tức quay lại lịch làm việc và nghỉ ngơi bình thường.

Sáng sớm, sau khi tiến hành tập luyện với dụng cụ và máy tập thể hình, Quý Bạch mình đầy mồ hôi ngồi trên máy tập nghỉ ngơi, anh tiện tay mở một thư mục mới thiết lập, được cài mật mã mang tên "Khiên Khiên" trong di động. Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Quý Bạch lập tức ngẩng đầu, liền nhìn thấy cô gái bé nhỏ từ phía trước chạy ngang qua.

Quý Bạch ngắm nhìn thân hình mảnh mai của cô, khóe miệng anh cong lên, anh nhét điện thoại vào túi áo, đứng dậy chạy theo cô.

Nghe tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ ở đằng sau, Hứa Hủ theo thói quen tránh về một bên để nhường lối. Người đó chạy mỗi lúc mỗi gần, thân thể tỏa nhiệt của anh lướt qua vai cô. Sau đó, đầu cô bị một bàn tay lớn vỗ nhẹ.

Hứa Hủ ngẩng đầu, thân hình cao lớn của Quý Bạch ở ngay trước mắt cô, gương mặt cương nghị của anh lấm tấm mồ hôi, khóe mắt anh vụt qua ý cười.

Hứa Hủ mừng rỡ mỉm cười: "Thầy."

Trong lòng Quý Bạch rất dễ chịu, anh gật đầu: "Chạy mấy vòng rồi?"

https://thuviensach.vn

“... Nửa vòng.”

“Tiếp tục chạy.”

Một người đàn ông cao lớn tràn đầy sức mạnh như Quý Bạch bỗng dưng giảm tốc độ, chạy chầm chậm bên cạnh Hứa Hủ, hình ảnh này quá nổi bật. Một người quen của Quý Bạch ở phòng điều tra tội phạm kinh tế chạy ngược lại, ánh mắt như cười như không nhìn bọn họ.

Quý Bạch điềm nhiên chào hỏi đồng nghiệp. Anh không định chạy theo tốc độ sên bò của Hứa Hủ. Một lúc sau, hai người nới rộng khoảng cách. Khi chạy tách ra, Quý Bạch thầm nghĩ: “Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, người còn chưa theo đuổi thành công, thanh danh đã bị ảnh hưởng.” Anh vốn không thích chuyện riêng tư trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, Hứa Hủ cũng không thích. Hơn nữa trong nhiều trường hợp, dư luận chẳng giúp được gì mà còn gây thêm phiền phức.

Xem ra, anh cần hành động lặng lẽ và thiết thực hơn.

Kết thúc việc chạy bộ, hai người ngồi ở phòng họp nhỏ, phơi nắng, đọc báo, ăn sáng như thường lệ.

Quý Bạch đột nhiên hỏi: “Việc rèn luyện sức mạnh và môn bắn súng của em thế nào?”

Hứa Hủ trả lời: “Ngày nào em cũng rèn luyện sức mạnh ở nhà. Cuối tuần này, em định đi tập bắn súng.”

Quý Bạch không lên tiếng. Một lúc sau, anh cách tờ báo, hỏi giọng bình thản: “Em có gặp khó khăn gì về kỹ thuật bắn súng

https://thuviensach.vn

không?”

Hứa Hủ biết anh là tay súng số một của thành phố Lâm, nhưng “giết gà không cần đến dao mổ trâu”, vì vậy cô không định làm phiền anh: “Cảm ơn thầy, tạm thời không có. Cuối tuần em đã hẹn Triệu Hàn, nhờ anh ấy dạy em.”

Quý Bạch liếc cô một cái: “Kỹ thuật bắn súng của Tiểu Triệu không tồi, hãy chăm chỉ học tập cậu ấy.”

Công việc trọng tâm của ngày hôm nay là kết thúc vụ án Diệp thị. Triệu Hàn cùng Hứa Hủ lại tiến hành ghi chép lời khai chi tiết của Diệp Cẩn về vụ án.

Diệp Cẩn tỏ thái độ hợp tác. Chỉ là so với vẻ trầm tĩnh của ngày hôm qua, chị ta rất tiều tụy, viền mắt đỏ hoe và sưng húp.

Kết thúc buổi ghi chép, Hứa Hủ đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, Diệp Cẩn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Hứa Hủ.

“Nếu cô là tôi, cô có làm như vậy không?”

Hứa Hủ ngẩn người, trầm mặc trong giây lát, trả lời: “Không.”

Diệp Cẩn nở nụ cười rất nhạt, gật đầu. Sau đó chị ta nói: “Tôi có thể nói chuyện riêng với cảnh sát Quý?”

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Triệu Hàn hỏi: “Tại sao chị ta lại hỏi em câu đó?”

Hứa Hủ đáp khẽ: “Bởi vì chị ta cảm thấy em giống chị ta.”

Khi Quý Bạch vào phòng thẩm vấn, Diệp Cẩn không lập tức khai. Chị ta nhìn Quý Bạch, nhưng ánh mắt tựa như dõi về một nơi rất

https://thuviensach.vn

xa: “Tối qua, tôi chợt nghĩ đến một khả năng.”

Quý Bạch lặng thinh.

Ánh mắt Diệp Cẩn vụt qua một tia sáng tỏ: “Xem ra cậu cũng nghĩ như tôi. Vì vậy, cậu sẽ không để “hắn” thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật đấy chứ?” Tuy thần sắc Diệp Cẩn tương đối lạnh lùng, nhưng đáy mắt chị ta bộc lộ tia mong chờ.

Quý Bạch gật đầu: “Không đâu.”

Diệp Cẩn nở nụ cười thư thái.

Quý Bạch vừa rời khỏi phòng thẩm vấn, Đại Hồ đi đến báo cáo: “Người nhà họ Diệp đến rồi.”

Quý Bạch nhìn qua cửa sổ. Ánh nắng chiếu sáng cả sân trước cục cảnh sát. Trương Sĩ Ung, Diệp Tử Kiêu, Ngô Tạ và những người khác của Diệp gia đang từ thảm cỏ xanh đi vào. Sắc mặt ai nấy hết sức nặng nề, có người viền mắt đỏ hoe.

Quý Bạch xuống dưới tầng một đón bọn họ.

Sau khi gật đầu chào hỏi mọi người, Quý Bạch quay sang Trương Sĩ Ung: “Trương tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với anh?”

Trương Sĩ Ung mặc comple chỉnh tề, sắc mặt u ám. Anh ta nhìn Quý Bạch, gật đầu. Diệp Tử Kiêu đưa mắt dõi theo hai người đàn ông đi xa, trầm mặc không lên tiếng.

Nơi đỗ xe ở đằng sau tòa nhà cục cảnh sát không một bóng người, Quý Bạch châm điếu thuốc, hít một hơi.

https://thuviensach.vn

“Quý đội muốn nói chuyện gì?” Trương Sĩ Ung cười nhạt như không.

Quý Bạch nhướng đôi mắt đen, lặng lẽ quan sát anh ta. Ánh mắt của Quý Bạch khiến Trương Sĩ Ung giật mình.

Sau đó, Quý Bạch cất giọng từ tốn: “Phòng điều tra tội phạm kinh tế đã điều tra tất cả tài khoản của Diệp Tử Tịch lúc sinh thời, phát hiện một số dữ liệu bất hợp pháp. Có một công ty tài chính chuyên làm sổ sách giấy tờ thay chị ta. Nhưng công ty tài chính đó là công ty ma. Phía cảnh sát chúng tôi cũng không phát hiện ra khoản đầu tư khổng lồ bị thâm hụt đó.”

Trương Sĩ Ung cười nhạt.

Quý Bạch nói tiếp: “Bốn người con của Diệp gia đều xuất hiện ở hiện trường gây án buổi tối hôm xảy ra vụ án, ba người sắp vào tù.” Anh nhìn thẳng vào Trương Sĩ Ung: “Trương tiên sinh, anh cho rằng đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay có nguyên nhân khác?”

Nụ cười trên môi Trương Sĩ Ung càng sâu hơn: “Ý của Quý đội là, đây không phải là sự trùng hợp, mà do người khác cố ý sắp đặt?”

Ánh mắt hai người giao nhau, thần sắc Quý Bạch trở nên lạnh lùng: “Đúng vậy, dù người đó vô cùng kín kẽ, nhưng vẫn để lại dấu vết. Theo lời khai của Diệp Tử Cường trước khi đi tìm Diệp Tử Tịch vào buổi tối hôm đó, anh ta cùng Trương tiên sinh ăn cơm. Diệp Cẩn nói, mấy năm gần đây, tính cách Diệp Tử Cường trầm ổn hơn nhiều, rất hiếm khi kích động như vậy. Điều này khiến tôi nghi

https://thuviensach.vn

ngờ, lẽ nào chỉ vì uống chút rượu, anh ta nhất thời kích động ngộ sát Diệp Tử Tịch? Nên biết bản thân Diệp Tử Cường có tiền án bạo lực, chỉ cần một ít thuốc gây hưng phấn tinh thần, là có thể khiến anh ta bộc phát bạo lực. Tất nhiên, đây chỉ là giả thiết, tối hôm đó anh ta có uống thuốc hay không, bây giờ đã không thể tìm ra chứng cứ.

Theo lời khai của Diệp Cẩn, tối hôm đó chị ta gọi điện cho anh trai vào đúng thời điểm gây án. Nguyên nhân gọi điện thoại liên quan đến một dự án bất động sản. Nếu tôi nhớ không nhầm, lĩnh vực bất động sản là do Trương tiên sinh quản lý. Diệp Tử Cường vốn không có ý định kéo Diệp Cẩn xuống bùn, nhưng cuộc điện thoại quá trùng hợp. Với tính cách của Diệp Cẩn, chị ta sẽ lập tức phát hiện ra vấn đề và nhúng tay vào.

Từ những suy đoán này, có thể thấy việc Diệp Tiếu đi đến ngôi biệt thự vào đúng tối hôm đó chẳng có gì lạ. Ngoài ra, tội phạm ôm món tiền 2 tỷ đô la từ công ty của Diệp Tử Tịch đang bị truy nã là người châu Âu gốc Hoa, anh cũng từng du học ở châu Âu. Tôi đã điều tra tư liệu, hai người từng học chung một trường.

Cuối cùng, tình hình tài chính của tập đoàn Trương thị nhà anh thời gian gần đây hình như không tốt lắm. Bên ngoài liên tục xuất hiện tin đồn, các cổ đông rút vốn đầu tư...”

Sắc mặt Trương Sĩ Ung vốn thản nhiên. Khi Quý Bạch nói đến câu cuối, nụ cười trên môi anh ta tắt ngấm. Tuy nhiên, anh ta nhanh chóng mỉm cười với Quý Bạch: “Không hổ danh là Quý thần thám. Những điều cậu phân tích nghe qua rất có lý, nhưng đáng tiếc, tôi chưa bao giờ làm chuyện cậu ám chỉ. Vì vậy tôi nghĩ,

https://thuviensach.vn

cậu cũng không thể tìm thấy chứng cứ. Khiến cậu mất công toi rồi, Quý thần thám."

Ngữ khí chế nhạo không kiêng dè của Trương Sĩ Ung khiến Quý Bạch lạnh nhạt nhìn anh ta, gương mặt lộ rõ vẻ trầm tĩnh và cương quyết.

Trương Sĩ Ung nhíu mày, Quý Bạch lập tức cất giọng trầm thấp: "Hiện tại, tôi quả thực không có chứng cứ, nhưng lưới pháp luật lồng lộng, thưa mà khó thoát. Đối với cảnh sát hình sự chúng tôi, câu này không phải nói chơi. Tôi rất tin vào điều đó, Trương tiên sinh, anh có tin không?"

Dõi theo bóng lưng Quý Bạch cho đến khi anh đi xa, Trương Sĩ Ung hồi tưởng lại câu nói của anh, trong lòng anh ta rất khó chịu, anh ta chửi thầm Quý Bạch vài câu. Nhưng khi đi tới đại sảnh cục cảnh sát, Trương Sĩ Ung lại khôi phục bộ dạng nho nhã nghiêm túc thường lệ.

Gặp người vợ Diệp Tiếu ở phòng thăm viếng, Trương Sĩ Ung nhẹ nhàng nắm hai tay chị ta: "Tiểu Tiếu, em không ở trong đó lâu đâu, anh sẽ đợi em ra ngoài."

So với vẻ đau khổ của mấy ngày trước, Diệp Tiếu lúc này vô cùng bình tĩnh, mặc dù gương mặt xinh đẹp của chị ta tiều tụy đi nhiều. Chị ta rút tay khỏi lòng bàn tay Trương Sĩ Ung, lặng lẽ lắc đầu.

Trương Sĩ Ung nhìn Diệp Tiếu.

"Sĩ Ung." Diệp Tiếu cuối cùng cũng lên tiếng, ánh mắt chị ta không một gợn sóng: "Tôi muốn ly hôn với anh."

https://thuviensach.vn

Trương Sĩ Ung dường như không thể tin vào tai mình: “Diệp Tiếu, em có biết em đang nói gì không? Em muốn ly hôn với tôi?”

Diệp Tiếu chậm rãi gật đầu.

Trương Sĩ Ung nhếch mép: “Em có biết Diệp thị để lại cho em và Tử Kiêu bây giờ có cục diện hỗn loạn như thế nào không? Nếu rời khỏi tôi, chỉ e là sau khi ra tù, cuộc sống của em sẽ rất khó khăn. Em đừng nghĩ ngợi lung tung, tôi có thể cam kết, vị trí Trương phu nhân vĩnh viễn thuộc về em.”

Diệp Tiếu không trả lời, chỉ ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Trương Sĩ Ung. Anh ta chưa bao giờ bắt gặp thần sắc trầm tĩnh, đoạn tuyệt, có một chút khinh thường trên gương mặt vợ mình. Trong ánh mắt Diệp Tiếu, vẻ ngưỡng mộ, sợ hãi, yêu hận đan xen mà Trương Sĩ Ung quen thuộc đã biến mất hoàn toàn.

Không đợi anh ta nói, Diệp Tiếu đứng dậy, nói với người cảnh sát ở bên cạnh: “Anh cảnh sát, cuộc trò chuyện có thể kết thúc rồi.”

Dõi theo bóng lưng Diệp Tiếu biến mất ở cửa phòng, Trương Sĩ Ung trầm mặc trong giây lát. Sau đó, anh ta chỉnh lại áo comple, đứng dậy đi ra ngoài, tiếp tục đóng tốt vai một thành viên của Diệp gia, an ủi những người họ hàng.

Vài tháng sau, tội phạm kinh tế ôm khoản tiền khổng lồ của Diệp thị cuối cùng cũng bị tóm cổ ở nước ngoài. Theo ý kiến của Quý Bạch, phòng tội phạm kinh tế tập trung điều tra mối quan hệ giữa Trương Sĩ Ung và vụ án đó. Cuối cùng, cảnh sát nắm được chứng cứ xác thực, đưa “ông trùm” mới của giới thương mại thành phố Lâm vào tù. Nhưng đó là chuyện tương lai.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, người đau khổ nhất, lặng lẽ nhất Diệp thị chính là Diệp Tử Kiêu.

Buổi trưa, những người đến thăm hỏi tình hình của Diệp gia đã ra về gần hết. Hành lang chật chội trở nên tĩnh mịch, thỉnh thoảng có hai, ba người cảnh sát đi lại.

Diệp Tử Kiêu ngồi một mình trên chiếc ghế dài, cúi đầu trầm mặc.

Diệp Cẩn nói với anh ta: "Tử Kiêu, sau này Diệp gia trông cậy vào cậu." Chị gái còn nói: "Đừng tin Trương Sĩ Ung, hãy tin Ngô Tạ."

Anh ta chỉ có thể rưng rưng gật đầu.

Lúc Diệp Tử Tịch qua đời, anh ta từng oán trách anh cả, oán trách chị ba, cũng chẳng để ý đến những người trong nhà. Nhưng bây giờ, Diệp Tử Kiêu mới hiểu thế nào là mùi vị tan vỡ thật sự. Tuy nhiên, nỗi đau khổ phẫn nộ đến cực hạn phảng phất bị tắc nghẽn ở lồng ngực, không có chỗ bộc phát. Nghĩ đến hình ảnh người anh trai nước mắt giàn giụa, chị ba lặng lẽ rơi lệ vừa rồi, lại nghĩ đến người cha nhốt mình trong phòng, đến anh ta cũng từ chối không gặp, anh ta cảm thấy tim đau như bị dao cứa.

Hứa Hủ rời phòng làm việc, định lên căng tin ở tầng trên ăn cơm trưa. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy Diệp Tử Kiêu mặc comple, một tay ôm mặt cúi đầu ngồi ở góc hành lang. Gương mặt anh ta chỉ để lộ cái cằm lún phún râu xanh.

Hứa Hủ không biết cách an ủi người khác. Cô dừng lại trước mặt Diệp Tử Kiêu vài giây nhưng anh ta không hề biết. Lúc này, Hứa

https://thuviensach.vn

Hủ chợt nhớ đến bộ dạng của Quý Bạch khi anh an ủi cô lúc cô đau buồn vì cái chết của Diệp Tử Tịch. Thế là Hứa Hủ cũng học theo Quý Bạch, ngồi xổm xuống, ngước nhìn gương mặt Diệp Tử Kiêu ở cự ly gần. Sau đó, Hứa Hủ thốt ra một câu cô muốn nói với anh ta nhất: "Diệp Tử Kiêu, anh hãy cố lên."

Diệp Tử Kiêu buông bàn tay đang vùi mặt, nhìn Hứa Hủ bằng đôi mắt đỏ hoe.

Bốn mắt chạm nhau, Diệp Tử Kiêu gật đầu.

Hứa Hủ vừa định đứng lên rời đi, Diệp Tử Kiêu đột nhiên nói: "Hứa Hủ, cho tôi ôm em một lúc." Âm thanh của anh ta khàn khàn và khô khốc.

Hứa Hủ im lặng một giây: "Được."

Vừa dứt lời, eo cô bị siết chặt. Diệp Tử Kiêu lập tức giơ tay kéo cô vào lòng. Anh ta vùi mặt xuống hõm vai Hứa Hủ, đôi cánh tay ngày càng thít chặt.

Bờ ngực rộng của người đàn ông, nhịp tim dồn dập và mùi vị trên thân thể anh ta khiến Hứa Hủ hơi ngây ra.

Lúc này, Diệp Tử Kiêu đã buông người cô: "Cảm ơn em."

Ở đầu kia hành lang, đội hình sự từng tốp hai, ba người rời khỏi văn phòng đi ăn cơm. Chứng kiến cảnh hai người ôm nhau, tất cả đều không lên tiếng. Chỉ có Quý Bạch nheo mắt, hết nhìn đôi mắt u tối phảng phất đè nén tình cảm phức tạp của Diệp Tử Kiêu lại quan sát gương mặt nhỏ nhắn bình tĩnh ôn hòa của Hứa Hủ. Sau đó, Quý Bạch xoay người, cùng các đồng nghiệp đi lên tầng trên.

https://thuviensach.vn

Ăn cơm xong, Quý Bạch quay về phòng làm việc, tựa người vào thành ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Ngoài văn phòng vô cùng yên tĩnh. Không bao lâu sau, anh nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng quen thuộc. Quý Bạch mở mắt, liền bắt gặp Hứa Hủ đi vào phòng, ngồi xuống vị trí đối diện anh.

"Hôm nay, Diệp Cẩn hỏi em, nếu em là chị ta, em có làm như vậy không?" Cô nói. "Chị ta cảm thấy em và chị ta cùng thuộc một loại người."

Quý Bạch cất giọng đều đều: "Em sẽ không làm. Hai người không giống nhau."

Hứa Hủ gật đầu, cô cũng nghĩ như anh. Có lẽ Diệp Cẩn và cô giống nhau ở một phẩm chất nào đó, nhưng từ trước đến nay, cô luôn biết bản thân theo đuổi điều gì, còn Diệp Cẩn bị nhốt trong hai từ "Diệp gia", không thể thoát ra.

Vụ án Diệp thị là vụ án lớn đầu tiên Hứa Hủ tiếp xúc. Kể cả khi chân tướng bị vạch trần, trong lòng Hứa Hủ vẫn khó tránh khỏi cảm giác nặng nề, Diệp Cẩn khiến cô cảm thấy đáng tiếc. Lúc tâm trạng rối bời, cô vô thức muốn tìm Quý Bạch trò chuyện.

Ngữ khí kiên định của anh khiến trong lòng cô rất ấm áp. Tâm trạng nặng nề xuất phát từ vụ án Diệp thị dường như tan biến hoàn toàn.

Hai người lặng thinh. Một lúc sau, Quý Bạch hỏi: "Diệp Tử Kiêu thế nào rồi?" Giọng điệu của anh bình thản, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nhướng mắt, gương mặt hơi ửng đỏ: “Em tin anh ta sẽ nhanh chóng lấy lại tinh thần.”

Phản ứng này không lọt qua mắt Quý Bạch, khiến anh có linh cảm không hay. Anh lập tức nói: “Quan tâm đến bạn bè là chuyện nên làm. Tuy nhiên cậu ta có liên quan đến vụ án, em lại là cảnh sát hình sự phụ trách vụ án, ở trong cục cảnh sát nên chú ý hình tượng, không có lần sau đâu đấy.”

Hứa Hủ thật thà gật đầu: “Em xin lỗi, em hiểu rồi ạ. Đương nhiên không có lần sau, vì từ nay về sau em và anh ta chắc không có dịp tiếp xúc.”

Nụ cười trên khóe miệng Quý Bạch như cơn gió thoảng: “Ờ, tự em có chừng mực là được.”

Đội hình sự cuối cùng cũng được nghỉ mấy ngày phép hiếm hoi. Hứa Hủ về nhà, thu dọn ít quần áo, đến căn hộ của Hứa Tuyển.

“Em được nghỉ ba ngày, đến đây ở với anh.” Cô nói ngắn gọn.

Hứa Tuyển cười cười, xoa đầu Hứa Hủ: “Anh không sao đâu.”

Hứa Hủ không biết làm thế nào bày tỏ sự quan tâm đến anh trai ngoài việc ở bên cạnh anh. Hứa Tuyển hiểu rõ tâm ý của cô.

Hứa Hủ gật đầu, ngồi ở ghế sofa mở máy vi tính lướt web một lúc. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy Hứa Tuyển cầm lon bia đứng bên cửa sổ ngắm sao trời.

Hứa Hủ đứng dậy, đi về phía anh: “Anh, anh ôm em đi.”

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển phì cười, dang rộng hai tay ôm em gái vào lòng: "Đúng là thụ sủng nhược kinh[3]. Nào lại đây, để anh ôm một lúc."

[3] Lo sợ khi được yêu thương quá.

Mấy giây sau, Hứa Hủ đẩy người Hứa Tuyển, chau mày suy tư. Mặt cô hơi đỏ.

Hứa Tuyển phát hiện ra điều bất thường, hỏi em gái: "Sao thế?"

Hứa Hủ trả lời: "Thời gian gần đây, em bị ba người đàn ông bao gồm cả anh ôm vào lòng. Nhưng cảm giác do ba người mang lại hoàn toàn khác nhau."

Hứa Tuyển mở to mắt: "Khoan đã! Hai người đàn ông ôm em là ai? Ngoài ôm ra còn làm chuyện gì?"

Hứa Hủ không trả lời, cô dõi mắt ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ: "Anh, đợt tới anh không cần sắp đặt đối tượng coi mắt cho em nữa."

Hứa Tuyển ngẩn người. Câu này có nghĩa em gái anh đã có người trong lòng? Nhưng em gái cả ngày ở cục cảnh sát, đối tượng tiếp xúc chỉ có thể là cảnh sát.

"Chẳng phải em nói không chọn cảnh sát hay sao?" Trong lòng Hứa Tuyển nổi lên tâm tình phức tạp, có bất ngờ, hiếu kỳ, an ủi và một chút băn khoăn rất khó hình dung.

Hứa Hủ không thể giải thích với anh trai về sự xung đột trong lý trí và tình cảm của cô. Tâm trạng cô hơi hỗn loạn, cô thở dài, trả lời: "Thì em thay đổi theo thời thế", một lúc sau, cô lại thở dài: "Hơn nữa, chưa chắc em đã có được anh ấy."

https://thuviensach.vn

Chương 3: Trăn vàng

Ngày nghỉ phép thứ nhất. Trời đêm mát mẻ, ánh sao lung linh. Quý Bạch thư thái ngồi ở ban công nhà mình, thưởng thức nước trà mới pha thơm ngát, anh rút điện thoại gọi cho Triệu Hàn.

"Sếp, có việc à?" Nhận được điện thoại của Quý Bạch, Triệu Hàn theo thói quen nghiêm túc chờ đợi.

Quý Bạch: "Chẳng có việc gì, hai ngày nghỉ này muốn cùng chú ăn bữa cơm."

"Vâng." Ngữ khí Triệu Hàn nhẹ nhõm hẳn: "Ngày mai được không ạ?"

Quý Bạch: "... Ngày kia thì sao?"

"Ngày kia buổi tối em mới rảnh. Buổi sáng, Hứa Hủ hẹn em đi tập bắn, sau đó cùng cô ấy ăn trưa."

Khóe miệng Quý Bạch hơi cong lên: "Không được rồi, buổi tối tôi có việc."

"Vậy..."

"Thế thì buổi trưa đi, thêm Hứa Hủ cũng không sao." Quý Bạch nói rất tùy ý: "Tới lúc đó tôi sẽ lái xe đến phòng tập bắn đón hai người."

"Được ạ!" Triệu Hàn trả lời vô tư.

Quý Bạch lập tức chuyển đề tài: "Đúng rồi, tôi còn chưa gặp bạn gái của chú, nếu cô bé đó rảnh thì hẹn luôn đến đó, tôi mời hai

https://thuviensach.vn

người ăn cơm.”

Triệu Hàn: “Hả?... Hì hì... Được ạ.”

Quý Bạch đột nhiên bật cười: “Cảm ơn người anh em, tạm biệt.”

Sau khi cúp điện thoại, Triệu Hàn vẫn chưa có phản ứng. Sếp cảm ơn mình làm gì nhỉ? Sếp đúng là bận rộn đến mức đầu óc lú lẫn rồi.

Ông mai là một cầu nối giao tiếp, mà chức năng của cầu nối thường là song phương.

Lúc này, Triệu Hàn không hề hay biết, ở trong lòng Hứa Hủ, anh cũng có ý nghĩa chiến lược chưa từng thấy.

Sau khi phát hiện bản thân có cảm tình đặc biệt với Quý Bạch, nhiệm vụ đầu tiên của Hứa Hủ là tìm hiểu sâu hơn về con người anh, mới quyết định nên theo đuổi hay buông tay.

Bởi vì trải qua kinh nghiệm thất bại trong hành động theo đuổi vị sư đệ thanh tú mấy năm trước, Hứa Hủ cũng hiểu rõ, nhiều lúc tình yêu không tuân theo lý trí, cô càng phân tích, càng có khả năng nhìn nhầm người. Tuy nhiên, một ví dụ sinh động về biểu hiện trong công việc và cuộc sống hoàn toàn khác biệt chính là Hứa Tuyển. Lúc quản lý công ty, anh rất mạnh mẽ vững vàng, công tư phân minh, không bao giờ để ý đến đám thư ký xinh đẹp. Nhưng sau khi tan sở vào quán bar, anh trở thành tay chơi thu hút đám ong bướm, đêm đêm hoan lạc.

Cho đến bây giờ, hiểu biết của Hứa Hủ về Quý Bạch chỉ giới hạn trong công việc, cô cần tìm hiểu thói quen cuộc sống của anh.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra, Quý Bạch độc thân nhiều năm, không bạn gái cũng không tin đồn tình cảm. Có khả năng anh giữ mình trong sạch, yêu cầu cao. Nhưng không thể loại trừ khả năng anh là gay, chức năng tình dục có vấn đề hay quan hệ bừa bãi.

Triệu Hàn và Quý Bạch có mối quan hệ thân thiết, anh ta lại là người thật thà và nhiệt tình, tự nhiên trở thành một trong những con đường tìm hiểu Quý Bạch. Hứa Hủ bình thường tuy không quan tâm cũng không giỏi quan hệ giao tiếp, nhưng nếu cô đã thật sự để bụng, cô vẫn có thể tiến hành nhịp nhàng ăn khớp và vô cùng kín kẽ.

Sáng sớm ngày hôm nay, phòng tập bắn rất vắng vẻ. Lúc Hứa Hủ đến nơi, chỉ có Triệu Hàn và một người cảnh sát trẻ tuổi đang đứng ở vị trí ngắm bắn.

Triệu Hàn tận tâm chỉ bảo Hứa Hủ một hồi, cô học rất nghiêm túc. Một lúc sau, hai người dừng lại nghỉ ngơi, Hứa Hủ nhìn bia đạn ở phía trước, mỉm cười: "Thầy em nói kỹ thuật bắn súng của anh rất tốt, quả là danh bất hư truyền."

Triệu Hàn cười: "Anh cũng bình thường thôi. Kỹ thuật của sếp mới gọi là giỏi. Trong cuộc thi bắn súng toàn khu vực Tây Nam năm ngoái, sếp đã đoạt giải quán quân."

Hứa Hủ chuyển đề tài sang Quý Bạch một cách tự nhiên: "Nói như vậy, anh ấy phương diện nào cũng xuất sắc, từ tư duy, đến bắn súng, thể năng... Để được như anh ấy, có lẽ thời gian nghỉ ngơi cũng vùi đầu vào công việc, rất cần mẫn."

https://thuviensach.vn

Triệu Hàn trả lời: “Nghe nói mấy năm đầu mới gia nhập đội hình sự, sếp đúng là như vậy, 365 ngày bán mạng làm việc không ngừng nghỉ. Mấy năm nay đỡ hơn rồi, bọn anh thường cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi chơi.”

“Ờ.” Hứa Hủ đưa chai nước cho Triệu Hàn: “Các anh thường chơi trò gì?”

Triệu Hàn vừa uống vừa trả lời: “Đánh bi-a, chơi bowling, có lúc ở nhà sếp xem bóng đá, chơi bài gì đó.”

Ờ, rất tốt, đều là sở thích lành mạnh nam tính hóa. Hứa Hủ đang định dẫn dắt sang đề tài khác, cô đột nhiên bắt gặp Triệu Hàn nhìn chằm chằm phía sau lưng cô.

“Sếp, đến sớm thật đấy.” Triệu Hàn cười ngoác miệng.

Quý Bạch hôm nay mặc bộ đồ thoải mái, thân hình cao lớn và trẻ trung. Anh rất tự nhiên đặt tay lên thành ghế sau lưng Hứa Hủ, mỉm cười với Triệu Hàn: “Chẳng phải tôi hẹn chú buổi trưa hay sao? Buổi sáng không bận nên tôi đến đây xem thế nào.”

Hứa Hủ quay đầu mỉm cười với Quý Bạch: “Chào thầy.”

“Ờ.” Quý Bạch liếc gương mặt hơi ửng đỏ của cô: “Hai người vừa nói chuyện gì vậy?”

Triệu Hàn buột miệng đáp: “Nói về sếp.”

Hứa Hủ lập tức chữa lại: “Chúng em bàn về sở thích.”

Triệu Hàn gật đầu phụ họa, đúng là như vậy.

https://thuviensach.vn

Ngồi thêm một lúc, Hứa Hủ nói với Triệu Hàn: “Chúng ta đi tập đi.”

Triệu Hàn gật đầu, quay sang nhìn Quý Bạch, thuận miệng lên tiếng: “Hay là để sếp hướng dẫn em, cơ hội rất hiếm có.”

Quý Bạch và Hứa Hủ đưa mắt nhìn nhau.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, Hứa Hủ rời ánh mắt sang chỗ khác: “Tạm thời không cần làm phiền đến thầy, anh cứ dạy em kỹ thuật cơ bản trước.”

Thật ra suy nghĩ của Hứa Hủ rất đơn giản, hôm nay ngoài việc học bắn súng, mục đích quan trọng nhất là dò hỏi tin tức từ Triệu Hàn. Cứ suốt ngày ở bên cạnh Quý Bạch, cô sẽ không có cơ hội tìm hiểu anh.

Quý Bạch ngồi nguyên một chỗ, quan sát Hứa Hủ và Triệu Hàn vai kề vai đứng trước bia tập bắn nói chuyện, anh nhếch miệng cười bất lực. Ở cục cảnh sát có biết bao người mời anh đi hướng dẫn kỹ thuật bắn súng, nhưng do công việc bận rộn nên anh đều từ chối. Chỉ có cô gái nhỏ này nhất định làm theo tuần tự, gạt anh sang một bên.

Lúc này, mọi người bắt đầu lục tục kéo đến phòng tập bắn, một cảnh sát trẻ tuổi tiến lại gần, hy vọng Quý Bạch hướng dẫn cho anh ta. Quý Bạch đứng dậy đi theo người đó, không để ý đến Triệu Hàn và Hứa Hủ nữa.

Hướng dẫn một lúc, Quý Bạch quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái trẻ đứng ngó nghiêng ở cửa phòng tập bắn. Anh dõi theo ánh mắt

https://thuviensach.vn

cô gái, bắt gặp Triệu Hàn cúp điện thoại, quay sang nói câu gì đó với Hứa Hủ rồi đi về phía cô gái.

"Sếp, đây là Mạn Mạn, bạn gái của em." Triệu Hàn giới thiệu cô gái với Quý Bạch.

Quý Bạch mỉm cười với cô gái: "Chào em. Cảm ơn em đã ủng hộ công việc của Triệu Triệu."

Hàn huyên vài câu, cô gái tỏ ra hiếu kỳ: "Đây chính là nơi các anh tập bắn súng?"

Có cơ hội giới thiệu thành tích và môi trường làm việc của mình với người con gái yêu thương, Triệu Hàn đương nhiên sẵn lòng. Bên này còn có Quý Bạch, anh không cần lo cho Hứa Hủ. Thế là anh gật đầu: "Được, lát nữa tìm hai người ăn cơm."

Hứa Hủ một mình đứng trước bia tập bắn, thần sắc vô cùng chuyên tâm. Cô hồi tưởng lại lời chỉ dẫn của Triệu Hàn, bắn liên tục mấy phát đạn. Khi dừng lại nghỉ ngơi, Hứa Hủ đột nhiên cảm thấy đằng sau có người.

Hứa Hủ tưởng là Triệu Hàn, cô lên tiếng mà không quay đầu: "Anh nói sức lực ở ngón tay em khi bóp cò không đều, vấn đề này cần tập luyện thế nào?"

"Bắn một phát cho tôi xem nào?" Giọng nói trầm thấp từ tốn vang lên.

Bàn tay cầm súng của Hứa Hủ run nhẹ, cô quay đầu nhìn Quý Bạch: "Thầy."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch chắp hai tay sau lưng đứng bên cạnh cô, sắc mặt thản nhiên: “Bạn gái Triệu Hàn đến nên cậu ấy phải chăm sóc cô ấy. Em tiếp tục luyện đi.”

Hứa Hủ gật đầu, giơ tay nhằm thẳng khẩu súng về phía trước. Chỉ nhìn qua tư thế của cô, Quý Bạch đã biết vấn đề của cô nằm ở đâu.

“Hai chân dạng ra thêm một chút.” Quý Bạch đá nhẹ vào gót chân Hứa Hủ.

Hứa Hủ nghe lời động đậy người. Thấy đã hòm hòm, ánh mắt Quý Bạch dừng lại ở phần eo Hứa Hủ: “Thắt lưng em cứng quá, sức mạnh cần tập trung, nhưng cũng cần thả lỏng.”

“Vâng ạ.” Hứa Hủ hít một hơi sâu, nhẹ nhàng lắc lắc eo.

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát, Hứa Hủ hỏi: “Còn gì nữa không ạ?”

Lúc này, ánh mắt Quý Bạch mới rời khỏi thắt lưng mảnh mai của Hứa Hủ, dừng lại ở ngón tay đang đặt trên cò súng của cô.

“Ngón tay móc chặt quá. Em đừng làm một cách máy móc theo bài giảng ở trường, hãy nắm lấy khẩu súng bằng tư thế tự nhiên nhất.” Quý Bạch nói từ tốn.

Hứa Hủ điều chỉnh tư thế, nhưng có lẽ do hôm nay tập quá lâu, ngón tay cô hơi cứng, tư thế cũng không tự nhiên. Cô vừa định mở miệng hỏi, đột nhiên có một cánh tay dài từ phía sau thò ra đằng trước, nắm bàn tay cầm súng của Hứa Hủ.

Hứa Hủ ngẩn ngơ.

https://thuviensach.vn

Từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác tê tê. Quý Bạch đang dùng ngón tay tràn đầy sức mạnh của anh nhẹ nhàng điều chỉnh ngón tay trắng muốt của cô. Sau đó, mười đầu ngón tay đan vào nhau, cùng đặt trên cò súng màu đen lạnh lẽo. Hơi thở của anh rất gần, phảng phất ngay bên tai cô.

Vài giây sau, Quý Bạch cất giọng trầm trầm: "Được rồi, em nổ súng đi."

"Pằng." Hứa Hủ gần như lập tức bóp cò.

Viên đạn bay sượt qua hồng tâm.

Hứa Hủ nhanh chóng trấn tĩnh.

Bàn tay được Quý Bạch trực tiếp chỉ dẫn lại bắn thêm mấy phát, thành tích tốt hơn. Tuy nhiên, gương mặt cô từ đầu đến cuối nóng ran.

May mà Quý Bạch đã buông lỏng người cô, sắc mặt anh trầm tĩnh như nước: "Em hãy giữ nguyên tư thế này." Nói xong, anh liền đi sang bia tập bắn khác.

Hứa Hủ luyện thêm một lúc, đưa mắt về phía Quý Bạch, anh đang đứng bên cạnh một người cảnh sát, bình thản chỉ dẫn động tác cầm súng của anh chàng đó.

Hứa Hủ thầm nghĩ: "Rất tốt, từ trong tiềm thức, anh ấy không bài xích, thậm chí quen việc đụng chạm thân thể với người khác giới là mình. Đây là một khởi đầu không tồi."

Quý Bạch nhìn anh chàng vạm vỡ nhễ nhại mồ hôi trước mặt, khoang mũi anh phảng phất vẫn lưu lại mùi hương tươi mát của

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ, đầu ngón tay tựa hồ vẫn còn xúc cảm của ngón tay mềm mại nhỏ nhắn đó. Điều này khiến trong lòng anh hơi hỗn loạn, nhưng cũng rất thư thái, dễ chịu.

Tuần sau trực tiếp bảo tiểu tử Triệu Hàn không cần đến mới được. Quý Bạch nghĩ thầm.

Một lúc sau, Triệu Hàn và bạn gái quay về. Gần buổi trưa, bốn người rời khỏi phòng tập bắn, đi tới phố dành cho người đi bộ ở gần đó ăn cơm.

Bạn gái của Triệu Hàn là cô gái xinh đẹp dịu dàng có tính cách cởi mở, Quý Bạch và Triệu Hàn biết cách ăn nói. Còn Hứa Hủ có ý tìm hiểu Quý Bạch, ngữ điệu tự nhiên hơn bình thường. Do đó, không khí của bữa cơm rất vui vẻ.

Rời khỏi quán ăn, Triệu Hàn dắt tay bạn gái: "Buổi chiều hai người có kế hoạch gì không? Mạn Mạn muốn đi cắt tóc."

Quý Bạch gật đầu, anh vừa định nói: "Hai người cứ bận việc của hai người." Hứa Hủ đã nói trước: "Tôi cũng muốn cắt tóc."

Ba người đều nhìn chằm chằm vào mái tóc ngắn đến mang tai của cô, Hứa Hủ tỏ ra thản nhiên: "Tôi muốn sửa lại một chút, thầy có đi không ạ?"

Quý Bạch: "... Được, tôi đi cùng mọi người."

Thật ra Hứa Hủ không phải muốn cắt tóc, cô chỉ hy vọng có nhiều thời gian quan sát Quý Bạch trong cuộc sống thường ngày. Nhưng cô không hề nghĩ đến chuyện "cô nam quả nữ có thể bồi dưỡng tình cảm", vì vậy mới đề xuất cùng đi cắt tóc.

https://thuviensach.vn

Mạn Mạn dẫn bọn họ tới một tiệm cắt tóc thời thượng cao cấp. Triệu Hàn đương nhiên đứng bên cạnh Mạn Mạn, nghe cô đưa ra yêu cầu với thợ cắt tóc. Còn Hứa Hủ ngồi trên chiếc ghế cao, vừa vặn nhìn thấy Quý Bạch đang cầm quyển tạp chí, ngồi đợi ở ghế sofa da màu đen qua chiếc gương trước mặt.

Tiệm cắt tóc cao cấp phục vụ rất chu đáo. Quý Bạch vừa ngồi xuống, một nữ nhân viên xinh đẹp lập tức mang cốc trà nóng cho anh: "Tiên sinh, có cần bóp đầu không ạ?"

Quý Bạch không ngẩng đầu: "Không cần, cảm ơn."

Cô nhân viên tươi cười: "Massage miễn phí đấy ạ. Bạn anh đang cắt tóc, anh phải chờ một lúc."

Quý Bạch: "Không cần."

Cô nhân viên cười cười bỏ đi chỗ khác.

Có lẽ thân hình cao lớn và khí chất bất phàm của Quý Bạch quá nổi bật, chỉ một lúc sau, lại có một nam nhân viên phục vụ chủ động tiến lại gần anh, lễ phép hỏi: "Anh có gội đầu không ạ?"

Quý Bạch vẫn lãnh đạm như cũ: "Không cần, cảm ơn."

Rất tốt, không có ngôn ngữ thân thể phóng túng tùy tiện, thậm chí vẻ mặt không một chút thay đổi, bất kể đối với nam hay nữ.

Ánh mắt Hứa Hủ lặng lẽ rời khỏi Quý Bạch qua chiếc gương. Lúc này, thợ cắt tóc đứng sau nhìn mái tóc ngắn của cô, cười nói: "Tiểu thư muốn làm kiểu đầu nào? Nhuộm tóc hay uốn quăn?"

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cầm tờ báo ở bên cạnh, nói từ tốn: “Anh hãy sửa qua, nhưng đừng thay đổi kiểu tóc hiện thời của tôi.”

Nụ cười của thợ cắt tóc cứng đờ trên môi.

Thợ cắt tóc sửa rất nhanh, Hứa Hủ từ ghế nhảy xuống đất, đi đến quầy thanh toán. Lúc này, Quý Bạch mới buông quyển tạp chí, quan sát kỹ mái tóc ngắn của Hứa Hủ. Anh thật sự không phát hiện ra sự thay đổi so với trước. Điều này khiến Quý Bạch hơi bất ngờ, hóa ra cô cũng chú ý đến ngoại hình tinh tế như vậy, về điểm này cô giống người phụ nữ bình thường.

Rời khỏi tiệm cắt tóc, Mạn Mạn đề xuất đi dạo phố mua quần áo. Hứa Hủ nói: “Tôi cũng đi, thầy có đi không ạ?”

Quý Bạch liếc qua hai “bóng đèn”, lãnh đạm gật đầu, tiếp tục đi theo bọn họ.

Thật ra Triệu Hàn cũng rất nghi hoặc. Tuy anh là người có nghĩa khí, chẳng bận tâm đến hai “bóng đèn” đi cùng, nhưng bọn họ đi mười mấy cửa hàng thời trang, Mạn Mạn ngày càng hăng say, trong khi Quý Bạch và Hứa Hủ chỉ bình thản đứng một chỗ, bộ dạng thâm sâu khó dò.

Lẽ nào đây là kiểu đi dạo phố của người có IQ cao? Triệu Hàn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, đã bị Mạn Mạn gọi vào.

Đến khi mặt trời gần xuống núi, bốn người mới đi ra ngoài phố dành cho người đi bộ nắng chói chang. Triệu Hàn xách túi lớn túi bé, Mạn Mạn thân mật khoác tay Hứa Hủ, Quý Bạch đi sau cùng. Triệu Hàn vừa định đề nghị đi xem phim, máy di động của Quý Bạch bỗng đổ chuông, anh đi sang một bên nghe điện thoại.

https://thuviensach.vn

Ba người đứng trên đường đợi anh. Mạn Mạn bỗng nhìn thấy một cửa hàng bán đồ trang sức ở phía trước, Hứa Hủ nói không có hứng thú, Mạn Mạn một mình đi vào cửa hàng.

Hứa Hủ và Triệu Hàn đứng đợi ở ngoài cửa. Chếch trước mặt hai người là một cửa hàng bán đồ của người lớn có đèn nhiều màu nhấp nháy. Ngoài cửa dán mấy hình quảng cáo vẽ giống y như thật. Hai người im lặng một lúc, Hứa Hủ đột nhiên lên tiếng: "Anh muốn mua thì mua đi."

Triệu Hàn ngẩn người: "Gì cơ?"

Hứa Hủ đưa mắt về phía cửa hàng đồ người lớn: "Bao cao su. Vừa rồi chẳng phải anh liếc qua bên đó suốt hay sao?" Triệu Hàn đỏ mặt, lại nghe Hứa Hủ nói tiếp: "Mạn Mạn sẽ đồng ý. Lúc nãy khi đi gần tới cửa hàng đó, thần sắc của cô ấy không được tự nhiên, còn lén nhìn anh."

Triệu Hàn thật sự quẫn bách. Anh và người bạn gái đúng là đang ở trong giai đoạn mờ ám quan trọng cuối cùng, rằng có nên làm hay không. Chuyện riêng tư này tất nhiên chẳng ai biết. Vậy mà anh bị cô gái cứng nhắc Hứa Hủ vạch trần ngay trước mặt, làm anh khó tránh khỏi ngượng ngùng. Bị lời nói của cô đánh trúng tim đen, Triệu Hàn nói lấy lệ hai câu rồi chuồn vào cửa hàng đồ trang sức tìm Mạn Mạn.

Hứa Hủ quan sát cửa hàng bán đồ người lớn một lúc, rồi đi qua bên đó.

Quý Bạch kết thúc cuộc điện thoại, quay đầu liền phát hiện chỗ cũ không một bóng người. Anh đưa mắt nhìn quanh, liền thấy Hứa Hủ

https://thuviensach.vn

đứng trước cửa một cửa hàng có tên "Sản phẩm tình dục", cô đang cúi đầu xem điện thoại di động. Bên cạnh chân cô là biển quảng cáo cao bằng nửa đầu người, trên đó vẽ một người đàn ông cơ bắp phương Tây nửa trên lõa thể, bên cạnh có dòng chữ: "Một tiếng đồng đồ tăng tốc thêm ba vòng, vừa duy trì lâu vừa đã đời."

Quý Bạch phì cười, cô đúng là chẳng chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Anh tiến lại gần, cũng không có ý định vạch trần, chỉ nở nụ cười nhàn nhạt với Hứa Hủ: "Đi thôi!"

Hứa Hủ nhướng mắt nhìn Quý Bạch. Phản ứng đầu tiên của anh rất tự nhiên, không hề có một chút quẫn bách, lo lắng, né tránh hay chán ghét. Xem ra anh không có bệnh "kín".

Ra khỏi cửa hàng đồ trang sức, Triệu Hàn đề xuất đi xem phim. Lần này, Quý Bạch không cho Hứa Hủ cơ hội mở miệng, anh lên tiếng trước: "Chúng tôi không làm "bóng đèn" nữa, hai người đi chơi vui vẻ nhé."

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát, quay sang chào Triệu Hàn và Mạn Mạn: "Tạm biệt."

Triệu Hàn cầu còn chẳng được, lập tức kéo tay Mạn Mạn rời đi. Tất nhiên, bọn họ không đi xem phim.

Sắc trời nhuộm tối, trên phố người qua lại như mắc cửi, Quý Bạch và Hứa Hủ im lặng vài giây, sau đó Quý Bạch nói: "Tôi muốn đi mua giày, nếu em có thời gian thì đi cùng tôi."

"Được ạ."

Hai người lại vào trung tâm thương mại.

https://thuviensach.vn

Thật ra mua giày chỉ là cái cớ, Quý Bạch bình thường cũng chỉ đi giày của mấy nhãn hiệu. Vì vậy, anh nhanh chóng chọn một đôi giày thể thao, cả quá trình chưa tới hai mươi phút. Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, anh quay sang nói với Hứa Hủ: "Hay là em cũng chọn một đôi đi."

Khu giày dép của phụ nữ rực rỡ muôn màu hơn khu nam giới, đủ các mẫu giày dép mùa hè mới xuất hiện trên thị trường. Cô nhân viên bán hàng nhìn thấy hai người, tươi cười đi đến nghênh đón: "Tiểu thư, cô muốn mua hàng mùa hè phải không?" Hứa Hủ gật đầu, theo nhân viên đi đến quầy hàng. Quý Bạch đảo mắt qua giá bày đầy giày dép, dừng lại ở một đôi xăng đan.

"Em thử đôi này xem thế nào." Quý Bạch cầm đôi dép đi đến trước mặt Hứa Hủ. Hứa Hủ còn chưa lên tiếng, cô nhân viên bán hàng mỉm cười: "Bạn trai cô tinh mắt thật đấy, đôi này bán chạy nhất ở cửa hàng chúng tôi."

Hứa Hủ nhận đôi dép, thản nhiên nói với cô bán hàng: "Anh ấy không phải là bạn trai tôi, mà là cấp trên của tôi."

Cô bán hàng liếc Quý Bạch bằng ánh mắt mang đầy hàm ý sâu xa. Quý Bạch coi như không nghe thấy.

Hứa Hủ vốn định chọn một đôi xăng đan màu đen ôm kín ngón chân, chỉ để lộ mu bàn chân. Đôi Quý Bạch chọn là đôi màu lam nhạt quai ngang để lộ ngón chân. Hứa Hủ thay xong đôi dép, đứng dậy, cô nhân viên bán hàng tán thưởng: "Rất thích hợp. Chân cô vừa trắng vừa nhỏ, đi đôi này trông càng xinh xắn và nữ tính."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cúi đầu ngắm bàn chân nhỏ nhắn để lộ mắt cá chân của Hứa Hủ, anh không rời mắt khỏi những ngón chân trắng nõn như ngọc trai... Đúng là vô cùng nữ tính.

Quý Bạch vui vẻ ngẩng đầu nhìn Hứa Hủ, cô nhân viên bán hàng cũng lộ rõ ánh mắt chờ đợi. Hứa Hủ chau mày: "Hơi trẻ con." Sau đó, cô chỉ tay lên đôi giày màu đen mà cô để ý trước đó: "Tôi muốn thử đôi kia."

Quý Bạch: "..."

Cô bán hàng: "... Đôi đó trông hơi già."

Hứa Hủ: "Không, là nghiêm chỉnh."

Đôi giày màu đen đó đi vào chân Hứa Hủ, toát ra vẻ đẹp riêng. Hứa Hủ hài lòng đi thanh toán. Cô bán hàng vẫn tiếc hiệu quả của đôi xăng đan lam nhạt. Còn Quý Bạch đứng bên trầm mặc.

Mua xong giày dép, Hứa Hủ nhận được điện thoại của Hứa Tuyển, hẹn cô cùng ăn tối. Hôm nay, Hứa Hủ đạt được thu hoạch lớn, bước đầu loại trừ khả năng Quý Bạch là đồng tính, chức năng tình dục có vấn đề hay quan hệ bừa bãi. Thái độ của anh trong cuộc sống rất lành mạnh hòa nhã. Thế là Hứa Hủ vui vẻ từ biệt Quý Bạch, không một chút lưu luyến.

Quý Bạch lái xe rời khỏi trung tâm thương mại. Vài phút sau, anh quay đầu trở lại, tìm đến cửa hàng giày đó. Cô bán hàng nhìn thấy anh liền mỉm cười. Quý Bạch thản nhiên lấy đôi xăng đan màu lam nhạt: "Cô ấy thay đổi ý kiến."

https://thuviensach.vn

Về đến nhà, Quý Bạch cất đôi xăng đan vào tủ giày. Nhìn đôi giày nhỏ bé tinh tế đặt giữa đống giày da, giày thể thao đàn ông, Quý Bạch bất giác mỉm cười.

Thành phố lên đèn.

Hứa Tuyển ngồi đợi trong phòng ăn yên tĩnh, được thắp sáng bởi ngọn đèn dịu dàng. Một lúc sau, Hứa Hủ xách túi giày, đeo tai nghe màu trắng thong thả đi vào.

Xem ra, tâm trạng của nha đầu này hôm nay không tồi.

Hai anh em ăn cơm một lúc, Hứa Tuyển hỏi: "Rốt cuộc em nhìn trúng đối tượng như thế nào?" Hôm trước Hứa Hủ chỉ nhắc một câu rồi ngậm miệng.

Hứa Hủ: "Có kết quả em sẽ nói cho anh biết." Theo quan điểm của Hứa Hủ, khi tình hình còn chưa sáng sủa, không nhất thiết kinh động đến nhiều người.

Hứa Tuyển liếc cô một cái, cười cười: "Nói thật lòng, anh không tán thành em yêu đồng nghiệp. Chưa bàn đến chuyện cảnh sát có thích hợp hay không, vấn đề lớn nhất của tình yêu văn phòng là mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp. Nếu không đạt kết quả, sau này sẽ rất khó xử."

Hứa Hủ gật đầu: "Em cũng nghĩ tới điều này, vì vậy trước khi nắm chắc anh ấy có chấp nhận em hay không, em sẽ không để các đồng nghiệp biết." Ngừng một giây, cô nói tiếp: "Em cũng không để anh ấy biết."

https://thuviensach.vn

Nghe Hứa Hủ nói vậy, Hứa Tuyển xót xa trong lòng. Anh hỏi: "Em có dự định cụ thể gì không? Có cần anh dạy em?"

Hứa Hủ đặt thìa canh xuống bàn: "Anh thử nói xem nào." Tuy cô không tán thành cuộc sống cá nhân của Hứa Tuyển, nhưng xét về mặt quan hệ nam nữ, anh quả thực lão luyện hơn cô nhiều.

Hứa Tuyển không lập tức phát biểu ý kiến, mà quan sát tỉ mỉ em gái từ đầu đến chân: "Đầu tiên, đàn ông đều là sinh vật có tính thị giác, anh chàng cảnh sát nhỏ bé của em cao thượng chính trực đến mức nào cũng không ngoại lệ, trừ khi cậu ta không phải là đàn ông. Em gái anh rất ưa nhìn, nhưng bộ dạng này..." Hứa Tuyển liếc qua áo sơ mi của Hứa Hủ: "Mặc đồ kiểu *office lady* không thể làm nổi bật đặc trưng riêng thu hút đàn ông trên người em."

Hứa Hủ: "Đặc trưng riêng của em là gì?"

"Non nớt, mềm mại và sạch sẽ, rất dễ kích thích ham muốn bảo vệ của người đàn ông." Hứa Tuyển từ tốn nói. "Em càng thích hợp với lối trang điểm giữa thiếu nữ và phụ nữ. Nếu đi theo phong cách thuần khiết dễ thương, chắc chắn em sẽ hạ gục vô số đàn ông."

Hứa Hủ tưởng tượng trong đầu óc, chau mày.

Hứa Tuyển nói tiếp: "Mặc đồ, trang điểm là bước đầu tiên. Bước thứ hai, em đừng bao giờ chủ động theo đuổi đàn ông, sẽ mất giá đấy. Em thạo việc phân tích như vậy, em hãy phân tích xem cậu ta thích mẫu phụ nữ như thế nào, có hứng thú và sở thích gì. Sau đó em lặng lẽ hùa theo sở thích của cậu ta, thu hút sự chú ý của cậu ta. Không dễ dàng đạt được mới càng quý giá, đây là đức tính bẩm sinh của đàn ông. Còn một điểm quan trọng nhất, em phải học cách

https://thuviensach.vn

tỏ ra yếu thế, không một người đàn ông nào thích phụ nữ gặp bất cứ chuyện gì cũng mạnh hơn mình."

Hứa Hủ im lặng không lên tiếng. Hứa Tuyển liếc gương mặt u ám của cô, bổ sung một câu: "Anh chỉ vẽ ra phương hướng cho em, chắc chắn không sai. Còn cụ thể tiến hành thế nào cần dựa vào sự lĩnh ngộ của em, em hãy cân nhắc."

Hứa Hủ ngẩng đầu: "Anh nói rất có lý, nhưng em sẽ không làm theo những điều anh chỉ dẫn." Hứa Tuyển ngẩn người, Hứa Hủ nói tiếp: "Em có cách của em."

Buổi tối hôm đó về nhà, Hứa Hủ đi ngủ sớm. Sáng hôm sau, cô thức dậy từ sớm, nấu một nồi cháo thịt bò nóng hổi. Đây là món Quý Bạch thích, cô cũng thích ăn.

Phương thức theo đuổi phụ nữ của Quý Bạch, đầu tiên là khoanh vùng hoạt động, đưa đối tượng vào phạm vi dưới đôi cánh của mình. Sau đó, anh từng bước thu hút, từng bước chiếm hữu, cho đến khi "nước chảy thành sông". Trong tình yêu, anh giống một con sói, hơi kiêu ngạo, hơi xảo quyệt, và rất nhiều sự bá đạo, mặc dù không thể hiện rõ ràng.

Còn phương thức yêu thích và theo đuổi người khác của Hứa Hủ vô cùng đơn giản, chính là đối xử tốt với người đó. Thành tâm thành ý, đối xử tốt bằng tất cả khả năng của mình, thế là đủ. Mấy chiêu giả bộ yếu ớt, hùa theo sở thích mà Hứa Tuyển nói, cô không muốn học.

Sáng sớm, hai người chạy bộ xong, Quý Bạch ăn cháo do cô nấu, lông mày anh nhướng lên: "Mùi vị rất ngon."

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hứa Hủ len lỏi niềm vui, cô trả lời: “Cảm ơn thầy.”

Sau này mỗi ngày đều có thể ngon như vậy.

Khi không có vụ án, công việc của đội hình sự tương đối có quy luật và nhẹ nhàng. Buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Lúc Hứa Hủ và Diêu Mông đến nhà ăn, ở đó đã rất đông người, ồn ào náo nhiệt. Mua cơm xong, Hứa Hủ nhanh chóng đảo mắt một vòng. Cô chỉ tay về phía chiếc bàn trống bên cạnh bàn Quý Bạch, Lão Ngô và các đồng nghiệp đang ngồi: “Chúng ta qua bên đó đi.”

“Được thôi.”

Ngồi xuống vị trí, Diêu Mông tươi cười chào hỏi mọi người, Hứa Hủ cũng gật đầu mỉm cười, vừa vặn chạm phải ánh mắt Quý Bạch. Sau đó, hai người nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Đám đàn ông kể chuyện một cảnh sát hình sự biệt danh là “Man Ngưu” (Con trâu dã man) ở một phân khu nào đó, có thân hình lực lưỡng như ngọn tháp sắt và tửu lượng kinh hồn. Diêu Mông thỉnh thoảng chen vào một hai câu rồi lại quay sang trò chuyện với Hứa Hủ, âm thanh của cô thánh thót như tiếng chuông ngân. Hứa Hủ nhìn thẳng vào Lão Ngô và Diêu Mông, bộ dạng chăm chú lắng nghe. Nhưng trên thực tế, khóe mắt cô quét qua đĩa thức ăn của Quý Bạch: anh ăn nhiều thịt, anh ăn hai cái bánh màn thầu, một bát cơm... Anh không ăn ớt, anh gắp hết tỏi và gừng tươi từ trong đĩa ra ngoài...

Hóa ra, thói quen ăn uống của anh là vậy.

https://thuviensach.vn

Trong khi đó, Quý Bạch bình thản gắp thức ăn, thỉnh thoảng liếc Hứa Hủ một cái. Anh thầm nghĩ: sao hôm nay cô ấy lại tỏ ra hứng thú với đề tài của cánh đàn ông? Lẽ nào cô ấy quen biết anh chàng cảnh sát "Man Ngưu" đó?

Tiếp theo, mọi người chuyển sang đề tài khác, Hứa Hủ vẫn chăm chú lắng nghe, Quý Bạch cụp mi mắt.

Giờ nghỉ trưa, các đồng nghiệp có người đi tản bộ, có người hút thuốc trên hành lang, có người nằm bò xuống bàn ngủ trưa. Văn phòng vắng lặng. Hứa Hủ thấy xung quanh không một bóng người, liền mở máy vi tính vào hệ thống nội bộ, tìm đến hồ sơ của Quý Bạch.

Chiều cao 1m80, cân nặng 81 kg...

Giữ thành tích quán quân các môn bắn súng, chạy vượt chướng ngại vật, thi đấu võ thuật của cảnh sát khu vực Tây Nam...

Ba lần giành được bằng khen cấp hai[1], năm lần giành được bằng khen cấp ba...

[1] Chế độ khen thưởng của quân đội và cảnh sát Trung Quốc gồm năm cấp: Danh hiệu vinh dự, cấp một, cấp hai, cấp ba và tuyên dương.

Con chuột tiếp tục di chuyển xuống hàng bên dưới, từng hàng chữ lọt vào mắt Hứa Hủ, lập tức được cô ghi nhớ. Sau đó, Hứa Hủ vô ý liếc sang tấm ảnh màu khổ 3x4, chụp gương mặt bình tĩnh và nghiêm túc của người đàn ông ở bên phải màn hình.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nhớ rõ, lần đầu nhìn thấy tấm ảnh này, cô chỉ có khái niệm "ngũ quan sáng sủa". Bây giờ vẫn là tấm ảnh đó, vẫn là ảnh hồ sơ cứng nhắc, nhưng cô cảm thấy, bất kể là mái tóc, đôi mắt, sống mũi hay cái cằm của anh đều toát ra vẻ anh tuấn sinh động vô cùng.

Chăm chú ngắm tấm ảnh một lúc, Hứa Hủ bấm chuột phải, lưu tấm ảnh vào máy tính. Cô lập một thư mục cài đặt mật mã, ngẫm nghĩ rồi đổi tên thư mục thành: "Tài liệu cá nhân, xin đừng động vào".

Xem thêm một lúc, mọi người bắt đầu đi vào văn phòng, Hứa Hủ tắt vi tính, tiện tay lấy tờ giấy trên bàn. Lúc ghi nhớ thông tin nào đó đó, cô có thói quen dùng bút viết viết vẽ vẽ. Lúc này, trên tờ giấy xuất hiện một loạt con số vụn vặt: "180, 81, 995 vòng, 10.000 mét..."

"Em viết gì vậy? Con số kỳ lạ thế?" Triệu Hàn từ bên cạnh thò đầu sang, nhìn tờ giấy bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Hứa Hủ không đổi sắc mặt: "Hằng số Planck."

Triệu Hàn chưa từng nghe nói đến khái niệm con số thiên văn học này, anh nửa hiểu nửa không gật đầu.[2]

[2] Trả lời thắc mắc của người đọc, tác giả Đinh Mặc giải thích "Hằng số Planck" và thiên văn học có quan hệ, đó là đơn vị nhỏ nhất của thời gian và khoảng cách.

Hứa Hủ vừa định gấp tờ giấy, liền nghe thấy giọng nói thầm ở sau lưng: "Hai người nói chuyện thiên văn à?" Quý Bạch từ phòng trong đi ra, chậm rãi tiến về bàn làm việc của cô.

https://thuviensach.vn

“Vâng ạ.” Hứa Hủ thản nhiên xé tờ giấy, ném vào thùng rác.

Hai tuần sau đó, cuộc sống và công việc của Hứa Hủ bình ổn, tình cảm tiến từ từ theo tuần tự.

Mỗi ngày cô cùng Quý Bạch tập thể dục buổi sáng, chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Hai người trò chuyện không nhiều, Hứa Hủ chuyên tâm làm việc, nhưng mỗi lúc nghỉ ngơi hay tán gẫu, cô luôn để bụng tìm hiểu tất cả mọi điều liên quan đến Quý Bạch.

Không hiểu tại sao Triệu Hàn cuối tuần luôn bận việc, toàn nhờ Quý Bạch đến dạy Hứa Hủ. Như vậy cũng tốt, cô có thể cùng ăn trưa với anh, buổi chiều có lúc còn đi dạo phố. Có điều, mỗi khi cô và anh tay cầm tay, thân kề thân tập bắn, tim cô vẫn đập thình thịch. Trong lúc gần gũi, tay anh khó tránh khỏi đụng chạm vào vai và thắt lưng của cô. Ban đầu cô không chú ý, có mấy lần, cô phát hiện làn da ở đó nóng bỏng, mãi cũng không tan biến.

Hứa Hủ không quen trạng thái này. Hơi thở của anh, sự đụng chạm của anh, có thể khiến tâm trạng luôn bình tĩnh trầm ổn của cô trở nên nôn nóng và căng thẳng, thậm chí xuất hiện sự quẫn bách khó khống chế. Nhưng cô không bài xích cảm giác giày vò đó, thậm chí khi nỗi giày vò qua đi, cô cảm thấy thỏa mãn như được thưởng thức mỹ vị một lần lại muốn nếm tiếp, đồng thời cũng thấy không đủ.

Chính vì Hứa Hủ biết tâm trạng của bản thân trở nên nhạy cảm và bất thường, đồng thời sợ Quý Bạch phát giác tâm tư, bề ngoài cô càng tỏ ra thản nhiên điềm tĩnh. Cô luôn khách sáo gọi một tiếng

https://thuviensach.vn

thầy hai tiếng thầy. Lúc đỏ mặt tim loạn nhịp, cô lập tức cúi đầu né tránh ánh mắt của anh. Lúc muốn anh đụng chạm nhiều hơn, cô lập tức trấn tĩnh, kiềm chế và giữ khoảng cách với anh. Hứa Hủ cho rằng ở giai đoạn hiện tại, biểu hiện của cô như vậy là ổn, cô đang từng chút thâm nhập vào cuộc sống của anh một cách tự nhiên và dễ chịu.

Cảm giác của Quý Bạch tương tự Hứa Hủ. Do Hứa Hủ luôn giả bộ bình thản, ánh mắt nhìn anh chẳng khác nhìn Triệu Hàn hay Lão Ngô là bao, nên anh không xác định trong lòng cô có anh hay không. Nhưng anh có thể nhận ra, cô gái nhỏ ngày càng quen ở bên cạnh anh. Mỗi lần anh "vô tình" áp sát và đụng chạm, cô sẽ đỏ mặt, ánh mắt né tránh. Quý Bạch nghĩ, chắc cô cũng có cảm tình với anh, chỉ có điều cô quá đơn thuần và chất phác, nên cô không nhận ra tình cảm của mình.

Tuy nhiên, một chút cảm tình vẫn chưa đủ. Nếu bây giờ anh bày tỏ tình cảm với cô, không biết chừng cô sẽ cảm thấy kỳ quái và từ chối mà không cần nghĩ ngợi. Dù sao ngay từ đầu, cô đã kết luận "anh không thích hợp với cô". Anh cũng không muốn đường đột quá, anh hy vọng theo thời gian ở bên nhau ngày càng lâu, tình cảm sẽ ngày càng sâu sắc, lúc cô có thể chấp nhận anh một cách tự nhiên, anh mới xác nhận mối quan hệ của hai người.

Vì vậy, anh vẫn phải hết sức cố gắng.

Thời gian này, Quý Bạch ngày càng phát hiện Hứa Hủ có nhiều ưu điểm. Cô khá kén ăn, ngày nào cũng tự nấu bữa sáng, tay nghề nấu nướng rất ổn, khiến anh được hưởng lộc. Trông cô có vẻ chậm chạp ù lì, nhưng thực ra cô rất tinh tế. Cô nói giúp anh cai thuốc,

https://thuviensach.vn

mỗi lúc anh thèm thuốc lá sờ vào túi áo, cô luôn kịp thời đưa kẹo cao su cho anh. Cô thật sự... thích hợp làm một người vợ.

Một buổi tối, Hứa Hủ cùng Hứa Tuyển ăn cơm như thường lệ. Hứa Tuyển đương nhiên quan tâm đến tiến triển tình cảm của em gái: "Em và cậu ta thế nào rồi?"

Hứa Hủ trả lời: "Tất cả vẫn trong tầm kiểm soát."

Bắt gặp đôi mắt ẩn hiện ý cười của em gái, nhưng lại sống chết không chịu nói ra người đó là ai, Hứa Tuyển hơi không cam lòng, lập tức chuyển đề tài: "Đúng rồi, tuần sau có trận đấu biểu diễn của James[3], anh có thể kiếm được vé vào cửa, em có cần không?" Hứa Hủ nhướng mắt nhìn anh trai.

[3] LeBron James: Ngôi sao bóng rổ nhà nghề Mỹ.

Gần đây giải NBA không có trận thi đấu, rất nhiều ngôi sao lớn đến Trung Quốc. Hứa Hủ cũng nghe nói một ngôi sao bóng rổ tên là James sắp đến thành phố Lâm. Tuy nhiên, anh trai biết rõ cô không có hứng thú với môn thể thao này, hôm nay chủ động tặng vé, rõ ràng muốn dụ cô dẫn Quý Bạch hiện thân.

Đúng là ấu trĩ thật.

Mặc dù vậy, Hứa Hủ vẫn trả lời: "Em cần, cảm ơn anh." Triệu Hàn từng tiết lộ, Quý Bạch rất thích James.

Ngày hôm sau là thứ Sáu, vào giờ nghỉ trưa, văn phòng chỉ có Triệu Hàn và Hứa Hủ, Quý Bạch không biết đi đâu mất. Hứa Hủ đưa hai tấm vé cho Triệu Hàn: "Cho anh này, em nhớ anh nói thích bóng rổ."

https://thuviensach.vn

Triệu Hàn không giấu nổi vẻ mừng rỡ: “Vé này khó kiếm lắm đấy, em lấy đâu ra vậy? Còn là hàng ghế thứ bảy nữa chứ.”

Hứa Hủ cười cười: “Anh trai em cho em.”

“Sếp thích nhất LeBron James!” Triệu Hàn do dự. “Nhưng chỉ có hai tấm vé... vậy em và sếp đi đi!”

Hứa Hủ lắc đầu: “Em không có hứng thú, anh đi đi.”

Triệu Hàn: “Hứa Hủ, em đối xử với anh tốt quá, rất có nghĩa khí.”

Sau khi tặng vé, tâm trạng của Hứa Hủ rất phấn khởi. Ngay từ đầu cô đã không có ý định đi xem. Thứ nhất, do cô không có hứng thú, cô tuyệt đối không vì những chuyện không có hứng thú lãng phí mấy tiếng đồng hồ. Về cơ hội hẹn hò riêng với Quý Bạch gì đó, Hứa Hủ vốn không nghĩ tới. Bởi vì thời gian gần đây hai người thường xuyên ở riêng bên nhau, nên trong tiềm thức, cô thấy chẳng cần thiết. Nguyên nhân thứ hai, Hứa Hủ đoán Hứa Tuyển sẽ ở một góc nào đó, dùng ống nhòm quan sát, vì vậy cô càng không đi.

Tặng vé cho Triệu Hàn cũng là điều tất nhiên. Nếu cô trực tiếp đưa vé cho Quý Bạch, Quý Bạch phát hiện cô yêu thầm anh thì sao?

Lúc chuông báo hiệu đến giờ làm việc reo vang, Quý Bạch mới cầm chìa khóa ô tô đi vào. Hình như anh ra ngoài ăn trưa cùng người khác. Vừa vào phòng làm việc, anh liền gọi Triệu Hàn vào bên trong.

Vài phút trước, Hứa Hủ cho rằng vụ tấm vé coi như xong, cô không cần bận tâm. Lúc này, cô bất giác ngẩng đầu dõi mắt về

https://thuviensach.vn

phòng làm việc của Quý Bạch, cô muốn chứng kiến bộ dạng vui vẻ của Quý Bạch khi nhận được vé.

Kết quả...

Quý Bạch mỉm cười nói vài câu gì đó với Triệu Hàn, sau đó anh đưa một tập vé cho Triệu Hàn.

Triệu Hàn hưng phấn đi ra ngoài, cất cao giọng tuyên bố: "Tối nay có trận đấu biểu diễn của James, sếp kiếm được vé, mỗi người một tấm, còn ở hàng ghế VIP nữa."

Mọi người hò reo hoan hô, ùa đến vây quanh Triệu Hàn. Diêu Mông cũng mừng rỡ hét lên một tiếng. Triệu Hàn vừa phát vé vừa nói: "Đừng tranh nhau, sếp bảo dành vị trí chính giữa cho phụ nữ. Diêu Mông, cầm lấy!"

Chỉ một loáng vé đã phát hết, mọi người hớn hở về chỗ ngồi. Triệu Hàn thò đầu qua, đưa ba tấm vé cho Hứa Hủ: "Của em đây này, vị trí tốt nhất. Còn hai tấm vé trước đó, em hãy cầm cho bạn."

Hứa Hủ không nhận: "Không cần đâu."

Triệu Hàn hơi ngạc nhiên: "Em không cần thật à? Suy nghĩ kỹ chưa? Vậy anh cho đồng nghiệp ở phòng khác nhé?"

Hứa Hủ gật đầu, tiếp tục công việc. Cô nghĩ thầm: làm gì có chuyện Quý Bạch không kiếm được vé. Cô lại không lường trước điều đó, quả nhiên quan tâm không đúng chỗ chỉ làm loạn thêm. Nghĩ đến đây, Hứa Hủ mỉm cười.

Lần này, Quý Bạch nhờ bạn kiếm một đống vé, ý định ban đầu là muốn khao đồng nghiệp vì sự vất vả của bọn họ thời gian vừa rồi.

https://thuviensach.vn

Nhưng trước khi đưa vé cho Triệu Hàn, anh giữ lại vị trí chính giữa nhất cho bản thân. Sau đó, anh thản nhiên dặn dò Triệu Hàn, để dành vị trí tốt nhất cho phái nữ. Trong đội chỉ có Hứa Hủ và Diêu Mông là nữ, như vậy Hứa Hủ có thể ngồi bên cạnh anh.

Nhưng Quý Bạch không ngờ, Hứa Hủ không đi xem trận thi đấu.

Buổi tối thứ Sáu, thành phố đèn sáng lung linh, ngọn gió đêm mát rượi. Bên ngoài cung thể thao của thành phố chật ních xe hơi, sân thi đấu bóng rổ đèn sáng rực, tiếng người ồn ào huyên náo. Quý Bạch tìm đến vị trí của mình, nhướng mắt mỉm cười. Anh ngẩn người ngay tức thì.

Bên trái chỗ ngồi của anh là Diêu Mông, bên phải... là Lão Ngô. Quý Bạch đảo mắt một vòng, phát hiện có mấy đồng nghiệp ở phòng tội phạm kinh tế, Hứa Hủ không thấy bóng dáng.

Quý Bạch ngồi xuống ghế, quay đầu hỏi Triệu Hàn ở đằng sau: "Mọi người đến đủ chưa?"

Triệu Hàn trả lời: "Hứa Hủ không đi, cô ấy nói không có hứng thú. Lúc em xuất phát, cô ấy còn ở văn phòng, cô ấy bảo còn một ít công việc chưa làm xong."

Lúc này, Diêu Mông mặt mày rạng rỡ quay sang hỏi: "Sếp, James và Kobe ai lợi hại hơn?"

Quý Bạch: "Mỗi người có sở trường riêng."

Một cô gái ở phòng tội phạm kinh tế ngồi cạnh Lão Ngô ngoảnh đầu cười: "Nghe nói Quý đội thích James, tôi thích Kobe hơn."

Quý Bạch cười cười không trả lời.

https://thuviensach.vn

Lúc này, xung quanh vang lên tiếng nhạc hâm nóng không khí, ánh đèn nhấp nháy, đội cổ vũ mặc váy ngắn vừa đi vừa nhảy nhót vào trong sân. Mọi người yên lặng trong giây lát rồi vỗ tay nhiệt liệt, bầu không khí vô cùng cuồng nhiệt. Quý Bạch xem một lúc rồi ngoảnh đầu xin một điếu thuốc và mượn cái bật lửa của Lão Ngô.

Lão Ngô: "Sao thế, bắt được cơ hội là hút à?"

Quý Bạch mỉm cười không trả lời. Anh vừa đứng dậy, Triệu Hàn hỏi: "Sếp, trận đấu sắp bắt đầu rồi, sếp còn đi đâu?" Những người xung quanh đều nhìn anh, Quý Bạch cười cười giơ điếu thuốc: "Tôi ra ngoài hút một điếu."

Bên ngoài cung thể thao bầu trời tối om, bóng cây đung đưa. Tiếng hoan hô vang dội ở bên trong truyền ra ngoài, thu hút sự chú ý của người qua đường. Quý Bạch đứng ở ngoài cổng một lúc rồi ném thuốc, đi lấy xe.

Thật ra, thích James là chuyện từ thời thanh niên, bây giờ hứng thú đã nhạt nhòa, xem hay không chẳng quan trọng, anh chỉ coi là tiêu khiển. Buổi tối hôm nay có đông người, anh cũng không coi là buổi hẹn hò cùng Hứa Hủ. Nhưng ở nơi náo nhiệt thiếu vắng cô, lại nghĩ đến chuyện cô một mình ở văn phòng làm thêm, anh đột nhiên cảm thấy rất vô vị.

Khi lái xe vào trong sân cục cảnh sát, ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ quen thuộc vẫn còn sáng đèn, Quý Bạch bỗng nhiên có cảm giác yên lòng.

Tòa nhà làm việc vô cùng tĩnh mịch, Hứa Hủ ngồi trước máy tính thất thần.

https://thuviensach.vn

Cô hơi ảo não, vì phát hiện bản thân đã hối hận.

Lúc đó, Hứa Hủ cho rằng không cần thiết làm chuyện cô không thích, nhưng thời khắc này ngồi trong văn phòng trống không, xem tin tức về trận thi đấu trên internet, Hứa Hủ bất chợt liên tưởng đến gương mặt tươi cười và bộ dạng vui vẻ của Quý Bạch ở khán đài.

Dường như chỉ cần ở bên cạnh anh, dù vô vị cũng chẳng sao.

Nghĩ đến đây, Hứa Hủ thở dài. Nhưng cô chỉ buồn bã một lúc, sau đó khôi phục tâm trạng, đứng dậy thu dọn đồ, chuẩn bị ra về.

Vừa định tắt máy vi tính, Hứa Hủ liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ngoài cầu thang. Cô ngẩn người, liền nhìn thấy Quý Bạch bỏ hai tay trong túi quần đi vào văn phòng.

"Anh không đi xem trận thi đấu à?" Hứa Hủ hơi bất ngờ.

Quý Bạch lắc lắc điện thoại trong tay: "Cục trưởng cần gấp một tài liệu." Anh liếc cô một cái: "Em còn chưa về?'

Hứa Hủ: "Vâng, em có chút việc." Nói xong, cô cúi đầu mở đại một thư mục trên màn hình.

Bắt gặp bộ dạng chăm chú của Hứa Hủ, Quý Bạch không quấy rầy mà đi vào phòng làm việc của mình, mở máy tính lướt web.

Hai người ngồi yên một chỗ nửa tiếng đồng hồ, điện thoại di động của Quý Bạch đột nhiên đổ chuông, là Triệu Hàn gọi tới: "Sếp, sao anh còn chưa quay lại, chơi hai hiệp rồi đấy?"

Ngữ khí Quý Bạch rất nghiêm túc: "Tôi đang bận việc quan trọng, không đến đó nữa." Vừa ngẩng đầu, đúng lúc Hứa Hủ nhìn anh.

https://thuviensach.vn

“Em có đói bụng không? Đi ăn đêm nhé?” Quý Bạch hỏi.

Cách cục cảnh sát một con đường có một số quán ăn nhỏ rất sạch sẽ. Quý Bạch tìm đến một quán mỳ, cùng Hứa Hủ ngồi xuống.

Hai bát mỳ đưa lên, Quý Bạch nhanh chóng giải quyết một bát. Khi ngẩng đầu, anh thấy Hứa Hủ hơi cúi xuống, dùng đũa gắp một sợi mỳ đưa lên miệng, nhai rất từ tốn. Quý Bạch bất giác phì cười: “Em ăn như mèo ấy.”

Hứa Hủ không đói bụng, hơn nữa cô không có thói quen ăn đêm. Chỉ vì muốn ở bên Quý Bạch, cô mới ngồi ở đây, nhấm nháp từng sợi mỳ một cách khó nhọc.

“Mỳ hơi cay.” Hứa Hủ không thay đổi sắc mặt.

Quý Bạch nhìn kỹ, quả nhiên nước canh trong bát đỏ au.

Hứa Hủ tiếp tục cúi đầu ăn, Quý Bạch lặng lẽ chờ đợi. Trong quán ăn, ánh đèn dịu dàng, chỉ có hai người khách là bọn họ. Anh chủ quán đang đứng bên quầy cầm máy tính tính toán doanh thu của ngày hôm nay. Cậu con trai mấy tuổi của anh ta đang bò trên bàn làm bài tập. Bên ngoài người qua lại thưa thớt, ánh đèn đường mông lung.

Quý Bạch ngắm mái tóc rủ xuống trán và cái cằm trắng nõn thanh tú của Hứa Hủ. Anh nghĩ thầm: Có James không thèm xem, lại ngồi ở đây xem cô ăn mỳ. Mặc dù vậy, anh cam tâm tình nguyện, thậm chí cảm thấy thú vị.

Rời khỏi quán, hai người đi về bãi đỗ xe của cục cảnh sát lấy ô tô.

https://thuviensach.vn

Tâm trạng của Hứa Hủ từ nặng nề trở nên vô cùng phấn khởi. Trước lúc lên xe, cô không nhịn được quay đầu nói với Quý Bạch: "Chào thầy... ngày mai gặp."

Tâm tình của Quý Bạch cũng rất tốt, anh mỉm cười gật đầu: "Ừ, 8 giờ, tôi đợi em ở phòng tập bắn."

Một câu nói rất bình thường, nhưng khiến mặt Hứa Hủ nóng ran. Cô hơi chột dạ, lập tức cúi xuống, gật đầu, lên xe lái đi mất.

Quý Bạch dõi theo xe ô tô của Hứa Hủ cho đến khi khuất bóng mới ngồi lên xe. Nghĩ đến buổi tối ngày hôm nay, anh bất giác muốn cười. Vừa nổ máy, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Lần này là cục trưởng gọi thật sự.

"Tiểu Quý, huyện Hưởng Xuyên vừa báo cáo có một vụ án giết người, nhiều khả năng liên quan đến nhóm tội phạm buôn bán người của tỉnh chúng ta. Công an tỉnh ra lệnh chúng ta giám sát đôn thúc. Tối nay, cậu hãy đi huyện Hưởng Xuyên một chuyến."

"Vâng ạ." Quý Bạch trả lời dứt khoát.

Cục trưởng nói tiếp: "Có khả năng cần liên hệ với cảnh sát và cơ quan chính quyền địa phương, còn phải an ủi người nhà nạn nhân, cậu hãy đưa cả người liên lạc của đội cậu đi cùng."

"Được ạ."

Người làm nhiệm vụ liên lạc với bên ngoài là Diêu Mông. Quý Bạch lập tức gọi điện thoại cho Diêu Mông, bảo cô nửa tiếng sau có mặt ở cục cảnh sát, sau đó anh lái xe đi huyện Hưởng Xuyên.

https://thuviensach.vn

Sáng ngày hôm sau, Hứa Hủ đến phòng tập bắn lúc 7 giờ rưỡi. Cô chuyên tâm tập luyện một lúc, đến 8 giờ, Quý Bạch không thấy bóng dáng.

8 giờ rưỡi, anh vẫn không đến.

Hứa Hủ vừa rút điện thoại, Quý Bạch đã gọi cho cô trước.

"Huyện Hưởng Xuyên xảy ra vụ án, tôi và Diêu Mông đến nơi này từ tối hôm qua." Anh nói rất nhanh. "Tôi đi công tác khoảng một tuần, em hãy tự mình tập bắn."

"Vâng ạ."

Cúp điện thoại, tâm trạng Hứa Hủ hoàn toàn bình thường, những lúc có công việc, cô đương nhiên không nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ. Cô định lát nữa về văn phòng, tra tài liệu liên quan đến vụ án, có lẽ sẽ giúp ích cho bọn họ trong khả năng cho phép của cô.

Nhưng một lúc sau, đầu óc Hứa Hủ đột nhiên bật ra câu nói của Quý Bạch: "Tôi và Diêu Mông đến nơi này từ tối hôm qua."

Hứa Hủ bất giác nhớ đến nụ cười rạng rỡ của Diêu Mông khi chạy thi với Quý Bạch, nhớ đến ánh mắt vụt qua tia phức tạp của Diêu Mông khi nhìn Quý Bạch. Rất nhiều tình tiết trước đây cô không để ý, bỗng xâu chuỗi trong bộ não cô như một ánh chớp.

Ngón tay đặt trên cò súng của Hứa Hủ hơi run run. Hóa ra Diêu Mông cũng thích Quý Bạch.

Xe cảnh sát lao nhanh trên đường quốc lộ, Quý Bạch tựa người về thành ghế phía sau, khép hai mi mắt. Tiếng động cơ ô tô và tiếng gió thổi bên tai dần trở nên mơ hồ...

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, anh cảm thấy người hơi nặng. Vừa mở mắt, anh liền bắt gặp Diêu Mông ngồi bên cạnh đang cúi đầu đắp tấm khăn choàng màu đỏ lên ngực anh.

Quý Bạch ngồi thẳng người.

Diêu Mông ngẩng đầu nhìn anh: "Anh ngủ thêm một lúc nữa đi. Cả đêm qua anh không chợp mắt, cơ thể không chịu đựng nổi. Khi nào đến nơi em sẽ gọi anh dậy."

"Không cần đâu, cảm ơn em." Quý Bạch cầm khăn choàng đưa cho Diêu Mông.

Tối qua, sau khi nhận lệnh của cục trưởng, hai người lái xe trên đường cao tốc thông đêm, tờ mờ sáng đến huyện Hưởng Xuyên.

Hiện trường vụ án nằm ở thôn Ma Bồ. Quý Bạch lái xe cả đêm, bây giờ mới đổi sang xe của công an huyện. Trên đường đi, anh tranh thủ chợp mắt một lúc.

Ánh nắng ban mai ở bên ngoài cửa sổ chan hòa, Quý Bạch đặt tay lên tay nắm cửa xe, nhìn chăm chú phong cảnh bên ngoài mà không lên tiếng. Diêu Mông ngắm thân hình cao lớn, gương mặt nghiêng cương nghị tuấn tú của anh, trong lòng cô hơi đau xót.

Im lặng một lúc, Diêu Mông đưa tập tài liệu cho Quý Bạch: "Em đã chỉnh lý tài liệu anh cần."

"Em vất vả nhiều." Quý Bạch nhận lấy, cúi đầu xem tài liệu.

Diêu Mông không lên tiếng. Quý Bạch đọc xong phần nào, cô đều chủ động nhận về. Lúc anh cần tài liệu khác, cô nhanh chóng tìm ra đưa cho anh, lặng lẽ phối hợp cùng anh.

https://thuviensach.vn

Đường ở làng quê lồi lõm nhấp nhô, cánh đồng cao lương dưới ánh mặt trời um tùm xanh mướt. Đoàn người xuống xe, đi men theo mép bờ ruộng vào sâu bên trong. Phía trước tụ tập đông người dân, cảnh sát địa phương đang cố gắng giữ trật tự.

Quý Bạch nghiêm nghị mở sợi dây phong tỏa, sải bước dài đi vào bên trong. Diêu Mông nhanh chóng đi theo anh.

Trên khu đất trống bên cạnh cánh đồng xuất hiện vết máu khô và dấu chân lộn xộn, còn thi thể nạn nhân đã được chuyển về cục công an thành phố.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự của huyện tên là Tô Mục, năm nay ngoài 30 tuổi. Anh ta giải thích: "Nạn nhân tên Mã Dung Dung, 16 tuổi, nữ giới, người huyện Quảng Nghĩa thuộc tỉnh H."

Tỉnh H cách thành phố Lâm khá xa, Diêu Mông đưa ra nghi hoặc: "Sao các anh có thể xác nhận thân phận của nạn nhân nhanh như vậy?"

Tô Mục trả lời: "Nửa năm trước, Mã Dung Dung mất tích ở quê nhà, nhiều khả năng bị đem bán. Bố mẹ cô bé đến công an địa phương báo án, số liệu DNA đã được nhập vào hệ thống người mất tích trên toàn quốc. Vì vậy sau khi đối chiếu so sánh vào buổi tối hôm qua, chúng tôi đã có kết quả." Ngừng một lát, Tô Mục nói tiếp: "Mã Dung Dung là cô bé bị câm điếc, bố mẹ cô cũng là người câm điếc. Sau khi cô bé mất tích, bố mẹ cô đi nhiều nơi trong cả nước tìm kiếm con gái. Nghe nói điều kiện kinh tế của bọn họ không tốt, sau khi dùng hết tiền để dành, bọn họ đã đi ăn xin. Sáng sớm hôm nay, chúng tôi đã liên lạc với bọn họ, chắc ngày mai họ sẽ đến nơi."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch và Diêu Mông không lên tiếng, Tô Mục đưa ra một tập ảnh chụp hiện trường.

Trên ảnh, một thiếu nữ nằm cuộn người ở khu đất trống trước mặt. Cô gái mặc áo phông và quần bò bạc phếch, đầu chảy đầy máu, nhưng có thể nhìn ra dung mạo trắng trẻo thanh tú.

Tô Mục nói: "Chúng tôi đã hỏi người dân địa phương nhưng không có ai từng gặp nạn nhân trước đó. Có lẽ hôm qua nạn nhân mới được đưa đến thôn này. Trên người nạn nhân có nhiều vết thương cũ. Cánh tay và cổ có vết tích bị đánh đập và giãy giụa. Quần áo nạn nhân lộn xộn, thắt lưng còn không cài tử tế. Ngoài ra, chúng tôi phát hiện dấu chân của một người đàn ông khác ở hiện trường. Chúng tôi nghi ngờ là của kẻ buôn người hoặc người mua cưỡng hiếp không xong nên giết chết nạn nhân."

Ánh nắng dần gay gắt, công an địa phương yên lặng và sốt ruột chờ đợi ở vòng ngoài. Dân làng vừa hiếu kỳ vừa hưng phấn khi thấy hai cảnh sát trẻ tuổi xinh đẹp từ thành phố về điều tra.

Vừa nhận được tin báo, Tô Mục lập tức ra lệnh công an của thôn phong tỏa hiện trường. Thời gian xảy ra vụ án là buổi tối, nơi này tương đối hẻo lánh nên dấu chân của kẻ tình nghi được bảo vệ nguyên vẹn. Quý Bạch ngồi xổm xuống bên hàng dấu chân quan sát một lúc mới nói: "Căn cứ vào độ dài và độ sâu của dấu chân, có thể suy đoán kẻ tình nghi cao từ 1m65 đến 1m75, lúc xảy ra vụ án, hắn đi đôi giày da."

Diêu Mông ngồi xuống cạnh anh, bắt đầu ghi chép. Tô Mục cũng cầm giấy bút ghi nhanh phán đoán của Quý Bạch.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nói tiếp: “Tuổi từ 18 đến 30, thể hình hơi mập mạp, cân nặng trên 80 kilogam. Lúc xảy ra vụ án, vai trái của hắn đeo một cái túi nặng.”

Diêu Mông và Tô Mục đều ngẩn người, Tô Mục hỏi: “Tại sao?”

Quý Bạch vẫn chăm chú quan sát dấu chân, đồng thời từ tốn giải thích: “Bàn chân trước dùng lực đều đặn, bước đi vững vàng, đây là đặc điểm dấu chân của người trẻ tuổi. Nếu là người có tuổi, vết ma sát ở gót chân và bùn đất mang theo sẽ càng rõ ràng hơn. Ngoài ra, biên độ bước chân của người đàn ông này không lớn, nhưng nhịp bước tương đối rộng, góc mở tương đối lớn, đây là đặc điểm bước đi của người mập mạp. Dựa vào tỷ lệ giữa độ dài và độ sâu của bước chân cũng có thể phán đoán ra điểm này.”

“Túi xách thì sao?” Diêu Mông hỏi.

Quý Bạch chỉ tay vào dấu chân trái: “Mỗi dấu chân của chân trái đều sâu hơn chân phải, điều này có hai khả năng, một là kẻ tình nghi bị thọt, hai là trên vai vác đồ nặng. Nhưng dấu chân của cả hai bàn chân đều có mức độ rõ nét như nhau, chứng tỏ mức độ mài mòn của cả hai gót giày là tương đồng. Như vậy, kẻ tình nghi không phải bị thọt, mà hắn vác túi nặng.”

Nghe xong, Diêu Mông và Tô Mục đều rất hưng phấn. Tô Mục tìm thấy manh mối, lập tức dùng bộ đàm thông báo cho đồng nghiệp ở vòng ngoài triển khai công việc truy tìm kẻ tình nghi. Những cảnh sát khác đều tấm tắc khen ngợi.

Quý Bạch đi men theo bờ ruộng một đoạn, nói tiếp: “Nạn nhân và kẻ tình nghi cùng đi đến hiện trường gây án. Dấu chân của hai

https://thuviensach.vn

người song song, dùng lực đều đặn, không có dấu vết bỏ chạy hay vùng vẫy.” Nói xong, anh liền chỉ tay về phía dấu chân được khoanh tròn bảo vệ ở bên phải: “Kia là dấu chân của ai?”

Tô Mục trả lời: “Là người đi báo công an. Anh ta tên Trương Tráng Chí, 45 tuổi, người bản xứ.”

Quý Bạch đi qua bên đó, chắp hai tay sau lưng quan sát dấu chân một lúc. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn Tô Mục: “Hãy lập tức tìm ông ta. Ông ta không chỉ là người đi báo công an, còn là kẻ mua nạn nhân. Rất có khả năng ông ta đã gặp hung thủ.”

Thông tin này vừa truyền ra ngoài, đám cảnh sát vô cùng phấn chấn, dân làng bàn tán sôi nổi.

Quý Bạch, Diêu Mông và Tô Mục ngồi trong phòng thẩm vấn của công an huyện bật đèn sáng. Trương Tráng Chí nhanh chóng được đưa đến.

Đây là một nông dân vừa gầy vừa thấp, tướng mạo chất phác. Tô Mục nghiêm khắc tra hỏi vài câu, ông ta liền đỏ mặt, hoảng hốt khai thật toàn bộ sự việc.

“Bà xã tôi qua đời nhiều năm. Có người nói sẽ giới thiệu cho tôi một cô gái xinh đẹp trẻ trung làm vợ, người đó đòi ba vạn tệ.”

Tô Mục lạnh lùng nói: “Điều kiện kinh tế nhà anh lấy đâu ba vạn?”

Trương Tráng Chí hơi ngượng ngập: “Con gái tôi tốt nghiệp đại học mấy năm rồi, hiện công tác ở Thâm Quyến, mỗi tháng gửi cho tôi một nghìn. Hiện tại, chính sách của chính phủ dành cho nông

https://thuviensach.vn

thôn chẳng phải rất tốt hay sao? Tôi có thể gom được ba vạn. Hơn nữa người ta nói giới thiệu đối tượng, chứ không nói buôn bán người. Tôi nghĩ các cô gái trẻ bây giờ đều như vậy cả, vì khoản tiền ba vạn chịu theo tôi vài năm."

Trương Tráng Chí kể lại quá trình xảy ra vụ án.

Đối phương tên là Trần Dũng, không phải người địa phương. Ngoại hình của hắn y như Quý Bạch mô tả. Hắn ngoài 20 tuổi, khoác một cái túi xách màu đen. Hai người hẹn gặp nhau ở hiện trường xảy ra vụ án lúc 9 giờ tối hôm qua.

"Nhưng vừa gặp, tôi liền phát hiện cô bé đó không được." Tinh thần của Trương Tráng Chí hơi kích động: "Trần Dũng nói đối phương 22 tuổi, nhưng tôi thấy chỉ là bé gái mười mấy tuổi, còn là người câm điếc. Cô bé khóc mãi, thậm chí quỳ xuống trước mặt tôi ra sức lắc đầu, Trần Dũng bực mình tát cho cô bé hai phát. Đồng chí cảnh sát, cô bé đó còn nhỏ tuổi hơn con gái của tôi. Tôi đoán cô bé bị bắt đem đi bán. Tôi không thể làm chuyện thất đức như vậy."

"Nói thế có nghĩa anh vẫn còn lương tâm. Sau đó thì sao?"

"Đúng là tôi vẫn còn lương tâm... Sau đó tôi bỏ đi. Đi một đoạn, tôi nghe thấy Trần Dũng mắng chửi, nói con câm điếc này mấy tháng vẫn chưa kiếm được đồng nào. Tiếp theo, tôi nghe thấy Trần Dũng đánh đập cô bé rất ác. Tôi nghĩ, không cẩn thận chết người ấy chứ. Vì vậy tôi không đi xa, mà trốn ở một đầu ruộng cao lương. Một lúc sau, tôi nhìn thấy Trần Dũng chạy lên đường cái, lái chiếc xe ô tô nhỏ của hắn đi mất. Tôi lại đi qua bên đó xem xét, cô gái nhỏ đã không động đậy. Tôi liền gọi 110..."

https://thuviensach.vn

Kết thúc buổi thẩm vấn, Tô Mục hỏi Trương Tráng Chí: “Tại sao quần áo của nạn nhân lộn xộn, thắt lưng cũng bị tháo ra?”

Trương Tráng Chí hơi biến sắc mặt, không trả lời.

Diêu Mông bắt được vẻ mặt của ông ta, nghiêm giọng: “Chú mau nói thật, bất cứ sự giấu giếm nào cũng là phạm pháp. Đây là vụ án giết người, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

“Tôi không làm gì cả!” Trương Tráng Chí hốt hoảng xua tay: “Tôi... tôi bảo không cần, nhưng Trần Dũng nói tôi hãy kiểm tra hàng trước rồi bàn sau. Nó lột quần áo của cô bé, bắt cô bé quỳ xuống ruộng.”

Quý Bạch sa sầm mặt, sắc mặt Tô Mục rất khó coi. Viền mắt Diêu Mông cay cay, cô mắng nhỏ một tiếng: “Cầm thú!”

Sau khi đưa Trương Tráng Chí ra ngoài, Tô Mục lập tức dựa vào manh mối do ông ta cung cấp, thông báo những cảnh sát ở tuyến đầu, tiến hành cuộc lùng bắt có tính mũi nhọn. Một lúc sau, anh ta và hai người cảnh sát trẻ tuổi quay về phòng thẩm vấn. Bọn họ nhìn Quý Bạch bằng ánh mắt nghi hoặc pha lẫn chờ mong.

“Quý đội, sao anh biết Trương Tráng Chí chính là người mua?” Một cảnh sát trẻ tuổi hỏi.

Quý Bạch từ tốn trả lời: “Địa điểm xảy ra vụ án khá kín đáo, nhưng lại cách đường cái không xa, giao thông thuận tiện. Kẻ tình nghi và nạn nhân đến hiện trường vụ án vào buổi tối muộn. Vì vậy tôi suy đoán, có khả năng tên buôn người chọn địa điểm đó làm nơi giao dịch với người mua.”

https://thuviensach.vn

Tô Mục sáng tỏ vấn đề: “Ở hiện trường ngoài dấu chân bọn họ, chỉ có dấu chân của Trương Tráng Chí, vì vậy cậu nghi ngờ anh ta là người mua?”

Quý Bạch gật đầu: “Không chỉ có vậy, ông ta để lại hai hàng dấu chân, chứng tỏ ông ta đến hiện trường hai lần. Một hàng dấu chân trầm ổn đều đặn, hàng kia dấu chân loạn xạ, hơn nữa ở vị trí cách thi thể nạn nhân hơn 10 mét, chứng tỏ ông ta đứng một chỗ do dự hồi lâu.”

Diêu Mông tiếp lời: “Vì vậy, lần đầu tiên có khả năng ông ta đến gặp tên buôn người, lần thứ hai là nhìn thấy thi thể, ông ta do dự hoảng loạn rồi mới gọi điện báo cảnh sát.”

Đám Tô Mục thông suốt vấn đề, bọn họ lặng lẽ tưởng tượng trong giây lát, sau đó Tô Mục nói với hai người cảnh sát: “Hôm nay, chúng ta có dịp học hỏi Quý đội một chiêu.”

Quý Bạch đứng dậy vỗ vai Tô Mục, cùng anh ta đi ra ngoài phòng. Diêu Mông chuẩn bị đi theo, vừa ngẩng đầu, cô liền bắt gặp gương mặt trầm tĩnh của Quý Bạch và ánh mắt mọi người nhìn anh đầy vẻ sùng bái. Diêu Mông đột nhiên ngơ ngẩn, trái tim cô phảng phất co rút, cảm giác một chút ngọt ngào và chua chát đậm đặc dội vào lòng. Chỉ cần nhìn gương mặt nghiêng của anh, trong cô liền xuất hiện một niềm tự hào và đau xót không thể tiết lộ với người khác.

Sau khi ăn qua loa bữa trưa, mọi người nhận được thông tin, có quần chúng nhìn thấy một người đàn ông trông giống Trần Dũng ở huyện lân cận. Tô Mục dẫn đội, Quý Bạch chỉ đạo, cùng xuất phát sang huyện bên cạnh. Cái chết của Mã Dung Dung khiến mọi

https://thuviensach.vn

người đều có tâm trạng nặng nề và phẫn nộ. Đám cảnh sát hình sự đều không thể ngờ Quý Bạch đã một ngày một đêm không ngủ. Việc thần thám danh tiếng lẫy lừng tham gia vào cuộc vây bắt, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng phấn chấn và hăng hái.

Chỉ Diêu Mông nhân lúc xung quanh không có người, nhẹ nhàng kéo tay áo Quý Bạch: "Sếp, sếp có cần nghỉ ngơi nửa ngày không ạ?"

Quý Bạch nói không cần, bắt người trước đã.

Quý Bạch đi công tác hai ngày đầu, Hứa Hủ không nhớ anh, cũng không có ý nghĩ gọi điện thoại hay nhắn tin... Lúc xảy ra vụ án, tất cả đều dẹp sang một bên, đây là nguyên tắc nghề nghiệp cơ bản mà người cảnh sát hình sự không thể dao động. Quy tắc này đã in sâu trong ý thức cá nhân và hành vi của Hứa Hủ.

Một điều cô nghĩ nhiều hơn, là làm thế nào để giúp ích cho vụ án của anh. Vì vậy, Hứa Hủ chủ động tìm hiểu, phân tích tư liệu của nhiều vụ án có liên quan, chỉnh lý tổng hợp rồi giao cho Triệu Hàn, để khi Quý Bạch cần, có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

Nhưng đến giờ nghỉ trưa, cô vẫn vô tình liếc qua thư mục cài mật mã mà cô bảo lưu trong đống ảnh hiện trường gây án. Sau đó, Hứa Hủ không thể kiềm chế, mở thư mục đó, ngắm gương mặt của anh vài giây rồi đóng lại.

Một lúc sau, cô lại mở ra ngắm vài giây.

Trong khi Hứa Hủ thất thần, Triệu Hàn cầm tập tài liệu đi vào, nói với Lão Ngô: "Phòng giám định đã có báo cáo, để cháu scan rồi fax cho sếp."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát, cô cũng cầm tập tài liệu, đi theo Triệu Hàn sang phòng sao chụp ở bên cạnh.

Thứ cần giám định là bột phấn lấy từ dấu chân của kẻ tình nghi, hôm qua cảnh sát huyện Hưởng Xuyên đã đi cả đêm mang tới cục cảnh sát thành phố. Triệu Hàn đứng trước máy scan, kiểm tra kỹ từng trang một. Hứa Hủ nói: "Anh hãy đi thông báo cho cảnh sát huyện Hưởng Xuyên, em giúp anh scan, như vậy sẽ càng nhanh hơn."

Từ trước đến nay, Hứa Hủ làm việc luôn tỉ mỉ nhanh nhẹn, Triệu Hàn gật đầu, đưa tài liệu cho cô: "Gửi xong em hãy gọi điện báo với sếp một câu."

Tiếng tín hiệu điện thoại kết nối, trong lòng Hứa Hủ lan tỏa niềm vui khó diễn tả.

Chỉ sau một hồi chuông, Quý Bạch đã bắt máy: "Chuyện gì vậy?"

Hứa Hủ: "Đã có kết quả giám định, chúng em fax về công an huyện Hưởng Xuyên. Em cũng gửi cả bản điện tử vào máy di động của anh."

"Tốt."

Giọng nói Quý Bạch hơi khàn khàn, nên trầm thấp hơn thường lệ. Hứa Hủ ngừng một giây, nói: "Vậy chào anh."

"Khoan đã." Quý Bạch ngăn cô lại.

Hứa Hủ im lặng.

https://thuviensach.vn

Cô cảm thấy một cách rõ ràng, trái tim của cô theo câu nói của anh phảng phất bị nhấc lên.

Tại một ngõ nhỏ nào đó ở huyện Hưởng Xuyên, Quý Bạch đang tựa người vào thành ghế sau của chiếc xe ô tô không bắt mắt.

Anh dẫn một chi đội, mai phục suốt đêm ở bên ngoài một nhà nghỉ nhỏ, nơi nghi ngờ Trần Dũng sẽ xuất hiện, nhưng chưa có thu hoạch. Có lẽ Diêu Mông đã nói với Tô Mục nên Tô Mục bắt Quý Bạch ra hàng ghế sau ngủ vài tiếng đồng hồ, cam đoan một khi kẻ tình nghi xuất hiện sẽ lập tức đánh thức anh. Diêu Mông và Tô Mục ngồi ở đầu xe chờ đợi.

Quý Bạch không từ chối, chỉ là vừa thiếp đi, anh liền bị điện thoại của Hứa Hủ đánh thức.

"Mấy ngày nay ở thành phố không có chuyện gì đấy chứ?" Quý Bạch cất giọng ôn hòa.

"Tất cả vẫn bình thường." Hứa Hủ trả lời. "Bên anh thì sao?"

"Vẫn đang mai phục, nhưng nhanh thôi."

Hai người im lặng vài giây, Hứa Hủ hỏi thẳng vấn đề cô quan tâm nhất: "Em nghe giọng nói của anh hơi khàn khàn, anh không sao đấy chứ?"

Quý Bạch cầm điện thoại, ngắm nhìn phố huyện tấp nập người qua lại, khóe miệng anh từ từ ẩn hiện ý cười: "Tôi hơi khó chịu trong người, bởi vì lái xe thông đêm, đại khái năm mươi tiếng đồng hồ chưa chợp mắt. Tôi đang chuẩn bị nghỉ ngơi một lát."

Hứa Hủ ngẩn người, không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Thật ra đối với Quý Bạch, thức mấy chục tiếng đồng hồ chẳng là gì, trước đây có lúc anh còn vất vả hơn nhiều. Từ trước đến nay, anh không bao giờ kể khổ với người khác. Nhưng đối tượng là Hứa Hủ... khiến cô xót xa một chút cũng tốt.

Nghe ngữ khí gặp sóng gió cũng không xao động của Quý Bạch, trong đầu Hứa Hủ phảng phất có thể mường tượng ra dung mạo mệt mỏi của anh. Điều này khiến lòng cô không mấy dễ chịu, đôi lông mày bất giác nhíu chặt.

"Vậy anh hãy lập tức nghỉ ngơi đi, em không làm phiền anh nữa." Hứa Hủ nói nhanh: "Ngoài ra, anh hãy cố gắng đảm bảo giấc ngủ, ăn cơm đúng giờ. Có chuyện gì liên lạc sau, chào anh."

Quý Bạch còn chưa kịp đáp lời, cô lại bổ sung một câu: "Thầy, thầy mau ngủ đi." Nói xong, cô lập tức cúp điện thoại.

Quý Bạch nhìn màn hình điện thoại tối dần, khóe miệng anh nhếch lên. Lúc này, một cảnh sát địa phương ngồi ở hàng ghế trước ngửi thấy điều bất thường, cười ngoác miệng hỏi anh: "Quý đội, là chị dâu gọi điện thoại quan tâm anh phải không?"

Quý Bạch không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận. Anh tựa thân hình mệt mỏi về phía sau, khép mi mắt, khóe miệng vẫn còn đọng ý cười: "Phụ nữ thường hay bận tâm lo nghĩ... Tôi ngủ một lúc đây, có tình hình nhớ gọi tôi."

Ánh chiều tà dần dần bao phủ khắp không gian, đèn đường lần lượt thắp sáng.

Người dân ở huyện nhỏ thích đi dạo sau bữa cơm tối, từng tốp người đi qua đi lại trước cửa nhà nghỉ. Bà chủ nhà nghỉ bê một

https://thuviensach.vn

chiếc ghế ra ngoài cửa ngồi, vừa cắn hạt dưa vừa tươi cười trò chuyện với mọi người.

Quý Bạch, Tô Mục và Diêu Mông ngồi trong xe, nhìn chằm chằm vào đường phố phía trước. Ở quầy bán báo và cửa siêu thị náo nhiệt cách đó không xa, nhiều cảnh sát hình sự mặc thường phục lặng lẽ chờ đợi.

Bọn họ đã mai phục mười mấy tiếng đồng hồ. Theo một nguồn đáng tin cậy, hôm nay Trần Dũng sẽ quay về nhà nghỉ. Thần kinh của những người cảnh sát hình sự cũng dần căng lên như dây đàn khi màn đêm buông xuống.

Trong dòng người đông đúc, một người đàn ông mặc áo đen, chiều cao trung bình, thân hình cường tráng đi từ siêu thị về nhà nghỉ. Đêm tối náo nhiệt, gương mặt căng thẳng của hắn bộc lộ tia hung ác.

Đột nhiên, như phát giác ra điều gì đó, người đàn ông lập tức dừng bước, ngẩng đầu quan sát xung quanh.

"Lên!" Quý Bạch gầm lên một tiếng. Tô Mục và vô số bóng hình từ mọi phía ùa ra, lao về phía Trần Dũng. Trần Dũng phản ứng rất nhanh, vừa nghe tiếng bước chân dồn dập, hắn liền quay đầu bỏ chạy. Nhưng những người cảnh sát hình sự không cho hắn cơ hội thoát thân. Một anh chàng cảnh sát trẻ tuổi đâm mạnh vào người Trần Dũng, những người khác lập tức xông lên, đè hắn xuống mặt đất trong giây lát.

Cảnh tượng này khiến bà chủ nhà nghỉ và những người qua đường sững sờ.

https://thuviensach.vn

“Công an bắt tội phạm kìa!”

“Bắt kẻ trộm đúng không?”

“Tội phạm truy nã, chắc chắn là tội phạm truy nã, nên mới xuất hiện đông cảnh sát như vậy.”

Mọi người lần lượt lùi về phía sau, đứng xung quanh cửa nhà nghỉ theo dõi tình hình.

“Ngoan ngoãn một chút!” Tô Mục nghiêm giọng, mấy người cảnh sát áp giải Trần Dũng lên xe. Quý Bạch đi về phía trước, nói chuyện với Tô Mục.

Diêu Mông cũng xuống xe, lạnh lùng nhìn Trần Dũng.

“Cô gái kia cũng là cảnh sát à? Xinh quá!” Bên cạnh có người reo lên, rất nhiều người quay đầu. Hai má Diêu Mông nóng ran, cô vô thức đưa mắt về phía đám đông. Đúng lúc này, cô hơi sững người.

Bên ngoài đám đông, chếch về tay trái có một người đàn ông cao gầy đang nhìn chằm chằm Trần Dũng bị giải lên xe. Sắc mặt hắn tương đối khó coi, trên vai hắn đeo một cái túi màu đen, trong khi trên người Trần Dũng không có túi xách.

Chỉ đứng đó vài giây, người đàn ông liền quay người đi nhanh về ngõ nhỏ phía trước.

“Đứng lại!” Diêu Mông hét to một tiếng. Người đàn ông cứng đờ người, lập tức co giò chạy.

Nghe tiếng hét của Diêu Mông, Quý Bạch và Tô Mục đồng thời ngoảnh đầu. Ở giây tiếp theo, Quý Bạch đã quay người đuổi theo

https://thuviensach.vn

kẻ tình nghi, Tô Mục cũng chạy theo anh.

Bên trong ngõ nhỏ yên tĩnh, đèn đường tối mờ mờ, hoàn toàn trái ngược phố xá ồn ào ở bên ngoài. Có hai ba người đi lại, nhìn thấy một người đàn ông và Diêu Mông chạy như tên bắn, bọn họ đều hoảng hốt đứng nép vào hai bờ tường.

Nghe thấy tiếng bước chân mạnh mẽ ở phía sau, quả tim đang đập mạnh của Diêu Mông phảng phất được tiếp thêm năng lượng mới, trong đầu cô nổi lên khao khát tự tay bắt kẻ xấu trước mặt Quý Bạch. Hồi ở trường cảnh sát, Diêu Mông là quán quân chạy ngắn. Cô nghiến răng, phát huy sức lực tựa hồ vượt qua giới hạn của bản thân. Cuối cùng, Diêu Mông lại một lần nữa tăng tốc áp sát người đàn ông đó.

Nghe tiếng gió thổi đằng sau, người đàn ông hoảng hốt quay đầu, liền bắt gặp một cô gái xinh đẹp đuổi theo hắn. Hắn vừa tức giận vừa sợ hãi, cũng rất khó tin, đồng thời rút trong túi áo một con dao đâm về phía Diêu Mông.

"A..." Bên cạnh có hai học sinh trung học tình cờ đi qua sợ hãi hét lên. Bọn họ đứng ngay sau Diêu Mông nên cô không kịp né tránh. Bắt gặp con dao loang loáng trong tay người đàn ông, cô không dám giơ tay chống đỡ.

Quý Bạch ở đằng sau lưng cô đúng không?

Chỉ một giây phân tâm, vai trái của Diêu Mông đột nhiên đau buốt, con dao đã cắm vào da thịt cô.

Cùng lúc đó, cô cảm thấy hơi thở của người đàn ông ở phía sau bao trùm toàn thân. "Buông tay!" Quý Bạch vừa cất giọng đanh

https://thuviensach.vn

thép vừa bẻ ngược cổ tay người đàn ông, ấn người hắn vào bờ tường.

Sau đó Quý Bạch quay đầu, liếc Diêu Mông một cái rồi chau mày nói: "Tô Mục, mau gọi bác sỹ!"

Diêu Mông dùng một tay bịt vết thương trên vai: "Em không... không sao đâu."

Đèn xe cảnh sát nhấp nháy, người dân gần một nửa con đường xúm lại hóng hớt. Những người cảnh sát hình sự nhanh chóng lên xe, rời khỏi khu vực đó.

Diêu Mông ngồi trên một chiếc "xe cóc", cửa xe hé mở, bác sỹ đang xử lý vết thương cho cô.

Bờ vai lộ ra ngoài, hơi lạnh, rất đau. Nhưng trong nỗi đau tựa hồ có một sự xúc động khó diễn tả thành lời.

Tô Mục là người đầu tiên đi đến bên xe, đảo mắt qua bờ vai Diêu Mông: "Cô ổn đấy chứ? May mà Quý đội kịp thời chế ngự, bằng không con dao đã cắm vào xương cô rồi."

Bác sỹ phụ họa: "Nguy hiểm thật đấy."

Lại có mấy người cảnh sát trẻ tuổi đi đến, xem vết thương của cô, nói mấy câu quan tâm. Có anh chàng còn đỏ mặt, khiến Diêu Mông ngượng ngùng, nhưng cũng hơi tự đắc. Bởi vì ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng dừng lại trên bờ vai trắng ngần bị thương của cô đang được xử lý nên không thể che đậy.

"Vết thương thế nào rồi?" Giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, thân hình cao lớn của Quý Bạch xuất hiện bên cửa xe. Ánh

https://thuviensach.vn

mắt anh vừa chạm vào bờ vai Diêu Mông, lập tức rời đi chỗ khác, đồng thời quay người nên gương mặt bị cửa xe che khuất.

"Em không sao." Diêu Mông đáp khẽ.

"Diêu Mông rất kiên cường." Bác sỹ khen ngợi.

"Thế thì tốt." Quý Bạch cất giọng ôn hòa: "Hôm nay, biểu hiện của em rất xuất sắc."

Nghe tiếng bước chân của anh mỗi lúc một xa, Diêu Mông nghĩ, anh đúng là hoàn toàn khác biệt.

Quý Bạch và các đồng nghiệp tiến hành tra hỏi hai tên tội phạm thông đêm. Trần Dũng thừa nhận mọi tội lỗi của mình. Đồng thời, hắn cũng cung cấp một thông tin có giá trị, người có vai vế cao hơn hắn là "anh Lỗ" trong thời gian gần đây sẽ chuyển một lô "hàng" tới tỉnh này.

Quý Bạch lập tức thông báo tình hình với công an tỉnh và cục cảnh sát thành phố, đồng thời cùng các đồng nghiệp ở huyện vạch ra kế hoạch hành động với quy mô lớn hơn.

Cảnh sát địa phương đưa Trần Dũng tới hiện trường gây án để xác nhận. Dân làng hiếu kỳ vây quanh như mấy ngày trước.

Khi bọn họ nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng không hề tỏ ra hối hận của Trần Dũng, chứng kiến bố mẹ nạn nhân Mã Dung Dung vừa phát ra tiếng ú ớ mơ hồ của người câm điếc vừa đấm thùm thụp vào người Trần Dũng, một thanh niên trẻ tuổi xông lên đạp Trần Dũng một cái. Sau đó mấy người đàn ông lực lưỡng bao vây, đến Trương

https://thuviensach.vn

Tráng Chí cũng đá một phát, cảnh sát không kịp ngăn cản. Sau này, Trần Dũng bị xử tử hình.

Trong lúc Quý Bạch ngày đêm vất vả ở tuyến đầu, công việc và cuộc sống của Hứa Hủ vẫn bình ổn.

Cô không có cảm giác "nóng ruột nóng gan", cũng không định gọi điện hay nhắn tin, để tránh ảnh hưởng đến công việc của anh. Tuy nhiên, Hứa Hủ phát hiện, số lần cô nghĩ đến anh mỗi ngày đang dần dần tăng lên.

Ngày thứ nhất hai lần, ngày thứ hai năm lần, ngày thứ ba tám lần. Tất nhiên, đối với khoảng thời gian 86400 giây, 1440 phút, 24 tiếng đồng hồ của một ngày, mỗi lần thất thần vài giây ngắn ngủi chẳng là gì cả. Nhưng đây cũng là lần đầu tiên trong đời, Hứa Hủ thường xuyên nhớ tới một người như vậy. (Trừ kẻ tình nghi, Hứa Hủ có thể nghĩ đến kẻ tình nghi 24/24.)

Buổi chiều hôm nay, Lão Ngô thay Quý Bạch triệu tập cuộc họp toàn đội. Lão Ngô nói: "Bên Quý đội đã phá án rồi..."

Hứa Hủ lại nghĩ đến Quý Bạch, nghĩ đến vẻ mặt nghiêm nghị và ánh mắt sắc bén của anh mỗi khi tra hỏi tội phạm. Những lúc như vậy, trông anh đẹp trai vô cùng.

Sau đó, Hứa Hủ bị điểm danh.

"Đại Hồ, Hứa Hủ, công an tỉnh yêu cầu tăng thêm nhân lực để giải quyết vụ án này. Cục trưởng chỉ đích danh hai cô cậu đi chi viện Quý đội."

https://thuviensach.vn

Đại Hồ và Hứa Hủ đến huyện Hưởng Xuyên vào lúc nửa đêm. Đại Hồ là trinh sát lùng bắt tội phạm hàng đầu, Hứa Hủ là chuyên gia tâm lý. Việc an ủi tâm lý người bị hại rất quan trọng, vì vậy hai người mới được cử đi.

Đón tiếp bọn họ là một chàng trai trẻ: "Quý đội đang họp với Tô đội. Diêu Mông bị thương nên nghỉ ngơi ở phòng."

Lúc Hứa Hủ còn đang trên đường tới huyện Hưởng Xuyên, Quý Bạch vừa kết thúc cuộc họp. Mọi người thở phào, cuối cùng có thể về nhà ngủ một giấc, ngày mai tiếp tục cuộc chiến đấu mới.

Tô Mục nói: "Mấy ngày nay Quý đội không có một giấc ngủ ra hồn, chú hãy sớm lên gác nghỉ ngơi đi."

Tòa nhà cảnh sát huyện được xây dựng vào thập niên 90 của thế kỷ trước. Lúc đó thịnh hành để mấy phòng nghỉ dành cho khách ở tầng trên cùng, dùng làm nơi tiếp đón lãnh đạo. Quý Bạch và Diêu Mông mỗi người ở một phòng đôi.

Quý Bạch mỉm cười gật đầu: "Tôi ở lại đây một lát rồi đi sau."

Mọi người nhanh chóng ra về, Quý Bạch ngồi một mình trong văn phòng trống, nhắm mắt chờ đợi.

Cô gái nhỏ tối nay đến nơi này. Liệu cô có biết anh đang đợi cô?

Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi không dẫn Đại Hồ và Hứa Hủ đến văn phòng, mà trực tiếp đưa bọn họ lên phòng nghỉ: "Cuộc họp đã kết thúc, mọi người cũng về nhà rồi. Anh chị nghỉ ngơi trước đi."

Đại Hồ thò đầu vào trong phòng: "Quý đội vẫn chưa về. Hứa Hủ, gặp Diêu Mông, cô nhớ truyền đạt sự quan tâm của mọi người.

https://thuviensach.vn

Bây giờ muộn quá rồi, ngày mai tôi sang thăm cô ấy sau.”

Hứa Hủ gật đầu.

Hứa Hủ rón rén đi về phòng. Trong phòng tối om, cô bật đèn ngoài hành lang, phát hiện giường của Diêu Mông trống không.

Hứa Hủ đặt hành lý, trải giường đâu vào đấy, Diêu Mông vẫn chưa quay về. Hành lang bên ngoài không một tiếng động, xem ra Quý Bạch cũng chưa về phòng.

Hứa Hủ muốn lên giường đi ngủ nhưng đầu óc cô vô cùng tỉnh táo, cô lại cảm thấy hơi nhớ anh. Cuối cùng, Hứa Hủ không nhịn được, thay quần áo chỉnh tề, rút từ túi xách một tập tài liệu, tùy tiện khoanh tròn mấy thông tin nhiều khả năng có giá trị đối với vụ án. Sau khi ngụy trang xong xuôi, cô đứng dậy đi xuống dưới nhà.

Bây giờ đã là nửa đêm, bầu trời ở huyện nhỏ trong vắt, các vì sao xán lạn. Cả tòa nhà chỉ có một gian phòng còn bật đèn sáng. Ánh đèn hắt ra ngoài lành lang tối om, nơi đó cũng không một tiếng động. Tim Hứa Hủ đập thình thịch, cô vô thức rảo bước thật nhanh. Nhưng vừa đi qua cửa sổ, vô tình đưa mắt vào bên trong, Hứa Hủ lập tức dừng bước.

Văn phòng lớn chìm trong ánh đèn dịu dàng. Qua nhiều mặt bàn lộn xộn, Hứa Hủ nhìn thấy Quý Bạch ngồi trước chiếc bàn gần bờ tường. Anh nhắm mắt, gương mặt tuấn tú ngả vào thành ghế da, lồng ngực anh bình ổn phập phồng. Xem ra anh đã ngủ say. Diêu Mông đang quỳ một chân trước mặt Quý Bạch, chỉ cách anh một bước. Cô nhìn anh chăm chú.

https://thuviensach.vn

Diêu Mông mặc áo sơ mi trắng quần đen, mái tóc dài như dải lụa xõa xuống bờ vai. Gương mặt nghiêng của cô rất xinh đẹp, ánh mắt sáng lấp lánh.

Hứa Hủ vừa định lên tiếng chào hỏi Diêu Mông, liền nhìn thấy Diêu Mông từ từ cúi thấp mặt, áp sát bàn tay đang buông thõng xuống cạnh ghế của Quý Bạch. Từ góc độ của Hứa Hủ, trông Diêu Mông như dán mặt vào mu bàn tay của anh, nhưng tựa hồ vẫn còn một chút khoảng cách.

Tư thế của Diêu Mông vừa hèn mọn vừa thành kính, cũng đầy vẻ ái mộ.

Duy trì tư thế này vài giây, Diêu Mông đứng dậy, rón rén rời khỏi văn phòng. Gương mặt cô chứa nhiều tâm sự nên cô không nhìn thấy Hứa Hủ đang đứng bên cửa sổ. Cô rẽ sang một hành lang khác đi lên tầng trên.

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát rồi đẩy cửa vào phòng. Lúc quay người, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô tiện tay khóa trái cánh cửa.

Viền mắt Quý Bạch hõm xuống, cằm lún phún râu. Chắc anh mệt mỏi đến cực điểm nên mới ngủ say như vậy?

Hứa Hủ kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện Quý Bạch. Hai tay cô đặt ngay ngắn trên hai thành ghế, cô ngắm nhìn anh với vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Một lúc sau, ngón tay phải của cô bắt đầu gõ nhẹ lên thành ghế theo thói quen.

https://thuviensach.vn

Gõ đến lần thứ 142, Hứa Hủ đột nhiên thu tay về. Cô đứng dậy đi đến bên cửa sổ ngó nghiêng. Xác định không có người, cô lại quay về trước mặt Quý Bạch. Tim cô đập nhanh như tiếng trống dồn, mặt nóng đến mức như bùng cháy một ngọn lửa. Hứa Hủ biết rất rõ chuyện cô sắp làm là không đúng, tương đương hành vi quấy rối, thế nhưng...

Cô hết sức nhẹ nhàng, cầm một tay Quý Bạch, đưa lên miệng, chạm nhẹ môi vào mu bàn tay anh.

Ừm, cảm giác khá hơn nhiều.

Quý Bạch do quá mệt mỏi nên đã thiếp đi và rơi vào một giấc mộng.

Trong mơ, ánh nắng nhức mắt, anh lười nhác ngồi dưới bóng cây dương liễu rủ bên bờ ao, bên chân anh cắm một cần câu cá. Một cô gái mảnh mai ngồi xổm trên mặt đất, quay lưng về phía anh. Cô gái cúi thấp đầu, không biết đang làm gì, chỉ có tiếng động leng keng ồn ào.

Một lúc sau, cô gái đột nhiên ngẩng đầu, ném một con cá to vảy bạc lấp lánh về phía anh: “Thầy, thầy phá án vất vả nhiều. Thầy hãy ăn cá để bồi bổ.”

Vảy cá trơn láng chạm vào tay anh, ươn ướt mềm mềm, hơi ngưa ngứa.

Anh cúi đầu nhìn con cá sống dở chết dở trên mu bàn tay, lại ngẩng đầu nhìn cô: “Tôi không ăn.”

Hứa Hủ ngạc nhiên: “Tại sao?”

https://thuviensach.vn

Anh nhìn vào đôi mắt đen trong veo của cô: “Đàn ông chỉ muốn “ăn” đàn bà, ăn cá gì chứ?”

“Hả...”

Hứa Hủ, thầy muốn “ăn” em. Ăn sớm ăn muộn, dù sao cũng sẽ ăn.

“Quý đội vẫn chưa đi à? Ồ, sao cửa lại khóa thế này?”

Giọng nói mơ hồ truyền vào tai Quý Bạch, anh lập tức tỉnh giấc. Ao cá tràn ngập ánh nắng, Hứa Hủ và con cá trước mắt anh đều biến mất.

Tô Mục để quên chìa khóa ở văn phòng nên đi đến nửa đường phải quay lại lấy. Thấy văn phòng vẫn sáng đèn, anh ta mới lên tiếng chào hỏi, ai ngờ cửa bị khóa trái.

Trong lúc Tô Mục còn đang nghi hoặc, cánh cửa từ bên trong mở ra, một cô gái lạ mặt hai má đỏ bừng nhìn anh ta: “Chào anh... mời vào.” Vừa thò đầu vào trong, Tô Mục bắt gặp Quý Bạch từ ghế ngồi đứng dậy, mắt nhìn cô gái chăm chú, gương mặt ẩn hiện ý cười.

Hôm nay, Tô Mục nghe cấp dưới tiết lộ, Quý Bạch có bạn gái ở thành phố Lâm, hình như cũng là người của cục cảnh sát. Bây giờ chứng kiến cảnh trai đơn gái chiếc khóa trái cửa trong văn phòng lúc nửa đêm, anh ta còn gì không hiểu... Được rồi, anh ta thật sự đến không đúng lúc.

Bắt gặp vẻ mặt Tô Mục, Quý Bạch biết ngay anh ta đã hiểu nhầm. Lại đảo mắt qua chiếc ghế ở phía đối diện và đồng hồ treo tường,

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ rõ ràng đã ở đây một lúc.

Cô cứ yên lặng ngồi bên cạnh anh? Chả trách Tô Mục hiểu nhầm.

Nụ cười trên khóe miệng Quý Bạch càng sâu hơn. Anh có thể nhẫn nại và âm thầm theo đuổi cô, nhưng cô tự gây ra sự hiểu lầm cho người khác, anh sẽ không chịu trách nhiệm.

Quý Bạch đi đến bên Hứa Hủ, cất giọng vô cùng dịu dàng: "Hứa Hủ, đây là Tô đội, em hãy chào hỏi đi."

Câu này lọt vào tai Tô Mục, rõ ràng là ngữ khí của người đàn ông nói với người phụ nữ của mình. Anh ta khỏi cần xác minh, tốt xấu gì anh ta cũng là cảnh sát điều tra có năng lực xuất sắc ở huyện Hưởng Xuyên. Thế là Tô Mục cười hì hì: "Không cần khách sáo. Vị này là em dâu đúng không? Chào cô! Tôi lấy chìa khóa rồi đi ngay."

Vào giây phút Tô Mục đột ngột xuất hiện, Hứa Hủ toát mồ hôi lạnh, lập tức buông tay Quý Bạch. Cô chạy vội đi mở cửa, liếc thấy thần sắc Quý Bạch bình thản như thường lệ, cô mới yên tâm. Lúc này, nghe Tô Mục nói vậy, cô lễ phép trả lời: "Chào Tô đội. Tôi là Hứa Hủ ở cục công an thành phố. Anh nhầm..." Hứa Hủ chưa kịp nói hết câu, Quý Bạch cất giọng trầm thấp cắt ngang lời cô: "Em đến lúc nào vậy?"

"Mười mấy phút trước." Hứa Hủ từ tốn trả lời: "Anh ngủ say nên em không đánh thức, em ngồi ở đây xem tài liệu."

Trong lúc hai người nói chuyện, Tô Mục đã lấy chìa khóa trên mặt bàn: "Tạm biệt."

https://thuviensach.vn

Nửa đêm, xung quanh vô cùng yên tĩnh. Hai người đi từng bước dọc theo hành lang về phòng.

Hứa Hủ đặc biệt trầm mặc.

Quý Bạch bỏ hai tay vào túi quần, đi theo tiết tấu chậm chạp của cô.

Thật ra trong lúc bận rộn phá án, Quý Bạch vốn không phân tâm nhớ đến cô. Nhưng vào thời khắc nhìn thấy cô ban nãy, tâm tình chỉ thuộc về "Hứa Hủ" từng chút một lan tỏa trong lòng anh. Cảm giác đó rất mềm mại, hơi nóng, thậm chí nóng hơn trước, khiến toàn thân anh vô cùng dễ chịu.

Cô gái nhỏ nửa đêm không ngủ, vừa đến nơi là chạy đi văn phòng tìm anh. Tình thầy trò đâu bao gồm "một ngày không gặp như cách ba thu". Cho dù cô vẫn mù mờ, nhưng anh tin trong lòng cô cũng có anh.

Tất nhiên, vụ án chưa kết thúc, bây giờ không phải lúc nghĩ đến tình cảm riêng tư. Nhưng là một người đàn ông, tâm ý của anh đối với Hứa Hủ càng chắc chắn và mãnh liệt hơn trước. Dù anh không lập tức vạch trần sự thật, nhưng cũng là lúc khiến cô ý thức ra sự thật.

Liếc qua đôi vai mảnh mai của Hứa Hủ, Quý Bạch nói: "Em mặc ít như vậy không lạnh sao?" Không đợi cô trả lời, anh đưa cánh tay từ sau lưng lên vai Hứa Hủ...

"Sếp!" Một giọng nói vui vẻ vang lên từ đầu hành lang, Đại Hồ sải bước dài đi ra khỏi bóng tối: "Em đợi mãi không thấy sếp về phòng, Hứa Hủ cũng ở đây à?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch buông thõng cánh tay đang ở trong không trung, thần sắc anh thản nhiên.

Tắm xong đã hơn 2 giờ sáng. Vừa lên giường, anh liền nghe thấy tiếng Đại Hồ ở giường đối diện: "Sếp, anh và Hứa Hủ yêu nhau đấy à?"

Quý Bạch gối hai tay ra sau gáy, khóe mắt và khóe miệng anh đều cong lên: "Bây giờ tôi đang chuyên tâm phá án, làm gì có những chuyện như chú nghĩ?"

Đại Hồ: "Ờ. Vừa rồi em nhìn nhầm, em còn tưởng sếp định ôm Hứa Hủ, bị em phá rối."

Quý Bạch cười cười, không lên tiếng.

Một lúc sau, Đại Hồ lại nói: "Không phải thì tốt. Hai hôm trước, Tiểu Tạ ở phòng hồ sơ của cục hỏi thăm em về Hứa Hủ. Cậu ta nói nếu Hứa Hủ chưa có bạn trai, cậu ta sẽ theo đuổi cô ấy. Vậy thì em có thể cho cậu ta câu trả lời chắc chắn rồi."

Quý Bạch im lặng vài giây, từ tốn đáp: "Chú hãy nói với cậu ta, Quý Bạch cũng muốn theo đuổi, bảo cậu ta hãy suy nghĩ cho kỹ."

Đại Hồ ngớ ra một giây rồi bật cười ha hả. Quý Bạch cũng mỉm cười, một lúc sau anh nói: "Hứa Hủ da mặt mỏng, chú đừng nói linh tinh trước mặt cô ấy."

"Em biết rồi."

Ở phòng bên cạnh, lúc Hứa Hủ đi vào, ngoài hành lang vẫn để lại ngọn đèn dịu dàng cho cô. Diêu Mông nằm cuộn người trên giường, mặt vùi vào gối. Xem ra cô đã ngủ say.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ lặng lẽ lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau, cảnh sát hình sự huyện Hưởng Xuyên nhận được tin: "anh Lỗ" sẽ xuất hiện ở một thôn làng thuộc huyện Từ Nguyên cách vài trăm cây số. Quý Bạch làm tổng chỉ huy tổ hành động, dẫn toàn bộ cảnh sát, đi thẳng đến huyện Từ Nguyên.

Trong quan niệm của Quý Bạch và Hứa Hủ, vụ án chưa kết thúc, tình cảm nam nữ tạm gác sang một bên. Vì vậy khi gặp nhau, bọn họ rất tự nhiên quay về khuôn mẫu cộng sự ăn ý hiệu suất cao. Họ hoàn toàn tập trung vào công việc.

Công an tỉnh rất coi trọng vụ án này, đặc biệt cử phó giám đốc công an tỉnh Lưu Dĩnh đích thân giám sát chỉ đạo hành động truy bắt. Lưu Dĩnh là người phụ nữ ngoài 40 tuổi, tuy bây giờ không còn ở tuyến đầu, nhưng chị từng là nữ cảnh sát hình sự danh tiếng lẫy lừng toàn tỉnh, rất có kinh nghiệm đối với những vụ buôn bán người.

Khi mọi người đến huyện Từ Nguyên, bọn họ lập tức triệu tập cuộc họp ngay trong buổi tối, để bố trí hành động vây bắt của ngày hôm sau.

Về tên tội phạm gọi là "anh Lỗ", trên giang hồ xuất hiện nhiều tin đồn về hắn. Nghe nói, hắn nắm giữ mấy chục đường dây ngầm, tung hoành ở nhiều tỉnh thành trên cả nước. Hắn không chỉ buôn bán người mà còn dính dáng đến ma túy, bước đầu hình thành tập đoàn tội phạm. Con người này vô cùng tàn nhẫn độc ác, nhiều đàn em và nạn nhân "không chịu nghe lời" đã bị hắn đích thân dùng súng bắn chết, ném xác ngoài cánh đồng hoang. Vì vậy, trên người "anh Lỗ" nhiều khả năng có súng. Phó giám đốc Lưu đặc biệt dặn

https://thuviensach.vn

dò mọi người hành động thận trọng, tuyệt đối không để "anh Lỗ" lọt lưới.

Hôm sau, thời tiết âm u, bốn bề vắng lặng.

Điểm dừng chân của "anh Lỗ" là một trang trại ở phía đông của thôn. Các trinh sát mai phục trong rừng cây, dùng ống nhòm quan sát một ngôi nhà nhỏ ba tầng màu trắng đã cũ, nằm yên tĩnh giữa đồng ruộng.

"Hành động!" Sau mệnh lệnh của Quý Bạch, những người cảnh sát dưới sự chỉ huy của anh từ mọi hướng nhanh chóng áp sát và bao vây ngôi nhà trong giây lát. Đại Hồ là người đầu tiên đạp cửa, xông vào nhà. Lúc này, tầng hai và tầng ba của tòa nhà không còn yên tĩnh, đầu người nhấp nhô di chuyển. Một lúc sau, một người đàn ông mở cửa sổ từ tầng hai nhảy xuống. Vừa chạm mặt đất, hắn đã bị cảnh sát tóm gọn.

Lúc tổ của Quý Bạch như mãnh hổ đột nhập vào hang ổ tội phạm, xe cảnh sát chở phó giám đốc Lưu, Hứa Hủ và Diêu Mông cũng vừa vặn đến nơi. Tiếng còi hụ cảnh sát vang dội, khí thế hùng dũng. Không bao lâu sau, cảnh sát áp giải kẻ tình nghi đi ra cửa, cũng có mười mấy cô gái trẻ và trẻ em được hộ tống ra ngoài. Trong số bọn họ, người lớn nhất khoảng 25, 26 tuổi, nhỏ nhất mới chỉ 2, 3 tuổi.

Quý Bạch dẫn vài người cảnh sát lục soát trên tầng ba.

"An toàn!", "An toàn!" Mọi người báo cáo qua máy bộ đàm.

"Sếp, chúng ta bắt được tám kẻ tình nghi, đều giải lên xe cả rồi." Đại Hồ nói: "Chúng ta cứu thoát mười ba người bị hại, tám phụ nữ

https://thuviensach.vn

và năm trẻ em. Tuy nhiên...” Anh ta ngừng vài giây mới nói tiếp: “Bước đầu đối chiếu thân phận kẻ tình nghi, nhưng không phát hiện ra “anh Lỗ”. Bọn chúng nói, “anh Lỗ” bất ngờ thay đổi kế hoạch, không đến nơi này.”

“Khốn khiếp thật! Để hắn trốn thoát rồi!” Tô Mục than thở.

Đại Hồ cất giọng bất lực: “Kiểu này phó giám đốc Lưu sẽ nổi nóng cho mà xem.”

Quý Bạch không lên tiếng, anh trầm tư quan sát căn phòng. Bắt gặp vẻ lạ thường trên gương mặt anh, Đại Hồ và Tô Mục cũng trở nên cảnh giác.

Tầng ba gồm hai căn phòng, tất cả người bị hại đều được giải cứu từ nơi này. Lúc đó, mấy tên tội phạm đều ở dưới tầng hai uống rượu ăn cơm. Nhưng căn phòng bọn họ đang đứng rõ ràng sạch sẽ gọn gàng hơn phòng bên cạnh, ga trải giường trông rất mới. Trong phòng có một cái bàn vuông nhỏ, trên bàn đặt mấy đĩa thức ăn, một ly rượu bị đổ, mặt bàn còn đầy mùi rượu.

Quý Bạch cúi xuống mặt bàn ngửi ngửi: “Là Mao Đài. Tầng dưới là rượu gạo.”

Đại Hồ và Tô Mục ngẩn người.

“Bọn chúng đón tiếp lãnh đạo cơ đấy.” Đại Hồ tỏ ra hưng phấn.

Quý Bạch đi đến cạnh bàn, cúi đầu quan sát kỹ lưỡng. Sau đó, anh giơ tay đã đeo găng nhặt một sợi tóc dài, rồi lại ngồi xổm xuống xem xét nền nhà. Nơi đó có dấu chân, và cả vết bùn đất.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Quý Bạch đứng dậy, nhìn Đại Hồ và Tô Mục bằng ánh mắt nghiêm nghị: "Tóc dài, đi giày cao gót, chiều cao 1m65 đến 1m75, dáng người hơi gầy, "anh Lỗ" là phụ nữ. Lập tức thông báo cho phó giám đốc Lưu và Hứa Hủ, cô ta trà trộn vào đám người bị hại."

Thôn vốn không lớn, xe cảnh sát đã kinh động đến người dân ở xung quanh. Mọi người đổ ra ngoài mỗi lúc một đông.

Hành động vây bắt đã kết thúc. Để có thể bảo vệ người bị hại ở mức độ cao nhất, theo kế hoạch, Hứa Hủ, Diêu Mông và mấy người cảnh sát hình sự hộ tống người bị hại về cục cảnh sát trước.

Có hai chiếc xe cóc chở người bị hại. Diêu Mông và hai cảnh sát hình sự lên một xe, Hứa Hủ ngồi ở chiếc xe còn lại. Khi Hứa Hủ đỡ mấy cô gái và trẻ em lên xe, cô tình cờ nhìn thấy hai người phụ nữ trưởng thành theo Diêu Mông lên xe ô tô ở phía trước.

Liếc qua bọn họ, Hứa Hủ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhưng cụ thể là gì, cô lại không thể nói rõ.

Lúc này, phó giám đốc Lưu và một người cảnh sát hình sự đi đến, chị dặn dò: "Những việc còn lại giao cho Tiểu Quý, tôi đã bảo cậu ấy lo hậu phương và vỗ về người bị hại." Nói xong, Lưu Dĩnh nhìn Hứa Hủ: "Cô là Hứa Hủ phải không? Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Xe cóc đi qua một đoạn đường quốc lộ, tiến vào thị trấn. Lúc này, các loại xe con, xe công nông, người đi đường, thậm chí cả súc vật xuất hiện trên đường ngày càng nhiều, vừa ồn ào vừa hỗn loạn. Hai chiếc xe buộc phải giảm tốc độ, khoảng cách mỗi lúc một xa.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩnh gọi điện cho lãnh đạo công an tỉnh: “Đáng tiếc không bắt được “anh Lỗ”... Đúng! Chúng ta phải tiếp tục truy nã trên phạm vi toàn tỉnh và toàn quốc, tuyệt đối không để hắn ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Dĩnh quay sang Hứa Hủ: “Cô là sư muội của Dương Thanh Lâm?”

Hứa Hủ hơi ngẩn người, gật đầu.

Dương Thanh Lâm chính là vị sư huynh học cùng khoa tâm lý tội phạm với cô, cũng là người hình như có ý với cô năm đó.

Khóe mắt Lưu Dĩnh ẩn hiện ý cười: “Thanh Lâm hiện là nhân tài cốt cán của công an tỉnh. Trong mấy vụ án lớn, phân tích tâm lý tội phạm của cậu ấy đóng vai trò vô cùng quan trọng. Tuy nhiên, Thanh Lâm cho biết, trình độ của cô còn cao hơn cậu ấy. Cậu ấy là người không mồm mép cũng chẳng biết nói dối, vậy mà hết lời khen ngợi cô. Cá nhân tôi cũng rất có hứng thú với ứng dụng của tâm lý tội phạm ở Trung Quốc. Có cơ hội, chúng ta gọi cả Thanh Lâm cùng nói chuyện.”

Câu nói của Lưu Dĩnh thể hiện sự coi trọng của lãnh đạo. Một điều bất ngờ là Hứa Hủ không đáp lời. Cô cúi đầu, trầm tư suy nghĩ điều gì đó. Một lúc sau, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lưu Dĩnh: “Phó giám đốc, tôi nghi ngờ “anh Lỗ” là phụ nữ. Chị ta đóng giả làm người bị hại, trà trộn trên chiếc xe đi trước.”

Lưu Dĩnh hơi kinh ngạc, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: “Tại sao?”

Hứa Hủ nhắc đến một trong hai cô gái trẻ vừa rồi: “... Cô ta đi giày cao gót hai phân, tóc vẫn còn chưa khô, móng tay vừa cắt tỉa

https://thuviensach.vn

và sơn móng rất đẹp. Còn nữa, áo khoác ngoài cũng không thích hợp."

Hứa Hủ vừa nói vậy, Lưu Dĩnh lập tức quay đầu về khoang xe phía sau nhìn những người phụ nữ khác: ai nấy mặt mũi phờ phạc, quần áo mấy ngày không thay, dưới chân đều là giày thể thao hoặc giày đế bằng, có người còn đi chân đất. Những người bị hại này di chuyển một đoạn đường dài, chịu mọi sự giày vò nên rất thảm hại.

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lưu Dĩnh đổ chuông, là Quý Bạch gọi tới: "Phó giám đốc Lưu, chúng tôi nghi ngờ "anh Lỗ" nằm trong số người bị hại, có khả năng cô ta mang theo súng. Mọi người cẩn thận, đừng đánh rắn động cỏ. Chúng tôi sẽ lập tức tới ngay."

Lưu Dĩnh và Hứa Hủ đồng thời quay đầu ra đằng trước. Con đường ở làng quê rất đông đúc chật chội, chiếc xe chạy phía trước đi vào một ngã rẽ.

"Lập tức gọi điện thoại! Đừng làm kinh động đến kẻ tình nghi!" Lưu Dĩnh ra lệnh.

Một người cảnh sát ngồi trên chiếc xe chạy trước nhận điện thoại, vô cùng kinh ngạc: "Hỏng rồi, chúng tôi đã dừng xe. Vừa rồi có một đứa trẻ khóc đòi đi nhà vệ sinh, bây giờ Diêu Mông đang cùng đứa trẻ đó và một người phụ nữ đi nhà vệ sinh. Đúng rồi, là người phụ nữ tóc dài, hình như đi giày cao gót."

Hứa Hủ lập tức rút điện thoại. Đập vào mắt cô là tin nhắn của Quý Bạch: "Cẩn thận." Cô không nhắn lại mà gọi cho Diêu Mông. Lúc

https://thuviensach.vn

nghe điện thoại, Diêu Mông rất trầm tĩnh: “Hứa Hủ, có chuyện gì vậy?”

Ba phút sau, mọi người đến nhà vệ sinh công cộng, Diêu Mông sắc mặt trắng bệch cầm tay một đứa trẻ đứng yên tại chỗ. Trong khi đó, cửa sổ ở phía bên cạnh của nhà vệ sinh sau lưng cô đã bị đập vỡ, “anh Lỗ” đã biến mất từ lâu.

Lưu Dĩnh sa sầm mặt nhìn Diêu Mông: “Cô làm ăn kiểu gì vậy?”

Buổi sáng sớm, mưa lớn đập bồm bộp vào cửa sổ, cả thành phố nhỏ chìm trong sương mù âm u.

Trong phòng hội nghị của công an huyện, những người cảnh sát hình sự chủ chốt ngồi quanh chiếc bàn dài màu đen, ai nấy đều rất nghiêm túc.

Hành động lần này có thu hoạch lớn. Chỉ trong mấy ngày, phía cảnh sát bắt giữ hơn ba mươi kẻ tình nghi, giải cứu hơn bốn mươi người bị hại. Tuy nhiên, “anh Lỗ” vẫn như mò kim đáy bể, không rõ tung tích.

Công an tỉnh ra chỉ thị, phát lệnh truy nã “anh Lỗ” trong phạm vi toàn tỉnh, tiến hành cuộc lùng bắt quy mô lớn. Tổ hành động do Quý Bạch dẫn đầu coi như kết thúc nhiệm vụ, hôm nay giải tán, mọi người quay về cương vị của mình, chờ đợi chỉ thị mới.

Sau khi tổng kết ngắn gọn, Quý Bạch mời phó giám đốc Lưu phát biểu.

Từ trước đến nay, tác phong mạnh mẽ của phó giám đốc Lưu nổi tiếng toàn ngành cảnh sát trong tỉnh. Lần này, chị cũng không

https://thuviensach.vn

ngoại lệ.

Sau khi khẳng định giá trị và thành quả của hành động lần này, Lưu Dĩnh chuyển đề tài: "Nhưng hành động của chúng ta không thể nói là thành công, thậm chí có thể nói việc sắp thành bị hỏng trong gang tấc cuối cùng. Vì sự sơ suất của một đồng chí, tên tội phạm được bộ công an điểm danh đã trốn thoát ngay trước mắt chúng ta."

Trong tiếng mưa ào ào như tiếng trống, cả phòng họp càng trở nên yên tĩnh.

Diêu Mông ngồi thẳng người, gương mặt cô hết đỏ lại trắng bệch.

Ánh mắt Lưu Dĩnh dừng lại trên người Diêu Mông, chị không khách sáo phê bình thẳng: "Diêu Mông, chúng tôi phá lệ để thực tập sinh như cô và Hứa Hủ tham gia hành động, là hy vọng các cô phát huy chuyên ngành của mình. Vậy mà "anh Lỗ" ở trên xe của cô, cô cũng không hề phát giác, còn để cô ta một mình đi vào nhà vệ sinh, dễ dàng trốn thoát. Tôi không thể tha thứ cho sai lầm này. Sau khi quay về, tôi sẽ đưa ra yêu cầu với cục trưởng các cô, cần phải kỷ luật người chịu trách nhiệm của vụ việc. Tôi cũng hy vọng cô rút kinh nghiệm, từ nay về sau nâng cao tính chuyên nghiệp, tuyệt đối không để sai lầm tương tự xảy ra."

Nước mắt trào ra khóe mi Diêu Mông, cô cúi thấp đầu: "... Vâng, thưa phó giám đốc."

Lưu Dĩnh là người nhằm vào sự việc chứ không nhằm vào cá nhân. Phê bình xong, bắt gặp bộ dạng tủi thân của cô gái trẻ, bực

https://thuviensach.vn

tức trong người chị vơi đi một nửa. Chị quay sang Quý Bạch: “Tôi không còn ý kiến, chúng ta giải tán cuộc họp.”

Quý Bạch nhướng mắt nhìn Lưu Dĩnh, cất giọng trầm trầm: “Tôi không đồng ý kỷ luật Diêu Mông.”

Mọi người im lặng như tờ, chỉ có tiếng mưa rào rào bên ngoài phòng.

Diêu Mông ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngẩng đầu, nhìn Quý Bạch qua làn nước mắt. Anh ngồi ở vị trí cách cô không xa, sau lưng anh là bầu trời u ám ngoài cửa sổ. Gương mặt anh hết sức bình tĩnh và kiên định.

Lưu Dĩnh sa sầm mặt, không lên tiếng. Quý Bạch tựa hồ không nhìn thấy biểu cảm của chị, tiếp tục nói từ tốn: “Sự việc này đúng là Diêu Mông sơ suất. Nhưng dù sao cô ấy cũng chỉ là cảnh sát thực tập, thiếu kinh nghiệm thực chiến. Tổng hợp toàn bộ biểu hiện của Diêu Mông trong hành động lần này, tôi cho rằng biểu hiện của cô ấy về cơ bản là xuất sắc.”

Trong phòng càng yên tĩnh hơn. Đám cảnh sát trẻ tuổi không dám thở mạnh, những người cảnh sát có tuổi không thay đổi sắc mặt, phảng phất không cảm nhận thấy bầu không khí căng thẳng xung quanh.

Lúc này, Đại Hồ ho khan một tiếng, nói: “Tôi đồng ý với ý kiến của Quý đội.” Hứa Hủ gật đầu: “Tôi cũng đồng ý.” Giọng cô còn vang vang hơn Đại Hồ.

Diêu Mông ngồi giữa hai người, càng cúi thấp đầu.

https://thuviensach.vn

Lưu Dĩnh đảo mắt qua bọn họ, lại nhìn Quý Bạch chằm chằm: "Nếu cậu nói vậy, trách nhiệm để "anh Lỗ" trốn thoát phải tính thế nào?"

Quý Bạch: "Tôi là tổng chỉ huy của hành động. Nếu cần truy cứu trách nhiệm, tôi sẽ gánh toàn bộ."

Lưu Dĩnh ném cuốn vở trong tay xuống bàn: "Quý Bạch, cậu tưởng tôi không thể kỷ luật cậu?"

Quý Bạch trầm mặc, thần sắc lãnh đạm. Những người khác không dám lên tiếng, bầu không khí căng thẳng đến cực điểm trong giây lát.

Diêu Mông đột nhiên ngẩng đầu, nghẹn ngào: "Là tôi mắc sai lầm, có kỷ luật nên kỷ luật tôi. Chuyện này không liên quan đến anh ấy... không liên quan đến sếp."

Phòng họp tĩnh lặng, chỉ có tiếng khóc nức nở của Diêu Mông.

Lúc này, một cán bộ thuộc công an tỉnh mỉm cười: "Chị làm cô gái nhỏ sợ hãi rồi kia kìa. Đừng khóc nữa... Quý Bạch, phó giám đốc Lưu cũng vì muốn nâng cao tố chất của đội ngũ cảnh sát thành phố Lâm các cậu nên mới có yêu cầu khắc khe. Ở trên tỉnh, bình thường người khen cậu ác nhất chính là phó giám đốc Lưu, sao chị ấy nỡ kỷ luật tiểu sư đệ?" Quý Bạch và Lưu Dĩnh đều tốt nghiệp khoa trinh sát hình sự trường đại học công an, hai người coi như có tình đồng môn.

Người cán bộ lại nhìn Lưu Dĩnh: "Tôi thấy Quý Bạch nói cũng có lý, hay là chúng ta về rồi thương lượng sau?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch gật đầu: “Anh nói đúng, là tôi hơi nóng, không chú ý phương thức biểu đạt. Phó giám đốc Lưu, mong chị bớt giận.”

Lưu Dĩnh vừa rồi rất tức giận, nhưng chạm phải ánh mắt thản nhiên của Quý Bạch, chị không có cách nào bộc phát, chỉ có thể hầm hầm: “Giải tán.”

Buổi chiều hôm đó, phó giám đốc Lưu ngồi xe quay về tỉnh, Quý Bạch đích thân đi tiễn một đoạn. Trên đường, Lưu Dĩnh mặt nặng mày nhẹ với anh. Đến cuối cùng, chị cười nói: “Được rồi, tôi chấp nhận ý kiến của cậu, không kỷ luật ai hết. Nhưng chuyện này, cậu phải tự mình đến công an tỉnh báo cáo.”

“Không có vấn đề gì, tôi nghe lời chị. Sau khi quay về thành phố Lâm, tôi sẽ đi tỉnh tạ tội.”

“Cái thằng này... Hãy nói với Diêu Mông, con người tôi là vậy, hôm nay tôi hơi nặng lời, bảo cô bé đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Lãnh đạo công an tỉnh vừa rời đi, những người ở lại nhẹ nhõm không ít. Tô Mục đề xuất, buổi trưa bọn họ đứng ra mời Quý Bạch và những vị khách đến từ thành phố Lâm ăn bữa cơm, thưởng thức các món địa phương. Mọi người ở lại một tối, sáng sớm ngày mai, anh ta sẽ cho xe đưa mọi người về thành phố Lâm.

Địa điểm là một nhà hàng bên bờ sông, rất gần đồn cảnh sát.

Bên ngoài, mưa vẫn chưa ngừng rơi. Lúc Diêu Mông đến nơi, chỉ có Tô Mục, Quý Bạch, Đại Hồ và hai cảnh sát ngồi ở chiếc bàn bên cửa sổ, những người khác vẫn chưa xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Hôm nay, sau khi Diêu Mông bị phê bình, những cảnh sát quen biết đều đến an ủi cô. Người không quen biết thì nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa và khích lệ. Tuy nhiên, điều đó không quan trọng đối với Diêu Mông, quan trọng là thái độ của Quý Bạch. Tuy trong lòng rất buồn, nhưng mỗi khi nghĩ tới biểu hiện của anh ngày hôm nay, buồn bã lập tức biến thành ngọt ngào.

Cảnh sát hình sự huyện Hưởng Xuyên làm chủ xị, người của thành phố Lâm đều ngồi vào vị trí. Chiếc ghế bên tay phải Quý Bạch vẫn còn trống không. Tim Diêu Mông đập thình thịch, cô lặng lẽ đi vòng qua Đại Hồ. Nào ngờ vừa đi đến sau lưng Đại Hồ, Diêu Mông liền bị anh ta giơ tay kéo cô ngồi xuống cạnh anh ta: "Chỗ đó có người ngồi rồi, cô hãy ngồi ở đây."

Diêu Mông còn chưa kịp phản ứng, những người đàn ông khác đều cười ồ, như thể không nói cũng hiểu. Quý Bạch chỉ cười cười, không lên tiếng phủ nhận.

Đầu óc Diêu Mông mù mờ, huyệt thái dương giật giật đau buốt.

Một lúc sau, Hứa Hủ thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Quý Bạch. Đại Hồ đã dặn dò "không được trêu chọc", đám đàn ông liền thu lại nụ cười, giả bộ không nhìn thấy.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vô cùng vui vẻ. Có người cảnh sát trẻ tuổi uống hơi nhiều, quên mất lời dặn, cầm cốc nói to với Hứa Hủ: "Chị dâu, kính chị, kính chị!"

Hứa Hủ vừa định giải thích, Quý Bạch kéo tay áo cô: "Bọn họ uống say rồi, kệ bọn họ đi, dù sao ngày mai chúng ta cũng quay về thành phố."

https://thuviensach.vn

Diêu Mông không nghe cuộc đối thoại của hai người. Bữa cơm này cô gần như không động đũa, cũng chẳng mở miệng nói chuyện, mặc dù từ đầu đến cuối cô vẫn giữ nụ cười trên môi.

Buổi chiều, mưa nặng hạt hơn, bầu trời u ám như lúc chạng vạng tối.

Lần này, bọn họ nghỉ ở một khách sạn trong huyện, mỗi người một phòng. Đám cảnh sát hình sự tụ tập vào một phòng đánh bài ầm ĩ. Hứa Hủ được người này người kia mời, uống tổng cộng một chén rượu trắng. Cô về phòng liền lên giường đi ngủ ngay.

Diêu Mông ngồi bên cửa sổ trong phòng của cô, ngắm nhìn trời mưa. Một lúc sau, để ý phòng Quý Bạch ở bên cạnh rất yên tĩnh, cô liền đứng dậy đi ra cửa.

Quý Bạch mở cửa, nhìn thấy Diêu Mông, anh hơi ngẩn người.

Diêu Mông chỉ mặc áo sơ mi mỏng, quần dài đơn giản. Hình như cô bị dính nước mưa, mái tóc dài ướt xõa xuống bờ vai, sắc mặt cô tái nhợt. Ánh mắt cô nhìn anh mang một tâm tình trầm lắng mà cuộn trào.

“Quý Bạch.” Diêu Mông khẽ gọi tên anh.

Mưa rơi xối xả, sân khách sạn trở nên trống trải tĩnh lặng trong cơn mưa lớn.

Quý Bạch nhìn thẳng vào mắt Diêu Mông, từ tốn nói: “Diêu Mông, em là nhân tài xuất sắc, có năng lực toàn diện. Với tư cách là một cấp trên và đồng nghiệp của em, bây giờ và cả sau này, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ em, để em đạt thành tựu lớn hơn trong

https://thuviensach.vn

công việc. Ngoài chuyện đó ra, tôi không có suy nghĩ khác đối với em.”

Diêu Mông ngơ ngẩn nhìn anh, trong lòng cô cảm thấy một nỗi sỉ nhục. Mặc dù đã biết đáp án, nhưng cô vẫn hỏi một câu khiến cô càng ê chề hơn: “Trong lòng anh... đã có người khác?”

“Có.”

Sau khi khép cửa, Quý Bạch đi vào phòng.

Đại Hồ đang ở trong phòng anh cùng xem bóng đá, anh ta đã nghe đại khái cuộc đối thoại ở cửa. Một lúc sau, anh ta nói: “Cô bé Diêu Mông này các mặt đều tốt, chỉ là nhiều tâm tư, vòng vèo nhiều quá, thật ra không cần thiết làm vậy.”

Quý Bạch gật đầu: “Chú đừng kể với ai chuyện vừa rồi.”

“Em biết.” Đại Hồ hiểu Quý Bạch muốn giữ thể diện cho cô gái.

Hai người xem bóng đá một lúc, Đại Hồ đột nhiên lẩm nhẩm hát: “Trong lòng anh chỉ có em, không có cô ấy, em hãy tin tấm chân tình của anh không giả dối...”

Quý Bạch phì cười.

Khi ánh chiều tà buông xuống, mọi người tập hợp ở sân khách sạn, rồi cùng đi dạo một vòng phố đêm Hưởng Xuyên. Trước đó, Đại Hồ gõ cửa phòng Diêu Mông, cô nói mệt không muốn đi.

Sau cơn mưa, không khí rất trong lành. Tuy mặt đất vẫn còn trơn ướt nhưng người đi bộ trên phố ngày đã dần đông. Một đám đàn ông cao lớn vạm vỡ, tinh thần phấn chấn đi xung quanh Hứa Hủ và

https://thuviensach.vn

Quý Bạch, thu hút sự chú ý của không ít người qua đường. Hứa Hủ hơi ngượng ngùng, cúi đầu lặng lẽ bước đi, tựa hồ không hề tồn tại.

Đi bộ gần mười phút, đám đàn ông ồn ào náo nhiệt, trong khi Quý Bạch và Hứa Hủ chưa nói với nhau một câu. Quý Bạch liếc cô, dừng bước: "Tôi định đi mua ít đặc sản đem về cho bạn bè, em có đi không?"

Hứa Hủ thật sự cũng muốn mua: "Em đi."

Quý Bạch lại ngẩng đầu nhìn mọi người: "Tôi và Hứa Hủ muốn đi mua đặc sản. Các anh thì sao?" Vừa nói, đôi mắt anh vừa quét một lượt qua từng người. Chạm phải ánh mắt của anh, tất cả mọi người đều lắc đầu.

"Không đi, không đi. Hai người đi đi!"

"Mua đặc sản chẳng có gì thú vị."

Lúc này, Tô Mục lên tiếng: "Quý đội, tôi giới thiệu một cửa hàng cho cậu, đồ ở đấy chất lượng bảo đảm, chỉ có điều hơi xa một chút."

Đâu chỉ "xa một chút", Quý Bạch và Hứa Hủ đi bộ nửa tiếng đồng hồ mới đến nơi.

Nhưng trong lòng hai người đều thỏa mãn với sự giới thiệu của Tô Mục: được yên tĩnh đi bộ cùng nhau, không ai quấy rầy, cảm giác rất tuyệt.

Ra khỏi cửa hàng đặc sản, hai người im lặng một lúc. Quý Bạch nhanh chóng đảo mắt một vòng, cuối cùng chọn bờ sông: "Chúng ta đi về bên đó."

https://thuviensach.vn

Con sông lượn lờ uốn quanh thành phố nhỏ. Mấy năm trở lại đây, các công trình kiến trúc mọc hai bên bờ sông trải dài trong ánh nước như dải ngọc màu trắng xám. Quý Bạch và Hứa Hủ đi một lúc, phía trước vang lên tiếng nhạc náo nhiệt. Ở đầu bờ đê xuất hiện một quảng trường rộng lớn.

Vì trời mưa nên người trên đường phố không đông. Nhưng mưa gió cũng không thể dập tắt tình yêu cuộc sống của người dân phố huyện. Câu hát: "Mùa hè mùa hè lặng lẽ qua đi, để lại bí mật nho nhỏ..."[4] lặp đi lặp lại. Hơn chục đôi nam nữ, phần lớn là người ở độ tuổi trung niên và người già, tay trong tay khiêu vũ dưới ánh đèn.

[4] Câu hát trong bài Không thể quên anh của Lý Linh Ngọc.

Trong con mắt của cô gái trẻ như Hứa Hủ, cảnh tượng này rất ấm áp và đáng yêu, nhưng hơi buồn cười.

Quý Bạch cũng cho rằng, cùng khiêu vũ tập thể với đám người già trước mặt quần chúng thì chẳng ra sao. Nhưng trầm tư vài giây, anh quay đầu nhìn Hứa Hủ: "Em có muốn nhảy một điệu không?"

Hứa Hủ: "Tùy anh."

Quý Bạch lập tức đặt túi đồ đặc sản vừa mua xuống đất. Cho đến lúc rời đi, anh không nhớ đến túi đồ.

Trước đây, Hứa Hủ chỉ khiêu vũ với Hứa Tuyển ở nhà. Cô đưa một tay cho Quý Bạch, đặt một tay lên vai anh, sau đó lập tức cúi đầu, nhiệt độ ở mặt cũng bắt đầu tăng lên.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nắm chặt bàn tay lấm tấm mồ hôi của Hứa Hủ, cánh tay còn lại cuối cùng cũng ôm thắt lưng mảnh mai mà anh thưởng thức bằng ánh mắt vô số lần.

Vào giây phút tay trong tay, trái tim Quý Bạch dâng tràn một niềm vui sướng mà trầm tĩnh. Thân thể Hứa Hủ hơi run nhẹ. Quý Bạch cảm nhận ra điều đó, anh lặng lẽ siết chặt vòng tay, khiến cơ thể cô càng dính sát vào người anh.

Tiếng nhạc ở ngay bên tai, nhưng phảng phất cách rất xa. Bóng người ở xung quanh lay động, tất cả trở thành phông nền. Toàn thân Hứa Hủ ở trong lòng Quý Bạch, cô có một cảm giác ngất ngây chưa từng thấy.

Cô nghĩ, đây chính là ý loạn tình mê, mình đã rơi vào trạng thái ý loạn tình mê.

Trên thực tế, hai người khiêu vũ không thành thạo, bước nhảy không mấy ăn ý. Tuy Hứa Hủ chưa đến nỗi giẫm vào giày da của Quý Bạch, nhưng thỉnh thoảng cô lại di chuyển ngược hướng anh. Những lúc như vậy, bàn tay Quý Bạch luôn dùng sức, khiến cô quay về vòng tay anh ngay lập tức, không một chút khoảng cách. Quý Bạch lúc này, phảng phất bộc lộ sự mạnh mẽ hơn bình thường. Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen yên tĩnh còn bóng đêm của anh, muốn dõi thẳng vào trái tim anh. Cô rõ ràng chỉ thấy hơi choáng váng, vậy mà cô không thể tỉnh táo suy xét bất cứ vấn đề nào.

Bản nhạc này kết thúc, lại đến bản nhạc khác.

https://thuviensach.vn

Từ bài *Hồi ức màu hồng* đến bài *Tối huyền dân tộc phong*, sau đó là *Trận tuyết đầu tiên của năm 2002*.

Khi Đao Lang hát đến câu "như con bướm bay đi bay lại", Hứa Hủ bỗng có cảm giác, Quý Bạch càng ôm chặt eo cô hơn, hơi thở nóng hổi của anh như có như không thổi vào mái tóc ngắn trên đầu cô.

...

"Trời mưa!"

"Lại mưa rồi! Về nhà thôi!"

m nhạc đột nhiên tắt hẳn, những đôi khiêu vũ trên quảng trường chạy tán loạn. Quý Bạch từ từ buông người Hứa Hủ, bốn mắt nhìn nhau.

Nước mưa rơi lộp độp bên chân họ, đồng thời rơi xuống đầu họ.

"Sếp! Chúng tôi ở đây!" Giọng nói oang oang của Đại Hồ từ phía sau truyền tới: "Mau lên xe đi, nghe nói lát nữa có mưa bão lớn."

Mưa nặng hạt trong chớp mắt.

Quý Bạch liếc Hứa Hủ: "Chúng ta lên xe đã."

Thì ra Tô Mục quay về lấy ô tô, đưa mọi người đi hóng gió dọc bờ sông, vô tình gặp Quý Bạch và Hứa Hủ.

Đoàn người quay về khách sạn, Quý Bạch đứng ở cửa chào tạm biệt mọi người. Mấy người cảnh sát trẻ vây quanh anh, bày tỏ sự kính nể trước khi chia tay. Hứa Hủ đi đến cửa phòng mình, nhìn

https://thuviensach.vn

anh qua đám đông. Quý Bạch lập tức phát giác, nhướng mày nhìn cô, ánh mắt anh vừa trầm tĩnh vừa sâu thẳm.

Sau khi tắm xong, Hứa Hủ khoanh chân ngồi trên giường, ngắm cơn mưa xối xả ngoài cửa sổ.

Vừa rồi, khi khiêu vũ đến giây phút cuối cùng, cô có cảm giác Quý Bạch cúi xuống, đồng thời có một thứ chạm nhẹ lên đỉnh đầu cô. Không biết đó là Quý Bạch hôn lên tóc cô, hay là giọt mưa đầu tiên rơi xuống?

Nghĩ đến đây, tim Hứa Hủ lại đập thình thịch. Cô đứng dậy mở cửa sổ, nước mưa lập tức bay vào, rơi xuống đỉnh đầu cô. Không biết thử nghiệm bao lâu, đến khi mái tóc ướt một nửa, Hứa Hủ mới rụt đầu về. Cô chống tay lên cằm, miệng mỉm cười.

Chán thật, cô không có kinh nghiệm nên chẳng thể phân biệt.

Khu vực biên giới Trung Quốc và Miến Điện.

Nước sông Mê kông chảy xiết, rừng cây một màu xanh lục thấp thoáng hai bên bờ.

Trên con đường quốc lộ ở lưng chừng núi, một chiếc xe Jeep quân dụng phanh gấp, nhiều binh sĩ lăm lăm tay súng nhảy xuống xe lao vào khu rừng. Một lúc sau, bọn họ đã bao vây khu vực sườn núi.

Cành lá lay động, một người phụ nữ hai tay ôm đầu, thất thểu từ trong rừng cây đi ra. Nhiều ngày trốn chui trốn lủi khiến áo sơ mi của ả rách tả tơi, mặt mũi nhợt nhạt. Một người lính túm đuôi tóc dài của ả, một người lính khác thúc mũi súng vào thắt lưng ả. Người phụ nữ kêu một tiếng, khuỵu đầu gối xuống đất.

https://thuviensach.vn

“Thông báo với cảnh sát Trung Quốc.” Một sĩ quan nói tiếng Miến Điện. “Đã bắt được “anh Lỗ”, mời bọn họ...”

“Pằng” Một tiếng nổ nhẹ nhưng rõ ràng vang lên.

Câu nói của viên sĩ quan dừng lại ở đó, đầu lông mày đen nhánh của anh ta xuất hiện lỗ nhỏ, máu từ đó tuôn ra, vẻ mặt anh ta cứng đờ. Đám binh lính ở xung quanh kinh hoàng nhìn người sĩ quan đổ xuống đất.

“Có mai phục, cẩn thận!” Các binh sĩ hoảng hốt hét lên.

Đáp lời bọn họ là tiếng súng máy bắn quét từ bên ngoài khu rừng. Chỉ vài phút sau, đất đá lá cây ở trong rừng bay ngợp trời, đám binh lính bị bắn nát bét người, nằm la liệt trên mặt đất.

“Anh Lỗ” nằm rạp dưới đất, thân thể của ả rung lên bần bật trong tiếng súng. Cho đến khi khu rừng khôi phục không khí yên tĩnh, ả mới ngẩng đầu. Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, ở bên ngoài bìa rừng có mấy chiếc xe Jeep đỗ bên lề đường. Vài người đàn ông vác súng đứng trên đầu xe, miệng nở nụ cười lãnh đạm. Trong khi đó, một chiếc xe đang từ từ mở cửa cho “anh” Lỗ.

“Anh Lỗ” từ mặt đất đứng dậy, khóe miệng ả ẩn hiện ý cười.

Đoàn xe vũ trang phóng nhanh trên con đường rừng. Lá cờ của quân độc lập Kachin thuộc miền bắc Miến Điện cắm trên đầu xe bay phần phật trong gió.

“Anh Lỗ” quỳ trong một chiếc xe đi giữa đoàn, cúi đầu hôn lên giày của một người đàn ông.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông vô cùng cao lớn, hắn mặc bộ quân phục rằn ri màu xám. Trên gương mặt rám nắng là đôi mắt diều hâu hung dữ và vết sẹo hồng hồng. Hắn kéo "anh Lỗ" ngồi dậy, ôm vào lòng. Hắn nhìn ả chăm chú, nói bằng tiếng Miến Điện: "Em là người đàn bà của tôi, không ai được phép giết em."

"Anh Lỗ" gật đầu, ả trả lời bằng thứ tiếng Miến Điện ngọng nghịu: "Em sẽ giúp anh bán nhiều hàng sang Đông Nam Á, càng kiếm nhiều tiền hơn."

Nói dứt lời, hai người hôn nhau ngấu nghiến.

Thành phố Lâm cách đó vài nghìn cây số chìm trong ánh nắng chan hòa, cơn gió đầu mùa hè mát rượi. Nơi này và vùng nhiệt đới có thời tiết nóng bức là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Vừa về đến nội thành, Quý Bạch liền nhận được điện thoại của cục trưởng, bảo anh cùng đi công an tỉnh, tham gia cuộc họp công tác của giám đốc công an tỉnh.

Trong cuộc họp, Quý Bạch báo cáo thành quả của hành động vây bắt vừa qua. Phó giám đốc phụ trách đối ngoại lên tiếng: "Theo một nguồn đáng tin cậy, "anh Lỗ" rất có khả năng đã trốn sang Miến Điện. Chúng tôi thông qua văn phòng liên hợp tấn công tội phạm Trung Miến, liên lạc với phía cảnh sát Miến Điện, đề nghị họ sớm bắt "anh Lỗ" và giao cho chúng ta."

Một phó giám đốc phụ trách mảng trinh sát hình sự chau mày: "Nghe nói gần đây tình hình ở miền Bắc Miến Điện tương đối hỗn loạn, hy vọng hành động truy bắt của bên đó có hiệu quả."

https://thuviensach.vn

Sau khi kết thúc cuộc họp, phó giám đốc Lưu Dĩnh nói với cục trưởng: “Bạn học, mời anh và Tiểu Quý đến văn phòng tôi nói chuyện.”

Thưởng thức chén trà xanh mà Lưu Dĩnh cất kỹ, cục trưởng cười híp mắt quay sang Quý Bạch: “Nói cho cậu biết, uống trà của cô ấy không phải dễ đâu. Cô ấy khách sáo như vậy, làm tôi rất khó xử.”

Lưu Dĩnh cười ha hả, Quý Bạch cũng cười.

Sau đó, Lưu Dĩnh cất giọng chân thành với cục trưởng: “Nói thật với anh, dưới trướng anh có một cô bé tên Hứa Hủ, tôi rất tán thưởng cô bé này, muốn điều cô bé về công an tỉnh làm việc.”

Bàn tay đang cầm chén trà của Quý Bạch dừng lại, anh nhướng mắt nhìn Lưu Dĩnh.

Cục trưởng cười cười: “Hứa Hủ và Diêu Mông là nhân tài mà cục chúng tôi đặc biệt chọn về. Vì chuyện này, tôi phải mời chủ nhiệm khoa của bọn họ ăn cơm. Nếu cô điều người đi, đội ngũ của chúng tôi sẽ không đủ.”

Lưu Dĩnh: “Bạn học, đây là tôi nghĩ đến đại cục. Trong tay tôi cũng có một nhân tài chuyên nghiên cứu tâm lý tội phạm, tên là Dương Thanh Lâm, là sư huynh của Hứa Hủ. Nếu Hứa Hủ lên tỉnh, tôi định để hai đứa thành lập một phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm. Điều này giúp nâng cao trình độ trinh sát hình sự của toàn tỉnh, có ý nghĩa rất quan trọng. Tôi cũng đã hỏi qua giám đốc, ông ấy không có ý kiến.”

Cục trưởng nói: “Được thôi, về nguyên tắc tôi đồng ý. Nhưng đội hình sự do Quý Bạch quản lý, cần hỏi ý kiến cậu ấy.”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cười: “Ý tưởng của phó giám đốc Lưu rất có giá trị. Tuy nhiên, tính cách Hứa Hủ tương đối cố chấp, cô ấy lại có tình cảm sâu nặng với đội hình sự thành phố Lâm. Như vậy đi, khi nào về, tôi sẽ làm công tác tư tưởng với cô ấy.”

Lưu Dĩnh xua tay: “Không cần cậu làm công tác. Tôi còn chẳng rõ tâm tư của cậu hay sao? Không biết chừng cô bé vốn đồng ý, sau khi bị cậu làm công tác tư tưởng tự dưng sống chết không muốn.” Chị ngừng lại, mỉm cười: “Nếu hai người đã đồng ý về nguyên tắc, vậy thì đợi ý kiến của Hứa Hủ. Tôi đã cử người đi thuyết phục cô bé rồi.”

Buổi chiều ở lại căn tin công an tỉnh ăn cơm, trong lòng Quý Bạch âm thầm nén một hơi thở.

Anh không mong Hứa Hủ đi công an tỉnh, không hoàn toàn vì sự tư lợi của bản thân. Nói một cách khách quan, Hứa Hủ có rất ít kinh nghiệm thực chiến. Nếu tách rời tuyến đầu, chỉ ở trong phòng nghiên cứu, sẽ không tốt cho sự phát triển lâu dài của cô.

Hơn nữa, hai người vẫn chưa xác định mối quan hệ tình cảm. Công an tỉnh là nơi như thế nào? Ở đó tụ tập tương đối nhiều trẻ ranh mới tốt nghiệp từ trường cảnh sát, là nơi sói nhiều thịt ít.

Vừa ngồi vào vị trí, anh lặng lẽ gửi tin nhắn ở dưới gầm bàn: “Bất cứ chuyện gì cũng đợi tôi về rồi quyết định.”

Một lúc sau, Hứa Hủ vẫn không nhắn lại.

Quý Bạch âm thầm bỏ điện thoại vào túi. Anh vừa tùy tiện gắp vài miếng, liền nghe thấy phó giám đốc Lưu cười nói với cục trưởng ở phía đối diện: “Hai đứa rất thích hợp...”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch mỉm cười hỏi: “Thích hợp gì cơ?”

Cục trưởng đưa mắt nhìn Quý Bạch, miệng nói với Lưu Dĩnh: “Hứa Hủ rất xuất sắc, trong Cục chúng tôi cũng có mấy cậu đang theo đuổi cô bé. Cô làm lãnh đạo, sao còn tham dự vào chuyện của tụi trẻ?”

Lưu Dĩnh: “Đây đâu gọi là tham dự? Anh chưa gặp Thanh Lâm bao giờ nên không biết, đó là một cậu bé rất lương thiện, chính trực và xuất sắc. Cậu ấy và Hứa Hủ là bạn học ba năm ở trường cảnh sát, tình cảm rất tốt.” Nói xong, chị cười cười: “Tôi cũng nói với Thanh Lâm rồi. Tục ngữ có câu “nhà ở ven hồ được hưởng ánh trăng trước”. Hôm nay nếu cậu ấy không thể thuyết phục Hứa Hủ chuyển lên công an tỉnh, tương lai đừng có hối hận.”

Vài phút sau, Quý Bạch mỉm cười đứng dậy: “Hai vị lãnh đạo ăn từ từ, tôi có chút việc xin đi trước.”

Lưu Dĩnh dõi theo Quý Bạch, hỏi cục trưởng: “Hôm nay, cậu ta hình như hơi lạ thường.”

Cục trưởng cười cười: “Cậu Thanh Lâm của cô, chỉ e sinh không đúng thời.”

Sau khi cùng Đại Hồ và Diêu Mông về cục cảnh sát, Hứa Hủ bận rộn giải quyết công việc tiếp theo của vụ án. Đám hình sự mấy ngày không gặp nên nhiệt tình hỏi han thân mật. Tất nhiên, cũng có người nghe phong thanh từ trước, ví dụ như Lão Ngô. Ông nhướng mắt dò xét Hứa Hủ, thấy thần sắc cô vẫn bình thường, ông chỉ cười mà không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Ánh nắng đầu hạ chan hòa, văn phòng bận rộn nhưng cũng rất yên tĩnh. Hứa Hủ chỉnh lý xong tập hồ sơ cuối cùng, vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy bên cạnh bàn xuất hiện một hình bóng gầy gò màu trắng.

Hứa Hủ mừng rỡ gọi: "Sư huynh."

Dương Thanh Lâm mặc áo sơ mi trắng quần đen đơn giản. Anh nhìn cô, sau giây phút đờ đẫn ngắn ngủi, anh nở nụ cười ôn hòa: "Hứa Hủ, lâu rồi không gặp."

Đám cảnh sát hình sự lặng lẽ theo dõi hai người vai kề vai rời khỏi văn phòng. Đại Hồ hỏi: "Anh chàng đó là ai?"

Có người đáp: "Lãnh đạo từ công an tỉnh, tìm Hứa Hủ nói chuyện."

Đại Hồ đứng bên cửa sổ, đảo mắt qua sân cục cảnh sát ở bên dưới: "Lãnh đạo nói chuyện... sao phải đi vào vườn cây thế kia?"

Triệu Hàn lén gửi tin nhắn: "Sếp, bao giờ anh mới về?"

Ánh chiều tà chiếu rọi, phía tây sân cục cảnh sát là vườn cây lưa thưa rất đẹp. Đằng sau vườn cây là thảm cỏ xanh mướt. Dương Thanh Lâm và Hứa Hủ ngồi xuống thảm cỏ, im lặng một lúc.

"Sư huynh, cảm ơn sự coi trọng của anh và phó giám đốc Lưu." Hứa Hủ nói: "Nhưng em tạm thời không nghĩ đến chuyện lên tỉnh. Xin hãy chuyển lời xin lỗi của em đến phó giám đốc Lưu. Em mới làm việc ở tuyến đầu, kinh nghiệm còn chưa phong phú. Em hy vọng có thể chắt lọc nhiều điều, bằng không việc nghiên cứu sẽ chỉ là nước không nguồn, em không có lòng tin làm tốt."

https://thuviensach.vn

Dương Thanh Lâm ngắm nhìn gương mặt trắng ngần nghiêm túc của cô. Hứa Hủ phảng phất vẫn là tiểu sư muội thích làm theo ý mình, không hiểu chuyện đời của năm nào. Nhưng anh luôn biết, dưới vỏ bọc trầm mặc ít nói, thật ra cô có một trái tim sạch sẽ thuần khiết. Người xung quanh không nhận ra nét đặc biệt của cô, thứ từng chút thẩm thấu vào trái tim anh, hết năm này tháng khác, trở thành khắc cốt ghi tâm.

Dương Thanh Lâm rời mắt khỏi gương mặt Hứa Hủ, dõi xuống thảm cỏ xanh lục mềm mại ở dưới chân: "Chuyển lên tỉnh, em vẫn có thể điều tra vụ án ở tuyến đầu. Hơn nữa đều là vụ án lớn. Ngoài ra, anh sẽ... cố gắng hết sức tạo một môi trường làm việc và phát triển chuyên ngành thích hợp cho em."

Hứa Hủ im lặng trong giây lát, lắc đầu: "Cảm ơn sư huynh, nhưng em không muốn đi. Bây giờ em làm việc cùng Quý Bạch. Anh ấy có kinh nghiệm phá án vô cùng phong phú và tư duy phân tích độc đáo. Em vẫn muốn tiếp tục học hỏi anh ấy, em không định bỏ cuộc giữa chừng."

Dương Thanh Lâm không giỏi ăn nói, nhưng không có nghĩa trực giác của anh không nhạy bén. Mặc dù câu nói này của sư muội rất bình thường và tự nhiên, không để lộ bất cứ sơ hở nào, nhưng trong lòng anh vẫn đau nhói một cách khó diễn tả.

Quý Bạch, Quý Bạch, thần thám nổi tiếng toàn tỉnh. Có tin đồn anh ta là công tử ở kinh thành, gia thế hiển hách. Nhưng anh ta lại tự nguyện làm cảnh sát hình sự, nghề có công việc vất vả nhất, vào sinh ra tử, không quản ngại khó khăn.

https://thuviensach.vn

Trong mấy năm anh dừng bước, với mục đích muốn tạo ra sự nghiệp, có phải đã xuất hiện người đàn ông tốt hơn, mở cánh cửa bước vào trái tim cô?

Dương Thanh Lâm nhẹ nhàng lên tiếng: "Được, anh sẽ nói với phó giám đốc Lưu, bao giờ em cảm thấy đủ kinh nghiệm ở tuyến đầu, hoan nghênh em lên tỉnh bất cứ lúc nào. Ngoài ra..." Anh quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Hứa Hủ: "Anh tìm em còn vì một chuyện nữa. Anh... mấy năm nay anh luôn nỗ lực làm việc, cũng không có bạn gái. Liệu em có đồng ý... ở bên cạnh anh? Tính cách của anh tương đối vô vị, cũng không thạo việc xã giao. Có lẽ, anh không thể cho em điều kiện cuộc sống đặc biệt ưu việt, nhưng anh sẽ cố gắng phấn đấu. Anh có niềm tin xây dựng và chèo chống tốt gia đình trong tương lai. Anh cũng sẽ tận tâm tận lực chăm sóc em, yêu thương em, sẽ luôn đặt em... ở vị trí hàng đầu."

Tim Hứa Hủ hơi chấn động, cô im lặng nhìn Dương Thanh Lâm.

Đúng lúc này, máy di động đột nhiên rung lên, là tin nhắn của Quý Bạch: "Bất cứ chuyện gì cũng đợi tôi về rồi quyết định."

Lúc Quý Bạch về văn phòng, trời đã tối hẳn. Ánh sao như ngọc vụn rải khắp đêm đen, văn phòng rộng lớn hết sức yên tĩnh, chỉ có thân hình mảnh mai quen thuộc ngồi im lặng trước bàn làm việc. Nghe động tĩnh, cô liền ngẩng đầu, ánh mắt đen láy trong veo như nước nhìn anh chăm chú.

Quý Bạch cũng nhìn cô.

Thật ra, anh đoán cô nhiều khả năng không nhận lời chuyển lên tỉnh, anh cũng biết chắc cô không chấp nhận tâm ý của vị sư

https://thuviensach.vn

huynh. Nhưng anh vẫn lái xe như tên bắn về thẳng cục cảnh sát.

Lần gần đây nhất anh nôn nóng lái xe như vậy là lúc nào? 15, 16 tuổi, cùng một đám bạn nối khố không biết trời cao đất dày, nửa đêm lượn hai vòng quanh Bắc Kinh. Trong cuộc đua đó, anh đã về nhất, nhưng anh cảm thấy tẻ nhạt vô vị.

Còn bây giờ thì sao? Tại sao chỉ cần ngắm gương mặt yên tĩnh của cô, trái tim trong lồng ngực anh từ từ nóng bỏng?

Là bởi vì nụ hôn "chuồn chuồn đạp nước" trên tóc cô ngày hôm qua, đã khiến anh rung động đến mức khó có thể khống chế; hay là bởi vì đè nén quá lâu, sau khi lờ mờ cảm nhận được sự tự nguyện hồi ứng của cô, anh khó có thể tiếp tục im lặng, cũng không muốn nghĩ đến chuyện bày mưu tính kế, tiến từng bước một nữa.

"Nhà ở ven hồ được hưởng ánh trăng trước", nhà của anh, trăng cũng là của anh.

Quý Bạch đi đến bên bàn Hứa Hủ, dừng bước: "Tôi có chuyện muốn nói với em."

Hứa Hủ im lặng một hai giây: "Em cũng có chuyện muốn nói với anh."

Hai người đi vào phòng làm việc của Quý Bạch, ngồi đối diện nhau.

Hứa Hủ nói trước: "Em sẽ không chuyển lên tỉnh, em đã nói rõ với sư huynh."

Quý Bạch liếc cô, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Gương mặt anh không một chút ý cười, đôi mắt đen sâu hun hút khóa chặt trên gương mặt cô. Sau đó, anh giơ tay mở ngăn kéo, lấy bao thuốc và cái bật lửa, nghiêng đầu châm một điếu.

Hứa Hủ chau mày: "Anh lại hút thuốc rồi?"

Quý Bạch nhìn cô qua làn khói thuốc mờ mờ, anh mở miệng: "Hứa Hủ, tôi đã từng nói, chỉ có bạn gái của tôi mới có thể quản tôi."

Cùng một câu nói, nhưng hôm nay, trái tim Hứa Hủ run nhè nhẹ.

Quý Bạch lập tức chuyển đề tài, sắc mặt điềm nhiên như không: "Tôi theo đuổi em lâu như vậy, em có suy nghĩ gì?"

Hứa Hủ cảm nhận rõ ràng nhịp tim đập thình thịch trong lồng ngực, tuy nhiên... logic của anh không đúng.

"Anh theo đuổi em bao giờ?"

Quý Bạch nhướng đôi mắt đen lặng lẽ nhìn cô.

Anh biết rất rõ, tất cả những chuyện anh làm, thật ra mang ý nghĩa "Khương thái công câu cá, cá tự cắn câu"[5]. Anh muốn lưỡng tình tương duyệt, muốn cô cũng động lòng.

[5] Xuất phát từ điển tích Khương Tử Nha (khoảng 1046 TCN – 1015 TCN) câu cá bằng lưỡi câu thẳng, chỉ sự tự nguyện.

Có điều, anh vẫn thản nhiên "già mồm": "Mỗi buổi sáng tôi đều tập luyện cùng em, tôi đích thân dạy em bắn súng, khiến đội hình sự gọi em là chị dâu... không phải theo đuổi em thì là gì?"

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ lại xuất hiện cảm giác chếnh choáng của ngày hôm qua, nhưng hôm nay càng mãnh liệt hơn. Lồng ngực cô tựa hồ bị nhét một miếng bánh mỳ đang lên men, từ từ nở to. Đồng thời, cô còn xuất hiện một cảm giác thỏa mãn chưa từng thấy. Cảm giác này hoàn toàn khác lúc cô đạt thành tích trong học tập và công việc. Cảm giác thỏa mãn này không phải bình thản và lắng đọng, mà cuộn trào, sôi sục và rung động lòng người.

Cô thở hắt ra một hơi dài, để bình ổn nhịp tim trở lại.

"Anh không cần theo đuổi em nữa."

Quý Bạch hoàn toàn không ngờ cô nói câu đó. Lòng anh chùng xuống: "Ý em là gì?"

Hứa Hủ nhìn thẳng vào mắt anh: "Em cũng thích anh, vì vậy anh không cần theo đuổi."

Sắc đêm tĩnh mịch, ánh đèn dịu dàng.

Hai người lặng lẽ mắt đối mắt.

Ý cười như đốm lửa, từ từ bùng cháy trong đôi mắt đen của Quý Bạch: "Được, anh không theo đuổi nữa."

Hứa Hủ bị anh nhìn chăm chú đến mức mặt nóng ran, nhưng cô vẫn thản nhiên hỏi câu cô quan tâm nhất: "Vì vậy, quan hệ giữa chúng ta coi như chính thức xác định?"

Ý cười trên khóe mắt Quý Bạch càng sâu hơn, gương mặt tuấn tú của anh bừng sáng dưới ánh đèn.

"Xác định trăm phần trăm."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nhìn anh mỉm cười. Cô không biết nói điều gì vào lúc này, hình như cô chẳng cần mở miệng.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên tiếng chuông không đúng lúc, Hứa Hủ bắt máy, thái độ hơi mất tập trung: "Anh, chuyện gì vậy?"

Hứa Tuyển mấy ngày không gặp em gái nên thấy nhơ nhớ, anh mỉm cười nói: "Tối nay cùng ăn cơm?"

Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn Quý Bạch, ánh mắt dò hỏi: "Buổi tối anh..."

"Đương nhiên." Không đợi cô nói hết câu, Quý Bạch nhanh chóng lên tiếng, lời ít ý nhiều.

Hứa Hủ hiểu ý, lập tức nói với anh trai: "Xin lỗi, tối nay em có hẹn."

Hứa Tuyển lờ mờ nghe thấy giọng đàn ông ở đầu kia điện thoại, trong lòng anh hơi hồi hộp: "Em... em hẹn ai?"

Lúc này, Quý Bạch đã cầm áo khoác, đi mở cửa phòng cho Hứa Hủ. Hứa Hủ đứng dậy, giọng nói bình thản của cô không che giấu niềm vui: "Bạn trai. Bạn trai mới."

Hứa Hủ và Quý Bạch đi đến một nhà hàng ở khu vực sầm uất.

Bây giờ là giờ cao điểm, nhà hàng rất đông khách nên họ phải đợi sắp xếp chỗ ngồi. Nhưng sau khi đi vào phòng ăn, bên trong có chiếc ghế sofa màu đỏ thẫm và ngọn đèn dịu dàng, sắc đêm xán lạn chiếu vào cửa sổ, tạo thành khung cảnh yên bình trong ồn ào, hết sức ấm áp.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ ngồi xuống ghế sofa, nhận quyển thực đơn từ tay nhân viên phục vụ. Cô cúi đầu lật vài trang, mặt ghế sofa bên cạnh hơi lún xuống, một luồng khí nóng quen thuộc như xa như gần vây quanh người cô.

Quý Bạch để áo khoác và túi xách của hai người sang phía đối diện. Sau đó anh ngồi cạnh Hứa Hủ, một cánh tay vắt ra thành ghế sofa sau lưng cô, thong dong nhìn cô gọi món.

Trong quan niệm của Hứa Hủ, một khi đã trở thành người yêu, thân thể gần gũi là đạo lý hiển nhiên. Hơn nữa, cô cũng tương đối thích ngoại hình của Quý Bạch. Thế là cô nhướng mắt mỉm cười với anh, chủ động dịch mông lại gần anh một chút.

Quý Bạch cười tủm tỉm.

Hai người cùng nhẫn nại xem thực đơn.

Quý Bạch thích ăn cá vược, Hứa Hủ giở đến trang đó, hỏi: “Thầy, cá vược hấp hay rán sốt?”

Quý Bạch ghé sát tai cô, cất giọng trầm thấp: “Em vừa gọi anh là gì?”

Hứa Hủ quay sang nhìn anh.

Điểm lại cách xưng hô của những người yêu nhau ở xung quanh, cũng chỉ có bấy nhiêu. Hứa Hủ cân nhắc rồi nói: “Quý Bạch? Honey? Quý Quý? Bạch Bạch? Anh muốn em gọi là gì?”

Quý Bạch phì cười. Cười xong, anh nhẹ nhàng nhắc nhở: “Lúc ở Bắc Kinh, em gọi anh là gì?”

https://thuviensach.vn

Quý tam ca, Quý tam, anh ba. Anh rất thích cô gọi anh như vậy, ngữ điệu êm dịu mềm mại, có vị dựa dẫm và quyến luyến, khiến trái tim anh vừa ngứa ngáy vừa dễ chịu.

Hứa Hủ tỏ ra dứt khoát: "Anh ba!"

"Ơi." Quý Bạch lập tức đáp khẽ, đôi mắt đen như cười như không nhìn cô chăm chú.

Rõ ràng chỉ là một tiếng "ơi" đơn giản, nhưng khiến mặt Hứa Hủ nóng ran. Cô lại cúi xuống lật thực đơn, trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ: ánh mắt và ngữ khí của Quý Bạch vừa rồi... là anh chòng ghẹo cô?

Chòng ghẹo hay thật.

Hứa Hủ gọi món ăn không rụt rè và khách khí như những cô gái khác. Cô nhanh nhẹn chọn mấy món, sau đó hỏi Quý Bạch: "Được không anh?"

Tư thế mạnh mẽ bộc lộ quyền chủ đạo, tựa hồ cô mới là bạn trai.

Quý Bạch đương nhiên đồng ý. Chuyện thường ngày như ăn cơm, từ nay về sau do bạn gái thu xếp, anh vừa thảnh thơi vừa bớt lo một vấn đề. Hơn nữa, nhưng món cô gọi đều là món anh thích ăn, cô và anh ăn ý biết bao.

Khi Quý Bạch nhắc đến điều này, Hứa Hủ bình thản cho biết: "Không phải ăn ý, em đã nghiên cứu sở thích của anh."

Câu nói của Hứa Hủ quả thực khiến Quý Bạch vô cùng dễ chịu, anh nhướng mắt nhìn cô, mỉm cười: "Thế hả? Vậy em có kết luận gì không?"

https://thuviensach.vn

Bữa cơm kết thúc trong không khí ngọt ngào, lúc Quý Bạch đưa Hứa Hủ về đến nhà cô, đã hơn 9 giờ tối.

Gió đêm mát rượi, ánh đèn trong khu chúng cư mờ mờ, bóng cây lay động. Hai người đứng đối diện nhau.

Tuy muốn ở bên cô lâu hơn, nhưng hai người vừa đi công tác mấy ngày, gương mặt cô lộ vẻ mệt mỏi, Quý Bạch nói: "Em về nghỉ đi, ngày mai gặp."

Hứa Hủ gật đầu, nhưng cô không nhúc nhích.

Hôm nay, Quý Bạch mặc áo sơ mi trắng quần đen đơn giản. Dưới ngọn đèn đường, thân hình anh càng cao lớn, dung mạo càng cương nghị tuấn tú.

Hứa Hủ để mặc nhịp tim tăng tốc trong lồng ngực, cô nhìn chăm chú vào mắt anh: "Hôm qua ở huyện Hưởng Xuyên, lúc trời mưa, có phải anh..."

Hứa Hủ chưa kịp nói hết câu, eo đã bị siết chặt trong giây lát, Quý Bạch giơ tay kéo cô vào lòng. Hứa Hủ liếc thấy khóe miệng anh cong lên, anh cúi thấp đầu, bờ môi mềm mại một lần nữa chạm nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Giọng nói anh đặc biệt trầm ấm dịu dàng: "Em muốn nhắc tới... chuyện này?"

Hứa Hủ gật đầu, đúng là cảm giác này.

"Cảm ơn anh... em lên nhà đây." Mục đích đã đạt được, Hứa Hủ vô cùng thỏa mãn. Ai ngờ khi cô đẩy người Quý Bạch, anh không những không buông tay, ngược lại còn khóa chặt cô trong lòng.

https://thuviensach.vn

Thân thể Quý Bạch và Hứa Hủ dính vào nhau. Hai người yên lặng ôm nhau vài giây, Hứa Hủ đột nhiên cảm thấy, gương mặt Quý Bạch hình như di chuyển xuống dưới theo tóc mai bên trán cô.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có hơi thở của hai người quấn quýt hòa quyện. Hứa Hủ thậm chí có cảm nhận sống mũi thẳng của anh chạm vào má cô, ma sát từng chút một xuống dưới. Rõ ràng là xúc cảm rất nhẹ nhàng, nhưng khiến làn da trên toàn thân cô nhạy cảm đến mức căng cứng.

Lúc này, Quý Bạch đã cúi thấp đầu, ngang bằng mặt cô. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn cô, không xuất hiện ý cười, đôi môi anh nhanh chóng phủ xuống.

Hơi thở mát lạnh mà ấm nóng của người đàn ông bao phủ, anh hôn cô rất mạnh mẽ. Quý Bạch chỉ dừng lại chà sát bờ môi cô vài giây, đầu lưỡi của anh kiên định tiến thẳng vào trong. Cảm giác này xa lạ với Hứa Hủ, nhưng khiến cô rất dễ chịu, thậm chí còn rung động và hưng phấn. Cô không biết dùng đầu lưỡi hồi ứng Quý Bạch như thế nào, chỉ có thể đứng thẳng người trong lòng anh, hơi ngẩng mặt để anh tiện giày vò đôi môi cô.

Động tác của Quý Bạch vô cùng mạnh mẽ, anh hơi dùng sức, tựa hồ muốn nghiền nát miệng Hứa Hủ. Dù sao, anh cũng khao khát đôi môi mềm mại này từ lâu, hơn nữa mùi vị của cô quả nhiên trong lành như anh tưởng tượng. Sau một hồi hôn ngấu nghiến, Quý Bạch mới hơi thỏa mãn, rời khỏi đôi môi Hứa Hủ.

Gương mặt hai người cách rất gần, bốn mắt nhìn nhau. Quý Bạch nâng cằm Hứa Hủ, ngón tay mang vết chai thô ráp của anh nhẹ nhàng vuốt ve trên làn da trơn láng của cô.

https://thuviensach.vn

“Cảm giác thế nào?” Giọng nói Quý Bạch khàn khàn, pha lẫn ý cười nhàn nhạt. Đáy mắt anh phảng phất có sóng nước chuyển động: “Có thích anh hôn em không?”

Hứa Hủ thầm nghĩ: anh ấy lại chòng ghẹo mình.

Cô gật đầu, đáp trả Quý Bạch: “Cảm giác rất tuyệt... Anh ba!”

Quả nhiên, cô chưa kịp nói hết câu, ý cười trên khóe miệng Quý Bạch càng sâu hơn, anh lại cúi xuống hôn cô nồng nàn.

Lúc đi vào nhà, đôi môi Hứa Hủ sưng mọng, hai má cô ửng đỏ. Quý Bạch dùng sức ôm quá chặt, áo sơ mi của cô hơi xộc xệch.

Hứa Tuyển tối nay một mình ở nhà, gọi đồ ăn khó nuốt ở bên ngoài. Sau khi giải quyết xong bữa tối, anh lập tức đến thẳng căn hộ của em gái chờ đợi. Chứng kiến bộ dạng em gái, với kinh nghiệm tình trường của Hứa Tuyển, anh lập tức hiểu ra vấn đề. Anh đặc biệt có cảm giác “nhà có con gái trưởng thành”, yên tâm sảng khoái. Nhưng anh cũng không hài lòng với người đàn ông hôn em gái đến mức này. Mẹ kiếp, mới xác định quan hệ ngày đầu tiên đã chạm môi? Khí thế mạnh mẽ thật đấy.

Vừa về đến nhà, Hứa Hủ liền đi tắm. Trong lúc tắm, cô còn hát ngân nga, một hiện tượng hiếm thấy. Nghe tiếng hát của em gái, trong lòng Hứa Tuyển như bị móng vuốt gãi nhẹ. Đợi cô tắm xong, ngồi ở ghế sofa sấy tóc, Hứa Tuyển mới cất giọng từ tốn: “Tiến triển nhanh thật đấy. Lúc nào em mới đưa cậu ta về gặp anh?”

Hứa Hủ gật đầu: “Một thời gian nữa, đợi khi em và anh ấy có tiến triển mang tính thực chất, em sẽ dẫn về gặp anh.”

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển chau mày: “Tiến triển mang tính thực chất là gì?”

Hứa Hủ trả lời: “Tình cảm sâu sắc và ổn định hơn.”

Hứa Tuyển thở phào nhẹ nhõm, bản thân anh cũng hơi buồn cười.

Một lúc sau, hai anh em ngồi ở ban công, ngắm thành phố sáng đèn trong đêm đen.

“Quý Bạch.” Hứa Tuyển nói: “Người Bắc Kinh, 28 tuổi, gia nhập đội hình sự thành phố Lâm bảy năm rưỡi, danh tiếng lẫy lừng, có mối quan hệ rộng rãi trong hệ thống cảnh vụ. Anh không thể điều tra ra, nhưng có thể đoán được thân thế của anh ta. Nói thật, một gia đình có bối cảnh như vậy trong tương lai nhiều khả năng sẽ mang đến áp lực cho em.”

Hứa Hủ trả lời: “Bản thân anh ấy còn cho rằng gia thế không quan trọng, tại sao em phải bận tâm?”

Hứa Tuyển cho rằng câu trả lời của Hứa Hủ theo chủ nghĩa lý tưởng và quá trẻ con. Anh trầm ngâm trong giây lát, rồi hỏi: “Em từng nói, em thích hợp với người đàn ông làm kỹ thuật có độ khó thấp. Tuy anh chưa tiếp xúc với Quý Bạch, nhưng anh cũng có thể nhận ra anh ta không đơn giản. Em cảm thấy em thật sự có thể điều khiển anh ta hay không?”

Hứa Hủ im lặng vài giây mới trả lời: “Trước đây, em luôn hy vọng, tình yêu cũng giống công việc, có thể nằm trong tầm kiểm soát của em. Nhưng sau khi thích một người, em mới phát hiện, em không muốn điều khiển anh ấy. Anh ấy biết em đang nghĩ gì. Em có thể toàn tâm toàn ý đối xử tốt với anh ấy, đây mới là điều quan trọng nhất.”

https://thuviensach.vn

Hôm sau đi làm, Quý Bạch đến văn phòng cục trưởng trước.

"Tôi và Hứa Hủ đã xác định quan hệ." Anh tuyên bố thẳng. "Tôi đến báo cáo với cục trưởng một tiếng."

Cục trưởng nhìn anh, từ tốn nói: "Ở văn phòng nên chú ý hình tượng."

Quý Bạch cười: "Tất nhiên rồi, từ trước đến giờ tôi luôn công tư phân minh. Hứa Hủ cũng vậy."

Trước khi ra ngoài, Quý Bạch nói: "Cục trưởng hãy báo với phó giám đốc Lưu một câu, để chị ấy vui mừng thay tôi."

Cục trưởng cười: "Cái thằng này, đuổi cùng giết tận quá."

Hai người quả nhiên không hẹn mà cùng giả đò như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Chuông báo hiệu đến giờ làm việc vang lên, Quý Bạch trầm tĩnh đi vào phòng làm việc của anh. Còn Hứa Hủ không liếc ngang liếc dọc, nhìn thấy anh, thần sắc và ngữ khí của cô đều bình thản: "Sếp!" thậm chí có phần xa cách hơn trước.

Đám cảnh sát hình sự đã nghe tin đồn. Nhưng chứng kiến thái độ của hai người, bọn họ đều hết sức nghi hoặc. Lúc ăn trưa, Triệu Hàn lén hỏi nhỏ Lão Ngô: "Bọn họ hỏng rồi phải không?"

Lão Ngô cười: "Cậu này đúng là chẳng có mắt nhìn, thành mới như vậy."

Thành phố không có vụ án lớn, đội cảnh sát hình sự gió yên biển lặng, chớp mắt đã đến cuối tuần.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch biết, hai người tiến triển tương đối nhanh, mới xác lập mối quan hệ trong một ngày, anh đã đè người ta ra hôn.

Nhưng anh là đàn ông... còn là người đàn ông nhiều tuổi chưa có bạn gái, thể xác và tinh thần trưởng thành nhiều năm, luôn khao khát nhiều hơn cũng là điều dễ hiểu. Tất nhiên, điều đó không có nghĩa anh muốn "ăn" cô ngay, như vậy chắc chắn cô sẽ không vui, thậm chí cảm thấy đường đột. Anh cũng hy vọng, mỗi bước tiến của hai người đều vững chắc kiên cố.

Mặc dù vậy, bản năng của người đàn ông luôn thôi thúc anh muốn gần gũi thân mật với cô, quấn quýt cô nhiều hơn một chút.

Sáng thứ Bảy, Quý Bạch dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị một số đĩa nhạc tình ca, phim ảnh, đồ ăn và rượu vang. Sau đó, anh vui vẻ gọi điện cho Hứa Hủ: "Hôm nay em có rảnh không? Đến nhà anh đi."

Hứa Hủ mỉm cười: "Không cần đi nhà anh, em đã chuẩn bị xong địa điểm và nội dung cuộc hẹn ngày hôm nay."

Quý Bạch vừa bất ngờ vừa vui mừng, cô gái nhỏ chu đáo thật đấy. Nhưng Quý Bạch không thể ngờ, địa điểm hẹn hò mà Hứa Hủ sắp đặt lại là trường cảnh sát.

Ngắm nhìn tòa kiến trúc trang nghiêm, bóng cây cao thẳng tắp, từng tốp sinh viên chạy đi chạy lại trước mặt, và cả khẩu hiệu gồm sáu chữ "trung thành, trách nhiệm, phấn đấu" ở trên tường, Quý Bạch mỉm cười hỏi Hứa Hủ: "Hoạt động tiếp theo là?"

Tham quan ký túc xá? Giáo dục "bát vinh bát sỉ"[6]? Hay là đi phòng lưu trữ xem hồ sơ nghi án để nâng cao kỹ năng chuyên ngành?

https://thuviensach.vn

[6] Tám điều lấy làm vinh quang, tám cái xem là sỉ nhục.

Đều không phải.

Hứa Hủ dẫn anh đến Nam Phối Điện thuộc thư viện của trường cảnh sát.

Đây là nơi chuyên chiếu phim tư liệu của trường cảnh sát, bên trong có bảy, tám hàng ghế, nhiều nhất chứa bốn, năm mươi người. Hứa Hủ dẫn Quý Bạch đến hàng ghế chính giữa ngồi xuống, lấy bỏng ngô và nước Coca từ chỗ ngồi đưa cho anh. Sau đó, ánh đèn tối đi, màn hình ở phía trước nhấp nháy, Quý Bạch đến lúc này mới xác định, Hứa Hủ hôm nay đưa anh đến đây để xem phim.

Trên màn hình phát bộ phim điện ảnh tội phạm IQ cao của Mỹ, nội dung vừa u ám vừa máu me, trong nước vẫn chưa công chiếu. Tuy nhiên, bộ phim rất hợp với khẩu vị của Quý Bạch, Hứa Hủ cũng hết sức tập trung.

Một lúc sau, Quý Bạch đảo mắt qua hàng ghế trống. Tuy hôm nay là ngày cuối tuần, nhưng cũng chẳng đến mức không một bóng người.

“Sao phòng chiếu không có ai?” Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, hỏi nhỏ.

Câu trả lời của Hứa Hủ quả nhiên nằm trong định liệu của anh: “Hôm qua em nhờ thầy giáo, giữ nguyên cả phòng chiếu cho em, làm nơi chúng ta hẹn hò.” Nói xong, cô tiếp tục xem phim chăm chú.

Quý Bạch ngắm gương mặt nghiêng bình thản của cô trong ánh sáng tối mờ mờ, anh không nhịn được bật cười. Vài giây sau, anh

https://thuviensach.vn

nghiêng đầu hôn lên má cô: “Từ nay về sau, những chuyện tương tự em giao cho bạn trai làm. Em chỉ cần đưa ra yêu cầu là được.”

Sau khi kết thúc buổi xem phim, Quý Bạch vẫn đưa Hứa Hủ về nhà như sở nguyện.

Ăn tối xong, hai người ôm nhau ngồi ở ghế sofa xem tivi. Quý Bạch ôm vai Hứa Hủ, thì thầm vào tai cô: “Với tư cách một người bạn trai, anh có thể đề xuất một yêu cầu?”

Hứa Hủ nhớ đến lời dặn dò “không được xảy ra quan hệ tình dục quá sớm” của anh trai cô, cô nghiêm mặt hỏi: “Yêu cầu gì cơ?”

Quý Bạch: “Yêu cầu rất đơn giản, em chỉ cần động đậy chân là được.”

Động đậy chân? Hứa Hủ ngẫm nghĩ, lập tức hiểu ra vấn đề. Cô liếc qua thân hình cao lớn chắc nịch của Quý Bạch, trong lòng hơi khô nóng, nhưng cô không bài xích: “Được, em có thể thử xem sao.”

Quý Bạch buông người cô đứng dậy, đi sang phòng bên cạnh. Hứa Hủ cầm điện thoại lên mạng, vào trang baidu tìm kiếm “học giẫm lưng cấp tốc” và “kỹ thuật giẫm lưng nhập môn”. Cô tháo giày, để chân trần chờ đợi.

Hứa Hủ nhanh chóng liếc qua nội dung chỉ dẫn. Lúc này, Quý Bạch đi ra, trong tay anh là đôi xăng đan màu xanh lam quen thuộc. Bắt gặp bàn chân trần của cô, anh cười: “Em đoán ra rồi à?”

Hứa Hủ nhìn đôi giày trong tay anh, gật đầu: “... Ừ, em đã đoán ra.”

https://thuviensach.vn

Sau khi xỏ xăng đan vào chân, Hứa Hủ chau mày y hệt lần trước: "Em vẫn cảm thấy bình thường."

Quý Bạch ngắm đôi chân của cô không chớp mắt: "Được rồi."

Lần trước, Hứa Hủ nghe anh trai phân tích về cách ăn mặc trang điểm của phụ nữ. Cô đại khái cũng đoán ra, Quý Bạch có khả năng thích kiểu này. Cô liền hỏi thẳng: "Anh nhìn đủ chưa? Em cởi ra nhé."

Quý Bạch không trả lời mà cầm đôi xăng đan bỏ về chỗ cũ.

Đủ ư? Tất nhiên không đủ. Càng ngắm đôi chân nhỏ nhắn trắng nõn của cô, anh càng cảm thấy nghiện, dục vọng càng dâng trào. Nhưng anh và cô mới chính thức yêu nhau có mấy ngày? Anh không thể tiếp tục nhìn lâu hơn.

Đối với đa số người dân thành phố Lâm, mùa hè này rất nóng bức, yên lành, bình thường.

Riêng đối với Hứa Hủ và Quý Bạch, cuộc đời họ có thêm tình cảm rung động và ngọt ngào.

Còn đối với Diệp Tử Kiêu, anh ta leo lên vị trí cao nhất của tập đoàn Diệp thị ở tuổi 25. Nhưng bây giờ Diệp thị chỉ còn lại một mớ nhốn nháo hỗn loạn, tứ bề khốn đốn.

Sau khi vụ án Diệp thị bùng nổ, giá cổ phiếu tuột dốc không phanh, liên tục rơi xuống mức sàn nhiều ngày liền.

Cùng lúc đó, Trương Sĩ Ung rầm rộ tuyên bố ly hôn với Diệp Tiếu. Anh ta tách khỏi tập đoàn Diệp thị, thành lập công ty mới. Đi

https://thuviensach.vn

theo anh ta là tất cả mối quan hệ, khách hàng và nhân lực bộ phận bất động sản. Đó là một nửa giang sơn Diệp thị.

Các nhà cung cấp, các đầu mối tiêu thụ hoặc là bị Trương Sĩ Ung xúi giục, hoặc là vội giữ quyền lợi của bản thân, lần lượt đề xuất chấm dứt hợp tác... Nguồn vốn to lớn của tập đoàn bất thình lình đứt đoạn.

"Tòa nhà lớn sắp sụp đổ", Diệp tứ thiếu ngang ngược kiêu ngạo của ngày này nào giờ đây muối mặt chạy đôn chạy đáo khắp nơi, tìm kiếm nhà đầu tư.

Diệp thị có quy mô lớn nhưng sụp đổ cũng quá nhanh, mọi người đều nói có lòng mà bất lực, không chịu bỏ tiền vào con tàu khổng lồ đang dần chìm nghỉm. Thậm chí đến một ngân hàng có mối quan hệ thân thiết cũng tuyên bố, nếu Diệp Tử Kiêu không thể ổn định giá cổ phiếu và đánh giá cấp bậc tín dụng trong thời gian ngắn, bọn họ sẽ thu hồi khoản vay cực lớn trước đó.

Người duy nhất chịu bỏ tiền đầu tư là Trương Sĩ Ung. Nhưng anh ta muốn mua đứt Diệp thị, hơn nữa với điều kiện hà khắc vô cùng.

Trả lời người đại diện đàm phán do Trương Sĩ Ung cử đến, Diệp Tử Kiêu chỉ nói một từ: "Cuốn xéo!"

Diệp Tử Kiêu đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với việc phá sản. Đúng lúc này, Diệp Cẩn ở trong nhà giam đề nghị gặp anh ta.

Diệp Cẩn luôn là người tỉnh táo nhất Diệp thị, từ đầu đến cuối luôn dùng phương thức và toàn bộ sức lực của chị để bảo vệ Diệp gia. Lần này cũng không ngoại lệ.

https://thuviensach.vn

“Tử Kiêu, Diệp thị không đến nỗi tệ hại như cậu nghĩ. Lạc đà gầy chết dù sao cũng to hơn ngựa, nền tảng vẫn còn, đương nhiên vẫn còn ngành nghề có ưu thế và mạng lưới dịch vụ. Chỉ cần vượt qua cửa ải khó khăn này, Diệp thị rất dễ làm lại từ đầu. Người có con mắt đầu tư, đều có thể tính ra điều đó. Bây giờ không ai chịu bỏ vốn, là vì bọn họ muốn thừa nước đục thả câu, ép giá nhượng cổ phần của cậu càng thấp hơn. Chị có một cô bạn thời đại học, chồng của cô ấy là một doanh nhân giàu có cư trú ở Hồng Kông, là nhân vật có ảnh hưởng ở khu vực Đông Nam Á. Cậu có thể thử liên lạc với người đó xem sao. Nghe nói người này tài sản hùng hậu, làm kinh doanh cũng rất sáng suốt. Cậu hãy chuẩn bị sẵn tâm lý, có lẽ giá anh ta đưa ra còn khắc khe hơn Trương Sĩ Ung. Nhưng anh ta là nhà đầu tư chuyên nghiệp, sẽ không có ý định nuốt trọn quyền kinh doanh của Diệp thị. Chỉ cần anh ta chịu bỏ vốn cứu sống Diệp thị, những thứ ngày hôm nay chúng ta mất đi, chúng ta có thể kiếm về trong tương lai.”

Diệp Tử Kiêu nhanh chóng liên lạc với doanh nhân giàu có ở Hồng Kông.

Đúng như Diệp Cẩn định liệu, đối phương ra giá còn thấp hơn Trương Sĩ Ung. Nhưng đối phương chỉ mua 40% cổ phần Diệp thị, đồng thời đề xuất điều kiện sẽ rút lui trong tương lai. Nói một cách khác, chỉ cần sau này Diệp Tử Kiêu kiếm đủ tiền, anh ta hoàn toàn có thể mua lại số cổ phần này.

Hôm đại diện của hai bên ký kết hợp đồng, Diệp Tử Kiêu đích thân gọi điện cho đối phương.

https://thuviensach.vn

Doanh nhân giàu có họ Trần, ngữ khí rất nhã nhặn, khiến Diệp Tử Kiêu không cảm thấy áp lực. Trò chuyện vài câu, Diệp Tử Kiêu không nhịn được, mở miệng hỏi: "Tại sao anh lại tin tưởng tôi?"

Trần tiên sinh cười: "Không phải người trẻ tuổi nào cũng trải qua quá trình từ đỉnh cao rơi xuống đáy vực như cậu."

Diệp Tử Kiêu nghe mà chua chát trong lòng. Im lặng một lúc, anh ta đáp: "Cảm ơn anh, tôi sẽ không làm anh thất vọng."

Tuy "xẻo thịt nuôi hổ", nhưng cùng đường lại có lối thoát, chỉ là con đường phía trước gập ghềnh khúc khuỷu mà thôi.

Nhiều năm sau đó, cuộc đời Diệp Tử Kiêu chỉ còn lại sự theo đuổi và trao đổi tiền bạc, quyền lực và lợi ích. Một thời trẻ tuổi ngông cuồng, tình yêu, thất bại và việc tùy ý theo đuổi giá trị cá nhân đều biến thành nhỏ nhặt không đáng kể cho tới khi Diệp thị hồi sinh.

Diệp Tử Kiêu cũng không ngờ, vài ngày sau đó, vì vị Trần tiên sinh kia, anh ta lại đi gặp Hứa Hủ, cô gái nay trở thành xa không thể chạm tới đối với anh ta. Đây là người phụ nữ nhiều năm sau mỗi khi nhớ đến, trong lòng Diệp Tử Kiêu vẫn khẽ nhói đau.

Buổi chiều ngày thứ Bảy, ánh nắng chan hòa, thành phố Lâm êm ả, trên đường đầy nam thanh nữ tú an nhàn tự tại.

Quý Bạch ngồi một mình trong phòng làm việc trống không lướt web. Bên tay anh là một ly trà và một hộp cơm.

Lão Ngô có chút việc phải đến văn phòng. Nhìn thấy Quý Bạch, ông cười hỏi: "Cậu không ở bên bạn gái à?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đương nhiên muốn ở bên Hứa Hủ. Anh là cảnh sát, lúc có vụ án bận tối mắt tối mũi, hoàn toàn không có thời gian cá nhân. Mấy ngày này thảnh thơi hiếm thấy, anh muốn giữ Hứa Hủ ở bên mình, để có thể thân mật và bồi dưỡng tình cảm. Nhưng Hứa Hủ còn bận hơn anh, ngày cuối tuần cũng chẳng thấy bóng dáng.

Sau khi Lão Ngô ra về, Quý Bạch ngồi một lúc rồi quyết định cầm chìa khóa xe, lái ô tô đến trường cảnh sát tìm Hứa Hủ.

Bây giờ là buổi chiều, ánh nắng rọi qua kẽ lá chiếu xuống khuôn viên trường học sạch sẽ và trang nghiêm. Tòa nhà màu nâu luôn có người qua lại. Quý Bạch dạo một vòng, dễ dàng tìm thấy Hứa Hủ đang vùi đầu làm việc trong một văn phòng nhỏ.

Hôm nay, Hứa Hủ đến trường tham gia một buổi báo cáo chuyên đề theo yêu cầu của giáo sư. Cô đang bận chuẩn bị tài liệu. Quý Bạch đột ngột xuất hiện, Hứa Hủ rất vui mừng, nhưng cô vẫn chau mày nói: “Buổi báo cáo sắp bắt đầu, ít nhất phải kéo dài ba tiếng đồng hồ.”

Quý Bạch thản nhiên ngồi đối diện cô: “Không sao, anh cũng có hứng thú với nội dung báo cáo của trường em nên tiện đường qua xem.”

Anh nói như vậy, Hứa Hủ mặc kệ anh, tiếp tục cắm đầu làm việc.

Quý Bạch cầm tài liệu trên bàn mở ra xem: *Quy hoạch lâu dài về kho dữ liệu tâm lý tội phạm cấp hai và ứng dụng máy tính*. Anh không có hứng thú nên gối hai tay ở thành ghế phía sau, chăm chú ngắm bạn gái.

https://thuviensach.vn

Vì hôm nay tham gia buổi báo cáo chuyên đề của trường nên Hứa Hủ mặc bộ vest đen, càng tôn nước da trắng của cô. Cũng có lẽ ở trong phòng ngột ngạt quá lâu, gương mặt nhỏ nhắn của cô hơi ửng hồng, mái tóc ngắn mềm mại rủ xuống trán, khiến cô có vẻ ngây thơ đáng yêu.

Hứa Hủ đột nhiên ngẩng đầu nhìn Quý Bạch, hai má càng đỏ, cô nhăn mặt nhíu mày: "Anh về trước đi. Anh ở đây làm em phân tâm."

Bị đuổi khỏi văn phòng, Quý Bạch đứng tựa vào thân xe, châm một điếu thuốc. Nhớ đến bộ dạng hơi quẫn bách và không kiên nhẫn của cô, anh mỉm cười, nhưng không có ý định ra về.

Hai người mới chính thức yêu nhau hai tuần, Hứa Hủ đối với anh rất chu đáo và tinh tế, hơn nữa còn nữ tính hơn anh tưởng tượng. Sáng nào cô cũng chuẩn bị đồ ăn cho anh, thời tiết thay đổi nóng lạnh đều nhắc anh chú ý. Lúc thân mật, cô hết sức nhu thuận phối hợp, thậm chí còn chủ động, tuy hiện tại hai người mới chỉ dừng ở giai đoạn ôm hôn.

Cô không làm bộ làm tịch, cũng không nhút nhát. Sự thẳng thắn và chân thành của cô khiến anh cảm động. Hơn nữa nhiều lúc, cô còn định làm hết những việc người bạn trai nên làm. Nghĩ đến đây, ý cười trên khóe miệng Quý Bạch càng sâu hơn.

Nhưng Quý Bạch biết, anh vẫn còn lâu mới thật sự chiếm trọn trái tim Hứa Hủ.

Quý Bạch có bề ngoài trầm ổn, chững chạc. Trên thực tế, trong cốt tủy, anh là người có ham muốn chinh phục rất mạnh. Từ

https://thuviensach.vn

chuyện năm đó rời khỏi Bắc Kinh, một mình đến thành phố Lâm làm việc, cũng có thể nhìn ra tính cách cương quyết và không chịu thua kém ai của anh.

Đàn ông đối với sự nghiệp và phụ nữ không có gì khác biệt.

Anh muốn chinh phục Hứa Hủ.

Sự chinh phục này không phải ở trên đầu điều khiển cô, càng không phải khiến cô mất đi tính độc lập. Anh rất thích tính độc lập của cô, cũng tán thưởng tính cách mạnh mẽ của cô.

Anh chỉ hy vọng, người phụ nữ của anh, sẽ có một ngày cả trái tim và thể xác cô đều si mê anh. Hai người yêu nhau tha thiết, không gì có thể thay thế, đây mới là trạng thái tình yêu lý tưởng. Đối với Hứa Hủ, khao khát chinh phục này càng trở nên mãnh liệt hơn.

Bây giờ tuy Hứa Hủ thích anh, nhưng cô dường như coi tình yêu tương đương công việc và học tập, lên kế hoạch từng bước một, từ từ hòa nhập, vô cùng tỉnh táo và bình thản.

Xem ra, muốn Hứa Hủ yêu anh sâu sắc nồng nàn, anh cần phải tiếp tục "chiến đấu".

Quý Bạch đứng ở bên ngoài tòa nhà một lúc. Sắp đến giờ diễn ra buổi báo cáo chuyên đề, sinh viên đi vào tòa nhà mỗi lúc một đông, trong đó có cả lãnh đạo trường. Quý Bạch cũng quen biết bọn họ. Hàn huyên vài câu, một vị lãnh đạo hỏi: "Hôm nay Quý đội đến đây có việc gì?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đưa mắt nhìn thông báo về buổi chuyên đề dán trên tường, mỉm cười trả lời: “Tôi đến giải quyết công việc, đã làm xong rồi. Thấy ở đây có buổi báo cáo, tôi rất có hứng thú, không biết có tiện dự thính?”

Buổi báo cáo bắt đầu đúng giờ. Hội trường có sức chứa cả trăm người không còn một chỗ trống.

Hứa Hủ tưởng Quý Bạch đã ra về, vì vậy cô chuyên tâm ngồi ở khu vực làm việc chuẩn bị tài liệu. Cô là người đầu tiên lên sân khấu phát biểu. Trước khi buổi chuyên đề bắt đầu, người chủ trì giới thiệu những vị lãnh đạo có mặt. Anh ta xúc động nhấn mạnh tới một lãnh đạo tình cờ được mời đến: “Quý Bạch, đại đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố, xin mọi người hãy dành một tràng vỗ tay hoan nghênh Quý đội.”

Ánh đèn chói lòa, Hứa Hủ vốn không định để ý đến Quý Bạch đang ngồi dưới sân khấu. Nhưng vị trí của anh quá bắt mắt, chính giữa hàng ghế đầu tiên, vừa vặn đối diện cô. Dưới sự theo dõi chăm chú của mọi người, đôi mắt chứa đầy ý cười nhàn nhạt của anh từ đầu đến cuối không rời khỏi gương mặt cô.

Hứa Hủ phát huy tương đối tốt, phát biểu rõ ràng rành mạch. Lúc xuống sân khấu, một đàn em ở bên cạnh nói: “Sư tỷ... chị uống cốc nước đi, đừng căng thẳng quá.”

Hứa Hủ: “Chị không căng thẳng.”

Đàn em liếc qua gương mặt đỏ bừng của cô: “Ừm.”

Khi cuộc báo cáo chuyên đề gần kết thúc, Quý Bạch được mời lên sân khấu, trả lời câu hỏi của sinh viên.

https://thuviensach.vn

Ban đầu, Hứa Hủ cúi xuống không nhìn anh. Nhưng nghe giọng nói trầm thấp vang vang của anh, trả lời ngắn gọn về mấy vấn đề chuyên ngành, khiến cả hội trường vỗ tay ầm ầm, cô không nhịn được liền ngẩng đầu.

Dưới ánh đèn, Quý Bạch vẫn mặc áo phông dài tay đơn giản, nhưng dáng người anh cao lớn nổi bật, thần sắc nghiêm túc, ánh mắt sắc bén. Từ anh tỏa ra khí chất trầm ổn, cương nghị, lạnh lùng, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Ngắm Quý Bạch một lúc, Hứa Hủ quyết định tha thứ cho hành động lấy việc công làm việc tư vừa rồi của anh: dám chòng ghẹo cô trước mặt đám đông.

Mười phút sau khi buổi báo cáo kết thúc, Hứa Hủ lên xe ô tô của Quý Bạch.

Tối nay, Triệu Hàn và bạn gái tổ chức lễ đính hôn ở một khách sạn, mời đồng nghiệp thân thiết ở cục cảnh sát tham dự.

Bởi vì buổi tiệc đính hôn còn có đồng nghiệp thuộc phòng ban khác, để tránh bị nghi ngờ, sau khi đỗ xe, Hứa Hủ lên khách sạn trước. Nhìn cô xách một cái túi khá lớn, Quý Bạch hỏi: “Em không để trên xe à?”

Hứa Hủ lắc đầu: “Em phải thay quần áo.”

Bộ vest đen cô mặc trên người đúng là không thích hợp, Quý Bạch cũng không bận tâm. Anh ngồi trên xe một lát rồi chậm rãi đi vào bên trong.

https://thuviensach.vn

Tiệc đính hôn tổ chức ở vườn hoa ngoài trời trong khuôn viên khách sạn, đèn sáng trưng. Vườn hoa lúc này rất đông người, toàn là nam thanh nữ tú, quần là áo lượt. Quý Bạch đứng ở cửa ra vào một lúc, vẫn không nhìn thấy Hứa Hủ. Đúng lúc đó, đám Đại Hồ và Lão Ngô ngồi ở dãy ghế tựa bãi biển vẫy tay gọi anh: "Sếp, bên này."

Quý Bạch vừa đi đến ngồi xuống, Đại Hồ huých tay vào cánh tay anh, nói nhỏ: "Cô ấy mặc váy kìa."

Ấn tượng ban đầu Hứa Hủ để lại cho mọi người là không chú trọng đến cách ăn mặc trang điểm. Lúc đi làm, cô luôn diện bộ vest áo sơ mi không thay đổi, ngoài giờ làm việc cô thường mặc đồ thể thao. Ngoài ra, cô không bao giờ dùng son phấn, thêm vào đó là vẻ mặt lãnh đạm nên trông cô càng mộc mạc tẻ nhạt.

Trên thực tế, Hứa Hủ tương đối coi trọng vấn đề ăn mặc. Chỉ có điều, cô luôn quán triệt phong cách mà cô cho là thích hợp với bản thân. Ví dụ, Hứa Hủ sẽ mua bộ váy ngủ trưởng thành đẹp đẽ, vừa thoải mái vừa gợi cảm, cũng rất nữ tính. Về quần áo thể thao, Hứa Hủ cũng tương đối cầu kỳ. Cô luôn chọn sản phẩm có chất liệu nhẹ, thoáng khí, phòng nước, nhanh khô, thuộc loại có hàm lượng kỹ thuật trong mặt hàng thể thao. Chỉ là đồ thể thao không có nhiều kiểu dáng đa dạng và màu sắc rực rỡ.

Lúc đi làm, Hứa Hủ cố tình ăn mặc nghiêm túc già dặn. Bởi vì người cảnh sát nhân dân luôn có hình tượng uy nghiêm, trưởng thành, đáng tin cậy, hơn nữa, cô biết rõ ngoại hình của cô nhỏ bé non nớt, khó có thể khiến người dân tin tưởng. Vì vậy, cô chỉ có thể bù đắp từ phương diện quần áo.

https://thuviensach.vn

Bình thường, Hứa Hủ không mặc váy, là để đi lại hành động tiện lợi. Thật ra, ở nhà cô có mười mấy bộ váy, đều là Hứa Tuyển nổi hứng mua, đủ thỏa mãn nhu cầu thưởng thức và chức năng của các loại hoạt động tiệc tùng.

Ví dụ như lúc này, Hứa Hủ diện bộ váy dài ren hoa văn màu đen hở lưng cổ khoét chữ V rộng, đi đôi xăng đan gót nhỏ màu đen. Cô bình thản đứng ở khu vực đồ uống uống nước.

Thật ra buổi tiệc tối nay xuất hiện rất nhiều cô gái trẻ trung, cao ráo xinh đẹp, bộ váy của Hứa Hủ không mấy bắt mắt.

Nhưng đã có rất nhiều người để ý đến cô.

Hứa Hủ có làn da vừa trắng vừa mỏng. Dưới ánh đèn mờ mờ, bộ váy đen càng tôn nước da trắng nõn của cô. Bộ váy có thiết kế vừa phóng khoáng vừa bạo dạn, tuy có ren hoa văn nhưng cả tấm lưng trắng ngần vẫn nửa ẩn nửa hiện, rõ ràng không hở nhiều, vậy mà trông Hứa Hủ còn nóng bỏng hơn cả mấy cô gái yểu điệu thục nữ kia.

Bộ váy này là sản phẩm của một nhãn hiệu xa xỉ do Hứa Tuyển mua. Anh còn đặc biệt tìm người sửa lại phần eo và cắt ngắn gấu váy nên Hứa Hủ mặc rất ôm thân. Tuy dáng người cô nhỏ bé nhưng ngực ra ngực, eo ra eo, mông ra mông, đường cong đẹp đẽ hoàn toàn bộc lộ rõ trong bộ váy.

Đại Hồ "chậc chậc" vài tiếng. Anh ta không nói mà cầm ly rượu mời Quý Bạch.

Quý Bạch vốn ngắm Hứa Hủ đến thất thần. Lúc này, anh mới mỉm cười, chạm cốc với Đại Hồ. Anh chậm rãi uống rượu, nhưng ánh

https://thuviensach.vn

mắt từ đầu đến cuối lặng lẽ bám theo thân hình mềm mại của cô gái nhỏ.

Không ngờ cô dám mặc đồ kiểu này.

Khách tham dự tiệc đính hôn có bạn học của Triệu Hàn và bạn bè người thân nhà gái. Vườn hoa ngoài trời chìm trong ánh nước lung linh, ngọn đèn dịu dàng, đâu đâu cũng có người.

Quý Bạch, Đại Hồ và vài người có tuổi ngồi ở một góc vừa ăn uống vừa trò chuyện. Thỉnh thoảng lại có người đến hàn huyên, nhưng chỗ đó tương đối yên tĩnh thư thái.

Hứa Hủ chỉ đứng một lúc liền bị vợ chưa cưới của Triệu Hàn là Mạn Mạn kéo đi ngồi cùng đám bạn thân của cô. Một lúc sau, Mạn Mạn lại lôi Hứa Hủ đi lấy đồ ăn.

Tối nay không phải tiệc đính hôn truyền thống, mà là tiệc tự chọn theo phương thức mở. Nhà ăn cũng ở cùng một tầng, mở cửa thông ra vườn hoa. Hai người cầm đĩa chọn thức ăn, rồi đến khu vực nướng đồ ở một góc. Bây giờ là mùa hè, rất ít người ăn đồ nướng, anh chàng đầu bếp mặc áo trắng, đội mũ cao, chắp hai tay sau lưng, nhàn rỗi mỉm cười với hai cô gái.

Mạn Mạn lẩm bẩm: “Triệu Hàn thích ăn mực nướng nhất.” Nói xong, cô bắt đầu chọn thực phẩm.

Hứa Hủ đứng bên cạnh ngó nghiêng một lúc, cô ngẩng đầu nói với đầu bếp: “Tôi có thể dùng dụng cụ và nguyên liệu tự nướng không?”

https://thuviensach.vn

Cán bộ của các Chi cục cảnh sát lần lượt đến chạm cốc, Quý Bạch uống với bọn họ, lại trò chuyện vài câu. Khi bọn họ đi chỗ khác, Quý Bạch ngẩng đầu, phát hiện Hứa Hủ không ngồi ở vị trí. Khả năng quan sát của người cảnh sát hình sự đương nhiên không tầm thường. Quý Bạch đảo mắt một vòng, liền phát hiện hình bóng nhỏ bé đang ở phòng ăn bên cạnh vườn hoa.

Có điều... cô đang nướng đồ ăn?

Cách bức tường kính trong suốt, bóng cây vây quanh nhà ăn, ngọn đèn vàng sáng rực, đồ ăn ngon bày la liệt.

Hứa Hủ cúi đầu đứng trước tấm vỉ sắt nướng thịt màu đen, thần sắc rất tập trung, hai tay cô không ngừng bận rộn. Cô mặc chiếc áo trắng rất rộng từ bao giờ, đầu cô xuất hiện một chiếc mũ đội lệch. Còn người đầu bếp thực sự và bạn gái của Triệu Hàn tươi cười đứng một bên, nhìn Hứa Hủ nướng đồ.

Lúc này, Đại Hồ nói: “Em đi lấy ít đồ cứng lót dạ, anh có cần không?”

Ý cười trên khóe miệng Quý Bạch sâu hơn: “Để lát nữa.”

Một lúc sau, anh quả nhiên thấy Hứa Hủ cởi bộ đồ đầu bếp, cầm đĩa thức ăn cùng Mạn Mạn chậm rãi tiến về phía anh.

Bàn này gồm toàn người quen như Lão Ngô, Triệu Hàn... Bọn họ đều biết chuyện của Quý Bạch và Hứa Hủ, chỉ là không ai trực tiếp vạch trần. Đại Hồ còn giả bộ kéo ghế, đặt giữa anh ta và Quý Bạch: “Hứa Hủ, ngồi ở đây này.”

https://thuviensach.vn

Đám đàn ông đều cười cười, Quý Bạch cũng cười, anh thoải mái tựa vào thành ghế phía sau, nhìn chằm chằm cô gái bé nhỏ của mình.

Hứa Hủ nghiêm chỉnh chấp hành nguyên tắc "giữ bí mật". Cô bình thản ngồi xuống cạnh Quý Bạch, đặt đĩa thức ăn lên bàn nhưng không bảo anh ăn.

Mạn Mạn cười tươi: "Hứa Hủ tự tay nướng đấy. Mọi người nếm thử đi, còn ngon hơn đầu bếp chính cống."

Mọi người đều ngoảnh đầu nhìn, đúng là miếng thịt vàng ươm, màu sắc tươi ngon, tỏa mùi thơm điếc mũi.

Quý Bạch hết nhìn đĩa thức ăn, lại nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu ở bên cạnh... Món ăn quả nhiên rất thu hút, khiến anh có một cảm giác khoan khoái dễ chịu khó diễn tả.

Nhưng Quý Bạch vẫn chưa động đũa, Đại Hồ đã nhanh tay dùng dĩa cắm một miếng bít tết bỏ vào miệng, vẻ mặt anh ta hơi ngây ngất: "Hứa Hủ, cô đi học nấu ăn phải không? Ngon quá!"

Thật ra Hứa Hủ không có tài năng bẩm sinh về khoản nấu nướng. Cô chỉ là có tính tỉ mỉ nhẫn nại, xem một lượt sách dạy nấu ăn nên làm đâu ra đấy. Hơn nữa, đồ cô vừa nướng đều là món Quý Bạch thích ăn, do đó trước đây cô từng bỏ công nghiên cứu.

Khi thấy Đại Hồ lại cắm miếng sườn to nhất bỏ vào miệng, lông mày Hứa Hủ động nhẹ. Lúc này, Triệu Hàn cũng gắp một miếng, hết lời khen ngợi.

Quý Bạch và Hứa Hủ đưa mắt nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ vừa định nói, Quý Bạch đã kéo dĩa thức ăn đến trước mặt anh, nửa cười nửa không nói: “Cô ấy nướng cho các chú ăn đấy à?”

Mọi người đều cười ồ, mặt Hứa Hủ nóng ran. Quý Bạch cầm đũa bắt đầu thưởng thức mỹ vị, một tay anh thò xuống gầm bàn, lặng lẽ nắm tay Hứa Hủ.

Sau đó lãnh đạo kêu Quý Bạch đi nói chuyện, mãi cũng không quay về. Mạn Mạn lại kéo Hứa Hủ đến bàn của cô. Hứa Hủ ngồi một lát, nghe các cô gái bàn về đồ mỹ phẩm và tán gẫu. Cảm thấy vô vị, cô liền cầm cốc nước, đứng dậy đi dạo quanh vườn hoa.

Phía trước có một hồ nước lấp lánh, Hứa Hủ đi về bên đó, bắt gặp mấy cô gái trẻ, đứng bên hồ nói chuyện. Người mặc bộ váy dài màu đỏ, có nụ cười xinh đẹp chính là Diêu Mông.

Buổi tối hôm bị Quý Bạch cự tuyệt, Diêu Mông đứng trong mưa một lúc lâu. Về đến thành phố Lâm, cô bị cảm nặng. Có lẽ do tinh thần và thể xác đều kiệt quệ, cô khật khừ mãi không đỡ. Vì vậy, Diêu Mông xin nghỉ ốm, tuần sau mới bắt đầu đi làm. Hôm nay, cô đến đây dự lễ đính hôn của Triệu Hàn.

Nhìn thấy Hứa Hủ cách đó không xa, một cô gái làm việc ở phòng hồ sơ nói nhỏ với Diêu Mông: “Nghe nói Hứa Hủ và Quý Bạch yêu nhau? Là thật hay giả thế? Sao tôi chẳng nhận ra gì cả.”

Diêu Mông quan sát bộ váy của Hứa Hủ, trong lòng âm thầm co rút, lồng ngực hơi tắc nghẽn. Cô cười đáp: “Tôi không rõ.”

Các cô gái trò chuyện với Hứa Hủ vài câu rồi đi chỗ khác. Vì Diêu Mông xin nghỉ ốm nên người của đội cảnh sát hình sự không

https://thuviensach.vn

chú ý. Bây giờ thấy sắc mặt Diêu Mông vẫn còn nhợt nhạt, Hứa Hủ cất giọng đầy quan tâm: “Bạn đã đỡ chưa?”

Diêu Mông thật sự không muốn nói chuyện với Hứa Hủ, cô nhìn chằm chằm xuống mặt nước, cười cười: “Không sao rồi.”

Hứa Hủ ngẩn người. Nụ cười của Diêu Mông rất nhạt, tựa hồ chỉ thoáng qua, nhưng cô nhạy bén bắt được, trong nụ cười đó ẩn giấu nhiều tâm tình, có chút bi thương, có tự giễu, còn có cả mỉa mai và chán ghét.

Hai người đều im lặng. Sau đó, Diêu Mông không nhìn Hứa Hủ, quay người bỏ đi mất.

Hứa Hủ đứng yên tại chỗ một lúc, điện thoại di động tít tít, là tin nhắn của Quý Bạch: “Về thôi.”

Hứa Hủ nhắn lại: “Vâng.”

Xe ô tô chuyển bánh trong đêm tối tĩnh mịch, Quý Bạch có tâm trạng vui vẻ, anh thỉnh thoảng lại liếc cô gái nhỏ ngồi bên cạnh, khóe miệng để lộ ý cười nhàn nhạt.

Một lúc sau, Hứa Hủ hỏi: “Anh từng từ chối Diêu Mông?”

Quý Bạch tập trung lái xe, trả lời: “Ừ.”

Hứa Hủ không hỏi gì thêm.

Đến khu chung cư nhà Hứa Hủ, xung quanh yên tĩnh không một bóng người. Hứa Hủ mỉm cười ngoảnh đầu nhìn Quý Bạch, thản nhiên chờ đợi nụ hôn tạm biệt.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch phì cười, một tay đặt lên thành ghế sau lưng Hứa Hủ, một tay nâng cằm cô, phủ môi xuống.

Đây là nụ hôn ngọt ngào như thường lệ. Tuy nhiên, khi khóe mắt Quý Bạch vô tình chạm phải bờ vai trần mảnh mai trắng nõn của Hứa Hủ và đường nét đẹp đẽ ẩn hiện ở sau lưng, dục vọng bị cảnh xuân sắc này khiêu khích suốt buổi tối lại cuộn trào khó có thể chịu đựng.

Nụ hôn của Quý Bạch từ từ di chuyển dọc theo gương mặt Hứa Hủ, trượt xuống cổ cô, anh nói khẽ: "Hứa Hủ, ngồi lên người anh."

Hứa Hủ rụt cổ về phía sau, né tránh môi lưỡi nóng bỏng của Quý Bạch.

Nếu ở phương diện khác, Hứa Hủ có thể coi là thông minh, nhưng trong lĩnh vực quan hệ nam nữ, cô thật sự đơn thuần như không thể đơn thuần hơn.

Mỗi lần cùng Quý Bạch ôm hôn, tim cô luôn đập thình thịch, mặt cũng nóng ran, mặc dù bề ngoài cô vẫn tỏ ra thản nhiên và bình tĩnh. Có lẽ Quý Bạch không hoàn toàn thỏa mãn về mức độ thân mật của hai người trong thời gian này, nhưng đối với Hứa Hủ, cô đã rất mãn nguyện và vui vẻ.

Yêu cầu vừa rồi của Quý Bạch, rõ ràng mang màu sắc tình dục, có nghĩa hai người sẽ xảy ra sự đụng chạm thân thể càng thân mật hơn, không còn ở mức độ hôn nhau. Điều này đương nhiên khiến Hứa Hủ cảm thấy căng thẳng và do dự.

Vẻ ngượng ngùng và quẫn bách của Hứa Hủ không lọt qua mắt Quý Bạch. Anh vẫn ôm người cô kéo về vị trí giữa hai ghế ngồi.

https://thuviensach.vn

Anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt thích thú. Vài giây sau, Hứa Hủ đỏ bừng mặt, thần sắc lộ vẻ kiên quyết: "Được."

Trong không gian chật hẹp, Hứa Hủ ngồi trên đùi Quý Bạch, vòng hai tay ôm cổ anh, ngẩng mặt hôn anh. Cảm nhận được thân thể mềm mại của cô dính chặt vào người mình, mọi giác quan của Quý Bạch hoàn toàn tan chảy. Nụ hôn của anh ngày càng nóng bỏng, bàn tay lớn vốn đang đặt ở thắt lưng Hứa Hủ, lặng lẽ di chuyển theo đường cong mềm mại, lướt lên bầu ngực căng tròn của cô.

Vừa chạm vào đỉnh đồi mềm mại đầy tính đàn hồi đó, Quý Bạch liền cảm thấy Hứa Hủ cứng đờ người, cô lập tức vỗ vào bàn tay không an phận của anh: "Anh đừng có được voi đòi tiên."

Quý Bạch mỉm cười, dùng sức ôm chặt Hứa Hủ vào lòng. Anh hôn lên môi cô, sau đó hôn một đường xuống cổ và bờ vai trần nõn nà. Hứa Hủ đỏ bừng mặt, nhắm nghiền hai mắt, cặp lông mi của cô hơi run rẩy. Quý Bạch hôn một lúc, lại âm thầm đặt tay lên ngực cô.

Khi mở cửa xuống xe, bộ váy của Hứa Hủ xộc xệch, hai má cô đỏ bừng. Quý Bạch cũng hơi đỏ mặt, anh vui vẻ ôm Hứa Hủ đi về phía tòa chung cư.

Mới đi vài bước, Quý Bạch vô tình bắt gặp một chiếc xe BMW màu đen đỗ cách chỗ hai người khoảng mười mét.

Hứa Hủ cũng nhìn thấy xe ô tô, cô trầm mặc không lên tiếng.

Quý Bạch hỏi nhỏ: "Có cần anh đi cùng không?"

Hứa Hủ trả lời: "Không cần, anh về trước đi."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch gật đầu, buông người Hứa Hủ rồi lên xe ô tô. Nhưng anh không nổ máy, mà thò tay vào túi tìm thuốc lá. Sờ phải kẹo cao su Hứa Hủ để sẵn trong túi, anh mỉm cười, ngậm một viên, lặng lẽ quan sát Hứa Hủ ở bên ngoài.

Cửa sau chiếc BMW mở ra, Diệp Tử Kiêu xuống xe.

Gặp lại Diệp Tử Kiêu, Hứa Hủ chỉ mỉm cười, chờ anh ta mở miệng.

Diệp Tử Kiêu cúi đầu quan sát Hứa Hủ.

Nhìn cô trong bộ dạng đầy nữ tính, nhìn vào đôi mắt bình tĩnh nhưng rạng ngời của cô, Diệp Tử Kiêu thấy vui mừng thay cô, nhưng cũng hơi buồn bã. Mặc dù cảm giác này chỉ thoáng qua, nhưng khi thốt ra miệng, ngữ khí của anh ta trở nên ôn hòa và bình thản: "Gần đây em có khỏe không?"

Hứa Hủ gật đầu: "Anh thì sao?"

Diệp Tử Kiêu trả lời: "Tôi cũng rất khỏe." Khỏe như không thể khỏe hơn.

Yên lặng vài giây, Diệp Tử Kiêu mỉm cười: "Sắp tới, hai nước Trung Miến có hành động liên kết tấn công tội phạm vượt biên giới đúng không?"

Hứa Hủ trầm mặc. Cô cũng nghe nói đến vụ này, Bộ công an có kế hoạch liên kết với phía Miến Điện, truy bắt những kẻ có liên quan đến tập đoàn tội phạm "anh Lỗ". Tuy nhiên, cô không thể tiết lộ với Diệp Tử Kiêu.

https://thuviensach.vn

Diệp Tử Kiêu nói tiếp: “Gần đây, tôi tiến hành hợp tác với một doanh nhân có mối quan hệ rộng ở Đông Nam Á. Anh ta là một doanh nhân yêu nước, xuất thân từ giới hắc đạo, cũng có bạn bè ở Miến Điện. Anh ta biết được một số manh mối liên quan đến vụ án của bên em, nhưng bản thân anh ta không tiện ra mặt. Vì vậy, anh ta nhờ tôi chuyển lời đến cảnh sát.”

* * *

Câu chuyện nhỏ số 1: Đại mạo hiểm hay nói thật

Trong buổi lễ đính hôn của Triệu Hàn, Hứa Hủ bị Mạn Mạn kéo đi chơi trò “Đại mạo hiểm hay nói thật”.

Hứa Hủ chưa từng chơi trò này, nghe nói người thua có thể lựa chọn nói thật lòng, Hứa Hủ thở phào nhẹ nhõm. Nói thật lòng là chuyện đơn giản nhất còn gì.

Cách chơi là rút lá bài, bài của ai nhỏ nhất, người đó sẽ bị phạt. Đối với trò chơi không cần vận dụng đầu óc và kỹ thuật kiểu này, Hứa Hủ chẳng hề chiếm ưu thế, cô nhanh chóng thua ở vòng đầu tiên.

Một cậu thanh niên hỏi: “Nụ hôn đầu của chị vào lúc nào?”

Mười ngày trước... Là cô gái lớn tuổi nhất ở đây, Hứa Hủ không muốn nói thật, lặng lẽ cầm cốc rượu chịu phạt.

Một lúc sau lại thua, một cô gái mặt mũi hiền lành đưa ra câu hỏi. Hứa Hủ tưởng có thể dễ dàng vượt qua, ai ngờ câu hỏi còn “ác chiến” hơn: “Lúc làm tình chị thích tư thế nào?”

https://thuviensach.vn

Khụ, khụ, khụ. Tuy chưa có kinh nghiệm, nhưng không có nghĩa Hứa Hủ không có sở thích. Cô thích "giao lưu" chính diện, kết hợp bằng cả thể xác và linh hồn, hai người chân thành mặt đối mặt.

Tất nhiên, Hứa Hủ không trả lời, lại bị phạt uống rượu.

Lần thứ ba: "Chị thích bộ phận nào nhất trên thân thể đàn ông."

Hứa Hủ liếc Quý Bạch ngồi cách đó không xa, phát hiện câu trả lời là "thắt lưng"... Cô lại uống một ly rượu. Hứa Hủ không ngờ cũng có ngày, nói thật lại trở thành chuyện khó khăn với cô đến vậy.

Sau khi chơi mấy vòng, bên cạnh Hứa Hủ đột nhiên xuất hiện một luồng khí nóng. Quý Bạch ngồi xuống, mỉm cười hỏi mọi người: "Đang chơi gì vậy?"

Mạn Mạn tố cáo: "Hứa Hủ chẳng thú vị một chút nào, hỏi câu gì chị ấy cũng không trả lời." Mạn Mạn kể hết mấy câu hỏi mà Hứa Hủ không chịu trả lời cho Quý Bạch nghe.

Quý Bạch cười cười, liếc Hứa Hủ một cái, đứng dậy đi mất.

Sau này hai người có quan hệ thân mật, Quý Bạch mấy lần hỏi Hứa Hủ về tư thế và bộ phận trên người anh... Nhưng Hứa Hủ đều lặng thinh.

Mấy năm sau, hai người kết hôn. Họ đi hưởng tuần trăng mật tại một hòn đảo nhỏ ở nước ngoài. Trong đêm dài dằng dẵng, gió biển mát rượi. Quý Bạch ôm Hứa Hủ ngồi trên ghế bãi biển, đột nhiên nhớ tới chuyện năm xưa, anh nói nhỏ: "Tân hôn vui vẻ, chúng ta chơi trò "đại mạo hiểm hay nói thật" đi."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ mỉm cười: "Anh vẫn nhớ đến chuyện đó?"

Quý Bạch đáp: "Tất nhiên, nếu em muốn chọn "đại mạo hiểm", anh cũng rất hoan nghênh."

Câu chuyện nhỏ số 2: Trần Bắc Nghiêu

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện điện thoại với Diệp Tử Kiêu, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, liền bắt gặp Mộ Thiện đang ngồi ở ghế sofa, nhìn anh chăm chú.

Anh ngồi xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc dài của cô: "Em muốn hỏi anh điều gì?"

Mộ Thiện nói: "Tại sao lần này anh lại nhúng tay vào chuyện của cảnh sát ở thành phố Lâm?"

Trần Bắc Nghiêu từ tốn trả lời: "Trung Quốc và Miến Điện liên kết tấn công tội phạm, Quý Bạch là cảnh sát nổi tiếng toàn quốc, lại từng tham gia vụ án, tính cậu ta tương đối cố chấp, chắc chắn cậu ta sẽ đi Miến Điện."

"Sau đó thì sao?"

"Vì vậy anh nhờ Diệp Tử Kiêu chuyển lời đến cảnh sát thành phố Lâm, cũng chính là chuyển lời đến Quý Bạch. Tình hình ở Miến Điện tương đối phức tạp, có lẽ bọn họ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm không thể lường trước. Anh cung cấp manh mối cho Quý Bạch, cậu ta sẽ càng có cơ hội sống sót."

https://thuviensach.vn

Mộ Thiện giật mình: "Tại sao anh lại giúp Quý Bạch? Cậu ta là người thế nào?"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Vợ chồng Diệp Vi Nông có ơn với chúng ta." Ngừng vài giây, anh nói tiếp: "Bố Tuần Vực trước đây là cấp dưới của nhà họ Quý. Sự nghiệp chính trị của anh ấy bây giờ vẫn phải dựa vào sự ủng hộ của Quý gia. Anh là bạn của Tuần Vực, anh giúp Quý Bạch, một khi tin tức truyền đi Bắc Kinh, cũng coi như giúp Tuần Vực."

* * *

"Nếu nhập cảnh vào Miến Điện, nhớ để ý đến Trăn vàng." Đây là nguyên văn câu Diệp Tử Kiêu nói với Hứa Hủ.

Trăn vàng là một loài mãnh xà cực lớn của Miến Điện. Thân hình của nó rất to lớn, hoa văn sặc sỡ, hung dữ.

Căn cứ vào cách dùng từ và đặt câu, Hứa Hủ cho rằng câu này đề cập đến đối tượng là "Trăn vàng", nhưng chỉ là một lời nhắc nhở đề phòng trước tai họa, không có phương hướng rõ ràng, do đó về cơ bản có độ tin cậy nhất định.

Tất nhiên, "Trăn vàng" cũng có thể là biệt hiệu của một cá nhân hay tổ chức nào đó. Nhưng tin tức giữa hai nước Trung Miến tương đối ít ỏi, Hứa Hủ tìm kiếm trong kho tư liệu của cảnh sát mà không có thu hoạch.

Quý Bạch lập tức báo cáo thông tin này lên cấp trên. Văn phòng cảnh sát ở biên giới Miến Điện nhanh chóng nhắn về, bọn họ cũng không rõ.

https://thuviensach.vn

Chiều ngày thứ hai, trời trong nắng ấm, Hứa Hủ ngồi ở văn phòng xem tài liệu. Đột nhiên có điện thoại gọi tới, là cục trưởng triệu kiến cô.

Sắc mặt cục trưởng tương đối nặng nề và nghiêm túc. Ông đưa một tập hồ sơ đến trước mặt Hứa Hủ. Hứa Hủ cầm lên xem, là chỉ thị "thành lập tổ chuyên án tấn công tập đoàn tội phạm Trung Miến" của bộ công an.

"Anh Lỗ, tên thật Triệu Hiểu Lỗ, là người Cáp Nhĩ Tân vùng đông bắc." Cục trưởng cất giọng nghiêm nghị: "Theo nguồn tin mới nhất, cô ta không chỉ điều khiển nhiều băng nhóm buôn bán người trong nước, mà còn nhiều lần bán phụ nữ Miến Điện sang vùng duyên hải Quảng Đông, tổ chức hoạt động mại dâm. Ngoài ra, tập đoàn tội phạm của cô ta còn có liên quan đến hoạt động vận chuyển ma túy và vũ khí ở khu vực biên giới. Chúng ta phải kiên quyết loại bỏ ung nhọt này."

Hứa Hủ đã đoán ra dụng ý của cục trưởng khi ông gọi cô đến văn phòng, cô hơi bất ngờ: "Tôi cũng tham gia sao?"

Cục trưởng gật đầu: "Vụ này vốn không đến lượt cô. Nhưng lần trước cô và Diêu Mông chịu trách nhiệm hộ tống người bị hại, hai cô từng tiếp xúc với "anh Lỗ" ở cự ly gần. Bộ công an điểm danh một trong hai cô tham gia tổ chuyên án." Cục trưởng chau mày: "Diêu Mông xin nghỉ ốm đến bây giờ. Tôi cũng đã tìm cô bé đó nói chuyện, nhưng Diêu Mông cho biết, điều kiện sức khỏe không cho phép đi công tác nước ngoài. Hơn nữa, lần trước Diêu Mông để xảy ra sơ suất. Ngẫm đi nghĩ lại, chỉ có cô là thích hợp. Cô đi cũng có ích lợi, "anh Lỗ" là phụ nữ, có nữ cảnh sát tham gia phá

https://thuviensach.vn

án, sẽ càng toàn diện hơn. Ngoài ra khi bắt "anh Lỗ", rất có khả năng chúng ta sẽ giải cứu được nhiều nạn nhân. Cô là chuyên gia tâm lý, có thể an ủi người bị hại."

Hứa Hủ gật đầu hiểu ý.

Bắt gặp thần sắc không xao động của Hứa Hủ, cục trưởng cười cười: "Thế nào? Có dám ra nước ngoài bắt tội phạm không?"

Hứa Hủ trả lời: "Dám ạ."

Cục trưởng mỉm cười: "Tốt! Nhưng cô yên tâm đi, tôi đã nói qua với người phụ trách tổ chuyên án, cô là cảnh sát thực tập, lại là phụ nữ, họ sẽ không bố trí công việc ở tuyến đầu cho cô. Cô chỉ đi theo, phụ trách phần hồ sơ giấy tờ và chi viện hậu phương. Tuy nhiên, cục chúng ta chỉ cử một mình cô đi. Cô sẽ đại diện cho cả cục cảnh sát thành phố Lâm, cô có lòng tin hoàn thành tốt nhiệm vụ không?"

Hứa Hủ trả lời dứt khoát: "Tôi bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ."

Rời khỏi văn phòng cục trưởng, vừa đi đến cửa phòng đội cảnh sát hình sự, Hứa Hủ liền nhìn thấy Quý Bạch và cục phó đi ra ngoài. Hai người cầm tập tài liệu, vẻ mặt nghiêm trang.

Lúc hai người lướt qua nhau, Quý Bạch không liếc ngang liếc dọc, nhưng đáy mắt anh vẫn vụt qua ý cười như có như không.

Nhìn thấy anh, trong lòng Hứa Hủ thấp thoáng niềm vui. Đi vào văn phòng ngồi xuống, cô mới chợt nhớ ra chuyện đi công tác Miến Điện. Buổi tối báo cho Quý Bạch sau vậy.

Sắp hết giờ làm việc, đội cảnh sát hình sự mở cuộc họp đầu tuần.

https://thuviensach.vn

Mọi người báo cáo công việc đang phụ trách, Quý Bạch ngồi ở vị trí trên cùng, sắc mặt nghiêm túc, thỉnh thoảng anh hỏi một câu, đề xuất ý kiến. Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân, cục phó phụ trách mảng hình sự cùng cục trưởng đi vào.

Mọi người đều đứng dậy nghênh đón. Cục trưởng cười nói: "Các đồng chí cứ ngồi đi. Tôi muốn đích thân tuyên bố tin tức." Ông nhìn Hứa Hủ bằng ánh mắt tán thưởng: "Cục chúng ta đã quyết định cử Hứa Hủ đi Miến Điện tham gia hành động liên kết tấn công tội phạm. Đây là sự tín nhiệm của công an tỉnh đối với đội cảnh sát hình sự nói riêng và cục cảnh sát nói chung."

Cục trưởng vừa dứt lời, Triệu Hàn liền nhận tài liệu trong tay Cục phó, phát cho mọi người. Ở hàng cuối cùng trên tài liệu xuất hiện tên Hứa Hủ.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ. Nhưng ngay sau đó, bọn họ mỉm cười, vỗ tay chúc mừng và nói những lời khích lệ Hứa Hủ. Lão Ngô và Đại Hồ còn quay sang nhìn Quý Bạch.

Hứa Hủ lập tức đứng dậy, hứa sẽ cố gắng hết sức, không phụ lòng mong đợi của mọi người. Trong không khí sôi nổi, cô vô thức đưa mắt về phía Quý Bạch.

Trên gương mặt Quý Bạch vẫn là nụ cười ôn hòa, đôi mắt đen của anh lặng lẽ nhìn cô chăm chú. Hứa Hủ không đoán ra anh đang nghĩ gì.

Cục trưởng rời khỏi đội cảnh sát hình sự, vừa về văn phòng ngồi xuống, Quý Bạch đã đến gõ cửa.

"Cục trưởng, tại sao tôi không có tên trong tổ hành động?"

https://thuviensach.vn

Cục trưởng hơi ngập ngừng.

Hành động lần này là chỉ thị của cấp trên, vì vậy ông không trưng cầu ý kiến của Quý Bạch, mà trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh xuống đội cảnh sát hình sự và cá nhân Hứa Hủ. Bây giờ Quý Bạch tìm đến tận nơi, ông mới chợt nhớ ra hai người đang yêu nhau.

Từ trước đến nay, cục trưởng luôn là người công tư phân minh, lúc quyết định sẽ không nghĩ đến nhân tố không liên quan. Nhưng không để Quý Bạch tham gia, đúng là vì nguyên nhân khác.

"Chuyện này cậu khỏi cần băn khoăn. Năng lực phá án của cậu đúng là rất xuất sắc, lúc tổ chuyên án thảo luận danh sách thành viên, cậu cũng được đề cử." Nói đến đây, cục trưởng lập tức chuyển đề tài: "Khi cậu mới gia nhập đội cảnh sát hình sự, tôi đã hứa với gia đình cậu, tuy công việc khó tránh khỏi rủi ro, nhưng tôi sẽ không cử cậu đi những nơi nguy hiểm. Về điều này, năm đó cậu cũng đã đồng ý. Chuyến đi Miến Điện lần này, tuy có sự hợp tác của nước bạn, chắc sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng dù sao nơi đó cũng là khu vực chiến loạn. Tôi nghĩ, người nhà cậu sẽ không đồng ý để cậu đi."

Quý Bạch không lên tiếng.

Anh đến tìm cục trưởng, thật ra không hoàn toàn vì Hứa Hủ. Đúng như cục trưởng nói, năng lực điều tra truy bắt tội phạm của anh thuộc hạng hàng đầu cả nước, anh rất thích hợp tham gia hành động lần này. Hơn nữa, "anh Lỗ" trốn thoát ngay trong cuộc vây bắt do anh phụ trách. Cũng giống như đa số cảnh sát hình sự có khí phách khác, Quý Bạch muốn chính tay bắt ả quy án.

https://thuviensach.vn

Nhưng thái độ của cục trưởng rất kiên quyết, có lẽ sự việc này đã truyền về Bắc Kinh, rất khó thay đổi.

Buổi tối, Quý Bạch tiễn Hứa Hủ đến khu chung cư nhà cô, Hứa Hủ mỉm cười: "Tạm biệt."

Hứa Hủ vừa quay người, Quý Bạch liền kéo tay cô, ngẩng đầu dõi mắt về phía cầu thang: "Anh còn chưa đi tham quan nhà em lần nào."

Quý Bạch tất nhiên không phải vì mục đích tham quan, bởi anh có thể đoán ra nhà bạn gái rất sạch sẽ và dễ chịu. Sau khi lượn một vòng gọi là lấy lệ, Quý Bạch liền kéo Hứa Hủ ngồi xuống ghế sofa.

Sau đó, anh bế cô ngồi lên đùi anh và bắt đầu hôn say đắm.

Vụ đi Miến Điện, Quý Bạch không quá để tâm. Cảnh sát hình sự vì vụ án đi công tác là chuyện bình thường, hơn nữa lần này Hứa Hủ chỉ làm công việc hậu cần, độ nguy hiểm không cao. Cả hai đều là người đặt công việc lên hàng đầu, tính cách dứt khoát, nên không có thái độ bịn rịn lưu luyến khi phải chia tay.

Mặc dù vậy, sau khi hôn một lúc, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô gái nhỏ ở trong lòng, ngửi mùi hương dìu dịu trên thân thể cô, Quý Bạch càng không muốn buông tay. Anh thì thầm vào tai cô: "Có muốn anh cùng đi Miến Điện không?"

Hứa Hủ thẳng thắn đáp: "Sao cũng được."

Tuy câu trả lời phù hợp với tính cách của Hứa Hủ, cũng phù hợp với tình hình thực tế. Bởi nếu có đi, anh cũng không rảnh rỗi ở bên cạnh chăm sóc cô. Nhưng bắt gặp thái độ không một chút lưu

https://thuviensach.vn

luyến của Hứa Hủ, trong lòng Quý Bạch vẫn hơi thất vọng. Anh siết chặt cánh tay, dùng sức ôm cô vào lòng, đầu lưỡi càng xâm nhập sâu hơn. Bàn tay anh bắt đầu không an phận, lật áo sơ mi của cô, thò vào bên trong. Hứa Hủ đánh mạnh vào tay anh. Quý Bạch mặc kệ sự phản kháng của cô, bàn tay lớn kiên định nắm lấy hai đỉnh đồi mềm mại... Dần dần, hơi thở của Hứa Hủ trở nên gấp gáp, thân hình nhỏ bé run rẩy ở trong lòng Quý Bạch. Quý Bạch rời khỏi đôi môi cô, vừa hôn vừa ngậm một đường xuống cổ cô...

Vài giây sau, một tiếng "cạch" nhẹ từ cửa ra vào truyền tới.

Thính giác của người cảnh sát hình sự cực kỳ nhạy bén, Quý Bạch nhanh chóng từ bộ ngực của Hứa Hủ ngẩng đầu. Hai người đưa mắt nhìn nhau.

"Anh trai em." Hứa Hủ đẩy người Quý Bạch, ngồi xuống ghế sofa. Cô luống cuống chỉnh đốn lại quần áo. Quý Bạch không hoảng hốt, anh điềm nhiên đặt một tay lên vai Hứa Hủ, rồi cùng cô hướng mắt về phía cửa chính.

Hứa Tuyển vừa vào nhà, liền nhìn thấy em gái và một người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh ở ghế sofa. Người đàn ông có thân hình cao lớn, vẻ mặt thản nhiên, nở nụ cười nhàn nhạt. Em gái anh cũng rất bình tĩnh, chỉ có điều... gương mặt cô đỏ như quả cà chua chín, quần áo xộc xệch... Lẽ nào cô quên mất làn da cô vô cùng nhạy cảm, trên cổ còn mấy dấu hôn mờ mờ.

Quý Bạch và Hứa Tuyển đã từng gặp nhau. Anh đứng dậy chào hỏi, sau đó ba người cùng ngồi xuống ghế sofa.

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển cất giọng khách sáo: “Đội trưởng Quý, em gái tôi may mắn được anh chiếu cố.”

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, ngữ khí ôn hòa: “Đâu có. Về công hay tư, đều là việc tôi nên làm.”

Hứa Tuyển cười cười, không hỏi thêm Quý Bạch câu gì. Anh đảo mắt qua chiếc đồng hồ treo tường rồi nhìn Hứa Hủ: “Hai người còn cần nói chuyện nữa không?”

Đây là ý đuổi khéo khách. Hứa Tuyển là người có tâm tư vòng vèo, Quý Bạch và Hứa Hủ mới hẹn hò mấy ngày? Làm gì có chuyện, người đàn ông này tưởng rằng có thể đến nhà gặp phụ huynh nhanh như vậy? Hôm nay chỉ là tình cờ gặp mặt, anh là anh trai, đương nhiên phải tỏ ra nghiêm khắc, tạo một chút áp lực cho người em rể tương lai mới được.

Hứa Hủ nhìn đồng hồ, đã 10 giờ, đúng là hơi muộn. Cô nói: “Anh ba, không còn sớm nữa, để em tiễn anh.”

Quý Bạch gật đầu, đứng dậy cầm áo khoác. Nhưng anh không bước đi, mà nhìn Hứa Tuyển bằng ánh mắt ôn hòa, đồng thời nói: “Tôi nói câu này có khả năng hơi đường đột, có điều anh là người anh trai Hứa Hủ kính trọng nhất, tôi cũng muốn bày tỏ thái độ để anh yên tâm. Tôi vô cùng coi trọng tình cảm với Hứa Hủ, có dự định kết hôn trong tương lai. Tôi biết tính cách của cô ấy đơn thuần, sau này tôi sẽ tận tâm tận lực chăm sóc cô ấy. Thời gian không còn sớm nữa, tôi xin cáo từ.”

Sau khi Quý Bạch ra về, Hứa Tuyển liếc Hứa Hủ: “Anh ba? Vậy anh là anh thứ mấy?”

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hứa Hủ vẫn còn vui mừng vì câu nói của Quý Bạch, cô chỉ mỉm cười không trả lời.

Đến khi Hứa Tuyển tắm xong đi ra ngoài, anh vừa vặn bắt gặp Hứa Hủ đứng trước ghế sofa, đang rút chùm chìa khóa từ túi quần của anh.

"Em làm gì vậy?" Hứa Tuyển chau mày.

Hứa Hủ tháo chìa khóa của nhà cô rồi lại bỏ cả chùm vào túi quần.

Hứa Tuyển hơi tức giận: "Con gái là người ngoài họ."

Hứa Hủ thản nhiên đáp: "Ngộ nhỡ lần sau anh đến, chúng em đang làm tình thì sao? Anh có thấy ngượng không?" Hứa Tuyển tức nổ đom đóm mắt.

Một lúc sau, Hứa Hủ đích thân nấu một bát mỳ, bỏ thêm hai quả trứng làm đồ ăn đêm cho anh trai. Hứa Tuyển đánh chén sạch sẽ, trong lòng dễ chịu hơn nhiều. Nhìn em gái khóe miệng cong cong ngồi ở ghế sofa chăm chú nhắn tin, anh lập tức mềm lòng, đi đến xoa đầu em gái.

Em gái bảo bối nuôi bao nhiêu năm không nỡ để người ngoài chạm vào, bây giờ sắp trở thành người phụ nữ của thằng đàn ông khác. Anh chỉ mong em mãi mãi hạnh phúc, tốt nhất đừng bao giờ đau lòng vì một người đàn ông, không có sai lầm, cũng không bị phụ bạc.

Ngày hôm sau.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ ngày mai mới lên đường, hôm nay không cần tới cục cảnh sát. Buổi sáng, cô đến công an tỉnh tham gia cuộc họp, buổi chiều ở nhà chuẩn bị hành lý. Tầm chạng vạng tối, Quý Bạch đến nhà cô. Hứa Hủ bận thu dọn đồ, để anh ngồi ở phòng khách xem tivi.

Sắc trời nhuộm tối, giọng nói MC của chương trình thời sự vang vang. Bên ngoài cửa sổ, các căn hộ đã bắt đầu bật đèn sáng trưng. Quý Bạch ngồi một lúc, đưa mắt vào trong phòng. Hứa Hủ đang ngồi trên giường gấp quần áo bỏ vào va li. Trên cổ cô đeo tai nghe màu trắng, thần sắc vô cùng bình thản, miệng còn ngân nga câu hát không thành giai điệu.

Trưa mai xuất phát, vậy mà cô gái nhỏ vẫn không một chút lưu luyến.

Tựa hồ phát giác ra ánh mắt của Quý Bạch, Hứa Hủ đột nhiên quay đầu, cô nhìn anh vài giây rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Quý Bạch thoải mái tựa vào thành ghế. Anh kéo tay cô, nhưng Hứa Hủ đứng giữa hai chân anh không chịu ngồi xuống. Sau đó, cô rút điện thoại di động từ túi áo, giơ lên trước mặt anh. Đầu camera liên tục nháy đèn, Hứa Hủ cất giọng từ tốn: “Để em chụp vài tấm, qua bên đó sẽ bỏ ra ngắm.”

Nghe câu nói của cô, chút ấm ức và bất lực trong lòng Quý Bạch lập tức tan biến. Hứa Hủ chụp ảnh xong, ngoan ngoãn ngồi lên đùi anh, cúi đầu xem ảnh.

Ở nhà nên cô mặc áo phông rộng rãi đơn giản, dáng vẻ vô cùng mỏng manh. Bàn tay cô vừa nhỏ bé vừa mềm mại, nằm trong bàn

https://thuviensach.vn

tay thô ráp của anh, càng trở nên yếu ớt. Quý Bạch cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay Hứa Hủ, anh nhướng đôi mắt đen nhìn cô: “Hay là đến nhà anh ngủ đi!”

Hứa Hủ phảng phất hóa đá, cô từ từ quay đầu về phía Quý Bạch: “Anh cảm thấy có khả năng không?” Nói xong, cô từ người anh nhảy xuống, thần sắc có vẻ không vui, nhưng gương mặt lại đỏ ửng.

Quý Bạch giơ tay, lại kéo Hứa Hủ ngồi xuống đùi anh. Anh cúi đầu nhìn vào mắt cô: “Em nghĩ đi đâu thế? Khả năng kiềm chế của anh không tệ như vậy. Ngày mai em đi rồi, ngủ cùng anh ba một tối, được không em?”

Nhà Quý Bạch cách cục cảnh sát không xa, nằm trong khu chung cư vừa rộng vừa yên tĩnh. Cả khu vực toàn là cây xanh, chỉ thấp thoáng vài tòa nhà. Căn hộ của Quý Bạch gồm hai phòng ngủ một phòng khách rộng rãi, trang trí nội thất theo đúng phong cách của người đàn ông độc thân: ba màu đen trắng xám kết hợp, đơn giản, gọn gàng, lạnh lẽo. Bàn bếp sạch sẽ như đồ mới, không hề có mùi thức ăn.

Hứa Hủ xách cả hành lý qua bên này, sáng sớm ngày mai trực tiếp tới tổ chuyên án ở công an tỉnh nhận nhiệm vụ.

Đến nhà Quý Bạch là quyết định chính xác. Ngắm đống súng ống mô hình vừa tinh xảo vừa có cảm giác thật tay mà anh sưu tầm, trong lòng Hứa Hủ rất vui vẻ. Ngoài ra, còn có những tấm ảnh lúc anh mới gia nhập ngành cảnh sát. Đa phần là ảnh biểu dương và ảnh hội nghị. Quý Bạch lúc đó mới ngoài 20 tuổi, để kiểu đầu đinh, gương mặt trắng trẻo sáng sủa, đôi mắt không che giấu sự kiêu

https://thuviensach.vn

ngạo. Chẳng giống bây giờ, nước da anh do phơi nắng đen đi nhiều, bàn tay lớn xuất hiện vết chai và vết thương. Gặp phải việc đại sự, đôi mắt đen của anh chỉ có lạnh lùng và trầm tĩnh.

Sau đó, Hứa Hủ và Quý Bạch ngồi ở ghế sofa xem phim, trong không khí thư thái và rung động lòng người.

Đêm mỗi lúc một khuya, Hứa Hủ ngáp dài, Quý Bạch đưa mắt nhìn cô, anh rời tay khỏi bờ vai cô và đứng dậy: "Buồn ngủ thì đi nằm đi. Trong tủ có ga trải giường và chăn sạch sẽ. Anh đi tắm đây."

Hứa Hủ dõi theo bóng Quý Bạch cho đến khi anh vào nhà tắm, cô nhanh chóng nghe thấy tiếng nước xối ào ào. Cô quay đầu quan sát hai gian phòng: một phòng ngủ, một phòng sách, chỉ có một chiếc giường lớn.

Hứa Hủ đem chăn và gối ở trên giường ra ghế sofa trong phòng khách. Cô còn sắp xếp ngay ngắn cho Quý Bạch. Sau đó, cô lấy ga trải giường và chăn mới trong tủ. Xong xuôi mọi việc, cô mới lên giường nằm.

Phòng ngủ có cửa sổ lớn, rèm cửa sổ màu xám mờ, ánh sao bên ngoài rọi qua lớp kính, tạo nên cảm giác trống trải yên bình.

Hứa Hủ vùi đầu vào chiếc gối mềm mại. Giường của anh rất sạch sẽ, không có mùi. Cô rất thích.

Cửa phòng tắm vang lên một tiếng, Hứa Hủ nhảy xuống giường đứng yên. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Quý Bạch xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng trong phòng ngủ mờ mờ. Quý Bạch đứng ở đó, phảng phất che mất một nửa luồng sáng. Anh mặc áo phông màu xám trắng, quần đùi ở nhà màu đen. Cơ bắp ở vai và lưng ẩn hiện, khiến thân hình anh càng cao lớn, chắc nịch. Quần đùi ngắn trên đầu gối, để lộ đôi chân dài săn chắc. Tóc anh còn chưa khô hẳn, bết vào trán. Trên khuôn mặt cương nghị, đôi mắt đen như bị lớp sương mù che phủ, lặng lẽ hướng về Hứa Hủ.

Mặt Hứa Hủ đột nhiên nóng ran, cô cũng nhìn anh chăm chú.

Sau đó, Quý Bạch thản nhiên đi ra phòng khách, cầm gối của anh ném lên giường, đồng thời nhướng mắt nhìn cô: "Ngủ đi."

Hứa Hủ: "Anh... anh không ngủ ở ghế sofa sao?"

Quý Bạch ngồi xuống giường, mỉm cười: "Anh sẽ không làm gì cả. Lại đây, đi ngủ thôi."

Hứa Hủ tin tưởng lời bảo đảm của Quý Bạch. Cô rón rén lên giường, nằm xuống cạnh anh. Quý Bạch liền giơ tay, kéo cả người cô vào lòng rồi bắt đầu hôn hít.

Toàn thân Hứa Hủ căng cứng. Một lúc sau, bờ môi Quý Bạch rời khỏi gương mặt cô, nhưng anh vẫn ôm chặt cô, gương mặt tuấn tú kề sát, đôi mắt anh sáng như tinh tú trên trời: "Ngủ ngon."

Hứa Hủ mặc bộ đồ áo phông quần dài ở nhà rộng rãi. Quý Bạch lại chỉ mặc quần ngắn áo ngắn, làn da nóng bỏng của anh dính vào người cô, khiến cô không thoải mái. Thế là cô nói: "Ngủ kiểu này không dễ chịu, anh bỏ tay ra đi."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch thỏa hiệp, rút cánh tay đang làm gối đầu của cô về, nhưng cánh tay còn lại vẫn ôm eo cô: “Em cứ coi như tập dượt trước.”

Ban đêm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi cành lá xào xạc. Hai người đều nhắm mắt, lặng lẽ ôm nhau. Hứa Hủ là người có tố chất tâm lý tương đối mạnh, cô nhanh chóng khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Hơn nữa, vòng tay Quý Bạch rất dễ chịu, cơn buồn ngủ từ từ ập đến... Đột nhiên, có một thứ ấm nóng chạm vào môi cô, Quý Bạch lại cúi đầu hôn cô.

Dây dưa thêm một lúc, Quý Bạch cuối cùng cũng nhẫn nhịn, ôm Hứa Hủ từ phía sau, cùng chìm vào giấc ngủ.

Những năm gần đây, Quý Bạch rèn được thói quen dậy sớm. Trời mới tờ mờ sáng, anh đã thức giấc. Vừa mở mắt, anh liền phát hiện cả người Hứa Hủ như con mèo lười đeo bám trên người anh. Hai tay cô ôm thắt lưng anh, hai chân cô đan vào chân anh, vùi mặt vào ngực anh, ngủ say sưa. Cô coi anh là gối ôm hay sao? Nhưng Quý Bạch không thể tiếp tục để cô ôm. Khả năng kiềm chế của anh đã bị khiêu khích suốt cả buổi tối, bây giờ là thời điểm yếu ớt nhất. Quý Bạch nhẹ nhàng gỡ chân tay Hứa Hủ, đứng dậy đi tắm nước lạnh.

Khi anh quay về phòng ngủ, Hứa Hủ vẫn chưa tỉnh giấc. Quý Bạch ngồi xuống mép giường, cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô đưa lên miệng hôn. Một lúc sau, anh đi ra ngoài ban công, khép chặt cánh cửa rồi gọi điện thoại về Bắc Kinh: “Bộ trưởng Tiết, là cháu, tiểu Quý. Xin lỗi đã làm phiền chú... Đúng ạ, cục trưởng chỗ cháu không chịu cho cháu đi, cháu tự nguyện đề nghị gia nhập...

https://thuviensach.vn

Đúng là hơi gấp, cháu thành thật xin lỗi... Ông nội cháu chắc chắn đồng ý để cháu tham gia, tính mẹ cháu hay lo lắng quá...”

Thành phố Lâm tiếp giáp biên giới Tây Nam, mỗi tuần đều có vài chuyến bay bay thẳng sang Miến Điện. Thành viên tổ chuyên án đến từ các nơi trong cả nước tụ tập ở sân bay, đáp chuyên cơ đi Miến Điện.

Đầu giờ chiều, mặt trời chói chang, chiếu ánh nắng rực rỡ vào phòng chờ máy bay rộng rãi. Hứa Hủ ngồi ở hàng ghế trống không, cúi đầu xem tài liệu liên quan đến vụ án. Các thành viên khác trong tổ chuyên án đều lớn tuổi hơn cô, là nhân vật “có máu mặt” trong giới cảnh sát, hơn nữa bọn họ đều quen biết nhau. Bắt gặp cô gái hiền lành ngồi yên lặng một chỗ, bọn họ lên tiếng chào hỏi rồi không để ý đến cô, tụ tập một chỗ hút thuốc trò chuyện. Vài phút sau, một cán bộ cấp phó phòng của Bộ công an được cử làm tổ trưởng tổ chuyên án triệu tập mọi người.

Chiếc máy bay đã đỗ ở đường băng, cửa lên máy bay mở toang, cô tiếp viên hàng không mỉm cười đứng ở lối vào chờ đợi.

Tổ trưởng cất giọng nghiêm túc: “Các vị, chúng ta sẽ nhanh chóng lên máy bay, rời xa tổ quốc, đi sang nước bạn bắt tội phạm bị truy nã. Nhân đây, tôi xin đại diện tổ chuyên án, đưa ra yêu cầu, cũng là bày tỏ thái độ, chúng ta nhất định cố gắng hết sức, gạt bỏ khó khăn, quyết bắt bằng được tội phạm đem về quy án.”

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt. Tổ trưởng mỉm cười, nói tiếp: “Còn một tin vui nữa, tôi vừa nhận được thông báo từ cấp trên, tổ chuyên án có thêm một thành viên. Thành viên này chủ động đề nghị gia nhập. Có cậu ấy, chúng ta như hổ mọc cánh...”

https://thuviensach.vn

Nghe đến đây, trong lòng Hứa Hủ hơi xao động.

Tổ trưởng nói tiếp: "Cậu ấy chính là Quý Bạch, đội trưởng đội cảnh sát hình sự cục cảnh sát thành phố Lâm. Tôi tin mọi người đều biết cậu ấy. Cậu ấy chắc cũng sắp đến rồi."

Mọi người đều lộ vẻ mừng rỡ, Hứa Hủ lập tức đưa mắt về phía cửa ra vào phòng chờ.

Không lâu sau, một hình bóng cao lớn quen thuộc xuất hiện. Anh xách va ly, thong thả đi vào.

Khi Quý Bạch tiến lại gần, mấy đội trưởng đội cảnh sát hình sự quen biết đều đi đến tươi cười chào hỏi anh. Quý Bạch bắt tay hoặc ôm mọi người, sau đó đi chào tổ trưởng. Có người đưa điếu thuốc cho anh, anh xua tay, nói đã cai thuốc. Cuối cùng, ánh mắt anh như có như không lướt qua Hứa Hủ.

Hứa Hủ đứng ở ngoài đám đông. Ngắm gương mặt nghiêng trầm tĩnh tuấn tú và đôi mắt ấm áp đầy ý cười của Quý Bạch, cô cũng không nhịn được, khóe miệng cong lên.

Bị thiệt rồi. Nếu biết trước anh cũng đi cùng, tối qua còn lâu cô mới ngủ cùng anh.

Ánh nắng chói chang đốt nóng mặt đất, trên cánh đồng bát ngát vô bờ, cây cỏ nhẹ nhàng đung đưa trong gió. Trời và đất phảng phất chỉ có hai màu sắc, đó là màu xanh lam trong vắt như vừa được gột rửa trên đỉnh đầu và màu xanh lá cây đậm đặc ở dưới chân.

Đoàn tàu hỏa lao nhanh qua sườn núi, còi tàu reo vang, phá vỡ không khí tĩnh mịch.

https://thuviensach.vn

Hôm nay là ngày thứ hai tổ chuyên án nhập cảnh vào Miến Điện.

Sau khi đến Yangon, thành phố lớn nhất Miến Điện chiều ngày hôm qua, cảnh sát hai nước Trung Miến đã tiến hành cuộc hội ngộ.

Mục đích chuyến đi lần này của tổ chuyên án Trung Quốc không chỉ bắt một mình "anh Lỗ", mà xóa sổ cả tập đoàn tội phạm vượt biên giới do ả cầm đầu. Vì vậy hôm nay, tổ chuyên án đáp tàu hỏa đến bang Kachin, nơi có nhiều khả năng băng nhóm tội phạm của "anh Lỗ" đóng quân.

Bang Kachin tương đương một tỉnh của Trung Quốc, nơi này có đội quân vũ trang tự trị độc lập. Do đó, ngoài hai cảnh sát đi cùng đoàn, phía Miến Điện còn cử thêm một sĩ quan cao cấp của bang Kachin. Anh ta dẫn theo hai tiểu đoàn, làm nhiệm vụ hộ tống tổ chuyên án.

Tàu hỏa xuất phát vào buổi trưa, dự kiến sáng sớm ngày hôm sau sẽ đến nơi.

Trên đường đi gió yên biển lặng.

Màn đêm từ từ buông xuống. Trên cánh đồng mênh mông chỉ có tiếng tàu hỏa xình xịch. Phía trước bắt đầu xuất hiện ngọn đèn thưa thớt, chứng tỏ đoàn tàu đã đến thôn làng xung quanh bang Kachin.

Tổ chuyên án gồm tám đàn ông và hai phụ nữ. Ngoài Hứa Hủ còn có một nữ sĩ quan của bộ công an tầm 35, 36 tuổi. Chị tên Trần Nhã Lâm, chủ yếu phụ trách liên lạc với phía Miến Điện.

Hai người phụ nữ ở cabin có giường mềm. Trời vừa tối, Trần Nhã Lâm đã rửa ráy lên giường đi ngủ. Hứa Hủ đọc sách một lúc, sau

https://thuviensach.vn

đó cầm khăn mặt và bàn chải đánh răng rời khỏi cabin, đi về phía phòng rửa mặt.

Cabin bên cạnh không đóng cửa, bên trong đèn đóm sáng rực. Đám đàn ông trò chuyện rôm rả. Hứa Hủ quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Quý Bạch ngồi ở giường dưới, đối diện cửa ra vào. Nghe thấy tiếng động, anh nhướng mắt nhìn cô, rồi tiếp tục nói chuyện với mọi người.

Phòng rửa mặt không có ai. Hứa Hủ vừa đánh răng xong liền nghe thấy tiếng bước chân lại gần. Cô ngẩng đầu, bóng dáng Quý Bạch xuất hiện trong chiếc gương trước mặt. Tay anh cũng cầm đồ dùng vệ sinh, gương mặt tuấn tú ẩn hiện ý cười.

Từ lúc lên máy bay, hai người không có cơ hội ở bên nhau, cũng chẳng nói với nhau một câu. Sau giây phút mắt đối mắt ngắn ngủi, Hứa Hủ tiếp tục rửa mặt, cô vừa lau mặt vừa nói: “Anh ba tối nay không cần người ngủ cùng nữa à?”

Ngữ khí của cô đặc biệt thờ ơ bình thường, nhưng cũng khiến khóe miệng Quý Bạch cong lên. Anh cất giọng trầm thấp, ngữ điệu rất vui vẻ: “Tối qua anh đâu có làm gì.”

Hứa Hủ hơi bối rối.

Cô có thể mạnh mồm nhắc đến từ “làm tình” với Hứa Tuyển, khiến anh trai nghẹn giọng, nhưng mỗi câu nói ý tứ của Quý Bạch, đều khiến cô cảm thấy mất tự nhiên.

Anh trai nói chí phải, cô đúng là “con gái là người ngoài họ”.

https://thuviensach.vn

“Tại sao anh lại quyết định đi Miến Điện?” Hứa Hủ chuyển đề tài. Hôm cục trưởng tuyên bố, anh đâu có ý tham gia hành động lần này.

Quý Bạch không trả lời, giơ tay đóng cửa phòng rửa mặt. Anh bỏ đồ dùng vệ sinh cá nhân rồi kéo cô vào lòng, cúi xuống đặt lên môi cô nụ hôn nồng cháy.

Còn phải hỏi sao? Chuyến công tác này, anh có đi hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến đại cục. Anh chỉ vì muốn ở bên cô mà thôi.

Quý Bạch cũng chỉ thân mật một lúc cho đỡ nhớ, không bao lâu sau, anh thả Hứa Hủ về cabin của cô.

Tàu hỏa lắc lư, Hứa Hủ ngủ không yên giấc. Trong lúc mơ mơ màng màng, cô đột nhiên cảm thấy đoàn tàu dừng lại, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng bước chân rầm rập. Thỉnh thoảng có người dùng tiếng Miến Điện hét câu gì đó.

Hứa Hủ và Trần Nhã Lâm lập tức cảnh giác ngồi dậy, kéo rèm cửa sổ quan sát. Tàu hỏa dừng lại ở một nhà ga nhỏ. Bên ngoài, ánh đèn quân dụng chiếu sáng như ban ngày. Rất nhiều binh lính tay cầm súng đi lại ở xung quanh sân ga, ít nhất cũng tới vài chục người.

Tất cả người của tổ trọng án đều đi ra ngoài cabin, đứng ở hành lang tối om, cảnh giác quan sát động tĩnh bên ngoài đoàn tàu. Hứa Hủ và Quý Bạch nhìn nhau qua đám đông.

Trên sân ga, binh lính tụ tập ngày càng nhiều, tựa hồ cứ ba bước chân lại có người đứng gác, bao vây cả đoàn tàu.

https://thuviensach.vn

Vài phút sau, viên sĩ quan cảnh sát người Miến Điện đi tới.

Tình hình nhanh chóng được làm rõ. Hóa ra bang Kachin tuy do tư lệnh quân độc lập thống nhất cai quản, nhưng các đội quân bên dưới vàng thau lẫn lộn, thường dùng vũ lực chọi nhau. Trong thị trấn nhỏ ở phía trước có hai phe phái xảy ra xung đột, có nhiều khả năng xảy ra đọ súng.

Sĩ quan thuộc quân Kachin đi cùng tổ chuyên án tên là Tisza, là người đàn ông tầm 27, 28 tuổi có nước da đen thui, mặt mũi sáng sủa. Anh ta thông qua phiên dịch, vỗ về mọi người: "Xin các vị cứ yên tâm, trên tàu của chúng ta có lá cờ đại diện tổng tư lệnh, bọn họ không dám mạo phạm. Bây giờ bọn họ bao vây đoàn tàu, chỉ là hy vọng chúng ta không nhúng tay vào chuyện xảy ra ở phía trước. Xin các vị hãy quay về phòng nghỉ ngơi." Nói xong, anh ta còn dùng tiếng Trung ngọng nghịu bổ sung một câu: "Tốt." Có nghĩa là tình hình vẫn ổn.

Mặc dù Tisza nói vậy, hai sĩ quan Miến Điện còn lại vẫn hết sức căng thẳng, khiến người của tổ chuyên án không thể yên tâm. Trần Nhã Lâm chau mày nói bằng tiếng Miến Điện: "Tôi và các anh đi ra ngoài xem thế nào." Một cảnh sát lớn tuổi trong tổ nói: "Tôi đi cùng cô."

Trần Nhã Lâm gật đầu, quay lại nói với Hứa Hủ: "Cô hãy ở lại nơi này, nhớ khóa trái cửa cabin." Nói xong, hai người cùng viên sĩ quan Miến Điện và Tisza đi về toa xe phía trước.

Hứa Hủ không hề cảm thấy căng thẳng. Trước đó, cô đã xem qua tài liệu liên quan đến Miến Điện, tổng tư lệnh Kachin là người có rất uy tín. Hơn nữa từ trước đến nay, chưa có một người lính Miến

https://thuviensach.vn

Điện nào động đến nhân viên công vụ Trung Quốc. Ai dám chọc giận anh bạn láng giềng lớn mạnh? Hơn nữa khẩn trương cũng vô dụng, chỉ tổ lãng phí tinh lực.

Hứa Hủ quay người đi vào cabin, khóa trái cửa, nằm lên giường. Cô để cây gậy cảnh sát tùy thân ở bên tay, đề phòng bất trắc.

Quý Bạch dõi theo Hứa Hủ cho đến khi cô đi vào cabin, sau đó anh cùng những người khác trở về cabin của mình.

Đoàn tàu vẫn lặng lẽ dừng ở sân ga, ánh đèn ở bên ngoài vẫn sáng chói. Đám đàn ông ngay từ đầu đã quan sát động tĩnh ở ngoài cửa sổ, nhưng không phát hiện ra điều gì. Một lúc sau, có người đề nghị, mỗi cabin cử một người canh gác, thay phiên nhau đi ngủ. Mọi người đều tán thành, ở tình thế hiện tại, giữ thể lực mới là điều quan trọng nhất.

Có người chợt lên tiếng: “Cabin bên cạnh chỉ có một mình Hứa Hủ.”

Quý Bạch đứng dậy: “Để tôi đi.”

Quý Bạch đi đến trước cửa cabin của Hứa Hủ, vểnh tai lắng nghe, bên trong im lặng như tờ. Anh mỉm cười, cô đã ngủ rồi? Cô gái nhỏ luôn luôn bình tĩnh như vậy, khiến bạn trai như anh chẳng có đất dụng võ.

Thật ra Hứa Hủ vẫn chưa ngủ say, cô chỉ ngủ lơ mơ, một lúc sau lại mở mắt quan sát tình hình bên ngoài.

Quý Bạch không muốn quấy rầy cô. Anh châm một điếu thuốc, tựa người vào cửa cabin của cô, ngắm nhìn bầu trời tối đen bên

https://thuviensach.vn

ngoài cửa sổ, bất động hồi lâu.

Bên ngoài cuối cùng cũng có tiếng súng từ thưa thớt đến dày đặc truyền tới, ánh lửa đỏ chiếu sáng một vùng trời. Cabin tàu ở sau lưng vẫn vô cùng tĩnh lặng, tâm trạng Quý Bạch cũng trở nên bình tĩnh. Anh thò tay ra ngoài cửa sổ, đưa một bao thuốc lá cho một người lính trẻ đang đứng gác dưới sân ga. Người lính nhe răng cười, hoa chân múa tay với anh. Quý Bạch quan sát một hồi mới hiểu ý, người lính nói sáng sớm mai sẽ rút quân, bảo anh yên tâm.

Lúc Hứa Hủ tỉnh dậy vào ngày hôm sau, trời đã sáng hẳn, đoàn tàu chuyển bánh từ lúc nào. Hai bên đường lác đác xuất hiện nhà dân và nông dân dắt trâu đi bộ. Trần Nhã Lâm cũng đã trở về, đang nằm ngủ say ở giường đối diện. Xem ra nguy hiểm hoàn toàn bị loại bỏ.

Hứa Hủ xuống giường đi rửa mặt. Đi qua cabin của Quý Bạch, cô vô thức đưa mắt về phía anh. Quý Bạch cùng một đồng nghiệp ngồi trên giường ăn mỳ ăn liền. Anh mỉm cười khi thấy cô.

Đoàn tàu nhanh chóng tới thị trấn Muhba, điểm đến của tổ chuyên án.

“Anh Lỗ” chưa từng xuất hiện ở thị trấn Muhba. Tại sao tổ trọng án lại chọn nơi này là điểm dừng chân đầu tiên? Nguyên nhân nói ra hơi phức tạp.

Bởi vì đây là nước ngoài, cảnh sát Trung Quốc không có quyền thực thi pháp luật, chỉ có thể cùng phía Miến Điện triển khai hành động với tư cách
“quan sát viên”. Bọn họ cũng không được mang theo súng ống.

https://thuviensach.vn

Thái độ của phía cảnh sát Miến Điện hơi tế nhị. Bọn họ cho biết, tội phạm phần lớn là người Trung Quốc, hơn nữa bọn họ không nắm được chứng cứ phạm tội của chúng. Vì vậy, bọn họ đồng ý phối hợp với cảnh sát Trung Quốc tiến hành truy bắt, nhưng với điều kiện tổ chuyên án phải cung cấp trước cho bọn họ chứng cứ phạm tội.

Do đó, nhiệm vụ quan trọng nhất của tổ chuyên án ở thời điểm hiện tại là thu thập chứng cứ phạm tội giao cho cảnh sát Miến Điện. Sau đó, phía Miến Điện sẽ triển khai hành động truy bắt tội phạm.

Tội ác nổi cộm nhất của băng nhóm "anh Lỗ" ở trong nước chính là buôn bán người. Theo tài liệu do sở cảnh sát Quảng Đông cung cấp, một số lượng khá đông các cô gái Miến Điện bị đem bán sang Quảng Đông đến từ khu vực thị trấn Muhba. Vì vậy, tổ chuyên án hy vọng có thể tìm thấy chứng cứ trực tiếp từ gia đình nạn nhân. Làm vậy cũng có thể tạo động lực lớn cho cảnh sát Miến Điện, bởi vì nạn nhân đều là người Miến Điện.

Từ nhà ga đến thị trấn còn hai tiếng đồng hồ chạy ô tô. Tisza điều đến một chiếc xe tải quân dụng, chở tất cả mọi người đến thị trấn. Tiểu đoàn lính chạy bộ phía trước. Đường núi bùn đất nhấp nhô, mọi người đều ngồi trong thùng xe phía sau tối mù, không một ai lên tiếng, có người nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quý Bạch ngồi cạnh Hứa Hủ, anh giơ tay bóp trán. Hứa Hủ hỏi nhỏ: "Tối qua anh không ngủ được à?"

Quý Bạch liếc cô, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Em thì sao?"

https://thuviensach.vn

“Em cũng tạm.”

“Thế thì được rồi.” Anh nói một câu không đầu không cuối, tựa đầu vào thành xe ô tô, nhắm nghiền hai mắt. Một lúc sau, đầu anh ngoẹo về một bên, ngả vào vai Hứa Hủ. Thấy không ai chú ý, Hứa Hủ liền điều chỉnh tư thế, ngồi thẳng người, để Quý Bạch thoải mái dựa vào cô.

Quý Bạch vẫn nhắm mắt, nhưng khóe miệng anh hơi nhếch lên: Bà xã, tối qua anh lại ở bên em suốt một đêm đấy.

Thị trấn Muhba nằm bên bờ sông, ở đó đậu mấy con tàu đào vàng cỡ lớn, rất nhiều lều lán sơ sài được dựng dọc theo hai bên bờ. Thôn làng tụ tập sau con đê, chằng chịt và dày đặc. Trong không khí nóng hầm hập phảng phất có mùi tanh của nước sông, cũng có mùi ngòn ngọt của cây mía.

Theo thông tin tổ chuyên án nắm được, thị trấn này có ít nhất hơn hai mươi cô gái trẻ bị đem bán sang Trung Quốc. Cảnh sát Trung Quốc đang làm thủ tục bàn giao những người phụ nữ được cứu thoát với phía Miến Điện. Tổ chuyên án cầm tài liệu đi gặp mấy gia đình.

Bọn họ nhanh chóng tìm ra manh mối.

Ban đầu, có mấy gia đình ấp a ấp úng phủ nhận, nói con gái bọn họ đi nơi khác làm thuê, bọn họ không biết gì cả, từ chối tiếp chuyện. Nhưng cũng có bốn gia đình khóc nức nở khi nhìn thấy ảnh chụp con gái họ ở Trung Quốc. Bọn họ xác nhận, có hai thanh niên người thị trấn, nói là giới thiệu việc làm cho con gái họ. Sau đó, các cô gái trẻ một đi không trở về.

https://thuviensach.vn

Nhân chứng vật chứng đầy đủ, ông trời dường như cũng đang giúp tổ chuyên án. Tisza nhanh chóng dựa vào đầu mối do dân làng cung cấp, dẫn một toán binh lính bất ngờ bao vây một nhà hàng bên bờ sông, thành công bắt giữ hai kẻ buôn người. Cùng bị bắt còn có hai người Trung Quốc. Một dân làng xác nhận, hai người thường xuất hiện ở khu vực này, có một lần bọn chúng còn trực tiếp đưa phụ nữ Miến Điện đi Trung Quốc.

Người của Tisza không văn minh lịch sự như cảnh sát Trung Quốc. Bọn họ bắt bốn phạm nhân quỳ trước nhà hàng, đánh chúng một trận lên bờ xuống ruộng mới giải về giao cho tổ trọng án. Thu hoạch này khiến cả tổ trọng án hết sức vui mừng. Tổ trưởng tổ trọng án là một cán cục phó của bộ công an, tên Tôn Phổ. Anh vui vẻ nói với mọi người: "Ngày đầu tiên đã có khởi đầu tốt đẹp, chúng ta phải giữ vững khí thế này, xóa sổ tập đoàn "anh Lỗ"."

Trời đã về chiều, tổ chuyên án quyết định ở lại thị trấn Muhba một đêm, sáng sớm ngày mai tiếp tục đi thăm thôn làng bên cạnh. Bọn họ dự định thẩm vấn phạm nhân suốt đêm, để tranh thủ tìm thêm manh mối về băng nhóm của "anh Lỗ".

Đêm mỗi lúc một khuya, xung quanh vô cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng cười nói của đám binh lính dưới trướng Tisza. Bọn họ đang ngồi ở bãi đất trống trước thôn uống rượu.

Trong căn phòng nhỏ sơ sài, ánh đèn mù mù chiếu vào gương mặt căng thẳng của phạm nhân. Quý Bạch và mấy người cảnh sát có kinh nghiệm chia nhau tra hỏi bọn chúng. Nhưng chúng rất ngoan cố, không hé răng nói một câu.

https://thuviensach.vn

Có điều, người của tổ chuyên án đều là "lão tướng trên sa trường". Bọn họ không vội vàng, kiên nhẫn thi gan với kẻ phạm tội.

3 giờ sáng, đám binh lính ở bên ngoài nằm luôn xuống mặt cỏ ngáy khò khò. Thỉnh thoảng có người giơ tay đánh muỗi lên mặt, chửi thề bằng tiếng Miến Điện.

Quý Bạch và Trần Nhã Lâm tra hỏi một người Trung Quốc trẻ tuổi. Tuy hắn chưa tiết lộ điều gì, nhưng gần như không còn tinh lực chống đỡ. Khuôn mặt béo múp của hắn hơi rung rung, trán đổ đầy mồ hôi. Quý Bạch và Trần Nhã Lâm đưa mắt nhìn nhau, họ biết đã đến lúc kẻ tình nghi bị hạ gục.

Nhưng hai người chưa kịp nói, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân hỗn loạn. Quý Bạch hơi giật mình, ngoảnh đầu về bên đó.

"Rầm." Cửa phòng bị đẩy ra, một trung đội trưởng cấp dưới của Tisza nói một tràng tiếng Miến Điện, ngữ khí vô cùng phẫn nộ.

Quý Bạch nhìn anh ta chăm chú, Trần Nhã Lâm biến sắc: "Quý Bạch, anh ta nói mấy người cung cấp manh mối cho chúng ta ngày hôm nay đã bị đầu độc chết. Bây giờ tất cả đang quỳ ở ngoài kia, yêu cầu tìm chúng ta phản cung."

Trời tối đen như mực, gió thổi lá cây xào xạc. Khi Quý Bạch và những người của tổ chuyên án ra ngoài, rất nhiều binh lính đã tỉnh dậy, bao vây mười mấy người dân đang quỳ ở giữa bãi đất trống.

Những người dân làng ban ngày vẫn còn sạch sẽ bình thường, bây giờ ai nấy mặt mũi sưng húp, quần áo tả tơi, có người đầu chảy đầy

https://thuviensach.vn

máu, chỉ băng bó qua loa, có người viền mắt bị đánh đến mức máu me đầm đìa, trông rất đáng sợ.

Không gian chỉ có âm thanh khóc lóc la hét bằng tiếng Miến Điện của bọn họ, còn cảnh sát Trung Quốc và binh lính Miến Điện đều im lặng.

Sau đó, Trần Nhã Lâm và mấy sĩ quan Miến Điện vỗ về một lúc lâu, mới có thể làm rõ hai sự việc từ miệng bọn họ.

Thứ nhất, tối nay có năm, sáu tên côn đồ đến nhà đánh đập và uy hiếp bọn họ. Nếu tiếp tục làm chứng, đợi sau khi tổ chuyên án và binh lính bỏ đi, chúng sẽ giết sạch bọn họ. Dù con gái của bọn họ có được cứu trở về, cũng sẽ bị bán đi Đông Nam Á làm "gà", tình cảnh sẽ càng thảm hơn bây giờ.

Thứ hai, đám côn đồ bảo bọn họ chuyển lời đến tổ chuyên án: người Trung Quốc không đánh người Trung Quốc. Trật tự trị an ở Miến Điện không tốt, nếu tiếp tục điều tra, tổ chuyên án sẽ khó tránh khỏi tai nạn bất ngờ.

Nghe xong, tổ trưởng Tôn Phổ văng tục: "Người Trung Quốc không đánh người Trung Quốc cái đầu nhà nó." Những người cảnh sát khác cũng tức giận: "Mẹ kiếp, hung hăng thật đấy!", "Đám cháu chắt này!"

Mấy người lính của Tisza đuổi theo đám côn đồ nhanh chóng quay về. Bọn họ cho biết, khi đi đến đầu làng, xe của đám côn đồ đã đi xa, không thấy bóng dáng.

Quý Bạch trầm ngâm một lúc, nói với Tôn Phổ: "Cục phó Tôn, tôi đề nghị để lại hai người an ủi nhân chứng, yêu cầu nhân chứng

https://thuviensach.vn

phác họa chân dung tội phạm, đồng thời giải phạm nhân về Yangon, tiếp tục thẩm vấn. Còn những người khác lập tức đi theo đường quốc lộ truy bắt tội phạm. À, chúng ta cũng nên đề nghị thiếu tá Tisza để lại một số binh lính, tạm thời bảo vệ những nhân chứng này."

Tôn Phổ ngẫm nghĩ trong giây lát, gật đầu: "Tôi đồng ý làm theo ý kiến của cậu, việc này không thể chần chờ lâu hơn, mọi người hãy lập tức lên xe." Nói xong, Tôn Phổ đảo mắt một vòng, anh đang chuẩn bị cử người ở lại, Quý Bạch đột ngột lên tiếng: "Hứa Hủ theo tôi." Hứa Hủ đáp: "Vâng, thưa thầy."

Tình thế khẩn cấp, phần lớn người của Tisza ở lại hậu phương, hai sĩ quan cảnh sát khác người Miến Điện phụ trách áp giải phạm nhân về Yangon. Tisza đích thân dẫn hơn chục binh lính, đi cùng tổ chuyên án.

Ban đầu, Tisza vốn nghi ngờ hành động lần theo dấu vết tội phạm của tổ chuyên án, bởi đám côn đồ đã bỏ đi mấy tiếng đồng hồ. Nhưng khi tận mắt chứng kiến người của tổ chuyên án căn cứ vào dấu vết bánh xe, dấu chân và bản đồ tiến hành định vị một cách chính xác, anh ta không khỏi khâm phục năng lực phán đoán của cảnh sát Trung Quốc.

Xe tải chạy trên con đường núi cả đêm, đến khi trời sáng, Tisza kiếm được mấy chiếc xe con.

Quý Bạch không nghỉ ngơi, đích thân điều khiển một chiếc ô tô, Hứa Hủ và hai người lính ngồi ở hàng ghế phía sau. Vài tiếng sau, anh đổi tay lái với một người lính trung niên, sau đó ngồi cạnh Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nắm tay Hứa Hủ, hỏi cô: “Em nhìn nhận thế nào về tình hình hiện tại?”

Hứa Hủ mỉm cười: “Là cơ hội.”

Quý Bạch cũng cười.

Hứa Hủ nói tiếp: “Thái độ của đám người này vô cùng ngông cuồng, lời lẽ có chút không thực tế. Em đoán thế lực tội phạm của “anh Lỗ” sau khi bị đánh mạnh ở trong nước, dạt sang bên này và thu nhận thêm thành viên mới. Bọn chúng còn trẻ tuổi nên hành sự mới to gan hống hách như vậy. “Anh Lỗ” luôn rất thận trọng. Vì vậy cho đến nay, chúng ta vẫn không biết gì về băng nhóm tội phạm của cô ta ở Miến Điện. Đám người này lộ diện, ngược lại tạo cơ hội truy đến tận gốc cho chúng ta.”

Quý Bạch cười cười: “Cục phó Tôn nói chí phải, hôm nay đúng là ngày khởi đầu thuận lợi.”

Một lát sau, Hứa Hủ hỏi nhỏ: “Tối qua có phải anh đứng gác ở bên ngoài cabin của em cả đêm? Thật ra không cần thiết làm vậy.”

Bên cạnh không có động tĩnh, Hứa Hủ ngoảnh đầu nhìn, Quý Bạch mệt đến mức tựa vào thành ghế phía sau ngủ từ bao giờ.

Tổ chuyên án lần theo dấu vết tội phạm hai ngày liền.

Đến trưa ngày thứ ba, họ đến thành phố Maija. Theo manh mối có trong tay, đây là nơi băng nhóm “anh Lỗ” thường xuyên qua lại. Vì vậy, tổ chuyên án càng khẳng định thân phận của đám người này.

Maija là một trong những thành phố sầm uất nhất Miến Điện. Nhưng trông nó chẳng khác phố huyện nào đó ở Trung Quốc là

https://thuviensach.vn

bao. Những tòa nhà mới xây nằm bên cạnh rừng cây và đồng ruộng. Trên đường xuất hiện xe BMW, Mercedes, có cả xe công nông.

Trong thành phố có mấy con đường đầy rẫy casino, quán bar, đèn đóm nhấp nháy giữa ban ngày, tiếng nhạc đinh tai nhức óc. Trên đường phố người đi bộ tấp nập. Đám tội phạm lái một chiếc xe bảy chỗ ngồi, dừng lại ở một ngôi nhà nhỏ không bắt mắt nằm sau casino.

Tổ chuyên án không vây bắt ngay lập tức, mà "thả cần câu dài, câu cá lớn" như Hứa Hủ nhận định. Tổ trưởng Tôn Phổ bố trí hai cảnh sát hình sự ở lại khu vực casino theo dõi, còn những người khác tìm chỗ nghỉ ngơi.

Thế lực xã hội đen địa phương vàng thau lẫn lộn. Để tránh đánh rắn động cỏ, Tôn Phổ nhờ Tisza tìm một nhà nghỉ ở nơi khuất. Đây là nhà trọ nông gia, xây ba tầng bằng gỗ, vừa đơn giản vừa yên tĩnh. Trước cửa là cánh đồng lúa, được cái nhà nghỉ gần đường quốc lộ.

Tôn Phổ triệu tập mọi người, thảo luận về việc bố trí và phân công công tác tiếp theo. Sau đó, anh phất tay, cất giọng dứt khoát: "Mọi người đã mệt mấy ngày rồi, tất cả đi ngủ, sáng sớm ngày mai ai nấy vào vị trí của mình."

Quý Bạch về phòng tắm rửa, đánh một giấc. Khi anh tỉnh dậy, đã là tầm xế chiều. Anh nhắn tin cho Hứa Hủ: "Em ăn cơm chưa?"

Rất nhanh có tin nhắn trả lời: "Em vừa xuống nhà ăn."

Quý Bạch mỉm cười, nhắn tiếp: "Đợi anh, anh sẽ xuống ngay."

https://thuviensach.vn

Nhà ăn ở tầng một, bên ngoài trời còn bày mấy cái bàn. Quý Bạch vừa xuống cầu thang, liền nhìn thấy Hứa Hủ quay lưng về phía anh, ngồi ở cái bàn nhựa màu trắng không xa. Khóe miệng anh cong lên. Quý Bạch đang định đi về phía Hứa Hủ, Trần Nhã Lâm và một cảnh sát hình sự khác ngồi ở bàn bên này gọi anh: "Quý Bạch, ở đây này." Người cảnh sát còn nhiệt tình kéo anh ngồi xuống.

Nhận được tin nhắn của Quý Bạch, Hứa Hủ cố tình chọn cái bàn không có người đợi anh. Nghe thấy động tĩnh, cô quay đầu liếc qua rồi tiếp tục cúi xuống ăn cơm.

Tisza bao trọn nhà nghỉ này, hơn chục binh lính cũng đang cầm đĩa, kẻ đứng người ngồi ở ngoài hành lang ăn cơm. Có mấy người không biết kiếm đâu ra bếp lò, tự nướng đồ ăn.

Hứa Hủ vừa ăn vài miếng, đột nhiên có người xuất hiện trước mặt cô. Cô ngẩng đầu, bắt gặp một binh sĩ trẻ tuổi có nước da ngăm đen đang bỏ một con cá nướng vàng ươm vào đĩa của cô.

Hứa Hủ: "... Không cần đâu, cảm ơn."

Anh chàng binh sĩ nghe không hiểu, ngoác miệng cười với cô rồi rời đi. Đi vài bước, anh ta giơ tay làm động tác thắng lợi với đám binh lính ngoài hành lang. Đám binh lính đều ồ lên, đồng thời nhìn Hứa Hủ.

Gặp phải tình huống như thế này, một cô gái bình thường sẽ ngượng ngùng, nhưng tâm trạng Hứa Hủ không hề xao động. Im lặng trong giây lát, cô buông đũa, chắp hai tay gật đầu mỉm cười với đám binh lính, bày tỏ sự cảm ơn.

https://thuviensach.vn

Đám binh lính tươi cười rạng rỡ. Hứa Hủ tiếp tục ăn cơm, cô nếm thử món cá, mùi vị cũng được.

Một lúc sau, lại có một binh sĩ đi đến, tay xách quả dưa lớn, do anh ta vặt ở ruộng bên cạnh. Lần này, Hứa Hủ hơi áy náy, cô đứng dậy đẩy tay từ chối. Anh lính trẻ gạt tay cô, đặt quả dưa xuống bàn. Sau đó, anh ta nở nụ cười tươi, ngẩng cao đầu đi về chỗ cũ như vừa lập công.

Quý Bạch vừa ăn cơm, vừa nhướng mắt theo dõi đám binh lính lần lượt đến bên bàn Hứa Hủ. Một cảnh sát hình sự lớn tuổi người Vân Nam ngồi bên cạnh cười nói: "Đàn ông Đông Nam Á đều thích con gái có làn da trắng trẻo. Hứa Hủ ở nơi này rất được hoan nghênh."

Trần Nhã Lâm cười: "Buổi trưa có một người lính nói với tôi: cảnh sát Trung Quốc các chị bắt tội phạm rất giỏi, nhưng sao lại để một cô bé đi phá án? Trông cô ấy còn nhỏ hơn em gái tôi."

Nghe Trần Nhã Lâm nói vậy, người cảnh sát hình sự ở bên cạnh bật cười.

Trần Nhã Lâm nói tiếp: "Tôi còn nghe thấy bọn họ gọi "thỏ, thỏ" gì đó, chắc là đặt biệt hiệu cho Hứa Hủ." Chị thở dài: "Những người lính này phần lớn là con em nhà nông, mới tí tuổi đầu đã bị cuốn vào chiến loạn, không được hưởng môi trường trưởng thành bình thường. Thật ra bản tính của bọn họ đều chất phác và lương thiện, không hề có ác ý."

Người cảnh sát lớn tuổi cười ha hả. Quý Bạch chú ý lắng nghe, đám binh lính nói bằng tiếng Miến Điện, trong đó xuất hiện cả từ

https://thuviensach.vn

tiếng Trung “thỏ”, “thỏ con” gì đó.

Lúc này, còi tập hợp vang lên, đám binh lính đều đứng dậy đi tới chỗ Tisza. Hành lang trống không trong giây lát. Hứa Hủ vẫn ngồi nguyên một chỗ ăn cơm.

Một lúc sau, Quý Bạch nhận được tin nhắn của cô: “Em ăn không hết, anh biết chỗ nào đổ đi không?”

Quý Bạch nhắn lại: “Em hãy đi ra sau nhà đợi anh.”

Sau nhà là một hành lang rất rộng, được lát toàn bằng gỗ màu nâu vàng, giẫm chân xuống nền nhà phát tiếng kêu cồm cộp. Bên ngoài là ngọn núi nhỏ, rừng cây rậm rạp, ráng chiều rực rỡ. Hứa Hủ ngồi đợi một lúc liền nhìn thấy Quý Bạch xuất hiện ở lối rẽ.

Nơi này dùng một cái đĩa sắt rất to để đựng cơm. Đám binh lính hào phóng nhét đầy đồ ăn vào đĩa của cô, nào là cá nướng, thịt bò, khoai lang, rau xanh, hoa quả... Cô gần như không đụng đến, nhưng đồ ở trong đĩa của cô, không tiện chia cho người khác.

Hứa Hủ không thích lãng phí đồ ăn, người bản xứ và binh lính vô cùng quý trọng lương thực, đổ thức ăn thừa bị người khác nhìn thấy thì không hay. Nhưng khách sạn không có tủ lạnh nên chẳng thể để lại bữa sau.

Quý Bạch ngồi cạnh Hứa Hủ. Nhìn cô nhăn mặt nhíu mày, anh mỉm cười, giơ tay cầm đĩa thức ăn: “Để anh ăn, đổ đi không hay lắm.”

Hứa Hủ ngẩn người: “Anh... anh vẫn ăn được cơ à?”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đảo mắt qua đĩa thức ăn: "Được." Vừa rồi nhận tin nhắn của cô, anh lập tức không lấy thêm cơm.

Hứa Hủ biết, điều kiện của người cảnh sát hình sự lúc phá án vô cùng gian khổ. Nhưng phần lớn thời gian, Quý Bạch là người rất cầu kỳ về vấn đề ăn mặc, thậm chí khắt khe như cô. Tuy đồ ăn trong đĩa trông có vẻ sạch sẽ, nhưng cô không ngờ, anh tự nguyện ăn hết. Hơn nữa, anh còn thản nhiên nhận lấy và đưa lên miệng.

Mặt trời từ từ xuống núi, rừng cây bên ngoài tối dần. Xung quanh nhà nghỉ rất yên tĩnh, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười của những người lính.

Hứa Hủ lặng lẽ ngắm nhìn Quý Bạch. Anh ăn rất từ tốn, nhưng tốc độ khá nhanh. Lượng ăn của anh quả thực gấp cô nhiều lần, đồ ăn trong đĩa loáng một cái đã vơi đi trông thấy, bao nhiêu thứ cũng có thể nhét vào dạ dày của anh. Ánh chiều tà chiếu đúng vào chỗ hai người đang ngồi. Gương mặt nghiêng cương nghị của Quý Bạch được phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt, khiến đôi mắt anh càng trở nên đen nhánh. Cằm anh lên xuống theo động tác nhai, toát ra một sức mạnh chất phác mà bình thường không gặp.

Hứa Hủ nghĩ thầm: anh rất đàn ông, đàn ông vô cùng.

Quý Bạch nhanh chóng ăn xong, đưa cái đĩa cho cô. Hứa Hủ cầm đĩa đứng dậy đi vài bước, cô đột nhiên dừng bước quay lại, cúi đầu đặt một nụ hôn lên má anh.

Quý Bạch mỉm cười, kéo cô vào lòng: "Trong phòng anh có mấy cây thuốc sĩ quan Miến Điện cho. Lát nữa em hãy đi lấy, chia cho những người lính đó."

https://thuviensach.vn

“Anh thấy cần thiết sao?”

Quý Bạch ngắm gương mặt nghiêng nhỏ nhắn của cô: “Cần thiết.”

Có qua có lại, đối xử chân thành. Như vậy, bình thường bọn họ sẽ dành nhiều sự quan tâm chăm sóc đến... “thỏ con” của nhà Quý Bạch.

Những ngày sau đó, Quý Bạch và các cảnh sát hình sự đều ở bên ngoài theo dõi, giám sát, mai phục. Hứa Hủ làm công tác hậu cần ở trong nhà nghỉ. Sự vất vả của mọi người cuối cùng được đền đáp, bọn họ đã bước đầu xác định được năm cứ điểm chủ yếu của băng nhóm “anh Lỗ”.

Tại một thành phố gần biên giới của đất nước kinh tế không phát triển như Maija, chính phủ thả lỏng không can thiệp. Nền kinh tế địa phương đều sống nhờ vào các hoạt động cờ bạc, mại dâm, buôn lậu... Thủ đoạn phạm tội của xã hội đen Trung Quốc ở nơi này cũng đủ trò đủ kiểu. Tóm lại một câu, là chỉ cần kiếm được tiền, bọn chúng có thể làm bất cứ chuyện gì. Tổ chuyên án chỉ cần thu thập đủ chứng cứ, là có thể danh chính ngôn thuận đề nghị phía Miến Điện triển khai hành động, hốt trọn một mẻ lớn.

Tuy nhiên, công tác thu thập chứng cứ ban đầu không thuận lợi.

Đầu tiên, tổ chuyên án bí mật đi gặp một số thương nhân Trung Quốc từng bị xã hội đen cướp bóc tống tiền. Một điều đáng buồn, khi nhắc đến xã hội đen, bọn họ đều trở nên hoảng hốt mất tự nhiên. Bất kể tổ chuyên án động viên khuyên nhủ như thế nào, bọn họ đều không hé răng, càng không nói đến chuyện làm chứng.

https://thuviensach.vn

Công tác điều tra thu thập chứng cứ vấp phải khó khăn, cần tìm điểm đột phá khác.

Buổi trưa một ngày, Quý Bạch và một cảnh sát hình sự đóng giả làm khách du lịch, canh chừng ở gần một siêu thị do người Trung Quốc mở.

Thời tiết vô cùng nóng bức, ánh nắng chói chang chiếu xuống mặt đường xi măng, bốc hơi nóng hầm hập. Quý Bạch và người cảnh sát mặc áo ngắn tay, nhưng bên trong là lớp áo chống đạn dày, nóng đến mức mồ hôi vã ra như tắm. Hai tiếng đồng hồ trôi qua, quần áo trên người bọn họ giống như bị nhúng nước, ướt sũng dính chặt vào da.

Cuối cùng, một chiếc xe bảy chỗ ngồi từ đầu đường lao đến, dừng ở trước cửa siêu thị. Cửa xe mở tung, bảy tám người đàn ông tay cầm gậy sắt nhảy xuống xe, hung hãn xông vào siêu thị. Bên trong nhanh chóng vọng ra tiếng đập phá, tiếng kêu khóc. Một số người từ trong siêu thị chạy ra, có du khách và cả dân địa phương.

Quý Bạch lập tức cầm bộ đàm, nói nhỏ: “Tisza, người của anh đến đi.”

Anh vừa dứt lời, có mấy binh sĩ Kachin đeo súng từ ngõ nhỏ ở phía đối diện đi ra. Bọn họ thong thả đi vào siêu thị. Một lúc sau, đám côn đồ chạy ra ngoài, ngồi lên xe phóng đi mất.

Quý Bạch và người đồng nghiệp đi vào siêu thị. Bên trong vô cùng bừa bộn, mọi giá để hàng đều bị đập vỡ, khách hàng đã chạy hết, mấy nhân viên bán hàng sợ hãi trốn đằng sau quầy thu ngân. Một người đàn ông mặc áo sơ mi tơ lụa, ngoài 30 tuổi, thân hình

https://thuviensach.vn

vạm vỡ ngồi dưới đất, mặt mũi anh ta sưng vù, sắc mặt rất khó coi. Số tiền mặt thu nhập trong ngày của siêu thị bị cướp hết. Ngoài ra, những mặt hàng có giá trị như máy ảnh, điện thoại, đông trùng hạ thảo cũng bị vơ vét sạch.

Chủ siêu thị tên là Châu Thành Bác. Anh ta nhanh chóng được tổ chuyên án bí mật đưa đến một khách sạn tạm thời bố trí trước đó. Lúc này trời đã tối hẳn, Châu Thành Bác ngồi ở ghế, vết thương đã được xử lý, nhưng sắc mặt anh ta vẫn tái nhợt. Tính cách của Châu Thành Bác tương đối phóng khoáng cứng rắn. Hôm nay, đám côn đồ xông vào siêu thị, để ngăn cản bọn chúng cướp đồ vật có giá trị, anh ta đã ra tay chống lại một tên.

Quý Bạch im lặng trong giây lát, lên tiếng: “Châu tiên sinh, theo cách làm phổ biến của đám người này, nạn nhân không chỉ bị tổn thất tiền bạc, còn bị chúng bắt cóc tống tiền gia đình. Hôm nay, anh đã may mắn thoát khỏi tai họa.”

Châu Thành Bác biến sắc mặt. Anh ta từng nghe nói đến tin đồn tương tự, có thương nhân Trung Quốc bị ngược đãi đủ kiểu, phải bỏ ra một khoản tiền chuộc lớn mới được thả về.

Nhưng tin đồn cũng chỉ là tin đồn, Maija có chính sách thu hút đầu tư và người buôn bán vô cùng ưu đãi, Châu Thành Bác muốn kiếm nhiều tiền nên đã đến Maija làm ăn. Mấy tháng trước đều bình an vô sự, anh ta kiếm được không ít, ai ngờ hôm nay bị xã hội đen để ý.

Thật ra, đối với tổ chuyên án, chuyện xảy ra ngày hôm nay là tình huống tương đối khó xử. cảnh sát Trung Quốc không có quyền thực thi pháp luật, cảnh sát địa phương lại không can thiệp. Bọn họ

https://thuviensach.vn

chỉ có thể nhờ binh lính Kachin xông vào đe dọa đám xã hội đen ở thời điểm then chốt. Từ trước đến nay, quân đội và xã hội đen nước sông không phạm nước giếng. Nhưng dù sao xã hội đen vẫn kiêng dè quân đội, nên chúng mới không bắt người đi.

Quý Bạch nói tiếp: "Hôm nay chúng không gặp thuận lợi, chắc chắn sau này sẽ lại đến quấy rối. Anh chỉ còn cách duy nhất là hợp tác với chúng tôi, trừ tận gốc tai họa, sau này anh mới có thể bình an kiếm tiền."

Châu Thành Bác trầm tư trong giây lát, ngẩng đầu nhìn Quý Bạch: "Tôi đồng ý làm chứng. Cả đời này tôi chưa từng chịu thiệt lớn như vậy. Anh cảnh sát, nhất định phải bắt hết bọn chúng."

Châu Thành Bác không chỉ đồng ý làm chứng, còn cho biết sẽ đi thuyết phục những người buôn bán là đồng hương của anh ta, cùng vạch trần tội ác của xã hội đen Trung Quốc. Điều này khiến tổ chuyên án mừng vui khôn xiết. Tôn Phổ ra chỉ thị: Tiếp tục âm thầm triển khai công tác điều tra thu thập chứng cứ, đồng thời bảo vệ an toàn tài sản và tính mạng của Châu Thành Bác, tuyệt đối không để anh ta bị xã hội đen hãm hại.

Sau khi đưa Châu Thành Bác về chỗ ở, Quý Bạch mới trở về nhà nghỉ. Lúc này đã hơn 8 giờ tối, gió đêm mát rượi, nhưng mặt đất vẫn bốc hơi nóng. Anh ngẩng đầu nhìn ô cửa sổ sáng ánh đèn dịu dàng của phòng Hứa Hủ, miệng mỉm cười, sau đó trở về phòng mình.

Mấy hôm nay Quý Bạch đều ở bên ngoài, quần áo hết khô lại ướt, ướt lại khô mấy lần, cởi ra còn xuất hiện lớp muối trắng mờ mờ. Quý Bạch bỏ đống quần áo hôi hám vào chậu rồi đem giặt.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cả ngày ở nhà nghỉ nên công việc nhẹ nhõm hơn những người khác. Đến buổi tối, cô không còn chuyện gì để làm, ngồi trên giường đọc tài liệu. Nghe tiếng bước chân quen thuộc ngoài cầu thang, cô biết Quý Bạch đã trở về.

Bởi vì thời tiết quá nóng nên trước khi đi ngủ, mọi người đều mở cửa sổ lẫn cửa ra vào cho thông gió. Hứa Hủ cầm đĩa hoa quả, đi vào phòng Quý Bạch. Anh mặc áo phông ngắn tay và quần đùi, ngồi trước chậu nước giặt quần áo, trông như một người đàn ông làm việc nhà bình thường.

Nhà nghỉ này rất sơ sài, chỉ có một cái máy giặt cũ kỹ nên còn lâu mới đến lượt. Hứa Hủ chê không vệ sinh, toàn tự giặt quần áo. Quý Bạch cũng vậy.

Hứa Hủ đi đến bên cạnh anh ngồi xổm xuống, Quý Bạch ngoảnh đầu hôn lên má cô, sau đó tiếp tục lao động. Hứa Hủ ngồi im, đưa từng miếng hoa quả vào miệng anh. Đến khi Quý Bạch ăn xong, cô lại cho anh uống hớp nước, lau miệng cho anh. Cuối cùng, cô đứng dậy xoa tay, tự lên giường đọc sách.

Xung quanh rất yên tĩnh, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng kêu ra rả của ếch nhái ngoài đồng ruộng, tiếng côn trùng trong rừng cây, và tiếng giặt quần áo sột soạt. Hứa Hủ đọc sách một lúc, cô không nhịn được bỏ cuốn sách xuống, quan sát đống quần áo trong chậu: “Anh giặt kiểu đó sao?”

Quý Bạch liếc cô một cái: “Em có ý kiến?”

Thật ra, Quý Bạch giặt quần áo sạch hơn khối người đàn ông. Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, động tác khó tránh khỏi vụng

https://thuviensach.vn

về. Trong con mắt của người cầu toàn như Hứa Hủ, tất nhiên chẳng ra sao.

"Tránh ra, để em giặt cho." Hứa Hủ nhảy xuống giường, tiến lại gần.

Quý Bạch ngăn cô lại: "Không cần đâu, em cứ ngồi chơi đi."

Hứa Hủ nghi hoặc: "Tại sao?"

Quý Bạch nhìn cô, không trả lời.

Đúng vậy, tại sao chứ? Hồi còn ở trường công an, thấy các bạn học có người yêu giặt hộ quần áo, trong lòng anh cũng hơi ngưỡng mộ. Anh còn nghĩ, bao giờ anh mới gặp được cô gái như vậy, cô gái khiến anh cam tâm tình nguyện mặc quần áo sạch do chính tay cô giặt.

Nhưng đến khi thật sự gặp được đối tượng, anh lại không nỡ sai khiến cô.

Khóe mắt Quý Bạch ẩn hiện ý cười: "Em nhàn rỗi quá à? Thế thì đi lấy kem chống muỗi bôi giúp anh."

"Được."

Kem chống muỗi trong phòng Hứa Hủ đã dùng hết. Cô xuống dưới tầng một tìm bà chủ nhà nghỉ lấy một lọ. Khi Hứa Hủ quay về phòng Quý Bạch, quần áo đã phơi trên ban công, Quý Bạch vừa tắm xong liền đi ra ngoài, trên người anh chỉ mặc chiếc quần đùi.

Đây là lần đầu tiên Hứa Hủ nhìn thấy thân trên để trần của anh. Cô ngây người, lập tức rời ánh mắt xuống dưới.

https://thuviensach.vn

Trong mắt Quý Bạch đầy ý cười. Anh tiến lại gần, kéo cô ngồi xuống giường, quay lưng về phía cô: “Em bôi giúp anh.”

“Ừ.”

Mấy ngày phơi nắng liên tục, Quý Bạch lại đen thêm một chút, màu da ở cổ thẫm hơn ở lưng. Lưng anh vừa rộng vừa rắn chắc, trong khi eo anh vừa gọn vừa có sức mạnh. Trên vai phải xuất hiện một vết sẹo mờ mờ, xem ra đã từ lâu. Khoảng cách rất gần, Hứa Hủ thậm chí ngửi thấy hơi nóng tỏa ra từ da thịt của anh, khiến mặt cô nóng ran. Cô lập tức moi một ít kem bôi đều lên lưng Quý Bạch.

Quý Bạch ngồi đối diện ban công, anh lặng lẽ ngắm bầu trời đêm tối đen ở bên ngoài. Động tác của Hứa Hủ rất nhẹ nhàng, đầu ngón tay mềm mại mát lạnh của cô lướt trên làn da anh, khiến toàn bộ lỗ chân lông trên toàn thân anh dường như đều giãn nở...

Đêm càng về khuya, nhà nghỉ không một tiếng động, Quý Bạch nằm đè Hứa Hủ xuống giường, hôn cô ngấu nghiến. Một bàn tay lớn của anh đặt trên ngực Hứa Hủ, nhẹ nhàng nắn bóp. Trong không khí chỉ có tiếng thở nóng hổi của hai người.

Hứa Hủ mặc bộ váy ở nhà dài đến đầu gối. Chất liệu vải rất mát mẻ, nhưng kiểu dáng hơi bảo thủ, chính vì vậy cô mới mặc ra khỏi phòng. Bàn tay còn lại của Quý Bạch trượt xuống gấu váy Hứa Hủ, dừng lại trong giây lát, do dự không biết có nên tiến sâu vào bên trong hay không.

Khi anh sờ tay vào đầu gối Hứa Hủ, liền bị cô đạp một cái. Quý Bạch phì cười, vừa định mở miệng, ngoài cửa đột nhiên có tiếng

https://thuviensach.vn

bước chân.

Quý Bạch ngẩng đầu, dừng mọi động tác, Hứa Hủ cũng đưa mắt về phía cửa.

Sau tiếng gõ cửa là giọng nói của tổ trưởng Tôn Phổ: "Tiểu Quý, mau mở cửa, có việc cần bàn với cậu."

Tôn Phổ vừa nhận điện thoại từ Trung Quốc, thông báo có manh mối mới. Anh nhất thời hưng phấn, muốn tìm tổ viên đắc lực nhất trao đổi ngay lập tức. Tôn Phổ đứng bên ngoài vài giây, Quý Bạch mới mở cửa.

Hai người ngồi xuống ghế sofa. Trên giường Quý Bạch đã móc màn, chăn xếp thành đống, còn có cả đống quần áo vứt bừa bộn.

Tôn Phổ lập tức hiểu ra vấn đề, Quý Bạch chắc đã ngủ say, bị anh đánh thức. Tuy nhiên, công việc quan trọng hơn, anh cũng không bận tâm, bắt đầu trao đổi với Quý Bạch.

Tôn Phổ ngồi khoảng mười phút mới về phòng. Quý Bạch vừa đóng cửa quay người, liền nhìn thấy Hứa Hủ thò đầu ra khỏi đống chăn, thở một hơi dài. Tuy hai người đều có chừng mực, không để tình cảm ảnh hưởng đến công việc, nhưng người xung quanh chưa chắc đã nghĩ vậy. Do đó, bọn họ không tiết lộ với tổ chuyên án về mối quan hệ của mình.

Ý cười trên khóe miệng Quý Bạch càng sâu hơn, anh ngồi xuống giường, ôm cả người lẫn chăn vào lòng: "Tiếp tục chứ?"

Hứa Hủ đẩy người anh: "Sắp 10 giờ rồi, em về phòng đây." Nói xong, cô lật tung chăn, chuẩn bị trèo xuống giường.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch vốn không có ý định giữ cô ở lại, vì dù sao ngày mai cũng còn công việc. Ai ngờ vừa nhướng mắt, anh liền nhìn thấy eo và mông cô. Có lẽ do nằm cuộn mình trong chăn, gấu váy màu gạo của Hứa Hủ không biết tốc lên tận eo từ lúc nào, để lộ cặp đùi trắng thanh mảnh, trơn láng, nuột nà vô cùng.

Cổ họng Quý Bạch khô rát trong tích tắc, anh vô thức giơ tay, nắm cổ chân Hứa Hủ.

Hứa Hủ bị anh đột nhiên giữ chặt, nên hơi bất ngờ. Vừa định kêu anh buông tay, cô bỗng dưng cảm thấy... mông và đùi mát lạnh... Lúc này cô mới có phản ứng, lập tức kéo gấu váy xuống. Sau đó, cô còn ngắm nghía xác nhận một lần.

Khi Hứa Hủ quay đầu, Quý Bạch đã buông tay khỏi người cô, thần sắc anh thản nhiên, nhưng ánh mắt anh tối thẫm. Anh chỉ nhìn cô, không lên tiếng.

Hứa Hủ về phòng nằm một lúc, rút máy di động tra trên baidu: "Những điều cần lưu ý khi quan hệ lần đầu". Xem một lúc, cô trở nên bình tĩnh, trong lòng nhủ thầm: thần hồn nát thần tính hơi sớm, đi ngủ thôi.

Hứa Hủ quyết định những buổi tối sau này hạn chế vào phòng Quý Bạch. Cô và anh đang đi công tác, ngộ nhỡ xảy ra chuyện "củi khô bén lửa", cô cảm thấy không thích hợp, chắc anh cũng nghĩ như cô.

Tuy nhiên, mấy ngày tiếp theo, hai người gần như không có thời gian ở bên nhau. Chứng cứ thu thập ngày càng nhiều, tổ chuyên án bắt đầu trù bị hành động thu lưới vây bắt cuối cùng. Mọi người đều

https://thuviensach.vn

bận tối mắt tối mũi. Mỗi ngày đến thời gian ngủ còn không đủ, Hứa Hủ và Quý Bạch chẳng nghĩ đến chuyện khác ngoài công việc.

Sau mười mấy ngày vất vả, Tôn Phổ và hai người cảnh sát hình sự đi thành phố bên cạnh gặp gỡ quan chức cảnh sát Miến Điện, xác nhận lần cuối kế hoạch hành động và thời gian vây bắt cụ thể. Chỉ có bảy người, gồm cả Quý Bạch và Hứa Hủ ở lại thành phố Maija. Công việc chủ yếu của họ là theo dõi những kẻ tình nghi, đồng thời bảo vệ nhân chứng quan trọng như Châu Thành Bác.

Trời vừa sáng, Quý Bạch liền tới siêu thị của Châu Thành Bác, đổi ca trực với một cảnh sát hình sự.

Châu Thành Bác sống ở căn phòng phía sau siêu thị, anh ta cũng vừa ngủ dậy. Sau một thời gian tiếp xúc, Châu Thành Bác và Quý Bạch đã trở nên thân thiết, anh ta ném bao thuốc cho Quý Bạch: "Thuốc lá Đài Loan, mùi vị không tồi, đủ nặng đô."

Quý Bạch bắt lấy bao thuốc, đưa lên mũi ngửi, lại ném trả Châu Thành Bác: "Đúng là không tồi, cảm ơn anh, nhưng tôi đã cai thuốc."

Châu Thành Bác mỉm cười: "Tôi thấy mọi người đều hút cả. Cảnh sát hình sự cũng có người không hút thuốc sao? Vợ cậu không cho à?"

Quý Bạch cười cười, coi như mặc nhận.

Châu Thành Bác gật đầu: "Tôi đoán nhất định là nguyên nhân đó, vợ tôi cũng quản chặt lắm."

https://thuviensach.vn

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa: "Ông chủ, có bưu kiện."

Là một thanh niên da đen sì, mặc đồng phục của công ty bưu chính, hai tay bê gói đồ vuông vắn, cẩn thận đặt lên quầy hàng.

Châu Thành Bác lấy bút ký nhận, miệng lẩm bẩm: "Cậu đi giao hàng sớm thật đấy. Yangon? Là ai gửi..."

Nhân viên chuyển phát nhanh không trả lời, nhận phiếu hàng rồi quay người đi ra ngoài. Quý Bạch đứng dậy, nhìn chằm chằm theo bóng lưng cậu ta. Lúc này, Châu Thành Bác vừa mở gói hàng vừa hỏi: "Cảnh sát Quý, vợ cậu làm nghề gì vậy?"

Hôm nay, những người khác của tổ chuyên án đều đi ra ngoài, chỉ có Hứa Hủ ở lại khách sạn, bận rộn chỉnh lý tài liệu liên quan đến chứng cứ.

Khi tiếng nổ vọng đến, cô đang đứng ở cửa sổ ngẫm nghĩ một vấn đề. Nghe tiếng nổ ầm ầm, Hứa Hủ lập tức ngẩng đầu, liền nhìn thấy ánh lửa và khói đen bốc đầy trời ở phía xa xa trong thành phố.

Vị trí đó rất quen thuộc, chính là khu vực có siêu thị của Châu Thành Bác.

Hứa Hủ rút máy di động gọi cho Quý Bạch, một lần, hai lần, ba lần... điện thoại đều không thông.

Cô lập tức chạy xuống tầng dưới, tới phòng của Tisza.

Tisza hôm nay ở lại khách sạn nghỉ ngơi. Hứa Hủ vừa vào cửa, Tisza cũng vừa vặn đặt ống nghe điện thoại bàn. Anh ta đã nhận

https://thuviensach.vn

được tin tức, sắc mặt khó coi vô cùng. Sau đó, Tisza dùng tiếng Trung ngọng nghịu, nói với Hứa Hủ: “Châu... Quý... nổ tung rồi.”

Tình thế khẩn cấp, Tisza lái một chiếc xe tải quân dụng, chở Hứa Hủ và hơn hai mươi binh sĩ đến nơi xảy ra vụ nổ.

Lúc này, trời đã sáng hẳn, cả con đường chìm trong tia nắng ban mai. Ở nơi bốc khói xa xa thấp thoáng bóng người. Hai bên đường có nhiều nhà mở cửa, người trong nhà thò đầu ra ngoài ngó nghiêng.

Lúc Hứa Hủ đến khu vực siêu thị, ngọn lửa đã được dập tắt. Siêu thị rộng rãi màu trắng ngày nào bây giờ trở thành đống hoang tàn xám đen, khói bụi mù mịt. Trên mặt đất toàn là hàng hóa đổ và mảnh kính vỡ.

Điện thoại di động vẫn không có tín hiệu. Trước đây từng xảy ra vụ nổ bằng cách dùng tín hiệu di động điều khiển từ xa. Vì vậy, ngay sau khi vụ nổ xảy ra, phía quân đội lập tức cắt đứt mạng lưới thông tin, để đề phòng các vụ nổ tiếp theo. Không biết lúc nào tín hiệu mới được hồi phục.

Những người cảnh sát hình sự khác thuộc tổ chuyên án đều không xuất hiện. Hôm nay, bọn họ đều có nhiệm vụ giám sát kẻ tình nghi, không thể tùy tiện rời khỏi vị trí. Hơn nữa, điện thoại không có sóng, muốn liên lạc cũng cần thời gian.

Hứa Hủ và Tisza tạm thời chỉ có thể dựa vào bản thân.

Tisza điểm danh một đội lính, nói nhỏ với bọn họ vài câu, rồi vỗ vai từng người. Đám binh lính gật đầu, quay người đi vào trong

https://thuviensach.vn

khu siêu thị đổ nát. Dân chúng ở vòng ngoài càng bàn tán sôi nổi khi thấy sự xuất hiện của quân đội.

Hứa Hủ một mình đứng yên dưới lòng đường, cách siêu thị hoang tàn mười mấy mét. Sau lưng cô là đám đông quần chúng ồn ào, chếch trước mặt không xa là ngã tư, xe ô tô đi qua đi lại... Tất cả hình ảnh và âm thanh hỗn loạn này gần như đồng thời dội vào đầu óc cô.

Đầu tiên, Hứa Hủ chú ý đến chiếc xe ô tô của Quý Bạch đỗ bên lề đường đối diện siêu thị. Tim cô đập mạnh, cô lập tức hít một hơi sâu, tập trung tinh thần tiếp tục quan sát.

Khu vực siêu thị không có vết máu, cũng không có dấu vết khả nghi khác. Hứa Hủ lặng lẽ đi vòng ra ngõ nhỏ phía sau. Cô giật mình khi thấy cửa sau siêu thị hé mở, trên mặt đất, trên tường đều có vết máu. Nơi này từng xảy ra cuộc ẩu đả.

Lúc Hứa Hủ quay về đường lớn, binh lính đã điều tra triệt để cả siêu thị. Trong siêu thị không có người, cũng không có xác chết hay người bị thương. Thông tin này khiến Hứa Hủ và Tisza thở phào. Tuy nhiên, họ vẫn rất căng thẳng.

Đám binh lính bắt đầu gặng hỏi người qua đường, xem có thể tìm ra nhân chứng. Siêu thị nằm ở khu vực đông dân cư, bọn họ nhanh chóng tìm ra manh mối.

Lúc vụ nổ xảy ra, có một người lao công quét dọn ở gần khu vực ngõ nhỏ sau siêu thị. Anh ta nói: “Tôi nhìn thấy có người đánh nhau ở trong ngõ. Bảy tám người cầm gậy sắt, đánh hai người đàn ông.”

https://thuviensach.vn

Tiết lộ của người lao công chứng thực suy đoán của Hứa Hủ. Cô lấy điện thoại di động, mở tấm ảnh chụp Quý Bạch, đồng thời lấy ảnh Châu Thành Bác trong túi tài liệu đưa cho anh ta xem.

"Đúng, người bị đánh là bọn họ. Bọn họ hình như bị thương. Tôi sợ gặp phiền phức nên đi quét dọn ở con đường đối diện trước. Một lúc sau, nghe thấy tiếng nổ, tôi liền quay lại quan sát tình hình bên đó. Mấy người cầm gậy sắt kéo hai người đàn ông toàn thân đầy máu lên một xe ô tô chạy mất."

Người lao công nhớ biển số xe. Binh lính của Tisza nhanh chóng tìm thấy chiếc xe đậu ở ngõ nằm sau một sòng bạc cách siêu thị hai con đường.

Tisza và Hứa Hủ ngồi trong một chiếc xe ô tô nhỏ đậu bên đường. Thông qua ống nhòm, họ nhìn thấy hai người đàn ông cao lớn lực lưỡng canh gác ở cửa sau. Trên cửa xe ô tô đó và trên mặt đất đều xuất hiện vết máu.

Sòng bạc này cũng là một trong những cứ điểm chủ yếu của tập đoàn tội phạm "anh Lỗ".

Tisza nhìn Hứa Hủ: "Người của tôi không thể vào trong, chỉ còn cách đợi người của cô đến."

Cờ bạc là nghề kinh doanh hợp pháp ở Maija. Ban đầu, để thu hút giới đầu tư và kinh doanh ở mức độ lớn nhất, đồng thời loại bỏ sự băn khoăn của giới đầu tư, tổng tư lệnh Kachin cam kết với thương hội, trừ trường hợp thi hành công vụ, binh lính Kachin sẽ không được phép đặt chân vào các sòng bạc. Bây giờ chưa có lệnh bắt giữ

https://thuviensach.vn

hay khám xét chính thức, Tisza và người của anh ta không thể vào bên trong.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, mặt đường xi măng trắng bốc hơi nóng hầm hập. Hứa Hủ đưa mắt quan sát cửa sòng bạc. Nơi đó có không ít người ra vào, tiếng nhạc ầm ĩ, ánh đèn màu nhấp nháy. Giữa ban ngày cũng lộ vẻ phồn hoa ăn chơi.

"Chúng ta không thể đợi, tôi sẽ đi vào tìm anh ấy." Cô đúng là không thể đợi lâu hơn.

Người lao công không nhìn rõ diện mạo của hai người đàn ông bị kéo lên ô tô. Người đó có thể là Quý Bạch, nhưng cũng có khả năng không phải.

Hứa Hủ có thể khẳng định Quý Bạch tránh được vụ nổ, bảy tám kẻ côn đồ cũng không phải là đối thủ của anh. Nhưng hôm nay, bên cạnh anh còn có Châu Thành Bác, anh cần bảo vệ anh ta. Hơn nữa, Quý Bạch không có súng trong tay. Nơi này lại không phải là Trung Quốc. Nhân vật có chút máu mặt trong giới xã hội đen ở đây đa phần đều mang theo súng.

Nếu kẻ lộ diện ngày hôm nay là nhân vật cỡ bự như "anh Lỗ", Hứa Hủ không cần xâm nhập vào sòng bạc tìm Quý Bạch. Bởi "anh Lỗ" tuyệt đối không tùy tiện động đến cảnh sát. Nhưng đây chỉ là một lũ côn đồ, chúng vừa ngông cuồng vừa hống hách, trí tuệ chưa trưởng thành, rất dễ phạm phải tội ác ngu xuẩn.

Đợi viện binh cũng phải mất mười mấy phút. Trong khoảng thời gian đó, có lẽ Quý Bạch đã bị hành hạ đủ kiểu, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Cô sao có thể để chuyện này xảy ra?

https://thuviensach.vn

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tisza và mấy người lính, Hứa Hủ rút từ túi xách một chiếc mũ và kính râm. Sau khi trang bị xong xuôi, cô uống một hớp nước, đẩy cửa xuống xe. Sau đó, cô đi thẳng về phía cửa sòng bạc, nơi có mấy tên côn đồ canh giữ.

Hứa Hủ đoán không sai, Quý Bạch đúng là tránh được vụ nổ.

Lúc Châu Thành Bác vừa định mở gói bưu kiện, Quý Bạch liền ngăn lại: "Đừng đụng vào."

Bắt gặp thần sắc nặng nề của Quý Bạch, Châu Thành Bác lập tức hiểu ra vấn đề. Nhưng đối với anh ta, đặt bom là chuyện chỉ xảy ra trên tivi, anh ta toát mồ hôi lạnh: "Không phải đấy chứ? Làm thế nào bây giờ? Chúng ta ném ra ngoài?"

Quý Bạch lắc đầu: "Chúng ta không thể chạm vào." Dõi mắt theo nhân viên chuyển phát nhanh đang đi ra khỏi cửa lớn siêu thị, Quý Bạch nói nhỏ: "Chúng ta đi cửa sau."

Quý Bạch lặng lẽ đẩy cánh cửa sắt nhỏ màu xám ở phía sau siêu thị. Anh bảo Châu Thành Bác đứng sau lưng anh, còn anh nép người bên cạnh cửa. Quả nhiên, cánh cửa vừa đẩy ra, một chiếc gậy sắt màu đen từ không trung đập mạnh xuống. Quý Bạch nhanh tay tinh mắt, túm chặt cánh tay cầm gậy của đối phương vặn ngược lại. Chỉ nghe một tiếng rắc xương gãy, đối phương đau đớn kêu một tiếng, Quý Bạch lập tức túm đầu hắn, đập vào tường. Đối phương ngất lịm, đầu chảy đầy máu.

Vào giây phút sinh tử, Quý Bạch không hề nể nang, ra tay tương đối tàn nhẫn. Đằng sau lại có người vung con dao sáng loáng, lập tức bị anh đánh gục.

https://thuviensach.vn

Châu Thành Bác nói lớn tiếng: “Đi, lên xe ô tô của tôi.”

“Không được!” Có khi bưu kiện chỉ là mồi nhử, quả bom thật đang chờ hai người ở trên xe ô tô cũng không biết chừng. Quý Bạch đảo mắt một vòng, nói nhỏ: “Chạy nhanh theo tôi!”

Hai người vừa chạy vài bước liền nhìn thấy bảy, tám người đàn ông lực lưỡng, tay cầm gậy sắt, dao pha đứng trong ngõ. Có lẽ không ngờ hai người nhanh chóng rời khỏi siêu thị, bọn chúng đều ngẩn ra mất vài giây. Kẻ cầm đầu lập tức đưa tay xuống thắt lưng định rút súng. Quý Bạch đanh mặt, gầm lên: “Cảnh sát!” Tiếng hét hung hãn của anh khiến tất cả mọi người chấn động.

Hắn giật mình dừng tay. Chỉ trong một khoảnh khắc phân tâm, Quý Bạch nhanh như tia chớp lao đến, túm cổ tay hắn, đoạt khẩu súng. Anh đồng thời tung một cú đá vào đúng đầu gối của đối phương.

Những người khác thấy vậy liền hò nhau lao vào Quý Bạch. Quý Bạch một mình chống lại đám côn đồ. Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Châu Thành Bác sôi sục nhiệt huyết, xông lên túm cổ một tên côn đồ đánh hắn bùm bụp.

Hứa Hủ không hay biết, người lao công không nhìn thấy cảnh Quý Bạch và Châu Thành Bác đẩy lui đám côn đồ, chạy thoát khỏi ngõ nhỏ. Hai kẻ bị thương bởi vụ nổ, cuối cùng được đồng bọn kéo lên xe ô tô chính là hai tên côn đồ bị Quý Bạch đánh ngất ở cổng sau siêu thị.

Quý Bạch và Châu Thành Bác chạy hết hai con phố mới gọi taxi, đi thẳng về nhà nghỉ tổ chuyên án trú ngụ. Lúc này, Quý Bạch mới

https://thuviensach.vn

biết, Hứa Hủ và Tisza đến hiện trường vụ nổ tìm anh.

Khi Quý Bạch quay lại và tìm đến sòng bạc, hai người cảnh sát hình sự khác cũng vừa tới nơi. Tisza nhìn anh, sắc mặt rất khó coi: "Quý Bạch! Hứa Hủ kiên quyết vào trong tìm anh, đã mười phút rồi..."

Vừa vào sòng bạc, Hứa Hủ liền đi đổi một đống xèng. Thấy cô chỉ là một cô gái nhỏ, giám đốc quầy bất giác liếc nhìn cô. Hứa Hủ mỉm cười lắc lắc máy di động trong tay: "Điện thoại không có tín hiệu, lát nữa mẹ cháu sẽ vào đây. Chú có thể dẫn mẹ cháu đi tìm cháu không? Mẹ cháu mặc áo trắng, váy đỏ, xách túi LV, rất dễ nhận."

Người giám đốc cười: "Không thành vấn đề."

Hứa Hủ chơi hai lượt trò xúc xắc. Trong thời gian đó, cô đảo mắt quan sát và dừng lại ở một người bảo vệ trẻ tuổi. Những người bảo vệ khác trông rất hung dữ, ánh mắt lạnh lùng hoặc vô cảm. Duy nhất anh chàng này có gương mặt hòa nhã, miệng hay mỉm cười. Anh ta mặc bộ đồ bảo vệ mới tinh.

"Anh ơi, có thể đi mua giúp em chai nước trà đen?" Hứa Hủ đưa một xèng cho người bảo vệ. Anh ta cho rằng, cô là con gái nhà giàu, vung tay rộng rãi, anh ta đương nhiên bằng lòng.

Chai nước nhanh chóng được mua về, Hứa Hủ không chơi nữa, ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi. Cô lại hỏi anh chàng bảo vệ: "Anh là người Sơn Đông phải không? Chúng ta là đồng hương đấy."

Nghe giọng nói của Hứa Hủ, người bảo vệ lộ vẻ vui mừng.

https://thuviensach.vn

Vài phút sau, Hứa Hủ hỏi: “A Chí, nhà vệ sinh ở đâu?”

A Chí nói: “Để anh đưa em đi.”

Hứa Hủ ngẫm nghĩ: “Không cần đâu. Lát nữa mẹ em đến đây, anh bảo bà ấy đợi em ở đây. Giám đốc của các anh quen biết mẹ em.” Nói xong, cô vẫy tay với giám đốc quầy. Người giám đốc nhìn thấy cũng mỉm cười thân thiện, đồng thời vẫy tay với Hứa Hủ.

A Chí thầm nghĩ “hóa ra cô ấy quen giám đốc”. Anh ta gật đầu, chỉ vị trí nhà vệ sinh cho Hứa Hủ rồi nói với người bảo vệ ở lối ra: “Đây là đồng hương của tôi, cũng là bạn của giám đốc.”

Hứa Hủ ở trong nhà vệ sinh vài giây mới đẩy cửa ra ngoài. Cô không quay về đại sảnh sòng bạc mà đi vào khu vực văn phòng ở phía sau. Dám một mình đi vào “hang cọp”, bởi cô đã có tính toán.

Thứ nhất, trông cô nhỏ bé trẻ tuổi, không gây sự chú ý. Thứ hai, trong những ngày phụ trách hậu cần vừa qua, cô đã thuộc làu sơ đồ của từng sòng bạc trong thành phố. Đằng sau các sòng bạc đều có “phòng tiếp đãi”, dùng để đối phó con bạc nợ tiền không trả. Nếu Quý Bạch bị bắt về đây, nhiều khả năng anh sẽ bị nhốt ở đó.

Chỉ cần tìm thấy anh, cô có thể cứu anh.

Trên hành lang đi tới “phòng tiếp đãi”, Hứa Hủ gặp một người đàn ông đứng gác, hắn chau mày ngăn cô lại: “Nơi này không thể vào.”

Hứa Hủ dừng bước, cúi thấp đầu, cất giọng run run: “Tôi đến để trả nợ. Vừa rồi ở ngoài cửa, tôi hỏi một người tên A Chí. Anh ấy nói anh ấy không rõ, bảo tôi vào đây tìm ông chủ.”

https://thuviensach.vn

Người đàn ông nghiêm giọng: “Ai nợ?”

Hứa Hủ đáp: “Anh trai tôi, tên là Trần Dương. Mấy ngày trước, tôi nhận được điện thoại, nói anh trai tôi nợ Đại Phú Hoa 200 ngàn. Tôi mang tiền đến đây...” Nói xong, cô liền rút trong túi một tấm thẻ ngân hàng.

Người đàn ông ngẩn người. Đại Phú Hoa là tên một sòng bạc khác, cách mấy con đường, còn sòng bạc này gọi là Đại Phú Hào. Các sòng bạc thường được đặt tên có ý nghĩa may mắn. Vì vậy ở Maija, tên của các sòng bạc na ná nhau, từ Phú Hoa đến Phú Hào, Phú Nhạc... Hắn nghĩ, cô gái nhỏ này chắc chắn nhầm lẫn tên sòng bạc, vậy món tiền 200 ngàn đồng...

Người đàn ông dẫn Hứa Hủ vào một văn phòng nhỏ, rót cho cô cốc trà: “Cô hãy đợi ở đây, tôi đi tìm ông chủ.”

Hắn vừa khuất bóng ở cầu thang một đầu hành lang, Hứa Hủ lập tức rón rén đẩy cửa đi ra ngoài. Hành lang rất yên tĩnh. Hứa Hủ bỗng nhìn thấy hai vết máu khô ở trên tường, tim cô như ngừng đập.

Cuối cùng cũng đến “phòng tiếp đãi”, cánh cửa khép hờ, bên trong có tiếng đàn ông chửi thề và tiếng rên rỉ đau đớn.

Hứa Hủ hít một hơi sâu, dùng sức đẩy cửa.

Cửa phòng vừa mở ra, Hứa Hủ liền chạm mặt mấy người đàn ông đứng ở bên trong.

Cô nhanh chóng đảo mắt qua hai người đàn ông xa lạ người bê bết máu nằm trên giường.

https://thuviensach.vn

“À... chú ơi, cho hỏi nhà vệ sinh nằm ở đâu? A Chí nói ở bên này.”

Mấy người đàn ông đều trầm mặc nhìn Hứa Hủ, trong đó có một người chỉ tay về một đầu hành lang.

“Cảm ơn chú!” Hứa Hủ nhẹ nhàng đóng cửa giúp bọn họ. Cô quay người, đi nhanh ra ngoài.

Tốt quá, không phải là Quý Bạch, không phải là Quý Bạch.

Hứa Hủ như trút tảng đá đè nặng trong lòng, toàn thân cô phảng phất có một dòng khí nóng tràn qua.

Đầu hành lang ở ngay trước mắt cô, chỉ cần qua ngã rẽ là có thể đến đại sảnh sòng bạc. Đúng lúc này, sau lưng Hứa Hủ đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập và tiếng gọi: “Này, đừng đi!”

Hứa Hủ đờ người, quay đầu.

Là người đàn ông lúc nãy đi thông báo với ông chủ, hắn nghi hoặc nhìn Hứa Hủ: “Cô đi đâu vậy? Ông chủ bảo cô lên phòng.”

Hứa Hủ liếc qua người đàn ông, cất giọng từ tốn: “Xin lỗi, tôi đã nhầm lẫn. Vừa rồi tôi nhìn thấy tấm biển Đại Phú Hào ở văn phòng của anh. Điện thoại di động không có tín hiệu, tôi đã dùng máy bàn của anh gọi đến Đại Phú Hoa. Bọn họ nói sẽ lập tức cho xe ô tô đến đây đón tôi. Xin lỗi đã làm phiền anh, cảm ơn anh.”

Người đàn ông lại đờ ra lần nữa. Ý của ông chủ hắn là cứ nhận tiền trước, sau này trở mặt không nhận, ai làm gì được bọn họ? Không ngờ cô gái nhỏ đã gọi điện thoại cho Đại Phú Hoa. Đại Phú Hoa là sòng bạc của một thế lực khác, bây giờ bên đó còn đến tận

https://thuviensach.vn

đây đón người. Các thế lực xã hội đen ở Maija "nước sông không phạm nước giếng", khoản tiền này sao có thể nuốt trôi?

Trong lúc người đàn ông trầm mặc, Hứa Hủ cúi thấp xuống cảm ơn hắn. Cô vừa quay người, liền nhìn thấy cửa "phòng tiếp đãi" mở ra, mấy người đàn ông đi ra ngoài.

Nghe tiếng một tên hỏi chuyện người đàn ông ở bên ngoài, Hứa Hủ càng bước nhanh hơn.

"Khoan đã! Con bé kia là thế nào vậy?" Một tên bỗng dưng lên tiếng.

Hứa Hủ lạnh buốt sống lưng, hai chân cứng đờ.

Cô đã đi đến lối rẽ, chỗ này không có đèn điện, ánh sáng tối mờ mờ. Cánh cửa thông ra đại sảnh sòng bạc khép chặt. Tiếng ồn ào ở bên ngoài đại sảnh vọng tới, gần trong gang tấc nhưng phảng phất biển trời cách biệt.

Cô nên bỏ chạy hay tiếp tục đóng kịch?

Đúng lúc này, đột nhiên có một cánh tay thò ra, túm chặt cổ tay Hứa Hủ. Một thân hình cao lớn hiện ra từ bóng tối. Gương mặt tuấn tú của Quý Bạch vừa nghiêm nghị vừa căng thẳng, đôi mắt đen như mực của anh nhìn Hứa Hủ, sau đó anh kéo tay cô quay người bước đi.

Đầu óc Hứa Hủ trống rỗng, để mặc anh dắt cô đi về phía trước. Bàn tay vốn lạnh giá của cô, nằm trong bàn tay lớn ấm áp của anh cũng dần ấm nóng. Đám kẻ xấu hung ác ở đằng sau trở nên không

https://thuviensach.vn

đáng bận tâm ngay tức thì. Hứa Hủ thả lỏng toàn thân trong giây lát.

Xung quanh tối mờ mờ, gương mặt nghiêng của Quý Bạch vừa cương nghị vừa trầm mặc, thân hình anh vững chãi như ngọn núi. Mỗi bước đi của anh tựa hồ bước thẳng vào lòng cô, một cảm giác rung động khó diễn tả từ trái tim dần lan tỏa ra toàn thân Hứa Hủ, trái tim cô đập loạn nhịp.

Mấy người đàn ông trên hành lang từng giao đấu với Quý Bạch. Nhìn thấy anh, bọn chúng đều giật mình, có tên chửi thề một tiếng "khốn khiếp" rồi định lao vào anh.

Quý Bạch lạnh lùng quay đầu, nhìn chúng bằng ánh mắt khinh miệt.

Giống như bị khí thế bức người của Quý Bạch áp đảo, hoặc giả vài tiếng trước bị anh đánh tả tơi, đám côn đồ nhất thời hóa đá, không ai xông lên phía trước.

Quý Bạch nắm tay Hứa Hủ đi một mạch. Hai người không ai lên tiếng, họ đi xuyên qua hành lang, ra cửa sau sòng bạc, hai bàn tay nắm chặt đổ đầy mồ hôi.

Thành phố Mina nằm ở phía đông Maija, là thủ phủ của bang Kachin. Khác với kiểu phồn hoa của những thành phố nhỏ mới phất, Mina là đô thị lớn thật sự. Nơi này tập trung những người giàu có và quyền thế, cũng là nơi tập trung nhiều doanh nghiệp và các tòa nhà cao tầng san sát.

Lúc nhận được tin về vụ nổ, "anh Lỗ" đang tắm spa tại một trung tâm thủy liệu.

https://thuviensach.vn

Thấy ả biến sắc mặt, một thuộc hạ hầu hạ ở bên cạnh liền xua tay ra hiệu nhân viên massage ra ngoài. “Anh Lỗ” ngồi dậy, để lộ tấm lưng trần trắng trẻo, đầy vết sẹo chằng chịt. Ả cầm điện thoại di động, cất giọng lạnh lùng: “Đặt bom thì đặt bom, nhưng tại sao người vẫn chưa chết?”

Thuộc hạ ở đầu bên kia điện thoại ngập ngừng: “Có một cảnh sát Trung Quốc ở bên cạnh Châu Thành Bác. Tên đó đánh đấm rất giỏi, vừa rồi còn đến sòng bạc gây chuyện...”

“Anh Lỗ” giật mình. Ả đột nhiên nhớ tới thông tin nhận được từ mấy ngày trước, có một số cảnh sát Trung Quốc tới Yangon gặp gỡ phía Miến Điện. Từ đầu năm đến nay, cảnh sát hai nước Trung Miến thường xuyên hội ngộ, thảo luận về vấn đề tội phạm vượt biên giới, triển khai hoạt động hợp tác... nên “anh Lỗ” không bận tâm.

Để tạm thời lánh nạn, người đàn bà vốn là trùm xã hội đen có thế lực ở cả hai nước này không ra khỏi cửa trong thời gian gần đây, việc làm ăn đều giao cho thuộc hạ quản lý. Ả cũng không can thiệp quá mức từ việc lớn đến việc bé như trước. Thủ đoạn lùng bắt tội phạm của cảnh sát Trung Quốc lợi hại đến mức nào, “anh Lỗ” đã từng nếm mùi đau khổ. Vì vậy, đám thuộc hạ vẫn chưa phát giác, ả đã chắp nối hai sự kiện, sống lưng bất giác toát mồ hôi lạnh.

Trầm tư trong giây lát, “anh Lỗ” ra lệnh: “Sòng bạc tiếp tục kinh doanh, nhưng chủ chốt lập tức rút hết. Khi nào mới có thể trở về Maija, chờ lệnh của tôi.”

Thành phố Maija.

https://thuviensach.vn

Lúc Quý Bạch và Hứa Hủ ra cửa sau sòng bạc, đằng sau họ vài bước là bảy, tám tên côn đồ tay lăm lăm vũ khí.

Con người đều có tâm lý thuận theo số đông. Khi cả đám người đều hoang mang, lại không biết đối phương rốt cuộc muốn làm gì, bọn họ sẽ càng có khuynh hướng chờ thời cơ mới hành động. Đây là trạng thái đối đầu giằng co vô cùng vi diệu và căng thẳng.

Nhưng khi đám côn đồ theo hai người ra khỏi cửa sau sòng bạc, chúng lập tức trợn mắt há mồm. Hai tên côn đồ vạm vỡ chịu trách nhiệm canh giữ cửa sau nằm bẹp dưới đất, mặt mũi sưng húp, thay thế chúng là người đàn ông trông hung hãn như Quý Bạch. Sau lưng bọn họ còn có mấy người lính Kachin vũ trang đầy mình.

Lính Kachin không được phép đặt chân vào sòng bạc, nhưng một khi người ra khỏi cửa sòng bạc, xảy ra xung đột với binh sĩ, sống chết không chịu trách nhiệm.

Quý Bạch cầm tay Hứa Hủ, đi qua đám binh lính Kachin, ra khỏi ngõ nhỏ, cuối cùng hòa vào dòng người đông đúc trên đường phố.

Lúc này Hứa Hủ đã hoàn toàn hồi phục tâm trạng bình tĩnh, cô ngẩng đầu cười tươi với Quý Bạch, cô định rút tay về, nhưng càng bị anh nắm chặt.

Gương mặt Quý Bạch vẫn nghiêm nghị và căng thẳng, trông hơi đáng sợ. Đôi mắt đen của anh giống một miếng sắt chìm sâu xuống đáy...

Ánh mắt của anh quá hung dữ, nhưng khiến Hứa Hủ không thể rời tầm nhìn.

https://thuviensach.vn

“Hai người không sao đấy chứ?” Trần Nhã Lâm từ phía xa chạy tới.

Quý Bạch vẫn nhìn Hứa Hủ chằm chằm: “Chúng tôi không sao.” Nói dứt câu, anh bóp mạnh tay cô rồi buông lỏng.

Quý Bạch và Trần Nhã Lâm vừa trao đổi vừa đi về phía trước, không bận tâm đến Hứa Hủ. Hứa Hủ lặng lẽ dõi theo bóng lưng thẳng tắp của anh. Cảm giác rung động như lúc mới nhìn thấy anh trong sòng bạc lại âm thầm lan tỏa trong lòng cô. Trái tim cô đập thình thịch ở lồng ngực.

Mấy người cảnh sát hình sự nhanh chóng tụ hội.

Quý Bạch hồi phục thần sắc lạnh lùng, anh cất giọng trầm thấp: “Lập tức liên lạc với cục phó Tôn. Bây giờ chúng ta đã đánh rắn động cỏ, tội phạm rất có khả năng bỏ trốn. Chúng ta phải triển khai hành động vây bắt sớm hơn kế hoạch.”

Sau khi nhận được điện thoại của Quý Bạch, Tôn Phổ nhanh chóng đề xuất với phía Miến Điện: Lập tức thông báo cảnh sát và quân đội đóng ở địa phương phong tỏa toàn thành phố. Đồng thời đề nghị tổng tư lệnh Kachin cử một đội quân đến thực thi pháp luật ở thành phố Maija trong thời gian sớm nhất.

Chỉ trong một ngày, thành phố Maija rơi vào tình trạng biến động bất ngờ, lòng người hoang mang lo sợ.

Đội cảnh sát hình sự về đến nhà nghỉ vào lúc xẩm tối. Tổ chuyên án lập tức họp bàn phân công công việc. Trước khi quân đội tới thành phố vào sáng mai, bọn họ phải cùng binh sĩ của Tisza theo dõi các cứ điểm chủ yếu của băng nhóm “anh Lỗ” suốt đêm nay.

https://thuviensach.vn

Phần tử phạm tội rơi vào bước đường cùng, rất có khả năng quyết tâm "cá chết lưới rách". Do đó nhiệm vụ của buổi tối ngày hôm nay vô cùng nguy hiểm.

Sau khi giải tán cuộc họp, Hứa Hủ một mình ngồi trong phòng chỉ huy tạm thời. Công việc của cô là điều phối và liên lạc, không nguy hiểm, nhưng cũng bận rộn căng thẳng chẳng khác người ở tuyến đầu.

Lúc tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên, Hứa Hủ đang cùng cảnh sát địa phương bàn bạc về tình hình phong tỏa thành phố.

Kể từ khi đưa Hứa Hủ ra khỏi sòng bạc, Quý Bạch và cô đều bận rộn, chẳng nói với nhau một câu. Chỉ còn mười mấy phút nữa, anh sẽ cùng tổ chuyên án xuất phát.

Quý Bạch từng tham gia vô số nhiệm vụ nguy hiểm tương tự. Anh luôn thản nhiên đối diện, chưa bao giờ vương vấn bận lòng. Nhưng hôm nay, anh vô thức muốn gặp Hứa Hủ.

Hứa Hủ vừa mở cửa liền nhìn thấy thân hình cao lớn của Quý Bạch. Ánh sáng trên hành lang mờ mờ, nhưng gương mặt tuấn tú của anh vẫn hết sức nổi bật, vầng trán rộng, đôi mắt sâu hun hút, sống mũi thẳng, đường nét cương nghị đàn ông. Đôi mắt đen của anh nhìn cô chăm chú.

Hứa Hủ mấp máy môi: "Đợi em một lát." Nói xong, cô đi về bàn làm việc ngồi xuống, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

Đèn trong phòng rất sáng, quạt điện thổi phành phạch. Hứa Hủ kẹp ống nghe điện thoại vào một bên má và vai, hai tay lướt nhanh trên bàn phím. Mái tóc ngắn của cô vén sau tai, tóc thổi tung bay

https://thuviensach.vn

theo làn gió từ quạt điện. Rõ ràng là một cô gái nhỏ nhắn với thân hình mảnh mai, vậy mà dáng ngồi và tác phong của cô giống hệt đàn ông, rất dứt khoát chắc chắn.

Quý Bạch đột nhiên nhớ tới cảnh tượng ở sòng bạc. Trên hành lang vừa tối vừa tĩnh mịch, nhiều tên côn đồ hung hãn ở sau lưng, còn cô vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt hơi hoảng loạn nhưng rất kiên định. Cô từng bước đi vào tầm nhìn của anh. Anh đứng trong bóng tối, trong lòng như có một ngọn lửa bốc cháy.

Trước mặt anh, cô luôn không kiêng nể e dè, luôn làm theo ý mình. Cô có biết cô là báu vật độc nhất vô nhị của anh hay không? Vào thời khắc này, dõi theo bóng lưng Hứa Hủ, trong lồng ngực một cảm giác quyến luyến và nồng nhiệt khó diễn tả, khiến trái tim anh như được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô nhẹ nhàng vuốt ve. Đó là anh trầm luân, càng muốn nhiều hơn nữa.

Lúc bị đôi cánh tay rắn chắc của Quý Bạch ôm chặt từ phía sau, toàn thân Hứa Hủ hơi chấn động. Mùi đàn ông tỏa ra từ người anh lập tức bao vây cô, môi lưỡi ấm nóng lặng lẽ hôn lên gáy cô. Tư duy của Hứa Hủ ngưng trệ trong giây lát, giọng nói của viên sĩ quan cảnh sát Miến Điện ở đầu kia điện thoại phảng phất trở nên xa xôi mơ hồ... Vài giây sau, cô mới có phản ứng, tiếp tục bàn bạc công việc với đối phương. Đến khi cô cúp điện thoại, Quý Bạch đã đi mất.

Hứa Hủ không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục lật giở tài liệu. Nhưng trong lòng cô đột nhiên xuất hiện cảm giác nôn nóng khó diễn tả thành lời, đọc mãi cũng không hết một trang. Một lúc sau, cô gấp tài liệu, đứng dậy, đưa mắt nhìn khung cửa không một bóng người.

https://thuviensach.vn

Trong tình yêu, Hứa Hủ đúng là tương đối chậm hiểu. Quý Bạch xuất hiện ở sòng bạc như một người anh hùng giáng thế khiến cô thật sự động lòng. Nhưng sự việc qua đi, cô cũng không vương vấn hay hồi tưởng chi tiết. Hứa Hủ có thể khẳng định một sự thật, dù người bị bắt là đồng nghiệp khác, cô cũng sẽ bất chấp nguy hiểm đi cứu. Thậm chí vừa rồi tổng kết biểu hiện của bản thân, Hứa Hủ còn nghĩ: Nếu người bị bắt không phải là Quý Bạch, chắc biểu hiện của cô sẽ càng bình tĩnh và chu toàn hơn. Quý Bạch ít nhiều khiến cô lo lắng nên tâm trí bị ảnh hưởng.

Cái ôm vừa rồi của Quý Bạch vẫn để lại dư vị sâu sắc đối với cô. Cảm giác rung động thâm trầm và mênh mang đó lại một lần nữa nhấn chìm trái tim cô. Cảm giác rung động này xuất phát từ Quý Bạch, vì thế khi anh rời đi, nó càng tuôn trào mãnh liệt, phảng phất chỉ anh mới có thể vỗ về.

Hứa Hủ đi đến cửa phòng Quý Bạch, gặp hai người cảnh sát hình sự đi ra ngoài. Bọn họ mặc áo chống đạn, bên đai đeo khẩu súng. Súng ống đạn dược là hai bên Trung Miến đặc biệt cho phép sử dụng trong hành động lần này.

Ánh sáng trong phòng nhàn nhạt, Quý Bạch đã mặc xong áo chống đạn, thắt lưng anh đeo khẩu súng đen và vỉ đạn. Anh đang cúi đầu cài cúc áo sơ mi, sắc mặt nghiêm túc và bình tĩnh. Vừa nhìn thấy Hứa Hủ - người vốn đang chuyên tâm làm việc, phản ứng đầu tiên của Quý Bạch là có công vụ, anh lập tức hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Mặt Hứa Hủ nóng ran, cô bước nhanh đến bên anh, kéo cổ áo sơ mi khỏi tay anh, giúp anh cài từng chiếc cúc áo.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch yên lặng ngắm nhìn cô gái nhỏ quan tâm chăm sóc mình. Lúc này, Hứa Hủ đã cài xong cúc áo, cô không nói một lời, kéo cổ áo Quý Bạch và kiễng chân, ngẩng đầu hôn anh. Quý Bạch phản ứng nhanh hơn Hứa Hủ, lập tức ôm eo và kéo cô vào lòng. Sau đó anh cúi xuống, đặt một nụ hôn kịch liệt và mạnh mẽ lên môi cô.

Nụ hôn kết thúc rất nhanh. Quý Bạch xuống dưới nhà cùng các đồng nghiệp lên ô tô đi mất. Hứa Hủ rón rén trở lại phòng chỉ huy. Lúc ngồi vào bàn làm việc, đầu óc cô trở nên vô cùng tỉnh táo, công việc cũng thuận lợi suôn sẻ.

Quả nhiên, tình cảm cần biểu đạt, cần được thỏa mãn, cảm giác chia sẻ tình cảm với Quý Bạch vô cùng tuyệt vời.

Cùng ngày hôm đó, ở thành phố Mina, người bị kinh động không chỉ có "anh Lỗ", mà còn cả tổng tư lệnh Kyaw Win, vị chỉ huy tối cao của bang Kachin.

Trời mỗi lúc một tối đen, ngôi biệt thự hoàng gia nằm bên bờ hồ ở ngoại ô thành phố lần lượt thắp sáng từng ngọn đèn.

Đó là ngôi biệt thự rộng lớn xây sát mặt nước, chiếm cả khu đất mênh mông. Ngôi biệt thự rất tao nhã và yên tĩnh, trước cửa có một cái bè làm bằng trúc rất rộng, Kyaw Win đang nằm trên chiếc ghế mây, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vị phó quan cung kính đứng cách ông ta vài bước: "Tư lệnh, ngài định cử cánh quân nào đến thành phố Maija thực thi pháp luật? Người Trung Quốc giục rất gắt gao."

https://thuviensach.vn

Kyaw Win mở mắt. Vị tư lệnh nửa đời người chinh chiến trên lưng ngựa này, khóe mắt đầy nếp nhăn, dung mạo quắc thước, nhưng thân hình vạm vỡ như thanh niên. Ông ta trầm tư một lát, mở miệng hỏi: "Bây giờ ai ở gần Maija nhất?"

Vị phó quan trả lời: "Lữ đoàn hai của tướng quân Po. Anh ta vừa mới đổi đến khu vực gần Maija trong tháng này."

Kyaw Win lại nhắm mắt, nói lãnh đạm: "Vậy thì cử Po đi."

Ở thành phố Maija, một đêm căng thẳng cuối cùng cũng trôi qua trong yên bình, chào đón ánh bình minh của ngày mới.

Trên con đường quốc lộ đầy bụi đất vào thành phố, một chiếc xe tải cỡ lớn chở nhiều binh sĩ lao đi rất nhanh. Để có thể gặp gỡ sĩ quan chỉ huy của quân đội và triển khai hành động ngay lập tức, những người cảnh sát hình sự thuộc tổ chuyên án đều chờ đợi đoàn quân ở cửa ngõ thành phố. Sau một tháng gian nan vất vả, cuối cùng cũng tới ngày gặt hái thành quả, tâm trạng của mọi người vừa nghiêm túc vừa kiên định.

Quý Bạch và Hứa Hủ cũng đặt hết tâm tư vào công việc. Nhưng thỉnh thoảng vô tình chạm mắt nhau, trong đáy mắt họ vẫn ẩn hiện ý cười chỉ hai người mới hiểu.

Cuối cùng, một chiếc xe Jeep dừng lại trước mặt tổ chuyên án. Một viên sĩ quan cao lớn được đám binh sĩ hộ tống tiến lại gần. Anh ta mặc bộ đồ rằn ri màu xanh lục, để lộ nước da màu đồng. Trên gương mặt góc cạnh có một vết sẹo đỏ mờ, khiến bộ dạng của anh ta rất hung dữ.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đầy tà khí đảo qua mọi người, viên sĩ quan đột nhiên mỉm cười, nói tiếng Trung ngọng nghịu: "Xin chào, tôi là tướng quân Po, sĩ quan chỉ huy lữ đoàn hai thuộc quân độc lập Kachin. Hy vọng hợp tác vui vẻ."

Lúc Po đến thành phố Maija, tổng tư lệnh Kyaw Win ở thành phố Mina xa xôi vừa ngủ dậy. Ông ta đứng trước ngôi biệt thự non xanh nước biếc, phóng tầm mắt về phía xa xa.

Vị phó quan ở bên cạnh quan sát sắc mặt trầm tĩnh của Kyaw Win, hỏi nhỏ: "Tôi hơi nghi hoặc về sự bố trí của ngài ngày hôm qua. Ngài nghi ngờ Po là thế lực đứng sau giới xã hội đen Trung Quốc, quấy rối trật tự ở biên giới, biển thủ một khoản tiền lớn, vậy tại sao ngài còn cử anh ta tham gia hành động? Người Trung Quốc có câu thành ngữ "giám thủ tự đạo"[7]."

[7] Có nghĩa là trộm cắp, biển thủ tiền bạc, của công do mình trông coi, quản lý.

Kyaw Win cười rất nhạt: "Tôi không quan tâm đến việc có thể trừ khử xã hội đen Trung Quốc hay không. Po từng lập nhiều công lao, có uy danh rất cao trong quân đội. Nhưng mấy năm gần đây, hắn quá ngông cuồng, tôi thật sự không ưa hắn. Người Trung Quốc còn có câu thành ngữ "mượn đao giết người". Nếu lần này hắn biết hối cải, nghiêm chỉnh chấp hành pháp luật, tôi sẽ tạm thời tha cho hắn. Nếu hắn gây ra chuyện, tôi sẽ có lý do hợp tình hợp lý giết hắn, để biểu đạt thành ý với người Trung Quốc."

Mùa hè này, thời tiết ở miền Bắc Miến Điện nóng bức, cục diện hỗn loạn. Trong khi đó thành phố Lâm sóng yên biển lặng, ấm áp dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Văn phòng làm việc của cục cảnh sát bật điều hòa hết công suất, chỗ nào cũng mát lạnh. Gần đây không có vụ án lớn, cả văn phòng yên tĩnh và có trật tự, mọi người đều nhàn rỗi.

Triệu Hàn nhận một tài liệu từ máy fax, sắc mặt anh lộ vẻ vui mừng: "Tốt quá! Có tin từ Miến Điện, mấy ngày này tổ chuyên án của sếp đã phá được mười mấy cứ điểm của băng nhóm "anh Lỗ", bắt giữ hơn 40 người. Bây giờ chỉ còn lại "anh Lỗ", cô ta đã bị phát lệnh truy nã toàn Miến Điện."

Lão Ngô mỉm cười: "Có thể chuẩn bị tiệc mừng công rồi." Đám cảnh sát hình sự đều cười vui vẻ. Trong tiếng trò chuyện sôi nổi, ánh mắt Lão Ngô dừng lại ở Diêu Mông ngồi chếch phía đối diện. Cô không tham gia thảo luận cùng mọi người, cũng không ngẩng đầu. Trên gương mặt xinh đẹp trắng trẻo của cô xuất hiện ý cười nhàn nhạt.

Hết giờ làm, Đại Hồ nói với Diêu Mông: "Tiểu Diêu, ngày mai có thể giao cho tôi bản báo cáo do cô phụ trách không?"

Diêu Mông đã tắt máy vi tính, cầm túi xách, cô mỉm cười với Đại Hồ: "Tôi sẽ cố gắng." Nói xong, cô lập tức rời khỏi văn phòng.

Mọi người trong văn phòng nhanh chóng ra về gần hết, Triệu Hàn thẳng tính, nhận xét ngay: "Sao tôi cảm thấy gần đây Diêu Mông làm việc đặc biệt không tập trung tinh thần."

Đại Hồ đứng bên cửa sổ, nhìn xuống dưới. Trên đường phố bên ngoài cục cảnh sát, Diêu Mông đang đi đến bên một chiếc xe Rolls-Royce. Người tài xế xuống xe mở cửa sau cho cô. Cô nở nụ

https://thuviensach.vn

cười vô cùng ngọt ngào với người ngồi bên trong, sau đó uyển chuyển ngồi vào xe.

"Câu được rùa vàng." Đại Hồ lẩm bẩm: "Thảo nào cô ấy không để tâm vào công việc."

Lão Ngô thở dài: "Tôi đã tìm Diêu Mông nói chuyện, nhưng cô bé không muốn mở lòng. Đáng tiếc, chúng ta không giữ nổi đứa trẻ xuất sắc như vậy."

Triệu Hàn giật mình: "Ý của hai người là, Diêu Mông định thôi việc?"

Lão Ngô không trả lời, Đại Hồ phì cười: "Rõ rành rành như vậy mà anh cũng không nhìn ra? Tâm tư của cô ấy không ở đây rồi."

Mặt trời xuống núi, thành phố Maija trong ráng chiều có phần yên bình nghiêm trang hơn mọi ngày.

Con đường tập trung nhiều sòng bạc phồn hoa tấp nập, bây giờ phần lớn đóng cửa kín mít, tiêu điều lạnh lẽo. Người dân địa phương trải qua mấy ngày kinh hồn bạt vía trong tiếng súng không ngớt, cuối cùng cũng quay về cuộc sống tĩnh lặng.

Sau khi chỉnh lý hồ sơ tội phạm cuối cùng, Hứa Hủ mới cảm thấy mắt mỏi đến mức nhìn không rõ. Cô đi đến bên cửa sổ, thả lỏng cơ thể nhức mỏi. Vừa cúi đầu, cô liền nhìn thấy Quý Bạch và mấy người cảnh sát hình sự xuống xe đi vào nhà nghỉ.

Hành động lùng bắt tội phạm kết thúc tốt đẹp. Ngày hôm qua, Tôn Phổ cùng bốn người cảnh sát rời đi trước, tiếp tục truy kích "anh Lỗ". Năm người còn lại, gồm cả Quý Bạch và Hứa Hủ ở lại thành

https://thuviensach.vn

phố Maija hoàn tất công việc cuối cùng. Hứa Hủ mỉm cười, chậm rãi đi đến bồn rửa mặt rửa tay, cầm hộp thuốc cứu thương chờ Quý Bạch. Một lúc sau, cô quả nhiên nhận được tin nhắn của Quý Bạch: "Em rảnh thì sang phòng anh."

Hôm đánh nhau với đám côn đồ để cứu Châu Thành Bác, do bọn chúng có vũ khí nên Quý Bạch không tránh khỏi bị thương, trong đó vết dao chém ở cánh tay hơi sâu. Ở nơi này thời tiết nóng bức rất dễ bị nhiễm trùng, Hứa Hủ và anh đều vô cùng cẩn thận.

Hứa Hủ đi vào phòng Quý Bạch, anh đang để trần đôi vai ngồi trước quạt điện. Chắc anh vừa tắm xong, tóc vẫn chưa khô hẳn, đôi mắt đen như có hơi nước, ướt át và ngời sáng.

Hứa Hủ tiến lại gần, cúi xuống hôn lên má anh. Quý Bạch lập tức ngoảnh đầu phủ lên môi cô, ngấu nghiến một lúc mới chịu buông ra.

Quý Bạch xem tài liệu một lúc, sau đó nhướng mắt ngắm gương mặt Hứa Hủ. Mấy ngày qua do quá bận rộn, Quý Bạch chẳng có tâm tư để ý đến cô, ngay cả việc thay băng bôi thuốc cũng vội vội vàng vàng. Một lần, anh cùng Trần Nhã Lâm và các đồng nghiệp bận họp, nhân tiện gọi Hứa Hủ thay băng cho anh. Cô thay xong băng và đi lúc nào, anh cũng không hay biết. Bây giờ công việc sắp kết thúc, tâm trạng Quý Bạch nhẹ nhõm hẳn, anh mới có thời gian ngắm nhìn cô.

Để tiện xử lý vết thương, Hứa Hủ đứng một chân dưới đất, một chân quỳ trên ghế sofa. Cô lặng lẽ ở bên cạnh Quý Bạch, cúi đầu chăm chú lau rửa vết thương. Hôm nay, Hứa Hủ mặc bộ váy cotton màu xanh da trời nhạt dài đến đầu gối đơn giản, càng tôn thêm

https://thuviensach.vn

nước da trắng nõn của cô, khiến Quý Bạch cảm thấy rất mát mẻ. Bây giờ anh mới phát hiện, thật ra Hứa Hủ khá cầu kỳ trong vấn đề ăn mặc, quần áo cô đa dạng nhiều kiểu, còn rất thực dụng.

Là người đàn ông của cô, anh rất hưởng thụ vẻ nữ tính tinh tế mà cô vô ý bộc lộ mỗi khi ở bên anh.

Ngắm một lúc, Quý Bạch giơ tay nắm cánh tay cô. Làn da Hứa Hủ trơn láng mát lạnh, hình như cô không bao giờ có mồ hôi, thịt mềm mềm, hoàn toàn khác cơ bắp rắn chắc của anh. Từ trước đến nay, Quý Bạch không biết sờ vào làn da con gái lại dễ chịu như vậy, khiến đàn ông phát nghiện.

Khóe miệng Hứa Hủ cong lên, cô vẫn tập trung vào vết thương, để mặc Quý Bạch nhẹ nhàng nắn bóp cánh tay cô.

"Đừng động đậy." Hứa Hủ nhoài người lấy thuốc trên bàn uống nước. Quý Bạch vô thức đưa mắt theo đường cong mềm mại của cơ thể cô.

Hứa Hủ cầm thuốc bôi lên vết thương của Quý Bạch. Quý Bạch lặng lẽ đặt bàn tay lớn lên eo cô. Hứa Hủ không để ý. Nào ngờ, ngón tay cái của anh cách lớp vải vuốt nhè nhẹ da thịt ở đó.

"Em nhột." Hứa Hủ phì cười.

Anh lập tức dừng tay, không động đậy. Vài giây sau, bàn tay anh trượt xuống mông cô, dừng lại một giây rồi bắt đầu nắn bóp.

Toàn thân Hứa Hủ cứng đờ, cô nhướng mắt nhìn anh.

Quý Bạch thản nhiên nhìn lại cô, đôi mắt đen của anh hơi bức người, giống như muốn nhìn thấu trái tim cô. Trong khi đó, bàn tay

https://thuviensach.vn

lớn của anh... vẫn không ngừng hoạt động.

Quạt điện thổi phành phạch ở bên cạnh, ánh hoàng hôn hắt tia sáng màu vàng dài và hẹp vào trong phòng, không khí yên tĩnh tỏa hơi nóng hầm hập. Quý Bạch cúi đầu ngắm gương mặt đỏ bừng của Hứa Hủ, anh cảm thấy một làn gió mát thổi qua trái tim lên xuống phập phồng của anh. Hình ảnh cô gái nhỏ vô ý để lộ nét xuân quang hôm nào đã in sâu trong đầu óc anh. Còn bây giờ, xúc cảm đê mê khi nắm trong tay đường nét thuần khiết và gợi cảm của cô... quả thực quá tuyệt vời.

Trong lúc Quý Bạch thoải mái "công thành đoạt đất", Hứa Hủ rơi vào tâm trạng mâu thuẫn. Cô và anh là người yêu, về lý mà nói, sự đụng chạm thân mật kiểu này hoàn toàn bình thường. Nhưng cô vẫn bối rối, toàn thân phảng phất bốc cháy một ngọn lửa, tim đập nhanh chưa từng thấy. Cảm giác hưng phấn lạ thường lan tỏa, ngọn lửa nóng bỏng này sắp vượt qua giới hạn chịu đựng của cô. Cô không biết nên muốn nhiều hơn hay kêu Quý Bạch dừng lại.

Lúc này, Quý Bạch đột nhiên dừng tay. Anh định tốc váy Hứa Hủ, trong khi cô cho rằng cử chỉ thân mật đã kết thúc. Cô chợt nhớ ra một vấn đề, ở giai đoạn này công việc là quan trọng nhất, không thể buông thả dục vọng. Thế là cô đẩy người Quý Bạch và đứng thẳng xuống đất.

"Em về phòng đây." Hứa Hủ nói nhỏ.

Quý Bạch mỉm cười, không ép buộc cô.

Vừa đi vài bước, Hứa Hủ quay đầu: "Từ nay đến lúc về thành phố Lâm, buổi tối em sẽ không sang phòng anh."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch hiểu ý Hứa Hủ, dù sao bây giờ hai người vẫn đang làm nhiệm vụ. Vừa rồi, anh nhất thời không thể khống chế bản thân. Bắt gặp bộ dạng xấu hổ hiếm gặp ở Hứa Hủ, anh cảm thấy dễ chịu vô cùng, điềm nhiên đáp: "Được. Nghe em, về thành phố Lâm rồi tính sau."

Ngọn lửa vừa rồi lại bùng cháy trong lòng Hứa Hủ, cô lặng lẽ đi ra ngoài.

Hứa Hủ về phòng sắp xếp tài liệu. Một lúc sau, cô nhận được điện thoại của Tôn Phổ, bảo cô đưa một bản fax cho tướng quân Po ký tên. Lúc này, trời vẫn chưa tối hẳn, toàn thành phố về cơ bản đã ở trạng thái an toàn. Hứa Hủ không muốn làm phiền Quý Bạch, chỉ gọi Tisza dẫn theo hai người lính, cùng cô đi tìm Po.

Xe ô tô đi trên đường phố thưa thớt bóng người. Bên lề đường cứ cách một đoạn lại có trạm lính Kachin đứng gác, toàn thành phố đã nằm trong tầm kiểm soát của Po. Sĩ quan liên lạc cho biết, tướng quân Po đến nhà tù của thành phố, nơi tạm thời giam giữ tội phạm bị bắt trong đợt vừa rồi. Lúc Hứa Hủ đến nhà tù, trời đã tối đen.

Hứa Hủ và Tisza đến cửa nhà giam, liền nhìn thấy đám binh lính lố nhố ở bên cạnh sân tập phía xa xa. Giữa đám binh lính là một người đàn ông quỳ gối và một người nằm trên mặt đất. Hứa Hủ giật mình kinh hãi, vội vàng tiến lại gần.

Khi đến gần, Hứa Hủ mới nhìn rõ, người nằm trên đất là một binh sĩ. Anh ta đã tắt thở, máu từ cổ chảy ra lênh láng. Còn người quỳ dưới đất là một tên xã hội đen Trung Quốc, Hứa Hủ từng chỉnh lý hồ sơ của hắn. Po đứng trước đám binh lính. Hôm nay hắn mặc áo

https://thuviensach.vn

sơ mi quân phục màu xám nhạt, quần bộ đội màu thẫm, bộ dạng bớt đi vẻ hung dữ, tăng thêm nét lạnh lùng.

Nhìn thấy Hứa Hủ và tập văn kiện trong tay cô, Po biết ngay cô đến tìm hắn. Hắn nhếch mép nói với cô: "Đợi một lát." Sau đó, hắn rút súng, nhằm thẳng vào đầu tên xã hội đen Trung Quốc.

Hứa Hủ lập tức xông lên: "Anh làm gì vậy?"

Đám lính ở xung quanh ngẩn người quan sát cô gái Trung Quốc nhỏ bé đột nhiên gầm lên với sĩ quan chỉ huy của bọn họ. Po quay mặt, cười lạnh lùng: "Tên này định vượt ngục, nó đã giết chết một binh sĩ của tôi."

Hứa Hủ liếc qua thi thể nằm dưới đất: "Chúng tôi sẽ điều tra rõ vụ việc. Nếu đúng là sự thật, chúng tôi nhất định sẽ tăng thêm hình phạt cho anh ta. Anh không thể lạm dụng hình phạt riêng."

Xung quanh trở nên tĩnh lặng. Gương mặt hoảng sợ run rẩy của tên tội phạm dấy lên tia hy vọng: "Đúng, đúng, không thể lạm dụng hình phạt riêng..."

Po nhìn Hứa Hủ, buông khẩu súng. Hứa Hủ không hề né tránh, nhìn thẳng vào hắn. Sau đó, Po giơ tay nhận văn kiện từ Hứa Hủ: "Cần tôi ký tên?"

Hứa Hủ: "Đúng vậy."

Po cầm cây bút, nhanh chóng ký tên rồi đưa lại tập văn kiện cho Hứa Hủ. Hứa Hủ vừa nhận lấy, khóe mắt cô bắt gặp Po giơ súng nhanh như tia chớp.

"Không được..."

https://thuviensach.vn

Tất cả đã quá muộn, Po nhét đầu súng vào miệng tên tội phạm. Một tiếng "pằng" vang lên, sau gáy tên tội phạm xuất hiện một lỗ lớn, máu tuôn xối xả, miệng hắn bị bắn nát, đôi mắt trợn trừng trừng, cả người đổ vật ra đằng sau.

Huyệt thái dương của Hứa Hủ giật giật, sắc mặt cô khó coi đến cực điểm. Po ném cây súng cho viên phó tướng, hắn không thèm nhìn Hứa Hủ, lập tức rời đi.

Hứa Hủ dõi theo bóng lưng Po một lúc, mới quay người đi ra ngoài. Tisza đi theo, thông qua phiên dịch an ủi cô: "Tôi vừa hỏi binh lính. Chuyện này đúng là sự thật, tên đó đáng chết, cô đừng tức giận."

Hứa Hủ không đáp lời. Lúc lên xe ô tô, cô gọi điện cho Tôn Phổ: "Cục phó Tôn, tôi có việc khẩn cấp muốn báo cáo với anh..."

Về đến nhà nghỉ, tâm trạng của Hứa Hủ vẫn không thể nào bình tĩnh.

Thật ra trong mấy ngày qua, người của tổ chuyên án gần như không tiếp xúc với Po. Hắn ở lì trong một ngôi biệt thự nằm trong thành phố, hành động truy bắt tội phạm giao cho viên phó tướng chỉ huy, chỉ có Tôn Phổ gặp mặt hắn đôi lần. Tuy nhiên, đám binh lính của hắn hết sức phối hợp với tổ chuyên án, những người lính có sức chiến đấu dũng mãnh. Vì vậy, tổ chuyên án đều có ấn tượng, Po là một quân nhân lỗ mãng, tràn đầy sức mạnh và được việc.

Cảnh tượng ngày hôm nay khiến Hứa Hủ vô cùng kinh hãi. Tuy trước kia cô từng tiếp xúc với xác chết, nhưng đây là lần đầu tiên,

https://thuviensach.vn

cô tận mắt chứng kiến cảnh giết người, hơn nữa còn là phương thức chính diện và tàn nhẫn, đủ để nạn nhân gục xuống ngay tức thì. Ánh mắt kinh hoàng, cơ thịt ở trên mặt run bần bật và bộ dạng máu me của nạn nhân lúc lìa đời phảng phất in sâu trong đầu óc cô, không cách nào xóa bỏ.

Về phòng nằm một lúc, tâm trạng của Hứa Hủ vẫn không yên. Cô xuống giường, đi sang phòng Quý Bạch.

Quý Bạch đã ngủ say. Nghe tiếng gõ cửa, anh tùy tiện mặc áo sơ mi và quần đùi rồi đi ra mở cửa. Nhìn thấy Hứa Hủ, anh mỉm cười: "Chẳng phải em nói sẽ không đến phòng anh trước khi về thành phố Lâm hay sao?"

Hứa Hủ không nói gì, lặng lẽ đi vào phòng.

Bắt gặp bộ dạng ủ rũ của Hứa Hủ, Quý Bạch ngồi xuống ghế sofa cùng cô. Sau đó, anh đặt tay lên sau gáy Hứa Hủ, nhẹ nhàng vuốt mái tóc ngắn của cô: "Em nói đi!"

Hứa Hủ kể lại vắn tắt chuyện xảy ra. Quý Bạch sa sầm mặt, đứng dậy: "Phải lập tức báo cáo vụ này với cục phó Tôn, yêu cầu phía Miến Điện can thiệp. Chúng ta không thể để yên như vậy."

Hứa Hủ nói nhỏ: "Em đã báo cáo rồi, cục phó Tôn cũng rất tức giận. Anh ấy nói sẽ xử lý ngay."

Quý Bạch lại ngồi xuống ghế.

Hai người im lặng một lúc. Thấy sắc mặt Hứa Hủ hơi khác thường, Quý Bạch hỏi: "Em làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nhướng mắt nhìn anh, nói khẽ: “Anh ba, trong lòng em rất khó chịu.”

Quý Bạch chợt hiểu ra vấn đề. Đây là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến cảnh giết người. Tuy cô có tính cách bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng bản chất của cô là lương thiện, vì vậy tinh thần của cô mới chấn động.

Thật ra so với người bình thường, phản ứng của Hứa Hủ không có gì đáng phàn nàn.

Tuy nhiên, đây là lần đầu tiên cô lộ vẻ yếu đuối trước mặt anh, ngữ khí của cô khi gọi anh một tiếng “anh ba” còn hơi tủi thân. Ngôn ngữ và biểu cảm của Hứa Hủ luôn thẳng thắn trực tiếp, không bao giờ che giấu bản thân. Vì vậy, việc cô thản nhiên biểu lộ sự tin tưởng và ỷ lại vào thời khắc này khiến Quý Bạch càng xót xa. Ngoài thương xót, trong lòng anh còn có một chút vui mừng. Anh kéo cô vào sát người, cúi đầu nhìn cô ở cự ly gần: “Ở Miến Điện thường xảy ra chiến loạn nên hành vi cử chỉ của người lính tàn khốc hơn nơi khác, em đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát, trả lời: “Em hiểu, bọn họ không có khái niệm chấp hành pháp luật. Hơn nữa, có lẽ tướng quân Po cho rằng, làm như vậy mới có thể tạo uy tín với quân lính.”

Quý Bạch không an ủi nữa, mà cúi đầu hôn cô.

Đêm đã về khuya. Hứa Hủ khôi phục tâm trạng bình tĩnh, nhưng trong lòng cô vẫn tắc nghẽn. Cô vô thức muốn ở cùng anh lâu hơn. Cô không nhắc đến chuyện về phòng, Quý Bạch tất nhiên cũng không đề cập.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, hai người nằm xuống giường. Quý Bạch giơ tay tắt đèn trên trần, chỉ để lại ngọn đèn bàn. Anh ôm Hứa Hủ vào lòng, hôn dọc theo cổ cô xuống dưới. Bàn tay lớn của anh lần vào trong váy, nhẹ nhàng vuốt ve.

Đêm tối yên tĩnh, ngoài cửa sổ chỉ có tiếng ếch nhái côn trùng ngoài đồng ruộng. Toàn thân Hứa Hủ nóng như lửa đốt, đầu óc cô ngây ngất choáng váng. Cô không còn căng thẳng, cũng không quẫn bách khó chịu. Tâm trạng bứt rứt khó chịu của cô dường như nhận được sự vỗ về dịu dàng nhất theo từng nụ hôn và động tác vuốt ve của anh.

Ngắm thân hình cao lớn rắn chắc của Quý Bạch trong đêm tối, ngửi mùi hương tỏa ra từ cơ bắp của anh, trái tim Hứa Hủ phảng phất từ từ chìm đắm trong vòng tay anh. Cô rất tự nhiên giơ tay vuốt ve tấm lưng, bờ vai và hai bên hông của anh...

Cảm nhận được động tác vuốt ve của Hứa Hủ, trong lòng Quý Bạch trào dâng từng đợt thủy triều nóng bỏng. Nụ hôn của anh càng dịu dàng. Nghĩ đến chuyện làn da mỏng manh của cô ngày mai xuất hiện đầy dấu hôn mờ mờ, anh càng thương hoa tiếc ngọc. Trong lúc ý loạn tình mê, toàn thân Quý Bạch đột nhiên cứng đờ, bởi bàn tay nhỏ bé của Hứa Hủ nắm trúng... Anh lập tức nhướng mắt nhìn cô.

Thật ra, Hứa Hủ hoàn toàn làm theo khao khát từ nội tâm. Cô muốn nắm thì nắm. Đến khi bắt gặp ánh mắt tối thẫm của Quý Bạch, bàn tay Hứa Hủ liền bất động.

Quý Bạch lật người đè cô xuống giường.

https://thuviensach.vn

Lần thân mật này hừng hực và sâu hơn bất cứ lần nào khác. Bộ váy của Hứa Hủ cuối cùng cũng bị Quý Bạch lột ra. Nhưng trong lúc đắm say quấn quýt, anh bỗng dưng kéo tấm chăn mỏng, đắp lên người Hứa Hủ. Sau đó, anh hít một hơi sâu, ngồi dậy.

"Anh không muốn sau này mỗi khi em hồi tưởng lại lần đầu tiên, là ở nơi tồi tàn này."

"Ờ." Gương mặt Hứa Hủ đỏ bừng, cô trả lời rất nhanh: "Em cũng cần chuẩn bị tâm lý."

Quý Bạch mỉm cười, cúi xuống hôn lên trán cô rồi đứng dậy đi tắm nước lạnh.

Lúc Quý Bạch lên giường, Hứa Hủ cuộn mình trong chăn, cười híp mắt với anh. Trái tim Quý Bạch rung lên một nhịp, anh nằm xuống giường, kéo cô vào lòng. Một lúc sau, anh lấy chùm chìa khóa ở đầu giường, tháo chìa khóa cửa nhà, đưa cho cô: "Về thành phố Lâm đợi anh."

Sở dĩ Quý Bạch nói vậy là vì, theo sự bố trí của tổ chuyên án, ngày mai anh phải đi Yangon, cùng Tôn Phổ và các đồng nghiệp tiếp tục truy lùng "anh Lỗ". Còn Hứa Hủ và ba người cảnh sát hình sự khác ngồi chuyến tàu chuyên dụng của tướng quân Po, áp giải tội phạm về Trung Quốc. Hai người ít nhất xa nhau mười mấy ngày.

Hứa Hủ nhận chìa khóa, nghĩ đến chuyện anh vẫn phải ngày đêm bôn ba ở Miến Điện, cô thấy xót xa trong lòng. Cô cất giọng dịu dàng, động viên anh: "Được, chúng ta sẽ gặp nhau trong thắng lợi ở thành phố Lâm."

https://thuviensach.vn

Người đẹp nằm bên cạnh mà không thể "thưởng thức", thân thể Quý Bạch khô nóng. Nghe câu nói của cô, anh khó tránh khỏi tâm trạng sôi sục... gặp nhau ở thành phố Lâm... Anh nở nụ cười mờ ám. Hứa Hủ nghi hoặc: "Anh cười gì vậy?"

Quý Bạch không trả lời, ôm chặt cô hơn: "Ngủ thôi!"

Sáng sớm hôm sau, Hứa Hủ và các đồng nghiệp lên chuyến tàu chuyên dụng của tướng quân Po, áp giải toàn bộ tội phạm đi về biên giới Trung Quốc, dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của binh lính thuộc lữ đoàn của tướng quân Po.

Trên cánh đồng yên tĩnh, đoàn tàu hỏa xình xịch chuyển bánh dưới ánh mặt trời chói chang. Dãy núi phía xa xa ẩn hiện nhấp nhô, khu rừng rậm ngút ngàn.

Hứa Hủ tựa vào vách tàu, nói chuyện điện thoại với Hứa Tuyển: "... Sáng sớm ngày mai sẽ đến thành phố Lâm. Anh không cần đi đón em, em về cục báo cáo tình hình trước. Không có chuyện gì em cúp máy đây."

"Khoan đã, tình hình của em thế nào? Không bị thương đấy chứ? Có thích ứng với khí hậu bên đó không?"

Hứa Hủ đáp: "Về rồi nói chuyện sau." Cô cúi đầu nhìn đồng hồ: "Còn mười phút nữa là đi vào khu vực rừng núi không có sóng. Bây giờ em phải gọi cho Quý Bạch đây." Nói xong, cô cúp điện thoại một cách dứt khoát.

Ở đầu bên kia, Hứa Tuyển vẫn cầm di động, trong lòng thầm nghĩ: mười phút sau mới hết tín hiệu, trong khi con bé gọi cho mình có hai phút.

https://thuviensach.vn

Lúc điện thoại báo hiệu cuộc gọi đến, Quý Bạch và mấy người đồng nghiệp đang ngồi trên xe cảnh sát ăn cơm hộp. Bây giờ là giữa trưa, thành phố đông đúc nóng như lò lửa. Bận rộn suốt buổi sáng, ai nấy đều mồ hôi đầm đìa, bọn họ cắm mặt và nhai từng miếng cơm lớn.

Quý Bạch một tay cầm hộp cơm, một tay cầm máy di động. Anh không nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình: "Xin chào, tôi là Quý Bạch, nói đi!"

Nghe giọng nói trầm thấp dày dặn của anh, trong lòng Hứa Hủ vô cùng dễ chịu: "Là em."

Khóe miệng Quý Bạch bất giác cong lên: "Có chuyện gì à?"

Hứa Hủ hơi ngẩn người.

Cô và Quý Bạch mới chia tay lúc sáng sớm, vốn không cần thiết gọi điện thoại. Nhưng hiện tại cô nhàn rỗi không có việc làm, nên vô thức nhớ đến anh rất nhiều lần. Đây là lần đầu tiên, cô nảy sinh cảm giác như vậy với người khác.

Thế là Hứa Hủ thật thà trả lời: "Không có gì, chỉ là em rất nhớ anh."

Câu nói của cô giống một dòng suối mát lạnh giữa ngày hè, tưới vào lòng Quý Bạch. Anh đột nhiên nhớ tới hình ảnh triền miên thân mật, da thịt kề sát và cơ thể nhỏ bé nõn nà của cô ở nhà nghỉ tối qua. Quý Bạch nhất thời thất thần, trầm lặng không lên tiếng.

Đúng lúc này, những người cảnh sát hình sự khác đã bỏ hộp cơm, bắt đầu mặc áo chống đạn: "Đi thôi, Quý Bạch." Đám binh sĩ

https://thuviensach.vn

Kachin ngồi trên khu đất trống bên ngoài xe cũng cầm súng đứng dậy, chuẩn bị xuất phát.

Quý Bạch hạ giọng: "Anh cũng nhớ em." Ngừng một giây, anh ghé sát mặt vào màn hình, hôn chụt một cái.

Có đồng nghiệp nhìn thấy cử chỉ của anh, lập tức mỉm cười. Mặc dù đây là lần đầu tiên làm chuyện này nhưng Quý Bạch cũng không xấu hổ, anh cất điện thoại, nở nụ cười thản nhiên, cùng bọn họ lên xe ô tô.

Ở đầu bên này, Hứa Hủ ngồi trên chiếc giường sáng trắng bởi ánh nắng chiếu vào, ngẩn ngơ nhìn điện thoại. Mặt cô hơi tê tê, tim đập thình thịch, cảm giác giống như nhận được nụ hôn thật sự...

Một lúc sau, Hứa Hủ đi sang cabin bên cạnh, cùng ba cảnh sát hình sự khác ăn cơm. Đám tội phạm đều tập trung ở toa xe phía sau, binh lính Kachin cũng không tới nơi này. Mọi người vừa ăn cơm vừa trò chuyện về vụ án.

Một cảnh sát nói: "Chúng ta truy lùng lâu như vậy mà "anh Lỗ" vẫn chưa bị bắt, đúng là khốn kiếp thật."

Mọi người đều im lặng, một cảnh sát có tuổi rít một hơi thuốc lá: "Xem ra "anh Lỗ" có chỗ dựa vững chắc là quân đội."

Mọi người ngớ ra, cảnh sát có tuổi giải thích: "Đây là trực giác của tôi. Ở đất nước như Miến Điện, quân đội có quyền lực rất lớn. Chúng ta giăng thiên la địa võng mà "anh Lỗ" vẫn có thể trốn thoát, chứng tỏ có người của quân đội lén giúp cô ta."

https://thuviensach.vn

Một cảnh sát khác lên tiếng: “Tôi đồng ý quan điểm của anh. Tôi từng điều tra tất cả tài khoản ngân hàng của “anh Lỗ”. Mọi người có thể đoán ra không? Trong tài khoản chẳng có một xu nào, cũng không có dữ liệu tiền chuyển đến chuyển đi. Vậy tiền cô ta kiếm được đi đâu hết? Tất nhiên, chui vào túi người đó. Chỉ cần tìm ra người này là có thể bắt được “anh Lỗ”.”

Mọi người đều gật đầu tán thành, Hứa Hủ nhíu mày: “”Anh Lỗ” tin tưởng người đó như vậy sao?”

Nghe câu hỏi của cô, một đồng nghiệp mỉm cười trêu chọc: “Chẳng phải cô là chuyên gia phác họa chân dung và tâm lý tội phạm sao? Nghe nói lần trước chính cô bắt được tội phạm của vụ án lưỡi dao? Không tồi! Nếu cô có thể phác họa chân dung của kẻ đứng đằng sau “anh Lỗ”, chúng ta sẽ có thể trực tiếp đi bắt người.”

Mọi người đều cười ồ lên. Hứa Hủ lắc đầu: “Manh mối ít quá, đến chân dung sơ bộ cũng khó có thể hoàn thành.”

Mặc dù nói vậy nhưng sau khi trở về cabin của mình, Hứa Hủ nằm trên giường nghĩ ngợi. Những ngày này, cô luôn bận rộn ở thành phố Maija, trong đầu toàn là hồ sơ về mấy chục tên tội phạm, làm gì có thời gian nghĩ đến “anh Lỗ” và người đứng sau chống đỡ cho ả. Hôm nay được rảnh rỗi, lời nói của những người cảnh sát hình sự đã gợi mở mạch suy nghĩ của cô.

Hứa Hủ cầm giấy bút, viết ra manh mối vụn vặt ở trong đầu. Một lúc sau, cô vẫn mờ mịt, không tìm ra đầu mối. Vừa ngẩng đầu, Hứa Hủ liền nhìn thấy điện thoại di động trên bàn. Nhớ tới Quý Bạch, cô bất giác mỉm cười. Chiếc bút trong tay cô chuyển động theo ý

https://thuviensach.vn

nghĩ của bộ não, ngay lập tức viết mấy chữ "Quý Bạch" và "anh ba" lên tờ giấy.

Hứa Hủ định thần, tiếp tục nghĩ đến vụ án. Nhưng khi nhìn thấy từ "Quý Bạch" trên tờ giấy, đầu óc cô chợt vụt qua một tia sáng, cô lập tức ngẩn người.

Nhờ Quý Bạch, Hứa Hủ đột nhiên nghĩ ra một vấn đề. Tuy cô chẳng biết nhân vật thần bí là ai, nhưng "anh Lỗ" và hắn có quan hệ mật thiết. Do đó, cô có thể thông qua "anh Lỗ" phân tích con người này.

"Anh Lỗ" là người thận trọng, kín đáo, thậm chí có ý chí rất nhẫn nại. Ả hoàn toàn đặt lợi ích lên hàng đầu, trong nước cũng có băng nhóm tội phạm độc lập. Phải là một nhân vật như thế nào mới có thể khiến trùm xã hội đen như "anh Lỗ" cúi đầu xưng thần, tin tưởng tuyệt đối?

Một khi cánh cửa đã hé mở, rất nhiều manh mối ùa vào đầu óc Hứa Hủ như thác lũ. Cô cầm bút, bắt đầu viết hai chữ "người tình" xuống giấy.

Đúng vậy, đối với "anh Lỗ", chỉ có mối quan hệ cực kỳ thân thiết, mới có thể khiến ả tin tưởng đến mức không giữ lại một đồng trong tài khoản. Bọn họ không cùng quốc tịch, hồ sơ gia đình "anh Lỗ" cũng không phản ánh ả có người thân ở nước ngoài. Do đó, nhiều khả năng nhất chính là tình nhân.

Vài giây sau, Hứa Hủ lại viết dòng chữ: Tuổi từ 30 đến 40, vẫn còn độc thân, chưa kết hôn, không có con cái.

https://thuviensach.vn

Sở dĩ cô có kết luận này là bởi vì, người trẻ tuổi không thể giành được địa vị và ảnh hưởng trong quân đội. Người tình bí ẩn của "anh Lỗ" cũng không có khả năng lớn tuổi, đàn ông Miến Điện kết hôn tương đối sớm, hơn nữa bọn họ rất coi trọng việc truyền nòi giống. Nếu là người đàn ông lớn tuổi, sẽ có vợ hoặc con cái, "anh Lỗ" không thể tin tưởng hắn một cách tuyệt đối như bây giờ.

Từ thứ ba là "sức hút". Trong con mắt một người phụ nữ lợi hại như "anh Lỗ", đối phương phải có sức hút đặc biệt, mới có thể khiến ả một lòng một dạ theo hắn.

Nghĩ đến đây, Hứa Hủ hưng phấn đi đi lại lại quanh cabin chật hẹp. Một lúc sau, cô lại đặt bút viết hai từ: "Bạo lực, ngược đãi".

Miến Điện có nhiều thế lực xã hội đen, nhưng thủ đoạn gây án của băng nhóm "anh Lỗ" là tàn nhẫn nhất. Chúng có rất nhiều hành vi bạo lực không cần thiết.

Hứa Hủ đã từng xem tư liệu về các vụ án trước đó. Khi bắt cóc nạn nhân, chúng thường ngược đãi thân thể nạn nhân một cách tàn nhẫn, để tăng sự uy hiếp. Khi bắt cóc trẻ sơ sinh Trung Quốc đưa qua biên giới, chúng sử dụng thuốc ngủ, khiến nhiều trẻ sơ sinh lâm vào tình trạng nguy kịch. Thất bại trong vụ Châu Thành Bác, chúng đặt bom để trả thù. Dù Châu Thành Bác thoát khỏi vụ nổ, cũng sẽ bị đám côn đồ đợi ở bên ngoài đánh chết.

Đặc điểm hành vi của một băng nhóm tội phạm, phản ánh phong cách của kẻ cầm đầu. Tuy nhiên, hành vi phạm tội của "anh Lỗ" ở Trung Quốc không có khuynh hướng này. Do đó, trong việc quản lý băng nhóm tội phạm ở Miến Điện, có nhiều khả năng "anh Lỗ" thể hiện ý đồ của người đó.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Hứa Hủ viết ra một từ: "Tự phụ".

Băng nhóm "anh Lỗ" có nhiều thủ đoạn phạm tội, mạng lưới rộng lớn, bất cứ việc gì có thể kiếm tiền chúng đều nhúng tay vào, vô cùng kiêu căng hống hách. Việc "trải chiếu" rộng như vậy, phản ánh tính cách tham lam xảo quyệt của người này, đồng thời phản ánh tính tự phụ của hắn.

Hứa Hủ cầm tờ giấy, tựa vào thành giường, chau mày trầm tư. Kết luận này vẫn tương đối giản lược và mơ hồ, hơn nữa có khả năng tồn tại sai sót lớn, không thể hình thành một chân dung hoàn chỉnh. Nhưng cô lờ mờ cảm thấy, cô sắp nắm bắt một vấn đề nghiêm trọng.

Đúng lúc này, Hứa Hủ chợt có linh cảm ai đó đang nhìn cô. Hứa Hủ nhướng mắt, bắt gặp tướng quân Po đứng ở hành lang cửa cabin, chỉ cách cô vài bước. Hắn chắp hai tay ra sau lưng, trên gương mặt góc cạnh màu đồng, đôi mắt sâu hun hút đang nhìn cô chăm chú.

Hứa Hủ ngẩn người, đầu óc cô đột nhiên xuất hiện hình ảnh tướng quân Po nhét đầu súng vào miệng phạm nhân buổi tối ngày hôm qua.

Tuổi từ ba mươi đến bốn mươi, còn độc thân, chưa kết hôn cũng không có con cái, có sức hút và uy danh đặc biệt, có khuynh hướng ngược đãi, bạo lực và tự phụ...

Hứa Hủ gấp tờ giấy trong tay, nhét vào túi áo. Cô xuống giường, bình tĩnh nhìn hắn: "Tướng quân Po, có chuyện sao?"

https://thuviensach.vn

Po sải bước vào cabin, đứng trước mặt Hứa Hủ. Mấy người vệ binh của hắn lập tức canh giữ ngoài cửa cabin.

"Tổng tư lệnh yêu cầu tôi xin lỗi cô." Hắn nhìn cô chằm chằm, cất giọng từ tốn, ngữ khí hơi châm biếm.

Hứa Hủ: "Ờ, anh cứ tiếp tục."

Phản ứng của cô khiến Po ngớ ra trong giây lát, gương mặt hắn để lộ ý cười khó đoán biết: "Tôi xin lỗi."

Hứa Hủ gật đầu: "Hy vọng sau này sẽ không xảy ra sự việc tương tự."

Po quay người bỏ đi, đến cửa cabin, hắn dừng bước. Trên gương mặt lạnh lùng của hắn, ánh mắt như phủ lớp băng: "Sinh mạng của binh sĩ thuộc về tôi. Nếu xảy ra chuyện tương tự, tôi vẫn lấy mạng như thường lệ."

Hứa Hủ dõi theo bóng lưng đã đi xa của hắn: "Khoan đã."

Po dừng bước, quay đầu nhìn cô.

"Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh." Hứa Hủ nói.

Trên gương mặt Po lại xuất hiện ý cười chế giễu. Hứa Hủ lập tức chuyển đề tài: "Tôi nói với anh câu này, là vì cục phó Tôn cũng gọi điện cho tôi. Cục phó Tôn và tổng tư lệnh của các anh có nhắc đến anh. Cục phó Tôn còn nói với tôi một câu: Trăn vàng tuy hung hãn nhưng cũng có nguyên tắc và ý chí vô cùng kiên định. Câu này để lại nhiều suy ngẫm cho tôi. Tướng quân Po, tôi vẫn không tán thành cách làm của anh, nhưng tôi có thể hiểu lập trường của anh.

https://thuviensach.vn

Tôi hy vọng từ nay về sau, mỗi khi chuẩn bị giết người, anh hãy suy nghĩ kỹ rồi mới hành động."

Po nhìn Hứa Hủ chằm chằm: "Tôi rất không thích biệt hiệu "Trăn vàng" mà tư lệnh đặt. Nhưng cách giải thích của cục phó các cô khá thú vị."

Nói xong, Po lập tức bỏ đi. Hứa Hủ nhíu chặt lông mày.

Lúc mới vào Miến Điện, Quý Bạch từng hỏi quan chức phía Miến Điện, nhưng không ai biết đến biệt hiệu "Trăn vàng". Hứa Hủ từng suy đoán, rất có khả năng chỉ trong phạm vi ít người mới biết đến danh xưng đó. Sau đó do công việc bận rộn, cô quên mất vụ này.

Hứa Hủ lập tức đi tìm những người cảnh sát hình sự khác, nhưng cabin của họ trống không. Hứa Hủ xem đồng hồ đeo tay, bây giờ là thời gian họ đi tuần tra ở toa xe giam giữ tội phạm.

Hứa Hủ đi nhanh về toa xe phía sau. Cô vừa đi vừa gọi vào máy di động của các đồng nghiệp nhưng điện thoại không thông. Hứa Hủ ngẫm nghĩ, lại bấm tin nhắn gửi Quý Bạch: "Po là người tình của Lỗ, Trăn vàng." Nhưng cô gửi đi gửi lại mấy lần không thành công. Hứa Hủ chuyển sang gọi điện cho Quý Bạch, tất nhiên cũng không có tín hiệu.

Cả buổi chiều, tinh thần của Quý Bạch không yên. Đến tầm chạng vạng tối, người của tổ chuyên án và binh sĩ tấn công vào một điểm dừng chân của "anh Lỗ" nhưng không tìm thấy người. Sau khi xem xét hiện trường, Quý Bạch trầm tư suy nghĩ.

Anh đi tìm Tôn Phổ: "Tôi vừa kiểm tra ghi chép truy kích của mấy ngày qua. Mặc dù có nhân chứng cung cấp đầu mối và quân

https://thuviensach.vn

đội phong tỏa nghiêm chặt, "anh Lỗ" vẫn mấy lần trốn thoát khỏi vòng vây. Điều này rất không bình thường."

Tôn Phổ gật đầu: "Tôi đang định đi tìm cậu. Tôi cũng có suy đoán, "anh Lỗ" nhiều khả năng có kẻ đồng lõa trong quân đội. Tôi sẽ lập tức thông báo với phía Miến Điện."

Trên tàu hỏa.

Po quay về cabin sang trọng của hắn, "anh Lỗ" từ trên giường ngồi dậy, ôm vai hắn. Po nói: "Đến lúc trời tối, tàu sẽ qua biên giới nước Lào."

"Anh Lỗ" hôn lên mặt hắn: "Ờ, lúc nào chúng ta gặp lại nhau?"

Po ôm ả vào lòng: "Khi nào người Trung Quốc đi hết, tôi sẽ đón em trở về."

Ngắm gương mặt đàn ông cương nghị của Po, trái tim "anh Lỗ" mềm như nước, ả cởi cúc áo sơ mi của hắn, vừa hôn lên ngực vừa hỏi: "Anh vừa đi đâu vậy?"

Po tựa vào thành giường, giơ tay nắn bóp thân thể "anh Lỗ": "Tôi đi xin lỗi một nữ cảnh sát Trung Quốc." Nghĩ đến câu nói của Hứa Hủ, hắn nhếch miệng cười.

"Anh Lỗ" ngẩng đầu: "Nữ cảnh sát Trung Quốc nào?"

"Hứa Hủ, cái tên rất lạ."

"Anh Lỗ" giật mình: "Hứa Hủ? Hứa Hủ của thành phố Lâm phải không? Anh đã nói gì với con bé đó? Nó có biểu hiện gì?"

https://thuviensach.vn

“Anh Lỗ” cảnh giác như vậy là bởi vì trong vụ bỏ trốn lần trước, ả đóng giả làm nạn nhân, đám cảnh sát hình sự đều không chú ý đến ả, ngay cả một nữ cảnh sát tiếp xúc với ả ở cự ly gần cũng không phát hiện ra điều bất thường. Nhưng lúc lên xe, cảm thấy có người nhìn ả bằng ánh mắt vô cùng sắc bén, ả giả bộ vô tình liếc qua, không ngờ lại là một cô gái nhỏ.

“Anh Lỗ” có tính nhạy bén và thận trọng trời sinh. Do có ấn tượng sâu sắc với Hứa Hủ, sau khi thoát hiểm, ả nhờ người điều tra Hứa Hủ, kết luận là sau này cần phải tránh xa nữ cảnh sát đó.

“Anh Lỗ” kể vắn tắt vụ án lưỡi dao ở thành phố Lâm với Po, sau đó ả nhắc nhở: “Anh phải cẩn thận nữ cảnh sát này. Con bé đó rất lợi hại, nó có khả năng dự đoán trước tội phạm là ai. Hơn nữa, nó còn là học trò của thần thám Quý Bạch.”

Nghe xong, Po nhếch mép cười, hắn cầm máy bộ đàm ở trên bàn: “Kiểm tra xem nữ cảnh sát đang ở đâu?”

Một lúc sau, vệ binh ở đầu bên kia báo cáo: “Cô ta đang chạy về toa tàu giam giữ phạm nhân.”

“Ngăn con bé đó lại, dẫn đến chỗ tôi. Đừng để nó tiếp xúc với bất cứ người nào.”

Chỉ còn đi qua hai toa tàu là đến đích, Hứa Hủ bỗng dưng bị mấy binh sĩ chặn đường. Cô giật mình, nghe một người lính nói bằng tiếng Trung ngọng nghịu: “Tướng quân muốn gặp cô.”

Hứa Hủ lên tiếng: “Đợi một lát, bây giờ tôi phải đi tìm đồng nghiệp của tôi có việc gấp.”

https://thuviensach.vn

Đám binh sĩ nói không được.

Hứa Hủ đi theo vệ binh đến toa tàu của Po. Po đang ngồi tựa vào ghế sofa, ánh mắt hắn lạnh lùng và sắc bén.

Tim Hứa Hủ đập thình thịch, sống lưng lạnh toát. Vừa định đi vào, điện thoại di động trong tay cô đột nhiên rung nhẹ. Trong lòng Hứa Hủ chấn động, cô ngoảnh đầu ho khan hai tiếng, nhanh chóng liếc qua màn hình. Trên màn hình hiển thị gửi tin nhắn thành công.

Ngoài ra còn có một tin nhắn do Quý Bạch gửi tới: "Nhận được, đã xuất phát. Bảo vệ tốt bản thân, chờ anh."

Đoàn tàu hỏa lắc lư tiến về phía trước, cảnh vật bên ngoài cửa sổ trôi vùn vụt qua, tia sáng lúc tỏ lúc mờ chiếu vào toa xe tĩnh mịch.

Hứa Hủ bình tĩnh nhìn Po, ngồi xuống phía đối diện hắn: "Tướng quân tìm tôi có việc gì?"

Hai tay Po chống lên cằm, thân hình cao lớn lực lưỡng của hắn tựa vào thành ghế sofa, như con báo đang nghỉ ngơi.

"Nghe nói cô là chuyên gia tâm lý học, có thể đoán trước thân phận tội phạm?"

Hứa Hủ ngồi ngay ngắn như thường lệ, chân nọ nhẹ nhàng vắt lên chân kia, hai tay đặt lên đầu gối, lặng lẽ nhìn Po.

Tại sao? Tại sao chỉ trong chớp mắt, hắn đột nhiên nghi ngờ cô? Hoài nghi cô đã biết thân phận của hắn?

Hứa Hủ không nghĩ ra nguyên nhân. Nhưng cô biết rõ mục đích của Po khi gọi cô đến nơi này. Hắn đang thăm dò cô. Bởi vì nếu

https://thuviensach.vn

xác nhận sự thật, chỉ e hắn đã giết cô. Hơn nữa, với tính cách tự phụ một cách cực đoan của Po, chắc hắn khó có thể tin, hắn che giấu thân phận kỹ như vậy, sao có thể bị người khác dễ dàng vạch trần?

Do đó, cô tuyệt đối không thể để lộ bất cứ sơ hở.

Nghĩ đến đây, Hứa Hủ hoàn toàn bình tĩnh. Cô lên tiếng: "Ai nói với anh, tôi là chuyên gia phân tích tâm lý?" Sắc mặt Po hơi thay đổi, nhưng Hứa Hủ thản nhiên hỏi tiếp: "Là Tisza hay cục phó của chúng tôi?"

Lúc này, bờ môi dày của Po mới nhếch lên, hắn nhìn cô bằng ánh mắt thích thú: "Là ai cô không cần biết. Tôi chỉ có hứng thú một chuyện, cô có kết luận gì về tôi?"

Hứa Hủ quan sát đôi mắt của hắn. Đôi mắt này khác hoàn toàn đôi mắt của bất cứ người nào cô từng gặp. Đôi của hắn rất đen, sắc bén, ở đáy mắt sâu thẳm tựa hồ là một vùng chết chóc. Đó là ánh mắt của một kẻ từng giết nhiều người, nên đằng sau vẻ bề ngoài bình tĩnh ẩn giấu tia cực kỳ lạnh lẽo.

Tim Hứa Hủ đập nhanh. Yên lặng một lúc, cô cất giọng không mấy khách khí: "Anh cảm thấy rất thú vị? Xin lỗi, nghề nghiệp của tôi không phải để làm trò vui, mà dùng vào việc phá án."

Ý cười trên khóe miệng Po càng sâu hơn, hắn chống hai tay xuống mặt bàn, nhổm người, gương mặt góc cạnh ghé sát Hứa Hủ, vết sẹo đỏ mờ hiện ra ngay trước mắt cô. Hứa Hủ chau mày ngả người về phía sau: "Anh muốn làm gì?"

https://thuviensach.vn

“Người Trung Quốc rất hay nói khoác, xem ra cô cũng chẳng có gì đặc biệt.” Po không kiêng dè khích bác Hứa Hủ: “Cảnh sát Trung Quốc đều vô dụng như cô sao?”

Hứa Hủ nhìn hắn chằm chằm, không lên tiếng, ngón tay bên phải của cô gõ nhẹ xuống mặt ghế. Po nhẫn nại chờ đợi. Gõ một lúc, Hứa Hủ thu tay về, nói: “Anh không cần khích tôi. Đối với tôi, phân tích anh chẳng phải là việc khó khăn.”

Po lại tựa người vào thành ghế, bật cười thành tiếng. Cười xong, hắn mở ngăn kéo, lấy một khẩu súng nhỏ màu đen rất tinh xảo đưa cho Hứa Hủ: “Nếu cô phân tích đúng, tôi sẽ tặng khẩu súng này cho cô. Từ nay về sau, bất cứ lúc nào cô tới Miến Điện, “Trăn vàng” tôi đều là bạn của cô.”

Tặng khẩu súng cho cô? Đây là hành động thăm dò của hắn?

Hứa Hủ ngẩng đầu, ánh mắt cô lướt qua mặt bàn: “Trung Quốc quản lý súng ống rất nghiêm ngặt, tôi nhận cũng vô dụng. Nếu tôi nói đúng, anh hãy tặng tôi cái này.”

Cô chỉ tay vào một bông hoa bằng gỗ, lặng lẽ nằm ở góc bàn. Từng lớp cánh hoa nở rộ, hoa văn dày đặc và tinh xảo, nhưng cũng toát ra vẻ tùy ý và thô kệch.

Po đưa mắt nhìn: “Tại sao cô lại muốn cái đó? Nó không đáng giá là bao.”

Tất nhiên có nguyên nhân, bởi vì bông hoa này là do anh đẽo gọt. Đằng sau vẻ bình thường, nó ẩn giấu sự cuồng bạo và phức tạp, rất phù hợp với nội tâm của anh.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ trả lời: “Người Trung Quốc có một từ gọi là “nhãn duyên”, có nghĩa là chỉ nhìn qua cũng cảm thấy có duyên. Đối với anh, bông hoa này là vật trang trí bình thường, nhưng tôi cảm thấy nó rất có khí phách.”

Trên gương mặt Po xuất hiện ý cười khó đoán biết, hắn cầm bông hoa, ném vào lòng Hứa Hủ: “Cô có thể bắt đầu rồi.”

Trong lúc Hứa Hủ và Po mặt đối mặt, Quý Bạch ngồi trên một chiếc máy bay trực thăng, nhanh chóng bay vượt qua rừng núi ngút ngàn, tiến về phương hướng đoàn tàu hỏa đang di chuyển.

Tuy tất cả vẫn chỉ là nghi ngờ, không có chứng cứ cụ thể, nhưng do thái độ kiên quyết của tổ chuyên án, hai nước Trung Miến đồng ý cử cảnh sát đặc nhiệm và quân đội cùng ngăn chặn đoàn tàu hỏa với điều kiện không được có bất cứ hành động nguy hiểm nào.

Quý Bạch nhìn ra đám mây lơ lửng ngoài cửa sổ, máy di động trong lòng bàn tay anh hơi ấm nóng.

Đoàn tàu hỏa đã ra khỏi vùng núi, sóng điện thoại được khôi phục. Tổ chuyên án đã liên lạc với những người cảnh sát hình sự khác trên tàu hỏa, bàn bạc về công tác chuẩn bị nội công ngoại kích. Chỉ có điện thoại của Hứa Hủ tắt máy. Đồng nghiệp ở trên tàu nói, Hứa Hủ bị Po mời đi “nói chuyện”. Người cảnh sát có tuổi viện cớ họp bàn, muốn đưa Hứa Hủ trở về, nhưng binh sĩ của đối phương cho biết, tướng quân Po không hy vọng bị quấy rầy.

Để tránh đánh rắn động cỏ, bọn họ chỉ có thể án binh bất động.

Lại đọc tin nhắn cuối cùng cô gửi cho anh, trong lòng Quý Bạch nhói đau.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ, Hứa Hủ!

Điện thoại di động của Hứa Hủ không có tín hiệu, là bởi vì, ngay sau khi nhận được tin nhắn của Quý Bạch, cô lập tức xóa đi, đồng thời tắt máy, để tránh bị Po nắm được sơ hở. Chỉ có tờ giấy viết quá trình suy luận vẫn nằm trong túi áo, vừa rồi vội quá nên cô chưa kịp xử lý.

May mà mục đích của Po chỉ là thăm dò, hắn không muốn khiến cô nghi ngờ nên không tiến hành khám xét người cô.

Trước ánh mắt dò hỏi của Po, Hứa Hủ không lập tức trả lời, cô nhẹ nhàng đứng dậy, đi một vòng quanh toa tàu, mới quay người nhìn Po: "Đầu tiên, tính cách của anh rất cứng rắn, anh hành sự dựa theo tiêu chuẩn phán đoán của bản thân, chứ không phải vì người khác nghĩ đúng hay sai. Vì vậy, binh lính của anh vừa sợ vừa kính nể anh. Anh chính là trời, là đất trong lòng bọn họ."

Khóe miệng Po ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, vẻ mặt không thay đổi.

Hứa Hủ nói tiếp: "Thứ hai, anh ham thích quyền lực, hơn nữa ý chí cũng rất kiên định. Vì vậy, anh mới có thể giành được vị trí như ngày hôm nay dù mới ở tuổi 30." Cô nhìn hắn chăm chú, lại chuyển sang vấn đề khác: "Thứ ba, anh có khuynh hướng bạo lực ngược đãi nhẹ. Từ thủ đoạn anh bắn chết tội phạm mấy hôm trước có thể nhận ra điều đó. Tuy nhiên, quá trình ngược đãi người khác không làm anh vui vẻ. Thậm chí nhiều lúc, anh còn chống lại ham muốn bạo lực, tôi nói có đúng không?"

Po hơi ngẩn người.

https://thuviensach.vn

“Hiện tại, anh chỉ huy cả một lữ đoàn. Nếu buông thả bản thân một cách triệt để, anh hoàn toàn có nhiều con đường, nhiều thủ đoạn ác liệt để thỏa mãn ham muốn ngược đãi của anh. Nhưng theo như tôi được biết, ở Miến Điện anh không hề có điều tiếng về phương diện này. Vì vậy tôi cho rằng, tuy anh không thể dứt bỏ cơn nghiện ngược đãi, nhưng anh luôn kiềm chế rất tốt. Tướng quân Po, về điểm này, tôi thật sự kính trọng anh.”

Po im lặng nhìn Hứa Hủ chằm chằm.

Hứa Hủ tiếp tục nói một hơi: “Thứ tư, bên cạnh anh không thấy có đàn bà, tôi đoán anh có một người tình cố định. Do anh ham muốn quyền lực nên người tình này chắc là con gái gia đình quyền thế ở Miến Điện, người phụ nữ đó có thể giúp anh tiến thân.

Thứ năm, văn phòng làm việc, trang phục, xe ô tô của anh không khá hơn Tisza là bao. Tôi đoán, tình hình kinh tế của anh chắc cũng bình thường. Về điểm này, có lẽ trong lòng anh ít nhiều oán trách tổng tư lệnh...” Cuối cùng, Hứa Hủ từ tốn ngồi xuống trước mặt Po, ngẩng đầu nhìn hắn: “Tướng quân Po, tôi phân tích có đúng không?”

Trên gương mặt Po vẫn là nụ cười nhàn nhạt. Đôi mắt diều hâu của hắn nhìn Hứa Hủ chằm chằm, hắn vẫn lặng thinh.

Hứa Hủ bình thản đối mắt hắn. Nói dối như thật, hư hư thực thực, “Trăn vàng”, anh có tin không?

Câu trả lời là tin, nhưng không tin 100%.

Po không động đến Hứa Hủ, hắn cũng không thả cô về, mà nhốt cô trong một cabin nhỏ ở bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Tính cách của Po không thận trọng đến mức này. Bây giờ, Hứa Hủ gần như có thể chắc chắn, "anh Lỗ" cũng đang ở trên tàu. Giam giữ cô là ý kiến của ả. Tuy không hiểu tại sao ả lại đề phòng cô như vậy, nhưng đối với Hứa Hủ, tình hình trước mắt tương đối bất lợi.

Cửa sổ bằng kính của cabin đóng kín, bên ngoài có song sắt. Cửa ra vào cũng khóa chặt, lúc Hứa Hủ đi vào trong, hai binh sĩ trang bị súng ống đứng gác ở bên ngoài.

Hứa Hủ trầm mặc ngồi xuống giường, rút điện thoại di động.

Lúc điện thoại kết nối, tim Hứa Hủ đập loạn một nhịp, giọng nói trầm thấp đầy vẻ lo lắng sốt ruột của Quý Bạch ở đầu kia truyền tới: "Hứa Hủ?"

Hứa Hủ gần như lập tức trả lời: "Em đây, em không sao."

Cuối cùng cũng có thể nghe thấy giọng nói của cô, trái tim đang treo lơ lửng của Quý Bạch trở về chỗ cũ. Nhưng không được gặp cô, tâm trạng Quý Bạch thấp thỏm không yên. Anh yên lặng một giây, sau đó cất giọng kiên định: "Bọn anh mười phút nữa sẽ đến nơi. Hãy đợi anh."

Hứa Hủ cầm điện thoại di động, ngắm nhìn đồi núi vụt qua ở bên ngoài cửa sổ.

Anh nói mười phút nữa sẽ đến nơi.

Đại quân từ trên trời hạ xuống, chặn đường và bao vây, tất nhiên sẽ khiến Po và "anh Lỗ" chiến đấu đến cùng, tận dụng mọi thủ

https://thuviensach.vn

đoạn để trốn thoát. Hứa Hủ đang nằm trong tay bọn chúng, bọn chúng sao có thể bỏ qua "lá bùa hộ thân" này?

"Quý Bạch, em bị nhốt ở toa xe thứ tư." Hứa Hủ nói khẽ: "Em có khả năng trở thành con tin của chúng."

Hứa Hủ vừa dứt lời, tiếng ầm ầm từ bốn bề vọng tới, đoàn tàu hỏa đi vào hang núi. Bóng tối bao phủ, điện thoại chỉ còn lại tạp âm rè rè và sự tĩnh lặng.

Ở đầu bên kia, chiếc máy bay trực thăng chao đảo, Quý Bạch nắm chặt điện thoại bất động. Lúc này, đội trưởng đội đặc nhiệm ngồi ở trên đầu máy bay hét lên: "Phát hiện mục tiêu! Chuẩn bị hạ cánh!"

Một lúc sau, phía trước vang lên tiếng nổ cực lớn, cả đoàn tàu dường như bị dồn nén, phanh kít lại. Hứa Hủ đã sớm có sự chuẩn bị, cô tựa vào vách tàu và nắm chặt thành giường, nhưng lưng cô vẫn bị va đập đau nhói.

Bọn họ đang dùng thuốc nổ phá đường ray, ép đoàn tàu hỏa dừng lại.

Trên không trung nhanh chóng vang lên tiếng khí lưu của cánh quạt máy bay. Bên ngoài loáng thoáng có tiếng động cơ ô tô tạp loạn và tiếng bước chân dồn dập, chứng tỏ một sự thay đổi long trời lở đất đang diễn ra ở ngoài đoàn tàu. Vài giây sau, cửa cabin bật tung.

Po và "anh Lỗ" xuất hiện ở cửa ra vào, sắc mặt chúng vô cùng u ám.

Hứa Hủ đứng dậy: "Có chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

“Anh Lỗ” chĩa khẩu súng vào đầu Hứa Hủ, một tay túm cánh tay cô: “Đi theo chúng tôi!”

Hứa Hủ im lặng đi theo chúng ra khỏi toa tàu. Trên hành lang toàn là binh sĩ, la hét lớn tiếng. Bên ngoài đoàn tàu, bóng người lố nhố, nhốn nháo hỗn loạn.

Ba người chạy về phía trước vài bước, “anh Lỗ” quay đầu hỏi Hứa Hủ: “Điện thoại di động đâu?”

Hứa Hủ rút điện thoại từ túi áo đưa cho “anh Lỗ”. Ả cầm lấy, ném mạnh vào thành tàu.

Trên tàu hỏa lộn xộn, Quý Bạch cầm súng tiểu liên, cùng đội cảnh sát đặc nhiệm nhanh chóng lao về toa xe thứ tư.

Dưới sự uy hiếp của đội lính cận vệ tư lệnh Kachin và đội cảnh sát đặc nhiệm Trung Quốc, đám binh lính không rõ tình hình ở trên tàu hỏa nên không có hành vi chống cự. Cục diện nhanh chóng được khống chế. Đội cảnh sát đặc nhiệm phát hiện ra bom hẹn giờ ở toa xe giam giữ tội phạm. Điều này đúng như suy đoán của tổ chuyên án trước đó: Po định tạo ra sự cố bất ngờ trên đoàn tàu. Nhưng không rõ hắn có kế hoạch thả đám phạm nhân hay là giết sạch bọn chúng để che giấu tội lỗi của mình?

Hứa Hủ không thấy bóng dáng.

Quý Bạch và những người cảnh sát đặc nhiệm quan sát cabin trống không. Trên giường đệm trắng vẫn còn vết lõm mờ mờ. Mười phút trước, cô ngồi ở nơi này, nói với anh bằng ngữ điệu trầm tĩnh nhưng không thể che giấu nỗi xót xa, cô sẽ bị bắt làm con tin.

https://thuviensach.vn

Một người cảnh sát đặc nhiệm nhặt mảnh vỡ điện thoại dưới đất: "Quý đội!"

Quý đội nhận lấy, lập tức bỏ vào túi áo, để cùng điện thoại của anh.

"Đuổi theo!"

Một cuộc lùng bắt quy mô lớn nhanh chóng được triển khai ở khu vực rừng núi xung quanh.

Những người cảnh sát hình sự thuộc tổ chuyên án được phân vào các tổ tìm kiếm. Quý Bạch và một số cảnh sát đặc nhiệm dẫn đầu. Tuy nhiên, trong rừng núi bát ngát, Po và "anh Lỗ" lại có ý thức và kinh nghiệm phản trinh sát mạnh mẽ, việc tìm kiếm bọn chúng không phải dễ dàng.

Sắc trời tối dần, các tổ tản đi rất xa, dần dần không thấy bóng dáng. Bọn họ thỉnh thoảng dùng bộ đàm và điện thoại di động liên lạc. Quý Bạch cảnh giác lục soát bất cứ nơi nào xuất hiện trong tầm mắt, gương mặt anh vô cùng căng thẳng.

Lúc này, tổ của Quý Bạch đã tới gần một khu gò đồi nhấp nhô. Phóng tầm mắt về phía xa xa, chỉ thấy rừng cây rậm rạp, vắng lặng không một tiếng động.

Ánh mắt Quý Bạch đột nhiên bị thu hút bởi một thứ màu trắng lẫn trong đám cỏ. Anh nhanh chóng lia đèn pin về bên đó, đồng thời sải bước dài tiến lại gần...

Đó là một mẩu giấy to bằng ngón tay cái, bên trên có vết mực đen. Mẩu giấy rất trắng, không bị dính đất bùn, rõ ràng mới xuất

https://thuviensach.vn

hiện ở đây không bao lâu.

Quý Bạch vội vàng đứng dậy: “Lập tức tìm kiếm khu vực xung quanh, xem còn có mẩu giấy tương tự.”

Người ở phía trước nhanh chóng tìm thấy mẩu giấy thứ hai, bên trên viết “30 đến 40 tuổi”, ngoài ra còn có vài nét bút vẽ loạn xạ ở xung quanh.

Mọi người đều phấn khởi, lần theo phương hướng xuất hiện mẩu giấy. Bọn họ rất nhanh tìm thấy mẩu giấy thứ ba, bên trên có hàng chữ: “tính cách ngược đãi?”.

Một người cảnh sát đặc nhiệm ngập ngừng: “Quý đội, những mẩu giấy này là do nữ cảnh sát bị bắt để lại? Tại sao nội dung chẳng có mối liên quan nào?”

Lúc này, trời đã tối đen như mực. Ánh trăng mờ mờ từ trên cao chiếu qua cành lá. Quý Bạch ngồi xổm xuống thảm cỏ, giơ tay nhặt một mẩu giấy tương tự.

“Là cô ấy để lại.” Giọng nói của Quý Bạch trầm thấp đầy sức mạnh. Trái tim từ trước đến nay luôn cứng rắn ở trong lồng ngực anh, tựa hồ chìm trong dòng nước lạnh giá, đau buốt vô ngần. Trên mẩu giấy là nét chữ mềm mại mà anh quen thuộc, đó là mấy từ: “Quý Bạch, anh ba, anh ba...”

Rừng sâu tối đen như không có tận cùng, Hứa Hủ ngồi bên cạnh một tảng đá lớn, mệt mỏi thở dốc, đồng thời dùng khóe mắt quan sát đôi nam nữ ở phía đối diện.

https://thuviensach.vn

“Anh Lỗ” bị thương ở chân. Trong rừng đặt nhiều bẫy thú. Trên đường đi, ả mải đề phòng Hứa Hủ, không để ý dưới chân nên giẫm trúng một cái bẫy, máu tuôn xối xả.

Mặc dù đối phương có một người bị thương, tốc độ chạy trốn chậm lại, nhưng Hứa Hủ vẫn chưa tìm ra cơ hội thoát thân.

“Anh Lỗ” ngồi trên một cái cọc. Trong đêm tối mù mịt vẫn có thể lờ mờ nhìn ra gương mặt nhăn nhó vì đau đớn của ả. Po ngồi xổm trước mặt “anh Lỗ”, nhấc chân ả, dùng cuộn vải băng mang theo người băng bó cho ả.

“Po, anh dẫn con bé đó đi, em chặn ở phía sau.” Anh Lỗ đột nhiên nói.

Hứa Hủ nhíu mày, nghe Po đáp: “Khỏi cần.”

“Anh Lỗ” trầm mặc trong giây lát, lên tiếng: “Tình trạng của em bây giờ sớm muộn gì cũng dụ cảnh sát đến.”

Po đột nhiên đứng dậy, hắn bóp cằm “anh Lỗ”, nhìn ả chăm chú. Một lúc sau, hắn buông tay: “Chúng ta cùng đi.”

“Anh Lỗ” lặng thinh, vẻ mặt ả thêm phần kiên định.

Po và “anh Lỗ” quả nhiên lợi hại, dù bị tập kích bất ngờ, dù bị truy bắt cả đêm, chúng vẫn thoát khỏi thiên la địa võng, tiến sát đến biên giới nước Lào.

Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, sương mù ẩm ướt lững lờ trôi trong khu rừng, phía trước là một khe núi rộng lớn. Tận cùng khe núi xuất hiện một con sông lớn, nước chảy xiết. Qua con sông này là lãnh địa của nước Lào.

https://thuviensach.vn

Po quay người nhìn Hứa Hủ: “Khi nào đến biên giới, tôi sẽ thả cô đi.”

Hứa Hủ ngẩn người, “anh Lỗ” chau mày: “Anh định để lại mầm mống tai họa này?”

Po liếc ả một cái, coi như mặc nhận.

“Chắc chắn nó sẽ thông báo cho cảnh sát. Anh giữ lại mạng sống của nó, liệu chúng ta trốn được bao xa?”

“Đánh ngất cô ta rồi vứt bên bờ sông.”

“Anh Lỗ” còn muốn tranh cãi, Po liếc qua Hứa Hủ, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, hắn cất giọng quả quyết: “Cô ta có tư cách sống trên cõi đời này hơn vô số người.”

Hứa Hủ và “anh Lỗ” đều im lặng.

Nước sông chảy cuồn cuộn.

Mặt trời đã nhô lên từ đằng sau dãy núi phía xa xa. Ánh nắng chiếu sáng cả khu vực khe núi, mặt sông lấp lánh ánh vàng.

Po đứng ở vị trí đầu tiên, hắn chăm chú quan sát thượng lưu con sông, tìm kiếm địa điểm qua sông thích hợp nhất.

Hai tay Hứa Hủ bị sợi dây thừng trói chặt ở sau lưng. Lúc này, cô đã sức cùng lực kiệt. Nhìn mặt nước dập dềnh, trong lòng cô thấp thoáng một nỗi bất an. Hứa Hủ đoán Quý Bạch đang ở một nơi cách cô không xa, cô còn sống chính là thắng lợi lớn nhất. Cô sẽ đợi anh.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ thở dốc, vừa định cố gắng dùng ngón tay kẹp mẩu giấy trong túi quần, cô đột nhiên có một cảm giác bất thường. Hứa Hủ lập tức quay đầu, "anh Lỗ" đang trầm mặc nhìn cô. Ả từ từ giơ khẩu súng, trong khi Po đứng quay lưng về hai người phụ nữ nên hắn không hề phát giác.

Nhìn họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào người mình, đầu óc Hứa Hủ trống rỗng trong giây lát. Sau đó, cô cảm thấy thân thể trở nên cứng đờ, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Quý Bạch, có lẽ em không thể đợi anh.

Quý Bạch đã tách khỏi nhóm cảnh sát đặc nhiệm, đi dọc theo khe núi tìm kiếm Hứa Hủ. Càng tiến gần đến đường biên giới, có nghĩa Hứa Hủ càng gặp nguy hiểm. Vì vậy, mọi người quyết định tản ra, mở rộng khu vực tìm kiếm. Tình thế vô cùng cấp bách, tổ của Quý Bạch vừa di chuyển vừa giữ liên lạc bằng máy bộ đàm.

Quý Bạch giữ tâm trạng cảnh giác và nghiêm nghị từ đầu đến cuối. Anh không hề nghĩ đến tình huống xấu, nhưng ở một nơi nào đó trong lồng ngực anh đau buốt, như có tảng đá đè nặng.

Qua rừng cây thưa thớt, Quý Bạch nhìn thấy dòng sông cuồn cuộn ở phía xa xa. Anh nhanh chóng vượt qua rừng cây, vừa ngẩng đầu phóng tầm mắt về phía trước, toàn thân anh cứng đờ.

Ở đằng trước cách chỗ Quý Bạch không xa, trên bờ sông trải đầy đá cuội, một người đàn ông đang quay mặt ra dòng sông, một người khác ở sau lưng hắn, giơ khẩu súng, nhắm thẳng vào thân hình nhỏ bé quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy ùng ục. Chứng kiến cảnh tượng này, nơi sâu thẳm trong lòng Quý Bạch phảng phất nhanh chóng sụp xuống theo động tác nâng súng của đối phương.

Cô gái anh yêu thương, cô gái thông minh kiên cường, đang bị kẻ khác ép vào đường cùng, trầm mặc chờ chết.

Lồng ngực Quý Bạch ngay tức khắc dội lên một ngọn lửa đau đớn và giận dữ, anh giơ súng nhanh như tia chớp. Một tiếng "pằng" vang lên, viên đạn xé không khí lao đi.

"Anh Lỗ" đang chuẩn bị bóp cò, bên tai ả đột nhiên xuất hiện âm thanh đanh sắc, bờ vai ả tê liệt, tiếp theo là nỗi đau như kim châm, muối xát lan tỏa, khẩu súng tuột khỏi tay ả, rơi tõm xuống nước.

Hứa Hủ giật mình, lập tức quay người bỏ chạy. Nào ngờ Po ở bên cạnh phản ứng nhanh hơn cô, hắn túm cô trở lại, giơ khẩu súng nhằm vào đầu cô.

Quý Bạch giương súng nhanh chóng tiến lại gần.

Trong tầm nhìn lay động, dáng vẻ của Hứa Hủ ngày càng rõ ràng. Mái tóc ngắn của cô rối bù, áo sơ mi bị gai đâm rách toạc. Gương mặt cô trắng bệch, đôi mắt đen của cô vẫn cố chấp và kiên cường như thường lệ. Vào thời khắc nhìn thấy anh, đáy mắt cô cuộn trào xúc động.

Sắc mặt Quý Bạch càng nghiêm nghị, không bộc lộ một chút biểu cảm. Cách mười mấy bước, anh cũng giơ súng nhằm thẳng vào Po.

Hai bên đối đầu căng thẳng.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nhìn Quý Bạch, chỉ thấy như cách một đời.

Vừa rồi, vào giây phút cận kề cái chết, lần đầu tiên trong đời cả người Hứa Hủ đổ mồ hôi lạnh, hoàn toàn bất lực. Cô còn nghe thấy tiếng gió thổi nhè nhẹ bên tai và tiếng tim đập gấp gáp trong lồng ngực, đầu óc cô trống rỗng.

Nhưng bây giờ, khi nhìn vào đôi mắt đen của anh, một dòng khí ấm nóng phảng phất tràn qua thân thể cô, bao phủ trái tim phập phồng bất ổn của cô trong chốc lát.

Hô hấp dần trở lại bình thường, Hứa Hủ nhìn ba người trước mặt bằng ánh mắt trầm tĩnh.

Cô có gì phải hoảng sợ? Quý Bạch đang ở đây, đội cảnh sát và binh lính đang ở quanh đây. Người hoảng hốt lo sợ vào lúc này là Po và "anh Lỗ" mới đúng.

Po đột ngột lên tiếng, phá vỡ không khí tĩnh lặng: "Mau bỏ súng xuống, bằng không tôi sẽ giết cô ta." Hắn rất xảo quyệt, kéo Hứa Hủ ra đằng trước, che chắn những chỗ hiểm trên người hắn.

"Anh Lỗ" cũng lên tiếng uy hiếp: "Quý Bạch, anh là tay súng thần. Nhưng súng của Po sẽ không chậm hơn anh."

Quý Bạch giữ nguyên động tác giơ súng, không nhúc nhích.

Ánh nắng ngày càng chói chang, nước sông ào ào chảy qua, bốn người nhất thời im lặng.

Hứa Hủ biết tình thế hiện tại tương đối nan giải. Nghe thấy tiếng súng vừa rồi, những người cảnh sát khác chắc sẽ nhanh chóng đến nơi. Đến lúc đó, Po bị đẩy vào bước đường cùng nên hắn dễ làm

https://thuviensach.vn

liều. Hắn chỉ cần có một chút xao động về mặt tâm lý, nhiều khả năng cô sẽ bị đổ máu ngay tại chỗ.

Bây giờ bọn chúng đang ở trạng thái tinh thần căng thẳng cao độ, cô phải tránh nặng tìm nhẹ, đánh vào tâm lý của hắn mới có cơ hội thoát thân.

Suy tư vài giây, Hứa Hủ nảy ra một ý định.

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ chăm chú, vừa định nói, cô đột nhiên cất giọng trầm tĩnh và dịu dàng trước anh. “Po, chúng ta mỗi bên một khẩu súng, chẳng ai chiếm ưu thế. Nếu anh giết tôi, Quý Bạch sẽ giết “anh Lỗ”.” Hứa Hủ ngừng một giây, nói tiếp: “Cái chết của tôi, đối với Quý Bạch mà nói chỉ là hy sinh một cấp dưới. Nhưng chị ta là người phụ nữ duy nhất anh yêu, anh nỡ sao?”

Lúc Hứa Hủ lên tiếng, Quý Bạch nhanh chóng di chuyển mũi súng về phía “anh Lỗ”. Thần sắc Po càng căng thẳng, vết sẹo đỏ mờ trên gương mặt hắn càng nổi rõ. “Anh Lỗ” cũng biến sắc mặt.

Hứa Hủ nói tiếp: “Anh không muốn chị ta chết, tôi cũng không muốn chết, hai bên chỉ có thể giữ thế giằng co. Bây giờ Quý Bạch chiếu cố đến tính mạng của tôi, nhưng khi bộ đội và cảnh sát đến đây, cục diện sẽ hỗn loạn. Bởi vì bọn họ gồm cả người Trung Quốc lẫn người Miến Điện, không phải ai cũng bận tâm đến mạng nhỏ của một người cảnh sát không quan trọng là tôi. Người Miến Điện các anh chắc cũng có kẻ muốn anh chết đúng không? Sao người đó có thể bỏ lỡ cơ hội này? Trong lúc hỗn giao, cả ba chúng ta sẽ thiệt mạng. Vì vậy tôi đề nghị, một mạng đổi một mạng. Anh thả tôi rồi cùng “anh Lỗ” trốn đi. Anh và Quý Bạch đều là tay súng thần, đều

https://thuviensach.vn

kiêng dè nhau, sẽ không ai nổ súng. Đây là cơ hội duy nhất của hai người."

Hứa Hủ nói trúng nỗi lo lắng trong lòng Po, hắn nhướng mắt nhìn Quý Bạch.

Lúc này, "anh Lỗ" ở bên cạnh đột nhiên cất giọng lạnh lùng: "Không được."

Ba người cùng đưa mắt về phía ả, khóe miệng "anh Lỗ" ẩn hiện ý cười mỉa mai. Đầu tiên, ả phóng tầm mắt về khu rừng núi sau lưng Quý Bạch. Ả có thể lờ mờ nhìn thấy bóng cây lay động, nghe thấy tiếng bước chân lác đác, chứng tỏ rất nhiều người đang tiến về nơi này.

Sau đó, "anh Lỗ" nhìn Po chăm chú: "Anh đừng tin con bé đó. Lúc trước em chưa kịp đào sâu suy nghĩ, nhưng lần này chúng ta bị phát hiện, chắc chắn có liên quan đến nó. Nếu đã vậy, bên biên giới Lào nhất định cũng có mai phục. Dù chúng ta có thể trốn thoát sang bên đó, cũng chỉ một con đường chết mà thôi. Nó đang lừa anh đấy."

Quý Bạch và Hứa Hủ đều im lặng.

"Anh Lỗ" nói tiếp: "Anh đừng thả con bé cảnh sát, hãy đưa nó qua Lào. Nó sẽ là "bùa hộ mệnh" của anh. Bây giờ chân tay em đều bị thương, không đi nổi, em sẽ không trở thành vật cản của anh. Anh mau đi đi! Em sẽ chặn phía sau cho anh!" Nói xong, ả rút dao, đứng chắn trước mặt Quý Bạch.

Po trầm ngâm trong giây lát, hắn nhìn "anh Lỗ" bằng ánh mắt lạnh lùng. Sau đó, hắn gật đầu, kéo Hứa Hủ đi giật lùi xuống nước:

https://thuviensach.vn

“Lỗ, cố gắng sống sót.”

Tình thế thay đổi đột ngột, Hứa Hủ nhất thời không biết làm thế nào, cô giương mắt nhìn Quý Bạch. Nhưng Quý Bạch không nhìn cô, anh giơ khẩu súng nhằm thẳng vào Po, ngón tay từ từ đặt lên cò súng, đôi mắt đen của anh vô cùng kiên định.

“Anh Lỗ” thấy vậy lập tức vung dao đâm vào ngực Quý Bạch.

“Không được...” Tiếng kêu của “anh Lỗ” dừng lại ở đó, sau lưng ả xuất hiện một lỗ máu nhỏ. Đó là một người cảnh sát núp trong lùm cây, vừa thấy có biến liền nổ súng bắn trúng ngực ả.

Phát súng bất thình lình khiến Po đang lùi lại phía sau lập tức ngẩng đầu nhìn “anh Lỗ”, sắc mặt hắn thay đổi trong giây lát: “Lỗ.”

Hứa Hủ giật mình, Quý Bạch không bỏ lỡ cơ hội hiếm có. Anh nhanh như tia chớp bóp cò, viên đạn găm thẳng vào cổ tay phải của Po.

Toàn thân Po chấn động, khẩu súng tuột khỏi tay. Hứa Hủ lao về phía trước, Quý Bạch đã chạy nhanh đến, ôm cô ra khỏi mặt nước.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân rầm rập, rất nhiều cảnh sát đặc nhiệm từ trong rừng cây ùa ra, khống chế Po. Po bị đè xuống mặt đất, thân hình như dã thú của hắn cứng đờ, hai cánh tay bị bẻ quặt về đằng sau, đôi mắt hắn vằn tia máu đỏ. “Anh Lỗ” nhìn hắn, môi ả động đậy, không biết nói câu gì.

Quý Bạch cuối cùng cũng buông thõng bàn tay cầm khẩu súng, cúi đầu nhìn Hứa Hủ trong lòng. Hứa Hủ vẫn chưa định thần, chỉ

https://thuviensach.vn

nhướng mắt nhìn anh. Bên tai cô là tiếng tim đập gấp gáp mà trầm ổn của anh. Dưới ánh mặt trời, gương mặt anh càng trở nên trầm lặng và tuấn tú.

"Anh ba!" Hứa Hủ vô thức lẩm bẩm, tựa hồ trái tim cô được vỗ về trong lúc gọi anh.

Khóe mắt Quý Bạch từ từ xuất hiện ý cười.

Hứa Hủ cũng mỉm cười, vùi đầu vào ngực anh. Quý Bạch siết chặt vòng tay, để cả người cô dính sát vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Trên chuyến bay về thành phố Lâm.

"Anh Lỗ" và Po lần lượt bị giải về nhà tù Trung Miến. Chờ đợi bọn chúng là hình phạt nghiêm khắc của hai nước.

Sau nhiều ngày vất vả mệt nhọc, trải qua không ít nguy hiểm, cuối cùng cũng thu được kết quả mỹ mãn, người của tổ chuyên án vừa mệt mỏi vừa phấn khởi. Ai nấy đều thư thái tựa vào thành ghế, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu, ngữ khí hết sức vui vẻ.

Hứa Hủ và Quý Bạch ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Quý Bạch ngoảnh đầu ngắm gương mặt nghiêng trắng ngần của cô.

Cô là báu vật của lòng anh, báu vật mà anh suýt mất.

Mặc dù lúc Hứa Hủ trở về vòng tay của Quý Bạch, trong lòng hai người tràn ngập cảm xúc, nhưng sau khi "anh Lỗ" và Po bị bắt, bọn họ đều bận rộn công việc, chẳng có dịp nói với nhau một câu tử tế. Bây giờ xung quanh đều là cảnh sát hai nước, hoàn cảnh

https://thuviensach.vn

không thích hợp, hai người chỉ có thể âm thầm nắm tay nhau dưới ghế ngồi, lặng lẽ nhìn nhau.

Một lúc sau, Quý Bạch nói nhỏ: “Em to gan thật đấy, bản thân đang gặp nguy hiểm mà dám đem tính mạng của ”anh Lỗ” uy hiếp Po?”

Hứa Hủ đã hoàn toàn hồi phục tâm trạng bình tĩnh, cô từ tốn đáp: “Không sao, anh ta rất để tâm đến mạng sống của “anh Lỗ”.”

Vài giây sau, cô quay đầu nhìn Quý Bạch.

“Lúc bấy giờ anh định làm thế nào?” Cô nhớ lúc đó anh cũng định lên tiếng.

Quý Bạch liếc cô một cái: “Em phân tích Po rất chuẩn, nhưng em quên không phân tích anh.”

Po không nỡ để người phụ nữ hắn yêu thương chịu khổ, lẽ nào anh nỡ?

Hai tên đó đều là tội phạm vô cùng hung ác, bất cứ sai sót nào cũng có khả năng khiến em bị thương. Do đó, anh làm sao có thể mạo hiểm chọc giận bọn chúng trong lúc tính mạng của em ngàn cân treo sợi tóc. Dùng tính mạng của “anh Lỗ” để uy hiếp Po? Cũng chỉ có em mới làm ra chuyện này.

Trên thực tế, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong bộ não Quý Bạch lúc đó là.

Dùng anh thay thế vị trí của cô.

https://thuviensach.vn

Anh sẽ nghĩ cách thuyết phục bọn chúng. Ví dụ chân tay "anh Lỗ" bị thương không tiện hành động, Hứa Hủ vốn nhỏ bé yếu ớt, Po dẫn cô đi theo sẽ càng khó trốn thoát. Nếu con tin là anh, anh có thể giúp Po cõng "anh Lỗ". Hơn nữa, anh là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, là con cháu của Quý gia, có giá trị gấp nhiều lần một nữ cảnh sát bình thường.

Câu nói của Quý Bạch khiến Hứa Hủ ngây người, cô quên không phân tích anh? Quý Bạch mỉm cười, không nói thêm một lời nào. Anh bóp tay cô, tựa người vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hứa Hủ ngẩn ngơ ngắm gương mặt trầm tĩnh của Quý Bạch. Một lúc sau, trong đầu cô đột nhiên bật ra suy đoán, lẽ nào anh định.

Yên lặng vài giây, Hứa Hủ ghé sát mặt hôn anh.

Nào ngờ cô vừa chạm môi vào má Quý Bạch, liền bị anh phát hiện, đôi mắt đen mở to. Sau đó, anh ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô nồng nàn, bất chấp mọi người ở xung quanh.

Bên ngoài cửa sổ, chùm mây trắng rực rỡ dưới ánh mặt trời, tia nắng vàng ấm áp chiếu sáng bầu trời trong xanh cao vời vợi. Bên dưới mặt đất, có thể lờ mờ nhìn thấy dãy núi nhấp nhô, cánh đồng xanh ngát. Thành phố Lâm ở đường băng phía trước.

Chương 4: Chân dung kẻ giết người hàng loạt

Lúc máy bay hạ cánh xuống thành phố Lâm, trời đã chạng vạng tối. Ráng chiều mờ mịt bao trùm khắp không gian. Tháp đèn hiệu ở phía xa xa điểm xuyết như châu ngọc.

https://thuviensach.vn

Trên đường băng xuất hiện một đám người, khí thế không tầm thường. Quý Bạch và cục phó Tôn đi đầu tiên. Lãnh đạo công an tỉnh và thành phố bước tới nghênh đón, thân mật thăm hỏi. Các nhà báo vây quanh, ánh đèn từ máy chụp hình liên tục nhấp nháy.

Bắt gặp một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh lãnh đạo công an tỉnh, Quý Bạch không tỏ ra ngạc nhiên, anh mỉm cười: "Thư ký Hoa."

Thư ký Hoa cũng mỉm cười: "Anh trai anh không yên tâm, bảo tôi tới đây xem tình hình thế nào. Tất cả vẫn thuận lợi đấy chứ?"

Quý Bạch gật đầu: "Thuận lợi."

Một vị lãnh đạo tỉnh đứng bên cạnh cười cười: "Quý Bạch là tấm gương mẫu mực của công an tỉnh chúng tôi. Một khi cậu ấy ra tay, không tên tội phạm nào có thể trốn thoát, xin vụ trưởng Quý cứ yên tâm."

Hứa Hủ xuống máy bay cuối cùng. Vừa đặt chân xuống đất, cô liền bị Đại Hồ, Triệu Hàn và mấy người của cục cảnh sát thành phố Lâm bao vây. Bọn họ hỏi thăm Hứa Hủ bằng một giọng đầy quan tâm: "Vẫn ổn đấy chứ? Nghe nói em bị bắt làm con tin, có bị thương ở đâu không?"

Hứa Hủ trả lời từng câu hỏi của mọi người, trong lòng cô rất ấm áp. Trò chuyện một lúc, cô lại đưa mắt về phía Quý Bạch.

Lúc này, trời đã tối hẳn. Theo kế hoạch, sáng ngày mai, Hứa Hủ và Quý Bạch lên công an tỉnh tham gia buổi tổng kết biểu dương khen ngợi, tối nay không có công việc. Thấy đám đông phía trước

https://thuviensach.vn

vẫn không có dấu hiệu giải tán, Hứa Hủ quay sang chào tạm biệt các đồng nghiệp: “Tôi về nhà trước đây, ngày mai gặp lại.”

Mọi người đều gật đầu.

Đúng lúc này, Hứa Hủ bất chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc tách khỏi đám đông phía trước đi về phía cô.

Người đó là Quý Bạch.

Thân hình cao lớn của anh nổi bật trong màn đêm, khóe miệng anh xuất hiện ý cười nhàn nhạt, khiến gương mặt cương nghị càng sinh động, tuấn tú. Quý Bạch lên tiếng chào hỏi đám Đại Hồ trước. Mấy người cảnh sát đều rất hưng phấn, hỏi anh hết chuyện này đến chuyện khác. Hứa Hủ chỉ mỉm cười ngắm anh.

Sau đó, Quý Bạch đột nhiên nhướng mắt nhìn cô, rồi quay người đi đến trước mặt cô.

Những người đã biết mối quan hệ của Quý Bạch và Hứa Hủ ở xung quanh đều cười cười, người không biết nội tình cũng phát hiện ra điều bất thường, ánh mắt họ đầy vẻ hiếu kỳ. Hứa Hủ ngước nhìn gương mặt ôn hòa tràn ngập ý cười của Quý Bạch, cô tỏ ra rất tự nhiên và bình thản: “Thầy!”

Quý Bạch giơ một tay đặt lên vai Hứa Hủ, đôi mắt đen tĩnh lặng của anh nhìn cô chăm chú: “Bây giờ anh không thể rời đi, em về bằng cách nào?”

Dưới ánh mắt dõi theo của mọi người, hai má Hứa Hủ dần nóng ran. Bàn tay anh khiến cô cảm thấy da thịt ở đầu vai cũng trở nên

https://thuviensach.vn

bỏng rát. Cô nhìn vào áo sơ mi của anh, sắc mặt vô cảm: “Anh trai em đến đón.”

“Được, ngày mai gặp lại.” Khóe mắt Quý Bạch đầy ý cười. “Em về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng.” Hứa Hủ tiếp tục cúi đầu.

Lúc này, bàn tay lớn của anh mới rời khỏi bờ vai cô. Quý Bạch quay người chào tạm biệt đám Đại Hồ, sau đó đi về phía các lãnh đạo ở phía trước.

Có mấy người lãnh đạo theo dõi cảnh vừa rồi bằng ánh mắt thích thú. Thư ký Hoa tận mắt chứng kiến, anh ta chỉ mỉm cười, không lên tiếng.

Quý Bạch không hề ngượng ngùng khi tỏ thái độ quan tâm bạn gái ngay trước mặt đám đông. Anh cùng các lãnh đạo lên xe riêng đi mất. Còn Hứa Hủ và những người cảnh sát còn lại ngồi xe của sân bay, đi tới cửa nhập cảnh. Trên đường có nhiều ánh mắt cười cười dò xét cô. Một người phụ nữ trung niên làm công tác hậu cần của cục hỏi thẳng: “Tiểu Hứa, cô và Quý đội đang yêu nhau đấy à?”

Mọi ánh mắt dồn về Hứa Hủ, Hứa Hủ chỉ có thể đáp: “Đúng vậy.”

Vừa ra khỏi cửa, Hứa Hủ liền bắt gặp Hứa Tuyển đứng trong đám đông. Anh mặc áo sơ mi trắng và quần âu, bộ dạng tuấn tú và lười nhác, trông rất nổi bật.

Nhìn thấy em gái, Hứa Tuyển nở nụ cười, nhận túi hành lý trong tay cô và xoa đầu cô. Phát hiện em gái bị đen đi, cằm cũng nhọn

https://thuviensach.vn

hơn, anh bất giác chau mày: “Sau này đừng đi những nơi như vậy nữa.”

Hứa Hủ phì cười.

Từ sân bay, hai anh em về thẳng nhà bố. Giáo sư Hứa đích thân xuống bếp, làm một bàn đầy món ăn ngon.

Giáo sư Hứa có tính cách trầm tĩnh ôn hòa. Trong bữa ăn, đa phần là Hứa Tuyển hỏi chuyện xảy ra ở Miến Điện. Hứa Hủ giống bố cô, lời ít ý nhiều, trả lời tương đối khô khan. Một lúc sau, Hứa Tuyển không tiếp tục truy vấn, chỉ dặn dò em gái chịu khó dưỡng da để làn da trở về như cũ, trọng lượng cơ thể cũng phải khôi phục tiêu chuẩn trước kia.

Ăn cơm xong, Hứa Tuyển chủ động đi rửa bát, giáo sư Hứa về thư phòng luyện chữ như thường lệ. Hứa Hủ ngồi ở phòng khách một lúc, rồi theo bố vào thư phòng. Cô không lên tiếng, chỉ yên lặng ở bên giúp bố cô mài mực.

Không ai hiểu con gái bằng người cha. Thấy con gái hiếm có dịp chẳng làm gì, ngoan ngoãn ở bên cạnh mình, giáo sư Hứa mỉm cười. Múa bút một lúc, ông hỏi: “Lần này con có gặp nguy hiểm gì không?”

Hứa Hủ trả lời: “Tuy kinh hãi nhưng không gặp nguy hiểm ạ.”

Giáo sư Hứa gật đầu, không hỏi gì thêm. Ông nhìn con gái, ánh mắt tràn ngập ý cười ôn hòa: “Hứa Tuyển nói con có bạn trai rồi?”

Hứa Hủ hơi đỏ mặt: “Vâng ạ, con mới xác định quan hệ chưa bao lâu.”

https://thuviensach.vn

“Người con nhìn trúng, bố rất yên tâm, chắc chắn là chàng trai thật thà chững chạc.” Giáo sư Hứa nói. “Khi nào cảm thấy thích hợp, con hãy dẫn về nhà cho bố gặp.”

Sau khi bố cô đi ngủ, Hứa Hủ sang phòng Hứa Tuyển. Anh đang ngồi dựa vào đầu giường, tay kẹp điếu thuốc lá, cầm laptop xem tài liệu do cấp dưới gửi đến.

Hứa Hủ ngồi xuống cạnh anh, im lặng một lúc mới nói: “Em suýt chết trong chuyến công tác vừa rồi.”

Hứa Tuyển vốn đang chăm chú vào màn hình, lập tức ngẩng đầu nhìn cô.

Hứa Hủ cười cười: “Lúc đó em rất sợ hãi, em thật sự tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại anh và bố.”

Hứa Tuyển không nói một lời, giơ tay ôm em gái vào lòng.

Có lẽ do nguyên nhân sống cùng hai người đàn ông từ nhỏ, bình thường Hứa Hủ trầm mặc chín chắn, không hề tỏ ra ỷ lại hay làm nũng như những cô gái trẻ khác. Nhưng vào thời điểm then chốt, cô luôn dùng cách của mình để biểu đạt tình cảm. Thậm chí giống một bé gái tìm kiếm sự an ủi vỗ về của người anh trai. Còn đối với người cha đã lớn tuổi, cô sẽ để trong lòng mọi sự ấm ức tủi thân.

Sau khi rời khỏi phòng Hứa Tuyển, tâm trạng của Hứa Hủ tốt hơn nhiều. Cô tắm rửa, nằm thoải mái trên giường, lấy điện thoại nhắn tin cho Quý Bạch: “Em ngủ rồi, chúc anh ngủ ngon.”

Quý Bạch lập tức gọi đến.

https://thuviensach.vn

Buổi tối có bữa cơm chiêu đãi khách, phần lớn thời gian anh đều trò chuyện, chẳng động đũa là bao. Quý Bạch vừa về đến khu chung cư, đang mua đồ ăn đêm ở siêu thị dưới nhà. Lúc này trời đã về khuya, siêu thị bật đèn sáng trưng. Nhưng ngoài mấy người nhân viên, chỉ có khách mua hàng duy nhất là anh đang cầm túi sủi cảo đông lạnh đứng trước quầy thu ngân.

"Anh tưởng em ngủ lâu rồi." Quý Bạch nói nhỏ.

"Em chưa, vừa rồi mải nói chuyện với Hứa Tuyển." Hứa Hủ mỉm cười: "Anh đang làm gì thế?"

Quý Bạch đang thanh toán tiền. Khóe mắt chợt nhìn thấy mấy cái hộp xanh xanh đỏ đỏ trên giá bên cạnh, anh trầm mặc một hai giây, lấy hộp Durex đắt nhất bỏ vào giỏ hàng: "Anh mua sủi cảo, bữa tối ăn không đủ no."

Hôm sau đi làm, hai người đều bận rộn công việc, chẳng có thời gian nói với nhau một câu.

Quý Bạch xử lý xong công việc tồn đọng đã gần đến buổi trưa. Dưới cùng tập tài liệu là lá đơn xin thôi việc của Diêu Mông. Sáng nay Lão Ngô đã nói qua với anh về việc này, Quý Bạch trầm ngâm trong giây lát, nhấc máy gọi điện thoại cho cục trưởng.

Thái độ của cục trưởng rất rõ ràng: "Tôi đã nói chuyện với Diêu Mông, nhưng cô bé có suy nghĩ riêng, chúng ta không thể miễn cưỡng. Chỉ cần cậu ký tên, là hoàn tất thủ tục nghỉ việc của cô bé."

Quý Bạch không lập tức ký tên, mà gọi Diêu Mông vào phòng làm việc của anh.

https://thuviensach.vn

Cách một tháng không gặp mặt, bây giờ gặp lại Quý Bạch, trong lòng Diêu Mông vẫn thoáng buồn. Nhưng cô đã có thể nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng thản nhiên: "Sếp tìm em có việc?"

Quý Bạch đi thẳng vào vấn đề: "Ý kiến của tôi là không mong em nghỉ việc. Khả năng của em rất toàn diện, là nhân tài hiếm có của cục cảnh sát."

Câu nói khiến trái tim Diêu Mông xao động, cô nở nụ cười nhàn nhạt: "Cảm ơn anh, nhưng em..."

"Nếu em không muốn ở lại đội cảnh sát hình sự." Quý Bạch nhìn thẳng vào mắt cô, cất giọng ôn hòa: "Em muốn đi bất cứ phòng ban nào trong cục, tôi đều có thể tiến cử. Với tư chất của em, chắc sẽ không gặp khó khăn. Ngoài ra, tôi cũng có thể giúp em liên hệ bên công an tỉnh."

Diêu Mông lặng lẽ nhìn Quý Bạch. Im lặng một lúc, đôi mắt cô ngời sáng: "Cảm ơn sếp, em thành thật cảm ơn anh." Cô nói nhỏ. "Thời gian qua, em đã học hỏi nhiều điều từ anh. Trong vụ "anh Lỗ" lần trước, anh cũng nói đỡ cho em. Vừa tốt nghiệp, có thể gặp người lãnh đạo như anh là vận may của em. Tuy nhiên, em rời khỏi cục cảnh sát vì nguyên nhân khác." Cô nở nụ cười rạng rỡ. "Có công việc em muốn làm hơn. Một người bạn nhờ em giúp anh ấy quản lý tòa soạn báo. Em cảm thấy công việc này rất có tính thử thách, em có hứng thú hơn nghề cảnh sát, do đó em mới thôi việc."

Quý Bạch gật đầu mỉm cười: "Tôi hiểu rồi, vậy chúc em thuận buồm xuôi gió. Ngoài ra, nếu sau này em muốn quay về cục cảnh sát, chỉ cần kiến thức chuyên ngành không bị mai một, chúng tôi hoan nghênh em bất cứ lúc nào."

https://thuviensach.vn

Viền mắt Diêu Mông hơi ươn ướt, nhưng cô cố kiềm chế, gật đầu với Quý Bạch.

Quý Bạch đứng dậy bắt tay cô: "Tối nay đội có buổi tụ tập, em có thời gian thì cùng tham gia."

Diêu Mông mỉm cười, lắc đầu: "Tối nay em có hẹn nên không đi. Em sẽ tham gia buổi tiệc mừng công của cục vào tuần sau, nhân tiện chính thức chia tay mọi người."

Tiệc liên hoan buổi tối đặt ở một nhà hàng cạnh cục cảnh sát. Ngoài đội cảnh sát hình sự, mấy người ở phòng ban khác có quan hệ thân thiết với Quý Bạch cũng tham dự. Đám đàn ông vây quanh Quý Bạch và Hứa Hủ, mọi người trò chuyện về vụ án ở Miến Điện, bầu không khí rất sôi nổi.

Triệu Hàn ngồi ngoài cùng, gọi nhân viên phục vụ lấy bia rượu. Chợt nhớ tới Hứa Hủ, anh hỏi rõ to: "Chị dâu uống gì?"

Hứa Hủ không nghĩ Triệu Hàn nhắc đến cô nên không có phản ứng. Quý Bạch ngồi bên cạnh, trả lời thay: "Cô ấy uống sinh tố hoa quả."

Lúc này, Hứa Hủ mới ngẩn người, ánh mắt hơi bối rối. Trong khi tất cả những người có mặt đều tỏ ra bình thường, tựa hồ cách xưng hô này đã chính thức thuộc về cô. Mặt cô bất giác nóng ran, nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên, tiếp tục nghe mọi người nói chuyện.

Khi rượu đưa lên bàn, không khí càng trở nên náo nhiệt. Đám cảnh sát hình sự uống rượu rất dũng mãnh, bọn họ liên tục đòi chạm cốc với Quý Bạch và Hứa Hủ. Quý Bạch giơ tay ngăn lại,

https://thuviensach.vn

anh cầm ly rượu đặt trước mặt Hứa Hủ: “Cô ấy không biết uống rượu.”

Thế là mọi người được thể dồn hết về Quý Bạch.

Tục ngữ có câu “tửu phẩm chi nhân phẩm”[1], Quý Bạch không nát rượu, cũng không để người khác chuốc rượu, nhưng ở những trường hợp cần uống, anh rất vô tư, không từ chối một chén nào. Chẳng bao lâu sau, gương mặt tuấn tú của anh đỏ bừng, anh đặt tay lên thành ghế sau lưng Hứa Hủ, bộ dạng nhàn hạ thư thái, nhưng đôi mắt đen của anh ngày càng sáng rực.

[1] Qua cách uống rượu có thể biết nhân phẩm của con người.

Hứa Hủ lặng lẽ ăn. Đột nhiên có người hỏi cô: “Chị dâu, chị không quản Quý đội sao? Anh ấy uống không biết bao nhiêu chén rồi! Hư quá đi!”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt thích thú về phía Hứa Hủ, Quý Bạch cũng nheo mắt, nửa cười nửa không nhìn cô.

Hứa Hủ liếc Quý Bạch, lắc đầu: “Anh ấy không cần sự quản lý.”

Nhận định của Hứa Hủ là con người Quý Bạch biết tiến biết lùi, khả năng kiểm soát bản thân rất mạnh. Loại người như anh nói chung không xuất hiện tình trạng nhậu nhẹt quá độ.

Nghe câu nói của Hứa Hủ, mọi người đều ngây ra, sau đó cười ồ. Có người cố ý cất giọng ngưỡng mộ: “Chị dâu, đây là hành vi thả tự do một cách trần trụi. Quý đội có phúc thật đấy!”

Trong tiếng trêu đùa của đám đông, Quý Bạch nhìn cô chăm chú, khóe mắt đầy ý cười. Anh hiểu suy nghĩ của Hứa Hủ, giữa anh và

https://thuviensach.vn

cô không cần sự trói buộc dư thừa. Câu trả lời thẳng thắn của cô, rõ ràng không có ý gì khác, nhưng trong con mắt của người ngoài, là giữ thể diện cho người đàn ông của cô. Vừa có cách cư xử tuyệt vời lại vừa có nội hàm, bọn họ nói đúng, anh rất có phúc mới làm người đàn ông của cô.

Mặc dù từ đầu đến giờ, Quý Bạch đều uống rượu thay Hứa Hủ, nhưng buổi tối hôm nay, lãnh đạo cục mời các đồng nghiệp ngoại tỉnh của tổ chuyên án ăn cơm cũng ở nhà hàng này. Một lúc sau, cục phó Tôn Phổ và hai người cảnh sát hình sự đi vào.

Nhìn thấy Quý Bạch và Hứa Hủ, Tôn Phổ đặc biệt vui mừng: "Không ngờ chuyến đi Miến Điện của chúng ta không chỉ bắt được tội phạm, còn tạo ra nhân duyên cho hai người. Nào, tôi mời hai người một ly!"

Quý Bạch vừa định cầm cốc rượu của Hứa Hủ, Tôn Phổ liền ngăn lại: "Hừm, dù là đồng chí nữ đi chăng nữa, nhưng làm người cảnh sát hình sự, uống một chút rượu cũng không thể sao? Cậu Quý mau tránh sang một bên."

Quý Bạch hạ giọng, dặn dò Hứa Hủ: "Em uống được bao nhiêu thì uống."

Mọi người lại nhao nhao.

Hứa Hủ gật đầu, uống một hơi hết ly rượu.

Hai chén rượu vào bụng, tuy nhiệm vụ đã hoàn thành nhưng đầu óc Hứa Hủ có chút choáng váng. Cô liền đứng dậy đi ra ngoài hít thở không khí. Quý Bạch trò chuyện với người bên cạnh một lúc, thấy Hứa Hủ vẫn chưa trở về, anh liền quay đầu ra cửa. Lúc này,

https://thuviensach.vn

Đại Hồ đi chúc rượu phòng bên cạnh quay về, anh ta ngồi xuống cạnh Quý Bạch: “Sếp, Hứa Hủ đang ở ngoài hành lang.”

Quý Bạch liếc anh ta một cái, Đại Hồ nói tiếp: “Vừa rồi em thấy cô ấy nôn khan. Sếp, hai người có rồi phải không? Chậc chậc thời gian thấm thoát như thoi đưa.”

Quý Bạch phì cười: “Cuốn xéo.” Nói xong anh lập tức đứng dậy, đi ra ngoài phòng ăn.

Hứa Hủ đúng là nôn khan vài lần, nhưng sau khi uống cốc nước ấm do người phục vụ mang tới, cô đã hồi phục trạng thái bình thường. Bên ngoài cửa sổ, bầu trời tối đen, ánh đèn từ các ngôi nhà sáng lấp lánh. Cô đứng bên cửa sổ đón ngọn gió mát rượi, nhất thời không muốn vào phòng ăn nóng hừng hực.

“Em không sao đấy chứ?” Giọng nói trầm thấp của Quý Bạch vang lên bên tai.

Hứa Hủ lắc đầu.

Trên hành lang người đi qua đi lại. Quý Bạch đứng cách cô một bước chân, cùng cô vai kề vai ngắm cảnh đêm.

“Ăn xong em có bận việc gì không?” Anh hỏi.

“Không.” Hứa Hủ trả lời.

Quý Bạch quay đầu nhìn cô: “Hay là về nhà anh. Ngày mai là thứ Bảy, buổi tối chúng ta có thể xem phim trò chuyện, thả lỏng tinh thần.”

https://thuviensach.vn

Gương mặt anh rất tĩnh, ánh sáng mờ mờ từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, đôi mắt đen của anh ngời sáng, trông có vẻ trong sáng vô tư.

Hứa Hủ: "Được thôi."

Ngắm gương mặt đỏ ửng không biết do uống rượu hay thẹn thùng của cô, trái tim Quý Bạch rung lên một nhịp. Anh tiến một bước về phía Hứa Hủ, đặt tay lên vai cô, nhìn cô chăm chú và nói nhỏ: "Bộ đồ ngủ em mặc lần trước vẫn để ở nhà anh. Anh đã giặt sạch rồi, có thể mặc ngay. Sau buổi tụ tập đi thẳng về nhà anh nhé."

Hai người quay lại phòng ăn ngồi xuống. Bên trong ánh đèn sáng trưng, không khí vẫn náo nhiệt. Một lúc sau, Quý Bạch nhìn đồng hồ: "Đã 8 giờ rưỡi, mọi người uống cũng hòm hòm rồi, giải tán thôi."

Ai ngờ, anh vừa dứt lời, Đại Hồ lập tức cầm ly rượu đứng dậy: "Thế sao được? Chúng ta hãy uống tiếp, uống tiếp." Quý Bạch liếc Đại Hồ một cái, anh ta tỏ ra rất thản nhiên.

Vài phút sau, một đám người kéo sang phòng bên cạnh mời rượu lãnh đạo. Trong phòng chỉ còn lại mấy người thuộc đội cảnh sát hình sự. Ai nấy giảm bớt hào hứng, ngồi yên lặng nghỉ ngơi. Quý Bạch nắm tay Hứa Hủ dưới gầm bàn, từ tốn uống trà nóng.

Đại Hồ đột nhiên hắng giọng, hỏi người cảnh sát ngồi bên cạnh: "Ăn cơm xong chú có bận việc gì không?"

Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi lập tức hiểu ý, cười híp mắt: "Em không."

https://thuviensach.vn

Đại Hồ nói tiếp: “Hay là về nhà anh? Chúng ta cùng xem phim, thả lỏng tinh thần?”

Hứa Hủ cứng đờ người, Quý Bạch nhướng mắt nhìn Đại Hồ và anh chàng cảnh sát.

Vẻ mặt Đại Hồ rất đứng đắn: “Bộ đồ ngủ của chú vẫn để ở nhà anh, anh đã giặt sạch, còn giặt bằng tay đấy.”

Mặt Hứa Hủ nóng như lò lửa, cô xấu hổ vô cùng, cấu tay Quý Bạch ở dưới gầm bàn. Quý Bạch nắm chặt tay cô, nghiêm giọng: “Câm miệng!”

Mọi người đều cười ha hả.

Có lẽ lúc Quý Bạch và Hứa Hủ nói chuyện, mấy anh chàng cảnh sát có năng lực theo dõi nghe lén xuất sắc đã ghé sát tai vào bờ tường lắng nghe.

Kết thúc buổi tụ tập, Quý Bạch không thể ra về cùng Hứa Hủ. Vừa thanh toán tiền, phòng ăn của lãnh đạo cục và tổ chuyên án cử người gọi anh đi nói chuyện, sau đó phụ trách đưa tổ chuyên án về khách sạn nghỉ ngơi.

Các đồng nghiệp khác đều đi trước, Quý Bạch và Hứa Hủ đứng ở cửa nhà hàng nhìn nhau mỉm cười.

Quý Bạch tiễn Hứa Hủ lên xe taxi: “Có lẽ kết thúc sẽ rất muộn, ngày mai anh gọi điện cho em sau.”

Hứa Hủ không bận tâm, gật đầu: “Vâng, em đến chỗ ba em lấy hành lý về nhà.”

https://thuviensach.vn

Xe ô tô chuyển bánh, nhà hàng ở phía sau dần biến mất khỏi tầm nhìn. Hứa Hủ tựa người vào cửa xe, hóng gió mát từ ngoài thổi vào. Câu nói của Quý Bạch ban nãy khiến cô lại nhớ đến buổi tối quấn quýt triền miên ở Miến Điện, hai người suýt xảy ra quan hệ. Lúc đó, anh cởi trần ngồi bên mép giường, cất giọng trầm tĩnh dịu dàng vô ngần: "Anh không muốn sau này mỗi khi em hồi tưởng lại lần đầu tiên, là ở nơi tồi tàn này."

Hứa Hủ trầm ngâm suy nghĩ một lúc, cô ngẩng đầu nói với người tài xế: "Anh ơi, tôi muốn đi địa chỉ khác."

Chìa khóa nhà Quý Bạch vẫn nằm trong tay cô. Căn hộ của anh sạch sẽ và lạnh lẽo như thường lệ, bộ đồ ngủ của cô gấp ngay ngắn, đặt trong tủ quần áo kê cạnh giường, cô còn ngửi thấy mùi hương dìu dịu trên đó. Tâm trạng vốn rối bời của Hứa Hủ dường như bình tĩnh trở lại. Cô mở tivi, tự lấy đĩa phim ra xem.

Nào ngờ xem hết một bộ phim, Quý Bạch vẫn chưa trở về. Hứa Hủ nhìn đồng hồ, đã 11 giờ đêm. Muộn như vậy anh còn uống rượu, không biết chừng sẽ ngủ lại khách sạn cùng tổ chuyên án. Hứa Hủ đứng dậy đi về nhà.

Cô về đến khu chung cư lúc 11 giờ rưỡi, ánh đèn đường mờ mờ, bóng cây lay động. Hứa Hủ đã tỉnh rượu từ lâu, cô nhàn rỗi thong thả bước từng bậc cầu thang lên nhà. Vừa mở cửa cầu thang tối om, Hứa Hủ lờ mờ nhìn thấy một bóng hình tựa vào bờ tường bên cạnh cửa nhà cô, ngón tay người đó lập lòe mẩu thuốc lá.

Hứa Hủ ho nhẹ một tiếng, đèn cảm ứng bật sáng.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đứng dưới ngọn đèn, thân hình cao lớn của anh như pho tượng điêu khắc, ánh mắt anh tĩnh lặng: "Anh còn tưởng em không quay về. Anh đã đợi em hơn một tiếng đồng hồ."

Tim Hứa Hủ đập nhanh trong lồng ngực.

Hóa ra anh cũng đang đợi cô.

Vừa tiến lại gần, Hứa Hủ liền bị Quý Bạch ôm vào lòng. Bờ môi vẫn còn đầy hơi rượu của anh phủ xuống môi cô.

Buổi tối ngồi cùng lãnh đạo cục, Quý Bạch luôn nhớ đến Hứa Hủ. Sau khi tiễn tổ chuyên án về khách sạn, anh cũng không ở lại nghỉ ngơi, mà bắt xe đến nhà cô. Nghe cô nói về nhà bố lấy hành lý, anh không tiện nửa đêm gọi điện thoại cho cô, nên cứ đợi bên ngoài cửa nhà cô. Có lẽ do tâm trạng hưng phấn, anh không thấy vô vị tẻ nhạt trong lúc chờ đợi.

Bây giờ được hôn cô, anh càng cảm thấy đêm nay ngọt ngào dễ chịu vô cùng.

Hai người hôn nhau một lúc mới dừng lại, Quý Bạch chỉ nhìn Hứa Hủ chăm chú mà không lên tiếng. Hứa Hủ đỏ mặt lấy chìa khóa mở cửa nhà. Cô không biết nói câu gì để phá vỡ không khí yên lặng. Đột nhiên nhớ đến điếu thuốc trên tay anh vừa rồi, cô buột miệng hỏi: "Sao anh lại hút thuốc?"

Trên thực tế, bây giờ Quý Bạch rất ít khi hút thuốc, cũng không còn nghiện như trước. Chỉ là vừa rồi lãnh đạo cục đưa thuốc cho anh, trong lúc đợi Hứa Hủ anh hơi buồn ngủ, nên mới hút một điếu cho tỉnh táo.

https://thuviensach.vn

Anh không lên tiếng, Hứa Hủ cũng không bận tâm. Vừa mở cửa đi vào nhà, cô chợt nghe anh từ tốn trả lời: "Anh hút thuốc để tăng thêm can đảm." Nói xong câu này liền ung dung nhìn Hứa Hủ.

Ban đầu, Hứa Hủ còn chưa hiểu ra vấn đề, anh cần can đảm để làm gì? Sau đó, tim cô đột nhiên đập nhanh một nhịp, cô nhướng mắt nhìn anh.

Lúc này, Quý Bạch đã ngồi xuống ghế sofa, hai chân duỗi thẳng, hai tay tùy ý đặt lên thành ghế phía sau, cả người anh chiếm hết nửa chiếc ghế. Đôi mắt đen của anh lặng lẽ hướng về phía cô, ánh mắt bức người.

Rõ ràng đã sớm dự tính buổi tối hôm nay có khả năng diễn ra chuyện gì, nhưng khi sự việc xảy đến, trong lòng Hứa Hủ vẫn có chút sợ hãi. Gương mặt cô đỏ bừng, cô quay đầu nói: "Em đi rót cho anh cốc nước."

Lời nói vừa dứt, Quý Bạch liền giơ tay, kéo cô ngồi xuống đùi anh.

"Rót nước gì chứ." Anh dùng ngón tay đầy vết chai nâng cằm Hứa Hủ, cúi đầu hôn cô.

Đang là buổi đêm yên tĩnh, phần lớn các gia đình trong khu chung cư đã tắt đèn đi ngủ. Tòa kiến trúc bên ngoài cửa sổ chỉ còn lại mấy ngọn đèn dịu dàng. Chất cồn vẫn ở trong người khiến toàn thân Quý Bạch trở nên lười biếng. Anh ngồi nghiêng trên ghế sofa, để cả người Hứa Hủ úp vào ngực anh, môi lưỡi nóng hổi của anh không ngừng cướp đoạt. Bàn tay lớn vuốt ve thân thể cô bên ngoài lớp vải. Cảm giác hừng hực lặng lẽ lan tỏa, khiến hai người ngất

https://thuviensach.vn

ngây. Quý Bạch nắm bàn tay nhỏ đang đặt trên ngực anh từ từ di chuyển xuống dưới. Hai má Hứa Hủ càng ửng đỏ, cơ thể cô hơi cứng đờ.

Bàn tay nhỏ chạm vào vật cứng cách lớp vải quần, Quý Bạch nhìn cô chăm chú: "Chẳng phải em từng sờ rồi còn gì?"

Hứa Hủ lí nhí: "Hôm đó em nhất thời xúc động."

Quý Bạch phì cười.

Bàn tay cô dừng ở chỗ đó không nhúc nhích, nhưng cũng đủ khiến anh vô cùng dễ chịu, anh càng ngấu nghiến môi lưỡi của cô.

Một lúc sau, hai người toát mồ hôi. Hứa Hủ rụt tay về, lại bị Quý Bạch túm lấy ấn xuống chỗ cũ.

"Em đi bật điều hòa."

Lúc này, Quý Bạch mới buông tay cô.

Không khí mát lạnh từ từ lấp đầy căn phòng nóng hầm hập, Hứa Hủ cúi mặt: "Em đi tắm trước đã."

Lúc này, áo sơ mi của Quý Bạch xộc xệch, gương mặt điển trai của anh ửng đỏ. Anh tựa người vào thành ghế bất động, mắt không rời khỏi Hứa Hủ: "Được."

Hứa Hủ vào phòng tìm quần áo ở nhà. Lúc cô đi ra ngoài, Quý Bạch đứng dậy hỏi cô: "Nhà em có đồ ăn không? Anh hơi đói."

Hứa Hủ biết, tối nay chắc chắn anh ăn chưa đủ no, cô gật đầu: "Anh ngồi đợi một lát, em đi nấu cho anh bát mỳ."

https://thuviensach.vn

Vì nhiều năm chuyên nấu đồ ăn đêm cho người thường đi nhậu nhẹt tiếp khách là Hứa Tuyển, kỹ thuật nấu mỳ của Hứa Hủ không tồi. Sợi mỳ trắng tinh, thịt nạc thái chỉ xào lăn, lại rán thêm hai quả trứng gà, bỏ một ít hành hoa. Động tác của cô thoăn thoắt, nội dung phong phú.

Khi cô đặt bát mỳ xuống trước mặt Quý Bạch, chỉ về mặt hình thức đã khiến Quý Bạch hết sức vui mừng. Cả buổi tối anh chẳng động đũa đến thịt cá, chỉ uống một bụng rượu. Bát mỳ thơm điếc mũi ngon miệng này mới là tình yêu chân thành của người đàn ông.

"Em không ăn à?" Quý Bạch hỏi.

Tối nay Hứa Hủ không phải uống rượu, cô đã ăn no bụng từ lâu. Cô kéo ghế ngồi xuống phía đối diện Quý Bạch: "Em không đói, anh mau ăn đi!"

Quý Bạch gật đầu, không khách sáo đánh chén ngon lành.

Phòng ăn thông sang phòng khách, ngọn đèn pha lê đơn giản chiếu trên đầu hai người. Dưới ánh đèn tỏa sáng, gương mặt Quý Bạch vô cùng điển trai, đôi mắt và cặp lông mày của anh đen như hai đường mực đậm đặc. Ngắm dáng vẻ ăn mỳ yên tĩnh của anh, tâm tình Hứa Hủ trở nên mềm mại. Đây là lần đầu tiên cô và anh rơi vào tình huống này, anh nửa đêm đói bụng, cô nấu mỳ cho anh, ngồi nhìn anh ăn. Cảm giác này khiến cô hết sức thanh thản, đêm dài cũng biến thành thú vị.

Quý Bạch nhanh chóng ăn xong, Hứa Hủ cầm bát đũa: "Để em đi rửa."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch giành lấy bát đũa từ tay cô: “Em nấu nướng vất vả rồi, để anh thu dọn. Em đi tắm đi.” Khi nói câu này, thân hình cao lớn của anh dính sát vào người cô, âm thanh vang lên trên đỉnh đầu, ngữ khí trầm thấp mang một sự mê hoặc khó diễn tả. Mặt Hứa Hủ nóng ran, cô lặng lẽ gật đầu.

Hứa Hủ vừa đi vào nhà tắm, Quý Bạch rửa bát đũa với tốc độ nhanh nhất. Sau đó anh cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay, cầm chìa khóa nhà Hứa Hủ đặt trên bàn, mở cửa đi ra ngoài.

Tối nay, cả người Hứa Hủ toàn mùi rượu. Thêm vào đó là tâm trạng hồi hộp, nên cô tắm rất lâu. Đến khi cô ra ngoài, đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua.

Khi Hứa Hủ đi vào phòng khách, ánh sáng trong phòng khách đã được điều chỉnh tối mù từ lúc nào, chỉ để lại một ngọn đèn đặt dưới nền nhà, khiến cả căn phòng mờ mờ ảo ảo. Ánh sao bên ngoài cửa sổ xán lạn.

Quý Bạch ngồi trên ghế sofa, lặng lẽ nhìn cô. Trên bàn uống nước trước mặt anh đặt một chai rượu vang đã mở nắp, hai cái cốc pha lê, hai khoanh ga tô chocolate, mùi hương nhàn nhạt vương vấn trong không gian tối mờ. Đâu chỉ có vậy, bên tay Quý Bạch còn xuất hiện một bó hoa hồng màu xanh da trời, được gói trong tờ giấy màu tím, cánh hoa rực rỡ nở rộ.

Hứa Hủ không khỏi ngạc nhiên: “Anh lấy đâu ra nhiều thứ như vậy?”

Quý Bạch không trả lời, đứng dậy: “Anh đi tắm đã.”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ gật đầu: “Em lấy một bộ quần áo sạch của anh trai em để trong nhà tắm. Anh hãy bỏ quần áo bẩn vào cái làn bên cửa nhà tắm.”

“Được, cám ơn em.” Quý Bạch kéo cửa nhà tắm.

Hứa Hủ cầm bó hoa lên xem, mỗi bông hoa đều đầy đặn tươi mới, xem ra anh đã chuẩn bị từ trước. Cô cắm hoa vào bình, rồi đi đến cửa nhà tắm, cầm quần áo của anh: “Em bỏ quần áo vào máy giặt nhé?”

Trong nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy, anh cất cao giọng: “Ừ.”

Hứa Hủ mở máy giặt, lôi hết đồ trong túi quần của Quý Bạch, đặt lên cái giá bên cạnh nhà tắm. Vài giây sau, cô đột nhiên ngoảnh đầu về bên đó.

Dưới ví tiền là hai tờ hóa đơn. Hứa Hủ rút ra xem, một tờ là của cửa hàng hoa tươi, thời gian đặt là ngày hôm qua, thời gian nhận là nửa tiếng trước. Xem ra Quý Bạch nửa đêm gọi điện thoại bảo người ta mang hoa đến. Đây là loại hoa đắt tiền, thảo nào cửa hàng phục vụ 24/24.

Hứa Hủ mỉm cười, rút tờ hóa đơn thứ hai.

Nơi này là CBD, bên cạnh có một siêu thị cao cấp mở cửa thông đêm. Quý Bạch vừa đi siêu thị, trên hóa đơn có rượu vang, bánh ga tô và một hộp.

Hứa Hủ cầm cái hộp ở trên giá lên xem, bao cao su siêu mỏng Okamoto Nhật Bản, cỡ lớn. Cô lặng lẽ bỏ cái hộp về chỗ cũ, mặt cô như bị lửa đốt, cô quay về phòng khách.

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, trong chuyện nam nữ, nếu quá thẳng thắn hay trắng trợn, ít nhiều sẽ ngượng ngùng, làm bớt đi mấy phần thú vị.

Quý Bạch cũng nghĩ đến điều này, vì vậy anh mới dày công tạo ra bầu không khí ấm áp. Tuy hoa tươi và rượu vang hơi tầm thường, nhưng dù sao cũng đỡ hơn hai người bắt đầu dưới ngọn đèn sáng tẻ nhạt. Hơn nữa đây là lần đầu tiên của anh và cô, nếu tối hôm nay không phải bị một đám người làm chậm trễ, anh sẽ tạo ra khung cảnh lãng mạn gấp mấy lần bây giờ. Đáng tiếc, đồ anh chuẩn bị đều để ở nhà.

Thấy Hứa Hủ mặt đỏ bừng ngồi im trên ghế sofa, Quý Bạch tiến lại gần, ngồi xuống cạnh và ôm vai cô. Cảm nhận tấm lưng cô hơi cứng đờ, Quý Bạch chợt nảy ra một ý định, anh nói nhỏ: “Chúng ta xem phim nhé?”

Hứa Hủ khá bất ngờ trước câu hỏi của anh, nhưng cô thở phào nhẹ nhõm theo phản xạ có điều kiện: “Ừ.”

Quý Bạch lục đống đĩa phim, anh đương nhiên chọn một bộ phim tình yêu lãng mạn.

Cảnh trong phim là mùa hè tươi đẹp, nhạc nền du dương, ánh sáng lúc tỏ lúc mờ, cô gái trẻ kiêu ngạo từ chối sự theo đuổi của cậu thanh niên. Cậu thanh niên nở nụ cười tươi, mặt dày đi theo sau cô gái. Đàn chim bay và đám mây trôi lờ lững trên bầu trời.

Quý Bạch ôm vai Hứa Hủ bất động, đôi mắt anh chăm chú vào màn hình tivi, tựa hồ rất tập trung xem phim. Hứa Hủ thả lỏng toàn thân, dần dần xem say mê.

https://thuviensach.vn

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi động lòng người phát ra từ bộ phim.

Đang tập trung tinh thần vào bộ phim, Hứa Hủ đột nhiên cảm thấy một thứ ấm nóng áp vào cổ cô. Cô đưa mắt nhìn, Quý Bạch cúi thấp đầu, bắt đầu hôn lên cổ cô. Bàn tay lớn của anh thò vào trong áo ngủ, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lúc này, chẳng còn ai để ý đến bộ phim, trong phòng khách rộng lớn chỉ có tiếng thở gấp gáp của hai người. Quý Bạch ôm cả người cô vào lòng, tùy ý khám phá.

Một lúc sau, Quý Bạch đứng dậy, bế Hứa Hủ đi vào phòng ngủ.

Đèn trong phòng ngủ càng tối mờ, sắc đêm bên ngoài cửa sổ thẫm như lòng biển. Quý Bạch đặt Hứa Hủ nằm xuống giường, anh không nhịn được cúi đầu cười tủm tỉm với cô.

Hứa Hủ giơ tay che mặt. Tên đã ở trên cánh cung, cô thật sự thẹn thùng.

Quý Bạch không cho phép Hứa Hủ né tránh, anh kéo tay cô đưa lên miệng hôn. Sau đó, anh cởi áo ngủ của cô, cúi thấp người hôn từ trên xuống dưới.

Đến phần eo mịn màng của Hứa Hủ, anh dừng lại, bàn tay lớn ấn vào viền mép tấm vải nhỏ bên dưới. Tim Hứa Hủ đập thình thịch. Cảm thấy một xúc giác vô cùng mềm mại, cô liền mở mắt, hai bàn tay anh nhẹ nhàng nâng mông cô, gương mặt tuấn tú di chuyển dọc theo viền mép miếng vải, bờ môi anh nhẹ nhàng hôn lên đó.

Hứa Hủ không biết, đây là việc Quý Bạch muốn làm từ lâu.

https://thuviensach.vn

Nụ hôn và động tác vuốt ve dịu dàng của anh khiến trái tim Hứa Hủ phảng phất tan chảy thành nước. Cô giơ tay túm lấy mái tóc đen của anh, toàn thân run rẩy theo môi lưỡi của anh.

Quý Bạch hôn một lúc mới ngừng lại, anh cởi nốt mảnh vải che chắn cuối cùng trên người Hứa Hủ, sau đó quỳ giữa hai đùi cô: "Giúp anh cởi đồ."

Hứa Hủ đỏ mặt, ngồi dậy giúp anh cởi áo. Tấm thân trần rắn chắc với đường nét tràn đầy sức mạnh của anh nổi bật trong màn đêm. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh sáng như sao trên trời, đáy mắt xuất hiện một ngọn lửa đang cháy rực.

Hứa Hủ giơ tay ôm thắt lưng anh, tựa đầu vào người anh.

Khi gương mặt nhỏ nhắn của cô dính sát vào lồng ngực nóng hổi của anh, Quý Bạch chỉ cảm thấy huyết mạch trên toàn thân sôi sục. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, lại đặt cô nằm thẳng xuống giường và đè người xuống.

Đêm càng về khuya, xung quang vô cùng tĩnh mịch. Hứa Hủ nằm dưới thân Quý Bạch, để mặc anh đưa cô đến một thế giới mà cô chưa từng biết đến. Hai thân thể triền miên trong biển tình cuồng nhiệt mà dịu dàng. Ngọn đèn trong phòng mờ mờ, bóng cây ngoài cửa sổ lay động. Bên tai Hứa Hủ chỉ còn lại những âm thanh ngọt ngào, rung động lòng người. Cổ họng cô phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn. Mỗi lúc như vậy, Quý Bạch đều cúi xuống chặn miệng cô bằng nụ hôn nồng cháy, hoặc nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, giống như mê đắm, cũng tựa như vỗ về.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ rất thẹn thùng và căng thẳng, đồng thời trầm luân trong vực sâu tình ái.

Hứa Hủ đã thuộc làu kiến thức phong phú về "sex", nhưng hôm nay đích thân trải qua, cô mới biết trong chuyện nam nữ, hóa ra phương thức giao lưu nguyên thủy nhất, có thể mang đến cảm giác sung sướng tột đỉnh, kích thích đến mức con người gần như đánh mất bản thân.

Mỗi cú nhấn người của Quý Bạch, tựa hồ đều có thể bùng cháy ngọn lửa cất giấu đã lâu ở nơi sâu trong thân thể cô. Lúc anh ghì chặt người cô, cùng cô lên đỉnh cao khoái lạc, cô mới cảm nhận một cách sâu sắc một điều, tình cảm đến giai đoạn nồng đậm, chỉ phương thức này mới có thể biểu đạt hết, chỉ phương thức này mới có thể vỗ về, trong lồng ngực cô là một trái tim đập mạnh vì anh.

Khi cuộc ái ân kết thúc đã là 3 giờ sáng. Hứa Hủ không còn ngượng ngùng như ban đầu, cô nằm trong lòng Quý Bạch, không buồn nhúc nhích. Quý Bạch có cảm giác thư thái và thỏa mãn chưa từng thấy, anh nửa nằm nửa ngồi tựa vào đầu giường, một tay ôm cô, một tay mò điếu thuốc lá trên đầu giường.

Hứa Hủ nhướng mắt nhìn anh.

Lần này Quý Bạch không để ý đến cô, anh ngoảnh đầu châm thuốc. Đêm nay quả thực vô cùng tuyệt diệu, không hút một điếu thì thật có lỗi với bản thân.

Hít một hơi đầy dễ chịu, anh mới mỉm cười nhìn cô: "Nghe Đại Hồ nói, sau khi làm chuyện này, hút một điếu thuốc còn sướng hơn làm thần tiên[2]. Anh muốn thử nghiệm một chút, sẽ không có lần

https://thuviensach.vn

sau.” Hứa Hủ cũng không lên tiếng cằn nhằn, tiếp tục nằm sấp trong lòng anh. Một lúc sau, cô không nhịn được, vặn vẹo người.

[2] Thật ra câu nói phổ biến của người Trung Quốc là: Sau bữa cơm hút một điếu thuốc còn sướng hơn làm thần tiên.

“Sao thế?” Quý Bạch hỏi.

Hứa Hủ nhăn mặt: “Em hơi đau.”

Tình trạng này tất nhiên là do Quý Bạch gây ra. Tuy nghĩ đến thân thể mềm yếu của cô, anh đã đặc biệt khống chế bản thân, tự nhủ phải hết sức nhẹ nhàng. Nhưng cũng có lúc anh không thể kiểm soát, động tác trở nên mạnh mẽ, khiến cô thở hổn hển, đến giờ vẫn còn đau.

“Em vất vả rồi, sau này sẽ đỡ hơn.” Quý Bạch xoa đầu cô: “Lần sau, anh sẽ nhẹ nhàng một chút.”

Mặt Hứa Hủ lại nóng ran, cô cúi đầu không lên tiếng. Quý Bạch tắt điếu thuốc, ôm cô vào lòng. Ngắm làn da trần trơn láng của cô dưới ánh đèn, trái tim anh tan chảy, đồng thời có chút khô nóng.

Anh biết làn da của cô vừa mỏng vừa yếu ớt từ lâu, trước đây không cẩn thận là để lại vết bầm. Nhưng đêm nay, trên người cô chỗ nào cũng xuất hiện dấu hôn của anh, đặc biệt là cặp mông, có mấy vết ngón tay do anh để lại.

Làn da trắng nõn như tuyết của cô khiến anh không nhẫn tâm tiếp tục giày vò, nhưng dấu vết của cuộc ái ân quá mê người, làm thân thể Quý Bạch lại bùng cháy ngọn lửa dục vọng.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, Quý Bạch không muốn khiến cô mệt mỏi. Đấu tranh tư tưởng vài giây, anh cố kìm nén, "giải khát" bằng cách hôn lên những dấu vết đầy cám dỗ đó.

Gương mặt Hứa Hủ lại ửng đỏ, thân hình mảnh mai trắng ngần hơi co tròn. Tâm tình Quý Bạch xao động, anh cúi đầu thầm thì bên tai cô: "Tiểu bảo bối."

Bảo bối của anh quá gợi cảm.

Sáng hôm sau, lúc Quý Bạch và Hứa Hủ tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Hai người lại thân mật một lúc, ôm nhau nằm trên giường trò chuyện.

Hứa Hủ lên tiếng: "Theo thống kê khoa học, tần suất mạnh khỏe nhất là hai, ba lần một tuần. Chúng ta có thể tham khảo."

Quý Bạch mỉm cười: "Em cũng nói là tham khảo, chuyện này mỗi người một khác, hơn nữa anh sắp 30 rồi."

Hứa Hủ: "Bốn lần cũng được."

Quý Bạch ôm chặt người cô: "Chuyện này cần gì phải lên kế hoạch với sắp xếp? Thuận theo tự nhiên được không em?"

"Ờ."

Đúng lúc này, chuông cửa nhà vang lên. Hứa Hủ chau mày: "Chắc là phát chuyển nhanh, em đặt mua cuốn sách." Nói xong, cô mặc áo phông chuẩn bị xuống giường. Bắt gặp dấu hôn trên cổ cô, Quý Bạch kéo cô về giường: "Em cứ nghỉ ngơi, để anh đi mở cửa." Nói xong, anh mặc áo phông và quần đùi rồi đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vừa mở cửa, Quý Bạch liền nhìn thấy Hứa Tuyển và một người đàn ông có tuổi diện mạo sáng sủa đứng ngoài cửa, trong tay Hứa Tuyển là chiếc va ly của Hứa Hủ. Hai người đều sửng sốt khi thấy Quý Bạch.

Quý Bạch cũng ngẩn người, nhưng anh nhanh chóng nở nụ cười lễ độ: "Cháu chào chú, Hứa Tuyển. Cháu là Quý Bạch, mời hai người vào nhà!"

Hai người chỉ mở to mắt nhìn Quý Bạch, không hề nhúc nhích. Đúng lúc này, Hứa Hủ đi ra ngoài với dấu hôn rõ ràng trên cổ. Cô sững sờ khi gặp bố và anh trai.

"... Bố, anh, vào nhà đi ạ."

Khi ba người đàn ông ngồi ấm chỗ, Hứa Hủ đã vào phòng thay đồ "kín cổng cao tường" theo cái nháy mắt ra hiệu của Quý Bạch. Có điều, cô vẫn bị nhận ánh mắt phê bình của Hứa Tuyển. Hứa Tuyển liếc cô một cái, lại nhìn bộ quần áo của anh trên người Quý Bạch mà không lên tiếng.

Hứa Hủ nhanh chóng trấn tĩnh, chính thức giới thiệu Quý Bạch với bố: "Bố, đây là Quý Bạch, bạn trai con."

Quý Bạch lập tức giơ tay: "Con chào chú!"

Ba con người trẻ tuổi đều dồn ánh mắt về ông Hứa.

Ông Hứa mỉm cười, coi như không nhìn thấy giường ngủ bừa bộn ở trong căn phòng đối diện ông. Ông gật đầu với Quý Bạch: "Chào cậu, cậu là đồng nghiệp thuộc đội cảnh sát của Hứa Hủ phải không?"

https://thuviensach.vn

Không khí vốn đang ngượng ngập nhờ câu nói này lập tức dịu đi. Thần sắc Quý Bạch điềm nhiên như không, Hứa Hủ trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng, liền đi pha trà. Bắt gặp vẻ mặt vui vẻ của em gái, Hứa Tuyển đành nhẫn nhịn.

Lúc Hứa Hủ bê ấm trà nóng ra ngoài, vừa vặn nghe bố cô hỏi Quý Bạch bằng ngữ khí ôn hòa: "Cậu là người Bắc Kinh? Bố mẹ cậu làm nghề gì?"

Đây không phải ông Hứa muốn hỏi đến gốc rễ người khác. Ông là học giả truyền thống, cũng là người cha ôn nhu, ông muốn tìm hiểu đối tượng của con gái, vì vậy mới hỏi thẳng Quý Bạch.

Hứa Hủ và Hứa Tuyển đều quay sang Quý Bạch.

Quý Bạch trả lời: "Bố mẹ con đã nghỉ hưu. Trước đây, bố con mở công ty riêng, mẹ con làm việc ở bộ tổ chức Trung ương. Con còn hai người anh trai, anh cả hiện công tác ở bộ tài chính, anh hai quản lý công ty của gia đình."

Ông Hứa hơi ngẩn người, sau đó ông gật đầu, không hỏi gì thêm.

Hứa Hủ chưa từng tìm hiểu về gia thế Quý Bạch, bây giờ nghe anh trả lời đúng mực, không né tránh hay giấu diếm, cô rất thích thái độ của anh.

Lúc này, Hứa Tuyển đứng dậy: "Hứa Hủ, anh để quên đồ ở chỗ em, em đi lấy cho anh." Hứa Hủ đi theo anh trai vào phòng, Hứa Tuyển thuận tay khép cửa.

Tất nhiên đây chỉ là cái cớ, hai anh em đều biết rõ trong lòng. Vừa vào phòng, Hứa Hủ liền ngồi xuống mép giường. Cô hiểu tính bố

https://thuviensach.vn

cô, ông sẽ không gây khó dễ cho Quý Bạch. Nhưng cô tò mò muốn biết hai người nói chuyện gì, trong lòng cảm thấy rất ấm áp.

Tâm trạng của Hứa Tuyển không tốt như vậy. Anh đi đến bên bàn, cầm bó hoa hồng đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó cầm ly rượu vang vẫn còn một nửa lắc lắc, mới quay người nhìn Hứa Hủ: "Ít nhất cũng phải một nhà đầy hoa hồng, rượu vang hàng đầu thế giới mới xứng với em gái của anh. Mới có chút đồ vớ vẩn này, em đã để anh ta lên giường?"

Trước đây, mỗi khi thảo luận vấn đề "sex" với Hứa Tuyển, Hứa Hủ không hề xấu hổ. Nhưng khi thật sự xảy ra, cô lại hơi ngượng ngùng. Cô ngước mặt trả lời: "Anh khỏi cần can thiệp."

Hứa Tuyển: "Anh sợ em chịu thiệt mới nói vậy."

Hứa Hủ: "Là em cam tâm tình nguyện."

Hứa Tuyển á khẩu. Anh biết em gái rất thẳng thắn, cứ tiếp tục đề tài này sẽ rơi vào tình huống ngượng ngập. Là một người anh trai, Hứa Tuyển có cảm giác vô cùng "thiệt thòi". Nhưng anh chợt nghĩ, em gái anh là người thông minh độc lập bẩm sinh. Nếu Quý Bạch làm chuyện có lỗi với cô, chỉ e em gái sẽ xử lý anh ta, chắc sẽ không bị thiệt hại lớn. Nghĩ đến đây, anh mới thấy thoải mái một chút.

Hai anh em cùng đưa mắt về cánh cửa khép chặt. Hứa Hủ hỏi: "Anh thử đoán xem bố và anh ấy nói chuyện gì?"

Hứa Tuyển đáp: "Anh không biết, nhưng bố có chừng mực, sẽ chỉ tốt cho hai đứa mà thôi."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ gật đầu.

Đây là cách sống của người nhà họ Hứa. Tuy con trai và con gái có cá tính rõ ràng, nhưng từ nhỏ được bố giáo dục nghiêm khắc. Vì vậy chứng kiến cảnh tượng khó xử vừa rồi, ông Hứa giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, do đó Hứa Tuyển cũng không dám tham dự, chỉ có thể ngồi im bên cạnh. Trên thực tế, Hứa Tuyển tuy luôn lên mặt với người em rể tương lai, nhưng nếu anh ngang nhiên thị uy trước mặt Quý Bạch, anh lại sợ em gái xót xa. Vì vậy trong gia đình này, người có quyền phát ngôn nhất chính là người cha hiền từ của hai anh em, tiếp theo là Hứa Hủ, cuối cùng mới là Hứa Tuyển.

Quý Bạch tất nhiên cũng phát hiện ra điểm này. Sau khi tiến hành cuộc trò chuyện lễ phép và thân mật với ông Hứa, anh cất giọng cung kính: “Thưa chú, chuyện xảy ra ngày hôm qua quá đột ngột, là con thất lễ. Hôm khác, con sẽ nói Hứa Hủ đưa con chính thức đến thăm chú. Nếu chú đồng ý, đợi đến kỳ nghỉ, con muốn dẫn cô ấy đi Bắc Kinh, gặp người nhà của con.”

Gần trưa, Quý Bạch cáo từ. Hứa Hủ tiễn anh xuống dưới nhà. Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, hai người trong lòng rất ngọt ngào, đồng thời lưu luyến không nỡ chia tay.

“Có gì liên lạc sau.” Hứa Hủ vẫy tay tạm biệt Quý Bạch.

Quý Bạch túm tay cô, kéo cô vào lòng. Trên cầu thang nhiều người qua lại, Quý Bạch bất chấp, anh cúi đầu nhìn cô chăm chú: “Người nhà em rất tốt.”

“Đó là lẽ dĩ nhiên.”

https://thuviensach.vn

Khóe mắt Quý Bạch ẩn hiện ý cười: “Anh vừa nói qua với bố em, đến kỳ nghỉ quốc khánh em hãy theo anh về Bắc Kinh, gặp gia đình anh.”

Hứa Hủ ngước nhìn Quý Bạch. Cô biết, anh có đề xuất này là theo phép lịch sự, vì hôm nay anh đã gặp người nhà của cô.

“Hôm nay gặp ba và anh trai em là chuyện ngoài ý muốn, anh không cần để bụng. Chúng ta không cần thiết tiến nhanh như vậy.”

Quý Bạch cười: “Sớm muộn cũng như nhau cả thôi.”

Mặt Hứa Hủ nóng ran: “Còn mấy tháng nữa mới đến quốc khánh, tới lúc đó tính sau.”

Thật ra Quý Bạch không vội vàng, vì dù sao hai người mới bắt đầu mối quan hệ không bao lâu. Trước đó, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện gặp phụ huynh.

Tuy nhiên, theo những gì anh được giáo dục từ nhỏ, anh đã cam kết trước mặt phụ huynh của đối phương, anh nên để cô nhận được sự đồng ý của các bậc trưởng bối nhà anh, thế mới tôn trọng cô. Anh yêu cô, không muốn cô chịu thiệt thòi, dù chỉ là một chút.

Hứa Hủ quay vào nhà, Hứa Tuyển vào bếp bổ dưa hấu, để lại hai cha con ở phòng khách.

Hứa Hủ ngồi xuống cạnh bố cô: “Bố thấy thế nào ạ?”

Ông Hứa nở nụ cười hiền từ: “Một chàng trai rất tốt, nhạy bén lão luyện, chững chạc đứng đắn. Con mắt nhìn người của con tốt hơn Hứa Tuyển nhiều.”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ còn chưa đáp lời, Hứa Tuyển ở trong bếp đã cất cao giọng: “Bố, bố thiên vị quá. Con mới là con trai của bố. Hơn nữa bố mới gặp lần đầu, có cần thiết phải đánh giá cao như vậy không?”

Ba người đều cười. Ông Hứa lên tiếng, ngữ khí rất ôn hòa: “Anh trai con nói đúng, bố đánh giá cậu ta rất cao, nhưng đây chỉ là ấn tượng đầu tiên. Có một điểm khiến bố lo nghĩ, đó là gia cảnh của cậu ta tương đối đặc thù. Xã hội Trung Quốc trước hết vẫn là xã hội quyền lực, kế tiếp mới là xã hội kinh tế. Mặc dù nhiều người không muốn thừa nhận, nhưng đúng là có một bộ phận nhỏ đang đứng trên đỉnh cao quyền lực của xã hội này.

Nếu một người từ nhỏ đã đứng trên đỉnh kim tự tháp, giành được nhiều thứ dễ dàng hơn người khác, trạng thái tâm lý và con mắt nhìn của anh ta chắc chắn sẽ khác những người bình thường như chúng ta.

Hứa Hủ, con học ngành tâm lý, chắc con biết rõ, hoàn cảnh trưởng thành của một người có ảnh hưởng đến tính cách và quan điểm sống của người đó. Bố sẽ không can thiệp vào chuyện của các con, nhưng bố hy vọng từ nay về sau, con nhất định phải cân nhắc kỹ càng, xem cậu ta có thể đối xử bình đẳng, tôn trọng, chung thủy và bảo vệ con hay không.”

Hứa Hủ ngẫm nghĩ, sau đó cô gật đầu: “Bây giờ con không thể chắc chắn, chúng con có nắm tay đi đến tận cùng, bất cứ tình cảm nào cũng có rủi ro. Nhưng ảnh hưởng của gia đình đối với anh ấy, không phải là vấn đề lớn. Vì sớm nhận thức ra điều này, anh ấy mới thi vào trường cảnh sát năm 18 tuổi.

https://thuviensach.vn

Bố, bố từng gặp bao nhiêu người thanh niên có thể từ bỏ cái bóng của ông cha, từ bỏ môi trường trưởng thành quen thuộc từ nhỏ, lựa chọn con đường chưa bao giờ đi qua ở độ tuổi đó? Hơn nữa, không phải bằng phương thức phản nghịch, chán chường hay tiêu cực, mà là phương thức tích cực, độc lập và kiên trì?"

Ánh mắt cô lóe lên tia dịu dàng: "Bố, anh ấy rất tốt. Về mặt xác suất, có lẽ cả đời này con chỉ có thể gặp một người đàn ông như anh ấy, con nhất định nắm chắc cơ hội. Bố, anh trai, Quý Bạch là châu ngọc sáng rực, dù là người mù mờ trong tình yêu, con cũng không nỡ bỏ lỡ anh ấy."

Buổi chiều, bố và anh trai ra về. Hứa Hủ thu dọn nhà cửa rồi gọi điện cho Quý Bạch.

Quý Bạch đang cùng mấy người bạn đánh tennis ở trong khu chung cư. Mặt trời lặn, ánh chiều tà chiếu xuống sân bóng trải cao su màu đỏ, chói lọi vô cùng. Nghe tiếng chuông điện thoại, Quý Bạch gọi một người bạn chơi thay, còn anh đi sang một bên bắt máy.

"Bố và anh trai em về rồi à?" Quý Bạch cười hỏi.

"Vâng." Hứa Hủ cũng mỉm cười. Hình như sau khi xảy ra quan hệ thân mật vào buổi tối hôm qua, cuộc trò chuyện của hai người có ý vị khác hẳn. Đó là sự quyến luyến chỉ người trong cuộc mới hiểu.

"Em ăn cơm chưa?" Quý Bạch hỏi.

Hứa Hủ trả lời: "Em vừa ăn rồi, còn anh?"

"Anh cũng ăn rồi."

https://thuviensach.vn

Trầm mặc vài giây, Quý Bạch cất giọng vô cùng dịu dàng: “Còn đau không em?”

Hứa Hủ ngây người, hai má ửng đỏ: “Ờ, em bình thường.”

Quý Bạch cười khẽ một tiếng, không nói tiếp. Thái độ của anh khiến Hứa Hủ càng bối rối, cô nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Anh đang bận gì vậy?”

Quý Bạch nhướng mắt nhìn sân bóng ở sau lưng: “Hứa Hủ, hay là em đến đây đánh bóng với anh?”

Quý Bạch sống ở khu chung cư này đã mấy năm, tạo lập được mối quan hệ thân thiết với hàng xóm láng giềng. Vào mỗi ngày cuối tuần, mọi người đều tổ chức hoạt động, có lúc gọi anh cùng tham gia. Hôm nay không có hoạt động đặc biệt, mấy người trẻ tuổi tụ tập đánh bóng ở sân thể dục trong khu chung cư.

Lúc Hứa Hủ đến nơi, Quý Bạch đã chờ sẵn ở cổng khu chung cư. Anh cầm tay cô dẫn đến chỗ mọi người: “Hứa Hủ, bạn gái tôi.”

Đám đàn ông đều cười, có người nói: “Kẻ độc thân vạn năm cuối cùng cũng có người yêu. Kim cương vương lão ngũ[3] cuối cùng của tiểu khu chúng ta đã bị đánh hạ.”

[3] Chỉ những người đàn ông hội tụ tiêu chuẩn: đẹp trai, giàu có, học thức cao, giỏi giang và khiêm tốn.

Có người nói với Hứa Hủ: “Con người Quý Bạch rất tốt. Hứa tiểu thư, cô thật có phúc.”

Hứa Hủ đi sau Quý Bạch, gật đầu lia lịa. Quý Bạch ôm vai cô: “Là tôi có phúc mới đúng.”

https://thuviensach.vn

Mọi người đều cười ồ, trêu chọc Quý Bạch có bạn gái quả nhiên khác hẳn, yêu chiều bạn gái như bảo bối. Hứa Hủ đỏ mặt, Quý Bạch mỉm cười không đáp lời.

Lúc này, có người đề nghị: "Nào, cặp vợ chồng mới ra lò, vào làm một séc đi." Quý Bạch đưa một cây vợt cho Hứa Hủ: "Em có thử không?"

Hứa Hủ nhìn anh: "Anh chắc chắn? Em không có sở trường về môn này."

Quý Bạch mỉm cười: "Có anh ở đây, em tùy tiện phối hợp với anh là được."

Quý Bạch nói câu này không phải khoác lác. Cho đến bây giờ, anh là cây vợt vô địch toàn khu chung cư. Tuy nhiên, trong khu chung cư cao cấp này có rất nhiều đôi vợ chồng trẻ, mọi người đều thích đánh đôi. Mỗi lần anh tùy tiện tìm một người đánh cặp, đều đại sát tứ phương. Những lúc thua, người vợ của phía đối phương thường cằn nhằn trách móc, người chồng ở bên cạnh dỗ dành, cuối cùng thân mật dắt tay đi sang một bên lau mồ hôi cho nhau, còn Quý Bạch và người đàn ông mình đầy mồ hôi ở bên này đập tay chúc mừng thắng lợi.

Đây vốn là hoạt động thi đấu thể thao kịch liệt, nhưng nếu người thua không buồn, người thắng cũng kém phần hưng phấn. Sau nhiều lần như vậy, Quý Bạch thấy hơi vô vị. Bây giờ có Hứa Hủ, cảm giác hoàn toàn khác biệt. Cô không thông thạo cũng chẳng hề gì, anh đủ mạnh để có thể dẫn dắt cô. Cảm giác thắng lợi nhất định sẽ khiến anh thỏa mãn.

https://thuviensach.vn

Nhưng Quý Bạch không ngờ, Hứa Hủ lại "không thông thạo" đến mức độ này.

Tuy cô có phản ứng nhanh nhẹn, bước chạy khá chuẩn, nhưng thân hình cô nhỏ bé, chân tay ngắn, cánh tay không có sức mạnh. Chưa nhắc đến chuyện cô thường xuyên chạy không kịp đường bóng, dù có chạy đến nơi, cô cũng không đủ sức đánh bóng qua lưới. Tất nhiên đối phương nhanh chóng phát hiện ra điểm này, thường xuyên đánh bóng về phía Hứa Hủ. Cho dù Quý Bạch ra sức cứu viện cũng đành bất lực. Cuối cùng Quý Bạch và Hứa Hủ thua cuộc, những người khác vô cùng phấn khởi, nói sau này phải thường xuyên dẫn Hứa tiểu thư đi đánh bóng để vun đắp tình cảm. Có người còn phát biểu, hôm nay là một ngày đáng nhớ, không ngờ tay vợt vô địch Quý Bạch thất bại thảm hại, nên ghi vào bản tin của khu chung cư.

Tuy Quý Bạch hơi ủ rũ, nhưng anh không để bụng. Mọi người ngồi nghỉ ngơi, anh nhìn gương mặt đỏ bừng lấm tấm mồ hôi của Hứa Hủ: "Em có mệt không? Uống nhiều nước một chút."

Hứa Hủ im lặng từ lúc thua cuộc, lúc này cô mới ngẩng đầu, mỉm cười với mọi người: "Chúng ta chơi mệt rồi, hay là đổi trò khác? Tôi đề nghị đánh tú lơ khơ."

Có người gật đầu, Quý Bạch nắm tay Hứa Hủ: "Muộn quá rồi, còn chơi bài gì nữa? Để hôm khác đi." Anh thì thầm vào tai cô: "Không sao đâu, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội chiến thắng bọn họ." Cô gái nhỏ rất hiếu thắng, tuy nhiên đêm dài dằng dặc, anh chỉ muốn hai người ở riêng bên nhau, làm sao có thể để người khác chiếm mất thời gian?

https://thuviensach.vn

Đêm mỗi lúc một khuya, cả căn phòng chìm trong ánh đèn ấm áp. Quý Bạch đi tắm, Hứa Hủ nằm sấp trên giường, chống tay lên cằm, ngắm tinh tú bên ngoài cửa sổ.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân quen thuộc, giường hơi lún xuống, một luồng khí nóng hổi bao trùm người Hứa Hủ.

“Em xem có thích không?” Giọng nói trầm thấp của Quý Bạch vang lên bên tai cô.

Hứa Hủ ngoảnh đầu, trong tay anh xuất hiện một cái vòng xanh lục trong suốt.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Vật đính ước?”

Quý Bạch mỉm cười: “Ừ.” Anh đeo chiếc vòng tay vào cổ tay cô. May mà chiếc vòng khá vừa vặn, không bị rơi ra ngoài. Cánh tay trắng nõn và màu xanh ngọc rất tương xứng.

“Của ông nội anh cho. Lần sau em đeo cái vòng này đi gặp ông.”

Hứa Hủ ngẩn người. Nói như vậy, cái vòng này được chuẩn bị cho người vợ tương lai của anh.

“Món quà quý giá như vậy, bây giờ em nhận liệu có thích hợp không?”

Quý Bạch hiểu ý Hứa Hủ. Anh và cô mới bắt đầu yêu nhau chưa đến mấy tháng, nếu coi đây là món quà gặp mặt dành cho con dâu của Quý gia, quả thực còn quá sớm. Nhưng hôm nay đã gặp bố cô, anh cảm thấy cần phải bày tỏ tâm ý của mình. Mặt khác, bất kể tương lai ra sao, bất kể tương lai có thể sống bên nhau trọn đời như

https://thuviensach.vn

ý nguyện, anh muốn cái vòng ngọc cùng anh chờ đợi gần ba mươi năm, thuộc về người con gái này.

Hơn nữa, khả năng anh và cô cùng nắm tay đi hết cuộc đời là rất lớn. Nói một cách khác, anh không nghĩ ra bất cứ nhân tố nào ngăn cản hai người. Thế là anh mỉm cười trả lời: "Bây giờ là thời đại nào rồi, em đừng nghĩ ngợi nhiều. Em cũng nói chỉ là vật đính ước mà thôi, em cứ nhận đi."

Nghe anh nói vậy, Hứa Hủ cũng không từ chối. Ngắm chiếc vòng ngọc bóng loáng, cô thầm nghĩ, cô nên tặng anh quà gì làm vật đính ước? Quà gì mới có thể biểu đạt thích đáng tình cảm của cô dành cho anh? Đúng là hao tâm tổn trí.

Tối thứ Hai, cục cảnh sát tổ chức tiệc mừng công, biểu dương khen ngợi đóng góp của Quý Bạch và Hứa Hủ trong hành động ở Miến Điện. Dưới ánh đèn sáng choang, phòng tiệc rộng lớn vô cùng náo nhiệt. Mấy trăm người ngồi quanh mấy chục bàn tiệc, cười nói vui vẻ.

Hứa Hủ và Quý Bạch cùng lãnh đạo công an tỉnh và thành phố ngồi ở bàn đầu tiên. Phần lớn thời gian, Quý Bạch thay mặt hai người trả lời câu hỏi của lãnh đạo, uống rượu do các đồng nghiệp mời. Phó giám đốc Lưu Dĩnh hôm nay cũng có mặt. Bắt gặp bộ dạng đắc ý như gió xuân của Quý Bạch, chị cố ý trêu đùa: "Quý Bạch, cậu nên tự phạt ba ly rượu. Lúc tôi định điều Hứa Hủ đi, ai lo lắng không yên chạy về ngăn cản? Hóa ra cậu đã nhìn trúng cô gái nhỏ từ lâu."

Các lãnh đạo đều cười. Quý Bạch tự nguyện uống ba ly rượu phạt, anh đáp: "Phải cảm ơn phó giám đốc Lưu làm cầu nối cho chúng

https://thuviensach.vn

tôi!”

Lưu Dĩnh khóc cười không xong: “Được rồi! Người cậu nhìn trúng, không ai có thể cướp đi. Hứa Hủ là cô gái tốt, cậu sướng quá còn gì?”

Vẻ mặt Quý Bạch rất thản nhiên. Hứa Hủ bị các lãnh đạo, những người bình thường luôn nghiêm túc trêu chọc, cô hơi bối rối, chỉ có thể lặng lẽ ăn. Một lúc sau, cô đứng dậy đi nhà vệ sinh.

Vừa đến ngã rẽ ở đầu hành lang, Hứa Hủ nhìn thấy một hình bóng uyển chuyển quen thuộc đứng bên cửa sổ, chính là Diêu Mông. Cô trầm mặc trong giây lát rồi đi về bên đó. Cách Diêu Mông vài bước, cô dừng lại.

Diêu Mông ngoảnh đầu nhìn cô, mỉm cười không lên tiếng. Đằng sau thỉnh thoảng có người đi qua đi lại, phần lớn là đồng nghiệp ở các phòng ban khác. Nhìn thấy Hứa Hủ, bọn họ đều chào hỏi nhiệt tình. Nhưng đối với Diêu Mông, mọi người chỉ gật đầu lấy lệ, thậm chí có người bỏ qua.

Một lúc sau, Hứa Hủ hỏi: “Nghe nói ngày mai bạn rời khỏi cục, công việc mới thế nào?”

Diêu Mông ngắm cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, khóe miệng ẩn hiện ý cười, cô không trả lời mà hỏi lại: “Hứa Hủ, rất nhiều người nói mình câu được con rùa vàng ở sau lưng, tại sao bạn còn hỏi chuyện mình?”

Hứa Hủ im lặng vài giây, trả lời: “Dựa vào tính cách của bạn, bạn sẽ không câu rùa vàng. Bọn họ đã hiểu nhầm bạn.”

https://thuviensach.vn

Diêu Mông ngẩn người, quay đầu nhìn Hứa Hủ. Trầm mặc trong giây lát, cô mới nói: “Bọn họ nói không sai, quả thực mình đang hẹn hò với một người bạn trai rất giàu có.”

“Vậy thì chắc bạn thực lòng thích anh ta.” Hứa Hủ cất giọng bình thản.

Diêu Mông không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn Hứa Hủ, khóe mắt cô xuất hiện ý cười phức tạp: “Hứa Hủ, cảm ơn bạn.”

Hai người lại im lặng một lát, Hứa Hủ nói: “Thật ra bạn không cần thiết làm vậy.” Diêu Mông ngây người, nghe Hứa Hủ nói tiếp: “Biếng nhác và tiêu cực. Như vậy mọi người mới hiểu nhầm bạn.”

Diêu Mông lặng lẽ nhìn Hứa Hủ. Bạn cô nói đúng, cô không cần thiết làm vậy. Chỉ là khi quyết định từ bỏ một công việc cô từng quyết chí cống hiến, cô không muốn đối mặt với các đồng nghiệp, những người ngày nào còn kề vai tác chiến với cô. Cô không thể phân tích, rốt cuộc đây là tâm lý kiểu gì? Tự ti khi bị Quý Bạch từ chối? Tự trách vì vụ “anh Lỗ”? Hay là cô cảm thấy hổ thẹn khi không thể kiên trì lý tưởng trước kia, mà bị dụ dỗ bởi danh lợi và cơ hội phát triển tốt hơn?

Thế nhưng, Hứa Hủ dường như rất hiểu cô.

Ngoài trời tối đen, Diêu Mông ngước nhìn bầu trời mờ mịt, mặt đất đèn điện sáng trưng, cô nói nhỏ: “Hứa Hủ, mình xin lỗi.”

Hứa Hủ gật đầu: “Mình chấp nhận.”

Diêu Mông không nhịn được cười, bước lại gần, giơ tay ôm cô.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Diêu Mông rời khỏi buổi tiệc từ sớm. Cô ngồi vào chiếc xe hơi sang trọng của người bạn trai, dưới ánh mắt cung kính của nhân viên phục vụ và sự chú ý của người qua đường.

Lâm Thanh Nham, bạn trai Diêu Mông năm nay ngoài 30 tuổi. Anh ta mặc bộ comple tinh tế, thân hình cao gầy, diện mạo sáng sủa, là lãnh đạo cao cấp của một doanh nghiệp có tên trên sàn chứng khoán. Anh ta nhẹ nhàng nắm tay cô: "Mọi việc thuận lợi chứ?"

Diêu Mông có chút cảm khái, nhưng tâm trạng cô đã tốt hơn sau cuộc trò chuyện với Hứa Hủ, cô gật đầu: "Rất thuận lợi."

Lâm Thanh Nham mỉm cười: "Tuy rời khỏi cơ quan, nhưng sau này em nên giữ mối quan hệ qua lại với các đồng nghiệp cũ. Em còn trẻ, đây lại là công việc đầu tiên của em sau khi tốt nghiệp, những người bạn em quen ở đây rất đáng coi trọng trong cuộc đời của em."

Hai người yêu nhau chưa đến hai tháng, Lâm Thanh Nham lớn hơn cô chục tuổi, tính cách chững chạc trầm ổn. Đối với Diêu Mông, anh ta vừa là người yêu, vừa giống người thầy dẫn dắt cô trên đường đời. Đây cũng là điểm khiến Diêu Mông động lòng. Cô ngả đầu vào người anh ta: "Vâng, em nghe anh. Cảm ơn anh, Thanh Nham."

Lâm Thanh Nham ngắm gương mặt xinh đẹp như đóa hoa đào của cô gái ở trong lòng, anh ta nhẹ nhàng ôm cô, cúi xuống hôn.

Cuối tuần này, những người hàng xóm thuộc khu chung cư của Quý Bạch tổ chức hoạt động đi dã ngoại. Quý Bạch tất nhiên dẫn

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ đi cùng.

Tối thứ Sáu, cả đoàn đến vùng ngoại ô vào lúc nửa đêm. Vùng sơn cốc chìm trong ánh trăng nhàn nhạt, hồ nước lấp lánh ánh bạc, thỉnh thoảng có đàn cá nhỏ bơi lội tung tăng. Cảnh sắc yên tĩnh dễ chịu vô cùng.

Có người câu cá, có người chèo thuyền, có người đốt lửa nướng đồ hát nghêu ngao. Quý Bạch thích câu cá, anh và Hứa Hủ mỗi người một cần câu, ngồi bên hồ nước. Thỉnh thoảng hai người kéo lên con cá lớn, khiến mọi người ở xung quanh ồ lên vui vẻ.

Sau đó, có người hét lớn: "Quý Bạch, mau cùng vợ qua đây ăn đồ nướng."

Quý Bạch lập tức cầm tay Hứa Hủ đi về bên đó: "Vợ tôi thích ăn cay, anh bỏ nhiều ớt vào." Nghe cách xưng hô này, mặt Hứa Hủ nóng ran.

Buổi tối hôm đó, cả đoàn dựng lều ngủ ở lưng chừng núi, để sáng sớm ngày hôm sau leo núi ngắm mặt trời mọc. Gần 3 giờ sáng, mọi người hò nhau tỉnh dậy, men theo đường núi đi lên đỉnh. Tuy nửa đêm gà gáy ở trên núi cao, nhưng mọi người đều có đôi có cặp nên không đến nỗi vô vị.

Sắp lên đến đỉnh núi, một người đề nghị: "Chúng ta chạy thi đi, xem ai lên đỉnh núi trước tiên. Người thua mời người thắng cuộc ăn cơm."

Mọi người đều đồng ý. Lúc này, Quý Bạch mới chen ngang một câu: "Chạy không có ý nghĩa gì? Hay là cõng vợ chạy thi, xem đôi nào lên trước, đôi đó thắng."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều cảm thấy ý kiến này thú vị hơn, lập tức gật đầu tán thành.

Quý Bạch khom người xuống trước mặt Hứa Hủ: "Lên đi!" Hứa Hủ leo lên lưng anh, nghe anh nói nhỏ: "Anh không nuốt lời, hôm nay giành chiến thắng về cho em."

Hứa Hủ ngẩn người, vài giây sau mới có phản ứng. Lần trước đánh tennis bị thua, anh nói còn nhiều cơ hội thắng bọn họ. Đến hôm nay anh vẫn còn nhớ. Lúc này, có người hô to một tiếng, đám đàn ông cõng vợ hoặc bạn gái, chạy thẳng lên đỉnh núi.

Rất nhanh có người nhận ra ý đồ của Quý Bạch: "Quý Bạch xấu xa quá, vợ cậu ấy nhẹ cân nhất."

Hứa Hủ nằm bò trên lưng Quý Bạch, không nhịn được cười.

Quý Bạch và Hứa Hủ quả nhiên là người đầu tiên lên đỉnh núi, bỏ lại mọi người ở đằng sau một khoảng cách khá xa. Lúc này mặt trời vẫn chưa mọc, đỉnh núi chìm trong sương mù, bốn bề vắng lặng.

Người lên đỉnh núi ngày càng nhiều, ai nấy đều yên lặng chờ đợi. Quý Bạch cảm thấy hơi tẻ nhạt, anh ôm eo Hứa Hủ, định cúi xuống hôn cô, nhưng bất ngờ bắt gặp cô rút một thứ từ trong túi áo, cô đỏ mặt vỗ vào bàn tay anh: "Anh xòe tay ra."

Quý Bạch lập tức xòe tay.

Tuy ánh sáng mờ mờ, nhưng Quý Bạch vẫn có thể nhận ra, đây là một hòn đá màu xám.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch vừa cầm hòn đá, Hứa Hủ liền giải thích: "Đây là hòn đá hóa thạch, bố em lưu giữ từ hồi đi khảo cổ. Nó không phải là vật đắt tiền, nhưng nó đáng quý ở chỗ, bên trong có một bông hoa và một phiến lá rất nhỏ. Lát nữa anh có thể giơ lên ánh sáng quan sát kỹ."

Thấy Quý Bạch không lên tiếng, Hứa Hủ ngần ngừ nhìn anh: "Là vật đính ước, anh có thích không?"

Quý Bạch mỉm cười, ôm cô vào lòng. Cô dùng thứ "thương hải tang điền"[4] đính ước, tất nhiên anh rất thích, thích vô cùng.

[4] Từ cũ dùng trong văn học chỉ sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh.

Trên đỉnh núi mây trôi lững lờ, mặt trời đỏ nhô lên khỏi đường thẳng ở phía xa xa, ánh sáng vàng tỏa khắp không gian. Nhiều người vỗ tay hoan hô. Hứa Hủ vui vẻ ngắm nhìn cảnh đẹp tráng lệ trước mắt, còn Quý Bạch ôm cô từ đằng sau. Trong ánh sáng rực rỡ giữa trời và đất, anh đặt một nụ hôn nồng cháy lên gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của cô.

Bốn tháng sau.

Hè đi thu đến, thành phố Lâm chìm trong màn sương mù bàng bạc. Cả thành phố mát mẻ dễ chịu, đâu đâu cũng một màu xanh mướt.

Đêm hôm nay, ánh trăng của mùa thu sáng như gương, Hứa Hủ mặc áo phông rộng thùng thình, ngồi trước máy vi tính, mười đầu ngón tay lướt như bay trên bàn phím. Bên tay cô là cốc cà phê

https://thuviensach.vn

thơm nồng, hai tai đeo chiếc tai nghe. Đằng sau có người đẩy cửa đi vào, cô cũng không hề hay biết.

Quý Bạch bị lãnh đạo công an tỉnh cử đi tỉnh ngoài công tác hai tuần. Hôm nay xong việc, anh đi suốt cả buổi tối về nhà. Tưởng cô gái nhỏ đã ngủ say, ai ngờ anh không ở nhà, cô vẫn tự tìm niềm vui như thường.

Quý Bạch đặt hành lý trong tay xuống đất, sải bước dài tiến lại gần. Hứa Hủ mặc áo phông của anh, cái áo rộng gần như che hết người cô, chỉ để lộ đôi chân thon thả trắng nõn. Quý Bạch cúi xuống, bế cô khỏi ghế ngồi: "Bà xã."

Hứa Hủ đang tập trung vào màn hình vi tính, cô giật bắn mình, toàn thân run rẩy. Cảm nhận được thân nhiệt của anh, cô mới nhoẻn miệng cười.

Trên người Quý Bạch vẫn còn không khí lạnh lẽo của buổi đêm, bờ môi mát lạnh phủ xuống môi cô. Sau một hồi môi lưỡi triền miên cuồng nhiệt, hơi thở của anh trở nên gấp gáp, anh bế cô đi vào phòng ngủ.

"Khoan đã!" Hứa Hủ đẩy lồng ngực Quý Bạch, đảo mắt qua áo khoác của anh: "Anh đi tắm trước đi!" Nói xong, cô từ lòng anh nhảy xuống đất, lại ngồi vào ghế.

Vòng tay Quý Bạch trống rỗng, anh liếc thân hình mảnh mai của cô, lại cúi thấp người ôm chặt cô: "Em đang bận rộn gì vậy?"

Hứa Hủ cắn đầu bút, nhìn chằm chằm màn hình: "Em viết bài cho chuyên mục tạp chí do Diêu Mông phụ trách. Tạp chí của bạn ấy tập trung các vấn đề sức khỏe, tâm lý và cuộc sống của nữ giới."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đưa mắt lên màn hình: “Sao em đột nhiên có hứng thú làm cái này?”

Hứa Hủ mở ngăn kéo, lấy ra hai tấm vé in rất đẹp đưa cho Quý Bạch: “Em không lấy tiền nhuận bút, bạn ấy trả thù lao bằng hai tấm vé VIP buổi hòa nhạc. Anh thích ban nhạc này đúng không? Chẳng nhẽ lại nhận không của người ta, nên em mới giúp bạn ấy viết bài.”

Quý Bạch cầm tấm vé, nhìn qua rồi đặt xuống bàn, cúi đầu hôn Hứa Hủ.

Sau khi anh đi tắm, Hứa Hủ lại dồn mọi sự tập trung vào màn hình. Nhưng mới gõ vài chữ, cô đột nhiên nghe Quý Bạch nói to trong nhà tắm: “Bà xã, anh quên không mang khăn tắm.”

Hứa Hủ đứng dậy, lấy một chiếc khăn tắm đi qua bên đó. Cánh cửa nhà tắm hé mở, tiếng nước xối xả vọng ra ngoài. Hứa Hủ đưa mắt nhìn, chẳng phải khăn tắm đang ở trên giá hay sao? Cô còn chưa kịp định thần, một cánh tay rám nắng rắn chắc đã kéo cô vào bên trong.

Hứa Hủ phì cười, đẩy Quý Bạch: “Em còn chưa làm xong việc.”

Quý Bạch đời nào chịu tha cho Hứa Hủ, anh kéo cô đứng dưới vòi hoa sen, bất chấp trên người cô vẫn còn quần áo, đồng thời anh giơ tay đóng cửa nhà tắm.

Trong phòng tắm một màn ái ân nóng bỏng.

Đến khi hai người nằm ôm nhau trên giường, đã là mấy tiếng đồng hồ sau.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch hai tuần nay bận rộn cả ngày lẫn đêm, vừa rồi lại vận động tốn khá nhiều sức lực. Bây giờ anh mệt mỏi rã rời, nhưng trong lòng hết sức thỏa mãn. Do uống nhiều cà phê nên Hứa Hủ nằm nhắm mắt một lúc vẫn không tài nào ngủ nổi. Cô ngồi dậy: "Anh ngủ trước đi, em làm xong công việc đã."

Quý Bạch đảo mắt qua đồng hồ treo tường, 2 giờ sáng. Thấy Hứa Hủ bật laptop, bộ dạng tựa hồ chuẩn bị làm việc thông đêm, anh bất giác chau mày: "Lại đây ngủ đi."

Hứa Hủ: "Anh cứ mặc kệ em."

Quý Bạch ngồi dậy, giơ tay đóng màn hình laptop của cô: "Em xem bây giờ là mấy giờ rồi?"

Hứa Hủ đang có ý tưởng viết bài, đột nhiên bị Quý Bạch cắt ngang, cô nhíu mày ngẩng đầu nhìn anh. Quý Bạch cũng không nể nang, trừng mắt với cô. Đôi mắt đen của anh lộ vẻ nghiêm khắc hơn thường lệ.

Hứa Hủ lại mở màn hình laptop: "Anh quên mất quy tắc sống chung rồi à? Không can thiệp vào cuộc sống của nhau."

Bắt gặp sắc mặt thản nhiên của Hứa Hủ, lồng ngực Quý Bạch liền bốc hỏa khí. Thật ra không phải anh cố ý can thiệp vào cuộc sống của cô. Chỉ là anh vất vả ở bên ngoài nửa tháng trời, không ngày nào có giấc ngủ tử tế. Vụ án vừa kết thúc, anh không nghỉ lại ở bên ngoài, vội vàng về nhà gặp cô. Bây giờ anh mệt thở không ra hơi, chỉ mong ôm thân thể mềm mại của cô, cùng cô chung chăn chung gối đi vào giấc ngủ. Vậy mà cô không hiểu tâm ý của anh. Hơn

https://thuviensach.vn

nữa đã quá muộn, cô không quý trọng sức khỏe của mình, anh thấy xót xa.

Trầm mặc vài giây, Quý Bạch cố gắng đè nén ý định cưỡng ép cô về giường. Anh kéo một chiếc ghế lại gần, ngồi cạnh Hứa Hủ: "Được thôi, anh không can thiệp, anh ngồi ở đây một lúc chắc là được chứ gì?"

Hứa Hủ liếc anh một cái, không trả lời, tiếp tục gõ bàn phím. Quý Bạch khoanh tay lặng lẽ ngắm cô. Nhìn gương mặt nhỏ nhắn yên tĩnh của cô, nỗi bực dọc trong lòng tan biến ngay tức khắc. Tính cách cô luôn thẳng thắn như vậy, có gì để anh bực tức?

Bị Quý Bạch "chiếu tướng", Hứa Hủ chẳng thể tập trung vào công việc. Nghĩ đến chuyện anh vừa đi công tác về, nửa đêm còn chưa lên giường đi ngủ, thân thể làm sao chịu đựng nổi?

Vài giây sau, cô quyết định thỏa hiệp. Vừa ngoảnh đầu, cô liền nhìn thấy Quý Bạch ngả đầu sang một bên, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều. Anh đã ngủ say ở trên ghế.

Hứa Hủ đẩy máy vi tính, đứng dậy ngồi xổm trước mặt Quý Bạch. Quan sát tỉ mỉ, cô mới phát hiện viền mắt anh trũng sâu, gương mặt tuấn tú không che giấu vẻ mệt mỏi. Cô vô cùng xót xa, giơ tay đẩy người anh: "Anh ba, anh ba, em xin lỗi, em không làm việc nữa, chúng ta lên giường ngủ đi."

Quý Bạch không mở mắt, nhưng khóe miệng anh cong lên. Lúc này Hứa Hủ mới nhận ra, anh giả vờ ngủ để tranh thủ sự thương cảm của cô.

https://thuviensach.vn

Cô còn chưa lên tiếng, Quý Bạch đã giơ tay bế cô lên giường, ôm chặt cô vào lòng, toàn thân vô cùng dễ chịu: “Anh ba chấp nhận lời xin lỗi của em. Ngoan nào, chúng ta ngủ thôi.”

Thật ra ngay từ đầu, Hứa Hủ không muốn sống chung. Thứ nhất, bản thân cô thích làm theo ý mình, cô không quen với việc cuộc sống đột nhiên có thêm một người. Nguyên nhân thứ hai, cô và Quý Bạch là đồng nghiệp, nếu hai người sống chung, sẽ gần như 24 tiếng đồng hồ ở bên nhau.

Hứa Hủ cho rằng, việc giữ khoảng cách thích đáng khiến tình yêu càng tốt đẹp hơn. Ở bên nhau thường xuyên, có lẽ sẽ gây sự nhàm chán.

Nhưng trong con mắt Quý Bạch, suy nghĩ của cô không phải là vấn đề lớn. Làm gì có chuyện nhàm chán? Hai người thường xuyên bận rộn công việc, có rất ít thời gian ở bên nhau.

Mục đích của Quý Bạch là nhanh chóng sống chung một mái nhà, để cô gái nhỏ hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống của anh, bồi đắp tình cảm vững chắc. Tính cách Hứa Hủ vốn đơn giản, Quý Bạch lại kiên định một mục tiêu, âm thầm tiến từng bước một. Kết quả thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Quý Bạch có vô số lý do đột nhiên lái xe đến nhà Hứa Hủ đón cô về nhà anh, ví dụ như buổi tối đói bụng không ai nấu đồ ăn đêm, công việc bận rộn mệt mỏi muốn cô chăm sóc anh vào ngày cuối tuần, lên cơn thèm thuốc lá cần cô giám sát. Quần áo của Hứa Hủ dần dần bị Quý Bạch dọn sang nhà mình. Có lúc một tuần Hứa Hủ liên tục ở nhà anh mấy ngày liền. Cuối cùng, nhà cô thành ra

https://thuviensach.vn

không tiện lợi bằng nhà anh, thế là hai người bắt đầu cuộc sống chung.

Sau này, Hứa Hủ cũng nhận ra ý đồ của Quý Bạch, nhưng cô không nỡ cự tuyệt anh.

Một điều khiến Hứa Hủ cảm thấy may mắn là, sống chung ba tháng, cô và Quý Bạch gần như chưa từng cãi nhau. Dù có mâu thuẫn đi chăng nữa cũng chỉ là va chạm nho nhỏ như vừa rồi, hai người sẽ nhanh chóng làm lành.

Thỉnh thoảng có mâu thuẫn lớn, Quý Bạch đều nhường nhịn cô. Bất kể ai đúng ai sai, anh luôn dỗ ngọt cô trước. Về điểm này, Hứa Hủ tương đối ấm ức. Có lúc kể chuyện với Hứa Tuyển, đến Hứa Tuyển cũng nhận xét: "Nhìn bề ngoài, Quý Bạch có vẻ cao ngạo, nhưng anh ta tương đối độ lượng, tính cách rất đàn ông."

Buổi hòa nhạc diễn ra vào tối thứ sáu, địa điểm là một nhà hát ở trung tâm thành phố. Lúc Quý Bạch và Hứa Hủ đến nơi, khán đài đã đầy ắp người. Nhà hát rộng lớn đèn điện rực rỡ, ai nấy đều quần áo chỉnh tề.

Chỗ ngồi của họ ở chính giữa hàng ghế gần trên đầu, một vị trí rất đẹp. Hai người vừa ngồi xuống liền nhìn thấy Diêu Mông khoác tay Lâm Thanh Nham ngồi ở hàng ghế trước. Diêu Mông và Lâm Thanh Nham quay đầu mỉm cười với bọn họ. Đám thanh niên nam nữ ngồi xung quanh thấy vậy cũng ngoảnh đầu về phía Hứa Hủ và Quý Bạch, có lẽ đều là đồng nghiệp của Diêu Mông.

So với mấy tháng trước, Diêu Mông bây giờ càng chững chạc và xinh đẹp. Mái tóc dài như dải lụa, bộ váy dạ hội dài vừa tinh tế vừa

https://thuviensach.vn

phóng khoáng, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng rạng ngời. Ngồi giữa đám đông, cô nổi bật với vẻ diễm lệ rung động lòng người. Cô giống một miếng ngọc, cuối cùng trút bỏ lớp bụi trần, phát sáng một cách triệt để. Còn Lâm Thanh Nham cao lớn, thanh tú nho nhã. Hai người ngồi bên nhau, trông rất xứng đôi.

Tuy không tiếp xúc nhiều, nhưng Quý Bạch và Hứa Hủ đều có ấn tượng tốt về Lâm Thanh Nham. Hai người đàn ông mỉm cười chào hỏi, Lâm Thanh Nham khách sáo khen ngợi: "Hôm nay Hứa Hủ rất xinh."

Quý Bạch nhìn cô gái ngồi bên cạnh mình, cô diện áo len cổ chữ V màu gạo, bên dưới là váy ngắn. Tuy không xinh đẹp tuyệt trần như những người phụ nữ khác, nhưng trông cô đáng yêu như động vật nhỏ mềm mại. Trong mắt anh, cô mới là người xinh đẹp nhất.

Hứa Hủ mỉm cười nói với Lâm Thanh Nham: "Người xinh đẹp nhất là người ngồi bên cạnh anh."

Bốn người đều cười, Lâm Thanh Nham ngắm Diêu Mông. Khi ánh đèn mờ tối, anh ta nghiêng đầu hôn lên má cô. Còn Quý Bạch cầm tay Hứa Hủ đưa lên môi hôn.

Mỗi cử chỉ và nụ cười của cô đều tác động đến trái tim anh. Hình như thiên hạ có người yêu cũng như vậy cả.

Buổi hòa nhạc kết thúc, không khí bên ngoài nhà hát rất trong lành, ánh đèn chiếu xuống hồ nước lấp lánh, hương hoa dìu dịu lan tỏa. Lối ra chật ních người, Quý Bạch không lập tức đưa Hứa Hủ về nhà, mà nắm tay cô đi dạo dưới bóng cây xanh.

https://thuviensach.vn

Vừa đi vài bước, điện thoại di động của anh đổ chuông. Quý Bạch lấy ra xem, mỉm cười bắt máy: “Mẹ.”

Bình thường, Quý Bạch rất ít liên lạc với gia đình. Hứa Hủ cũng chưa từng tiếp xúc với bố mẹ anh, cô lặng lẽ đứng bên cạnh, chờ anh nói chuyện.

Nghe giọng nói vui vẻ của con trai, bà Quý tươi cười: “Sắp đến quốc khánh rồi, lại đúng vào dịp Trung thu, con có về nhà không?”

Quý Bạch liếc Hứa Hủ: “Có chứ. Con sẽ về cùng Hứa Hủ.”

Ở đầu kia điện thoại, bà Quý im lặng hai giây: “Khi nào đặt được vé máy bay báo cho mẹ một câu, mẹ cử lái xe đi đón.”

“Được ạ.” Quý Bạch đáp.

Buổi tối về đến nhà, Hứa Hủ đi tắm, Quý Bạch một mình ra ban công ngắm cảnh đêm, miệng ngậm viên táo tầu.

Dưới sự giám sát của Hứa Hủ, anh đã cai thuốc triệt để. Thỉnh thoảng xuất hiện cơn thèm, Hứa Hủ luôn nhét viên táo tầu cho anh. Cô nói, dùng thực phẩm bổ dưỡng làm đồ thay thế có thể làm đẹp bổ máu bổ khí. Tuy một cảnh sát hình sự ngậm viên táo tầu có tác dụng bổ máu làm đẹp trước mặt mọi người thì hơi kỳ quái, nhưng khi anh nói là mệnh lệnh của bà xã, những người xung quanh đều xuýt xoa ngưỡng mộ.

Quý Bạch vừa ngậm táo tầu vừa nghĩ, lần này đưa Hứa Hủ về Bắc Kinh, chỗ mẹ anh hơi khó giải quyết. Trước đó, anh từng mấy lần nhắc đến Hứa Hủ với người nhà. Những người khác đều bình

https://thuviensach.vn

thường, duy chỉ có bà Quý, thái độ như cố ý né tránh, lần nào cũng không trả lời thẳng vào vấn đề này.

Lúc Quý Bạch lựa chọn nghề cảnh sát, hai mẹ con anh mâu thuẫn một thời gian, không ai chịu thỏa hiệp. Cuối cùng, mẹ anh đấu không lại anh, dần dần chấp nhận hiện thực.

Bây giờ, anh không những không cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối theo ý bà, mà là một cô gái ngoại tỉnh, còn làm nghề cảnh sát. Bà tất nhiên không hài lòng.

Có điều, sự việc cũng không đến nỗi quá khó khăn. Quý Bạch rút di động, bắt đầu gọi điện thoại.

Cuộc điện thoại đầu tiên, anh gọi cho ông nội, người yêu thương anh nhất: "Ông ơi, tuần sau cháu về Bắc Kinh. Cháu sẽ mang đến cho ông một niềm vui bất ngờ. Đúng ạ, dẫn cháu dâu về gặp ông. Ông hãy cho xe đi đón chúng cháu, cô ấy nói muốn gặp ông trước. Gặp ông xong rồi gặp bố mẹ cháu sau."

Cuộc điện thoại thứ hai là gọi cho anh cả. "Anh, tuần sau em dẫn Hứa Hủ về nhà. Bữa cơm ở nhà, anh nhất định phải về đấy."

Sau đó, Quý Bạch gọi cho Thư Hàng: "Tuần sau tớ dẫn chị dâu của cậu về Bắc Kinh. Ừ, cậu hãy đi một vòng, quang minh chính đại thông báo Quý tam sắp kết hôn. Thái độ của mẹ tớ ư? Thư Hàng, "nuôi binh nghìn ngày dùng binh một giờ", cậu hãy nhờ các bà mẹ khuyên nhủ mẹ tớ."

Ở đầu kia điện thoại, Thư Hàng cười ngoác miệng: "Chi bằng tớ đi khóc than với mẹ tớ, nói cậu tìm được người bạn gái thông minh

https://thuviensach.vn

đáng yêu, gia đình trong sạch. Đám bạn bè ngưỡng mộ và ghen tỵ cậu chết đi được. Ai nấy đều thề sẽ kiếm người yêu tương tự."

Quý Bạch cười: "Được."

Buổi tối trước hôm đi Bắc Kinh, Hứa Hủ mang một đống đồ về nhà.

Quý Bạch mở ra xem, thấy đôi bông tai ngọc phỉ thúy hình giọt nước rất tinh xảo đẹp mắt. Hứa Hủ giải thích: "Anh từng nói, mẹ anh thích ngọc phỉ thúy. Cái này em bảo anh trai em nhờ người mua đấy."

Áo sơ mi ngắn tay tơ lụa mềm mại. Hứa Hủ nói: "Tặng ông nội. Người già mặc đồ này sẽ rất dễ chịu. Đây là hàng thủ công 100%."

Từng món đồ được bày ra, không phải những mặt hàng quá đắt tiền nhưng có thể thấy Hứa Hủ đã bỏ ra nhiều tâm tư.

Quý Bạch nhướng mắt nhìn cô: "Anh sẽ kêu người chuẩn bị quà, em không cần hao tâm tổn sức."

Hứa Hủ nói: "Chỉ nhìn qua là có thể đoán ra người nào mua, hơn nữa tâm ý cũng khác."

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát, lên tiếng: "Bà xã, mẹ anh luôn có khúc mắc về chuyện anh làm cảnh sát. Lần này về Bắc Kinh, bà có thể vì anh mà hiểu nhầm em. Nhưng em không cần bận tâm, mẹ anh không thể ảnh hưởng đến đại cục."

Hứa Hủ hơi ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Mẹ cô qua đời từ khi cô còn nhỏ, nên cô không có kinh nghiệm ứng xử với các bậc trưởng bối là phụ nữ. Nhưng cô có thể đoán ra, Quý Bạch khôn khéo lão luyện như vậy mà cũng chưa hoàn toàn nhận được sự đồng ý của mẹ anh, có thể thấy mẹ anh là người tương đối cố chấp, không dễ chung sống.

Nhắc đến bậc trưởng bối, hai người đều im lặng. Một lúc sau, Hứa Hủ hỏi: "Em có thể hỏi một vấn đề không?"

"Em nói đi."

"Trong nhà anh, lời nói của ai có trọng lượng nhất?"

Quý Bạch mỉm cười: "Ông nội anh, tiếp theo là anh cả."

Hứa Hủ gật đầu. Trầm tư vài giây, cô cất giọng bình thản: "Anh đã tranh thủ sự ủng hộ của ông và anh cả chưa? Chúng ta nên tránh nặng tìm nhẹ, khống chế đại cục."

Quý Bạch bật cười thành tiếng, ôm cô vào lòng.

Cô gái nhỏ một khi để tâm, sẽ cơ mưu hơn ai hết. Chuyến đi Bắc Kinh lần này, đối với cô mà nói, người trên kẻ dưới của Quý gia cũng chỉ là "binh đến tướng ngăn", "nhất mã bình xuyên"[5] mà thôi.

[5] Binh đến tướng ngăn: dùng biện pháp hợp lý để đối phó. Nhất mã bình xuyên: Vùng đất bằng phẳng, có nghĩa không gặp trắc trở.

Mùa thu Bắc Kinh, bầu trời trong xanh cao vời vợi, ánh nắng khô ráo ấm áp, đây là mùa dễ chịu hiếm có trong năm. Lúc Quý Bạch và Hứa Hủ xuống máy bay, trên đường băng đã xuất hiện mấy

https://thuviensach.vn

chiếc xe chờ sẵn. Có xe của nhà Quý Bạch, nhà ông nội, còn có cả Thư Hàng và một số người bạn đứng bên cạnh ô tô cười hớn hở.

Khí thế này khiến Hứa Hủ liếc Quý Bạch. Từ trước đến nay anh luôn lặng lẽ, hôm nay lại rầm rầm rộ rộ, tất nhiên là có ý của anh. Cô sẽ nghe theo sự sắp xếp của anh.

Quý Bạch hôm nay mặc áo gió màu đen do Hứa Hủ mua tặng, kiểu dáng gọn gàng, màu sắc sạch sẽ, càng tôn dáng người cao lớn của anh. Toàn thân anh toát ra vẻ tuấn tú khoan khoái. Tựa hồ phát giác ra tâm tư của Hứa Hủ, Quý Bạch âm thầm nắm chặt bàn tay nhỏ của cô, nở nụ cười nhàn nhạt với mọi người.

Thư Hàng và mấy người bạn đi đến ôm Quý Bạch. Nhìn thấy Hứa Hủ, bọn họ cố tình bày ra bộ dạng khom lưng nịnh nọt: "Chị dâu! Chị đến rồi à? Để đô đón chào khách quý!", "Đến rồi thì đừng về nữa, mọi người nhớ chị lắm đấy!"

Hứa Hủ không quen kiểu mồm mép tép nhảy này, cô chỉ cười ngượng ngùng. Quý Bạch ôm eo cô, gõ gõ lên nắp xe của Thư Hàng: "Bọn tớ đi nhà ông nội trước, hai ngày sau tìm các cậu tụ tập."

"Được thôi. Chị dâu, chị muốn ăn gì chơi gì, cứ liệt kê danh sách. Chúng tôi có nhảy vào nước sôi lửa bỏng quyết không chối từ, sao trên trời cũng có thể hái cho chị."

Hứa Hủ không nhịn được cười, Quý Bạch cũng phì cười: "Không đến lượt cậu hái sao cho cô ấy, đi thôi!"

Chiếc xe con lao vun vút trên đường, nhanh chóng đến nhà ông nội.

https://thuviensach.vn

Đây là một khu nhà biệt lập tĩnh mịch trong thành phố. Bên trong, cây ngô đồng rợp bóng, hành lang yên tĩnh. Quý Bạch xách túi quà, cầm tay Hứa Hủ đi thẳng vào trong. Cảnh vệ và người giúp việc đều là người quen làm ở đây lâu năm. Nhìn thấy anh, bọn họ đều cười: "Quý Bạch mới về đấy à? Đây là bạn gái cậu?"

Quý Bạch mỉm cười gật đầu, bảo Hứa Hủ chào hỏi, sau đó anh nói: "Ông nội cháu đâu?"

"Sau giấc ngủ trưa, tư lệnh phơi nắng ở sân sau. Tư lệnh đợi hai người lâu rồi."

Hứa Hủ đi theo Quý Bạch ra sân sau, liền nhìn thấy một ông già ngồi trên chiếc ghế ở dưới gốc cây, ánh nắng chiếu lên cả người ông. Ông mặc áo sơ mi màu xanh da trời bình thường, quần vải ống rộng, trông rất yên tĩnh và hiền từ.

Quý Bạch tiến lại gần, cúi người xuống, nói giọng dịu dàng: "Ông ơi, cháu dẫn Hứa Hủ về thăm ông."

Ông lão rất vui mừng: "Về thì tốt rồi." Sau đó, ông chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hứa Hủ.

Hứa Hủ cũng nhìn ông. Ông lão ngoài 80 tuổi, thân hình cao lớn như Quý Bạch. Trên gương mặt đầy nếp nhăn nhưng đường nét cương nghị tương tự Quý Bạch. Trong lòng Hứa Hủ nảy sinh cảm giác thân thiết và ấm áp. Cô thầm nghĩ: "Quý Bạch già đi mà trông giống ông, thì cũng có sức hút."

Quý Bạch ngoảnh đầu nói với Hứa Hủ: "Chào ông nội đi!"

Hứa Hủ: "Cháu chào ông nội."

https://thuviensach.vn

Ông lão ôn hòa gật đầu, hỏi thăm tuổi tác, công việc và gia đình của Hứa Hủ. Nghe nói bố cô là giáo sư đại học, ông quay sang Quý Bạch: "Dòng dõi nho học, khi nào bảo anh cả cháu đi thành phố Lâm một chuyến, thay ông đến thăm gia đình, chúng ta không thể bỏ qua lễ nghĩa này." Chứng kiến thái độ của ông nội, Quý Bạch hết sức yên tâm, anh gật đầu lia lịa. Tâm trạng Hứa Hủ cũng trở nên thoải mái.

Một lúc sau, ông lão mỉm cười hỏi: "Cô bé, cháu nhìn trúng thằng ba ở điểm gì?"

Hứa Hủ ngẫm nghĩ vài giây, trả lời: "Tất cả ạ."

Quý Bạch ở bên cạnh cười cười. Ông lão ngẩn ra, cũng mỉm cười.

Hứa Hủ vốn nói câu thật lòng, thấy bọn họ đều cười, cô lên tiếng giải thích: "Cháu thích nhất ý chí kiên định, tính cách độ lượng trầm tĩnh của anh ấy. Anh ấy không vì con mắt người đời mà thay đổi lý tưởng, đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng có thể giữ trái tim bình lặng. Quân tử thẳng thắn ung dung, phẩm chất tốt đẹp. Trong lòng cháu, anh ấy rất thích hợp làm người bạn đời."

Lúc rời khỏi nhà ông nội, tâm trạng Quý Bạch phơi phới vô cùng. Anh ôm vai Hứa Hủ, ngước nhìn thành phố Bắc Kinh chìm trong ánh chiều tà, trong lòng rất thư thái dễ chịu.

Hứa Hủ lần đầu tiên gặp phụ huynh, tuy đã đoán biết thái độ của ông nội Quý Bạch nhưng cô vẫn không nhịn được, hỏi: "Ông nội anh có ấn tượng tốt về em?"

Quý Bạch nhìn cô, trong đầu hiện lên cảnh nói chuyện riêng với ông nội ban nãy.

https://thuviensach.vn

Hai ông cháu lâu ngày không gặp, có nhiều chuyện để nói. Hứa Hủ tất nhiên cũng hiểu điều này, cô biết ý tránh sang gian phòng ở phía trước nghỉ ngơi.

Hai ông cháu trò chuyện một lúc, lại nhắc đến Hứa Hủ. Ông nội ánh mắt tràn ngập yêu thương: "Hứa Hủ là cô gái tốt. Cháu dẫn cô bé về nhà, ông rất vui, cũng rất yên tâm."

Quý Bạch ngồi xổm xuống, nắm tay ông nội: "Ông, cháu muốn cưới cô ấy, muốn sống với cô ấy trọn đời. Sau này, chúng cháu sinh cho ông mấy đứa chắt thông minh đáng yêu, ông nhất định sẽ rất thích."

Nghĩ đến đây, Quý Bạch liền cúi đầu hôn Hứa Hủ, bất chấp tài xế và người cảnh vệ ngồi ở hàng ghế phía trước. Hứa Hủ cứng đờ người, cô ngượng ngùng không dám phát ra tiếng động, chỉ có thể yên lặng ở trong lòng anh, để mặc anh giày vò môi lưỡi.

Hôn Hứa Hủ đến mức cô đỏ bừng mặt, Quý Bạch mới buông ra, anh nở nụ cười nhàn nhạt: "Ấn tượng có tốt hay không, em ước chừng con số trong bao lì xì ông cho em là biết ngay."

Bố Quý Bạch làm kinh doanh, nên gia đình anh không sống ở đại viện của quân khu, mà sống trong ngôi biệt thự ở Hương Sơn phía tây thành phố. Lúc Quý Bạch và Hứa Hủ về đến nhà, trời đã tối đen. Ngọn núi phía xa xa mờ mịt và yên tĩnh, ngôi biệt thự nằm giữa rừng cây đèn điện sáng choang.

Quý Bạch và Hứa Hủ đi vào phòng khách, gặp rất nhiều người ngồi chờ sẵn ở salon. Nghe thấy động tĩnh, mọi người liền quay đầu nhìn Quý Bạch và Hứa Hủ, có mấy người đứng dậy tiếp đón.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ từng xem ảnh gia đình Quý Bạch nên cô nhận ra mọi người.

Người đứng dậy đầu tiên là vợ chồng anh hai. Hai người nở nụ cười thân thiện, bên cạnh họ là một cậu bé 7, 8 tuổi, quan sát Hứa Hủ bằng ánh mắt tò mò.

Người đứng dậy tiếp theo là anh cả. Tướng mạo của anh trông còn cường tráng hơn Quý Bạch, thần sắc có vẻ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt của anh tương đối ôn hòa. Chị dâu ngồi bên cạnh anh cả cũng đứng dậy, nở nụ cười lịch sự với Hứa Hủ.

Ngồi ở vị trí chính giữa là ông bà Quý. Ông Quý có thân hình cao lớn nho nhã. Ông mỉm cười gật đầu với Hứa Hủ. Bà Quý mặc bộ váy dài màu xanh thẫm, đeo dây chuyền và hoa tai kim cương. Gương mặt bà giữ gìn rất tốt, trang điểm nhẹ mà tinh tế. Ánh mắt bà lướt qua Hứa Hủ, ý cười nhàn nhạt trên môi.

Quý Bạch vui vẻ cầm tay Hứa Hủ đi đến, giới thiệu với mọi người. Sau màn chào hỏi, cả nhà ngồi vào bàn ăn cơm.

Bữa cơm về cơ bản là thuận lợi.

Bốn cha con lâu ngày không tụ tập nên uống khá nhiều rượu. Đến người kiệm lời như anh cả cũng chuyện trò liên tục. Mọi người thỉnh thoảng hỏi chuyện Hứa Hủ. Cô bình tĩnh trả lời, thái độ trầm tĩnh ôn hòa, tiến lùi đúng mực, bầu không khí khá thoải mái.

Người nói ít nhất là bà Quý. Bà chỉ thỉnh thoảng xen vào một hai câu, cũng không hỏi Hứa Hủ bất cứ vấn đề gì.

https://thuviensach.vn

Chớp mắt đã tới 10 giờ đêm, mấy người đàn ông vẫn chưa có ý định giải tán. Chị dâu trưởng và chị dâu thứ hai nói không thể gắng gượng, về phòng ngủ trước. Quý Bạch đặt ly rượu, nắm tay Hứa Hủ: "Bọn anh và bố còn uống thêm một lúc, hay là em đi nghỉ ngơi trước."

Hứa Hủ gật đầu, Quý Bạch nhìn bà Quý: "Mẹ, mẹ đã sắp xếp phòng cho Hứa Hủ chưa?"

Bà Quý lãnh đạm trả lời: "Sắp xếp rồi." Bà gọi người giúp việc: "Cô dẫn con bé lên phòng. Đồ trong phòng đã chuẩn bị đầy đủ chưa?" Người giúp việc trả lời: "Rồi ạ."

Hứa Hủ đứng dậy, cô vừa vặn chạm mắt bà Quý. Hứa Hủ nở nụ cười cảm kích, bà Quý bình tĩnh đưa mắt đi chỗ khác.

Tối hôm đó, bốn cha con uống rượu đến tận 12 giờ. Quý Bạch và anh cả dìu bố về phòng, đúng lúc bà Quý mở cửa đi ra ngoài. Quý Bạch mỉm cười: "Mẹ, bố uống nhiều rồi, bố mẹ nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Bà Quý gật đầu, không lên tiếng.

Sau khi lo cho bố xong xuôi, hai anh em đi ra ngoài, anh cả vỗ vai Quý Bạch rồi về phòng mình. Quý Bạch cười cười.

Tuy mẹ anh không trực tiếp bày tỏ thái độ, bà vẫn giữ phép lịch sự cơ bản trong việc tiếp đãi khách, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, bà không thích Hứa Hủ. Điều này khiến Quý Bạch không mấy dễ chịu. Đặc biệt, nhớ đến nụ cười đầy thiện ý của Hứa Hủ với mẹ anh, anh càng cảm thấy xót xa trong lòng.

https://thuviensach.vn

Mặc dù vậy, anh tạm thời chưa có ý định nói chuyện với mẹ.

Quý Bạch biết rõ tính cố chấp của mẹ. Vì chuyện anh đi học trường cảnh sát, đến bây giờ trong lòng bà vẫn còn khúc mắc, anh khuyên giải thế nào cũng vô dụng. Hiện tại, bà Quý không hài lòng về Hứa Hủ, muốn thuyết phục bà ngay lập tức là chuyện không thể, ngược lại còn có khả năng gây xích mích và mâu thuẫn thêm. Đến cuối cùng, ngay cả phép lịch sự và thể diện bà cũng không cho, khiến Hứa Hủ rơi vào tình huống khó xử.

Quý Bạch hiểu, không phải mâu thuẫn nào cũng có thể giải quyết chính diện hay một sớm một chiều. Mục đích của anh trong chuyến đi lần này là dẫn Hứa Hủ về gặp bà con họ hàng, xác định danh phận của cô. Anh dự định sẽ nói chuyện với mẹ vào buổi tối trước hôm quay về thành phố Lâm. Ngộ nhỡ cuộc trò chuyện thất bại, dù sao hai người hôm sau cũng lên đường nên không ảnh hưởng đến Hứa Hủ. Còn về tương lai, anh không lo lắng. Đợi sau này anh và cô kết hôn, sinh con, trái tim con người là máu là thịt, mẹ anh trước sau gì cũng sẽ chấp nhận.

Quý Bạch đi đến chỗ người giúp việc lấy chìa khóa phòng dành cho khách.

Phòng Hứa Hủ tối om, cô cuộn mình trong chăn, chỉ để lộ cái đầu nhỏ. Cô đã ngủ say, Quý Bạch cúi xuống hôn lên trán cô rồi quay người rời khỏi phòng.

Ngày hôm sau, vợ chồng anh cả và anh hai đi từ sáng sớm, trong nhà chỉ còn lại ông bà Quý, Quý Bạch và Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Bữa sáng gồm có tào phớ, bánh bao không nhân và sữa đậu nành. Hứa Hủ không thích đồ ăn sáng của phương Bắc, tào phớ hơi ngán và hơi mặn, bánh bao không nhân thì nhạt nhẽo, cô chẳng muốn ăn. Cuối cùng, cô chỉ uống chai sữa đậu nành.

Quý Bạch nhận ra điều đó, anh ăn vội ăn vàng, kéo Hứa Hủ đứng dậy: "Con đưa Hứa Hủ đi dạo một vòng."

Quý Bạch lái xe đưa cô đến nhà hàng Quảng Đông ăn sáng. Nhìn Hứa Hủ lặng lẽ húp cháo, Quý Bạch xoa đầu cô: "Em phải chịu ấm ức rồi."

Hứa Hủ nhướng mắt nhìn anh: "Em không sao, chúng ta giải quyết chuyện này thế nào?"

Quý Bạch im lặng giây lát, trả lời: "Về phía mẹ anh, anh sẽ xử lý. Em không cần quan tâm, cũng đừng để ý, cứ làm theo phép lịch sự cơ bản là được."

Mấy ngày tiếp theo gió yên biển lặng. Quý Bạch đưa Hứa Hủ đi một vòng gặp gỡ người thân và bạn bè. Hai người cùng đám Thư Hàng đi chơi vui vẻ. Cứ như vậy, thời gian Hứa Hủ tiếp xúc với bà Quý không nhiều, hơn nữa về cơ bản đều có Quý Bạch ở bên cạnh. Thái độ của bà Quý cũng hết sức rõ ràng, bà đối xử lịch sự nhưng lạnh nhạt và không đếm xỉa đến sự tồn tại của Hứa Hủ.

Kỳ nghỉ nhanh chóng trôi qua. Một ngày trước khi trở về thành phố Lâm, Quý Bạch không bố trí bất cứ hoạt động gì, anh cùng Hứa Hủ ở nhà chơi với bố mẹ và thu dọn hành lý.

Buổi chiều, Quý Bạch đang cùng bố đánh cờ, điện thoại bỗng đổ chuông.

https://thuviensach.vn

“Quý tiên sinh, nhẫn kim cương anh đặt đã về đến Bắc Kinh.”

Quý Bạch mỉm cười, nhìn Hứa Hủ đang thu dọn hành lý trong phòng đối diện, anh cầm điện thoại đi tới một góc vắng người.

Đối phương hỏi: “Anh xem lúc nào tiện lợi, chúng tôi sẽ cử người mang đến cho anh?”

“Bây giờ tôi đi lấy ngay.” Quý Bạch trả lời.

Quý Bạch nói Thư Hàng tìm anh có việc gấp rồi rời khỏi nhà. Hứa Hủ sắp xếp xong hành lý. Đoán Quý Bạch vẫn chưa thu dọn, cô liền đi lên phòng anh ở tầng trên.

Vừa vào bên trong, cô nhìn thấy bà Quý ngồi bên mép giường, gấp quần áo bỏ vào va li của anh. Nghe tiếng bước chân, bà Quý ngẩng đầu, thờ ơ liếc cô một cái rồi bỏ đồ trong tay xuống giường: “Cô thu dọn đi!”

Bà Quý đứng dậy đi ra ngoài. Hứa Hủ do dự trong giây lát rồi mở lời: “Thưa bác, cháu vô cùng cảm ơn bác và bác trai đã đón tiếp cháu trong mấy ngày qua. Ngày mai cháu đi rồi, sau này có cơ hội, cháu sẽ cùng anh Quý Bạch về thăm hai bác. Hai bác nhớ giữ gìn sức khỏe. Nếu có dịp, mời hai bác đến thành phố Lâm, lúc đó cháu sẽ đưa hai bác đi tham quan.”

Câu nói này vừa kính cẩn vừa lịch sự, không quá thân mật vồn vã. Bà Quý lặng lẽ nhìn Hứa Hủ, đáy mắt bà vụt qua một tia chế giễu như có như không: “Cảm ơn, nhưng tôi sẽ không đến thành phố Lâm.”

https://thuviensach.vn

Thái độ lạnh nhạt của bà khiến Hứa Hủ rùng mình. Thấy bà đi đến cửa ra vào. Hứa Hủ im lặng một giây rồi nói tiếp: “Thưa bác, cháu muốn nói chuyện với bác, được không ạ?”

Bà Quý dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Vào thời khắc này, nếu đổi lại là người khác, Hứa Hủ sẽ không có lòng kiên nhẫn tranh thủ sự chấp thuận của đối phương, hợp thì ở không hợp thì đi.

Nhưng đối phương là mẹ Quý Bạch.

Tuy Quý Bạch nói cô không cần quan tâm, tất cả giao cho anh giải quyết, nhưng mấy ngày sống ở đây, cô không thể không nhìn ra thái độ của bà Quý. Nói không để bụng là nói dối, trong lòng cô cũng có một chút khó chịu và tủi thân. Hơn nữa, nếu chuyện tình của cô và Quý Bạch không được mẹ anh ủng hộ, Quý Bạch cũng sẽ buồn và tiếc nuối. Cô hy vọng có thể cùng anh gánh vác.

Hứa Hủ không có kinh nghiệm ứng phó với các bậc trưởng bối là phụ nữ, nhưng trong quan điểm của cô, bất cứ vấn đề phức tạp nào cũng có thể giải quyết bằng cách đơn giản, hiệu suất cao.

Cô quyết định trực tiếp nói chuyện với bà Quý.

Trầm mặc trong giây lát, cô cất giọng dịu dàng: “Thưa bác, anh Quý Bạch thường nhắc đến bác và bác trai với cháu. Trong lòng anh ấy, hai bác không chỉ là cha mẹ, còn là người anh ấy kính trọng nhất. Anh ấy nói, hai bác đều đạt được thành tựu to lớn trong sự nghiệp và cuộc đời của bản thân. Lần này có dịp gặp hai bác và người nhà anh Quý Bạch, cháu thật sự rất vui mừng.”

https://thuviensach.vn

Bà Quý im lặng nhìn Hứa Hủ.

Hứa Hủ nói tiếp: “Cháu biết chuyện anh Quý Bạch theo nghề cảnh sát khiến bác luôn cảm thấy đáng tiếc. Cháu có thể hiểu suy nghĩ của bác, những con người trưởng thành trong gia đình như thế này, đi làm cảnh sát đồng nghĩa với việc sẽ phải chịu rất nhiều khổ cực mà trước đây chưa từng trải qua. Bác quan tâm và yêu thương anh ấy nên mới không muốn anh ấy vất vả.

Nhưng mấy năm nay, anh Quý Bạch luôn hết sức cố gắng. Bác ở Bắc Kinh không được chứng kiến, anh Quý Bạch chắc cũng không kể với bác, anh ấy dốc sức làm việc như thế nào. Có lúc mấy ngày liền anh ấy không có một giấc ngủ và một bữa ăn tử tế. Việc liên tục phá án vắt kiệt sức lực của con người. Công việc của người cảnh sát hình sự rất vất vả, anh ấy làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự lại càng vất vả hơn. Đây là điều người bình thường khó có thể tưởng tượng.”

Bà Quý hơi biến sắc mặt.

Hứa Hủ nói tiếp: “Bây giờ, anh ấy là người cảnh sát vô cùng xuất sắc trong ngành công an. Ai nhắc đến Quý gia cũng đều nghĩ tới Quý Bạch trước tiên. Về điểm này, cháu kính phục anh ấy. Cháu nói chuyện này không phải có ý gì khác, mà bởi ngày đêm ở bên anh ấy, cháu có thể cảm nhận được suy nghĩ trong nội tâm anh ấy. Anh Quý Bạch cố gắng như vậy, một mặt làm tròn trách nhiệm công việc. Mặt khác, anh ấy muốn chứng minh bản thân với hai bác. Một người đàn ông ở tuổi 30, bất kể tính cách cố chấp đến mức nào, trong nội tâm vẫn muốn chứng minh với bố mẹ rằng suy nghĩ và sự lựa chọn của anh ấy không sai.”

https://thuviensach.vn

Bà Quý: “Ai bảo nó tự chuốc lấy vất vả!” Miệng nói vậy nhưng ánh mắt bà có chút thay đổi.

Hứa Hủ chuyển sang đề tài khác: “Bất cứ phương diện nào, từ công việc, cuộc sống, lý tưởng đến tình yêu, anh ấy đều hy vọng nhận được sự cho phép và ủng hộ của bác. Như vậy, quan hệ giữa anh ấy và bác cũng có thể thân thiết hơn. Cháu nghĩ, đây cũng là khao khát của một người con đối với bố mẹ.

Thưa bác, trước đây cháu chưa từng có người yêu, anh Quý Bạch là bạn trai đầu tiên của cháu. Cháu luôn quan tâm anh ấy như một người rất quan trọng đối với cháu. Anh ấy rời nhà sống ở bên ngoài rất vất vả, tuy cháu còn ít tuổi, nhưng cháu sẽ chăm sóc anh ấy chu đáo. Hơn nữa, chúng cháu là đồng nghiệp, gặp chuyện gì cũng có thể phối hợp với nhau. Vì vậy, cá nhân cháu hy vọng có thể nhận được sự cho phép của bác. Đối với anh Quý Bạch, bác là người quan trọng nhất.”

Nói xong, Hứa Hủ nhướng mắt nhìn bà Quý.

Hứa Hủ cảm thấy những lời nói chân thành của cô ít nhiều khiến bà Quý động lòng. Tuy bà chưa thể chấp nhận ngay, nhưng cũng khiến bà nhìn ra thành ý của cô. Cô lặng lẽ quan sát phản ứng của bà Quý, mới quyết định tiếp theo nên nói câu gì.

Tuy nhiên, cô hiểu rất ít về bà Quý. Xuất thân trong gia đình cán bộ cao cấp, từ nhỏ bà đã được hưởng nền giáo dục chính thống nghiêm khắc. Bà mới chính là người đứng trên đỉnh kim tự tháp mà bố Hứa Hủ nhắc tới. Tuy bố Quý Bạch làm kinh doanh, nhưng cũng là “doanh nghiệp đỏ”[6] điển hình, không xa rời kết cấu quyền lực mà bà quen thuộc. Bà luôn tự hào về giai cấp của mình, cảm

https://thuviensach.vn

giác vượt trội trời sinh đó đã ăn nhập vào cốt tủy của bà ngay từ khi còn nhỏ. Bà không yêu cầu đối tượng của Quý Bạch nhất định phải môn đăng hộ đối, nhưng phải là cô gái xuất chúng mới có tư cách đứng bên cạnh Quý Bạch.

[6] Doanh nghiệp tư nhân có dính dáng đến giới chính trị. Doanh nghiệp đỏ là lực lượng quan trọng, có ảnh hưởng đến quyết sách kinh tế của Trung Quốc.

Trong khi đó, Hứa Hủ có dáng vẻ non nớt và tính cách đơn thuần, chỉ tính riêng điều kiện bề ngoài đã có cách biệt lớn so với hình mẫu con dâu lý tưởng của bà.

Một nguyên nhân quan trọng hơn, năm đó Quý Bạch làm trái ý bà, khăng khăng theo nghề cảnh sát, đã tạo thành một hố sâu khó lấp đầy trong lòng bà. Bây giờ Hứa Hủ cũng là cảnh sát hình sự, bà thật sự không thể chấp nhận.

Bà Quý nhìn Hứa Hủ, khóe mắt ẩn hiện ý cười xa cách: "Cô nói nhiều như vậy, chỉ với mục đích muốn tôi chấp nhận cô?"

Hứa Hủ ngẩn người, bà Quý cất giọng lạnh nhạt: "Hứa Hủ, tôi vốn không muốn nói chuyện với cô, cô cũng hơi tự cho mình là đúng quá đấy. Đã như vậy rồi, chúng ta lật bài ngửa. Có lẽ cô cũng được coi là cô gái xuất sắc. Nhưng theo tiêu chuẩn của tôi, cô không xinh đẹp, học lực bình thường, gia cảnh cũng bình thường, không thể giúp đỡ Quý Bạch trong sự nghiệp. Hơn nữa, cô còn là cảnh sát, công việc vừa nguy hiểm vừa bận rộn, trong tương lai cô sẽ chăm sóc gia đình kiểu gì? Với tư cách một người mẹ, tôi cảm thấy cô chẳng có điểm nào xứng với con trai tôi. Ngoài ra, tôi cũng không thích nổi con người cô. Quý Bạch muốn ở cùng cô, tôi

https://thuviensach.vn

không thể ngăn cản. Nhưng quan điểm của tôi rất rõ ràng, tôi không chấp nhận cô."

Trong vấn đề cư xử với mẹ, Quý Bạch đã "tôi luyện thành thép". Sách lược đầu tiên mà anh nghĩ đến là bảo vệ Hứa Hủ ở đằng sau lưng mình.

Còn Hứa Hủ thì khác. Cô nói "tránh nặng tìm nhẹ", đó là sách lược tổng thể để giành được sự chấp thuận của Quý gia. Ý của cô là nhằm vào sự việc chứ không nhằm vào cá nhân.

Bây giờ đại cục đã định. Về phần bà Quý, cô muốn thử một lần. Nếu thành công, Quý Bạch sẽ không khó xử, mọi người có thể thoải mái dễ chịu. Còn nếu thất bại, cô cũng không bị mất mát về mặt thực chất.

Một điều duy nhất Hứa Hủ không nghĩ đến, là cuộc trò chuyện này có gây tổn thương cho cô hay không?

Vì vậy, khi bà Quý nói ra những câu thẳng thừng và tàn nhẫn đó, Hứa Hủ hoàn toàn ngây người.

Lý lẽ không thông, có thể làm rõ. Nếu tồn tại sự hiểu lầm, có thể giải thích. Nhưng nếu một người coi thường bạn, không thích bạn, thì phải làm thế nào?

Hứa Hủ muốn trò chuyện cởi mở với bà Quý để cải thiện mối quan hệ, chứ cô tuyệt đối không làm điều gì để chứng minh "cô xứng với Quý Bạch" hay "đáng để bà yêu quý". Trong con mắt của Hứa Hủ, tiêu chuẩn phán đoán của bà là không đúng. Do đó, sau cảm giác nhói đau đến bất thình lình, phản ứng của Hứa Hủ là im

https://thuviensach.vn

lặng. Cô không lên tiếng phản bác, vì cô biết phản bác cũng vô nghĩa.

Bắt gặp sắc mặt khó coi của Hứa Hủ, tia chế giễu trong đáy mắt bà Quý càng nồng đậm. Bà cũng không muốn nói nhiều với Hứa Hủ, quay người đi ra ngoài.

Quý Bạch cầm hộp nhẫn kim cương mà anh dày công lựa chọn về nhà. Vừa vào cửa, anh liền nhìn thấy bà Quý mặt tối sầm từ phòng anh đi ra. Bà nhướng mắt nhìn anh rồi đi thẳng về phòng.

Quý Bạch hơi ngây ra, lặng lẽ đi lên phòng. Ngay sau đó, anh thấy Hứa Hủ đi ra ngoài, thần sắc cô không bình thường.

Quý Bạch kéo tay cô, hỏi nhỏ: “Em sao thế?”

Hứa Hủ: “Hãy để em yên tĩnh một mình. Không có chuyện gì to tát, anh đừng lo.”

Kể từ khi sống chung, hai người có thỏa thuận ngầm. Lúc Hứa Hủ nói muốn yên tĩnh một mình, Quý Bạch sẽ cho cô không gian để cô tự điều tiết.

Quý Bạch trầm tư trong giây lát rồi buông tay cô. Hứa Hủ liền đi về phòng, đóng cửa.

Cửa phòng bà Quý cũng khép chặt, người giúp việc đang lau nhà ở phòng khách. Quý Bạch ngồi một lúc, quan sát vẻ mặt của người giúp việc. Sau đó, anh gọi chị ta ra ngoài đầu hồi.

Ban đầu, người giúp việc đương nhiên không chịu nói thật. Quý Bạch chỉ thỉnh thoảng mới về nhà, gia đình này vẫn do bà Quý làm chủ. Nhưng chị ta làm sao có thể địch lại sự vặn hỏi của người

https://thuviensach.vn

cảnh sát hình sự. Quý Bạch vừa khơi gợi vừa ép buộc, anh nhanh chóng nắm được tình hình vừa xảy ra.

Lúc này trời đã tối hẳn, ông trăng tròn tỏa sáng treo trên đỉnh đầu. Quý Bạch đứng bên bờ ao trong khuôn viên ngôi biệt thự. Tâm trạng của anh hơi buồn bực, anh vô thức thò tay vào túi áo tìm thuốc lá, nhưng chỉ sờ thấy viên táo tầu. Quý Bạch nhếch miệng, ăn một lúc hai ba viên. Sau đó, anh quay người đi vào nhà.

Quý Bạch đến phòng bà Quý: "Mẹ, con vào trong nhé."

"Ờ."

Trong phòng bật ngọn đèn dịu dàng, mẹ anh đang ngồi trên ghế sofa, bình thản xem tivi. Quý Bạch ngồi cạnh bà, mỉm cười nhìn mẹ: "Ngày mai con đi rồi, mẹ không cằn nhằn con vài câu sao?"

Bà Quý tưởng con trai ra mặt thay Hứa Hủ, tìm bà để "hỏi tội", nên trong lòng bà có một luồng khí lạnh. Ai ngờ con trai tươi cười như không có chuyện gì xảy ra. Sau vài giây im lặng, bà Quý nói: "Mẹ chẳng có gì cằn nhằn."

Quý Bạch đứng dậy rót cốc trà nóng, đưa tận tay mẹ anh: "Con trai ở bên ngoài làm việc, mẹ và bố hãy chú ý sức khỏe, có chuyện gì thì sai anh cả và anh hai đi làm, không thì thông báo cho con biết, con sẽ nhờ Thư Hàng giúp đỡ, đừng để con trai lo lắng."

Khóe miệng bà Quý ẩn hiện ý cười: "Trời cao hoàng đế ở xa, anh nói nghe hay thật đấy."

Quý Bạch cười tươi. Hai mẹ con lại trò chuyện một lúc, vẻ không vui trên gương mặt bà Quý tan biến hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Lúc này, người giúp việc gõ cửa, mang vào một bát tổ yến đã nấu chín, Quý Bạch hỏi: "Của Hứa Hủ đâu?" Người giúp việc trả lời: "Tôi sẽ mang đến ngay."

Quý Bạch gật đầu, đảo mắt qua gương mặt trầm tĩnh của mẹ. Anh tự tay cầm bát tổ yến, dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều cho bớt nóng. Bà Quý cười cười, dõi theo động tác chu đáo của con trai.

Quý Bạch vừa khuấy bát tổ yến, vừa nói: "Lần này về thành phố Lâm, con định cầu hôn Hứa Hủ."

Bà Quý sa sầm mặt.

Quý Bạch nói tiếp: "Mẹ, chúng ta nói thẳng nhé. Con chỉ thích mình cô ấy. Mẹ phản đối cũng được, đồng ý cũng được, chuyện này đã chắc như đinh đóng cột, kiểu gì con cũng cưới cô ấy. Con biết mẹ không bằng lòng, nhất thời không thể chấp nhận. Lần này con đưa cô ấy về nhà, về mặt thể diện, những việc cần làm mẹ đều làm cả rồi, con rất cảm ơn mẹ. Tương tự, sau này những việc con dâu nên làm, con sẽ bảo Hứa Hủ làm tròn bổn phận. Còn về chuyện bao giờ mẹ mới có thể chấp nhận cô ấy, chấp nhận cuộc hôn nhân của chúng con, con sẽ kiên nhẫn chờ đợi. Con hy vọng, ngày đó sẽ không xa."

Bà Quý trầm mặc. Quý Bạch nhướng mắt nhìn bà, ánh mắt anh thâm trầm. Sau đó, anh cất giọng nhàn nhạt: "Nhưng thưa mẹ, cô ấy thật lòng thích con trai mẹ nên mới đồng ý theo con trai mẹ về đây. Con trai mẹ cũng phải đối xử tốt với cô ấy, phải khiến tất cả mọi người tôn trọng cô ấy, không thể để cô ấy chịu ấm ức trong nhà mình. Con đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa mẹ và cô ấy. Mẹ không nên nói những câu như điều kiện của cô ấy tốt hay không,

https://thuviensach.vn

có xứng với con hay không. Sau này, con không muốn nghe một lần nữa."

Quý Bạch đẩy cửa phòng Hứa Hủ, cô đang ngồi ở chiếc ghế bên cửa sổ, một tay đặt lên thành cửa sổ gõ nhẹ, khuôn mặt trắng ngần rất bình thản. Anh ngồi xuống cạnh Hứa Hủ, ôm cô vào lòng, cùng cô ngắm tinh tú bên ngoài cửa sổ.

Một lúc sau, Hứa Hủ cất giọng rầu rĩ: "Em đã thử nói chuyện với mẹ anh, nhưng kết quả không tốt lắm."

Quý Bạch véo mũi cô, mỉm cười: "Bà xã chịu ấm ức rồi. Em đừng để bụng lời mẹ nói. Hơn nữa, chưa chắc mẹ đã nghe lọt tai những điều em nói, em hãy cho mẹ chút thời gian tiêu hóa."

Nghe Quý Bạch nói vậy, Hứa Hủ nhận ra anh đã biết mọi chuyện, cô gật đầu: "Em hiểu, vậy bây giờ em nên làm thế nào?"

Trước khi đi Bắc Kinh, Hứa Tuyển đặc biệt dặn dò cô, mẹ chồng tương lai của cô có lẽ là nhân vật không dễ đối phó, cô phải hết sức cẩn thận. Quý Bạch tốt với cô đến mấy, cũng vẫn là người con hiếu thảo. Phần lớn đàn ông đều phiền não vì mối quan hệ giữa mẹ và vợ, cô cần chuẩn bị tâm lý.

Bố cô nói, dù xảy ra mâu thuẫn hay ấm ức, chỉ cần không động chạm đến nguyên tắc, là bậc con cháu, cô nên nhân nhượng thích đáng, chủ động duy trì mối quan hệ với bố mẹ Quý Bạch.

Kiến thức về mối quan hệ mẹ chồng con dâu của Hứa Hủ tương đối nông cạn, lại kết hợp lời khuyên của bố và anh trai, do đó nếu Quý Bạch hy vọng cô nỗ lực hơn, cô sẵn lòng.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nhìn thấu suy nghĩ của Hứa Hủ. Cô không những không tức giận, còn muốn bổ cứu. Tính cách chân thành thẳng thắn của cô khiến anh mềm lòng. Trầm mặc trong giây lát, Quý Bạch xoay người Hứa Hủ, để cô đối diện anh. Gương mặt tuấn tú nở nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú: "Rất đơn giản."

"...Đơn giản?"

"Chỉ cần em làm những việc nên làm với các bậc trưởng bối như hiện tại là đủ. Về phía mẹ anh, có bất cứ vấn đề hay mâu thuẫn gì, em không cần quan tâm, cũng chẳng cần ra mặt, tất cả giao cho anh giải quyết. Từ nay về sau, cuộc sống của em sẽ không tồn tại quan hệ mẹ chồng con dâu cần em giải quyết. Anh không hy vọng em gặp bất cứ phiền phức nào. Rồi sẽ có ngày quan hệ giữa em và mẹ được cải thiện, em cứ thuận theo tự nhiên là được."

Trưa hôm sau, hai người lên máy bay về thành phố Lâm. Bố mẹ Quý Bạch đều đi tiễn. Sắc mặt bà Quý vẫn lạnh nhạt như thường lệ, nhưng bà không nói điều gì quá đáng.

Máy bay xuyên qua tầng mây, trong khoang máy bay đèn tối mờ mờ, yên tĩnh vô cùng. Nhiều người đều tranh thủ ngủ trưa. Hứa Hủ nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc rồi ngoảnh đầu về phía Quý Bạch.

Anh đang tựa đầu vào thành ghế phía sau, ánh đèn vàng chiếu xuống gương mặt anh, vừa yên tĩnh vừa tuấn tú. Nghĩ đến câu nói của anh tối qua, Hứa Hủ rất xúc động. Theo quan điểm của anh, từ nay về sau, cô không cần giải quyết "quan hệ mẹ chồng con dâu", vì anh chuyển hóa toàn bộ thành "quan hệ mẹ và con trai". Công nhận sau khi anh nói câu đó, cô cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

https://thuviensach.vn

Nếu mỗi người đàn ông đều xử lý dứt khoát mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn là vấn đề đau đầu như Quý Bạch, các gia đình Trung Quốc sẽ hòa thuận êm thấm biết bao.

Tuy còn điểm đáng tiếc, nhưng sự đời đâu có chuyện tất cả đều như ý. Chỉ là... anh sẽ phải vất vả một chút.

Hứa Hủ nhắm mắt, nhẹ nhàng ngả đầu vào vai Quý Bạch.

Một lúc sau, tiếp viên hàng không mang đồ ăn tới. Hứa Hủ không thấy ngon miệng, ăn vài miếng rồi buông đũa. Quý Bạch vuốt tóc cô: "Nuốt không trôi thì đừng ăn nữa. Tối nay anh đưa em ra ngoài ăn đồ ngon."

Đến thành phố Lâm vào buổi chiều, hai người về nhà, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Nhìn ngôi nhà gọn gàng ngăn nắp tràn ngập ánh nắng, trong lòng Hứa Hủ và Quý Bạch đều cảm thấy ấm áp.

Nhà của mình luôn là nơi dễ chịu nhất, đây đúng là chân lý vĩnh hằng. Sau khi quét dọn xong xuôi, Hứa Hủ đi tắm. Lúc cô đang tắm, Quý Bạch đẩy cửa vào trong. Sau một hồi dây dưa, anh trực tiếp bế cô lên giường.

Trong thời gian ở Bắc Kinh, vì thanh danh của Hứa Hủ, hai người ngủ khác phòng. Hiếm có kỳ nghỉ dài ngày mà không thể cùng cô thân mật, Quý Bạch phải kìm nén đến mức hơi khó chịu. Bây giờ bất kể là nụ hôn hay động tác vuốt ve, anh cũng mạnh mẽ hơn thường lệ. Ngắm thân hình trắng nõn đầy những dấu hôn, ngọn lửa dục vọng càng bùng cháy, động tác cuồng dã hơn bình thường.

Gương mặt anh vẫn điềm nhiên như không. Thỉnh thoảng, anh vừa hôn vừa cắn vào tay và đùi Hứa Hủ. Hứa Hủ bị anh chòng

https://thuviensach.vn

ghẹo đến mức toàn thân bứt rứt, gương mặt đỏ ửng quẫn bách.

Rèm cửa sổ đóng kín, cả căn phòng chìm trong không khí mờ ám. Hai thân hình quấn quýt triền miên trong sự dịu dàng, hưng phấn và ngọt ngào.

Hứa Hủ bỗng dưng phát hiện, tình dục là điều tốt đẹp. Sau khi cơ thể được giải phóng một cách triệt để, một chút u ám còn sót lại sau chuyến đi Bắc Kinh tan biến hoàn toàn, tâm trạng cô trở nên vui vẻ và thư thái.

Quý Bạch và Hứa Hủ làm hai lần. Tuy anh vẫn còn thòm thèm, nhưng bình thường đến lúc này Hứa Hủ đã kêu mệt. Anh trân trọng cơ thể cô nên quyết định dừng lại. Nhưng vừa rút khỏi người Hứa Hủ, cô liền kéo tay anh: "Anh còn có thể tiếp tục không? Chúng ta thêm một lần. Không được cũng không sao." Đôi mắt đen láy của cô nhìn anh chăm chú, bờ trán lấm tấm mồ hôi.

Quý Bạch phì cười, đây đúng là lời mời tuyệt vời nhất mà anh từng nghe. Anh cúi đầu đặt lên môi cô nụ hôn nồng cháy: "Được chứ! Làm gì có chuyện không được?"

Hai người kết thúc lần cuối đã là chạng vạng tối. Hứa Hủ lê tấm thân nhức mỏi đi tắm. Quý Bạch dõi theo cô cho đến khi cô vào nhà tắm mới đưa mắt nhìn đồng hồ. Anh cất cao giọng: "Đại Hồ tìm anh có việc, anh đến chỗ cậu ta một lúc, lát nữa anh sẽ đi thẳng tới nhà hàng đợi em."

"Vâng." Hứa Hủ không bận tâm.

Ánh chiều tà bao trùm cả thành phố sạch sẽ đẹp đẽ, xe ô tô chuyển bánh trong cơn gió mát lạnh. Quý Bạch đặt một tay trên vô lăng,

https://thuviensach.vn

bàn tay còn lại rút hộp nhẫn từ túi áo, khóe mắt anh ẩn hiện ý cười.

Anh đặt chỗ tại một nhà hàng rất yên tĩnh và trang nhã ở gần ngoại ô thành phố. Tuy anh không chuẩn bị màn cầu hôn tầm thường như violon và hoa hồng, cũng không hoành tráng đến mức bao trọn cả nhà hàng, nhưng ở đó có ghế sofa nhung màu xanh lục mềm mại và thảm trải nhà lông cừu trắng muốt, bàn ăn đối diện dãy núi phía xa xa, nước suối chảy xuống trần nhà làm bằng kính trong suốt, khiến cả căn phòng sáng lấp lánh. Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng và các vì sao chiếu xuống con suối ngoằn ngoèo vắng lặng.

Liệu cô gái nhỏ có nhận lời cầu hôn của anh?

Đang mải suy nghĩ đến mức thất thần, điện thoại di động của Quý Bạch đổ chuông, là Đại Hồ gọi tới.

"Sếp, đã về thành phố Lâm chưa?"

"Về rồi." Quý Bạch nhớ ra tối nay có trận thi đấu bóng đá, Đại Hồ tìm anh chắc muốn cùng xem bóng đá. Anh cười: "Tối nay tôi không rảnh, cùng Hứa Hủ ra ngoài ăn cơm."

Đại Hồ im lặng vài giây, nói: "Sếp, vừa phát hiện một thi thể phụ nữ ở vùng núi." Ngừng một lát, anh ta nói tiếp: "Xác chết rất kỳ quái. Anh và Hứa Hủ mau đến hiện trường."

Sau khi cúp điện thoại, Quý Bạch nhìn hộp nhẫn trong tay rồi lại bỏ vào túi áo. Anh gọi điện cho Hứa Hủ: "Chúng ta để lần sau ăn cơm. Có vụ án mới, anh sẽ quay về đón em ngay."

https://thuviensach.vn

Địa điểm xảy ra vụ án là vùng núi thuộc một huyện cách thành phố khá xa. Nơi này mới đúng là "rừng sâu núi xa" thật sự. Tuy ở đó có đường quốc lộ nối liền với đường núi, nhưng đây là huyện tự trị của dân tộc thiểu số, đất rộng người thưa, mấy ngọn núi ở xung quanh đều không có cư dân. Nếu không phải có người lên núi hái lá thuốc tình cờ đi ngang qua, xác chết sẽ không được phát hiện.

Quý Bạch và các trinh sát thuộc đội hình sự lái xe đến chân núi, sau đó cả nhóm đi bộ theo lối nhỏ lên núi. Đoạn sau không có đường đi, mọi người phải cẩn thận vượt qua đám cây cỏ đầy gai. Địa hình hiểm yếu, Quý Bạch để Hứa Hủ đi sau lưng anh. Gặp phải đoạn đường khó đi, anh liền cõng cô trên lưng. Nằm trên tấm lưng rộng ấm áp của Quý Bạch, ngước nhìn gương mặt cương nghị của anh trong đêm tối, tâm trạng căng thẳng của Hứa Hủ cũng trở nên trấn tĩnh trong giây lát.

Lúc đội cảnh sát hình sự đến khu vực có xác chết, trời đã hửng sáng.

Ở đây là lưng chừng núi. Nơi này có một bãi cỏ trũng thấp, đã được cảnh sát địa phương phong tỏa, đằng sau là vách núi sừng sững, xung quanh có mấy cây lớn cành lá sum suê.

Vừa nhìn thấy xác chết, trong lòng Hứa Hủ xuất hiện một cảm giác vô cùng kỳ lạ, tình cảm mà thi thể này truyền tải quá mãnh liệt.

Đó là cô gái ngoài 20 tuổi. Cô gái mặc áo len mỏng màu vàng nhạt, quần dài màu đen. Cô nằm nghiêng cuộn người trên bãi cỏ. Mái tóc đen dài mềm mại của cô xõa xuống bờ vai, gương mặt trái xoan thanh tú xinh đẹp. Cô có nước da trắng ngần. Khuôn mặt, hai

https://thuviensach.vn

tay, gót chân lộ ra bên ngoài nõn nà như ngọc, tạo thành sự tương phản thị giác rõ ràng với cây cỏ dưới thân cô. Ngoài ra, sắc mặt cô vẫn hồng hào, bờ môi tô son màu mật ong tươi tắn, thậm chí khóe miệng vẫn còn ý cười dịu dàng.

Trông cô như đang ngủ say.

Một người phụ nữ xinh đẹp sống động đang chìm trong giấc ngủ an lành ngay trước mặt những người cảnh sát hình sự.

Mặt trời nhô lên khỏi dãy núi xa xa ở sau lưng, cả khu vực núi non chìm trong ánh sáng vàng rực rỡ. Bãi cỏ trên mặt đất một màu xanh biếc, khiến thi thể càng sinh động đẹp đẽ như một bức họa.

Quý Bạch, Hứa Hủ và mấy người cảnh sát hình sự đứng ở vòng ngoài. Nhân viên pháp y hoàn tất việc khám nghiệm, đứng dậy đi về phía bọn họ: "Thời gian tử vong là sáng sớm hai ngày trước. Phán đoán bước đầu về nguyên nhân dẫn đến cái chết là trúng độc kali xyanua. Đây cũng là lý do thi thể vẫn còn hồng hào. Ngoài ra, cổ tay và cổ chân nạn nhân xuất hiện vết bầm do bị trói bằng dây xích. Âm đạo sưng tấy và bị tổn thương. Trên người nạn nhân không còn vết thương khác. Kết luận cụ thể phải đợi sau khi giải phẫu mới có thể xác định."

Mọi người đều im lặng. Như vậy, vụ án này nhiều khả năng là vụ án giết người, hơn nữa là cưỡng hiếp giết người.

Quý Bạch cất giọng nghiêm túc: "Đã xác định thân phận của nạn nhân chưa?"

Triệu Hàn trả lời: "Vẫn đang điều tra."

https://thuviensach.vn

Nhân viên pháp y thận trọng di chuyển xác chết. Hứa Hủ đi theo, chăm chú nhìn gương mặt nghiêng trắng ngần xinh đẹp của nạn nhân.

Các trinh sát tỏa ra xem xét hiện trường. Hứa Hủ đứng trước thi thể một lúc, quay lại bên Quý Bạch. Anh đứng ở vách đá phía sau nơi nạn nhân nằm, trầm tư suy nghĩ.

"Phải tốn nhiều công sức mới có thể tìm ra nơi này làm địa điểm vứt bỏ thi thể." Anh chỉ tay vào vết bùn đất phía dưới vách đá: "Đây là đất đá trôi từ trên núi trong nhiều năm. Cũng có nghĩa, đến mùa mưa, xác chết sẽ nhanh chóng bị vùi lấp."

Hứa Hủ tiếp lời: "Hung thủ không muốn thi thể nạn nhân bị phát hiện."

Quý Bạch gật đầu: "Cả khu vực này chỉ có một con đường nhỏ hẹp, lại không có camera giám sát trong nhiều cây số, xe ô tô của hung thủ sẽ không bị chụp ảnh. Trên núi cây cỏ rậm rạp, chỉ e chúng ta khó có thể tìm ra dấu chân của hung thủ." Nói xong, anh đưa mắt nhìn, phát hiện sắc mặt Hứa Hủ tái nhợt.

Quan sát xung quanh không có người, Quý Bạch đi đến bên cô: "Sao thế, em không khỏe à?"

Hứa Hủ: "Em không sao, chỉ hơi mệt."

Trên đường đi, Quý Bạch tập trung tinh thần vào vụ án, không để ý đến Hứa Hủ. Bây giờ, anh mới chợt nhớ ra cô gần một ngày hầu như chẳng có thứ gì vào bụng, lại đi thông đêm đến đây, thảo nào trông cô rất mệt mỏi. Anh cất giọng dịu dàng: "Lát nữa để anh

https://thuviensach.vn

cõng em xuống núi. Chúng ta sẽ tìm quán ăn khi rời khỏi khu vực này.”

Trong lòng Hứa Hủ rất ấm áp, nhưng nghĩ đến những người cảnh sát địa phương đi cùng, cô trả lời: “Anh khỏi cần cõng em, ảnh hưởng không tốt, em vẫn khỏe.”

Quý Bạch giơ tay vuốt tóc cô: “Chẳng có gì không tốt, đồng nghiệp nam chăm sóc đồng nghiệp nữ là chuyện bình thường. Anh cũng không thể để người đàn ông khác cõng em đúng không?”

Hứa Hủ nhoẻn miệng cười. Hai người không nói chuyện, tiếp tục tìm kiếm ở bãi cỏ xung quanh thi thể nạn nhân.

Đội cảnh sát hình sự về đến thành phố đã là buổi chiều. Bên pháp y nhanh chóng có báo cáo giám định chi tiết, chứng thực kết luận ban sáng. Ngoài ra, bọn họ còn phát hiện tàn dư của một loại thuốc trong thân thể nạn nhân, kết quả giám định là dịch lỏng Inverma do Nhật Bản sản xuất, một loại thuốc kích dục nữ có hiệu quả rất mạnh. Loại thuốc này có thể đặt mua trên mạng. Sử dụng hàm lượng nhẹ sẽ khiến tinh thần và cơ thể con người rơi vào trạng thái hưng phấn, sinh ra ảo giác tình dục mãnh liệt.

Từ lúc về cục cảnh sát, Hứa Hủ nằm ngủ ở ghế sofa trong phòng làm việc của Quý Bạch để lấy sức. Khi cô tỉnh dậy, trời đã tối hẳn, mọi người đều ra ngoài điều tra, văn phòng vắng lặng. Trầm tư vài giây, cô đứng dậy đi sang phòng khám nghiệm tử thi.

Hiện tại, Hứa Hủ đã tốt nghiệp, chính thức trở thành cảnh sát hình sự. Dựa theo ý kiến của Quý Bạch và sự đồng ý của cục trưởng, Hứa Hủ có thể độc lập sắp xếp công việc, tập trung vào nghiên cứu

https://thuviensach.vn

tâm lý tội phạm. Chỉ khi nào toàn đội có hành động, cô mới nghe theo sự điều phái của Quý Bạch.

Phòng khám nghiệm tử thi rất rộng rãi và sáng sủa, không khí lạnh giá. Các nhân viên đang cắm cúi viết báo cáo ở phòng làm việc bên ngoài, bên trong chỉ có xác chết nằm cô độc trên bàn kim loại.

Hứa Hủ đeo găng tay, kéo tấm khăn phủ màu trắng, bắt đầu kiểm tra tỉ mỉ. Cô ngửi thấy mùi thơm dìu dịu trên thân thể nạn nhân, giống mùi sữa tắm Johnson. Trong lúc thất thần, Hứa Hủ đột nhiên nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc ở sau lưng: "Em có phát hiện gì không?"

Là Quý Bạch. Anh vừa từ bên ngoài trở về. Gương mặt anh nghiêm nghị, đôi mắt đen trầm tĩnh, thân hình cao lớn phảng phất nhiễm không khí lạnh của buổi đêm.

Hứa Hủ không ngẩng đầu, hỏi: "Tại sao cổ họng của nạn nhân lại bị sưng tấy?"

Quý Bạch ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Theo báo cáo nghiệm thi, nạn nhân dùng thuốc kích dục, thân thể có dấu vết giao hợp nhiều lần."

Hứa Hủ chợt hiểu ra vấn đề. Chắc là tác dụng của thuốc, khiến nạn nhân trong quá trình giao hợp cuồng loạn hét to, nên mới bị sưng họng.

Cô tiếp tục kiểm tra thi thể nạn nhân. Quý Bạch đứng bên cạnh xem báo cáo giám định tử thi. Một lúc sau, Hứa Hủ lại hỏi: "Tại sao lông mu của nạn nhân đều bị cạo sạch? Làm vậy sẽ khiến nạn

https://thuviensach.vn

nhân trông càng sạch sẽ và gợi cảm? Khiến đàn ông hưng phấn hơn?"

"Có lẽ là vậy."

Hứa Hủ chau mày, ngoảnh đầu nhìn Quý Bạch: "Em không hiểu. Đối với đàn ông mà nói, sở thích này có được coi là đặc biệt không?"

Quý Bạch trầm tư vài giây, trả lời: "Không hẳn là đặc biệt, rất nhiều người đàn ông thích trò này."

Hứa Hủ gật đầu: "Tuy nhiên, kết hợp các phương diện khác của thi thể, em cảm thấy hung thủ càng mê đắm trò này hơn những người đàn ông khác."

Bác sỹ pháp y đi vào, Quý Bạch trao đổi cùng anh ta. Hứa Hủ đã kiểm tra xong thi thể nạn nhân, cô kéo tấm vải đắp kín người nạn nhân rồi kéo chiếc ghế, ngồi đối diện nạn nhân, quan sát gương mặt cô ta.

Nhiều manh mối vụn vặt nhanh chóng xâu chuỗi trong bộ não của Hứa Hủ. Đầu óc Hứa Hủ bất giác hiện lên hình ảnh.

Đó là một căn phòng có ánh đèn dịu dàng, rất yên tĩnh. Chân tay cô gái bị sợi dây xích trói chặt, chỉ có thể để mặc người đàn ông thao túng. Đầu tiên, hắn lau rửa sạch sẽ toàn thân cô gái, có lẽ hắn còn cúi xuống ngửi mùi dầu tắm thơm dìu dịu trên người cô gái. Sau đó, hắn cạo sạch lông ở vùng kín của cô gái, hài lòng ngắm nhìn cơ thể trắng nõn đầy đặn, sạch sẽ thuần khiết như trẻ sơ sinh nằm trước mặt.

https://thuviensach.vn

Hắn sẽ cho cô gái mặc bộ quần áo có màu sắc ấm áp, loại vải mềm mại dễ chịu, khiến cô trông càng dịu dàng, xinh đẹp và ngoan ngoãn. Sau đó, hắn cho cô uống thuốc kích dục, rồi hắn ngắm bộ dạng quyến rũ, mê man vì bị tình dục chi phối của cô.

Hắn sẽ đè cô dưới thân, chinh phục và chiếm hữu cô hết lần này đến lần khác. Trạng thái tinh thần của cô không bình thường, trong sự kích thích và hưng phấn cao độ, cô liên tục hét lớn tiếng, cho đến khi cổ họng sưng tấy khản đặc.

Sau đó, có lẽ do chán ghét, hoặc giả cô gái chọc giận người đàn ông, hoặc vì nguyên nhân khác, người đàn ông đưa cô đến vùng núi sâu, để cô nằm ở một nơi trên thế giới này chỉ có hắn biết với tư thế ngoan ngoãn đẹp đẽ nhất, lặng lẽ chết đi.

Lại một lần nữa nhớ đến hình ảnh tươi đẹp khi phát hiện ra thi thể nạn nhân, Hứa Hủ đột nhiên cảm thấy buồn nôn. Cô lập tức định thần, vuốt lồng ngực. Cô ngẩng đầu, phát hiện Quý Bạch vẫn đang nói chuyện với bác sỹ pháp y, anh không nhìn về bên này.

Nửa đêm, toàn đội cảnh sát hình sự quay về văn phòng tụ họp.

Bầu trời ngoài cửa sổ tối đen như mực, bóng cây lay động. Phòng họp bật đèn sáng trưng, không khí u ám. Trên gương mặt mỗi người đều xuất hiện vẻ mệt mỏi, nhưng ai nấy thần sắc nghiêm túc và tập trung.

Lão Ngô phát biểu trước tiên: “Đã xác nhận được thân phận nạn nhân. Tên Bạch An An, 23 tuổi, người thành phố Lâm. Tốt nghiệp đại học Lâm mới một năm, hiện làm việc ở một văn phòng kế toán của nước ngoài. Cô bé không đi làm từ một tuần trước ngày nghỉ

https://thuviensach.vn

quốc khánh. Hôm đó, một đồng nghiệp của cô bé nhận được tin nhắn của cô bé, nói phải về quê gấp, nhờ người đồng nghiệp xin nghỉ hộ. Phía công ty tuy không hài lòng nhưng cũng không chú ý."

Triệu Hàn bổ sung: "Chúng tôi đã hỏi qua đồng nghiệp, bạn bè và người nhà của Bạch An An. Cô ấy có tính cách vui vẻ, tích cực, biểu hiện trong công việc và quan hệ với người xung quanh đều rất tốt, không tồn tại động cơ tự sát. Ngoài ra, cô ấy độc thân, cũng không có bạn trai."

Trên màn hình của phòng họp xuất hiện mấy tấm ảnh chụp Bạch An An. Không giống bộ dạng yên tĩnh lúc qua đời, Bạch An An trong cuộc sống luôn tươi cười rạng rỡ.

Đại Hồ nói: "Tính ra, cô ta mất tích chẵn hai tuần."

Nhớ đến những vết tích trên thi thể Bạch An An, mọi người đều trầm lắng. Trong hai tuần qua, liệu có phải cô gái "cổ cồn trắng" xinh đẹp và xuất sắc này đã trầm luân xuống địa ngục?

Lúc này, có người hỏi: "Sếp, anh nghĩ thế nào về vụ này?"

Vụ án vô cùng phức tạp, mọi người bất giác dồn mọi ánh mắt về phía Quý Bạch, hy vọng anh có thể tìm ra điểm đột phá.

Quý Bạch đảo mắt một vòng mới nói: "Ngoài thi thể nạn nhân, hung thủ không để lại bất cứ dấu vết gì ở hiện trường. Hiện tại, việc suy đoán sâu hơn tương đối khó khăn. Tuy nhiên, hung thủ cũng để lại cho chúng ta mấy phương hướng phá án rất rõ ràng."

https://thuviensach.vn

Nghe anh nói vậy, mọi người tỏ ra phấn chấn. Quý Bạch tiếp tục lên tiếng: “Thứ nhất, kali xyanua là chất hóa học được quản lý rất chặt, bất cứ người nào muốn mua cũng phải qua sự xét duyệt và đăng ký nghiêm ngặt. Tiểu Triệu, chú lập tức đi kiểm tra ghi chép xét duyệt liên quan đến kali xyanua.

Thứ hai, có nhiều khả năng giết người vì tình. Lão Ngô, chú dẫn đội đi điều tra các mối quan hệ của Bạch An An trong cuộc sống thường ngày, tập trung điều tra những người có tình cảm dây dưa với Bạch An An, như bạn trai cũ, kẻ theo đuổi cô ta. Bất cứ người nào cũng phải xét hỏi tỉ mỉ.

Thứ ba, hung thủ đưa thi thể nạn nhân tới vùng núi sâu, hắn nhất định có xe ô tô, và có một ngôi nhà độc lập, mới có thể dụ dỗ, giam giữ nạn nhân mà không bị phát giác. Về điểm này, mọi người cần lưu ý trong quá trình điều tra.

Thứ tư, Đại Hồ, chú phụ trách điều tra hồ sơ tất cả tội phạm cưỡng dâm của tỉnh ta, xem trong thời gian gần đây có người nào mãn hạn tù, hay từng bị nghi ngờ gây án.

Từ hôm nay trở đi, tất cả mọi người tạm dừng việc nghỉ phép. Ngoài ra, tài liệu về vụ án này phải giữ bí mật tuyệt đối với bên ngoài.”

Mọi người lần lượt gật đầu, ghi chép những điều Quý Bạch vừa nói. Các tổ tự tiến hành phân công công tác. Thấy Hứa Hủ ngồi ở bàn làm việc cắn đầu bút, ánh mắt có vẻ thất thần, Quý Bạch cất cao giọng: “Hứa Hủ, em có ý kiến gì không?”

https://thuviensach.vn

Hiện tại, nghiên cứu tâm lý tội phạm của Hứa Hủ được coi là phương pháp bổ sung đối với việc điều tra truyền thống của đội cảnh sát hình sự. Hơn nữa, vụ án này có một vẻ bất thường khó diễn tả thành lời, vì vậy mọi người đều nhìn Hứa Hủ bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Hứa Hủ gật đầu, lên tiếng: "Tôi cũng chưa có kết luận cụ thể. Nhưng có thể khẳng định một điều, hung thủ dồn tình cảm tương đối nồng đậm với nạn nhân."

Mọi người đều ngây ra.

Để mọi người có thể hiểu rõ trạng thái tâm lý của tội phạm, Hứa Hủ nói tiếp: "Tôi xin giải thích một số lý luận đã được công nhận về hành vi cưỡng dâm.

Đàn ông tại sao lại cưỡng hiếp phụ nữ? Nhìn từ bề ngoài, là vì anh ta không thể khống chế tình dục. Nhưng tại sao người đàn ông lại không thể khống chế nổi tình dục? Suy cho cùng xuất phát từ phương diện tâm lý.

Theo kết luận nghiên cứu của nước ngoài, có người đàn ông thông qua việc cưỡng hiếp phụ nữ để thỏa mãn dục vọng quyền lực trong nội tâm. Có người hoàn toàn vì muốn phát tiết sự phẫn nộ trong lòng. Cũng có người gặp thất bại trong cuộc sống hay quan hệ nam nữ, hành vi cưỡng dâm có thể mang đến cho anh ta cảm giác thắng lợi. Điểm này cũng phản ánh ở số liệu phạm tội. Trong số tội phạm cưỡng dâm ở nước ta hay các nước khác, người có thu nhập kém và học lực thấp chiếm tỷ lệ lớn. Thanh thiếu niên thực hiện hành vi cưỡng hiếp, nguyên nhân chủ yếu là tính hiếu kỳ về sex."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Hứa Hủ nói tiếp: “Còn có một loại người, khao khát thông qua cưỡng dâm, có thể thiết lập quan hệ thân mật với nạn nhân[7]. Hiện tại, tuy không rõ nguyên nhân hình thành của trạng thái tâm lý này, nhưng tôi cho rằng hung thủ của vụ án chính là loại hình cuối cùng.

[7] Lời tác giả: Năm động cơ cưỡng dâm được lấy từ phân tích động cơ cưỡng dâm của chuyên gia người Mỹ Hamil năm 2007.

Hắn cho rằng, quan hệ giữa hắn và nạn nhân là bí mật, thuần khiết và cuồng nhiệt, hơn nữa đều do hắn nắm quyền chủ đạo. Hắn không ngược đãi thân thể nạn nhân. Thậm chí đến cái chết của nạn nhân, hắn cũng lựa chọn kali xyanua, chất hóa học không mang lại bất cứ sự đau đớn nào cho nạn nhân, bất chấp hắn có khả năng gặp nguy hiểm.

Theo phán đoán sơ bộ của tôi, người đàn ông này tuổi từ 20 đến 40, có điều kiện kinh tế tốt, ngoại hình gọn gàng sạch sẽ, tính cách tinh tế nhẫn nại, không có khuynh hướng bạo lực. Hắn chính là kẻ có tâm lý biến thái, thể hiện ở khao khát mãnh liệt đối với tình dục và quan hệ thân mật. Có lẽ hắn vẫn còn độc thân. Trong quá khứ, hắn có khả năng từng theo đuổi, quấy rối, theo dõi nạn nhân nhưng không thành công. Vì vậy, tôi đồng ý với quan điểm của Quý đội, đặt trọng tâm vào việc điều tra những người có dính dáng tình cảm với nạn nhân.”

Công việc chồng chất như núi, Hứa Hủ về nhà đã là xế chiều của ba ngày sau. Quý Bạch vẫn ở lại cục cảnh sát, theo dõi tình hình vụ án.

https://thuviensach.vn

Mãi tới hơn 10 giờ tối, Quý Bạch mới trở về. Anh vào nhà, bắt gặp Hứa Hủ ôm đầu gối ngồi trên ghế sofa, cầm ảnh hiện trường vụ án ngẩn ngơ.

Toàn thân Quý Bạch vô cùng mệt mỏi. Anh ngồi xuống cạnh Hứa Hủ, ôm eo cô, khép mi mắt, ngả người về thành ghế phía sau.

Hứa Hủ quay đầu nhìn anh: "Vẫn chưa có tiến triển sao?"

Quý Bạch gật đầu. Mọi người đều không thể gắng gượng nên anh cho các đồng nghiệp về nhà nghỉ ngơi một tối, sáng ngày mai tiếp tục công việc căng thẳng.

Quý Bạch ôm Hứa Hủ vào lòng, cúi đầu hôn cô. Tạm thời thoát khỏi công việc, ôm thân thể mềm mại của cô giống như dòng suối ấm áp trong lòng, làm mềm cơ thể đã cứng đờ và tê liệt của anh.

"Em vẫn xem ảnh đấy à?" Quý Bạch ôm Hứa Hủ từ đằng sau, môi lưỡi anh lưu luyến trên cần cổ mảnh mai trắng nõn của cô, anh hỏi nhỏ.

Hứa Hủ gật đầu, chau mày nói: "Ừ, em cảm thấy hình như đã gặp hình ảnh này ở đâu đó."

Quý Bạch ngẩn người.

Hứa Hủ ngẫm nghĩ một lúc, vẫn không tìm ra manh mối. Có lẽ do mệt mỏi quá độ, đầu óc cô hơi đau nhức. Cô buông tấm ảnh, quay đầu hôn Quý Bạch: "Anh mau đi tắm đi."

Nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy, Hứa Hủ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm cửa nhà tắm. Sau đó, cô đi vào phòng ngủ, khép chặt cửa, lấy từ túi xách que thử thai.

https://thuviensach.vn

Lúc từ cục cảnh sát về nhà, cô đã mua que thử thai ở hiệu thuốc dưới nhà. Cô đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, cầm vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ. Vài phút sau, Hứa Hủ giơ que thử thai với hai vạch màu đỏ, ngửa mặt đổ người xuống giường.

Theo kết quả cô tìm thấy trên baidu, bao cao su chất lượng kém bị rách trong quá trình quan hệ; thuốc tránh thai bị ẩm; giai đoạn dạo đầu người đàn ông tiết ra dịch trong lúc chưa kịp đeo bao cao su; người đàn ông dùng sức quá mạnh trong quá trình quan hệ hoặc nguyên nhân góc độ và độ mạnh yếu khiến bao cao su tuột ra... đều có thể tạo thành việc mang thai ngoài ý muốn.

Hứa Hủ nhìn chằm chằm một lúc, rồi bỏ vào túi quần.

Về nhà không có nghĩa là không làm việc, sau khi tắm xong, Quý Bạch pha cốc cà phê, cầm tập tài liệu đi vào phòng ngủ. Hứa Hủ ngồi tựa vào đầu giường, hai tay gối sau gáy, đôi mắt đen sáng ngời nhìn anh, gương mặt nhỏ đỏ ửng, khí sắc có vẻ không tồi. Quý Bạch mỉm cười, nâng cằm cô hôn một cái. Sau đó, anh rút một tập tài liệu từ trong túi đưa cho Hứa Hủ: “Tài liệu về bạn bè của Bạch An An, em đã xem phần này chưa?”

Từ trước đến nay, hai người luôn phối hợp ăn ý, cùng nhau đi làm, cùng nhau thảo luận, hiệu suất công việc rất cao.

Hứa Hủ nhận tập tài liệu, cô nhướng mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã 11 giờ đêm. Có lẽ xuất phát từ nguyên nhân tâm lý, cô đột nhiên cảm thấy hơi trướng bụng, tựa hồ có người nhắc nhở cô không được thức đêm.

https://thuviensach.vn

Im lặng vài giây, Hứa Hủ lên tiếng: “Hôm nay em không muốn làm việc, em đi ngủ trước đây.”

Bình thường, mỗi khi có công việc, Hứa Hủ còn hăng hái hơn Quý Bạch. Phản ứng của cô ngày hôm nay khiến anh hơi bất ngờ, anh giơ tay vuốt tóc cô: “Em mệt rồi à?”

“Ừ.”

Quý Bạch hôn lên trán cô, lấy lại tập tài liệu: “Đưa cho anh, em ngủ trước đi.”

Đêm mỗi lúc một khuya, mỗi lúc một yên tĩnh. Quý Bạch ngồi bên bàn làm việc, trong phòng chỉ có tiếng lật giở tài liệu của anh. Một lúc sau, anh vô thức ngẩng đầu, Hứa Hủ cuộn mình trong chăn, cô đã ngủ say, gương mặt trắng ngần như ngọc.

Đến khi trời tờ mờ sáng, Quý Bạch xoay người ở trên giường, đột nhiên phát hiện vòng tay trống không. Anh liền tỉnh giấc, Hứa Hủ không thấy bóng dáng.

Quý Bạch quay đầu, phát hiện Hứa Hủ chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, đứng ở cuối giường. Cô đang cúi đầu nhìn xuống đất. Sắc trời bên ngoài cửa sổ một màu xanh nhàn nhạt, ánh đèn đường vàng tích tụ thành hình bóng yên tĩnh ở sau lưng cô. Cô gái nhỏ lúc này trông vô cùng yếu ớt và cô độc.

Cô có tâm sự?

Quý Bạch mới ngủ vài tiếng, đầu óc vẫn còn lơ mơ. Nhưng anh nhanh chóng ngồi dậy, nhoài người nắm tay Hứa Hủ: “Em sao thế?”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn anh, thần sắc u ám, gương mặt cô ngược lại phảng phất đỏ ửng khác thường. Cô giơ tay, lấy từ túi áo một thứ ném vào lòng anh: “Em có rồi.”

Quý Bạch tỉnh táo hoàn toàn ngay tức thì.

Bên ngoài cửa sổ ánh bình minh nhàn nhạt, trong phòng ấm áp yên tĩnh. Quý Bạch và Hứa Hủ nhìn nhau, nhất thời không ai lên tiếng.

Mới sáng sớm tinh mơ, Quý Bạch đúng là bị chấn động bởi thông tin này đến mức ngỡ ngàng. Nhưng chỉ trong giây lát, một niềm vui giống như ngọn cỏ xanh nhanh chóng sinh sôi nảy nở trong lòng anh.

Quý Bạch ôm Hứa Hủ vào lòng, hỏi nhỏ: “Chẳng phải anh đều dùng bao hay sao? Em cũng đã uống thuốc?”

Có một thời gian, Quý Bạch không dùng bao, Hứa Hủ uống một loại thuốc tránh thai dài hạn thường thấy trên thị trường. Cô rầu rĩ đáp: “Khí hậu của thành phố Lâm tương đối ẩm ướt, có lẽ thuốc bị ẩm. Hơn nữa, cũng có một lần bao đã bị tuột ra còn gì?”

Quý Bạch nhìn cô chằm chằm, anh nắm hai tay cô vào lòng bàn tay, ngữ khí đầy ý cười: “Là lỗi của anh.”

Hứa Hủ cúi đầu không lên tiếng.

Bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của cô, tim Quý Bạch bất giác đập thình thịch.

Nếu Hứa Hủ có ý định bỏ đứa bé, thật ra Quý Bạch cũng không cảm thấy bất ngờ. Cô vừa mới tốt nghiệp, còn nhỏ tuổi, trước đó

https://thuviensach.vn

chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sinh con. Hơn nữa, cô có tính cách độc lập, lấy sự nghiệp làm trọng, nên có nhiều khả năng cô sẽ lựa chọn không giữ đứa bé.

Theo những gì Quý Bạch được giáo dục từ nhỏ, phá thai là chuyện không nên. Hơn nữa, sao anh có thể để người phụ nữ của anh phá thai? Sẽ rất ảnh hưởng đến cơ thể.

Quý Bạch nhướng mắt quan sát gương mặt nhợt nhạt và điềm tĩnh của Hứa Hủ. Một cảm giác mềm mại từ trái tim anh dần lan tỏa, thuyết phục cô giữ lại đứa con là chuyện khỏi cần nghi ngờ. Trầm mặc trong giây lát, Quý Bạch quyết định lên tiếng. Nhưng anh chưa kịp thốt ra lời, Hứa Hủ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn anh bằng ánh mắt kiên quyết.

Tâm trạng Quý Bạch căng lên như dây đàn trong phút chốc.

Hứa Hủ nhìn anh chăm chú: "Chúng ta cần đi bệnh viện kiểm tra cẩn thận, nhưng chắc đến tám chín phần rồi."

Ngừng một hai giây, cô nói tiếp: "Nếu em thật sự có thai, nói một cách thẳng thắn, dù anh nghĩ thế nào, em cũng sẽ sinh đứa con này."

Bầu trời bên ngoài cửa sổ lộ ánh sáng trắng nhạt, xung quanh yên tĩnh như trong giấc mộng. Quý Bạch nhìn sâu vào đôi mắt đen trong veo của cô, một luồng khí nóng len lỏi vào trái tim anh.

Có lẽ thấy Quý Bạch mãi vẫn không phát biểu ý kiến. Hứa Hủ chau mày, tiếp tục giải thích: "Em đã cân nhắc kỹ lưỡng mới đưa ra quyết định này. Đối với người phụ nữ, 25 tuổi là độ tuổi thụ thai

https://thuviensach.vn

tốt nhất, phá thai sẽ gây tổn thương nhất định cho cơ thể. Hơn nữa, dù sao cũng là một sinh mệnh, em không thể chấp nhận...”

“Được.” Quý Bạch cất giọng trầm ấm, cắt ngang lời phân tích của cô. Anh kéo cô vào sát lồng ngực, cúi đầu hôn.

Môi lưỡi cuồng nhiệt dây dưa một lúc, Quý Bạch mới buông người Hứa Hủ. Đôi mắt đen của anh ngắm cô ở cự ly gần, ngữ khí đầy ý cười: “Em đã muốn sinh, anh đương nhiên nghe em.”

Hứa Hủ nhoẻn miệng cười.

Thật ra sau khi thử thai, tâm trạng của cô trong cả buổi tối tương đối nặng nề. Tuy lúc đó cô quyết định sinh con ngay lập tức, nhưng chuyện này rất quan trọng, cô lại không hề có bất cứ sự chuẩn bị nào, thử hỏi làm sao cô có thể thoải mái? Bắt gặp vẻ hân hoan và tán thành của Quý Bạch vào thời khắc này, Hứa Hủ cảm thấy được an ủi không ít.

Quý Bạch ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, 6 giờ sáng, còn hai tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ làm việc. Những ngày này, anh và cô đều không thể xin nghỉ phép.

“Em mau thay quần áo, chúng ta đi bệnh viện ngay bây giờ.”

“Vâng.”

Trong lúc Hứa Hủ đánh răng rửa mặt, Quý Bạch đã thay quần áo, gọi điện thoại nhờ người bạn liên hệ với bệnh viện phụ sản của thành phố. Sau khi bố trí xong xuôi, anh cầm chìa khóa xe ô tô ở trên bàn đi ra cửa. Nhưng mới đi vài bước, anh quay lại mở ngăn kéo, lấy hộp nhẫn giấu trong đống quần áo, bỏ vào túi quần.

https://thuviensach.vn

Bên ngoài bầu trời u ám, mưa bắt đầu rơi lộp độp. Bệnh viện vào buổi sáng sớm lạnh lẽo và vắng lặng. Hai người đợi ở khoa phụ sản một lúc, bác sỹ mới xuất hiện.

Rất nhanh có kết quả kiểm tra, các chỉ số đều phù hợp tiêu chuẩn, xác nhận Hứa Hủ có thai.

Hai người quay ra xe ô tô, mưa vẫn chưa ngừng rơi. Sắc trời sáng hơn một chút, cả con đường trơn ướt như chìm trong hơi nước mờ ảo.

Quý Bạch không lập tức lái xe đi, mà đỗ xe ở dưới hàng cây bên ngoài bệnh viện. Anh nắm tay Hứa Hủ, lặng lẽ ngắm màn mưa trắng xóa.

Hứa Hủ cũng im lặng. Tin này đến quá đột ngột, có rất nhiều việc cô cần phải suy nghĩ và cân nhắc.

Quý Bạch cũng đang cân nhắc một vấn đề. Thời điểm này công việc vô cùng bận rộn, nhưng anh phải bỏ chút thời gian đến nhà cô đề cập chuyện cưới xin. Anh vốn định tổ chức lễ đính hôn trước, nhưng bây giờ có thể bỏ qua tiết mục đính hôn. Đợi đến khi vụ án kết thúc, hai người sẽ kết hôn ngay. Chỉ có điều thời gian quá cấp bách, Hứa Hủ nhiều khả năng vác bụng to làm đám cưới.

Quý Bạch thò tay vào túi quần, cầm hộp nhẫn. Khung cảnh hiện tại quả thật quá bình thường và không một chút lãng mạn, nhưng khóe miệng anh vẫn không thể che giấu ý cười.

Quý Bạch hắng giọng, định lôi hộp nhẫn ra ngoài, nào ngờ Hứa Hủ lên tiếng: “Anh ba, em muốn thương lượng với anh về chuyện kết hôn.”

https://thuviensach.vn

Trái tim Quý Bạch xao động: “Em nói đi.” Bàn tay anh nắm chặt hộp nhẫn ở trong túi quần.

Hứa Hủ ngoảnh đầu nhìn anh, ánh mắt rất chân thành: “Có thai là chuyện có thai, kết hôn là kết hôn. Chúng ta không cần vì đứa con mà vội vội vàng vàng kết hôn. Chúng ta mới chính thức qua lại nửa năm, tuy bây giờ em vô cùng yêu anh, nhưng hôn nhân là cam kết một đời, chúng ta nên thận trọng thì hơn. Hiện tại, chúng ta vẫn còn ở giai đoạn yêu đương say đắm của thời kỳ đầu. Chúng ta nên tiếp tục tìm hiểu đối phương, đợi sau một thời gian, tình cảm ổn định và chín muồi, đến lúc đó chúng ta bàn chuyện kết hôn cũng chưa muộn. Như vậy, cuộc hôn nhân của chúng ta mới càng ổn định, càng bền vững và hạnh phúc hơn. Đương nhiên, con vẫn mang họ của anh.”

Ngoài trời mưa rơi tí tách. Trên đường phố xe cộ mỗi lúc một nhiều. Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, trầm mặc không lên tiếng.

Anh đã sớm đoán ra, trong quan niệm của Hứa Hủ, chuyện mang thai trước khi kết hôn chẳng là gì cả. Cô hy vọng tình cảm chín muồi mới kết hôn, cũng phù hợp với tính cách thận trọng và chậm chạp của cô. Thật ra ngay từ đầu, anh cũng dự định đính hôn trước, sang năm mới đi đăng ký.

Câu nói thẳng thắn “em vô cùng yêu anh” của Hứa Hủ khiến anh rung động. Từ trước đến nay, anh và cô chưa từng nói với nhau câu “anh yêu em” hay “em yêu anh”. Nào ngờ hôm nay cô vô ý buột miệng thốt ra câu này.

Tuy nhiên... theo cách nói của cô, nhiều khả năng đến lúc con trai anh biết chạy nhảy, anh cũng chưa chắc đã có danh phận?

https://thuviensach.vn

Vậy anh làm đàn ông cũng quá thất bại. Chắc chắn anh không thể để xảy ra chuyện này.

Im lặng một lúc, Quý Bạch cất giọng dịu dàng: "Hứa Hủ, việc kết hôn đương nhiên cần sự tự nguyện của em. Có điều, em không cần đưa ra kết luận quá sớm. Em xem, bây giờ em vừa có thai, gần một năm nữa mới sinh con. Đến lúc đó, chúng ta cũng yêu nhau gần hai năm. Anh tin, đến lúc đó suy nghĩ của em chắc chắn không giống bây giờ. Khi bắt đầu mối quan hệ với anh, chắc em cũng không nghĩ sẽ "vô cùng yêu anh" như hiện tại? Anh thấy nên để đến lúc đó mới quyết định. Đây mới là thái độ thận trọng và có trách nhiệm thật sự."

Hứa Hủ nghĩ cũng phải, cô gật đầu: "Được."

Quý Bạch mỉm cười, không tiếp tục nhắc đến đề tài này nữa. Tuy đây chỉ là kế hoãn binh, thuyết phục cô không nên quyết định vội vàng, nhưng anh vẫn hơi tiu nghỉu. Chỉ khổ thân chiếc nhẫn kim cương trong túi quần lại tiếp tục bị "đông lạnh". Trên thực tế, Quý Bạch không cảm thấy lo lắng, chưa nói đến chuyện tới lúc đó "bố dựa hơi con", Hứa Hủ mới ở bên anh nửa năm đã "vô cùng yêu anh", thêm một năm nữa, chắc chắn cô sẽ không thể rời xa anh.

Hai người đều im lặng. Quý Bạch lái xe đặc biệt cẩn thận, ô tô hòa vào dòng xe trên đường phố.

Gặp đèn đỏ, Quý Bạch chầm chậm dừng lại. Anh đưa mắt, thấy Hứa Hủ đang xem tập ảnh hiện trường gây án. Anh vốn không để ý, một lúc sau anh mới có phản ứng, những thứ máu tanh này không có lợi cho thai nhi.

https://thuviensach.vn

Nhưng Hứa Hủ là cảnh sát hình sự, không thể tránh khỏi sự tiếp xúc. Cuối cùng, Quý Bạch lên tiếng: “Nếu có thể, em hãy cố gắng xem ít thôi.”

Hứa Hủ ngẩn người, không trả lời anh. Sau đó, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Quý Bạch, ánh mắt sáng lấp lánh: “Em nhớ ra từng gặp hình ảnh tương tự ở đâu rồi.”

Trong lúc Quý Bạch và Hứa Hủ lái xe, tại một căn phòng cách khá xa, một người phụ nữ khác đang chờ đón thời khắc khủng khiếp nhất của mỗi ngày.

Người phụ nữ mặc bộ váy liền màu xanh nhạt, toàn thân trắng trẻo sạch sẽ. Chân tay cô bị trói chặt trên giường, không thể di chuyển.

Cánh cửa cạch một tiếng rồi mở ra, một người đàn ông đi vào. Toàn thân cô gái run rẩy, cô vô thức co người, nhưng chỉ có thể mở to mắt nhìn người đàn ông tiến lại gần.

Người đàn ông cười cười với cô gái, hắn cởi hết quần áo trên người hắn trước, để lộ thân hình cường tráng. Sau đó, hắn ôm cô gái vào lòng, cởi váy áo của cô. Đến khi cô trần truồng nằm trước mặt hắn, hắn không vội chinh phục mà cúi đầu, hít hít ngửi ngửi từng tấc da của cô gái.

“Em thơm thật đấy.” Người đàn ông nói nhỏ.

Cô gái nở nụ cười miễn cưỡng, toàn thân nổi da gà. Mặc dù thấy rõ phản ứng của cô gái nhưng người đàn ông không tức giận, hắn cầm cốc nước ở trên bàn đưa đến miệng cô gái. Gương mặt cô gái lộ vẻ bi thương, nhưng cô buộc phải uống hết cốc nước.

https://thuviensach.vn

Cô gái nhanh chóng có phản ứng, thân thể trắng nõn bắt đầu ửng đỏ, cô nghe thấy tiếng rên rỉ của mình. Người đàn ông ngồi trên giường, lặng lẽ quan sát cô gái vặn vẹo cơ thể, yết hầu của hắn từ từ chuyển động.

Một lúc sau, hắn giơ máy ảnh, ánh đèn chớp liên hồi. Hắn ghi lại hình ảnh đôi mắt mờ mịt đến vùng bí ẩn ướt át của cô gái. Cuối cùng, hắn ném cái máy ảnh sang một bên, giữ chặt eo cô, cúi đầu ngậm nụ hoa đầy đặn trên ngực cô và đâm thẳng vào thân thể cô.

Căn phòng trống trải tĩnh mịch chỉ có tiếng xác thịt va chạm không dứt, một cuộc hoan ái vĩnh viễn không có tận cùng.

"Thích tôi yêu em không?"

"Thích... thích..." Âm thanh phát ra từ cổ họng cô gái như tiếng nức nở, cũng rất sung sướng.

"Gọi tôi..."

"Ông xã... ông xã..."

"Còn gì nữa?"

"Em yêu anh... Em yêu anh."

Quý Bạch và Hứa Hủ đi thẳng lên công an tỉnh, tìm đến văn phòng Dương Thanh Lâm, sư huynh của Hứa Hủ.

Dương Thanh Lâm hơi bất ngờ khi gặp bọn họ. Anh hỏi: "Quý đội, Hứa Hủ, có việc gì vậy?"

Hứa Hủ đưa ảnh chụp hiện trường vụ án cho anh: "Sư huynh, anh xem có ấn tượng gì về hiện trường vụ án này không?"

https://thuviensach.vn

Dương Thanh Lâm nhận tấm ảnh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lúc còn ở trường cảnh sát, Hứa Hủ trợ giúp giáo sư nghiên cứu các vụ án của nước Mỹ, còn Dương Thanh Lâm chủ yếu phụ trách vụ án ở châu Á. Do đó, Hứa Hủ chỉ lờ mờ có ấn tượng đã từng nhìn thấy hình ảnh tương tự ở đâu đó, chứ không chắc chắn như Dương Thanh Lâm. Anh nhanh chóng rút một tập tài liệu trong tủ hồ sơ đặt trước mặt Quý Bạch và Hứa Hủ.

Đó là những tấm ảnh đẹp như tranh vẽ, các cô gái trẻ xinh đẹp nằm nghiêng co người trên thảm cỏ, trên mặt đất, trong rừng cây, bên bờ suối... Trang phục của bọn họ tương tự nạn nhân Bạch An An, đều là màu sắc ấm áp. Trông bọn họ vô cùng dịu dàng thuần khiết.

Dương Thanh Lâm ngồi xuống ghế: "Đây là vụ án *Sát thủ thiên sứ* xảy ra ở Hồng Kông ba năm trước. Hiện tại mới chỉ điều tra ra tám người bị hại, còn bao nhiêu nạn nhân không một ai hay biết. Tất cả đều ở độ tuổi từ 22 đến 25, là nhân viên văn phòng. Bọn họ đều mất tích một thời gian, cuối cùng chết vì chất kali xyanua. Vụ án này gây chấn động toàn Hồng Kông lúc bấy giờ."

Quý Bạch và Hứa Hủ gật đầu. Bọn họ từng nghe qua vụ án nhưng không đi sâu tìm hiểu.

Dương Thanh Lâm lại cầm tấm ảnh chụp Bạch An An: "Năm đó, hung thủ bị cảnh sát truy đuổi, rơi xuống biển chết mất xác. Có người nói hắn đã chết, cũng có người nói hắn trốn ra nước ngoài. Xem tấm ảnh này, tôi gần như có thể kết luận, hung thủ không phải là bản thân tên đó thì cũng là kẻ mô phỏng cuồng nhiệt của hắn."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch và Hứa Hủ đều im lặng. Vài giây sau, Hứa Hủ hỏi: "Sư huynh, anh đã tập trung nghiên cứu vụ án ở Hồng Kông, anh có chân dung tâm lý tội phạm của hắn không?"

"Anh không chỉ có chân dung tâm lý của hắn, mà còn có ảnh và hồ sơ của hắn." Dương Thanh Lâm đáp, ngữ khí có phần nặng nề: "Hắn là người thành phố Lâm."

Dương Thanh Lâm nhanh chóng tìm một tập tài liệu đưa cho Quý Bạch và Hứa Hủ.

Người đàn ông trên ảnh rất trẻ trung. Hắn mặc áo sơ mi trắng và quần âu giản dị, trên cổ thắt caravat, để kiểu đầu húi cua. Hắn có gương mặt sáng sủa, bờ môi mỏng xuất hiện ý cười ôn hòa.

Dương Thanh Lâm nói tiếp: "Tên hắn là Phùng Diệp, lúc gây án hắn mới 22 tuổi, năm nay 25 tuổi. Thành tích học tập xuất sắc, hắn thi đỗ khoa kiến trúc đại học Hồng Kông, nhận được học bổng toàn phần. Sau khi tốt nghiệp, hắn làm việc tại một công ty nào đó, được nhập hộ tịch ở Hồng Kông. Lúc bấy giờ, do chứng cứ vụ án rõ ràng rành nên hắn bị truy nã toàn Hồng Kông. Sau đó, hắn rơi xuống biển và mất tích." Anh thở dài: "Nếu hắn thật sự chưa chết và quay về thành phố Lâm..."

"Cậu có địa chỉ nhà hắn ở thành phố Lâm không?"

"Có." Dương Thanh Lâm lại lục hồ sơ đưa cho hai người.

Nửa tiếng sau, Quý Bạch dừng xe ở bên ngoài khu tập thể một xí nghiệp quốc doanh cũ kỹ. Mấy người cảnh sát hình sự vừa đến nơi, liền tỏa ra canh chừng ở xung quanh.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch và Hứa Hủ đã fax hồ sơ của Phùng Diệp về đội cảnh sát hình sự, thông báo công an toàn thành phố tìm kiếm con người này, đồng thời liên lạc với phía cảnh sát Hồng Kông để tìm hiểu thêm tình hình. Nhận được tin tức, mọi người hết sức phấn chấn, nhưng tâm trạng trở nên nặng nề hơn.

Men theo lối đi chật hẹp vào bên trong khu tập thể, Quý Bạch dừng bước: "Hay là em quay về ô tô đợi anh?"

Hứa Hủ liếc anh một cái: "Không cần đâu."

Quý Bạch không tiếp tục khuyên nhủ, mà dặn dò những người cảnh sát khác phải hết sức cẩn thận.

Hung thủ của vụ án này là tên tâm lý biến thái, công việc của Hứa Hủ có vai trò vô cùng quan trọng. Là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, Quý Bạch không thể gạt cô ra ngoài.

Anh chỉ còn cách cố gắng bảo vệ cô thật tốt.

Nhà Phùng Diệp ở trên tầng sáu. Người mở cửa là cậu ruột của hắn, một người đàn ông gầy gò ngoài 40 tuổi. Ông ta là công nhân kỹ thuật của nhà máy.

"Phùng Diệp còn có người thân khác không?" Hứa Hủ hỏi.

Ông cậu trả lời: "Không, bố mẹ nó qua đời từ lâu rồi." Ngập ngừng vài giây, ông ta hỏi: "Đồng chí cảnh sát, các đồng chí muốn điều tra cái gì. Vụ án ở Hồng Kông đã trôi qua mấy năm, chẳng phải Phùng Diệp rơi xuống biển chết mất xác rồi hay sao?"

Mọi người tất nhiên không trả lời, Quý Bạch chuyển đề tài: "Chúng tôi muốn xem đồ đạc cá nhân của Phùng Diệp."

https://thuviensach.vn

Ông cậu gật đầu, dẫn bọn họ ra ngoài ban công, chỉ vào đống đồ ở một góc ban công: “Bao nhiêu đồ đạc trước kia tôi đều vứt hết, số còn lại nằm cả ở đó. Các đồng chí xem đi.” Có lẽ không muốn nói chuyện nhiều, ông quay người định ra ngoài. Quý Bạch hỏi: “Gần đây có ai đến tìm Phùng Diệp không?”

Ông cậu tỏ ra ngạc nhiên: “Không, tất nhiên không rồi.”

“Vậy trong nhà có xảy ra chuyện gì bất thường?”

Ông cậu cất giọng kinh ngạc: “Sao đồng chí biết? Tháng trước từng xảy ra vụ kẻ trộm đột nhập. Lúc đó là nửa đêm, tôi nghe thấy tiếng động liền chạy ra ngoài ban công, nhưng người đã không thấy bóng dáng. Đồ đạc bị lục tung, tuy nhiên không mất mát gì.”

Quý Bạch và Hứa Hủ giật mình. Tên trộm đó liệu có liên quan đến Phùng Diệp?

Ông cậu trả lời xong liền đi ra phòng khách. Quý Bạch và Hứa Hủ bắt đầu kiểm tra kỹ lưỡng đồ đạc của Phùng Diệp. Khoảng nửa tiếng sau, Quý Bạch đột nhiên đưa một tấm ảnh đến trước mặt Hứa Hủ.

Đó là ảnh chụp tốt nghiệp của Phùng Diệp. Hắn đứng ở vị trí chính giữa hàng phía sau. Trông hắn lúc đó có vẻ non nớt và thanh tú hơn bộ dạng trên tấm ảnh của Dương Thanh Lâm. Hứa Hủ không phát hiện ra điều bất thường, cô nhanh chóng đảo mắt một lượt qua tất cả mọi người trên tấm ảnh. Nhìn thấy cô nữ sinh ở hàng phía trước, Hứa Hủ ngây người: “Diêu Mông?”

Quý Bạch gật đầu: “Họ là bạn cùng lớp.”

https://thuviensach.vn

Diêu Mông ở trên ảnh để tóc dài, mặc váy đồng phục. Lúc đó, cô vô cùng xinh đẹp, lay động lòng người.

Hứa Hủ: "Em sẽ liên lạc với Diêu Mông, hỏi xem bạn ấy có biết tình hình của Phùng Diệp không?"

Hai người tiếp tục lục đống ảnh, đa phần là ảnh Phùng Diệp hồi nhỏ, không có một chút giá trị đối với vụ án. Quý Bạch lại lật giở đống sách ở bên cạnh. Một lúc sau, anh đột nhiên ngẩn người, rút một tấm ảnh từ cuốn sách đưa cho Hứa Hủ.

Hứa Hủ vừa nhìn cũng sững sờ.

Ban đêm, ánh trăng thanh lạnh, không khí của mùa thu tràn ngập.

Nơi ở của Diêu Mông là căn hộ một phòng khách hai phòng ngủ trong thành phố. Lâm Thanh Nham cũng có mặt, anh ta mặc bộ đồ ở nhà cùng kiểu dáng với Diêu Mông, càng nổi bật thân hình cao lớn thoải mái. Bọn họ hơi bất ngờ khi thấy Quý Bạch và Hứa Hủ đến tận nhà tìm.

Bốn người ngồi xuống ghế sofa, Lâm Thanh Nham mỉm cười đứng dậy: "Tôi đi pha ấm trà, mọi người cứ nói chuyện đi."

Nhìn thấy tấm ảnh của Phùng Diệp, thần sắc Diêu Mông đờ đẫn trong giây lát.

"Bọn mình là bạn học thời cấp ba. Mình cũng từng nghe nói đến vụ án *Sát thủ thiên sứ* nhưng không tìm hiểu kỹ. Xảy ra chuyện gì vậy?"

Diêu Mông có khả năng gặp nguy hiểm, Hứa Hủ đương nhiên không giấu giếm cô tình hình thực tế. Hứa Hủ rút một tập tài liệu

https://thuviensach.vn

đưa cho Diêu Mông. Diêu Mông lặng lẽ xem từ đầu đến cuối, gương mặt cô hơi ửng đỏ: "Mình biết rồi, nhưng chuyện này có liên quan gì đến mình?"

Nhìn thấy tấm ảnh chụp trộm, Diêu Mông sửng sốt.

Quý Bạch hỏi: "Quan hệ riêng của hai người thế nào?"

"Bọn em chỉ là bạn học bình thường, không thân thiết lắm."

Lúc này, Lâm Thanh Nham bê khay trà ra ngoài. Bắt gặp thần sắc nặng nề của ba người, anh ta ngồi xuống cạnh Diêu Mông, cất giọng dịu dàng: "Sao thế?"

Diêu Mông ngoảnh đầu cười với anh ta: "Không có gì, họ gặp em tìm hiểu tình hình một bạn học cũ."

Trò chuyện một lúc, Quý Bạch và Hứa Hủ đứng dậy: "Chúng tôi không làm phiền hai người."

Diêu Mông cũng đứng dậy: "Để tôi đi tiễn hai vị." Cô quay người nói với Lâm Thanh Nham: "Em sẽ về ngay."

Ba người trầm mặc đi xuống dưới. Đến lối đi đầy cây xanh không một bóng người ở ngoài khu chung cư, Diêu Mông nói: "Hứa Hủ, chúng ta nói chuyện một lát." Hứa Hủ gật đầu, Quý Bạch liếc qua hai cô gái, lên ô tô trước.

Hai cô gái tìm một cái ghế dài ngồi xuống. Hứa Hủ lặng lẽ quan sát Diêu Mông. Diêu Mông ngước nhìn bầu trời, khóe miệng cô cười cười: "Vừa rồi có mặt anh Thanh Nham nên mình không tiện tiết lộ sự thật. Nhưng kể cả mình không nói, mọi người đến trường

https://thuviensach.vn

học điều tra là ra ngay. Mình và Phùng Diệp... từng có giai đoạn yêu nhau ở thời trung học."

Hứa Hủ giật mình. Mặc dù vừa rồi nhận ra Diêu Mông che giấu điều gì đó, nhưng cô không ngờ hai người có quan hệ sâu đến mức này.

Diêu Mông cất giọng đều đều: "Chuyện từng là người yêu của tên cầm thú đó, mình cũng chẳng biết nói gì mới phải."

Hứa Hủ quan sát vẻ mặt tự giễu của Diêu Mông: "Bạn... rất yêu anh ta?"

Diêu Mông ngẩn người, mỉm cười lắc đầu: "Làm gì có chuyện đó? Lúc bấy giờ mình còn nhỏ tuổi không hiểu biết."

Bản thân Diêu Mông cũng không rõ, cô có yêu hắn hay không?

Tình cảm cô dành cho Quý Bạch là thứ tình cảm ngưỡng mộ pha lẫn sùng bái. Sau khi bị anh từ chối, tuy lòng tự trọng của cô bị tổn thương nhưng không đau khổ đến mức chết đi sống lại. Chỉ là bây giờ cô vẫn còn một chút mặc cảm nên vô thức không muốn nhắc đến chuyện tình cảm với Phùng Diệp trước mặt anh.

Về phần Lâm Thanh Nham, anh ta chững chạc, ổn định, mang lại cảm giác có chỗ dựa. Sức hút và khí chất của anh ta khiến cô rung động. Nhưng không thể phủ nhận, tiền bạc và địa vị của Lâm Thanh Nham cũng là yếu tố khiến Diêu Mông chấp nhận anh ta. Anh ta là đối tượng kết hôn mà Diêu Mông chọn lựa.

Còn Phùng Diệp thì sao?

https://thuviensach.vn

Ở độ tuổi 17, 18 tràn đầy nhiệt huyết, hai người đều là thiếu niên xuất sắc. Lúc đó, cả hai đều yêu điên cuồng, cho rằng nhất định sống bên nhau trọn đời trọn kiếp. Bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy buồn cười.

Gia cảnh nghèo khó của Phùng Diệp, tính cách cố chấp của hắn, và việc hắn đi Hồng Kông học đại học là nguyên nhân Diêu Mông quyết định chia tay hắn. Nhiều năm trôi qua, mỗi khi nhớ đến thứ tình cảm thuần túy này, Diêu Mông vẫn cảm thấy trong lòng nhói đau và tắc nghẽn. Đó là cảm giác mà Quý Bạch và Lâm Thanh Nham đều không thể mang đến cho cô. Sau này, nghe nói về vụ án *Sát thủ thiên sứ*, nỗi đau đó biến thành chán ghét, thậm chí khiến Diêu Mông căm ghét tất cả những tên tội phạm cưỡng dâm.

Hứa Hủ trầm mặc trong giây lát, rồi hỏi: "Lúc bấy giờ, anh ta có bộc lộ khuynh hướng biến thái tâm lý không?"

Diêu Mông lắc đầu: "Con trai ở tuổi đó đều kiêu ngạo và hăng máu, anh ta cũng không thuộc dạng đặc biệt. Hơn nữa, mình và anh ta quen nhau có một năm, mình không hiểu rõ về anh ta." Tình cảm đến quá mãnh liệt, thành ra nhiều lúc hồ đồ, tự cho mình là đúng.

"Phương diện sex thì sao? Anh ta có sở thích gì không?" Hứa Hủ hỏi tiếp.

Diêu Mông lắc đầu: "Bọn mình chưa từng xảy ra quan hệ tình dục." Nói xong, cô quay sang nhìn Hứa Hủ.

Hai người đều nghĩ đến một vấn đề. Nếu đúng là Phùng Diệp trở về, mà hắn vẫn chưa động đến Diêu Mông, có nghĩa Diêu Mông sẽ

https://thuviensach.vn

càng gặp nguy hiểm.

“Mình sẽ bảo đội cử người bảo vệ bạn 24/24.” Hứa Hủ nói.

“Không, không cần, làm vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của mình.” Diêu Mông nhíu mày.

Việc cảnh sát đi theo bảo vệ sẽ thu hút sự chú ý của người xung quanh. Nếu bên ngoài lan truyền tin đồn bà chủ công ty là đối tượng ngấp nghé của sát thủ biến thái, tòa soạn báo đóng cửa cho xong.

Hứa Hủ vẫn băn khoăn. Thấy cô im lặng, Diêu Mông cười cười: “Bạn yên tâm đi, mỗi ngày mình chỉ có hai điểm là công ty và nhà. Bình thường mình đều ở cùng các đồng nghiệp, anh Thanh Nham cũng thường đến đón mình. Bắt cóc mình không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa, bây giờ mọi người vẫn chưa xác định đối tượng là Phùng Diệp đúng không? Khả năng anh ta rơi xuống biển chết mất xác tương đối lớn.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Vậy đi, mình sẽ nhắc qua chuyện này với anh Thanh Nham, nói là kẻ quấy nhiễu mình từ thời trung học, để anh ấy cử hai người bảo vệ mình. Bạn đã yên tâm chưa?”

Lúc này, Hứa Hủ mới gật đầu.

Sau khi Hứa Hủ và Quý Bạch lái xe rời đi, Diêu Mông thẫn thờ đứng ở cổng khu chung cư một lúc mới lên nhà. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Lâm Thanh Nham đang lặng lẽ ngồi đọc sách ở ghế sofa. Diêu Mông hơi ngây ra. Người đàn ông 35 tuổi có bộ dạng nho nhã chững chạc như bậc trưởng bối, nhưng lại yên tĩnh như một thanh niên hiền lành. Cô tiến lại gần, ngả đầu vào vai anh ta.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh Nham buông sách, ôm Diêu Mông vào lòng: “Bảo bối, có chuyện gì sao?”

Diêu Mông vùi đầu vào ngực anh ta, sau đó ngẩng mặt mỉm cười: “Không có gì, em trò chuyện với Hứa Hủ một lúc.”

Mười mấy ngày sau đó, cảnh sát điều động một lực lượng lớn, lùng bắt Phùng Diệp trên phạm vi toàn tỉnh nhưng không có kết quả. Việc điều tra các mối quan hệ của nạn nhân Bạch An An cũng không có tiến triển.

Thần kinh của những người cảnh sát hình sự ngày càng căng lên như dây đàn. Bọn họ chỉ sợ một hôm nào đó đột nhiên xuất hiện nạn nhân thứ hai.

Vụ án giậm chân tại chỗ, nhưng cuộc sống vẫn cứ tiếp tục. Quý Bạch không tiết lộ chuyện Hứa Hủ mang thai với các đồng nghiệp. Hiện tại vụ án căng thẳng, không thể vì lý do cá nhân khiến mọi người phân tâm. Anh chỉ nói với Triệu Hàn, gần đây sức khỏe của Hứa Hủ không tốt, nhờ Triệu Hàn thay anh lưu ý đến cô. Triệu Hàn đương nhiên gật đầu nhận lời. Mọi việc vặt vãnh ở trong đội đều do Triệu Hàn phụ trách, có anh ta lo liệu, cuộc sống của Hứa Hủ sẽ thuận lợi hơn.

Tuy công việc khẩn trương nhưng may mắn là tình trạng “bầu bì” của Hứa Hủ rất suôn sẻ. Ngoài mấy ngày đầu hay buồn nôn, cô nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường. Tinh thần rất tốt, sắc mặt hồng hào tươi tắn. Quý Bạch tự hào phát biểu, là gen khỏe mạnh của anh đang cải thiện thể chất của Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa hôm nay, mọi người cùng đi căng tin ăn cơm. Công việc căng thẳng nên giờ ăn là khoảng thời gian thư giãn hiếm hoi. Mọi người đều tích cực trò chuyện trêu đùa.

Căng tin đông người, Quý Bạch sợ Hứa Hủ bị xô đẩy nên bảo cô ngồi xuống trước. Anh giúp cô lấy một cơm và thức ăn như ngày thường. Sau đó, anh ngồi cạnh cô, vừa ăn vừa nghe người khác tán gẫu.

Hứa Hủ lặng lẽ ăn cơm, không gây sự chú ý của mọi người. Một lúc sau, cô đột nhiên đẩy nhẹ người Quý Bạch. Quý Bạch ngoảnh đầu, thấy khay cơm của cô đã trống không. Hôm nay, cô ăn rất nhanh.

"Em ăn xong rồi à? Để anh đưa em lên phòng?"

Hứa Hủ: "Em muốn ăn thêm chừng đó."

Hứa Hủ vừa dứt lời, mọi người đều quay về phía cô. Các đồng nghiệp đều biết bình thường cô ăn rất ít, hôm nay "sức chiến đấu" đúng là khác thường.

Hứa Hủ xấu hổ: "Hôm nay em hơi đói."

Mọi người tất nhiên không để con gái ngượng ngùng, đều cười nói nên ăn nhiều một chút, bình thường Hứa Hủ ăn ít quá.

Đại Hồ buông một câu chọc cười: "Chị dâu vẫn còn đang lớn, đương nhiên phải ăn đủ lượng cơm."

Mọi người đều cười ồ, Quý Bạch vỗ vai Đại Hồ: "Chú có con mắt tinh tường."

https://thuviensach.vn

Hậu quả của việc ăn no là buồn ngủ. Để Hứa Hủ có thể nghỉ ngơi tử tế, Quý Bạch đã xin cục cấp cho một phòng ký túc. Như vậy, Hứa Hủ có thể tranh thủ chợp mắt vào buổi trưa.

Buổi trưa, phòng ký túc vừa ấm áp vừa tĩnh mịch. Hành lang cũng vắng lặng như tờ, bên ngoài cửa sổ cành lá cây đung đưa. Hứa Hủ ngồi tựa vào đầu giường, Quý Bạch ôm vai cô, ánh mắt anh dừng lại ở vùng bụng vẫn còn phẳng lỳ của cô.

"Để anh xem lớn thêm bao nhiêu thịt rồi." Quý Bạch nổi hứng, cúi người ghé sát bụng Hứa Hủ.

Hứa Hủ cúi đầu, bắt gặp gương mặt nghiêng tuấn tú của Quý Bạch, đôi mắt và lông mày đen của anh đặc biệt ôn hòa. Cô không nhịn được, giơ tay vuốt ve mái tóc ngắn của anh.

Hứa Hủ mới mang thai hai tháng, tất nhiên chẳng có gì khác biệt. Quý Bạch vừa định ngẩng đầu, đập vào mắt anh là bộ ngực của cô. Hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng bó sát thân. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay nguyên nhân góc độ, anh thấy bộ ngực cô rõ ràng đầy đặn hơn bình thường.

Quý Bạch ngồi thẳng người, vùi mặt vào cổ áo Hứa Hủ, hôn lên làn da trắng nõn mềm mại của cô từ trên xuống dưới: "Thịt dồn cả về chỗ này."

Hứa Hủ phì cười, cô giơ tay nhẹ nhàng kéo cổ áo Quý Bạch, ghé môi hôn anh.

Đúng lúc này, điện thoại của Quý Bạch đổ chuông. Hai người lập tức buông tay, đồng thời nhìn màn hình di động.

https://thuviensach.vn

Là Lão Ngô gọi đến: “Sếp, vừa phát hiện ra thi thể thứ hai.”

Khi Quý Bạch và người của đội cảnh sát hình sự đến hiện trường vụ án, đã là chạng vạng tối.

Đây là vùng núi cách địa điểm vứt xác nạn nhân lần trước mấy chục cây số, vị trí hẻo lánh hơn. Lúc này, ráng chiều bao phủ khắp không gian. Thi thể nằm trong rừng cây trước một hang động, vẫn là dáng vẻ đẹp đẽ và kỳ quái như vậy.

Trong lúc nhân viên pháp y khám nghiệm thi thể nạn nhân, Quý Bạch và Hứa Hủ đứng cách đó vài bước. Triệu Hàn báo cáo: “Người chết là Lý Điềm Điềm, 24 tuổi, nghiên cứu sinh học viện âm nhạc, biến mất từ một tuần trước. Nạn nhân cùng bạn thuê nhà sống bên ngoài trường, bình thường rất hay đi qua đêm, đồng thời thường đi du lịch nên người bạn không để ý, cũng không báo cảnh sát.”

Lúc này, nhân viên pháp y đứng dậy tiến lại gần: “Thời gian tử vong từ 8 đến 12 giờ hai hôm trước, tình hình cơ bản giống nạn nhân đầu tiên, chỉ là thời gian lâu hơn nên mức độ thối rữa của thi thể cao hơn một chút. Ngoài ra, vết thương ở âm đạo nặng hơn, có vết thương hình như được tạo thành sau khi nạn nhân qua đời, chúng tôi cần giám định thêm mới có thể xác nhận.”

Mọi người đều rùng mình, Đại Hồ hạ giọng mắng một câu: “Mẹ kiếp, đúng là đồ biến thái.”

Quý Bạch đang bận rộn tìm kiếm ở rừng cây xung quanh, vừa quay đầu, anh liền nhìn thấy Hứa Hủ đi đến bên cạnh anh. Cô đứng yên lặng, đôi lông mày nhíu chặt.

https://thuviensach.vn

“Sao thế?”

Hứa Hủ nhướng mắt nhìn anh: “Tuy nói khả năng Phùng Diệp thoát chết sau khi rơi xuống biển là rất nhỏ, nhưng trước đó em vẫn nghi ngờ hung thủ nhiều khả năng là hắn, vì dù sao thủ đoạn gây án cũng giống hệt. Nhưng hôm nay xuất hiện nạn nhân thứ hai, em cảm thấy người đó không phải là Phùng Diệp.”

Quý Bạch mỉm cười: “Em nói tiếp đi.”

Hứa Hủ đáp: “Ngoài ngoại hình và khí chất tương tự, hai nạn nhân đều có một đặc điểm chung, là bọn họ mất tích một thời gian cũng không gây sự chú ý của người xung quanh. Hung thủ gần như dụ bắt bọn họ một cách dễ dàng. Em cho rằng, đây không phải việc làm ngẫu nhiên. Trước khi bắt cóc, hung thủ đã tiến hành theo dõi quan sát bọn họ một thời gian, tìm hiểu kỹ lưỡng mới ra tay. Điều này phù hợp với tâm lý quan hệ thân mật mà hắn thiết lập.”

“Sau đó thì sao?”

“Đây chính là vấn đề mấu chốt, Lý Điềm Điềm mất tích một tuần trước. Trong thời gian này, chúng ta điều một lực lượng lớn lùng bắt hắn. Hầu như mọi ngả đường trong thành phố đều xuất hiện cảnh sát mặc thường phục tuần tra. Hệ thống giám sát của cảnh sát giao thông cũng phát huy hết tác dụng. Nếu hung thủ là Phùng Diệp, làm sao hắn có thể thoát khỏi mạng lưới tìm kiếm dày đặc của chúng ta, để thực hiện những hành vi phức tạp như theo dõi và bắt cóc?

Hơn nữa, dựa theo suy đoán của anh lần trước, hung thủ có thời gian nhàn rỗi, có ô tô và một ngôi nhà riêng. Phùng Diệp bị cảnh

https://thuviensach.vn

sát Hồng Kông, Trung Quốc và cả hình sự quốc tế truy nã. Dù có trốn về thành phố Lâm, chắc hắn cũng rất khốn cùng, khó có khả năng gây án đâu vào đấy như vậy. Do đó, bây giờ em nghiêng về nhận định, hung thủ là người khác. Bất kể động cơ của hắn khi mô phỏng Phùng Diệp là gì, hắn cũng thành công trong việc làm nhiễu loạn cuộc điều tra của chúng ta."

Trong lúc hai người nói chuyện, Lão Ngô và các trinh sát vây quanh bọn họ. Hứa Hủ nói dứt câu, mọi người gật đầu đồng tình. Mọi người đều là cảnh sát hình sự có kinh nghiệm phong phú, sau nhiều ngày tìm kiếm không có kết quả, mọi người đều có cảm nghĩ như cô.

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ: "Giá trị lớn nhất của vụ án Phùng Diệp đối với em là giúp em tìm hiểu tâm lý gây án của hung thủ. Chúng ta không thể giả định Phùng Diệp là hung thủ, mà nên coi đây là một vụ án và hung thủ hoàn toàn mới. Hơn nữa, vật chứng mới là căn cứ xác định tội phạm quan trọng nhất. Mọi người hãy xem đi."

Tất cả đều ngây người, Quý Bạch cúi đầu quan sát mặt đất. Đất ở chỗ này tương đối tơi xốp, có nhiều phiến lá rụng. Anh ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gạt lá rụng, trên nền đất xuất hiện dấu chân rõ ràng.

Các trinh sát vô cùng phấn chấn.

Việc kiểm tra dấu chân được hoàn tất nhanh chóng. Quý Bạch lên tiếng: "Hung thủ đi giày số 42, trong hồ sơ của Phùng Diệp là số 44."

https://thuviensach.vn

Có người cất giọng nghi hoặc: “Liệu có phải hung thủ để lại dấu chân giả, đánh lạc hướng chúng ta?”

Lão Ngô ngồi xổm xuống quan sát dấu chân: “Không đâu. Đầu tiên, sếp đã ra lệnh phong tỏa tin tức vụ án Bạch An An. Hung thủ không biết chúng ta đã phát hiện ra thi thể nạn nhân đầu tiên, nên không cần thiết cố ý lừa bịp. Thứ hai, theo độ sâu của dấu chân này, có lẽ là vác đồ vật nặng, dấu chân vừa vặn hướng về chỗ thi thể. Do đó, dấu chân này là của hung thủ khi vác thi thể tới đây. Nơi này lá rụng nhiều, hung thủ nhất thời không phát giác nên mới để lại dấu chân quý giá như vậy.”

Cả đội về đến thành phố đã là nửa đêm. Tuy vẫn chưa xác định thân phận của hung thủ nhưng ít nhất loại trừ khả năng Phùng Diệp gây án, đồng thời có chút manh mối về tội phạm nên mọi người đều tỏ ra phấn khởi.

Về đến cục cảnh sát, Quý Bạch nói với Triệu Hàn: “Chú hãy thông báo với Diêu Mông một tiếng, bảo cô ấy không cần lo lắng nữa.”

Mọi người gật đầu, nói tuy Diêu Mông đã rời khỏi đội cảnh sát, nhưng nếu trở thành mục tiêu của tên sát thủ biến thái, cô gái nhỏ rất đáng thương. Bây giờ cô đã có thể yên lòng.

Lúc Triệu Hàn gọi điện thoại đến, Diêu Mông đang ở nhà của Lâm Thanh Nham, cô và Lâm Thanh Nham đã ngủ say. Nhìn thấy số điện thoại của cục cảnh sát, Diêu Mông rời khỏi phòng ngủ, thuận tay khép cửa, đi thẳng tới sảnh ở phòng khách mới bắt máy.

https://thuviensach.vn

“Diêu Mông, bọn anh đã xác định hung thủ không phải là Phùng Diệp, có lẽ hắn chết thật rồi, em không cần lo lắng.” Triệu Hàn nói.

Diêu Mông im lặng một giây, mỉm cười: “Thế thì tốt, em có thể yên tâm rồi. Các anh làm thế nào để xác định?”

Vì Diêu Mông là đối tượng bảo vệ trọng tâm, Triệu Hàn không cần che giấu cô, anh nói nhỏ: “Cỡ giày không đúng.”

Diêu Mông ngẫm nghĩ: “Phùng Diệp là số 44.”

Triệu Hàn: “Đúng, hung thủ là số 42, em nhớ giữ bí mật đấy nhé.”

“Vâng.”

Sau khi cúp điện thoại, Diêu Mông đứng ở đó một lúc. Trái tim treo lơ lửng nhiều ngày, cuối cùng cũng quay về vị trí cũ. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy giá để giày xếp đầy giày dép của cô và Lâm Thanh Nham. Vừa nghe Triệu Hàn nhắc đến cỡ giày, Diêu Mông vô thức để ý đến những đôi giày đàn ông trên giá: cũng là số 42.

Diêu Mông phì cười, cô cảm thấy bản thân quá căng thẳng. Cô lặng lẽ đi vào phòng ngủ nằm xuống giường. Lâm Thanh Nham phát giác ra động tĩnh từ trong giấc ngủ say, anh ta trở mình, ôm cô từ phía sau.

Cũng trong đêm hôm đó, Hứa Hủ được Quý Bạch đưa về nhà nghỉ ngơi, rồi anh quay lại cục cảnh sát làm việc. Đến lúc tờ mờ sáng, Quý Bạch nhận được điện thoại của Hứa Hủ: “Anh nói đúng, chúng ta nên coi đây là vụ án mới hoàn toàn để điều tra nghiên

https://thuviensach.vn

cứu. Bây giờ em đã có chân dung sơ bộ về tội phạm. Em nghĩ, có thể điều tra ra hắn trong cả thành phố Lâm."

Lúc gọi điện thoại cho Quý Bạch, Hứa Hủ đã bắt xe đến cục cảnh sát. Bây giờ, trời đã tờ mờ sáng, không khí giá lạnh, xung quanh phảng phất được bao trùm một lớp sương mù dày đặc. Hứa Hủ chậm rãi đi từng bước lên tầng trên, từ xa đã nhìn thấy Quý Bạch cầm điện thoại, xuất hiện ở đầu cầu thang.

"Vào trong rồi nói sau." Bắt gặp bộ dạng phong phanh nhưng tinh thần hết sức phấn chấn của cô, Quý Bạch xót xa trong lòng, anh ôm chặt cô trong vòng tay của mình.

Hiện tại, những người cảnh sát hình sự và công an khu vực đều chia nhau đi tuần tra ở bên ngoài. Sau khi quay về văn phòng, Quý Bạch báo cáo tiến triển công việc với cục trưởng suốt đêm. Lúc này, cục trưởng đã chợp mắt trong phòng nghỉ của ông, cả văn phòng rộng lớn của đội cảnh sát hình sự trống không. Quý Bạch kéo tay Hứa Hủ ngồi xuống ghế sofa, rót cho cô cốc nước ấm, rồi nắm tay cô: "Em nói đi!"

Về phương diện kinh nghiệm phá án, Hứa Hủ còn lâu mới bằng Quý Bạch. Đặc biệt, trong công tác điều tra hiện trường phạm tội và tìm kiếm chứng cứ quan trọng, bất kể là tính nhạy bén hay tính logic, Quý Bạch đều lão luyện hơn cô. Nhưng đối với vụ án này, dấu vết lưu lại ở hiện trường quá ít, hơn nữa hung thủ tùy cơ gây án, nên phương pháp điều tra bình thường gặp hạn chế. Trong khi đó, suy đoán tâm lý của Hứa Hủ không hề bị ảnh hưởng và ràng buộc.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ gật đầu, từ tốn nói: “Mấy ngày nay, em luôn tưởng tượng bản thân là tên giết người biến thái, phỏng đoán tâm lý của hắn, nên đã có một số suy nghĩ sâu hơn.”

Hứa Hủ nói đến đây, Quý Bạch bất giác nhướng mắt nhìn cô, sau đó ánh mắt của anh dừng lại ở bụng cô. Nhưng Hứa Hủ không để ý, cô cầm giấy và bút, vừa nói vừa nhanh chóng viết viết vẽ vẽ.

“Đầu tiên, trong ba tháng qua, bản thân tên hung thủ nhất định xảy ra biến cố to lớn nào đó. Em đã xem qua tài liệu các vụ án của thành phố trong mấy năm gần đây, nhưng không có vụ người mất tích tương tự. Nói một cách khác, Bạch An An là nạn nhân đầu tiên.

Một người đưa ra sự lựa chọn đều xuất phát từ nguyên nhân nào đó, dù không phải là nguyên nhân bề ngoài, cũng là nguyên nhân từ trong tiềm thức. Hung thủ lựa chọn thời điểm này gây án, chắc chắn vì bản thân hắn đã xảy ra biến cố lớn.

Biến cố này tồn tại nhiều khả năng, ví dụ như tình yêu, sức khỏe, sự nghiệp, điều bất ngờ... Bất kể là gì, chúng ta đều có thể tìm kiếm đáp án từ hành vi của hắn.”

Quý Bạch nghiêm túc gật đầu, Hứa Hủ nói tiếp: “Trước đó chúng ta giả thuyết, hung thủ có khao khát thiết lập quan hệ thân mật với nạn nhân một cách mãnh liệt. Nhưng tại sao hắn lại thích những cô gái thuộc loại hình này? Khát khao một điều gì đó, là bởi vì bản thân có khiếm khuyết. Trên người hai nạn nhân có đặc điểm chung nào thu hút hung thủ?

https://thuviensach.vn

Bản thân hung thủ già nua, xấu xí và tự ti nên mới nhằm vào nạn nhân trẻ trung xinh đẹp? Không phải vì lý do này. Bởi nếu là vậy, hắn hoàn toàn có thể lựa chọn nạn nhân đơn thuần hơn, ví dụ học sinh sinh viên chẳng hạn. Đối tượng này sẽ càng dễ dụ dỗ lừa đảo hơn các cô gái "cổ cồn trắng".

Hai nạn nhân đều có hai đặc điểm rất rõ ràng. Thứ nhất, bọn họ vừa mới tốt nghiệp hoặc sắp tốt nghiệp, tư chất xuất sắc, tương lai xán lạn, cuộc đời và sự nghiệp tươi đẹp vừa mới bắt đầu. Thứ hai, anh xem cái này..."

Hứa Hủ rút ảnh chụp trong đời thường của hai nạn nhân từ túi hồ sơ: "Anh không cảm thấy, bọn họ có tinh thần và sức sống hơn người bình thường sao?"

Quý Bạch đưa mắt nhìn, hai cô gái trên ảnh vô cùng xinh đẹp, nụ cười tươi như hoa, nhất cử nhất động của các cô đều tràn đầy sinh lực. Sức sống hừng hực phảng phất tỏa ra từ tấm ảnh.

Hứa Hủ nhìn Quý Bạch: "Vì vậy, em cho rằng có hai khả năng lớn nhất: một là, hung thủ gần đây gặp thất bại lớn trong sự nghiệp; hai là hung thủ mắc bệnh hiểm nghèo, có thể bệnh nan y không có khả năng chữa trị, nên hắn bị mới bị "sinh lực" thu hút.

Bất kể là trường hợp nào, việc hung thủ lựa chọn bọn họ, ý nghĩa tượng trưng cũng rất rõ ràng. Hắn hy vọng cuộc đời hắn có thể như bọn họ, bắt đầu giai đoạn mới bước vào đời tràn đầy sức sống.

Là người có tâm lý biến thái, cách thức hắn thực hiện ý đồ là chiếm đoạt thân thể và sinh mệnh của nạn nhân. Hắn đã bị nghiện trò này."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát, đáp lời: “Em nói tiếp đi.”

Hứa Hủ gật đầu: “Vụ án *Sát thủ thiên sứ* ba năm trước chưa từng công khai ở đại lục. Sư huynh Dương Thanh Lâm nói, lúc đó trên mấy BBS chính xuất hiện vài tấm ảnh đăng vào lúc nửa đêm, nhưng vài tiếng sau đã bị xóa sạch, không lưu truyền ra bên ngoài. Vì vậy, ở Trung Quốc không nhiều người biết đến vụ này. Hung thủ quen thuộc vụ án như vậy, chỉ có hai khả năng: thứ nhất, hắn từng làm việc hoặc sinh sống ở Hồng Kông. Thứ hai, năm đó hắn là người tinh thông các diễn đàn trên mạng. Loại người này thường là sinh viên hay nhân viên văn phòng trẻ tuổi.

Thứ ba, việc lựa chọn địa điểm giấu xác nạn nhân chứng tỏ hung thủ rất quen thuộc khu vực rừng núi gần thành phố Lâm, chắc hắn phải ra vào tìm hiểu khu vực này mấy tháng liền. Tuy ở gần đó không gắn camera giám sát, nhưng trên những con đường quốc lộ từ thành phố Lâm đi đến khu vực rừng núi đều có camera giám sát. Chúng ta có thể tiến hành thống kê những cuộn băng ghi hình giao thông trên những con đường này.

Thứ tư, lần trước anh nói, hung thủ có một ngôi nhà riêng yên tĩnh, thời gian làm việc linh hoạt và thường xuyên rảnh rỗi mới có thể theo dõi quan sát nạn nhân. Đây cũng là một trong những điều kiện để chúng ta sàng lọc đối tượng.”

Buổi sáng sớm của mùa thu mát lạnh, nhưng trong phòng vừa ấm áp vừa yên tĩnh. Nghe Hứa Hủ nói xong, Quý Bạch không tỏ thái độ ngay, anh trầm ngâm vài giây mới nói: “Những kết luận của em chỉ là suy đoán, không có chứng cứ xác thực. Hơn nữa, có những điều kiện chúng ta không thể điều tra. Một số điều kiện dù có thể

https://thuviensach.vn

sàng lọc, thì cũng sẽ tồn tại một đống người phù hợp điều kiện đó. Đây chỉ được coi là thử nghiệm mang tính bổ sung... Anh có thể bố trí hai trinh sát cho em là nhiều nhất."

Hứa Hủ gật đầu. Tuy cô có một linh cảm mạnh mẽ, chắc chắn sẽ sàng lọc ra người này, nhưng xét từ góc độ khách quan, suy luận của cô tồn lại quá nhiều nhân tố không xác định, trong khi chẳng có khả năng nào chắc chắn. Quý Bạch là người kiểm soát toàn cục diện, anh không thể bố trí chủ lực cho cô. Điều này cô hoàn toàn thông cảm.

"Được, hai người cộng thêm em là đủ rồi."

Lúc này, Quý Bạch mới mỉm cười. Anh đứng dậy lấy một tập tài liệu ở trên bàn đưa cho cô. Hứa Hủ vừa mở ra xem, gương mặt cô lộ vẻ mừng rỡ ngay tức thì.

Quý Bạch nói: "Trước đó, anh đã bảo Triệu Hàn sàng lọc những chiếc xe ô tô ra vào khu vực rừng núi giấu xác nạn nhân quá ba lần trong ba tháng trở lại đây, tổng cộng có hơn 500 chiếc xe. Người sở hữu biệt thự, nhà kho hay nhà riêng độc lập ở khu vực ngoại thành càng nhiều hơn. Tuy nhiên, tài liệu này chắc có thể giảm bớt khối lượng công việc của em."

Quý Bạch nhanh chóng bố trí hai người cảnh sát hình sự ở chi cục cho Hứa Hủ. Hứa Hủ gọi điện thoại sắp xếp nhiệm vụ điều tra với từng người. Lúc này, trời đã sáng bảnh.

Hứa Hủ cần sắp xếp công việc tiếp theo, nhưng cô thực sự mệt mỏi. Cô ngả lưng xuống ghế sofa trong phòng làm việc của Quý Bạch: "Em ngủ một lát."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch thức thông đêm, vài tiếng sau anh sẽ phải họp với cấp dưới, nghe báo cáo kết quả điều tra nạn nhân thứ hai Lý Điềm Điềm. Anh bóp trán, ngồi xuống cạnh Hứa Hủ. Hứa Hủ lập tức dịch người, gối đầu lên đùi anh. Quý Bạch mỉm cười, cầm tờ giấy nháp viết nguệch ngoạc ở trên bàn: "Lúc phân tích, em thích viết viết vẽ vẽ à?"

"Những lúc tập trung suy nghĩ nhất, em thường tùy tiện viết ra điều gì đó."

"Những mẩu giấy em để lại trên đường đi trong vụ án "anh Lỗ" cũng như vậy?"

"Ừ."

Ngón tay đầy vết chai thô ráp của Quý Bạch vuốt ve trên khuôn mặt cô: "Sao em viết một đống tên anh?"

Hứa Hủ nhắm mắt, mỉm cười không trả lời. Một lúc sau, cô đột nhiên bừng tỉnh, lập tức mở mắt, sắc mặt cứng đờ: "Những mẩu giấy đó không phải được coi là vật chứng nộp lên trên đấy chứ?" Nếu đúng thì mất mặt quá.

"Tất nhiên phải nộp rồi." Quý Bạch từ tốn trả lời. Hứa Hủ giơ tay che mặt, thở dài một hơi. Quý Bạch ngắm gương mặt hơi ửng đỏ của cô, khóe miệng anh ẩn hiện ý cười.

Về lý mà nói, anh phải giao nộp mọi thứ liên quan đến vụ án. Nhưng cuối cùng, Quý Bạch cũng vì tình cảm riêng tư mà làm trái nguyên tắc, giữ những mẩu giấy đó lại. Hiện tại, đống giấy vụn chứa đầy suy luận và nỗi nhớ nhung của Hứa Hủ đều nằm trong

https://thuviensach.vn

ngăn kéo của anh, cùng với chiếc nhẫn đáng thương. Có điều, anh tạm thời không nói cho cô biết.

Vào buổi chiều ba ngày sau, Hứa Hủ và hai thành viên thuộc nhóm của cô cuối cùng cũng hoàn thành công việc sàng lọc số liệu vô cùng nặng nhọc. Nhìn thấy kết quả sàng lọc, Hứa Hủ ngẩn người một lúc. Sau đó cô dặn dò hai trợ thủ: "Tuyệt đối giữ bí mật." Nói xong, cô cầm kết quả đi tìm Quý Bạch.

Quý Bạch đang nói chuyện điện thoại với một người cảnh sát mặc thường phục phụ trách tuần tra ở khu vực vùng núi. Xem báo cáo Hứa Hủ đưa đến, anh cũng ngây ra hai giây. Quý Bạch nhanh chóng cúp điện thoại, nhìn cô chăm chú.

Hứa Hủ gật đầu: "Đối tượng ở độ tuổi từ 20 đến 40, từng làm việc ở Hồng Kông, được phát hiện mắc bệnh ung thư trong ba tháng gần đây ở bệnh viện thành phố, trong khoảng thời gian ba tháng ra vào khu vực rừng núi hơn năm lần, có một ngôi biệt thự độc lập ở ngoại thành... cả thành phố chỉ có một mình anh ta."

Tất cả điều kiện nói trên đều không có quan hệ trực tiếp đến vụ án, mà chỉ là một suy đoán. Tuy nhiên, nếu những điều kiện này đều tập trung vào một người, vậy thì có ý vị hoàn toàn khác.

Hứa Hủ nói tiếp: "Quý Bạch, tuy chúng ta vẫn chưa thể xác định anh ta là hung thủ, nhưng hung thủ thậm chí xâm phạm nạn nhân thứ hai sau khi nạn nhân đã chết, hành vi xâm hại này đã phá hỏng ảo giác tình dục của hắn khi thiết lập quan hệ thân mật, chứng tỏ tâm lý của hắn đã rơi vào trạng thái không ổn định. Hơn nữa, kẻ giết người hàng loạt sẽ không dễ dàng thay đổi thủ đoạn gây án, do đó em suy đoán, hắn sẽ nhanh chóng tiếp tục gây án."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch nghiêm mặt gật đầu: “Giám sát Lâm Thanh Nham 24/24 giờ.”

Mấy ngày sau đó, thời tiết u ám. Tên giết người biến thái dường như ngủ đông, không hề có động tĩnh. Có câu nói “trên đời này chẳng có bức tường nào không lọt gió”, tin đồn về kẻ giết người cuối cùng cũng bắt đầu lan truyền ở thành phố Lâm.

Triệu Hàn và một trinh sát phụ trách theo dõi ngôi biệt thự nằm ở khu vực ngoại ô của Lâm Thanh Nham. Chạng vạng hôm nay, hai người lặng lẽ ở trong rừng cây giám sát như thường lệ.

Điện thoại di động của Triệu Hàn bỗng đổ chuông, là Đại Hồ gọi tới: “Xe ô tô của Lâm Thanh Nham đã rời khỏi khu vực nội thành, trên xe có một người phụ nữ. Chúng tôi không thể bám theo quá gần nên không nhìn rõ là ai.”

Triệu Hàn và người đồng nghiệp lập tức đề cao cảnh giác. Lúc trời tối đen, bọn họ quả nhiên nhìn thấy một chiếc xe thương vụ Buick đi theo đường núi từ phía xa tiến lại gần. Đến cửa ngôi biệt thự, chiếc xe dừng lại, một người đàn ông xuống xe, đó chính là Lâm Thanh Nham. Anh ta mở cửa sau xe, nhoài người vào bên trong, bế một cô gái ra ngoài.

Triệu Hàn giương ống nhòm, chỉ thấy người phụ nữ đó tựa hồ đã ngủ say, mái tóc dài che khuất gương mặt. Cô ta nằm trong lòng Lâm Thanh Nham bất động. Lâm Thanh Nham bế người phụ nữ đi vào ngôi biệt thự. Trong ngôi biệt thự nhanh chóng bật đèn sáng trưng.

“Sếp, làm thế nào bây giờ?” Triệu Hàn gọi điện cho Quý Bạch.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch: “Đợi thêm một lát nữa.”

Lúc này, khu vực núi non một màu tối đen, bốn bề vắng lặng vô cùng. Triệu Hàn và người đồng nghiệp tập trung tinh thần chờ đợi một lúc. Sau đó, bọn họ đột nhiên nghe thấy tiếng phụ nữ kêu “A”, rồi im bặt. Triệu Hàn và người cảnh sát hình sự giật mình.

Nếu lúc này hành động sẽ “đánh rắn động cỏ”, nhưng nguyên tắc của cảnh sát là không thể bỏ mặc sự an toàn của nạn nhân. Quý Bạch lập tức hạ lệnh: “Hành động!”

Triệu Hàn và người đồng nghiệp từ dốc núi chạy xuống, xông vào ngôi biệt thự. Qua khung cửa sổ, bọn họ thấy phòng khách đèn đóm sáng choang nhưng không một bóng người, bên trong lờ mờ vọng ra tiếng nhạc du dương.

Hai người đạp cửa đi nhanh vào bên trong ngôi biệt thự theo tiếng nhạc. Đến phòng ngủ chính ở phía trong cùng, cánh cửa hé mở, tiếng nhạc rất lớn, nhưng bọn họ vẫn có thể nghe thấy tiếng phụ nữ khóc nức nở. Triệu Hàn không do dự, lập tức đẩy mạnh cánh cửa. Sau đó, anh hoàn toàn sững sờ.

Hai người ở trong phòng đồng thời quay đầu, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Dưới ánh đèn dịu dàng, cả căn phòng trải đầy những bông hoa hồng đỏ thắm nở rộ. Diêu Mông ngồi ở ghế sofa giữa biển hoa, đôi mắt cô ngân ngấn nước. Lâm Thanh Nham quỳ một chân xuống đất, tay cầm hộp nhẫn nhung đen, anh ta đang đeo chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh vào ngón tay Diêu Mông.

https://thuviensach.vn

“Sao các anh...” Nghệt mặt vài giây, Diêu Mông chống tay vào người Lâm Thanh Nham đứng dậy. Cô phản ứng rất nhanh, hỏi bằng một giọng không thể tin nổi: “Các anh nghi ngờ anh ấy là kẻ giết người hàng loạt?”

Triệu Hàn không trả lời. Lâm Thanh Nham quay đầu, chau mày nhìn bọn họ, trầm mặc không lên tiếng.

Bây giờ đã là nửa đêm, ngoài cửa sổ tối đen và yên tĩnh, văn phòng làm việc của đội cảnh sát hình sự sáng như ban ngày.

Quý Bạch, Hứa Hủ và các đồng nghiệp quan sát Lâm Thanh Nham đang ngồi im trong phòng thẩm vấn qua lớp kính thẫm màu. Hôm nay, anh ta mặc comple, không thắt caravat, áo sơ mi cởi một cúc, trông anh ta càng lịch lãm và ôn hòa hơn ngày thường. Sắc mặt Lâm Thanh Nham tương đối khó coi, đôi lông mày nhíu chặt, ánh mắt lạnh lùng.

Đúng lúc này, Triệu Hàn cầm tập tài liệu đi vào: “Sếp, bên Hồng Kông cuối cùng cũng xác nhận, công ty của Lâm Thanh Nham năm đó có nghiệp vụ làm ăn với công ty của Phùng Diệp. Ở đây kèm mấy bản hợp đồng có chữ ký của cả hai người. Chắc chắn bọn họ quen biết nhau.”

Mọi người đều hồ hởi, một khi Lâm Thanh Nham và Phùng Diệp là chỗ quen biết, Lâm Thanh Nham càng có khả năng mô phỏng Phùng Diệp.

Quý Bạch nhận tài liệu, xem tỉ mỉ từ đầu đến cuối. Anh trao đổi ánh mắt với Lão Ngô, sau đó hai người đẩy cửa đi vào phòng thẩm vấn.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy động tĩnh, Lâm Thanh Nham lập tức ngẩng đầu. Anh ta và Quý Bạch là người quen, vào thời khắc này gặp nhau bằng phương thức như vậy, anh ta chỉ nhìn chằm chằm Quý Bạch mà không lên tiếng.

Quý Bạch nói: "Lâm tiên sinh, chào anh. Rất xin lỗi hôm nay đột ngột làm phiền anh. Chúng tôi mời anh về cục cảnh sát là để hợp tác điều tra."

Lâm Thanh Nham: "Các anh là đồng nghiệp cũ của Diêu Mông, tôi sẽ không truy cứu chuyện này. Nhưng tôi không hiểu, việc phá án của các anh sao lại dính dáng đến tôi và Diêu Mông? Hy vọng các anh cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Bên ngoài lớp kính, Triệu Hàn không nhịn được lẩm bẩm: "Trông anh ta giống người vô tội."

Hứa Hủ gật đầu. Cho đến thời điểm này, mọi phản ứng của Lâm Thanh Nham đều rất bình thường.

Đối diện với sự chất vấn của Lâm Thanh Nham, sắc mặt Quý Bạch vẫn bình tĩnh như nước: "Đúng là có nguyên nhân. Chúng tôi nghi ngờ *Sát thủ thiên sứ* Phùng Diệp đã quay về thành phố Lâm trong thời gian gần đây. Hắn và Diêu Mông là bạn học thời cấp ba, vì vậy đồng nghiệp của tôi đi theo bảo vệ Diêu Mông. Hôm nay, khi ở bên ngoài ngôi biệt thự, bọn họ bỗng nghe thấy tiếng kêu của Diêu Mông, tưởng Phùng Diệp xuất hiện, gây tổn thương đến hai người nên mới phá cửa vào nhà. Sự việc xảy ra đột xuất, mong anh thông cảm."

Lâm Thanh Nham ngẩn người, im lặng không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ mỉm cười. Quý Bạch nói chuyện đúng là có sách lược, chỉ hai ba câu đơn giản đã giải thích hợp tình hợp lý mọi vấn đề, lời nói giống thật mà là giả. Nếu Lâm Thanh Nham đúng là hung thủ thật sự, chỉ e anh ta cũng không thể nắm rõ, rốt cuộc Quý Bạch biết bao nhiêu sự thật.

Tuy nhiên, phản ứng của Lâm Thanh Nham đáng để suy nghĩ.

Lúc này, Quý Bạch chuyển đề tài khác: "Có điều, hôm nay đã mất công mời anh đến đây, chúng tôi cũng có một vấn đề muốn hỏi cho rõ ràng."

Thần sắc Lâm Thanh Nham không thay đổi: "Anh cứ hỏi."

Lão Ngô nói: "Lâm tiên sinh, trong ba tháng qua, xe riêng của anh liên tục ra vào khu vực rừng núi, vì nguyên nhân gì vậy?"

Lâm Thanh Nham từ tốn trả lời: "Trang trí ngôi biệt thự, chính là nơi hôm nay các anh đột nhập."

Lão Ngô hỏi tiếp: "Anh là lãnh đạo cao cấp của công ty, bình thường công việc rất bận rộn mới phải. Việc trang trí nội thất cần anh đích thân nhúng tay hay sao?"

Lâm Thanh Nham đáp: "Sở thích cá nhân. Những việc thích làm, tôi sẽ không bận tâm đến chuyện tốn thời gian."

Bên ngoài tấm kính, Triệu Hàn nói nhỏ: "Lúc chúng tôi xông vào nhà, ngôi biệt thự đúng là có mùi nước sơn mới, đồ gia dụng đều mới toanh."

Hứa Hủ gật đầu. Không có chứng cứ trực tiếp, câu trả lời của Lâm Thanh Nham hoàn toàn kín kẽ, xem ra Quý Bạch chỉ có thể ra tay

https://thuviensach.vn

từ góc độ khác.

Lúc này, Quý Bạch đẩy tập bệnh án đến trước mặt anh ta: "Diêu Mông biết anh chỉ có thể sống một năm hay không?"

Vẻ mặt Lâm Thanh Nham phảng phất cứng đờ trong giây lát. Anh ta liếc qua bệnh án, lặng lẽ rời ánh mắt đi chỗ khác.

Quý Bạch và Lão Ngô đều im lặng. Một lúc sau, Lão Ngô hỏi: "Diêu Mông không biết? Anh đã mắc bệnh hiểm nghèo, tại sao còn cầu hôn cô bé? Mục đích của anh là gì?"

Lâm Thanh Nham nở nụ cười rất nhạt: "Tôi không muốn trả lời câu hỏi liên quan đến chuyện riêng tư."

Quý Bạch lên tiếng: "Anh có thể không trả lời. Nhưng chuyện liên quan đến Phùng Diệp, chúng tôi hy vọng anh hợp tác." Vừa nói, Quý Bạch vừa đẩy bản photo hợp đồng có chữ ký của Lâm Thanh Nham và Phùng Diệp đến trước mặt anh ta: "Anh quen biết Phùng Diệp. Sau khi phát hiện mắc bệnh nan y, anh nhanh chóng phát triển mối quan hệ với Diêu Mông. Mà cô ấy là mối tình đầu của Phùng Diệp."

Lão Ngô nhìn anh ta: "Đừng nói với chúng tôi đây là sự trùng hợp. Chúng tôi muốn biết nguyên nhân tại sao?"

Lúc này, có người đẩy cửa ở bên ngoài: "Hứa Hủ, Diêu Mông nói... muốn trò chuyện với cô."

Hứa Hủ đưa mắt nhìn Lâm Thanh Nham đang trầm mặc ở phòng trong. Cô gật đầu, quay người đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ không biết hình dung Diêu Mông, cô gái đang ngồi trước mặt cô lúc này như thế nào. Diêu Mông ở một phòng thẩm vấn khác, cô mặc bộ váy dài lộng lẫy sang trọng, gương mặt trang điểm tinh tế như đóa hoa. Nhưng viền mắt cô đỏ hoe, ẩn hiện ánh lệ.

Thấy Hứa Hủ đi vào, Diêu Mông không do dự nhìn thẳng vào cô: "Sao mọi người lại nghi ngờ anh Thanh Nham?"

Bởi vì mối quan hệ giữa Diêu Mông và Lâm Thanh Nham, Diêu Mông cũng bị coi dính dáng đến vụ án này, Hứa Hủ không thể nói sự thật với bạn. Nhưng cô cũng không thể không nhắc nhở Diêu Mông: "Không phải bọn mình nghi ngờ anh ta, chỉ là khi bọn mình kê ra một số điều kiện để sàng lọc loại trừ kẻ bị tình nghi trong phạm vi rộng, Lâm Thanh Nham cũng nằm trong điều kiện đó nên bọn mình mới mời anh ta về hỏi chuyện." Ngừng một hai giây, Hứa Hủ nói tiếp: "Tốt nhất bây giờ bạn nên giữ khoảng cách với anh ta, làm vậy sẽ tốt cho cả hai người."

Diêu Mông không trả lời mà nhìn chằm chằm Hứa Hủ, đồng thời hỏi: "Anh ấy phù hợp với những điều kiện sàng lọc gì?"

Hứa Hủ lặng thinh, tất nhiên cô không thể nói thật.

Vì vấn đề Phùng Diệp trước đó, Diêu Mông cũng đã suy nghĩ về vụ án. Cô nói nhỏ: "Anh ấy có ngôi nhà độc lập? Anh ấy từng làm việc ở Hồng Kông? Đây không thể coi là chứng cứ." Gương mặt cô bộc lộ tia dịu dàng: "Còn nữa, mấy tháng gần đây anh ấy ra vào khu vực rừng núi là để trang trí ngôi biệt thự anh ấy tặng mình. Có hai lần mình cùng anh ấy đi. Hứa Hủ, đây đúng là sự trùng hợp ngẫu nhiên."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ gật đầu.

Diêu Mông lại hỏi: “Mọi người còn có căn cứ gì không?”

Nhìn gương mặt kiên quyết và ánh mắt sáng ngời của bạn, Hứa Hủ trầm mặc. Diêu Mông chấp nhận lời cầu hôn của Lâm Thanh Nham, chứng tỏ cô có ý định sống cùng anh ta cả đời.

Dù anh ta không phải là hung thủ, nhưng chuyện anh ta bị ung thư cũng không nên do cô báo cho Diêu Mông biết. Hứa Hủ chuyển sang đề tài khác: “Bạn có ngại trả lời mấy câu hỏi riêng tư của mình?”

“Bạn hỏi đi!”

“Bạn và Lâm Thanh Nham sống chung, chắc bạn cũng nhận ra biểu hiện của anh ta về phương diện tình dục có bình thường hay không?”

Diêu Mông thẳng thắn trả lời: “Rất bình thường.”

Hứa Hủ truy vấn tiếp: “Anh ta có sở thích dùng thuốc kích thích? Hay là say mê mùi vị, hoặc có thói quen chụp ảnh ghi hình, dùng dầu tắm một nhãn hiệu nào, hoặc bắt bạn mặc quần áo đặc biệt hay không?”

Diêu Mông lộ vẻ kinh ngạc, sắc mặt cô đỏ ửng: “Làm gì có chuyện đó. Những điều bạn nói đều không tồn tại ở anh ấy. Anh ấy còn chẳng biết mình dùng nhãn hiệu dầu tắm gì. Hứa Hủ, anh Thanh Nham là người đàn ông dịu dàng nhất, lương thiện nhất, chững chạc nhất mà mình từng gặp. Kể từ ngày đầu tiên bọn mình yêu nhau, anh ấy luôn yêu thương và nâng niu mình như vật báu.

https://thuviensach.vn

Bạn cũng là người đang yêu, chắc bạn hiểu cảm giác của mình. Hãy tin mình, anh ấy tuyệt đối không phải là hung thủ.”

Ở phòng thẩm vấn đầu kia hành lang, trước ánh mắt nghiêm nghị của Quý Bạch, Lâm Thanh Nham nở nụ cười tự giễu nhàn nhạt. Cuối cùng anh ta nói: “Không sai, lúc đầu tôi tiếp cận Diêu Mông đúng là có mục đích. Trước kia, tôi quen biết Phùng Diệp, thậm chí chúng tôi còn trở thành bạn bè. Nhưng tôi chỉ mong cả đời không quen biết con người đó.

Trong số nạn nhân của vụ án *Sát thủ thiên sứ* ba năm trước có một cô gái tên là Trương Hiểu Cáp, là vợ chưa cưới của tôi. Cho đến nay vẫn chưa tìm thấy thi thể của cô ấy.”

Triệu Hàn nhanh chóng giở tập tài liệu, quả nhiên tìm thấy tài liệu về cô gái này. Anh nhanh chóng đi vào trong, đưa cho Quý Bạch và Lão Ngô.

Lão Ngô xem xong, hỏi: “Vì vậy... ý của anh là, anh làm quen với Diêu Mông vì mục đích trả thù Phùng Diệp?”

Lâm Thanh Nham nhìn bọn họ, nhưng ánh mắt của anh ta tựa hồ hướng về một nơi rất xa: “Năm đó Phùng Diệp luôn mang ảnh của Diêu Mông bên mình. Phùng Diệp chết mấy năm rồi, tôi cũng sắp chết, vì vậy tôi muốn xem, rốt cuộc là người phụ nữ thế nào mới đi yêu tên súc sinh như Phùng Diệp. Nhưng cô ấy hoàn toàn khác Phùng Diệp. Cô ấy rất chính trực và lương thiện. Đồng thời, cô ấy cũng vô cùng căm ghét những chuyện Phùng Diệp đã làm.”

Quý Bạch và Lão Ngô đều im lặng. Lâm Thanh Nham ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi đã lập di chúc, để lại toàn bộ tài sản

https://thuviensach.vn

cho Diêu Mông, các anh có thể đến chỗ luật sư kiểm tra. Dù tôi qua đời nhưng một khi chúng tôi đã kết hôn, cô ấy thừa kế tất cả cũng không khiến người khác bàn ra tán vào. Trong thời gian qua, tôi mấy lần đi đến ngôi biệt thự, công ty trang trí nội thất đều có người ở đó, các anh cũng có thể gọi điện hỏi bọn họ. Hy vọng các anh nhanh chóng xác nhận, để tôi và Diêu Mông sớm về nhà."

Đêm mỗi lúc một khuya, bầu trời phảng phất được tô mực đen đậm đặc, hỗn độn khó phân biệt. Dãy núi phía xa xa nhấp nhô, như con thú đang chạy ở đường chân trời. Trong thành phố xuất hiện những ngọn đèn lác đác, không khí lạnh lẽo và tĩnh mịch.

Quý Bạch đứng ngoài hành lang, chống tay lên lan can dõi mắt về phía xa xa. Vài phút sau, anh cảm thấy một thân hình ấm áp mềm mại quen thuộc dựa vào người anh. Lúc này, mọi người đều tranh thủ chợp mắt hoặc bận rộn công việc. Quý Bạch nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: "Lạnh không em?"

Hứa Hủ lắc đầu: "Anh có tin lời Lâm Thanh Nham không?"

"Anh chỉ tin vào chứng cứ. Trước mắt, lời giải thích của anh ta đều đâu vào đấy." Quý Bạch đáp khẽ: "Hơn nữa, trong thời gian xảy ra hai vụ án, xe ô tô của anh ta không đi vào khu vực rừng núi. Vì vậy chúng ta không có chứng cứ trực tiếp kết luận anh ta có tội." Anh cúi xuống ngắm gương mặt nhỏ nhắn của cô dưới ánh đèn: "Em thấy thế nào?"

Hứa Hủ nhíu mày: "Em cũng không biết. Qua xác chết thứ hai, có thể thấy trạng thái tâm lý của hung thủ không ổn định, nhưng vừa rồi bất kể chúng ta tra hỏi thế nào, phản ứng của Lâm Thanh Nham đều bình thường."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch gật đầu: “Sau 24 tiếng đồng hồ tạm giam, nếu những điều anh ta nói được chứng thực, chúng ta chỉ có thể thả người.”

Hứa Hủ không lên tiếng. Một lúc sau, cô lặng lẽ ngoảnh đầu về Quý Bạch. Trong đêm tối yên tĩnh, đèn điện từ văn phòng hắt ánh sáng nhàn nhạt ra ngoài hành lang. Gương mặt anh lộ vẻ mệt mỏi, nhưng thần sắc vẫn trầm tĩnh và kiên định. Hứa Hủ giơ tay ôm thắt lưng anh, đồng thời ngẩng đầu rướn người, hôn lên gương mặt giá lạnh của anh.

Quý Bạch nhếch miệng, cúi đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Không có gì. Em chỉ cảm thấy, chúng ta đúng là rất may mắn.

Hứa Hủ nói khẽ: “Hy vọng sau này Diêu Mông có thể gặp được người thật sự thích hợp với bạn ấy.”

Quý Bạch vuốt tóc cô: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều, mau về phòng làm việc của anh ngủ một lát. Anh xử lý xong công việc rồi vào với em.”

Trong văn phòng, không ít người nằm bò trên bàn, tranh thủ chợp mắt trước khi trời sáng. Hứa Hủ đi vào phòng làm việc của Quý Bạch nằm một lúc, nhưng đầu óc cô vẫn nghĩ đến vụ án. Cô ngồi dậy, đến bên bàn làm việc của Quý Bạch, lấy tờ giấy trắng, nhưng không tìm thấy bút ở trên mặt bàn.

Trước đó, Quý Bạch còn về văn phòng, ngăn kéo vẫn chưa khóa. Hứa Hủ tiện tay mở ngăn kéo, quả nhiên tìm thấy hai chiếc bút bi, cô lại đẩy ngăn kéo vào.

https://thuviensach.vn

Vài giây sau, Hứa Hủ đột nhiên có phản ứng. Cô mở ngăn kéo, nhìn thấy một chiếc hộp nhung đen nằm dưới tập tài liệu.

Hứa Hủ mở hộp, bên trong là một chiếc nhẫn lấp lánh, Hứa Hủ ngây người. Cô đột nhiên nhớ đến cuộc nói chuyện với Diêu Mông vừa rồi. Tay trái của Diêu Mông mấy lần vuốt nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay phải. Có lẽ Diêu Mông vẫn chưa thích ứng, nhưng động tác và biểu cảm của cô rất dịu dàng.

Hứa Hủ ngẩng đầu, văn phòng bên ngoài vắng lặng, không ai để ý đến cô. Cô lấy chiếc nhẫn ra ngoài, đeo vào ngón áp út trên tay phải của mình.

Quý Bạch đương nhiên chọn cỡ vừa vặn ngón tay Hứa Hủ. Kiểu dáng vừa tinh tế vừa phóng khoáng, rất hợp ý cô. Hóa ra anh định cầu hôn cô?

Hứa Hủ giơ bàn tay có chiếc nhẫn lên cao, vào nơi có ánh đèn sáng. Cô ngắm nghía một lúc, khóe miệng không nhịn được cong lên. Cô thả tay xuống, tháo chiếc nhẫn... Sau đó, cô ngẩn người.

Chiếc nhẫn bị kẹt ở khớp ngón tay, không thể tháo ra ngoài.

Hứa Hủ cố gắng kéo vài lần nhưng vẫn không được. Cô nghĩ thầm: gần đây mình ăn nhiều quá, ngón tay to ra? Hay là việc mang thai khiến ngón tay sưng phù?

Hứa Hủ thử một lúc, vẫn không thể tháo chiếc nhẫn. Vừa định lấy điện thoại lên baidu tra cứu cách giải quyết, cô liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở bên ngoài.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch vào phòng, nhìn thấy Hứa Hủ đang đứng giữa phòng, hai tay bỏ vào túi quần, ngây ngốc nhìn anh.

"Em chưa ngủ à?" Quý Bạch đóng cửa, ngồi xuống ghế sofa, kéo cô vào lòng.

"Em ngủ đây." Hứa Hủ thản nhiên ngáp dài, ngoan ngoãn ngả đầu vào vai anh. Quý Bạch đã quá mệt mỏi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng anh vẫn có cảm giác Hứa Hủ không yên giấc, vặn vẹo người trong lòng anh. Anh vẫn nhắm nghiền hai mắt, ôm chặt eo cô, miệng lẩm bẩm: "Em đừng động đậy nữa."

Ngày hôm sau, lúc Hứa Hủ tỉnh giấc, trời đã sáng hẳn. Trên ghế sofa chỉ có một mình cô, trên người cô đắp áo khoác của Quý Bạch.

Hứa Hủ bị đánh thức bởi chuông điện thoại. Giọng Quý Bạch rất tỉnh táo, chứng tỏ anh đã thức dậy từ lâu: "Mười phút sau đến phòng họp, bàn công việc."

Hứa Hủ lập tức bật dậy đi vào nhà vệ sinh.

Quý Bạch thương cô nên đến sát giờ họp mới gọi cô dậy, làm cô luống cuống chân tay. Hứa Hủ nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt. Khi cô đến phòng họp, mọi người đã có mặt đông đủ, may mà cô không bị muộn giờ.

Phần lớn trinh sát trong đội tiến hành điều tra ở bên ngoài. Cuộc họp sáng nay chỉ có mấy đồng nghiệp quen thuộc như Lão Ngô, Triệu Hàn... Quý Bạch nói vắn tắt công việc tiếp theo. Lúc này, Triệu Hàn hỏi: "Chúng ta còn tiếp tục sàng lọc đối tượng theo điều kiện mà Hứa Hủ đưa ra hay không?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch trầm ngâm trong giây lát, quay sang Hứa Hủ: “Em hãy viết mấy điều kiện đó lên bảng đen, chúng ta cùng xem xét lại.”

Hứa Hủ gật đầu, đứng dậy đi đến bên bảng đen ở phía trước phòng họp. Cô lau bảng rồi bắt đầu viết chữ. Vừa viết mấy dòng, Hứa Hủ đột nhiên cảm thấy ánh mắt sáng quắc của Quý Bạch nhìn cô chăm chú. Ban đầu cô thấy hơi kỳ lạ, nhưng lập tức hiểu ra vấn đề. Hứa Hủ đưa mắt về chiếc nhẫn trên ngón áp út, gương mặt cô nóng như trong lò lửa.

Lúc này là buổi sáng sớm, cục cảnh sát vẫn chưa đến giờ làm việc, cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh. Mấy người cảnh sát trong phòng họp tuy không ngủ đủ giấc, nhưng ai nấy đều có đôi mắt như xẹt điện. Lúc này, ánh mắt bọn họ đều tập trung vào ngón tay tự dưng “mọc” thêm chiếc nhẫn của Hứa Hủ đang dừng động tác trên bảng đen. Tất cả mọi người đều hiểu ra ngọn nguồn, quay sang cười cười với Quý Bạch.

Bắt gặp gương mặt đỏ ửng của Hứa Hủ, khóe mắt Quý Bạch ẩn hiện ý cười nồng đậm. Nhưng cuối cùng anh cũng rời ánh mắt khỏi người cô, nghiêm túc cùng mọi người tiếp tục thảo luận vụ án.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, mọi người đều đứng dậy. Hứa Hủ cúi thấp đầu không nhìn bất kỳ ai. Ánh mắt Quý Bạch như có như không dừng lại ở người cô.

Lúc này, Lão Ngô tiến lại gần: “Tuy vụ án căng thẳng, nhưng cuộc sống là cuộc sống, việc đáng chúc mừng vẫn phải chúc mừng. Chúc mừng hai người.” Quý Bạch mỉm cười: “Cám ơn chú.”

https://thuviensach.vn

Triệu Hàn và mấy cảnh sát hình sự cũng vây quanh, lần lượt lên tiếng chúc mừng. Quý Bạch thản nhiên cám ơn tất cả mọi người. Triệu Hàn nói: "Sếp lợi hại thật đấy, tối qua bận rộn như vậy mà sếp vẫn có thời gian tặng nhẫn."

Quý Bạch cười cười: "Đúng là hơi vội vàng, may mà Hứa Hủ chịu đeo."

Mặt Hứa Hủ sắp bốc lửa đến nơi. Đợi mọi người đi hết, Quý Bạch liền ngoảnh đầu lặng lẽ nhìn cô.

Hứa Hủ vẫn cúi đầu, giơ tay đến trước mặt anh: "Tối qua em tò mò nên đeo thử, nhưng không thể tháo ra. Anh tháo giúp em đi."

"Ờ, vậy à?" Quý Bạch cầm tay cô, quan sát tỉ mỉ một lúc. Sau đó, anh mỉm cười: "Đầu óc anh có vấn đề mới giúp em tháo ra."

Hứa Hủ: "..."

Cô vừa tức vừa buồn cười, không biết nói gì. Quý Bạch cũng không lên tiếng, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú. Ánh mắt của anh khiến tim Hứa Hủ rung lên một nhịp.

"Anh không thúc giục em, nhưng thái độ của anh từ đầu đến cuối rất rõ ràng. Đối với anh, khoảng thời gian nửa năm đã đủ khiến anh xác định, em là người phụ nữ anh muốn cưới làm vợ." Anh cất giọng dịu dàng: "Đợi khi nào vụ án kết thúc, anh nhất định sẽ bù lại chuyện cầu hôn và tặng nhẫn. Em cứ từ từ suy nghĩ."

"Ừm..."

Ngắm gương mặt đỏ bừng của Hứa Hủ, Quý Bạch còn định trêu chọc cô vài câu. Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân dồn

https://thuviensach.vn

dập, Triệu Hàn lao đến cửa văn phòng.

"Sếp, vừa nhận được tin phát hiện ra thi thể thứ ba ở khu rừng núi. Phán đoán sơ bộ về thời gian tử vong là tối ngày hôm qua."

Quý Bạch và Hứa Hủ giật mình, đồng thời đưa mắt về phòng thẩm vấn ở phía đối diện trên hành lang.

Cả buổi tối hôm qua Lâm Thanh Nham đều ở phòng thẩm vấn, trong khi xác chết thứ ba lại xuất hiện vào đúng khoảng thời gian này.

Rừng núi bao la bát ngát, một màu xanh trải dài không có tận cùng. Lúc này, trên con đường đi vào vùng núi không còn yên tĩnh như mọi ngày.

Một loạt xe ô tô sơn hàng chữ "Đài truyền hình XX", "Báo XX" phóng qua. Rất nhiều sinh viên ngồi xe đạp hoặc đi bộ dọc theo đường lên núi. Không khí vừa ồn ào vừa căng thẳng.

Quý Bạch chau mày hỏi: "Chuyện này là thế nào?"

Triệu Hàn cúp điện thoại, trả lời: "Em vừa hỏi rõ tình hình, một nhóm sinh viên đã phát hiện ra xác chết. Nạn nhân cũng là sinh viên đại học. Bây giờ tin đồn về vụ giết người đã lan truyền cả thành phố Lâm. Những người này đều là sinh viên tình nguyện, lên núi cùng tham gia hành động tìm kiếm. Đám Đại Hồ đã đi khuyên nhủ bọn họ rồi."

Mặc dù cảnh sát đã ngăn chặn những người không liên quan ở dưới chân núi, nhưng vẫn không ít người lên núi trước khi cảnh sát đặt chướng ngại vật chắn đường. Đường núi chật hẹp bị tắc nghẽn

https://thuviensach.vn

bởi mấy chiếc xe ô tô của cơ quan truyền thông và từng tốp hai, ba sinh viên đi bộ.

Khi Quý Bạch và Hứa Hủ "đột phá vòng vây" lên đến nơi xuất hiện thi thể đã là buổi chiều cùng ngày. Phóng viên và sinh viên bị chặn ở ngoài sợi dây phong tỏa. Nhìn thấy nhóm Quý Bạch, bọn họ không ngừng chụp ảnh quay phim. Có sinh viên hỏi lớn tiếng: "Xin hỏi đến lúc nào các anh mới bắt được kẻ giết người hàng loạt?"

Quý Bạch nghiêm mặt không trả lời, anh dẫn mấy trinh sát và Hứa Hủ đi vào chỗ có xác chết.

Đó là một hang núi hẻo lánh, phía cảnh sát chiếu đèn sáng rực cả hang núi, thi thể nằm ở sâu bên trong, vẫn là tư thế và dung nhan yên tĩnh như hai nạn nhân đầu tiên.

Mấy ngày nay, Đại Hồ phụ trách điều tra ở khu vực rừng núi. Nhìn thấy Quý Bạch, anh lập tức tiến lại gần: "Nạn nhân tên là Thẩm Hồng Miêu, sinh viên năm thứ tư đại học Lâm."

Đại Hồ kể vắn tắt tình hình: "Thẩm Hồng Miêu là thành viên của đoàn thể thao dã ngoại đại học Lâm. Mười ngày trước, cô một mình đi bộ lên núi du ngoạn. Khu vực rừng núi quá rộng lớn, cảnh sát cũng không rõ cô lên núi từ địa điểm nào. Hai ngày trước là thời hạn quay về như đã định, các bạn học phát hiện không thể liên lạc với cô, nên đã tự tổ chức đội cứu nạn lên núi tìm kiếm, đồng thời liên lạc cảnh sát địa phương. Không ngờ bọn họ nhanh chóng phát hiện ra xác nạn nhân. Bọn họ nghe phong thanh người dân địa phương nói, đây không phải là nạn nhân đầu tiên. Vì vậy sự việc mới bị vỡ lở."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cùng Lão Ngô và Hứa Hủ đi đến bên xác chết. Nhân viên pháp y đã hoàn tất công việc giám định sơ bộ: "Theo phán đoán ban đầu, thời gian tử vong từ 8 đến 10 tối ngày hôm qua. Nạn nhân chết vì trúng độc kali xyanua giống hai nạn nhân trước, các vết thương khác cũng tương tự."

Hứa Hủ hỏi: "Liệu có khả năng hung thủ trì hoãn thời gian tử vong hay không?"

Bác sỹ pháp y lắc đầu: "Không thể. Độc tố kali xyanua tương đối đặc thù, từ 5 đến 8 giây sau khi uống sẽ tắt thở. Hơn nữa, da và mí mắt nạn nhân có phản ứng riêng. Phản ứng này không thay đổi vì nguyên nhân liên quan đến môi trường như nhiệt độ hay độ ẩm. Do đó, việc suy đoán thời gian tử vong là tương đối chính xác."

Mọi người đều im lặng, dồn ánh mắt về nơi có thi thể. Trên nền đất ở xung quanh xuất hiện nhiều dấu chân hỗn loạn. Đại Hồ chau mày: "Là dấu chân của đám sinh viên để lại."

Lão Ngô là chuyên gia về phương diện phân tích dấu chân. Ông ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ khu vực xung quanh xác chết. Một lúc sau, ông soi đèn pin vào vùng đất gần thắt lưng nạn nhân: "Mọi người xem đi, có phải hơi quen không?"

Trên nền đất hơi mềm tơi xốp xuất hiện dấu chân mờ mờ. Hứa Hủ lập tức giở tài liệu, tìm ảnh chụp dấu chân ở nơi phát hiện thi thể thứ hai. Lão Ngô ngó nghiêng, gật đầu: "Độ dài của dấu chân và hoa văn giống hệt lần trước, do cùng một người để lại."

Đại Hồ quay sang Quý Bạch: "Sếp, xem ra hung thủ không phải là Lâm Thanh Nham thật."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch còn chưa trả lời, Lão Ngô đứng dậy: “Cũng chưa chắc, bây giờ có hai khả năng: Lâm Thanh Nham đúng là người vô tội, hoặc Lâm Thanh Nham còn đồng phạm.”

Hứa Hủ nhíu chặt đôi lông mày, nhìn chăm chú thi thể nạn nhân: “Khả năng này rất nhỏ... Sao lại như vậy chứ?”

Tất cả mọi người dồn ánh mắt về phía cô. Hứa Hủ cất giọng nghiêm túc: “Từ thủ pháp gây án của hung thủ, có thể thấy hắn rất coi trọng việc thiết lập quan hệ thân mật với nạn nhân. Loại quan hệ này là riêng tư, bí mật, có tính biệt lập. Hơn nữa trong lịch sử phạm tội, hầu hết những kẻ tâm lý biến thái đều hoạt động một mình. Đối với chúng, sự chia sẻ chẳng có ý nghĩa gì cả. Nếu Lâm Thanh Nham không có đồng phạm, nghĩa là còn tồn tại người thứ hai phù hợp với phác họa chân dung tội phạm. Nói một cách khác, cùng một địa điểm, cùng một vụ án xuất hiện hai người phù hợp với những điều kiện riêng biệt? Xác suất này là...”

Hứa Hủ chưa nói hết câu, Quý Bạch nghiêm giọng cắt ngang lời cô: “Hứa Hủ, em hãy quay về vật chứng.”

Hứa Hủ giật mình, Quý Bạch đảo ánh mắt trầm tĩnh một vòng rồi lên tiếng: “Vụ án này tương đối phức tạp, chúng ta tạm thời không đưa ra bất cứ giả thiết nào. Vì làm vậy sẽ khiến tư duy của chúng ta đi sai đường, chúng ta chỉ nhìn vào chứng cứ.

Hiện tại, điều tôi có thể khẳng định là: thứ nhất, căn cứ vào thời gian gây án, kẻ giết nạn nhân Thẩm Hồng Miêu chắc chắn là người khác. Thứ hai, Thẩm Hồng Miêu mười ngày trước khi vào khu vực rừng núi. Trong khoảng thời gian này, cảnh sát canh gác xung quanh khu vực rừng núi không phát hiện một chiếc xe khả nghi ra

https://thuviensach.vn

vào. Điều này chứng tỏ, ngôi nhà mà hung thủ giam giữ nạn nhân cũng nằm trong khu vực rừng núi. Tôi sẽ lập tức xin điều thêm lực lượng, lục soát cả khu vực này. Chỉ cần tìm thấy hang ổ của tội phạm, tất cả sẽ lộ chân tướng."

Nghe Quý Bạch nói vậy, mọi người đều tỏ ra phấn chấn, Hứa Hủ cũng thông suốt vấn đề. Đúng lúc này, điện thoại của Quý Bạch đổ chuông, anh bắt máy: "Cục trưởng... vâng ạ, tôi hiểu rồi, tôi sẽ về ngay." Sau khi cúp điện thoại, anh nói: "Tôi đi lên tỉnh một chuyến để trực tiếp báo cáo với chủ tịch tỉnh và công an tỉnh về vụ án này. Lão Ngô, chú hãy tạm thời thay tôi chỉ huy. Ngoài ra, đội hình sự của công an tỉnh sẽ tiếp quản vụ án."

Mọi người gật đầu, Triệu Hàn lên tiếng: "Bên cục cho biết, đã hết thời gian tạm giam Lâm Thanh Nham, chúng ta chỉ có thể thả người."

Quý Bạch gật đầu. Vừa quay người đi vài bước, anh đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Hứa Hủ. Hứa Hủ gật đầu với anh, biểu thị sẽ chăm sóc tốt bản thân. Anh mới yên tâm sải bước dài đi ra ngoài.

Quý Bạch rời đi không bao lâu, khi đội hình sự kiểm tra xong hiện trường, quả nhiên nhận được tin tức, đội trưởng đội hình sự của công an tỉnh đích thân tham gia chỉ đạo vụ án, Quý Bạch làm phụ tá của ông.

Khi đội trưởng đội hình sự công an tỉnh đưa người đến hiện trường, trời đã tối đen như mực. Từng chiếc xe cảnh sát từ các huyện thị lân cận đều đổ về nơi này. Đội trưởng truyền đạt mệnh

https://thuviensach.vn

lệnh của giám đốc công an tỉnh: huy động mọi lực lượng, dù lật cả khu vực rừng núi cũng phải tìm cho ra hung thủ.

Buổi tối, Hứa Hủ và Lão Ngô vội vội vàng vàng ăn cơm rồi bắt đầu trang bị áo chống đạn, dùi cui... Hứa Hủ nhìn chiếc áo chống đạn dày bịch. Việc lần theo dấu vết tội phạm ở vùng núi hoang dã cần phải chạy bộ tương đối kịch liệt. Trầm mặc trong giây lát, cô không mặc áo chống đạn mà đi tìm đội trưởng đội hình sự công an tỉnh ở xe chỉ huy phía trước.

Vừa tiến lại gần, Hứa Hủ nghe thấy đội trưởng đang nói chuyện điện thoại: "Vợ cậu có bầu sao không nói sớm? Tôi còn tưởng cậu có chuyện gì cần tìm tôi gấp như vậy. Việc này có thể thông cảm, tôi sẽ để vợ cậu ở hậu phương, phụ trách hậu cần."

Hứa Hủ ngẩn người, trong lòng ấm áp vô cùng. Cô lặng lẽ quay người bước đi.

Hứa Hủ gặp lại Quý Bạch vào buổi tối ngày hôm sau.

Lúc này, khu vực rừng núi đã khôi phục sự yên tĩnh, đám sinh viên nghe lời khuyên quay về thành phố, giới truyền thông cũng bị kiểm soát, mấy chục phóng viên của các tờ báo và tạp chí chỉ được phép hoạt động ở khu vực riêng biệt. Công an tỉnh hy vọng bọn họ đưa tin khách quan, nhằm mục đích trấn an tinh thần của người dân thành phố.

Mấy trăm cảnh sát tản mát khắp khu vực rừng núi hoang dã, lùng bắt tội phạm bất kể ngày đêm. Chỉ là khu vực này rộng hàng ngàn cây số, nếu muốn kiểm tra toàn bộ cũng phải mất ít nhất mười ngày đến nửa tháng. Vì vậy, vụ án nhất thời không có tiến triển.

https://thuviensach.vn

Buổi tối muộn, các trinh sát đều ra ngoài làm việc. Hứa Hủ ở trong một khu nhà dân nằm dưới chân núi được đội hình sự tạm thời trưng dụng. Nhân viên hậu cần của phía cảnh sát và các phóng viên đều qua đêm ở đây. Hứa Hủ ngủ chập chờn, đột nhiên nghe thấy tiếng Quý Bạch nói chuyện điện thoại ở bên ngoài: "... Đúng, tôi vừa đến chân núi. Được, vậy tôi đợi xe của các anh đến đón."

Hứa Hủ lập tức ngồi dậy, Quý Bạch đẩy cửa đi vào. Ánh trăng mông lung chiếu vào gương mặt anh, trông anh vô cùng mệt mỏi nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời và sắc bén.

"Anh nghỉ một lát rồi đi ngay." Quý Bạch cất giọng khàn khàn.

Hứa Hủ xuống giường rót cho anh cốc nước. Quý Bạch ôm cô vào lòng, uống một hơi hết sạch cốc nước. Anh hỏi nhỏ: "Hai ngày nay không có chuyện gì đấy chứ?"

"Không, anh thì sao?"

"Anh có thể gặp chuyện gì?" Quý Bạch mỉm cười.

Hai người im lặng vài giây, Hứa Hủ nói: "Hai ngày nay em luôn nghĩ đến hung thủ, nhưng nghĩ mãi cũng không thông."

Hai ngày nay, Quý Bạch gần như bôn ba trên đường, ở công an tỉnh bận báo cáo công việc, không có thời gian nghĩ sâu về vụ án. Nghe cô nói vậy, anh gật đầu: "Anh vẫn còn chút thời gian, chúng ta phân tích lại một lần. Em có giấy bút không?"

Hứa Hủ lập tức lấy giấy bút dưới gối, tiện tay rút mấy tấm ảnh chụp hiện trường. Nghĩ đến đứa con trong bụng cô, Quý Bạch chỉ có thể cười khổ trong lòng. Anh giơ tay vuốt tóc Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ lần lượt kê ra các điều kiện sàng lọc trước đó. Quý Bạch trầm tư trong giây lát, nhướng mắt nhìn cô: "Có một câu nói thế nào nhỉ? Loại trừ tất cả trường hợp không có khả năng, nếu chỉ còn lại một trường hợp, dù đó là trường hợp không thể tưởng tượng nổi, thì cũng chính là sự thật?"

Hứa Hủ gật đầu.

Quý Bạch: "Vì vậy, mặc dù em nói, xác suất của việc cùng một thời gian xuất hiện hai người phù hợp với phác họa là rất nhỏ. Nhưng trên thực tế chắc chắn tồn tại người thứ hai. Chỉ cần chúng ta bắt được hắn, vấn đề của Lâm Thanh Nham hay chân tướng vụ án sẽ giải quyết dễ dàng."

Anh lấy cây bút trong tay cô, đánh dấu từng điều kiện: "Anh luôn cho rằng những điều kiện sàng lọc em nói lần trước là đúng đắn. Nhưng em xem đi, có những điều kiện tồn tại song song, nhưng trong số đó có điều kiện chúng ta không thể điều tra. Ví dụ, chúng ta có thể thống kê danh sách "những người mắc bệnh hiểm nghèo thời gian gần đây", nhưng chúng ta không có cách nào thống kê "những người thời gian gần đây gặp thất bại lớn trong sự nghiệp". Vì vậy, hung thủ chắc chắn bị bỏ sót ở chỗ này."

Hứa Hủ giật mình, đầu óc cô phản ứng rất nhanh. Không đợi Quý Bạch dừng bút, cô đã thốt ra lời: "Vì vậy, hung thủ có thể là người gần đây gặp thất bại hoặc trắc trở trong sự nghiệp. Lúc xảy ra vụ án *Sát thủ thiên sứ*, hắn có khả năng là sinh viên tinh thông trên mạng. Chúng ta không có dữ liệu về việc hắn thường xuyên ra vào trong khu vực rừng núi mấy tháng gần đây, là bởi bản thân hắn sống trong khu vực rừng núi. Do đó, hắn rất quen thuộc địa bàn

https://thuviensach.vn

rừng núi. Hơn nữa, hắn có một ngôi nhà ở trong khu vực rừng núi như hôm qua anh nói.”

Hứa Hủ nói dứt câu, Quý Bạch cũng dừng bút. Hai người cúi đầu xuống tờ giấy, nội dung viết trên tờ giấy giống hệt suy đoán của Hứa Hủ.

Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ sự phấn chấn trong mắt đối phương. Quý Bạch đứng dậy gọi điện thoại: “Tôi là Quý Bạch, lập tức điều tra đối tượng nam giới sống và làm việc trong khu vực rừng núi, tuổi từ 22 đến 26, tốt nghiệp đại học, gần đây bị giáng chức hay kỷ luật, đi giày số 42, có ngôi nhà riêng và xe ô tô công. Người đó có thể là nhân viên kiểm lâm, thầy giáo ở khu vực rừng núi, cũng có thể là nhân viên công vụ như lính cứu hỏa, cảnh sát tuần tra...”

Ở đầu kia điện thoại, người cảnh sát phụ trách thông tin kỹ thuật của cục tỏ ra nghi hoặc: “Quý đội, anh muốn tìm ai? Anh đều biết rõ như vậy...”

Quý Bạch: “Hãy cho tôi câu trả lời trong thời gian nhanh nhất.”

Cúp điện thoại, Quý Bạch quay sang Hứa Hủ: “Anh đi đây!”

Hứa Hủ: “Anh nhớ chú ý an toàn.”

Quý Bạch đưa mắt quan sát xung quanh, đây là một khu nhà ở có sân nhỏ, xung quanh tối om, vắng lặng như tờ. Anh ngoảnh đầu nhìn Hứa Hủ: “Bây giờ chúng ta vẫn chưa rõ thân phận hung thủ. Khu vực này có cảnh sát tuần tra nên tương đối an toàn, em cố gắng ở trong nhà, đừng đi lung tung.”

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ gật đầu.

Giữa trưa hai ngày sau, ánh nắng mùa thu rực rỡ và ấm áp, khiến cả khu vực rừng núi càng xanh biếc sâu thẳm, rộng lớn như không có tận cùng.

Cả buổi sáng Hứa Hủ đều ở trong ngôi nhà dưới chân núi, cùng các đồng nghiệp chỉnh lý tài liệu liên quan đến vụ án. Đến tầm trưa, khi về phòng nghỉ ngơi, cô mới nhìn thấy một tin nhắn trên điện thoại di động.

Là Diêu Mông gửi đến: "Bạn đang ở nhà dân dưới chân núi phải không? Mình và các đồng nghiệp cũng đến khu vực rừng núi. Lát nữa mình muốn tìm bạn nói chuyện. Bạn có rảnh không?"

Hứa Hủ hiểu ngay vấn đề, tòa soạn báo của Diêu Mông cũng được phép vào khu vực này để đưa tin. Cô lập tức gọi điện thoại, nhưng máy bận.

Diêu Mông đang gọi điện cho Lâm Thanh Nham.

Diêu Mông xuất phát đi vùng núi vào sáng sớm ngày hôm nay. Tạp chí của cô chủ yếu đề cập đến cuộc sống và sức khỏe của phụ nữ, nhưng vụ án giết người hàng loạt đang là đề tài nóng hổi hiện nay. Cô vốn xuất thân từ ngành tâm lý tội phạm, nên cô đích thân đi đưa tin sẽ chính xác và sâu sắc hơn các phóng viên khác.

Ngoài ra, Diêu Mông còn có ý đồ riêng. Nếu vùng núi này tồn tại hung thủ thật sự, Lâm Thanh Nham sẽ thoát khỏi bị tình nghi. Vì vậy từ trong tiềm thức, cô muốn thay anh ta làm chuyện này.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, Lâm Thanh Nham không biết việc Diêu Mông đi đến vùng núi, anh ta tưởng cô làm thêm ở công ty. Khi gọi điện thoại, anh ta mới phát giác điều bất thường. Giọng nói anh ta có vẻ không vui: "Sao em lại đến đó? Nghe nói vẫn chưa bắt được hung thủ, ở đó rất nguy hiểm."

Diêu Mông và hai người đồng nghiệp đang ngồi trong xe ô tô của tòa soạn. Đây là khu đất trống dưới chân núi, được bố trí thành bãi đỗ xe tạm thời. Xung quanh đều là người và xe, ồn ào náo nhiệt. Diêu Mông mỉm cười trả lời: "Không sao đâu, em và đồng nghiệp ở khu vực an toàn. Nơi không an toàn, cảnh sát địa phương cũng chẳng cho chúng em vào." Cô lập tức chuyển đề tài, ngữ khí vô cùng dịu dàng: "Anh có uống thuốc đúng giờ không đấy?"

Ở đầu kia điện thoại, Lâm Thanh Nham im lặng vài giây, giọng nói anh ta trở nên ôn hòa: "Anh uống rồi. Bà xã, em mau về sớm. Nơi đó không an toàn, anh không yên tâm."

Diêu Mông vẫn chưa làm xong công việc phỏng vấn, nhưng nghe giọng điệu của Lâm Thanh Nham, cô vừa xót xa vừa đau lòng, tự nhiên muốn gặp anh ta ngay lập tức. Ngước nhìn bầu trời thấy vẫn còn sớm, Diêu Mông đáp: "Được, bây giờ em về ngay."

"Em nhớ đi đường cái, mở điện thoại di động."

"Vâng."

Sau khi cúp điện thoại, Diêu Mông nói với hai đồng nghiệp: "Tôi về thành phố trước, những việc còn lại các chị cứ tiếp tục. Có vấn đề gọi điện ngay cho tôi."

https://thuviensach.vn

Diêu Mông lái xe rời khỏi chân núi. Đi một đoạn, cô nhìn thấy chướng ngại vật của cảnh sát ở phía trước, có nghĩa chỉ một đoạn nữa là đến đường cái. Diêu Mông định gọi điện thoại báo bình an với Lâm Thanh Nham, nhưng vừa lấy di động, cô liền nhìn thấy cuộc gọi nhỡ của Hứa Hủ.

"Hứa Hủ, vừa rồi mình bận gọi điện thoại."

Trước đó, Hứa Hủ không gọi được cho Diêu Mông nên rất lo lắng. Cô suýt nữa gọi điện cho cảnh sát tuần tra đi tìm Diêu Mông. Nhận được điện thoại của bạn, cô mới yên tâm.

Lần trước, sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Diêu Mông, Hứa Hủ mới xem biên bản lời khai thừa nhận tiếp cận Diêu Mông với dụng ý khác của Lâm Thanh Nham. Tuy cô không xác định Lâm Thanh Nham có liên quan đến vụ án, nhưng mỗi khi nghĩ đến con người này, trong lòng cô đều cảm thấy không thoải mái. Hứa Hủ cho rằng cần phải nhắc nhở Diêu Mông. Mấy ngày nay cô bận rộn công việc, bây giờ Diêu Mông tìm cô, cô lên tiếng: "Không có gì. Bao giờ bạn đến nơi? Mình có chuyện muốn nói với bạn."

Diêu Mông định nói đang trên đường trở về thành phố, nghe ngữ khí khác thường của Hứa Hủ, cô hỏi lại: "Bạn muốn nói chuyện gì? Không sao đâu, bạn cứ nói thẳng ra đi."

Hứa Hủ im lặng vài giây, sau đó kể với Diêu Mông về mối quan hệ giữa Lâm Thanh Nham và Phùng Diệp. Cô nói: "Mình cảm thấy bạn nên biết chuyện này."

Diêu Mông trả lời: "Cảm ơn bạn, Hứa Hủ. Nhưng sau khi rời khỏi cục cảnh sát, anh Thanh Nham đã nói hết với mình về chuyện này.

https://thuviensach.vn

Bây giờ mình chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy trong khoảng thời gian cuối cùng.”

Hứa Hủ: “Mình vẫn cho rằng bạn nên cẩn thận anh ta.”

Trong lòng Diêu Mông hơi khó chịu, nhưng cô cố nhịn: “Vậy đi, chúng ta gặp rồi bàn sau, bạn đang ở đâu?”

Hứa Hủ tưởng Diêu Mông cách chỗ cô không xa nên nói địa chỉ. Diêu Mông lên tiếng: “Được, khi nào đến nơi mình sẽ gọi điện cho bạn.”

Hứa Hủ: “Mình sẽ ra cổng đón bạn.”

Lúc này, Quý Bạch đang cùng hơn chục cảnh sát ngồi trong rừng cây trên sườn núi, gặm lương khô mang theo người. Ai nấy đều có gương mặt bụi bặm mệt mỏi, nhưng ánh mắt họ rất nghiêm túc và kiên định.

“Mọi người ăn xong chưa? Chúng ta xuất phát.” Quý Bạch đứng dậy. Điện thoại của anh bỗng đổ chuông.

Là đồng nghiệp phòng thông tin kỹ thuật thuộc cục cảnh sát thành phố Lâm, giọng nói anh ta không che giấu niềm hưng phấn: “Quý đội, chúng tôi đã tìm ra người phù hợp điều kiện của anh.”

“Nói đi!”

“Người đó tên là Đàm Lương, 25 tuổi, tốt nghiệp đại học lâm nghiệp. Hắn vốn công tác ở phòng lâm nghiệp của huyện, đầu năm nay bị điều xuống làm nhân viên kiểm lâm, chắc chắn phạm sai lầm trong công việc nên mới bị giáng chức. Hắn có xe công, sống trên núi một mình, cỡ giày đăng ký trong danh sách đồ dùng bảo

https://thuviensach.vn

hộ lao động là số 42. Đúng rồi, thi thể nạn nhân thứ hai nằm trong khu vực rừng núi do hắn phụ trách. Bây giờ hắn vẫn ở trên núi."

Hình ảnh và địa chỉ của Đàm Lương nhanh chóng được gửi đến điện thoại di động của Quý Bạch. Người đàn ông trên ảnh mặc bộ đồng phục của nhân viên kiểm lâm màu xanh lá cây thẫm. Hắn đeo cặp kính, gương mặt trẻ trung trắng trẻo, ánh mắt bình thản, nhìn không ra sự bất thường.

"Hãy gửi ảnh đến đội trưởng của các đội tìm kiếm, bảo bọn họ lưu ý con người này. Hiện giờ chúng ta chưa có chứng cứ, nhưng nếu gặp hắn cứ giữ người trước."

Ngôi nhà của Đàm Lương nằm trên một ngọn núi cao. Xung quanh vắng lặng như tờ, mấy gian nhà bằng xi măng sáng rực dưới ánh mặt trời.

Quý Bạch dẫn đội của anh, thận trọng từ các hướng bao vây ngôi nhà. Theo mệnh lệnh của anh, những người cảnh sát cầm súng xông vào trong nhà. Nhưng ngôi nhà trống không, chẳng thấy bóng dáng Đàm Lương.

Quý Bạch quan sát tỉ mỉ xung quanh. Căn nhà trang trí đơn giản, sạch sẽ, gọn gàng, không có dấu hiệu bất bình thường. Một người cảnh sát cúp điện thoại, nói: "Phòng lâm nghiệp cho biết, bọn họ mất liên lạc với Đàm Lương kể từ ngày hôm qua."

Nếu ban đầu mọi người không hiểu rõ nguyên nhân tại sao Quý Bạch cho rằng Đàm Lương là kẻ tình nghi, vào thời khắc này, nghe nói hắn vô duyên vô cớ mất tích, bọn họ không thể không nghi ngờ hắn.

https://thuviensach.vn

Một người cảnh sát phụ trách kiểm tra dấu vết trong sân, chạy đến báo cáo: “Quý đội, qua vệt bánh xe để lại trên nền đất, có thể khẳng định kẻ tình nghi lái chiếc xe công xuống núi.”

Quý Bạch cất giọng nghiêm nghị: “Đuổi theo!”

Quý Bạch dẫn đội của anh đi nhanh xuống núi. Trên đường, anh gặp một đội cảnh sát tuần tra. Sau khi trao đổi tình hình, bọn họ nói ba tiếng trước, bọn họ nhìn thấy một chiếc xe của nhân viên kiểm lâm đi qua.

Dõi theo phương hướng bọn họ chỉ, Quý Bạch giật mình. Đó là khu nhà dân nơi Hứa Hủ đang ở.

Quý Bạch lập tức rút điện thoại gọi cho Hứa Hủ nhưng đầu kia tín hiệu máy bận. Khu vực rừng núi sóng điện thoại chập chờn, sau đó anh gọi mãi cũng không thông.

Lúc này, chân núi không còn yên tĩnh như trước. Rất nhiều xe cảnh sát chạy đi chạy lại, tìm kiếm dấu vết của Đàm Lương. Xe cảnh sát tuần tra vừa vào đến cổng khu nhà dân, còn chưa kịp dừng hẳn, Quý Bạch đã đẩy cửa nhảy xuống, chạy vào trong sân.

Trong sân vốn có hai cảnh sát làm nhiệm vụ canh gác, lúc này cũng không thấy bóng dáng. Cửa phòng Hứa Hủ khép hờ, bên trong không một tiếng động. Hô hấp của Quý Bạch ngưng trệ ngay tức thì, anh lao đến đẩy cửa.

Trong phòng tràn ngập ánh nắng, nhưng không một bóng người.

Trái tim Quý Bạch tựa như chìm sâu xuống đáy vực, anh ngoảnh đầu nhìn mấy người cảnh sát đi theo vào: “Người đâu? Người đâu

https://thuviensach.vn

rồi?”

Mọi người đều không thể trả lời. Quý Bạch tái mặt lao ra ngoài, đồng thời rút di động, tiếp tục gọi điện thoại. Ai ngờ lần này có tín hiệu nối máy, Quý Bạch lập tức dừng bước khi nghe thấy âm thanh từ đầu kia truyền tới: “Quý Bạch...” Giọng nói của cô hơi run run.

“Em đang ở đâu? Em không sao đấy chứ?”

“Em đang ở trên đường núi, em không sao.” Hô hấp của Hứa Hủ tựa hồ ngưng trệ: “Nhưng có khả năng Diêu Mông xảy ra chuyện rồi.”

Quý Bạch vội đi đến chỗ Hứa Hủ. Đây là một đoạn đường núi hẻo lánh, bây giờ tụ tập mười mấy người cảnh sát. Hứa Hủ đứng giữa đám đông, sắc mặt cô trắng bệch. Lúc nhận được tấm ảnh Đàm Lương do đội gửi đến, cô đã không thể liên lạc với Diêu Mông.

Bên lề đường núi đậu một chiếc xe ô tô của nhân viên kiểm lâm, biển số chính là xe của Đàm Lương, nhưng bên trong không có người. Bên cạnh đó có hai vệt bánh xe phanh gấp. Một người cảnh sát đi đến nói với Quý Bạch: “Sếp, vệt bánh xe này giống chiếc BMW do Diêu Mông lái.”

Đàm Lương đã xuống núi mấy tiếng đồng hồ. Nói một cách khác, Diêu Mông có khả năng bị bắt một khoảng thời gian.

Quý Bạch quan sát vệt bánh xe dưới mặt đường: “Thông báo tất cả mọi người, truy đuổi chiếc xe này.”

Không biết bao lâu sau, Diêu Mông dần khôi phục ý thức. Nhưng đầu óc cô vẫn nặng trĩu, mí mắt không mở nổi. Cô biết rõ đây là

https://thuviensach.vn

hậu quả của thuốc gây mê.

Từng mảnh vụn ký ức ẩn hiện trong đầu óc cô. Cô quay đầu xe lái về khu rừng núi... Có một chiếc xe công màu xanh từ bên đường lao ra... Cô xuống xe kiểm tra tình hình... Một chàng trai trẻ tuổi trắng trẻo từ phía đối diện đi tới, hắn mặc đồng phục nhân viên kiểm lâm, lịch sự mỉm cười xin lỗi cô.

Sau đó, lồng ngực cô đột nhiên tê liệt. Là súng gây mê, nhân viên kiểm lâm đều có súng gây mê.

Đây là nơi nào? Trong lúc lơ mơ, cô nhìn thấy vách hang tối om, đây là một hang động nào đó?

Diêu Mông cố gắng mở mắt. Cô cảm thấy có người bóp cằm cô, sau đó đổ một chất lỏng ngòn ngọt vào miệng cô.

Không... Đừng...

Cô đã từng xem qua tài liệu về vụ án *Sát thủ thiên sứ*. Đó là mùi vị của chất kích dục Nhật Bản...

Ý thức dần trở nên tản mát, Diêu Mông cảm thấy thân thể cô ngày càng nóng. Cô nghe thấy tiếng rên rỉ quen thuộc. Một lúc sau, cô mới nhận ra đó là âm thanh phát ra từ cổ họng cô. Sau đó, cô thấy đôi cánh tay rắn chắc ôm chặt cô, một thân hình ấm nóng xa lạ nằm đè lên người cô, bộ phận của người đàn ông đâm mạnh vào cơ thể cô.

Đối với Diêu Mông, cả quá trình này dài đằng đẵng. Phần lớn thời gian, cô mê man bất tỉnh. Có lúc tỉnh táo, cô chỉ biết xung quanh tối đen. Do tác dụng của thuốc, cô chẳng nhìn rõ thứ gì. Hình như

https://thuviensach.vn

cô nói rất nhiều, nhưng chẳng nhớ lấy một câu. Ấn tượng duy nhất là người đàn ông giày vò hết lần này đến lần khác, dường như không biết thỏa mãn.

Sau đó, tất cả cuối cùng cũng dừng lại. Trong hang động không có ánh sáng, Diêu Mông cảm thấy người đàn ông đang đứng trong bóng tối, cúi đầu nhìn cô, mà cô chỉ có thể lẩm bẩm: "Đừng giết tôi... tôi không thể chết... anh Thanh Nham cứu em... anh Thanh Nham cứu em."

Đỉnh núi phía trước cao chót vót, nghe nói đây là ngọn núi cao nhất, hiểm trở nhất ở khu vực quanh đây, đến dân bản xứ cũng rất ít người leo lên trên đó.

Vô số cảnh sát từ mọi phương hướng bao vây ngọn núi. Họ đã lên đến lưng chừng núi, rất nhiều ánh đèn pin trắng xóa loang loáng trong đêm tối.

Những người cảnh sát hình sự lần theo dấu vết xe ô tô của Diêu Mông tới nơi này. Nhưng kể từ lúc cô bị bắt đến giờ, cũng đã sáu tiếng đồng hồ trôi qua.

Quý Bạch và đội của anh lên núi theo lối nhỏ tối om. Sắc mặt anh căng thẳng và trầm mặc. Nhận được tin Diêu Mông xảy ra chuyện, người của cả đội hình sự đều đau xót vô cùng.

Leo đến một vách núi dốc đứng, phía trước xuất hiện rừng cây rậm rạp. Mấy cảnh sát đặc nhiệm đến trước đang tìm kiếm trong khu rừng, đột nhiên một người hét lớn tiếng: "Ở đây!"

Ánh sáng từ vô số cây đèn pin đều tập trung về nơi đó. Chỉ thấy trên khoảng đất trũng ở phía trước, một thân hình nằm sấp bất

https://thuviensach.vn

động. Cả người cô chỉ mặc áo sơ mi, miễn cưỡng che kín bộ phận nhạy cảm, trên đùi cô xuất hiện nhiều vết bầm tím. Dưới mái tóc xõa như thác nước để lộ nửa gương mặt xinh đẹp quen thuộc. Đó chính là Diêu Mông.

Đám cảnh sát đặc nhiệm vây quanh Diêu Mông, tất cả đều im lặng. Quý Bạch ngồi xổm xuống cạnh người Diêu Mông, cầm cổ tay cô. Sau đó anh ngẩng đầu: "Cô ấy vẫn còn sống!"

Hứa Hủ và một số người khác chờ đợi ở dưới chân núi.

Trong lòng Hứa Hủ vô cùng lo lắng. Theo phán đoán của cô, trạng thái tâm lý của kẻ tình nghi đã có dấu hiệu cuồng loạn. Bây giờ, hắn lại rơi vào hoàn cảnh cùng đường mạt lộ, Diêu Mông nhiều khả năng bị hắn coi là bữa tiệc cuối cùng.

Hứa Hủ đợi thêm một lúc. Trên dốc núi trước mặt đột nhiên xuất hiện vài người chạy xuống dưới. Trong đó, trên tay một cảnh sát bế một người khác. Tim Hứa Hủ sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cùng mọi người rảo bước nhanh về phía trước.

"Bác sỹ! Bác sỹ!" Nhiều người hét lớn tiếng.

Diêu Mông được đặt vào xe cấp cứu, người cô cuộn chặt trong tấm thảm. Bác sỹ nhanh chóng kiểm tra một lượt, thở phào nhẹ nhõm: "Không sao, cô ấy chỉ bị ngất đi."

Bác sỹ vừa dứt lời, Diêu Mông bất chợt mở mắt nhìn mọi người. Ánh mắt cô đờ đẫn, sắc mặt nhợt nhạt, đáy mắt khó có thể che giấu nỗi đau đớn khôn cùng.

https://thuviensach.vn

“Không sao, bạn không sao rồi.” Hứa Hủ nắm chặt tay Diêu Mông.

Diêu Mông nhìn chằm chằm lên nóc xe cấp cứu màu xám bạc, từng giọt nước mắt rơi xuống. Chứng kiến cảnh tượng này, mấy người cảnh sát đứng ngoài cửa xe đều trầm mặc, tránh sang một bên.

Nước mắt của Hứa Hủ cũng lặng lẽ rơi xuống. Im lặng một lúc, cô cất giọng khẽ khàng: “Bạn đừng nghĩ ngợi gì, cứ nghỉ ngơi đi, mình ở đây với bạn.”

Diêu Mông thẫn thờ nhìn Hứa Hủ.

Thật ra, cô không phải tự mình chạy thoát.

Thân thể Diêu Mông vẫn còn tàn dư của thuốc, đầu óc cô nặng trình trịch. Ký ức về việc trốn thoát khỏi hang động cũng mơ hồ và vỡ vụn.

Diêu Mông nhớ lúc cô tỉnh lại, trong hang động xuất hiện ánh sáng tù mù nhờ một ngọn nến. Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy tên nhân viên kiểm lâm trần truồng nằm trên chiếc giường nhỏ ở bên cạnh. Còn cô nằm trên tấm thảm cạnh giường, hai chân hai tay bị khóa bởi sợi xích sắt, toàn thân thảm hại vô cùng.

Cô sợ hãi muốn chết, nhưng không thể thoát khỏi dây xích. Cô muốn giết người đàn ông, nhưng toàn thân không một chút sức lực.

Đúng lúc này, Diêu Mông nhìn thấy một hình bóng cao lớn từ ngoài cửa hang đi vào. Cô lờ mờ thấy người đó tiến lại gần, anh ta mặc bộ đồ nhân viên kiểm lâm cũ kỹ, đội một chiếc mũ lưỡi trai

https://thuviensach.vn

kéo thấp xuống mặt, dưới cằm mọc râu quai nón nên cô không nhìn rõ diện mạo của anh ta. Người đàn ông lấy một chùm chìa khóa ở trên bàn, đi đến trước mặt Diêu Mông, thử một lúc rồi mở khóa cho cô.

Diêu Mông ngã vào lòng anh ta. Đôi cánh tay rắn chắc của anh ta ôm chặt người cô, chặt đến mức cô không thở nổi. Sau đó, anh ta đỡ cô đi ra ngoài hang động.

Rời khỏi hang động, anh ta kéo Diêu Mông đi thẳng về phía trước. Cho đến khi phía xa xa thấp thoáng ánh đèn pin, người đàn ông đột nhiên buông tay cô, lao vào rừng cây bên cạnh. Bóng lưng của anh ta rất xa lạ, nhưng cũng hơi quen thuộc. Hình như cô đã gặp ở đâu đó nên mới có ấn tượng sâu sắc?

"Anh là..." Cô cất giọng khản đặc: "Anh vẫn chưa chết... Tại sao..."

Bước chân người đàn ông dừng lại một giây, sau đó anh ta đi nhanh hơn, chỉ một loáng đã mất hút. Còn cô không có sức lực, đi vài bước liền ngã sấp xuống đất.

Diêu Mông từ từ ngồi dậy, Hứa Hủ vội vàng đỡ người bạn. Diêu Mông chỉ tay về ngọn núi trước mặt, nói nhỏ: "Hắn ở trong hang động, mình không nhớ rõ vị trí cụ thể... Đại khái là trong rừng cây ở phía tây, gần đỉnh núi."

Hứa Hủ muốn cùng bác sỹ đưa Diêu Mông đi bệnh viện gần nhất nhưng Diêu Mông cự tuyệt.

"Không sao đâu." Gương mặt cô vô cảm, đôi mắt trống rỗng: "Mình chờ ở đây. Hứa Hủ, mình muốn yên tĩnh một mình."

https://thuviensach.vn

Không đợi Hứa Hủ lên tiếng, Diêu Mông đã nhắm mắt, không nhìn cô.

Đêm càng về khuya, rừng núi càng giá lạnh, bóng cây đung đưa dưới ánh trăng như ma quỷ lay động.

Quý Bạch và những người cảnh sát từ từ tiến lại gần một cái hang dưới vách núi thẳng đứng phía trước. Hang động vừa sâu vừa yên tĩnh, trông giống một cái hố đen. Bên trong dường như có ánh lửa lập lòe.

Cảnh sát tụ tập ở ngoài cửa hang mỗi lúc một đông. Nhận được tin tức từ hậu phương, Đại Hồ đi đến bên cạnh Quý Bạch, nói nhỏ: "Diêu Mông tỉnh rồi. Cô ấy nói vị trí ở hướng này, chắc là cái hang này."

Quý Bạch phất tay, một người đứng đằng sau cầm ngọn đèn pha lia vào trong hang động. Bên trong quả nhiên xuất hiện một bóng người. Có lẽ bị giật mình bởi ánh đèn sáng loáng, hắn nhanh chóng xoay người, đứng sát vào vách hang. Đằng sau lưng hắn là một chiếc giường nhỏ, bàn ghế, tủ thấp và nhiều sợi dây xích sắt trên mặt đất.

"Đàm Lương, anh đã bị bao vây, lập tức bỏ vũ khí đi ra ngoài." Một người hét lớn.

Bóng người trong hang vụt qua, Quý Bạch gầm lên: "Cẩn thận!" Anh vừa dứt lời, hai tiếng "pằng pằng" xé không khí truyền tới. Người ở bên trong tựa hồ cười khẽ một tiếng.

"Là súng gây mê!" Đại Hồ toát mồ hôi lạnh, may không có ai bị thương.

https://thuviensach.vn

Sau đó bên trong vang lên tiếng loảng xoảng, Đàm Lương ném thứ gì đó xuống đất. Cuối cùng, một bóng hình chậm rãi đi ra ngoài cửa hang.

Tất cả cảnh sát ở bên ngoài đều giương súng chờ đợi. Quý Bạch cầm súng, nhắm thẳng vào trán người đàn ông. Nếu đối phương có bất cứ hành động nào bất thường, anh sẽ nhả đạn ngay lập tức.

Người đàn ông từ từ đi vào nơi tập trung ánh sáng. Bộ quần áo nhân viên kiểm lâm trên người hắn xộc xệch, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh. Dưới ánh đèn chiếu sáng, gương mặt hắn trắng trẻo lạ thường, đôi mắt đen lấp lánh.

"Bỏ hai tay lên đầu, nằm sấp xuống!" Đại Hồ hô lên.

Gương mặt Đàm Lương đột nhiên ẩn hiện ý cười.

Quý Bạch giật mình, nhưng không còn kịp nữa. Khóe miệng Đàm Lương trào máu tươi, đó là hiện tượng trúng độc kali xyanua. Ý cười trong đáy mắt hắn càng sâu hơn.

"Thế giới quả thật không công bằng." Đàm Lương cất giọng ôn hòa: "Coi như cuộc đời này, tôi không sống vô ích."

Nói xong, hắn liền ngã vật xuống đất.

Ánh đèn chiếu rọi khiến cả khu vực xung quanh hang động sáng như ban ngày. Không ngừng có cảnh sát từ trong hang đi ra, cầm túi vật chứng báo cáo với Quý Bạch:

"Phát hiện ra kali xyanua và thuốc kích dục còn lại."

"Trong hang có sợi tóc phụ nữ, chúng tôi đã thu thập hết."

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi tìm thấy hóa đơn thuê ô tô ở nội thành trong đống đồ lặt vặt. Hắn dùng biệt danh và chứng minh thư giả để thuê xe.”

“Trong tủ có quần áo phụ nữ, dầu tắm Johnson và dao cạo râu...”

Tin tức nhanh chóng truyền xuống núi, khiến cả khu vực chân núi sôi sục. Cảnh sát ở các nơi khác dồn về ngày càng nhiều, đám phóng viên vốn ăn chực nằm chờ ở khu nhà dân ùn ùn kéo đến. Bọn họ bị cảnh sát chặn ở vòng ngoài, nhưng ánh đèn từ camera và máy chụp ảnh tựa hồ chiếu sáng cả đêm đen.

Hứa Hủ ngồi trong một chiếc xe cảnh sát chờ đợi. Nhận được tin tức xác thực, cô xuống xe, đi xuyên qua đám đông huyên náo, đến chiếc xe cấp cứu có Diêu Mông cách đó không xa.

Diêu Mông đã ngồi dậy, người cô đắp tấm thảm, tay cầm cốc trà nóng. Cô đã hồi phục tâm trạng, chỉ là viền mắt vẫn đỏ hoe, ánh mắt vẫn còn đờ đẫn.

Hứa Hủ đi đến bên Diêu Mông nói nhỏ: “Đàm Lương chết rồi.”

Bờ vai Diêu Mông run rẩy. Cô gật đầu, khóe miệng lộ nụ cười lạnh nhạt và chế giễu.

Hứa Hủ muốn nói điều gì đó, nhưng vào lúc này, bất cứ câu gì cũng không thể giảm bớt nỗi đau mà Diêu Mông phải chịu đựng. Thấy Diêu Mông so vai, viền mắt Hứa Hủ lại ươn ướt. Cuối cùng, cô chỉ có thể lặng thinh.

Lúc này, từ xe ô tô bên cạnh có người đi đến, là đồng nghiệp của Diêu Mông. Cô ta đưa điện thoại cho Diêu Mông, ngữ khí rất dịu dàng: “Điện thoại của Lâm tổng.”

https://thuviensach.vn

Diêu Mông ngây ra vài giây, mới cầm điện thoại đưa lên tai. Nước mắt vốn đã khô cạn của cô lại trào ra: "Vâng... em đang ở đây. Được, em đợi anh." Sau khi cúp điện thoại, Diêu Mông nhướng mắt nhìn Hứa Hủ.

"Anh Thanh Nham sẽ đến ngay." Cô hít một hơi sâu, ánh mắt trở nên lạnh lùng: "Bây giờ hung thủ đã chết rồi, mình cũng ra nông nỗi này. Hứa Hủ, bạn còn cố chấp nghi ngờ anh Thanh Nham nữa không? Bây giờ bạn đã tin bản thân mắc sai lầm hay chưa? Lúc đó, mình không nên quay đầu trở lại..."

Diêu Mông không nói hết câu, Hứa Hủ cảm thấy lồng ngực đau buốt, toàn thân cứng đờ. Hai người im lặng một lúc, Hứa Hủ nói nhỏ: "Mình xin lỗi."

Diêu Mông không lên tiếng, ngoảnh mặt sang một bên. Hứa Hủ lại nói câu "xin lỗi" rồi lặng lẽ rời đi.

Lúc Quý Bạch xuống núi, trời đã sáng hẳn. Dưới chân núi biển người lố nhố, ai nấy đều phấn khích, muốn tận mắt thấy thi thể của tên giết người hàng loạt.

Nội tâm Quý Bạch đột nhiên rất mệt mỏi, anh đi xuyên qua đám người, đảo mắt tìm kiếm một hồi, cuối cùng nhìn thấy hình bóng nhỏ bé quen thuộc đang cúi đầu đứng bên cạnh một chiếc xe cảnh sát.

Chỉ cần nhìn thấy cô, trái tim vừa cứng vừa lạnh của anh mới trở nên mềm mại. Quý Bạch sải bước dài, dừng lại trước mặt Hứa Hủ.

Bắt gặp viền mắt đỏ hoe của cô, Quý Bạch không mở miệng hỏi han, mà dịu dàng ôm cô vào lòng.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Hứa Hủ vẫn tắc nghẽn, cô trầm mặc không lên tiếng.

Vài giây sau, Quý Bạch chú ý đến ánh mắt Hứa Hủ luôn dõi về một nơi sau lưng anh, anh lập tức quay đầu.

Đó là một chiếc xe cấp cứu, trong xe bật đèn sáng trưng. Lâm Thanh Nham ôm Diêu Mông ngồi bên trong, áo comple và đầu tóc anh ta lộn xộn, gương mặt tái nhợt và căng thẳng, ánh mắt giá lạnh và trầm mặc, cả người anh ta bất động.

Quý Bạch thu hồi ánh mắt, cúi xuống nhìn Hứa Hủ: "Em đừng nghĩ ngợi nhiều, về nhà nghỉ ngơi trước đã. Trong lòng anh đều biết cả."

Hứa Hủ không lên tiếng, tầm mắt cô vẫn vượt qua người Quý Bạch, dừng lại ở Lâm Thanh Nham. Lúc này, Lâm Thanh Nham dường như phát giác ra ánh mắt của Hứa Hủ, anh ta từ từ ngoảnh mặt, vừa vặn chạm mắt Hứa Hủ.

Ánh mắt của anh ta lạnh lùng và đau đớn, giống phản ứng phẫn nộ và bi thương của bất cứ người đàn ông nào khi cô gái anh ta yêu thương gặp chuyện bất hạnh.

Hứa Hủ bướng bỉnh đối mắt với anh ta.

Một lúc sau, vẻ đau đớn trong mắt Lâm Thanh Nham từ từ biến mất, đôi mắt dài của anh ta trở nên bình tĩnh. Tiếp theo, khóe miệng anh ta nhếch lên, để lộ ý cười.

Vào thời khắc này, chẳng ai nhìn về bên này, càng không có người nào chú ý đến sự thay đổi sắc mặt của Lâm Thanh Nham. Chỉ có Hứa Hủ trong lòng chấn động, khí huyết cuộn trào ở lồng ngực.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, cơ thể Hứa Hủ vốn hết sức mệt mỏi. Bây giờ, một cơn phẫn nộ dội vào tim, cô không thể thốt ra một từ, trước mắt tối sầm, cô liền ngất xỉu trong vòng tay của Quý Bạch.

Hứa Hủ vừa tỉnh lại liền nhìn thấy ngọn đèn nhỏ vàng nhạt trên đỉnh đầu, cùng với trần nhà màu xám trắng xa lạ.

Quý Bạch ngồi trên một cái ghế bên cạnh giường, đang nhắm mắt ngủ say. Bầu trời ngoài cửa sổ tối đen, gương mặt anh dưới ngọn đèn đặc biệt yên tĩnh.

Không khí của buổi sớm tinh mơ rất lạnh, cổ họng Hứa Hủ khô rát. Cô không nhịn nổi liền trùm chăn ho nhẹ thành tiếng. Quý Bạch lập tức mở mắt đứng dậy, giơ tay sờ gương mặt nhỏ giá lạnh của cô: "Em tỉnh rồi à?" Anh vừa rót nước vừa nói: "Em không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ là lượng đường huyết hơi thấp, đã truyền nước rồi. Đây là trạm ý tế xã, em cứ nghỉ ngơi một tối, ngày mai chúng ta trở về thành phố Lâm."

"Vâng." Hứa Hủ ngồi dậy, cầm cốc nước. Dòng nước ấm từ cổ họng chảy vào thân thể, khiến cả người cô dễ chịu hơn nhiều.

Quý Bạch kéo ghế tiến lại gần Hứa Hủ, đôi mắt đen của anh nhìn cô chăm chú, khóe mắt ẩn hiện ý cười bất lực: "Em tức đến thế sao?"

Hứa Hủ im lặng một giây, trả lời: "Lẽ nào anh không tức?"

Quý Bạch cầm tay Hứa Hủ đưa lên môi hôn. Làn da cô vừa trắng vừa mỏng, sau khi truyền nước, trên mu bàn tay không chỉ lưu lại mũi kim mà còn một khoảng xanh lét. Quý Bạch bóp tay cô, không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên anh cũng bực tức. Rõ ràng có hai hung thủ, nhưng mọi chứng cứ xuất hiện trong ngày hôm nay đều nhằm vào một đối tượng. Điều này khiến anh khó kiềm chế nỗi bực bội trong lòng.

Nhưng cũng chính vì vậy, anh càng không thể gục ngã. Là một người cảnh sát hình sự, anh phải có sự kiên định gần như máu lạnh.

Quý Bạch mỉm cười nhìn Hứa Hủ: "Dù tức đến mức nào cũng không được để ảnh hưởng sức khỏe, làm gì có chuyện vụ án nào cũng thuận lợi chứ."

Hứa Hủ gật đầu. Sao cô không hiểu đạo lý này? Cô vốn có trạng thái tâm lý vững vàng hơn người bình thường. Nhưng lần này chỉ biết mở to mắt nhìn Diêu Mông gặp nạn nên cô mới khó giữ bình tĩnh.

Sau khi ngủ một giấc, cả hai người đều tỉnh táo. Bên ngoài cửa sổ, trời đã tờ mờ sáng, Hứa Hủ đứng dậy: "Em đi rửa mặt."

Quý Bạch ấn cô ngồi xuống giường: "Anh đi lấy nước cho em, em ngoan ngoãn ở yên một chỗ đi."

Hứa Hủ dõi theo Quý Bạch đi đến bên cửa sổ, cầm phích nước nóng dưới đất, đổ vào chậu rửa mặt. Thân hình anh cao lớn thẳng tắp, động tác dứt khoát, khiến cô cảm thấy yên lòng.

Hứa Hủ không rời mắt khỏi bóng lưng Quý Bạch, cô mở miệng hỏi: "Anh nhìn nhận thế nào về vụ án?"

Quý Bạch biết, nếu không thảo luận rõ ràng, chắc chắn cô sẽ không ngừng nghĩ đến vụ án. Anh đặt chậu nước xuống trước mặt

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ, trả lời: “Có ba điểm đáng ngờ. Thứ nhất, nạn nhân không giống nhau. Nạn nhân đầu tiên là nhân viên văn phòng, nạn nhân thứ hai tuy là nghiên cứu sinh, nhưng cũng đang thực tập ở một cơ quan nào đó, phù hợp với miêu tả về loại hình người bị hại của em. Nhưng nạn nhân thứ ba chỉ là một sinh viên bình thường, không có điểm đặc biệt.

Thứ hai, thủ pháp gây án khác nhau. Hai vụ án đầu được lên kế hoạch tỉ mỉ. Cho đến giờ, vẫn không ai biết nạn nhân mất tích như thế nào. Vì vậy chúng ta mới không có cách nào lần ra dấu vết hung thủ. Ngược lại, nạn nhân thứ ba đi du lịch trong khu rừng núi mới bị hại. Hơn nữa, Đàm Lương ném xác nạn nhân ngay trong khu vực rừng núi đó. Điều này khiến chúng ta có thể dễ dàng xác định, quá trình gây án xảy ra trong rừng núi, hung thủ cũng sống tại khu vực này. Do đó, chúng ta mới bắt được Đàm Lương.

Thứ ba, mức độ tỉ mỉ của hung thủ khác nhau. Có thể nói, dấu chân ở nơi có thi thể thứ hai do hung thủ sơ ý để lại, còn dấu chân bên cạnh nạn nhân thứ ba quá rõ ràng.”

Hứa Hủ gật đầu: “Trước khi anh xuống núi, em cũng đã xem qua ảnh hiện trường do Đại Hồ mang xuống. Hang động Đàm Lương cư trú mang lại cảm giác đơn giản, bừa bộn, tối tăm, nóng nảy... Mặc dù cách xử lý nạn nhân thứ ba cũng mô phỏng vụ án *Sát thủ thiên sứ*, nhưng em đồng ý với quan điểm của anh, quá trình xảy ra vụ án này rất phù hợp với đặc điểm tính cách con người Đàm Lương. Hắn chỉ là hung thủ của vụ án thứ ba mà thôi. Nhưng tại sao Đàm Lương lại gánh tội thay hung thủ đầu tiên? Rốt cuộc bọn họ có quan hệ gì?”

https://thuviensach.vn

Quý Bạch từ tốn trả lời: “Thân phận và địa vị của hai người khác nhau một trời một vực. Về lý mà nói, bọn họ không có cơ hội tiếp xúc. Anh đã cử người đi điều tra danh sách cuộc gọi điện thoại của bọn họ, nhưng bọn họ chưa từng liên lạc bao giờ.”

“Phải có một tình huống nào đó khiến bọn họ gặp nhau.”

Hai người trầm mặc một lúc. Quý Bạch rút một tập tài liệu từ túi xách bày lên giường. Anh và Hứa Hủ yên tĩnh mở ra xem. Một lúc sau, Quý Bạch đột nhiên cầm tấm ảnh chụp hiện trường đưa cho Hứa Hủ, đôi mắt anh sáng ngời, giọng nói trầm thấp đầy sức mạnh: “Anh biết rồi. Chính là ở đây, địa điểm giấu xác nạn nhân thứ hai. Đây là khu vực do Đàm Lương phụ trách. Rất có khả năng trong quá trình giấu xác nạn nhân thứ hai, hung thủ đầu tiên đã tiếp xúc với Đàm Lương.”

Mọi manh mối trở nên thông suốt trong giây lát, Hứa Hủ lập tức gật đầu: “Đúng rồi! Lập luận này giải thích tại sao ở chỗ nạn nhân thứ hai có dấu chân của Đàm Lương. Hơn nữa, thi thể thứ hai bắt đầu xuất hiện hành vi cưỡng hiếp sau khi nạn nhân đã chết. Trước đó em còn tưởng trạng thái tâm lý của hung thủ thay đổi, hành vi phạm tội nghiêm trọng hơn. Bây giờ mới thấy, việc xâm phạm thân thể nạn nhân trước và sau khi nạn nhân qua đời, rất có khả năng do hai tội phạm thực hiện.”

Quý Bạch im lặng vài giây, anh cũng tán thành suy đoán của Hứa Hủ: “Tuy không biết hung thủ đầu tiên làm thế nào để thuyết phục Đàm Lương chịu tội thay hắn, nhưng lập luận này hoàn toàn hợp lý hơn việc Đàm Lương một mình gây án. Những vật chứng phát hiện

https://thuviensach.vn

trong hang động là của hung thủ đầu tiên. Hắn giao cho Đàm Lương, bảo anh ta cất giấu trong hang động."

Đầu óc Quý Bạch và Hứa Hủ sôi sục, tâm tình bọn họ cũng trở nên hưng phấn. Nhưng ngay sau đó, Hứa Hủ vừa nhìn gương mặt nghiêm túc của Quý Bạch vừa cất giọng rất nhẹ: "Tuy nhiên, chúng ta không có chứng cứ."

Quý Bạch không lên tiếng. Anh chau mày ngắm bầu trời hửng sáng và dãy núi xa xa ở bên ngoài cửa sổ.

Đúng vậy, không có chứng cứ, tạm thời anh cũng chẳng có cách nào tóm hung thủ.

Một lúc sau, Quý Bạch ngoảnh đầu nhìn Hứa Hủ: "Em có biết vụ án giết người hàng loạt ở thành phố Bạch Ngân không?"

Hứa Hủ đương nhiên biết rõ vụ án này. Đây là một trong những vụ án chưa được phá nổi tiếng nhất cả nước những năm gần đây.

Trong 14 năm, ở thành phố Bạch Ngân tỉnh Cam Túc có 9 cô gái bị giết hại. Hung thủ hoặc là cưỡng hiếp xong giết người, hoặc là ra tay giết người rồi cưỡng hiếp thi thể nạn nhân. Hơn nữa, hắn luôn cắt một bộ phận nào đó trên người nạn nhân mang đi. Người bị hại nhỏ tuổi nhất là một bé gái 8 tuổi. Cho đến nay, hung thủ vẫn chưa bị bắt[8].

[8] Vụ án cưỡng hiếp giết người hàng loạt có thật ở thành phố Bạch Ngân tỉnh Cam Túc.

Sắc mặt Quý Bạch trở nên lạnh lùng: "Năm đó, toàn quốc cử một số cảnh sát hình sự xuất sắc nhất đi phá vụ án này. Nghiêm đội,

https://thuviensach.vn

thầy của anh cũng là một trong số đó.”

Hứa Hủ gật đầu. Thời gian trước, cô thường xuyên bắt gặp thân hình tráng kiện của Nghiêm đội ở sân tập thể dục buổi sáng.

Quý Bạch cất giọng đều đều: “Sau đó thầy nói với anh, không phá nổi, chính là không phá nổi vụ án. Thậm chí bọn họ còn tìm thấy tinh dịch của hung thủ trong thân thể nạn nhân 8 tuổi, nhưng vẫn không tìm ra tội phạm. Mỗi lần gây án, hung thủ đều lên kế hoạch chu đáo tỉ mỉ, không để lại chứng cứ lẫn dấu vết. Tất cả những người đàn ông lớn tuổi, đều là thần thám lẫy lừng toàn quốc, đều rơi lệ khi chứng kiến thân thể bị hủy hoại của bé gái. Vậy mà bọn họ không phá nổi vụ án.”

Hứa Hủ rất đau lòng. Cô không lên tiếng, bởi vì cô hiểu dụng ý của Quý Bạch khi nhắc đến vụ án này.

Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, anh cất giọng ôn hòa, ánh mắt rất kiên định: “Trên đời này đúng là tồn tại một số tội phạm có thể thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, khiến chính nghĩa và công bằng không tài nào thực hiện. Vụ án giết người này không có chứng cứ khác, bên công an tỉnh sẽ nhanh chóng tuyên bố kết án. Tuy nhiên, so với thế hệ của thầy anh, chúng ta may mắn hơn nhiều. Mặc dù Lâm Thanh Nham không để lại một dấu vết và chứng cứ, nhưng chúng ta có chân dung tội phạm do em phác họa, thậm chí chúng ta biết hung thủ có khả năng là anh ta. Chúng ta sẽ không để anh ta có cơ hội hại người. Chúng ta sẽ không từ bỏ việc điều tra, cho đến khi định tội được anh ta mới thôi.”

Lúc Quý Bạch và Hứa Hủ vẫn còn ở khu vực rừng núi, Lâm Thanh Nham đi cùng Diêu Mông tới cục cảnh sát lấy lời khai, sau

https://thuviensach.vn

đó về nhà ở thành phố Lâm.

Diêu Mông ngâm mình trong bồn tắm hồi lâu. Cô kỳ cọ sạch sẽ từng nấc da trên thân thể. Nước mắt cô đã khô cạn, chuyện xảy ra tối ngày hôm qua mơ hồ như một giấc mộng.

Không biết bao lâu sau, Diêu Mông ngẩng đầu, thấy Lâm Thanh Nham đứng tựa vào cánh cửa, gương mặt sáng sủa của anh ta toát ra một vẻ cao ngạo và lạnh nhạt bình thường không bao giờ gặp. Anh ta ngậm điếu thuốc, chỉ nhìn cô mà không lên tiếng.

Diêu Mông chẳng biết mở miệng thế nào. Cô lặng lẽ đứng dậy, rút khăn tắm cuộn vào người.

Một phút trôi qua, sau lưng Diêu Mông vang lên tiếng bước chân, Lâm Thanh Nham ôm chặt người cô từ phía sau. Anh ta cúi đầu hôn cô, hơi thở của anh ta có phần gấp gáp, nụ hôn tương đối mạnh mẽ. Bàn tay lớn của anh ta thò vào trong khăn tắm trên người cô, động tác rất thô bạo, hoàn toàn khác ngày thường.

Toàn thân Diêu Mông run rẩy, cô đẩy người Lâm Thanh Nham theo phản xạ có điều kiện.

Lâm Thanh Nham không tiếp tục nụ hôn, chỉ ôm chặt cô bất động: “Em là thiên thần của anh, không ai có thể vấy bẩn em. Đàm Lương chết rồi, về chuyện hắn đã làm với em, anh coi như chưa từng xảy ra.”

Trong lòng Diêu Mông rất chua xót, cô nghẹn ngào không thốt ra lời. Lâm Thanh Nham nói nhỏ bên tai cô: “Em có biết anh yêu em đến nhường nào hay không?”

https://thuviensach.vn

Ba tháng sau.

Vào một ngày mùa đông, ánh mặt trời ấm áp, Hứa Hủ ngồi trong thư phòng của bố, xem tin tức địa phương trên internet. Ông Hứa bận rộn nấu nướng trong nhà bếp.

Tiêu đề bài báo là: *Tổ chuyên án của công an tỉnh tuyên bố đã phá được vụ án liên hoàn làm nổ sân bay, một tên tội phạm chính đã lọt lưới, cảnh sát gấp rút truy bắt những tòng phạm còn lại.*

Bên dưới bài báo có ảnh minh họa, vô số cảnh sát áp giải phạm nhân. Sắc mặt ai nấy đều nghiêm túc, đặc biệt là người đứng ngoài cùng. Anh mặc áo khoác màu đen, thân hình cao lớn, diện mạo không rõ. Nhưng Hứa Hủ có thể nhận ra, đó chính là Quý Bạch. Cô bất giác mỉm cười.

Còn một tin tức khác liên quan đến *Vụ án tên giết người Đàm Lương ở rừng rậm*. Hai tháng trước, công an tỉnh đã tuyên bố kết thúc vụ án. Vụ án gây xôn xao dư luận ở thành phố Lâm một thời gian. Bây giờ dư luận đã lắng xuống, nhưng cuộc thảo luận về con người Đàm Lương vẫn nóng hổi ở trên mạng. Tin tức này dẫn lời phân tích của một chuyên gia tâm lý nào đó, cho biết lý do Đàm Lương trở thành kẻ biến thái, đó là vì sự nghiệp không thuận lợi. Hắn vốn là cán bộ nòng cốt của ngành lâm nghiệp huyện, nhưng do đắc tội một vị lãnh đạo, nên bị giáng chức làm kiểm lâm. Công việc cũ của hắn bị họ hàng vị lãnh đạo kia thay thế. Bên dưới có người đăng bài, tiết lộ vị lãnh đạo nói trên đã bị kỷ luật do áp lực dư luận quá lớn.

Hứa Hủ xem một lúc rồi tắt máy tính. Cô lại lấy tập tài liệu, giở đến ảnh chụp hiện trường và tư liệu của vụ án.

https://thuviensach.vn

Đang xem chăm chú, bên cạnh đột nhiên thò ra một cánh tay, đoạt mất tấm ảnh trong tay Hứa Hủ. Hứa Hủ ngẩng đầu, liền bắt gặp Hứa Tuyển chau mày nhìn cô. Không chỉ có vậy, anh còn thu hết tài liệu trên bàn, ném xuống ghế sofa: "Em lại xem mấy thứ này rồi? Trong bụng em có cháu của anh đấy. Sau này anh không muốn cháu anh làm cảnh sát."

Hứa Hủ mỉm cười. Hứa Tuyển mặc comple chỉnh tề, chắc là vừa đi làm về: "Hôm nay anh về sớm thế?"

Hứa Tuyển đưa một quyển tranh vẽ thiếu nhi cho Hứa Hủ: "Chồng em là đày tớ của nhân dân, nửa tháng trời không thấy mặt mũi. Người anh trai như anh liệu có thể bỏ mặc em gái hay sao?"

Hứa Hủ cười cười, giở quyển tranh vẽ. Hứa Tuyển nhìn gương mặt thản nhiên của em gái, từ tốn mở miệng: "Bao giờ hai đứa mới tổ chức đám cưới? Định sau khi sinh con thật à?"

"Vâng. Tổ chức bây giờ thì quá gấp gáp."

"Lần trước em nói sẽ đi đăng ký trước, đã đi chưa."

"Chưa."

Hứa Tuyển chau mày: "Em còn chần chừ đến bao giờ? Đến con cái cũng sắp sinh cho người ta rồi. Quý Bạch dính phải người chậm chạp như em, cậu ta cũng chẳng dễ dàng."

Hứa Hủ phì cười, không đáp lời.

Ăn xong bữa cơm ở nhà bố đã là 8 giờ tối, Hứa Hủ gọi điện cho người hộ lý tư nhân tên Tiểu Lưu. Tiểu Lưu nhanh chóng lái xe đến đón cô.

https://thuviensach.vn

Cục cảnh sát để Hứa Hủ làm công việc giấy tờ ở văn phòng tới khi sinh con. Mỗi ngày cô đi làm và tan sở đúng giờ, không cần tiếp xúc với các vụ án. Quý Bạch vẫn bận rộn như thường lệ, mấy tháng qua đi công tác suốt. Anh thương lượng với Hứa Tuyển, quyết định mời một hộ lý chăm sóc Hứa Hủ. Hứa Hủ vốn thấy không cần thiết, nhưng cả ba người đàn ông đều kiên quyết, cô đành để mặc bọn họ.

Quý Bạch tìm người ở tận Bắc Kinh. Tuy cùng là phụ nữ, nhưng Tiểu Lưu cao lớn chắc nịch, trước đây từng tham gia quân đội, tính cách vừa thoải mái vừa tỉ mỉ, chăm lo cuộc sống hàng ngày của Hứa Hủ đâu vào đấy.

Hai người nhanh chóng về đến nhà. Vừa vào cửa, Hứa Hủ liền nhìn thấy một bóng hình nằm trên ghế sofa ở trong phòng khách tối om. Tiểu Lưu định bật đèn, Hứa Hủ liền ngăn lại: “Chị về trước đi.” Tiểu Lưu gật đầu, đóng cửa đi ra ngoài.

Hứa Hủ bật đèn, ngồi xuống phía đối diện Quý Bạch.

Theo kế hoạch, ngày mai Quý Bạch mới trở về. Có lẽ xong việc là anh lên đường về nhà ngay. Gương mặt anh vô cùng mệt mỏi, hơi thở đều đều, chứng tỏ anh đã mệt lử nên không có động tĩnh.

Đúng như Hứa Tuyển nói, Hứa Hủ đã nửa tháng không gặp Quý Bạch. Cô ngắm kỹ anh một lúc, gương mặt anh gầy rộc, cằm mọc râu lởm chởm. Hứa Hủ không đành lòng đánh thức Quý Bạch, cô cầm một cái chăn đắp lên người anh rồi lặng lẽ trở về phòng.

Khi Hứa Hủ tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng. Bên ngoài phòng khách có tiếng sột soạt. Hứa Hủ ngồi dậy chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Quý Bạch xuất hiện ở cửa phòng ngủ. Anh đã thay bộ đồ ngủ ở nhà, râu ria cạo sạch sẽ, gương mặt tuấn tú mông lung và ôn hòa dưới ánh ban mai.

"Ồn quá khiến em không ngủ được à?" Quý Bạch đi đến giường ngồi xuống.

"Đâu có, gần đây em đều dậy sớm."

"Anh chỉ ở nhà vài tiếng đồng hồ, lát nữa sẽ quay về cục làm việc." Quý Bạch ôm Hứa Hủ vào lòng: "Vụ án đặt thuốc nổ vẫn chưa kết thúc."

"Ừm."

"Ừm gì mà ừm. Sao tối qua em không đánh thức anh dậy. Thử tính xem, anh đã bao lâu không được ôm em ngủ trọn vẹn một đêm rồi?"

"Ờ... bốn mươi ba ngày."

Khóe mắt Quý Bạch ẩn hiện ý cười. Anh cúi đầu hôn cô. Một lúc sau, anh nói: "Tối nay anh sẽ tranh thủ về sớm, anh có chuyện muốn nói với em."

Hứa Hủ nhìn vào đôi mắt đen trầm tĩnh của anh, gật nhẹ đầu.

Khi trời sáng hẳn, hai người cùng rời khỏi giường.

Hôm nay là thứ Bảy, Quý Bạch vẫn phải đến cục cảnh sát làm thêm. Hứa Hủ xoa bụng, cười nói: "Anh ba, buổi khám thai ngày hôm nay sẽ phải siêu âm, có thể nhìn thấy mặt em bé. Em sẽ mang về cho anh xem."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch mỉm cười gật đầu. Anh thầm nghĩ: tối nay về nói chuyện, không biết cô ấy có chịu đổi cách xưng hô? Trong lòng anh rung động, anh cúi đầu hôn lên môi Hứa Hủ mới đi khỏi nhà.

Vừa ngồi vào xe ô tô, Quý Bạch liền gọi điện cho Đại Hồ: "Tình hình Lâm Thanh Nham gần đây thế nào?"

Đại Hồ ngáp dài. Anh đang ngồi trong một chiếc xe đậu ở bên ngoài nhà của Lâm Thanh Nham: "Sếp về rồi đấy à? Anh ta vẫn thế. Gần đây ngày nào cũng đi bệnh viện điều trị."

"Diêu Mông thì sao?"

"Cô ấy vẫn ru rú ở nhà suốt, có lúc cùng Lâm Thanh Nham đi bệnh viện, có lúc không đi."

Quý Bạch: "Được, tôi biết rồi."

Đại Hồ ngập ngừng vài giây, mở miệng: "Sếp, hôm qua cục trưởng gặp em và Triệu Hàn, liền hỏi sao các cậu không đi điều tra vụ án gây nổ. Chúng em trả lời qua loa cho xong chuyện. Nhưng chúng ta vẫn tiếp tục theo dõi Lâm Thanh Nham? Em thấy anh ta sắp không xong rồi."

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi xảy ra vụ án kẻ giết người hàng loạt. Ban đầu, Quý Bạch bố trí nhiều người luân phiên theo dõi Lâm Thanh Nham, đồng thời bảo vệ Diêu Mông. Nhưng sau đó, ngày càng xuất hiện nhiều vụ án khác, đặc biệt là vụ gây nổ liên hoàn gần đây, cả đội hình sự bận tối mắt tối mũi. Vậy mà Quý Bạch vẫn kiên trì bố trí người theo dõi chặt chẽ Lâm Thanh Nham cả ngày lẫn đêm. Đến cục trưởng cũng úp mở phê bình, còn Đại Hồ tỏ ra nghi hoặc như những người khác.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch trầm mặc trong giây lát rồi mở miệng: “Tiếp tục theo dõi, chúng ta không thể lơ là.”

Nơi Lâm Thanh Nham tiến hành điều trị là một bệnh viện ung bướu tư nhân trong thành phố. Bệnh viện vừa hoành tráng vừa sạch sẽ yên tĩnh, bình thường có rất ít bệnh nhân.

Buổi sáng hôm nay, Đại Hồ bám theo xe riêng của Lâm Thanh Nham đến cổng bệnh viện ung bướu như thường lệ. Anh nhìn thấy Lâm Thanh Nham được hai người trợ lý đỡ xuống xe, đi vào trong bệnh viện. Lâm Thanh Nham đội một chiếc mũ dày, mặc áo khoác lông vũ màu đen. Trông anh ta vừa cao lớn vừa gầy guộc.

Đại Hồ ngồi trên ô tô một lúc, sau đó xuống xe đi vào bên trong. Bệnh viện này có tính chất như một câu lạc bộ tư nhân, không phải là hội viên không được phép vào trong. Có điều, nhân viên tiếp tân ở cổng đã quen mặt Đại Hồ từ lâu, anh giơ thẻ cảnh sát rồi đi thẳng vào bệnh viện.

Cho đến hôm nay, việc Đại Hồ theo dõi giám sát Lâm Thanh Nham đã bị anh ta biết được. Dù sao, thân phận địa vị của Lâm Thanh Nham không phải tầm thường, mỗi lần ra ngoài đều có mấy người vệ sỹ trình độ cao đi cùng. Đại Hồ theo dõi ở cự ly gần nên không thể không bị phát hiện. Tuy nhiên, Đại Hồ cũng rất láu cá. Một lần bị vệ sỹ của Lâm Thanh Nham ngăn lại, anh quyết định đi thẳng đến trước mặt Lâm Thanh Nham và nói với anh ta: “Lâm tiên sinh, tuy vụ án Đàm Lương đã kết thúc nhưng để đề phòng hắn còn đồng bọn khác, có thể hãm hại Diêu Mông và người nhà

https://thuviensach.vn

của cô ấy, cũng chính là anh. Tôi nhận được lệnh bảo vệ anh. Hy vọng anh hợp tác với cảnh sát chúng tôi.”

Lâm Thanh Nham chỉ cười cười, xua tay ra hiệu vệ sĩ mặc kệ Đại Hồ.

Tuy nhiên, những nơi như phòng khám riêng, Đại Hồ không thể vào bên trong. Hôm nay, anh cũng ngồi trên ghế dài ngoài hành lang như thường lệ. Gần đây, Lâm Thanh Nham mỗi ngày đều ở trong phòng bệnh cả nửa ngày, anh chẳng thể làm gì khác ngoài chờ đợi.

Phòng bệnh trang trí như căn hộ gia đình, không khí vừa ấm áp vừa yên tĩnh. Lâm Thanh Nham chỉ mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, ngồi trên giường. Mặc dù bác sỹ tuyên bố sinh mệnh của anh ta chỉ còn lại ba tháng cuối cùng, anh ta vẫn giữ vẻ mặt bình thản và ôn hòa không thay đổi.

Bác sỹ đi đến, mỉm cười nói: “Hôm nay khí sắc của Lâm tiên sinh rất tốt.”

Bác sỹ vẫn còn trẻ. Thật ra, điều trị ở đây tương đương quá trình chăm sóc cao cấp ở giai đoạn cuối trong cuộc đời bệnh nhân, bởi việc kiểm tra và trị liệu đã không còn bất cứ ý nghĩa nào. Sau khi tiến hành kiểm tra theo thông lệ, bác sỹ ngồi xuống cạnh Lâm Thanh Nham, trò chuyện cùng anh ta.

Một lúc sau, điện thoại di động của Lâm Thanh Nham đổ chuông. Anh ta nói câu xin lỗi rồi bắt máy, nói nhỏ vài câu rồi cúp điện thoại. Anh ta quay sang bác sỹ: “Công ty có việc gấp, tôi phải về

https://thuviensach.vn

xử lý. Đợi đến lúc tôi xong việc rồi tiến hành nốt việc trị liệu có được không?"

"Không thành vấn đề." Bác sỹ mỉm cười đứng dậy. Bác sỹ vừa định đi mở cửa cho Lâm Thanh Nham, anh ta lập tức xua tay: "Tôi đi bên này."

Căn phòng này có cánh cửa thông sang phòng bệnh bên cạnh. Bây giờ bác sỹ mới biết, người mấy ngày nay thuê cả phòng bệnh bên cạnh chính là Lâm Thanh Nham. Người có tiền vốn thích yên tĩnh, bác sỹ cũng không nghĩ ngợi nhiều.

"Người ở ngoài cửa tuy có lòng tốt bảo vệ, nhưng tôi đi bàn chuyện làm ăn, không tiện để cậu ta đi cùng." Lâm Thanh Nham cười giải thích.

Bác sỹ từng nhìn thấy Lâm Thanh Nham vui vẻ chào hỏi Đại Hồ, thế là anh ta biết ý gật đầu: "Tôi hiểu, Lâm tiên sinh cứ bận việc trước đi."

Lâm Thanh Nham đi qua cánh cửa sang phòng bên cạnh. Một người trợ lý lập tức đi vào, cởi áo khoác, mỉm cười với bác sỹ: "Lâm phu nhân bảo tôi tìm bác sỹ hỏi thăm về bệnh tình của của Lâm tiên sinh."

Đại Hồ ngồi ngoài hành lang một lúc. Nhìn thấy cô y tá từ phòng bệnh đi ra ngoài, anh gọi cô ta: "Cô ơi, bên trong thế nào rồi?"

Cô y tá biết anh, bĩu môi: "Còn đang kiểm tra, sao ngày nào anh cũng hỏi câu đó?"

https://thuviensach.vn

Đại Hồ cười cười. Một lúc sau, anh đứng dậy đi đến bên cửa, nhẹ nhàng đẩy he hé cánh cửa. Cách một tấm bình phong, anh lờ mờ nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên giường bệnh ở bên trong, dáng vẻ và quần áo chính là Lâm Thanh Nham. Bác sỹ đang vui vẻ trò chuyện với anh ta, giống hệt những ngày trước đó.

Đại Hồ lại lặng lẽ khép cửa, về chỗ cũ ngồi đợi.

Hứa Hủ khám thai tại một bệnh viện phụ sản trẻ em tư nhân ở gần nhà nhất. So với bệnh viện công, nơi này đương nhiên ít người hơn, nhưng vẫn phải xếp hàng. Cô và hộ lý Tiểu Lưu đợi ở bên ngoài phòng khám một lúc mới đến lượt.

Tiểu Lưu không đi theo vào trong, mà ở ngoài cửa chờ đợi. Bác sỹ nữ vô cùng ôn hòa, bảo Hứa Hủ nằm xuống giường bệnh, kéo màn gió, nghe nhịp tim thai. Sau đó, bác sỹ gật đầu: “Nhịp tim thai rất mạnh mẽ, rất tốt.” Chị ta quay người tìm đồ trên giá: “Tôi đi xuống tầng dưới lấy thuốc thử, cô chờ một lát.”

Hứa Hủ gật đầu.

Tiếng bước chân bác sỹ mỗi lúc một xa, Hứa Hủ nằm im, ngắm nhìn bầu trời xanh biếc ngoài cửa sổ, nóc tòa nhà đối diện còn lớp tuyết mỏng chưa kịp tan chảy. Trong lúc xuất thần, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ ở bên ngoài tấm màn gió.

Tiếng bước chân không giống bác sỹ, cũng không giống Tiểu Lưu. Hứa Hủ ngoảnh đầu nhìn xuống đất.

Bên dưới tấm màn gió xuất hiện đôi chân nam giới. Đối phương đi giày da màu đen bóng loáng, mặc quần âu màu đen. Dưới ánh

https://thuviensach.vn

đèn sáng, thân hình cao lớn của anh ta nổi bật trên tấm màn gió màu trắng, anh ta đứng bất động.

Hứa Hủ hơi hoảng hốt, liền hét lớn tiếng: "Tiểu Lưu!"

"Ơi!" Tiểu Lưu gần như trả lời ngay tức thì, đồng thời chạy vào trong, vạch màn gió nhìn cô: "Có chuyện gì sao?"

Hứa Hủ không trả lời. Ánh mắt cô vượt qua người Tiểu Lưu, dừng lại ở một bác sỹ nam trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đứng giữa phòng. Lúc này, nữ bác sỹ khám cho Hứa Hủ vừa vặn đi vào, mỉm cười cầm tập hồ sơ trên bàn đưa cho anh ta: "Cậu cầm lấy đi."

Bác sỹ nam nhận tập hồ sơ đi ra ngoài. Hứa Hủ thở phào nhẹ nhõm. Đúng là thần kinh của cô quá căng thẳng nên mới sợ bóng sợ gió.

Hứa Hủ rời khỏi bệnh viện, đến trung tâm thương mại gần đó mua đồ, lúc này đã là buổi chiều. Tiểu Lưu vừa hát ngâm nga vừa lái xe, Hứa Hủ ngồi ở ghế sau, cầm ảnh chụp siêu âm, ngắm thai nhi cuộn người lờ mờ trong tấm ảnh. Quý Bạch mà nhìn thấy nhất định sẽ rất vui mừng. Hứa Tuyển nhìn thấy, chắc chắn sẽ nói: "Cháu tôi quả nhiên đẹp trai thật".

Xe ô tô nhanh chóng về đến khu chung cư, Tiểu Lưu đi đỗ xe, Hứa Hủ đứng ở vườn hoa đợi chị ta, nhân tiện gọi điện cho anh trai, thông báo về kết quả khám thai như thường lệ.

Giọng nói Hứa Tuyển rất vui vẻ: "Em đến đâu rồi? Anh đang ở nhà em."

Hứa Hủ ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà mình: "Em ở dưới nhà."

https://thuviensach.vn

“Ờ, kết quả kiểm tra tốt đấy chứ?”

“Rất tốt.” Hứa Hủ mỉm cười trả lời.

“Đó là lẽ dĩ nhiên, đều do anh chăm sóc em tử tế. Mau lên nhà đi, anh mua ít quả anh đào tươi. Vừa xong công việc là bác mang đến cho cháu trai ngay.”

Thang máy từ từ đi lên trên. Trong thang máy chỉ có Hứa Hủ và Tiểu Lưu.

Một tiếng “ting” vang lên, cửa thang máy mở ra. Điện thoại của Hứa Hủ bỗng đổ chuông, là Quý Bạch gọi tới.

“Em về đến nhà chưa?” Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng.

“Rồi.”

“Anh cũng vừa ra khỏi cục cảnh sát, khoảng nửa tiếng nữa về đến nhà.”

“Hôm nay anh về sớm thế?” Hứa Hủ hỏi.

Quý Bạch im lặng một giây, nói khẽ: “Hôm nay anh xin nghỉ sớm, nhớ chờ anh.”

Hứa Hủ không nhịn được cười: “Anh trai em cũng đang ở nhà.”

“Bảo anh ấy mau về đi.”

Sau khi cúp điện thoại, Quý Bạch ngước nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài cửa xe, còn cả những tòa kiến trúc san sát, xe cộ đi lại trên đường phố không ngừng nghỉ. Khóe mắt anh tràn ngập ý cười.

Đây là lần thứ mấy anh lên kế hoạch cầu hôn Hứa Hủ?

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên Hứa Hủ nói đúng, khi tình cảm nồng cháy của thời kỳ yêu đương say đắm từ từ trầm lắng, anh càng nhận rõ trái tim mình. Lần này, anh không chuẩn bị hoa tươi, cũng không có ánh trăng và dòng suối. Đến chiếc nhẫn cũng không có nốt, vì cô đã đeo trên tay.

Màn cầu hôn này rất sơ sài. Anh sẽ một mình đi đến trước mặt cô. Lời anh định nói cũng rất đơn giản: "Hứa Hủ, sau chuyến đi công tác lần này, anh đột nhiên phát hiện một chuyện. Tháng này, có mười bảy ngày anh ở bên ngoài, chỉ còn lại mười ba ngày. Nhưng ngày nào anh cũng ở cục cảnh sát làm việc đến tối muộn. Anh thử tính rồi, thời gian ở riêng bên em tổng cộng lại chỉ có ba ngày.

Em nói em cần suy nghĩ một năm mới quyết định có gả cho anh hay không. Nhưng tính như vừa rồi, dù một năm trôi qua, thời gian chúng ta ở bên nhau cũng chỉ mười mấy hai mươi ngày.

Hứa Hủ, anh không biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể khiến em cảm thấy "nước chảy thành sông". Cảnh sát hình sự là nghề nghiệp đã định phần lớn thời gian trong cuộc đời chúng ta dành cho người khác, chứ không phải đối tượng thân thiết nhất của chúng ta. Vì vậy, trong cuộc đời có hạn này, anh không muốn lãng phí dù chỉ một ngày. Đối với anh, cùng em sống đến đầu bạc răng long mới là nước chảy thành sông thực sự."

Hứa Hủ cất điện thoại, cùng Tiểu Lưu đi đến cửa nhà.

Vừa mở cửa, cô nhìn thấy đôi giày của Hứa Tuyển, xếp gọn gàng ở sảnh. Áo khoác lông cừu của anh vắt trên thành ghế sofa. Phòng khách không một bóng người, nhà bếp có tiếng nước chảy, chắc là Hứa Tuyển đang rửa quả anh đào.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nói với Tiểu Lưu: “Chị về trước đi, hôm nay chị vất vả rồi.”

Tiểu Lưu gật đầu, đặt túi đồ xuống đất rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Hứa Hủ cởi áo khoác lông vũ, lấy kết quả siêu âm đặt lên bàn rồi mới đi vào trong nhà.

Ánh nắng mùa đông chiếu qua cửa sổ phòng ăn, khiến đồ đạc và nền nhà được phủ một lớp ánh sáng mông lung, trông rất ấm áp và đẹp đẽ. Trên bàn ăn có một đĩa anh đào đã rửa sạch sẽ, vẫn còn đọng giọt nước.

Hứa Hủ lấy một quả anh đào bỏ vào miệng. Vừa định đi vào nhà bếp tìm Hứa Tuyển, cô đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường.

Khóe mắt cô hình như thấy một thứ trên lối vào phòng ngủ. Cô quay người, đi qua bức tường ngăn ở phòng ăn, liền bắt gặp đôi chân đàn ông lộ ra ở góc tường.

Hứa Hủ sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, vội vàng tiến lại gần. Cảnh tượng trước mắt khiến cô hồn bay phách lạc. Hứa Tuyển nằm úp sấp trên sàn nhà, giống như đang ngủ say. Nhưng sau gáy anh, máu tươi từ từ tuôn trào.

Huyệt thái dương của Hứa Hủ giật giật, viền mắt đau đến mức sắp nứt ra. Đúng lúc này, tiếng nước chảy trong nhà bếp dừng lại. Sau đó là tiếng bước chân đều đều.

Lâm Thanh Nham đứng tựa vào cánh cửa, mỉm cười nhìn Hứa Hủ: “Anh trai cô rất thương cô.”

https://thuviensach.vn

Lúc nhận chiếc khăn tay có thuốc mê từ Lâm Thanh Nham, Hứa Hủ cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng. Cô quay đầu nhìn Hứa Tuyển đang nằm dưới đất, cất giọng nhàn nhạt: "Anh gọi xe cấp cứu đi. Anh ấy luôn không được như ý, cả cuộc đời đều sống như vậy, việc gì anh phải giết anh ấy?"

Lâm Thanh Nham cười cười, không lên tiếng.

Để Hứa Hủ đã ngất xỉu vào ghế sau xe, lúc lái ô tô rời khỏi khu chung cư, Lâm Thanh Nham mới rút di động gọi cho trung tâm cấp cứu: "Ở đây có người bị thương nặng, địa chỉ là..."

Quý Bạch vừa về đến cổng khu chung cư, chuông điện thoại di động reo vang, là Đại Hồ gọi tới. Anh vội phanh kít xe, nhanh chóng bắt điện thoại.

"Sếp, Lâm Thanh Nham bỏ trốn rồi!" Giọng nói Đại Hồ có phần sốt ruột.

Quý Bạch liền sa sầm mặt: "Diêu Mông đâu rồi?"

"Hôm nay cô ấy không tới bệnh viện."

"Thông báo về cục, lập tức cử thêm người, đồng thời xin lệnh khám xét. Chúng ta phải tìm ra bọn họ."

Sau khi cúp điện thoại, Quý Bạch định quay đầu xe. Đúng lúc này, anh nhìn thấy đèn xanh nhấp nháy của một chiếc xe cấp cứu ở cổng khu chung cư. Trong lòng anh đột nhiên có dự cảm chẳng lành, anh lập tức nhấn ga lao vào khu chung cư.

Lối đi rất đông người, thang máy mãi không đến nơi. Quý Bạch chạy cầu thang bộ lên nhà. Vừa đến cửa, anh liền nhìn thấy hai

https://thuviensach.vn

nhân viên y tế khiêng một cái cáng ra ngoài. Hứa Tuyển toàn thân đầy máu, sắc mặt trắng bệch nằm trên cáng. Đôi mắt anh nửa mở nửa khép hờ.

"Hứa Tuyển!" Toàn thân Quý Bạch phảng phất chìm xuống hầm băng. Anh túm chặt cái cáng, nhưng bị nhân viên y tế ngăn lại: "Tránh ra, chúng tôi phải lập tức đưa người đi bệnh viện cấp cứu!"

Quý Bạch lùi về phía sau một bước, tay anh đột nhiên bị người khác nắm lấy, đó là Hứa Tuyển. Hứa Tuyển đã mở mắt, hơi thở yếu ớt nhưng ánh mắt của anh có một vẻ cố chấp: "Hứa Hủ... Hứa Hủ..."

Càng gần đến khu vực vùng núi, nhiệt độ càng xuống thấp. Trong ánh chiều tà u ám, lớp tuyết mỏng bao phủ trên mỗi đỉnh núi. Trời lạnh đất băng giá như không thấy tận cùng.

Quý Bạch phanh xe, chiếc ô tô lập tức dừng lại giữa ngã ba đường. Đại Hồ liền nhảy xuống xe, vội vội vàng vàng kiểm tra dấu vết trên mặt đường. Sau đó, anh chau mày trầm mặc.

Đây là tuyến đường chính đi vào khu vực rừng núi cách đây không xa. Vệt bánh xe trên nền tuyết trắng tạp loạn vô cùng, không có cách nào phân biệt. Cứ tiếp tục tiến về phía trước, bọn họ sẽ đi vào khu rừng núi trải dài hàng ngàn cây số. Đường núi ngang dọc cắt nhau, phần lớn không lắp camera giám sát. Lâm Thanh Nham có khả năng đưa Hứa Hủ đi bất cứ hướng nào.

Hơn nữa, cho dù điều động tới 300 cảnh sát như vụ lùng bắt Đàm Lương như lần trước, muốn lục soát triệt để cả khu vực cũng cần ít

https://thuviensach.vn

nhất vài ngày, chưa tính đến chuyện vào thời điểm này, viện binh mới đang trên đường tới.

Đại Hồ ngồi trong xe ô tô, quan sát đôi mắt đã vằn tia máu của Quý Bạch. Mặc dù tình huống bây giờ khiến anh ta cảm thấy tàn nhẫn và tuyệt vọng, nhưng anh ta buộc phải mở miệng, đẩy một vấn đề vô cùng khó khăn đến trước mặt Quý Bạch: "Sếp, bây giờ chúng ta nên đi đường nào?"

Quý Bạch ngước nhìn dãy núi dần chìm trong đêm tối, hai tay anh như gọng kìm sắt khóa trên vô lăng bất động.

Thời gian từ từ trôi qua, ở nơi sâu nhất trong trái tim Quý Bạch tựa như bị bóp nghẹt, mỗi lúc thêm đau đớn. Trái tim như rơi xuống vực sâu không đáy. Hơn nữa, anh còn lờ mờ có linh cảm, trái tim anh sẽ mãi mãi chìm trong tăm tối, anh không bao giờ có thể nắm tay cô trên đường đời.

Quý Bạch không thèm chú ý đến nỗi đau đó. Anh để mặc nó giày vò, để nó tự sinh tự diệt. Anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó chính là tìm ra Hứa Hủ.

Thế nhưng, không tồn tại một dấu vết để anh có thể điều tra, không có logic để anh suy đoán. Anh có thể phán đoán đặc trưng của hung thủ qua dấu chân. Nhưng vào thời khắc này, anh phải làm thế nào mới có thể mò kim đáy biển, chuyển dịch càn khôn?

Đại Hồ mở miệng, hỏi một câu mang tính chất thăm dò: "Chúng ta đến ngôi biệt thự thuộc khu vực rừng núi của Lâm Thanh Nham? Ngôi biệt thự là điểm dừng chân của hắn, có lẽ họ đang ở đó."

https://thuviensach.vn

Quý Bạch không lên tiếng. Bởi anh đột nhiên nhớ đến một câu nói của Hứa Hủ trước kia.

Đó là một ngày sau khi kết thúc vụ án Đàm Lương không lâu, Hứa Hủ nghỉ phép ở nhà tĩnh dưỡng. Lúc anh đi làm về, nhìn thấy cô đang ngồi ở ghế sofa, bức tường đối diện dán ảnh chụp chung của Lâm Thanh Nham và Diêu Mông.

Nghe thấy tiếng động, Hứa Hủ quay đầu: "Anh thử nói xem, rốt cuộc tình cảm của Lâm Thanh Nham đối với Diêu Mông là gì?"

Tình cảm là gì ư?

Yêu hận lẫn lộn? Vì vị hôn thê của Lâm Thanh Nham bị Phùng Diệp giết hại, còn Diêu Mông là người Phùng Diệp yêu thương. Do đó hắn mới lần chần không chịu ra tay?

Hoặc giả hắn chẳng hề có tình cảm với Diêu Mông. Chỉ vì mối quan hệ giữa Diêu Mông và Phùng Diệp, hắn mới chọn cô làm mục tiêu cuối cùng?

Hứa Hủ lắc đầu: "Không phải như vậy đâu anh ba." Cô bóc tấm ảnh khỏi bức tường đưa cho Quý Bạch. Đôi nam nữ trên ảnh ôm nhau trong đêm tối, trông họ rất thân mật và xứng đôi.

"Anh không thể đem logic của người bình thường lý giải suy nghĩ của tên tâm lý biến thái." Hứa Hủ cất giọng hết sức nghiêm túc. "Người bình thường cảm thấy yêu hận tình thù rất quan trọng, nhưng những kẻ tâm lý biến thái đều không có cảm giác đó. Trong số những kẻ biến thái giết người lão luyện như Lâm Thanh Nham, chẳng có mấy tên chỉ vì "thù hận" mà hạ sát người khác. Thế giới nội tâm của chúng yên tĩnh, rõ ràng và kiên định hơn chúng ta

https://thuviensach.vn

tưởng. Chỉ có điều, nguyên tắc của thế giới nội tâm đó khác với chúng ta. Bọn chúng phạm tội, vì lý do chúng có nhu cầu."

"Chúng có nhu cầu?"

"Đúng. Giống như Lâm Thanh Nham đối với Diêu Mông. Hắn có vô số cơ hội có thể giết bạn ấy, dù hắn coi bạn ấy là đối tượng cuối cùng, hắn cũng không cần để một người từng làm cảnh sát sống bên cạnh hắn. Có thể thấy, Lâm Thanh Nham đã cùng Diêu Mông thiết lập quan hệ thân mật thật sự. Vì vậy, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, từ đáy lòng, Lâm Thanh Nham đã trao cho Diêu Mông tình cảm chân thành và đặc biệt. Trước đây em từng nói, cần phải đứng ở góc độ tên tâm lý biến thái suy nghĩ vấn đề chính là có ý này."

Đúng vậy, Hứa Hủ nói cần đứng ở góc độ tên tâm lý biến thái nhìn nhận vấn đề.

Bất kể Lâm Thanh Nham bắt cóc Hứa Hủ vì lý do gì? Nếu căn cứ vào quy tắc và logic méo mó của tên biến thái, hắn sẽ đưa cô đi đâu để giết hại?

Quý Bạch ngẩng đầu, đón ánh mắt sốt ruột của Đại Hồ.

"Chúng ta không đến ngôi biệt thự của Lâm Thanh Nham." Anh nói nhỏ: "Đến một nơi khác."

Trong vô số khả năng có thể xảy ra, anh chỉ được chọn lựa một lần. Nếu quyết định sai, có lẽ anh sẽ mãi mãi không gặp lại Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Khi Hứa Hủ tỉnh lại, cô phát hiện trước mắt tối đen. Cô lập tức nhận ra, là một lớp vải dày đắp trên thân thể cô. Vì vậy mới không có ánh sáng.

Một luồng khí lạnh từ trái tim lan tỏa, Hứa Hủ giữ nguyên tư thế nằm thẳng bất động.

Cô có thể cảm nhận thấy, chân tay cô bị trói chặt bằng dây thừng. Quần áo vẫn ở trên người, toàn thân cô không có cảm giác bất thường. Điều này khiến Hứa Hủ hơi nhẹ nhõm. Bên dưới người cô đắp một tấm vải dệt mềm mại. Tấm vải ẩm ướt, khí lạnh luồn qua tấm vải, chui vào da thịt cô. Hứa Hủ còn nghe thấy tiếng gió thổi, tiếng lá cây xào xạc và thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo.

Lâm Thanh Nham quả nhiên đưa cô vào vùng rừng núi.

Đúng lúc này, Hứa Hủ chợt nghe thấy tiếng phụ nữ thở dốc ở bên cạnh, tiếp theo là tiếng rên rỉ đứt đoạn. Hơi thở gấp gáp của đàn ông và phụ nữ xen kẽ, chứng tỏ họ đang quấn quýt thân mật.

Toàn thân Hứa Hủ nổi da gà.

Một lúc sau, tiếng động ngày càng nhỏ dần. Giọng nói dịu dàng của người đàn ông vang lên: “Có lạnh không em?”

Ngữ khí của người phụ nữ rất yếu ớt: “Không... không lạnh.”

Mặc dù trong định liệu nhưng Hứa Hủ vẫn rùng mình. Đó là Lâm Thanh Nham và Diêu Mông.

Lúc này, Lâm Thanh Nham lên tiếng: “Bà xã, em xem cảnh tuyết đẹp chưa kìa. Sau khi anh chết, anh không thể ôm em như bây giờ.”

https://thuviensach.vn

“Em không muốn anh chết... Em không nỡ...” Diêu Mông đáp.

Lâm Thanh Nham cười khẽ một tiếng: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật. Anh là người quan trọng nhất đối với em. Điều này vĩnh viễn... vĩnh viễn không thay đổi.”

Lâm Thanh Nham im lặng một lúc, Hứa Hủ chỉ nghe thấy tiếng thở ngắn của Diêu Mông. Lâm Thanh Nham đột nhiên bật cười một tiếng, ngữ khí của hắn rất vui vẻ: “Vậy chúng ta chứng thực điều em vừa nói có được không?”

“... Được. Anh muốn chứng minh thế nào?”

Lòng Hứa Hủ nặng trĩu. Cô quả nhiên nghe thấy tiếng Lâm Thanh Nham đứng dậy và tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Tấm vải trùm trên người cô nhanh chóng bị kéo ra.

Đập vào mắt Hứa Hủ đầu tiên là bầu trời tĩnh mịch và rừng cây âm u. Sau đó, cô nhìn thấy Diêu Mông và Lâm Thanh Nham, bọn họ ngồi cách cô vài bước chân. Dưới thân ba người trải một tấm thảm nhung màu trắng cực lớn. Cô vốn nằm ở một góc, bị tấm thảm trùm kín người.

Địa hình xung quanh hơi quen mắt, cô từng đến nơi này.

Không ngờ Lâm Thanh Nham đưa cô đến đây.

Lâm Thanh Nham túm cánh tay Hứa Hủ kéo cô đứng dậy bằng động tác tương đối nhẹ nhàng: “Cô có thể đứng lên không?”

Hứa Hủ không dám chống lại hắn, cô chống tay xuống đất đứng dậy, vừa vặn chạm mắt Diêu Mông. Trong lòng hai người đều run

https://thuviensach.vn

run.

Diêu Mông cũng bị trói hai chân hai tay bằng sợi dây thừng. Cô mặc áo sơ mi kẻ vải cotton rộng rãi, bên dưới là váy dài màu xanh thẫm. Áo sơ mi của cô lộn xộn, cúc áo cởi ra mấy cái, váy cũng bị tốc lên đầu gối. Đây chính là dấu vết sau khi thân mật với Lâm Thanh Nham. Tinh thần của Diêu Mông rất kém, sắc mặt tiều tụy. Không rõ cô bị Lâm Thanh Nham cho uống thuốc hay dùng thủ đoạn khác.

Chứng kiến cảnh hai cô gái im lặng nhìn nhau, khóe mắt Lâm Thanh Nham ẩn hiện ý cười. Hắn ôm Diêu Mông vào lòng, nói nhỏ: "Em xem đi, hôm đó là cô ta gọi điện cho em nên em mới quay xe lại, mới bị tên ngu xuẩn Đàm Lương làm nhục. Chẳng phải em luôn oán hận cô ta hay sao?"

Sắc mặt Diêu Mông ngày càng tái nhợt, Hứa Hủ trầm mặc không lên tiếng.

Lâm Thanh Nham nói tiếp: "Bà xã, em luôn ghét cô ta đúng không? Sự tồn tại của con đàn bà này, quả thực anh cũng thấy chướng mắt thay em." Hắn rút một khẩu súng đen từ cái túi ở bên cạnh đưa đến trước mặt Diêu Mông: "Anh sắp chết rồi, em giết cô ta rồi đổ hết đầu anh, em sẽ không gặp bất cứ phiền phức gì."

Diêu Mông ngẩn ra vài giây, cô không nhận khẩu súng, cũng không nhìn Hứa Hủ mà ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh Nham: "Đúng là em ghét bạn ấy, nhưng điều này không liên quan đến chuyện em yêu anh. Thanh Nham, em không cần giết bạn ấy... để chứng minh tình cảm của em dành cho anh. Em không muốn giết người."

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh Nham bóp cằm Diêu Mông: “Bà xã, em đừng nói dối. Em biết là có quan hệ.”

Diêu Mông cứng đờ người.

Lâm Thanh Nham nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: “Em giết cô ta, anh cũng có thể ra đi không một chút hối tiếc. Toàn bộ tài sản của anh đều để lại cho em, người em chán ghét cũng không còn tồn tại trên cõi đời. Sau này em sẽ sống hạnh phúc. Bà xã, em đừng do dự. Em sẽ rất hạnh phúc, chỉ cần tiến một bước thôi.” Hắn nhét khẩu súng vào tay Diêu Mông, ghé sát tai cô thầm thì: “Bà xã, đừng khiến anh khó xử. Em cũng biết ngày hôm nay buộc phải chết một người. Nếu em không giết cô ta, em bảo anh phải làm thế nào bây giờ?”

Nói xong, Lâm Thanh Nham đẩy Diêu Mông về phía trước, để cô cầm súng chĩa thẳng vào người Hứa Hủ. Sau đó, hắn rút một khẩu súng khác từ túi xách, nhẹ nhàng kề vào gáy Diêu Mông: “Quá trình này rất nhanh, em đừng sợ. Một khi em nổ súng, cả em và anh đều được giải thoát.”

Toàn thân Diêu Mông bắt đầu run rẩy, nhưng cô vẫn bất động. Lâm Thanh Nham thúc mạnh mũi súng vào người cô, khiến thân hình cô lắc lư.

“Nổ súng!” Cuối cùng, ngữ khí Lâm Thanh Nham cũng bộc lộ sự hung ác.

Diêu Mông nhìn Hứa Hủ chằm chằm, sắc mặt cô như tro tàn. Cô run rẩy nâng cánh tay, nhằm thẳng khẩu súng vào đầu Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Ban đêm thời tiết giá lạnh vô cùng, rừng núi hoang dã yên tĩnh không một tiếng động. Toàn thân Hứa Hủ lạnh toát, thai nhi trong bụng dường như cảm nhận được nỗi hoảng sợ của cô, nhẹ nhàng quẫy đạp. Hứa Hủ cố gắng bình ổn hô hấp, cô không để ý đến Diêu Mông mà nhìn Lâm Thanh Nham: "Khoan đã. Lâm Thanh Nham, dù có chết, anh cũng nên để tôi chết một cách minh bạch và cam lòng."

Diêu Mông lập tức buông thõng khẩu súng, hơi thở cô ngày càng dồn dập. Lâm Thanh Nham nhìn Hứa Hủ, đáy mắt hắn vụt qua ý cười: "Cô muốn biết điều gì?"

Tim Hứa Hủ đập thình thịch, nhưng ngữ khí của cô rất bình thản: "Hai vụ án trước là do anh gây ra, Đàm Lương là hung thủ của vụ thứ ba. Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không thông, hai người liên hệ với nhau bằng cách nào?"

Lâm Thanh Nham mỉm cười: "Cô biết rồi còn hỏi. Kéo dài thời gian là một việc làm không hay chút nào. Nhưng chẳng sao, tôi sẽ giải đáp thắc mắc của cô. Đàm Lương tình cờ phát hiện ra thi thể thứ hai, hắn đã làm gì xác nạn nhân, cô và tôi đều biết rõ. Nhưng lúc đó, hắn không biết tôi. Khi xảy ra vụ án thứ ba, tôi lập tức biết ngay hung thủ là hắn. Không tìm hắn và thuyết phục hắn chịu tội thay thì thật có lỗi với bản thân."

Hứa Hủ giật mình. Sau khi xảy ra vụ án thứ ba, Lâm Thanh Nham lập tức được thả ra. Thời gian đó, công an tỉnh tiếp quản vụ án, người Quý Bạch bố trí theo dõi Lâm Thanh Nham đều bị rút về. Tất cả mọi người bận rộn lục soát khu vực rừng núi. Hóa ra Lâm Thanh Nham nhân cơ hội này đã tìm gặp Đàm Lương.

https://thuviensach.vn

“Điều kiện anh thuyết phục Đàm Lương là lợi dụng dư luận đánh đổ lãnh đạo cũ của hắn?” Hứa Hủ hỏi tiếp: “Còn có điều kiện khác không?” Tin tức trên mạng nói lãnh đạo của Đàm Lương bị kỷ luật, Hứa Hủ liền đoán ra nguyên do.

Lâm Thanh Nham lắc đầu: “Cô nhạy bén thật đấy. Tôi còn nặc danh gửi một khoản tiền cho mẹ hắn. Đàm Lương là người con có hiếu, chỉ có điều thủ pháp của hắn quá cẩu thả. Hắn biết bản thân cũng chỉ có con đường chết, gánh tội thay tôi, dù chết cũng không đến nỗi vô ích.”

Trong lúc Hứa Hủ và Lâm Thanh Nham nói chuyện, Diêu Mông ngồi quay lưng về phía hắn bất động. Trên gương mặt trắng bệch của cô, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lúc này, Hứa Hủ chuyển sang đề tài khác: “Vụ án ở Hồng Kông cũng do anh làm phải không? Phùng Diệp là người chịu tội thay anh?”

Toàn thân Diêu Mông cứng đờ. Lâm Thanh Nham liếc cô, khóe mắt ẩn hiện ý cười, trả lời: “Đúng vậy.”

Hứa Hủ còn muốn hỏi tiếp, Lâm Thanh Nham giơ tay đặt lên vai Diêu Mông: “Đến đây thôi. Cô làm cô ấy sợ rồi.”

Lòng Hứa Hủ nặng trĩu. Hắn nói đến đây thôi.

Cục diện lại một lần nữa rơi vào bế tắc. Lâm Thanh Nham giơ súng nhằm thẳng vào Diêu Mông. Diêu Mông như cái xác không hồn, đờ đẫn chĩa mũi súng vào Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Vô số ý nghĩ như tia chớp vụt qua đầu óc Hứa Hủ. Cô cố gắng đè nén nỗi sợ hãi và hoảng loạn như thủy triều dội vào lòng. Hai tay Hứa Hủ cuộn chặt thành nắm đấm, cô nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt vọng của Diêu Mông.

"Nổ súng đi Diêu Mông." Hứa Hủ cất giọng nhẹ nhàng. "Anh ta nói đúng, đây là sự lựa chọn duy nhất của bạn. Mình sẽ không trách bạn."

Gương mặt xinh đẹp của Diêu Mông cứng đờ, cô cất giọng nghẹn ngào: "Bạn không trách mình?"

Hứa Hủ hít một hơi sâu: "Mình không trách bạn. Bạn mau nổ súng đi!"

Đêm tối tĩnh mịch vô cùng, làn gió lạnh thổi qua lớp tuyết phát tiếng động loạt soạt. Hứa Hủ bị gió lạnh thổi rét run cầm cập. Nước mắt của Diêu Mông đã khô cạn, đầu tóc cô rối bù như người điên. Lâm Thanh Nham vẫn giơ súng. Nhưng gặp cơn gió lạnh, hắn bỗng ho khù khụ.

Hứa Hủ và Diêu Mông lặng lẽ mắt đối mắt.

Hứa Hủ nhìn vào đôi mắt đau khổ của Diêu Mông. Lâm Thanh Nham ở sau lưng cô đang cúi đầu ho liên hồi nên không để ý đến bọn họ.

Hứa Hủ âm thầm lắc đầu với Diêu Mông.

Không được, Diêu Mông, bạn không thể manh động, bạn phải nổ súng.

Không sao đâu, bạn cứ nổ súng đi.

https://thuviensach.vn

Đáy mắt Diêu Mông vụt qua một tia dứt khoát, cô lập tức quay người, hướng khẩu súng về phía Lâm Thanh Nham, đồng thời bóp cò: "Đồ biến thái đáng chết!"

Vài tiếng "cạch cạch cạch" vang lên, khẩu súng không có đạn.

Tim Hứa Hủ như bị bóp nghẹt. Toàn thân Diêu Mông cứng đờ. Lâm Thanh Nham từ từ ngẩng đầu, nhìn Diêu Mông bằng ánh mắt u ám đáng sợ.

Thời gian phảng phất ngừng lại.

Hai tay Diêu Mông vẫn bị trói, cô cầm báng súng đập mạnh vào đầu Lâm Thanh Nham. Nhưng cô vốn đã bị uống thuốc, động tác không hề có sức lực. Lâm Thanh Nham nhếch miệng, nở nụ cười vô cùng buồn bã. Hắn túm cổ tay Diêu Mông, bẻ quặt rồi đoạt khẩu súng trong tay cô. Hứa Hủ đứng cách bọn họ vài bước, nhưng cô cũng bị trói chặt nên không thể trợ giúp Diêu Mông.

Lâm Thanh Nham thở hắt ra, kéo Diêu Mông vào lòng. Hắn chĩa mũi súng vào đầu cô: "Đây chính là tình yêu của em? Đây là tình yêu em dành cho anh? Đồ biến thái đáng chết? Hóa ra những ngày qua em chỉ dỗ ngọt anh? Ha ha... Em tưởng anh không nỡ giết em thật sao? Không nỡ sao?"

Diêu Mông khóc nức nở, toàn thân mềm nhũn ở trong lòng Lâm Thanh Nham, giọng nói của cô có chút cuồng loạn: "Tình yêu ư? Tôi bị đui mù mới yêu anh. Anh giết tôi đi, giết tôi đi! Sao anh vẫn chưa chết, đồ không bằng loài cầm thú!"

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, Hứa Hủ đau đớn vô cùng. Từng giọt nước mắt chảy dài xuống gò má cô.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ đoán, một khi Lâm Thanh Nham đưa cô đến tận nơi này, hắn sẽ không dùng súng giết cô. Nghe cuộc trò chuyện giữa Lâm Thanh Nham và Diêu Mông trước đó, cô đã đoán ra, đây là thử thách hắn dành cho Diêu Mông, xem Diêu Mông liệu có chấp nhận kẻ phạm tội là hắn. Đồng thời, hắn ép Diêu Mông đứng về phía hắn.

Vì vậy, Hứa Hủ mới bảo Diêu Mông nổ súng.

Diêu Mông vốn ở trong trạng thái ngơ ngẩn, yếu ớt vô cùng. Nhưng Hứa Hủ không ngờ vào thời khắc này, tinh thần chính trực của Diêu Mông bị kích thích, khiến cô "đập nồi dìm thuyền"[9]. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, hành động vừa rồi của Diêu Mông đẩy cô vào con đường chết, Diêu Mông cũng không thể sống sót.

[9] Nghĩa là quyết đánh đến cùng. Câu thành ngữ dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, quyết tâm đánh thắng.

Lúc này, sắc mặt Lâm Thanh Nham dần khôi phục vẻ bình tĩnh. Nhưng ánh mắt hắn không còn ý cười, mà thay thế bằng tia băng giá. Hắn để khẩu súng sang một bên, lại ôm eo Diêu Mông, cúi đầu hôn cô. Diêu Mông nghiêng đầu muốn né tránh nhưng bị hắn giữ chặt gáy, không thể nhúc nhích.

"Tốt. Nếu đã như vậy, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác." Lâm Thanh Nham cất giọng vô cùng dịu dàng, viền mắt hắn ẩn hiện ánh lệ: "Anh sẽ giết cô ta trước, sau đó đưa em đi cùng." Nói xong, hắn buông người Diêu Mông, đứng dậy lấy một cái lọ màu

https://thuviensach.vn

đen nhỏ từ túi xách để dưới đất. Sau đó, hắn chậm rãi đi về phía Hứa Hủ.

"Đừng giết bạn ấy!" Diêu Mông hét lên một tiếng. Trên gương mặt Lâm Thanh Nham ẩn hiện ý cười.

Hứa Hủ nhìn hắn mỗi lúc một gần. Lòng cô nặng trĩu, như chìm xuống đáy sâu tuyệt vọng.

Quý Bạch lái xe nhanh như tia chớp. Đêm tối chỉ có tiếng ô tô của bọn họ lao điên cuồng trên đường núi.

Đích đến ngày càng gần, Đại Hồ không nhịn được, mở miệng hỏi: "Bọn họ ở đó thật sao?"

Quý Bạch trầm mặc, gương mặt anh vô cảm.

Xe ô tô đã đến chân núi. Xung quanh đều là rừng cây rậm rạp, bóng cây sâu thẳm. Trên núi tựa hồ có ánh sáng, nhưng cũng dường như tối om.

Quý Bạch phanh kít xe, cùng Đại Hồ cầm súng nhảy xuống xe.

"Ở nơi này." Quý Bạch nói với Đại Hồ, tựa như nói với chính mình.

Nhất định ở nơi này, địa điểm giấu xác nạn nhân của vụ án thứ ba.

Nhiệt độ trên sườn núi ngày càng thấp, bầu trời u ám nặng nề, tuyết trắng bắt đầu lất phất bay.

Lâm Thanh Nham ngồi xổm xuống trước mặt Hứa Hủ. Gương mặt gầy gò nhợt nhạt của hắn để lộ ý cười ôn hòa. Hắn giơ tay gạt tuyết trên đầu Hứa Hủ, sau đó nhẹ nhàng giữ cằm cô.

https://thuviensach.vn

“Cô gái nhỏ, mau há miệng ra.”

Hứa Hủ nghiến chặt răng, đôi mắt bướng bỉnh của cô tích tụ đầy nước mắt. Nghĩ đến Quý Bạch, nghĩ đến đứa con trong bụng, trái tim cô đau đớn vô ngần, đau như không có giới hạn.

Sự phản kháng âm thầm mà vô ích của Hứa Hủ khiến Lâm Thanh Nham cảm thấy thích thú. Hắn vừa định cầm chai thuốc đổ vào miệng Hứa Hủ, liền nghe thấy Diêu Mông ở sau lưng hắn bật cười thành tiếng: “Ha ha... chẳng phải anh nói muốn có con, anh thích trẻ con hay sao? Kẻ biến thái đúng là biến thái, đến bà bầu cũng giết hại. Tôi thật sự may mắn khi không có thai. Nếu mang thai, đứa bé cũng sẽ bị anh đầu độc chết...” Nói đến câu cuối, ngữ khí của cô trở nên rất thê lương.

Lâm Thanh Nham đặt lọ thuốc xuống đất, quay đầu nhìn Diêu Mông, giọng điệu của hắn rất tĩnh và lạnh: “Đâu có giống nhau. Nếu chúng ta có con, sao có thể biến thành như vậy?”

Trong lòng Diêu Mông vô cùng đau đớn. Cô hít một hơi sâu, nhìn chằm chằm Lâm Thanh Nham: “Anh hãy thả bạn ấy đi. Tôi cầu xin anh hãy thả bạn ấy! Chúng ta không có con, vậy thì anh hãy coi như tha cho con của anh và tôi.”

Lâm Thanh Nham cúi đầu bất động, bộ dạng của hắn có vẻ suy sụp và buồn bã.

Diêu Mông và Hứa Hủ không rời mắt khỏi hắn. Tim hai người như bị dao cắt, giọt lệ âm thầm chảy xuống, bọn họ không dám thở mạnh.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, Lâm Thanh Nham ngẩng đầu, viền mắt hắn cũng ngân ngấn nước, nhưng sắc mặt rất bình tĩnh.

"Một khi em đã thích đứa bé này... Được thôi, giết cô ta, đứa bé có thể đi cùng chúng ta."

Quý Bạch và Đại Hồ nhanh chóng leo lên ngọn núi. Bọn họ bất chấp cây cối và bụi gai đâm tua tủa, đoạt đường chạy điên cuồng trên mặt tuyết. Chỉ là bốn bề vô cùng tĩnh mịch, tuyết bay đầy trời, nhanh chóng che lấp tất cả dấu vết. Hai người nhất thời không thể xác định, phía trước liệu có thật sự còn tia hy vọng?

Khi hai người đặt chân lên hòn nham thạch trơ trụi, điện thoại của Đại Hồ bỗng đổ chuông. Anh nhanh chóng bắt máy, ngoảnh đầu báo cáo với Quý Bạch: "Sếp, viện binh đã tới gần khu vực này, máy bay trực thăng cũng đã xuất phát từ nội thành."

Quý Bạch gật đầu.

Đại Hồ thở hắt ra, không nhịn được hỏi: "Sếp, tại sao lại là nơi giấu xác nạn nhân thứ ba?"

Quý Bạch ngẩng đầu, chỉ thấy tuyết bay ngợp trời, núi rừng và vách đá đứng sừng sững như quỷ quái hung dữ.

"Hoàn hảo." Quý Bạch thốt ra hai từ.

Hứa Hủ từng nói, Lâm Thanh Nham đã bỏ nhiều tình cảm với hai nạn nhân trước đó. Vụ án thứ ba do Đàm Lương gây ra, thủ pháp của hắn vội vàng cẩu thả, người chết là sinh viên bình thường. Lâm Thanh Nham làm sao có thể chịu được việc ba vụ án bị đánh đồng với nhau?

https://thuviensach.vn

Kẻ tâm lý biến thái luôn có sự cố chấp của hắn. Một khi hắn có ý định đưa người khác vào chỗ chết, hắn nhất định sẽ bù đắp thiếu sót đáng tiếc này.

Đêm tối tĩnh mịch, bông tuyết lặng lẽ rơi. Toàn thân Hứa Hủ đã phủ đầy tuyết trắng, cô như bức tượng điêu khắc màu trắng ngồi bất động, nhìn Lâm Thanh Nham lại một lần nữa tiến lại gần.

Diêu Mông ở sau lưng hắn khóc thất thanh: "Hứa Hủ... mình xin lỗi! Mình xin lỗi..."

Vẻ mặt Lâm Thanh Nham rất dịu dàng và bình tĩnh. Hắn đưa thuốc độc về phía Hứa Hủ.

Hứa Hủ để lộ nụ cười ôn hòa tương tự: "Khoan đã, Lâm Thanh Nham. Uống kali xyanua, tôi sẽ nhanh chóng tắt thở mà không phải chịu đau đớn. Nhưng đứa trẻ trong bụng tôi sẽ rất khổ sở. Anh có biết người mẹ bị trúng độc, thai nhi sẽ có triệu chứng như thế nào không? Anh có thể hỏi Diêu Mông. Hồi còn ở trường cảnh sát, chúng tôi từng học qua, cũng từng nghiên cứu vụ án tương tự nên biết rất rõ. Anh có chắc chắn đây là điều anh muốn?"

Lâm Thanh Nham liếc Hứa Hủ rồi lặng lẽ quay đầu nhìn Diêu Mông: "Em nói đi."

Thật ra lúc ở trường cảnh sát, Hứa Hủ và Diêu Mông chưa từng học tình huống đặc thù này. Hai người cũng chưa từng gặp vụ án như vậy. Diêu Mông tuy không hiểu dụng ý của Hứa Hủ, nhưng thần sắc cô không thay đổi, khóe miệng cô cười mỉa mai: "Anh bận tâm sao? Anh để ý đến nỗi đau của đứa trẻ hay sao? Vậy thì tôi nói cho anh biết, không giống như người lớn, độc tố sẽ từ từ thâm nhập

https://thuviensach.vn

vào nước ối, khiến thai nhi xuất hiện tình trạng cổ họng co rút, hô hấp khó khăn. Thai nhi sẽ bị co giật, nôn mửa, hệ thống tuần hoàn suy kiệt, cơ quan nội tạng suy kiệt, cuối cùng ngạt thở mà chết...”

Lâm Thanh Nham không lên tiếng. Vài giây sau, hắn quay đầu nhìn Hứa Hủ, khóe mắt ẩn hiện ý cười: “Cô bảo Diêu Mông nói những điều này cho tôi nghe là có ý gì? Cô định kéo dài thời gian? Hứa Hủ, cô khiến tôi khó xử, làm vậy không hay một chút nào. Cô nên biết, dù bây giờ tôi không giết cô, cũng không thể thả cô về. Khu vực này rất rộng, chúng ta đang ở rừng núi sâu, thời tiết giá lạnh. Khi cảnh sát tìm thấy cô, cô cũng đã chết vì bị đông cứng hay đói bụng, trở thành một thi thể lạnh ngắt. Mà quá trình này sẽ kéo dài, sẽ rất đau khổ. Bây giờ phải làm thế nào? Chúng ta hình như chẳng có cách khác. Việc gì cô phải tìm cho mình cái chết kiểu này?”

Hứa Hủ hơi thất thần, lắc đầu: “Không, đây chính là cách tôi muốn. Tôi biết mình sẽ phải chết, kéo dài thời gian cũng chẳng có ý nghĩa. Tuy kali xyanua khiến tôi dễ chịu nhưng sẽ làm con tôi đau đớn. Là một người mẹ, tôi tự nguyện chọn cách khiến tôi chịu giày vò đau khổ, nhưng con tôi có thể nhẹ nhàng ra đi. Như vậy, con tôi sẽ không vì tôi bị suy kiệt. Con tôi sẽ không cảm thấy bất cứ nỗi đau nào. Đối với tôi, điều đó là quá đủ. Chẳng phải anh cũng hy vọng như vậy hay sao?”

Lâm Thanh Nham im lặng một lúc. Sau đó hắn đặt lọ thuốc xuống đất, cất giọng ôn hòa: “Được, tôi đưa Diêu Mông đi trước rồi quay lại với đứa nhỏ. Ba chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

https://thuviensach.vn

Lúc Quý Bạch và Đại Hồ lặng lẽ đi vào rừng cây mà không gây tiếng động, bọn họ nhìn thấy một tấm vải trắng phủ đầy tuyết trên bãi đất trống phía trước. Tim Quý Bạch bị bóp nghẹt, anh không biết nên vui hay nên buồn.

Hai người giơ súng tiến lại gần. Mép tấm thảm hơi nhăn nhúm, mặt tuyết ở bên cạnh đầy dấu chân hỗn loạn. Mặc dù ánh sáng mờ mờ, Quý Bạch vẫn có thể nhận ra, dấu chân nhỏ nhất là của Hứa Hủ.

Bốn bề vắng lặng như tờ. Quý Bạch và Đại Hồ trao đổi bằng ánh mắt, sau đó hai người tách ra hai bên, men theo dấu chân, tiến vào khu rừng. Vừa chạy mấy bước, Quý Bạch và Đại Hồ đồng thời đứng sững lại. Vì đằng sau thân cây lớn ở trước mặt truyền đến tiếng thở yếu ớt và tiếng gót chân ma sát trên lớp tuyết.

Đại Hồ còn cảnh giác chần chừ. Sắc mặt Quý Bạch thay đổi ngay tức thì, anh lao như tên bắn về phía trước, chạy một mạch đến sau thân cây.

Cảnh tượng trước mắt khiến anh trút bỏ tảng đá đè nặng trong lòng. Anh vừa sợ vừa nhói đau vừa mừng rỡ. Hứa Hủ bị buộc chặt người vào thân cây xù xì, miệng cô bị dán băng dính. Nhìn thấy anh, đôi mắt đen của cô sáng như sao trên trời, nước mắt dâng tràn khóe mi.

Quý Bạch xé miếng băng dính trên miệng Hứa Hủ, Đại Hồ cũng nhanh chóng rút con dao, cắt đứt sợi dây trói. Toàn thân Hứa Hủ mềm nhũn, cô ngã vào lòng Quý Bạch: “Anh ba...”

https://thuviensach.vn

Ôm cô vào lòng, trái tim Quý Bạch đau đớn khôn xiết. Cô chỉ mặc bộ váy bà bầu mỏng manh, toàn thân giá lạnh như tảng băng. Quý Bạch lập tức cởi khóa áo khoác lông vũ, ôm cả người cô vào lòng: "Không sao... không sao... bà xã, không sao rồi."

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, viền mắt Đại Hồ cũng ươn ướt: "Không sao là tốt rồi."

Cả người Hứa Hủ cứng đờ và mất hết sức lực, nhưng cô ngẩng mặt, túm cổ áo Quý Bạch: "Anh mau đi cứu Diêu Mông, mau đi cứu bạn ấy!"

Quý Bạch và Đại Hồ giật mình, cùng dõi mắt về phương hướng Hứa Hủ chỉ.

Đại Hồ nói: "Sếp, anh hãy chăm sóc Hứa Hủ, để em đi!"

Quý Bạch im lặng vài giây. Anh siết chặt vòng tay ôm Hứa Hủ, ghé sát gương mặt vẫn còn mồ hôi nóng hổi, chạm nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn giá lạnh của cô. Sau đó, anh buông người cô.

"Để tôi đi." Quý Bạch cởi áo khoác lông vũ, khoác lên người Hứa Hủ: "Chú hãy bảo vệ cô ấy." Nói xong, anh nhìn Hứa Hủ rồi lập tức chạy vào rừng, đầu không quay lại.

Tuyết dần dần ngừng rơi, dấu chân trên mặt đất ngày càng rõ ràng. Quý Bạch men theo dấu chân sâu nông khác nhau, đi xuyên qua khu rừng hơn mười phút đồng hồ. Đại Hồ và Hứa Hủ ở đằng sau đã sớm khuất dạng.

Cuối cùng, đến một gò đất thấp, Quý Bạch lờ mờ nhìn thấy trong rừng cây phía trước có mấy người đang ngồi, dường như có cả

https://thuviensach.vn

tiếng nói chuyện.

Quý Bạch lập tức nấp người vào sau gò đất, lặng lẽ thò đầu quan sát.

Anh nhìn thấy một người đàn ông cao gầy ngồi tựa vào một thân cây đối diện phương hướng của anh. Đầu hắn chảy đầy máu, máu nhuộm đỏ một bên mặt. Hắn vòng một tay qua người một cô gái, khẩu súng trong tay còn lại chĩa vào huyệt thái dương của cô gái. Hai người này chính là Lâm Thanh Nham và Diêu Mông.

Đối diện bọn họ, đằng sau một thân cây xù xì xuất hiện một người đang ngồi. Người đó mặc bộ quần áo công nhân lâm nghiệp, thân hình cao lớn thẳng tắp, toàn thân đầy máu. Anh ta ngồi quay lưng về phía Quý Bạch nên anh không nhìn rõ là ai.

Tình trạng hiện thời của ba người không lọt qua mắt Quý Bạch. Anh lặng lẽ giơ súng nhắm thẳng vào Lâm Thanh Nham. Nhưng Diêu Mông ở ngay trước người hắn, che chắn toàn bộ chỗ hiểm nên Quý Bạch nhất thời không thể ra tay.

Đúng lúc này, Lâm Thanh Nham mở miệng, ngữ khí tương đối yếu ớt: “Phùng Diệp, mày đúng là âm hồn không tan.”

Quý Bạch giật mình, quan sát người trước mặt. Anh lờ mờ nhìn thấy máu tuôn xối xả từ một cái lỗ nhỏ trên vai phải người đàn ông, chắc anh ta đã bị trúng đạn. Anh ta thở hắt ra: “Đúng là tôi gặp đại nạn không chết, bằng không làm sao có ngày vạch trần hành vi mặt người dạ thú của anh? Bây giờ tôi chết cũng cam lòng.”

https://thuviensach.vn

Diêu Mông đầu tóc rối bù, trên mặt có vết máu, không rõ là máu của ai. Giọng nói của cô khản đặc: "Tại sao? Lâm Thanh Nham, tất cả những chuyện này rốt cuộc vì nguyên do gì?"

Nửa tiếng đồng hồ trước.

Lời nói của Hứa Hủ đã thành công thuyết phục Lâm Thanh Nham. Vốn là người tự phụ, hắn không tin cảnh sát tìm đến nơi này nhanh như vậy.

Sau khi trói Hứa Hủ vào thân cây, hắn lôi Diêu Mông thất tha thất thểu đi về phía trước. Lâm Thanh Nham cũng chưa nghĩ ra nên đưa Diêu Mông đi đâu. Hắn chỉ muốn tìm nơi đẹp nhất để giải quyết cô. Đáng tiếc đêm nay không có ánh trăng, nên hắn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Diêu Mông như cái xác không hồn, cô lảo đảo đi theo Lâm Thanh Nham. Hắn rất thích bộ dạng của cô lúc này, kéo đôi cánh tay bị trói chặt của cô, yên tĩnh bước đi trên mặt tuyết trắng.

Phùng Diệp đột ngột từ trong bụi cây lao ra. Anh ta cầm cây gậy gỗ đập mạnh vào gáy Lâm Thanh Nham. Lâm Thanh Nham có cảm giác đau buốt, đầu óc quay cuồng, ẩm nóng, hắn lập tức ngã xuống tuyết.

Diêu Mông thẫn thờ chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Phùng Diệp râu ria xồm xoàm đứng yên lặng trước mặt cô, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú.

Sự xuất hiện của Phùng Diệp buổi tối hôm đó giống một giấc mơ, nhưng đã gieo hạt giống nghi ngờ vào lòng cô. Việc không nhắc

https://thuviensach.vn

đến sự tồn tại của anh ta với cảnh sát, hoàn toàn là phản ứng từ tiềm thức.

Tuy nhiên, khi Diêu Mông ý thức được, sự nghi ngờ này là nhằm vào Lâm Thanh Nham thì đã quá muộn. Lâm Thanh Nham rất nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi tâm tình của cô, hắn nhanh chóng khống chế hoàn toàn sự tự do của cô.

Diêu Mông không ngờ hôm nay Phùng Diệp lại xuất hiện, khiến cô nhìn thấy tia hy vọng sống sót.

Ánh mắt của Phùng Diệp rất lo lắng sốt ruột, giọng nói của anh ta ngược lại tràn đầy sức mạnh: "Đừng sợ, anh sẽ cứu em..." Nói xong, anh ta liền rút một con dao găm, cắt sợi dây thừng trói tay cô. Khi lưỡi dao lành lạnh chạm vào cổ tay Diêu Mông, bộ não vốn mờ mịt hỗn độn vì bị dùng thuốc của cô bỗng nhiên tỉnh táo, cô chợt nhớ ra Lâm Thanh Nham vẫn còn ở sau lưng: "Hắn có súng! Anh hãy..."

Nhưng không còn kịp nữa, một tiếng "pằng" vang lên. Vẻ mặt Phùng Diệp cứng đờ, anh ta cúi đầu quan sát bờ vai, nơi đó xuất hiện một cái lỗ nhỏ, máu tuôn xối xả. Ở giây tiếp theo, bờ eo Diêu Mông bị siết chặt, Lâm Thanh Nham kéo cô vào lòng, hai người đồng thời ngồi phịch xuống mặt đất. Còn Phùng Diệp bò ra sau một thân cây, tạm thời trốn tránh.

Phùng Diệp đánh một gậy vào gáy Lâm Thanh Nham, khiến trước mắt hắn tối sầm, người đổ xuống đất, mặt úp xuống tuyết lạnh. Nhưng hắn tỉnh táo ngay tức thì. Thêm vào đó, Lâm Thanh Nham còn một việc chưa làm xong, ý chí mạnh mẽ khiến hắn đè nén nỗi đau đớn và hỗn độn. Hắn liền nhổm dậy nổ súng vào Phùng Diệp.

https://thuviensach.vn

Khi Quý Bạch đến nơi, ba người đang ở tình thế đối đầu căng thẳng.

Có lẽ cả ba đều mang ý nghĩ không tránh khỏi cái chết, nên khi Diêu Mông hỏi ra vấn đề khúc mắc đau khổ nhất trong lòng cô, hai người đàn ông đều im lặng nhìn đối phương. Một người có ánh mắt chế giễu, một người vô cùng căm hận.

Lâm Thanh Nham cúi đầu quan sát Diêu Mông, hắn cất giọng dịu dàng: "Bà xã, không sao đâu. Chuyện của chúng ta không liên quan đến thằng đó."

Phùng Diệp thở hắt ra, nói lạnh lùng: "Vậy sao? Lẽ nào chẳng phải anh cướp hết mọi thứ đáng lý ra thuộc về tôi, bây giờ còn muốn cướp đoạt cả người con gái tôi yêu?"

Diêu Mông rùng mình, sắc mặt Lâm Thanh Nham lạnh hẳn. Đầu hắn vẫn đang chảy máu, gần như bê bết cả khuôn mặt. Đôi mắt hắn đột nhiên trở nên ngạo mạn và lạnh lẽo. Nghe giọng điệu của hai người, Quý Bạch biết bọn họ nhắc đến nội tình của vụ án Hồng Kông. Anh nhắm thẳng mũi súng vào Lâm Thanh Nham, lặng lẽ lắng nghe. Một khi Lâm Thanh Nham có cử động bất thường, anh sẽ nổ súng bắn chết hắn.

Lâm Thanh Nham cười khẽ: "Của mày? Dựa vào cái gì mà mày nhận là của mày? Rõ ràng của tao mới đúng."

Nhìn gương mặt nhuộm máu đỏ của Lâm Thanh Nham, Phùng Diệp hơi thất thần khi nhớ lại chuyện cũ.

Anh ta từng là một thanh niên xuất sắc, từ nhỏ đã khác bố mẹ bị câm điếc một trời một vực. Năm anh ta tròn 18 tuổi, bố mẹ nói cho

https://thuviensach.vn

anh ta biết, anh ta là trẻ bị bỏ rơi, bọn họ chỉ là bố mẹ nuôi của anh ta. Bố mẹ ruột của anh ta có khả năng là người Hồng Kông, vì trên cái chăn bọc anh ta năm đó có ký hiệu của bệnh viện Hồng Kông.

Sau khi tốt nghiệp, Diêu Mông đề nghị chia tay, Phùng Diệp càng hạ quyết tâm rời xa quê hương. Anh ta một mình đi Hồng Kông học tập, làm việc, tìm kiếm người thân.

Lúc đó, Lâm Thanh Nham là quản lý cao cấp của công ty đối tác, đồng thời là bạn bè tốt của Phùng Diệp. Cuộc sống của anh ta rất bình lặng, việc tìm người thân vẫn không có manh mối.

Cho tới một ngày, trợ lý của Tần tổng cầm báo cáo xét nghiệm ADN đến tìm anh ta: "Cậu là con trai ruột của Tần tổng công ty chúng tôi."

Tần tổng chính là chủ tịch tập đoàn của công ty đối tác, đồng thời là chỗ dựa của Lâm Thanh Nham, bà gần như đã lui về hậu trường. So với công ty Phùng Diệp đang làm việc, tập đoàn của Tần tổng không biết quy mô gấp bao nhiêu lần. Phùng Diệp từng nghe nói đến câu chuyện truyền kỳ về nữ tỷ phú của giới thương mại này từ lâu. Nhưng anh ta không ngờ, quanh đi quẩn lại, bà lại là mẹ ruột của anh ta.

Người trợ lý tiết lộ, hóa ra trong tư liệu công việc mà cấp dưới gửi cho Tần tổng có ảnh và sơ yếu lý lịch của Phùng Diệp. Người đàn bà ngoài 50 tuổi, mắc bệnh nguy kịch đó vừa liếc qua, lập tức nhận ra chàng thanh niên trẻ tuổi rất giống bố ruột anh ta thời còn trẻ. Sau khi bí mật giám định ADN, Tần tổng ủy thác trợ lý ra mặt, gặp trực tiếp Phùng Diệp.

https://thuviensach.vn

Đối với Phùng Diệp mà nói, mọi chuyện xảy ra sau đó như sương mù dày đặc đột nhiên bao phủ, trời đất đảo lộn chỉ trong một đêm. Các loại chứng cứ liên quan đến vụ án *Sát thủ thiên sứ* gây xôn xao dư luận lúc bấy giờ xuất hiện ở nơi cư trú của Phùng Diệp như có phép lạ. Thậm chí vợ chưa cưới của Lâm Thanh Nham cũng trở thành người bị hại. Chứng cứ rõ ràng rành khiến anh ta không có cách nào biện bạch...

Tiếp theo là ba năm trốn chui trốn lủi. Anh ta nghe nói mẹ ruột đã qua đời, cũng nghe nói Lâm Thanh Nham là người thừa kế duy nhất, tiếp nhận toàn bộ tài sản của mẹ ruột anh ta...

Diêu Mông ngẩn ngơ ngoảnh đầu nhìn Lâm Thanh Nham: "Anh ấy nói có thật không?"

Lâm Thanh Nham đột nhiên bật cười: "Ừm, là sự thật."

Diêu Mông cất giọng khô khốc: "Anh còn chưa nói, tại sao anh tiếp cận tôi. Có phải anh hận Phùng Diệp? Anh muốn hủy hoại anh ấy, cũng muốn hủy hoại cuộc đời tôi?"

Lâm Thanh Nham trầm mặc trong giây lát, nói nhỏ: "Không liên quan đến hắn. Em đặc biệt như vậy, anh rất yêu em. Anh thật lòng yêu em."

Đầu Diêu Mông đau nhức đến mức tê liệt. Cô ngơ ngẩn nhìn Lâm Thanh Nham. Phùng Diệp đột nhiên lên tiếng, ngữ khí hết sức lạnh lùng: "Vậy sao? Anh còn chưa nói cho cô ấy biết, anh và mẹ ruột tôi có quan hệ gì đúng không?"

Sắc mặt Lâm Thanh Nham và Diêu Mông lập tức thay đổi. Phùng Diệp đanh mặt, tựa hồ bản thân anh ta cũng cảm thấy khó mở

https://thuviensach.vn

miệng tiết lộ sự thật: “Sau này tôi mới biết, năm đó anh là con nuôi của bà ấy trên danh nghĩa, nhưng cũng là...”

“Câm miệng!” Lâm Thanh Nham gầm lên, ánh mắt đầy vẻ căm hận. Hắn đột nhiên buông người Diêu Mông, giơ súng về phía Phùng Diệp và bóp cò. Diêu Mông đập mạnh người về đằng sau theo phản xạ có điều kiện. Lâm Thanh Nham run tay, phát đạn bắn thẳng lên trời. Tình thế nguy cấp, Quý Bạch không lưỡng lự, nổ súng bắn trúng mi tâm của Lâm Thanh Nham.

Sau đó bốn bề lại trở nên yên tĩnh, bầu trời mờ mịt xuất hiện bông tuyết bay lất phất từ lúc nào. Quý Bạch nhổm người khỏi gò đất, cầm súng lao ra chỗ Lâm Thanh Nham, kéo Diêu Mông vào lòng. Diêu Mông giơ hai tay che mặt, toàn thân cô cứng đờ như con rối, cổ họng nấc nghẹn. Còn Phùng Diệp thở phào một hơi, cuối cùng chân tay mất hết sức lực. Anh ta nằm dài xuống tuyết, ngẩng mặt lên trời, im lặng không lên tiếng.

Trực thăng xuất hiện trên đỉnh đầu mang theo dòng khí lưu rất mạnh, khiến rừng cây xào xạc. Vô số ngọn đèn pha từ mọi phương chiếu sáng cả khu vực núi non. Những người cảnh sát hình sự chạy đi chạy lại, kiểm tra thu thập chứng cứ, chuyển xác Lâm Thanh Nham khỏi hiện trường.

Phùng Diệp vẫn là tội phạm bị truy nã nên bị còng tay đưa lên xe cấp cứu. Trước khi đóng cửa xe, Quý Bạch tiến lại gần, nói với anh ta: “Tôi sẽ báo cáo với cấp trên và cảnh sát Hồng Kông về những điều tôi nghe thấy ngày hôm nay.”

Phùng Diệp gật đầu, khóe miệng anh ta để lộ nụ cười khổ sở. Anh ta giơ tay về phía Quý Bạch, Quý Bạch bắt tay anh ta.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ và Diêu Mông tuy suy nhược cơ thể, nhưng chỉ bị xây xát ngoài da. Hai cô gái cũng được chuyển bằng cáng lên cùng một xe cấp cứu. Quý Bạch và Đại Hồ đi theo bọn họ. Quý Bạch nắm chặt tay Hứa Hủ không lên tiếng. Hứa Hủ cầm tay anh đặt lên bụng mình.

"Sẽ không sao đâu." Quý Bạch nói nhỏ.

Hứa Hủ gật đầu: "Sẽ không sao cả."

Diêu Mông vẫn cứ đờ đẫn nhìn nóc xe ô tô. Hứa Hủ ngoảnh đầu, nhẹ nhàng nắm tay cô: "Cảm ơn bạn, Diêu Mông, bạn đã cứu sống hai mẹ con mình."

Đại Hồ lên tiếng: "Không sao đâu Diêu Mông, tất cả đã qua rồi." Quý Bạch cũng nhìn cô bằng ánh mắt ôn hòa.

Diêu Mông im lặng vài giây, sau đó từng giọt lệ từ khóe mắt cô chảy xuống. Khóc một lúc lâu, cô nắm chặt tay Hứa Hủ, đồng thời gật đầu với Quý Bạch và Đại Hồ.

Nửa năm sau.

Thành phố Lâm vào tháng Năm đã có phần nóng bức. Tuy nhiên, sáng sớm hôm nay trời đổ cơn mưa nhỏ nên nắng không quá gắt, thời tiết trong lành dễ chịu.

Quý Bạch chắp tay sau lưng đứng chờ ở cửa ra sân bay. Hôm nay, anh mặc bộ comple màu đen hiếm thấy. Thân hình anh cao lớn như người mẫu giữa đám đông. Vẻ mặt và khí chất trầm ổn cương nghị, nên càng thu hút sự chú ý của người xung quanh.

https://thuviensach.vn

Quý Bạch đợi một lúc liền nhìn thấy mấy người bạn thân như Thư Hàng, Hầu Tử... tay xách túi hành lý nhỏ, thong thả đi ra ngoài. Gặp đối phương, hai bên đều tỏ ra vui mừng.

Thư Hàng mở miệng trước tiên: "Ôi giời, thành ông bố một cái là khác hoàn toàn, nhìn bộ dạng tươi rói đắc ý của cậu ấy kìa. Nhìn ngang nhìn ngửa đều thấy rõ phong cách của người chiến thắng."

Mọi người đều cười, Hầu Tử nói: "Đó là lẽ đương nhiên, mua lớn tặng nhỏ, Quý tam làm gì cũng tinh hơn người khác."

Quý Bạch cười cười: "Tôi cũng hết cách, một khi vận may đến, muốn cản cũng chẳng cản nổi."

Mọi người vừa cười vừa mắng Quý Bạch, đúng là kiêu căng quá!

Có tất cả ba chiếc ô tô đón các bạn từ sân bay về nội thành. Quý Bạch tự mình lái một chiếc, Thư Hàng ngồi ở ghế lái phụ, Hầu Tử và một người khác ngồi ở ghế sau. Trước đây bọn họ từng đến thành phố Lâm, nhưng bây giờ đúng là mùa hè, cả thành phố một màu xanh tươi tốt, mát mẻ dễ chịu. Hầu Tử nhận xét: "Khí hậu ở nơi này thích hơn khí hậu vừa khô vừa hanh của Bắc Kinh."

Quý Bạch chưa kịp đáp lời, Thư Hàng đã lên tiếng: "Đây là nơi nào chứ? Đây là mảnh đất có phúc của Quý tam!"

Một người bạn cười nói: "Không sai chút nào, năm kia anh ba về Bắc Kinh còn chưa có bạn gái. Không đến hai năm, anh ba chẳng những nhận giấy kết hôn, con cũng đầy tháng rồi. Cảnh sát hình sự đều nhanh, chuẩn, ác như vậy sao?"

https://thuviensach.vn

Tâm trạng Quý Bạch rất tốt, anh đáp: “Nhanh ư? Gặp được người thích hợp, tôi còn chê hai năm quá chậm ấy chứ.”

Câu bộc bạch này có phần lãng mạn, nhưng cũng có vị khoe khoang. Ba người còn lại trao đổi ánh mắt, đồng thời “phì phì phì”, biểu đạt tâm trạng phức tạp như ngưỡng mộ, ghen tỵ, khinh bỉ... Sau khi phì xong, trong lòng bọn họ không khỏi bùi ngùi. Bọn họ đều chưa lập gia đình, đúng là hơi ngưỡng mộ Quý Bạch.

Không phải ai cũng gặp được người thích hợp trong cuộc sống này. Bất kể anh là con cháu ông trời hay dân đen bình thường, anh cũng phải có chút vận may, mới gặp được một nửa thích hợp.

Tiệc đầy tháng được tổ chức tại một khách sạn trong thành phố. Còn một lúc lâu nữa mới bắt đầu buổi tiệc, Quý Bạch đưa đám Thư Hàng lên phòng ở tầng trên khách sạn, còn anh quay về nhà đón vợ con.

Thư Hàng và mấy người bạn đâu chịu ở trong phòng, bởi phòng khách sạn vốn rất vô vị. Sau khi tắm rửa thay quần áo, một đám người ăn mặc chỉnh tề xuống tầng dưới dạo chơi.

Khách sạn rất rộng và mới toanh, vườn hoa một màu xanh lục, ánh mặt trời rực rỡ, cảnh vật vừa yên tĩnh vừa đẹp đẽ, khiến lòng người thư thái dễ chịu. Thư Hàng gọi nhân viên phục vụ mở một phòng nghỉ, bọn họ ngồi trong đó uống trà, tán gẫu, đánh bài. Phòng nghỉ trải thảm đỏ, bày mấy chiếc ghế sofa bọc vải, một mặt là tường kính nhìn thẳng ra vườn hoa, cảnh đẹp đều thu hết vào tầm mắt.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Thư Hàng gặp may, vừa ngồi xuống đã thắng liền ba ván. Anh ta đảo mắt một vòng với tâm trạng vui vẻ của người chiến thắng, bất chợt phát hiện người thua thảm nhất là Hầu Tử đang ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài bức tường kính, thần sắc không tập trung. Thư Hàng nhìn theo ánh mắt của Hầu Tử, anh ta lập tức ngẩn người.

Không chỉ một mình Thư Hàng sững sờ, người đàn ông ngồi bên cạnh đẩy cánh tay một người khác, tất cả đều dồn ánh mắt về một điểm, không còn ai nhớ đến việc ra quân bài.

Bên ngoài bức tường kính, bầu trời trong xanh như vừa mới gột rửa. Ánh nắng chiếu xuống cỏ cây và mặt hồ, tạo thành từng điểm sáng lung linh. Một cô gái trẻ đang từ sau hàng cây đi bộ tới hồ nước. Cô mặc bộ váy dài màu ngó sen, đi giày xăng đan gót nhỏ cùng màu, mái tóc dài xõa xuống như dải lụa. Thư Hàng chưa từng gặp mái tóc đẹp đến thế. Mái tóc của cô gái không ép thẳng cũng không nhuộm hay uốn cong. Mái tóc đen óng mượt chạm nhẹ vào bờ vai trắng ngần như ngọc của cô gái. Khi cô gái hơi ngoảnh mặt, đập vào mắt đám Thư Hàng là đôi lông mày dài đen như mực, đôi mắt đen láy, khiến tất cả mọi người rung động.

Bức tường kính của khách sạn xuyên thấu ánh sáng một chiều. Vì vậy, mọi người ở trong phòng nghỉ có thể nhìn rõ cô gái, nhưng cô gái không phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ. Cô gái uyển chuyển đi đến bên hồ nước, ngắm mặt hồ tĩnh lặng. Đôi lông mày của cô hơi nhíu lại. Cô vốn xinh đẹp tuyệt trần, nhưng động tác chau mày khiến cô tỏa ra khí chất lạnh nhạt và xa cách. Cô giống một viên bạch ngọc vốn phát sáng bỗng tối mờ trong một khoảnh khắc, khiến càng rung động lòng người.

https://thuviensach.vn

Cô gái ngồi xuống chiếc ghế dài bên bờ hồ, gương mặt ngơ ngẩn thất thần. Ở trong phòng, đám đàn ông sau phút giây im lặng ngắn ngủi, không khí bỗng trở nên sôi động. Hầu Tử không rời mắt khỏi cô gái: "Chắc chắn không phải là khách của Quý tam. Cậu ấy làm gì có người bạn là phái nữ nào mà chúng ta không biết? Hừm, không ngờ chị dâu nhỏ Arale[10] lại có người thân quen tuyệt vời như vậy." Quý Bạch vừa vào phòng nghỉ liền bắt gặp đám bạn bè của anh mắt không rời khỏi Diêu Mông bên ngoài bức tường kính, đồng thời thảo luận sôi nổi về cô.

[10] Arale là nhân vật cô bé robot trong bộ truyện tranh Nhật Bản của họa sỹ Akira Toriyama.

Nhìn thấy Quý Bạch, một người hỏi: "Quý tam, cô bé đó là ai? Em vợ cậu đấy à?"

Thật ra không phải bọn họ ít gặp người đẹp nên mới kinh ngạc. Những người ở đây đều là lão làng, có loại mỹ nhân nào chưa từng gặp qua? Nhưng cũng chính vì nguyên nhân này, vẻ đẹp của Diêu Mông mới trở nên đặc biệt trong con mắt của bọn họ. Trên gương mặt diễm lệ của cô bộc lộ khí khái, trong nét dịu dàng lại có vẻ chán nản, nên cô càng thần bí. Đàn ông sợ nhất người phụ nữ thần bí, bởi vì bọn họ không thể hiểu nổi nên trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu. Cộng thêm cảnh sắc đẹp như vậy, sự xuất hiện của Diêu Mông khiến mọi người ngạc nhiên và bất ngờ. Tất nhiên, bọn họ cũng có ý đùa giỡn ở trong đó.

Quý Bạch liếc Diêu Mông. Vụ án Lâm Thanh Nham đã trôi qua nửa năm, Diêu Mông vẫn sống rất lặng lẽ. Anh lên tiếng: "Cô ấy là bạn của Hứa Hủ, các cậu đừng động đến cô ấy."

https://thuviensach.vn

Đám đàn ông đều cười hì hì, có người nói: “Muộn rồi, Hầu Tử đã đi ra ngoài.”

Quý Bạch chau mày, đảo mắt một vòng, quả nhiên không thấy Hầu Tử. Hầu Tử là người “đi qua cả vạn khóm hoa nhưng không một phiến lá dính vào người”, tuyệt đối không thể để anh ta đi quấy rối Diêu Mông. Tuy nhiên, lúc này khách mời đã lần lượt vào hội trường, Quý Bạch phải đi tiếp đón. Thế là anh phất tay: “Tôi không nói đùa đâu đấy. Một người đi ngăn cậu ta cho tôi.”

Quý Bạch còn định tiếp tục dặn dò, mấy người bạn đã nhanh nhẹn đứng dậy. Lúc này, người từ đầu đến cuối im lặng uống trà là Thư Hàng cũng đứng lên: “Để tớ đi cho.”

Thư Hàng làm việc tương đối đáng tin cậy, Quý Bạch yên tâm gật đầu, cùng anh ta đi ra ngoài. Đến lối rẽ ở đầu hành lang, hai người đi về hai hướng khác nhau. Nhưng mới bước hai bước, Thư Hàng quay đầu hỏi: “Đúng rồi, cô gái đó tên là gì?”

Quý Bạch đang chào hỏi mấy người đồng nghiệp ở cục cảnh sát, anh liếc Thư Hàng: “Diêu Mông.”

Thư Hàng biết rõ tính tình của Hầu Tử. Anh ta nhanh chóng tìm thấy Hầu Tử khi Hầu Tử còn cách Diêu Mông mấy mét. Trong tay Hầu Tử là hai ly rượu vừa lấy của nhân viên phục vụ.

“Quý tam tìm cậu có việc gấp, mau đi đi.” Thư Hàng cất giọng nghiêm túc.

Hầu Tử nửa tin nửa ngờ, lại trả hai ly rượu cho nhân viên phục vụ, đi theo Thư Hàng trở về. Đến cửa phòng nghỉ, Thư Hàng đột nhiên dừng bước, Hầu Tử đi thẳng vào bên trong.

https://thuviensach.vn

“Giữ lấy cậu ta! Không được thả cậu ta ra ngoài cho đến khi buổi tiệc bắt đầu.” Thư Hàng nghiêm giọng ra lệnh, mấy người đàn ông ở bên trong cười hì hì, kéo Hầu Tử về bàn đánh bài. Thư Hàng quay người bỏ đi. Một người hỏi: “Anh Thư đi đâu vậy?”

Thư Hàng đáp: “Quý tam kêu tôi giúp đỡ.”

Anh ta rảo bước nhanh tới hồ nước, cũng lấy hai ly đồ uống từ người phục vụ, đi tới chỗ Diêu Mông. Người ở trong phòng nghỉ đều trợn mắt há mồm. Một lúc sau, bọn họ thấy Diêu Mông nở nụ cười cười khách sáo và xa cách với Thư Hàng rồi quay người bỏ đi. Thư Hàng từ tốn đi theo, gương mặt anh ta để lộ ý cười vô lại: “Này, này, cô đừng đi...”

Buổi tiệc đầy tháng diễn ra rất thuận lợi. Bất kể là đồng nghiệp ở cục cảnh sát, bạn bè nối khố của Quý Bạch hay đám sư đệ sư muội nghiêm túc và cao ngạo của Hứa Hủ ở trường cảnh sát đều rất hào hứng. Em bé trắng trẻo mập mạp của vợ chồng Hứa Hủ tuy chỉ lộ diện một lúc nhưng cũng biết giữ thể diện cho bố mẹ, nở nụ cười vô thức với mọi người, khiến những người có mặt hoan hô ầm ĩ.

Bố, anh cả và anh hai của Quý Bạch đều đến thành phố Lâm dự tiệc đầy tháng. Bọn họ được sắp xếp ngồi trong phòng riêng. Bà Quý tuy không đến nhưng cũng bảo ông Quý mang một bao lì xì lớn và tặng Hứa Hủ bộ đồ trang sức.

Hứa Hủ bây giờ đã bị Quý Bạch đồng hóa. Cô hiểu rõ không thể vội vàng trong mối quan hệ với mẹ chồng. Có lúc Quý Bạch cùng cô gọi điện thoại cho bà Quý. Mẹ chồng và con dâu trò chuyện vẫn khách sáo và hòa nhã như thường lệ. Những việc khác cần chờ thời gian giải quyết.

https://thuviensach.vn

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt em bé đã được hai tháng.

Hứa Tuyển đã bình phục và xuất viện. Tuy người gầy đi nhiều nhưng tinh thần của anh rất tốt. Sau gáy anh xuất hiện một vết sẹo màu đỏ mờ. Mỗi lần Hứa Hủ vén tóc anh trai sờ vào vết sẹo, trong lòng cô nhói đau. Hứa Tuyển ngược lại an ủi em gái: "Trải qua đại nạn không chết, chắc chắn sẽ có phúc. Kiểu gì anh cũng gặp may mắn trong tương lai."

Hôm nay là thứ Bảy, Quý Bạch vẫn đi làm như thường lệ. Hứa Hủ đang trong thời kỳ nghỉ đẻ, cùng Hứa Tuyển ở nhà trông em bé.

Nói là hai người trông em bé, thật ra chỉ cần Hứa Tuyển có thời gian vào ngày nghỉ cuối tuần, anh đều đến nhà Hứa Hủ, việc lớn việc nhỏ đều gánh hết. Hứa Hủ thấy Hứa Tuyển thích cháu trai như vậy, đương nhiên để hai bác cháu gần gũi nhau.

Quý Bạch tan sở về nhà, nhìn thấy Hứa Hủ một tay đút túi quần, một tay cầm miếng bỉm sạch, mỉm cười đứng một bên. Còn Hứa Tuyển đang cúi người thay bỉm cho em bé, sắc mặt anh đặc biệt chuyên tâm.

Quý Bạch chào hỏi Hứa Tuyển rồi kéo Hứa Hủ vào phòng. Sau khi sinh con, Hứa Hủ béo lên một chút, làn da cô càng trắng hơn. Trong mắt Quý Bạch, Hứa Hủ bây giờ cân đối đáng yêu hơn trước kia. Mỗi lần ngắm bộ dạng cười híp mắt của cô, Quý Bạch chỉ muốn... đè cô xuống hôn ngấu nghiến.

Quý Bạch khóa người Hứa Hủ vào sau cánh cửa, phủ môi xuống hôn cô. Hứa Hủ đỏ bừng mặt: "Anh trai vẫn đang ở bên ngoài."

Quý Bạch vùi đầu xuống hõm vai cô: "Để anh ấy bận rộn đi."

https://thuviensach.vn

Tuy Hứa Tuyển rất yêu quý cháu trai, nhưng anh cũng có ý thức không nên làm "bóng đèn điện". Thấy Quý Bạch về, Hứa Tuyển nhanh chóng cáo từ. Em bé đã được anh dỗ ngủ say sưa. Hứa Tuyển đúng là người bác, người anh trai "nhị thập tứ hiếu".[11]

[11] Tên một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên biên soạn.

Buổi tối, thời tiết rất mát mẻ. Khi Quý Bạch xử lý xong công việc ở thư phòng, đi về phòng ngủ, Hứa Hủ đang ngồi bên bàn, tay cầm tập hồ sơ, xem say sưa.

Hồ sơ do Quý Bạch lấy từ cục cảnh sát đem về nhà theo yêu cầu của Hứa Hủ. Từ sau vụ án Lâm Thanh Nham, hơn nửa năm qua Hứa Hủ không tiếp xúc bất cứ vụ án nào. Cô nói: "Em nín nhịn sắp đến mức phát rồ."

Hứa Hủ đọc tài liệu rất tập trung. Quý Bạch đi vào mà cô không hề hay biết. Quý Bạch liếc cô một cái, bắt đầu cởi quần áo.

Quý Bạch nhanh chóng cởi hết quần áo, chỉ còn quần lót trên người. Anh từ từ tiến lại gần, hai tay vòng qua lưng Hứa Hủ, chống lên mặt bàn. Anh cúi đầu ghé sát tai cô: "Em không còn chuyện khác muốn làm à?"

Lúc này, Hứa Hủ mới ngẩng đầu nhìn Quý Bạch. Ngọn đèn vàng từ trên đầu anh chiếu xuống, gương mặt tuấn tú gần kề, thân hình cao lớn càng thẳng tắp mềm dẻo dưới ánh đèn. Từng tấc bắp thịt của anh phảng phất tỏa ra hơi nóng, dính sát vào người cô.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ đỏ mặt. Tính ra trong thời kỳ cô có bầu, hai người chẳng làm mấy lần. Từ những tháng mang thai cuối cùng đến giờ, hai người đều kiềm chế bản thân. Tất nhiên, bây giờ cô và anh đã có thể thân mật.

Thấy Hứa Hủ nhận được tín hiệu, Quý Bạch hài lòng đứng thẳng người, rút khăn tắm ở bên cạnh: "Anh đi tắm đã."

Quý Bạch vừa vào phòng tắm, Hứa Hủ ngẫm nghĩ rồi bỏ tập tài liệu sang một bên. Cô mở tủ quần áo, bắt đầu tìm váy ngủ. Cô và anh bây giờ chẳng khác nào "hạn hán lâu ngày gặp cơn mưa rào", "củi khô bén ngọn lửa hừng hực". Cô nên chọn bộ váy có tác dụng tăng thêm tình thú. Hứa Hủ đang cầm mấy bộ so sánh, tiếng nước chảy trong nhà tắm đột nhiên dừng lại, giọng nói nhàn nhã của Quý Bạch truyền tới: "Bà xã, anh quên mang khăn tắm rồi."

"Vâng." Hứa Hủ đứng dậy định đi tìm khăn tắm. Ngay sau đó, cô chợt nhớ ra, vừa rồi anh rõ ràng cầm khăn đi vào nhà tắm.

Hứa Hủ không nhịn được cười. Tín hiệu của Quý Bạch vô cùng rõ ràng. Cô cúi đầu ngắm nghĩa mấy bộ đồ ngủ phụ nữ trưởng thành ở trên giường, cô nên mặc bộ nào bây giờ?

Từ lúc Hứa Hủ dọn đến sống chung, Quý Bạch kêu người thay bồn tắm cực lớn, để anh có thể thoải mái ôm Hứa Hủ lăn lộn ở bên trong. Nghe Hứa Hủ đáp lời, Quý Bạch tiếp tục dựa vào bồn tắm, hai cánh tay đặt lên thành bồn, nhàn nhã chờ đợi.

Một lúc sau, anh nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc tiến lại gần. Quý Bạch đưa mắt về phía cửa. Dù sao cũng nhịn nửa năm trời, cổ họng và thân thể anh trở nên căng cứng và hừng hực.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa mở toang, Hứa Hủ đi vào.

Vừa nhìn thấy cô, cảm giác căng cứng và nóng bỏng trên toàn thân Quý Bạch đột nhiên mãnh liệt đến mức sắp nổ tung.

Trên người Hứa Hủ chỉ quấn một chiếc khăn tắm. Thân thể cô còn mềm mại và trắng hơn cả chiếc khăn, gương mặt cô đỏ ửng. Cô đi đến trước mặt anh: "Em mang khăn tắm cho anh."

Khóe mắt Quý Bạch ẩn hiện ý cười. Anh từ dưới nước đứng lên, bế ngang người Hứa Hủ, đồng thời giơ tay khép cửa nhà tắm.

Trong phòng tắm một màn ái ân cuồng nhiệt.

Đến khi hai người kết thúc cuộc ân ái đã là nửa đêm. Quý Bạch mãn nguyện nằm đè lên người Hứa Hủ, tiếp tục hôn lên làn da của cô.

Một lúc sau, Quý Bạch chợt nhớ ra một chuyện, anh nói với Hứa Hủ: "Thư Hàng theo đuổi Diêu Mông gần một tháng rồi."

Hứa Hủ ngẩn người: "Anh ấy không về Bắc Kinh à?"

"Gần đây công ty của cậu ta có dự án ở thành phố Lâm." Gương mặt Quý Bạch để lộ ý cười. "Cậu ta nói đã bị Diêu Mông từ chối mười mấy lần."

Hứa Hủ gật đầu: "Đó là điều hiển nhiên." Ngẫm nghĩ vài giây, cô thở dài: "Anh cảm thấy bọn họ có thích hợp không?"

Quý Bạch không trả lời câu hỏi của Hứa Hủ, anh lên tiếng: "Thư Hàng tuy mồm mép, nhưng lòng cậu ấy sâu sắc và chính trực hơn ai hết. Có thích hợp hay không là vấn đề của bọn họ." Ngừng một

https://thuviensach.vn

giây, anh nói tiếp: “Có lẽ bây giờ vẫn chưa thích hợp, nhưng Diêu Mông dù sao cũng phải tiến về phía trước.”

Chuyện gì đến cũng sẽ đến. Ngày hôm sau, Quý Bạch vừa tan sở về nhà, đang muốn cùng bà xã thân mật, Thư Hàng đột nhiên gọi điện thoại tới.

Khác với thái độ vui vẻ thường ngày, ngữ khí của Thư Hàng hôm nay tương đối nặng nề: “Tớ đã biết chuyện quá khứ của Diêu Mông.”

Quý Bạch im lặng. Về quá khứ của Diêu Mông, anh luôn né tránh không đề cập với Thư Hàng. Nhưng anh biết, nếu Thư Hàng có lòng, chắc chắn anh ta sẽ tìm người điều tra rõ ràng.

“Vậy cậu còn định theo đuổi cô ấy không?” Quý Bạch hỏi.

Thư Hàng không trả lời ngay. Lúc gọi điện thoại cho Quý Bạch, xe ô tô của Thư Hàng đang đỗ bên ngoài cửa một quán cà phê.

Quán cà phê do Diêu Mông mở. Mỗi buổi chiều, cô đều đến đây, ngồi ở tầng trên một lúc. Thư Hàng theo đuổi con gái rất kín kẽ, đương nhiên anh ta biết rõ lịch trình của cô.

Lúc này, anh ta ngồi trong xe, nhìn Diêu Mông đi ra ngoài quán cà phê. Trông cô vẫn xinh đẹp và hòa nhã như thường lệ.

“Để tính sau.” Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện điện thoại với Quý Bạch. Anh ta lặng lẽ ngắm bóng lưng uyển chuyển của Diêu Mông cách dòng người và xe cộ qua lại.

Đột nhiên có một chiếc xe BMW mui trần từ bên đường rẽ sang, dừng ở trước mặt Diêu Mông. Diêu Mông nở nụ cười ngọt ngào

https://thuviensach.vn

với người đàn ông ngồi trong xe.

Thư Hàng trố mắt nhìn.

Người lái chiếc xe đó chính là Phùng Diệp. Anh ta mặc bộ comple chỉnh tề. Sau khi cạo sạch bộ râu, toàn thân anh ta khôi phục vẻ cao lớn tuấn tú ngày nào. Có lẽ do gặp nhiều trắc trở, gương mặt anh ta có nét từng trải chững chạc hơn người cùng độ tuổi. Phùng Diệp xuống xe, mở cửa bên ghế lái phụ cho Diêu Mông, tươi cười nhìn cô lên xe.

Sau khi Lâm Thanh Nham chết, cảnh sát đã lục soát triệt để ngôi nhà của hắn, cuối cùng tìm thấy mọi vật chứng ở một tầng ngầm khóa chặt. Bên trong có kali xyanua, thuốc kích dục, xích sắt, còn có rất nhiều ảnh chụp của người bị hại trong cuộc sống thường ngày. Trong số đó có cả ảnh chụp tám nạn nhân của vụ án *Sát thủ thiên sứ*. Cộng thêm lời khai của Quý Bạch, Phùng Diệp cuối cùng cũng được rửa sạch tội danh.

Vụ án ở Hồng Kông mấy năm trước vẫn còn một số nạn nhân bị mất tích nhưng không tìm ra manh mối và thi thể. Phía cảnh sát cũng không thể xác định có liên quan đến Lâm Thanh Nham hay không. Vì vậy, cảnh sát chỉ có thể suy đoán Lâm Thanh Nham cất giấu ở chỗ khác mà không ai hay biết.

Theo di chúc của Lâm Thanh Nham, hắn để lại toàn bộ tài sản cho Diêu Mông. Nhưng căn cứ vào sự tính toán của luật sư bên Hồng Kông, khoảng một phần ba tài sản của hắn là kế thừa từ Tần tổng, cũng chính là mẹ ruột của Phùng Diệp. Diêu Mông đồng ý tách rời số tài sản này, trả lại cho Phùng Diệp. Hai bên đang làm thủ tục giao nhận.

https://thuviensach.vn

Chuyện Diêu Mông và Phùng Diệp bị Lâm Thanh Nham hãm hại đã lan truyền đến tai những người bạn cũ. Bọn họ đều phẫn nộ và đau xót, đồng thời tiếp nhận sự trở về của Phùng Diệp. Hôm nay, Phùng Diệp đón Diêu Mông tới ngôi biệt thự của anh ta, tụ họp cùng mấy người bạn thời cấp ba.

Diêu Mông ngồi vào xe ô tô, Phùng Diệp cất giọng dịu dàng: "Tối nay anh chuẩn bị đồ nướng, có cả món bánh pudding đường mà em thích nhất."

"Cảm ơn anh." Diêu Mông nói.

Buổi chiều tà mặt trời như thiêu như đốt. Phùng Diệp cúi đầu, liền nhìn thấy cái cổ mảnh mai trắng nõn như ngọc của Diêu Mông nổi bật dưới ánh mặt trời. Anh ta hơi thất thần, đặt tay lên thành ghế sau lưng cô: "Em có nóng không? Có cần đậy mui không?"

Diêu Mông mỉm cười lắc đầu: "Không sao, phơi nắng một chút cũng tốt."

Phùng Diệp gật đầu, anh ta vẫn đặt tay trên thành ghế của Diêu Mông. Khi đưa mắt qua gương chiếu hậu, anh ta liền bắt gặp một người đàn ông cao lớn thanh tú đang ngồi trong chiếc xe Cadillac, nhìn bọn họ chằm chằm.

Phùng Diệp nhận ra người đó là Thư Hàng, bạn Quý Bạch. Anh ta từng gặp người này một lần ở bữa tiệc đầy tháng của con trai Quý Bạch.

Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau từ khoảng cách khá xa. Phùng Diệp nở nụ cười nhàn nhạt với Thư Hàng, khiến trong lòng

https://thuviensach.vn

Thư Hàng ngột ngạt vô cùng. Nhưng Phùng Diệp đã khởi động xe, đưa Diêu Mông đi mất.

Ngôi biệt thự Phùng Diệp mới mua nằm ở ngoại ô thành phố Lâm. Khu vực này cây xanh um tùm, vừa yên tĩnh vừa trong lành. Mấy bạn học cũ ngồi ở vườn hoa nướng đồ, uống rượu, trò chuyện. Nhắc đến chuyện năm xưa, ai nấy đều cảm thấy xót xa trong lòng.

So với hình ảnh thiếu niên cao ngạo năm nào, tính cách của Phùng Diệp bây giờ ôn hòa và chững chạc hơn nhiều. Anh ta ngồi bên cạnh Diêu Mông từ đầu đến cuối, chăm sóc cô một cách tự nhiên. Lúc này, một bạn học trêu chọc: "Hai người mấy năm trước vô tình bỏ lỡ nhau, bây giờ có suy nghĩ đến việc nối lại duyên xưa?"

Mọi người đều cười ồ, Phùng Diệp cũng cười. Anh ta đặt tay lên thành ghế sau lưng Diêu Mông, nhìn cô chăm chú. Bắt gặp vẻ mặt của Phùng Diệp, mọi người đều hiểu ý, nở nụ cười đầy thiện ý.

Diêu Mông cười cười: "Đều là chuyện quá khứ rồi, mọi người đừng nhắc đến nữa. Cánh gà đã nướng xong chưa?"

Phùng Diệp hơi ngây ra. Một người khác lập tức lên tiếng, cứu vãn tình hình: "Nướng xong rồi, của cậu đây."

Mọi người ăn uống một lúc, Phùng Diệp đi vào nhà lấy thêm đồ ăn. Diêu Mông trò chuyện với các bạn vài câu. Sau đó, cô để túi xách xuống ghế, đứng dậy đi nhà vệ sinh.

Ngôi biệt thự thắp sáng đèn, Diêu Mông đi dọc hành lang vào bên trong. Mới được vài bước, cô đột nhiên dừng lại.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa căn phòng bên tay phải khép hờ, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy mấy tấm ảnh treo trên tường. Có ảnh Phùng Diệp chụp chung với hai ông bà già, Diêu Mông nhận ra đó là bố mẹ câm điếc của anh ta. Có ảnh tốt nghiệp phổ thông trung học, còn có một tấm ảnh nghệ thuật cực lớn của cô. Đó là lúc hai người còn yêu nhau, Phùng Diệp tiết kiệm nửa tháng chi phí sinh hoạt để lấy tiền cho cô chụp tấm ảnh này.

Diêu Mông nhẹ nhàng đẩy cửa.

Nơi này hình như là phòng trưng bày. Ngoài những tấm ảnh chụp còn có nhiều đồ vật như máy ảnh cũ, sách, vật trang trí điêu khắc nhỏ.

Đúng lúc này, giọng nói dịu dàng của Phùng Diệp vang lên từ phía sau: "Rất nhiều đồ vật đã bị mất, đồ anh tìm lại chẳng có là bao, đều bày hết ở đây."

Diêu Mông quay đầu cười với anh ta: "Sau này anh có thể bày thêm nhiều đồ."

Phùng Diệp không trả lời. Anh ta tựa người vào kệ tủ, cúi đầu nhìn Diêu Mông chăm chú. Không khí trong phòng đột nhiên trở nên mờ ám.

Diêu Mông đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Phùng Diệp nhưng cô vờ như không biết. Cô thích thú ngắm một dãy con rối bày trên kệ tủ. Đó là những con rối được khắc bằng loại gỗ màu vàng chanh bóng loáng, mặt hình người tròn tròn đáng yêu, sinh động như thật. Đôi mắt của những con rối được làm bằng khoáng vật zircon màu

https://thuviensach.vn

đen, cái miệng nhỏ tựa hồ được khảm bằng sứ hay ngọc thạch màu trắng.

Diêu Mông chuyển đề tài một cách tự nhiên: "Anh mua những thứ này ở đâu vậy? Trông rất tinh xảo, có thể cho em xem không?"

Phùng Diệp cầm một con rối đưa cho cô: "Tất nhiên có thể. Một người bạn tự tay làm tặng anh."

Diêu Mông cảm thán: "Bạn anh khéo tay thật đấy." Nói xong, cô đặt con rối xuống kệ tủ: "Chúng ta ra ngoài đi!" Nhưng vừa đi đến cửa phòng, bờ eo Diêu Mông bị siết chặt, Phùng Diệp kéo cô trở lại.

Hơi thở Diêu Mông hỗn loạn, cô giơ tay đẩy Phùng Diệp theo phản xạ có điều kiện. Cánh tay rắn chắc của Phùng Diệp ôm chặt người cô. Anh ta cúi đầu nhìn Diêu Mông, gương mặt tuấn tú trở nên mông lung dưới ánh đèn.

"Tiểu Mông, bất kể là quá khứ hay hiện tại, bất kể là thời gian sống ở Hồng Kông hay trốn chui trốn lủi... anh chưa bao giờ ngừng yêu em, dù chỉ một ngày. Em có thể cho anh cơ hội, trở về bên anh hay không?"

Lúc Diêu Mông và mấy người bạn học rời khỏi ngôi biệt thự của Phùng Diệp, trời đã về khuya. Vì không muốn Phùng Diệp đưa về, cô đã gọi điện bảo tài xế lái xe đỗ sẵn ở bên ngoài ngôi biệt thự của Phùng Diệp từ sớm.

Xe vừa đi một đoạn, đến một ngã rẽ, Diêu Mông liền chia tay mấy người bạn.

https://thuviensach.vn

Diêu Mông không về nhà ngay mà dừng xe ở bên đường. Đây là con đường lớn, đèn đường sáng trưng. Bên lề đường có nhiều quán ăn nhỏ, không ít người ngồi ở đó ăn đêm, không khí vừa náo nhiệt vừa vui vẻ. Diêu Mông ngồi yên lặng một lúc rồi rút điện thoại gọi cho Hứa Hủ.

Hứa Hủ vừa dỗ con ngủ, Quý Bạch đang tắm, cô cầm tập tài liệu Quý Bạch mới mang từ cục cảnh sát về hôm nay. Hứa Hủ vừa định mở ra xem, điện thoại bỗng đổ chuông. Thấy số máy là của Diêu Mông, cô cười bắt máy: "Bạn gọi điện cho mình là vì Thư Hàng phải không?"

Diêu Mông cười: "Anh ta không phải là vấn đề. Giai đoạn này mình sẽ không chấp nhận bất cứ người nào." Ngừng vài giây, cô nói tiếp: "Vừa rồi Phùng Diệp đề nghị nối lại tình xưa nhưng mình đã từ chối."

Hứa Hủ ngẫm nghĩ: "Quyết định chính xác."

Diêu Mông tựa vào thành ghế phía sau, ngẩng đầu ngắm tinh tú trên bầu trời: "Tại sao? Bạn thấy anh ấy thế nào? Cứ nói thẳng ra đi!"

Hứa Hủ trả lời: "Anh ta không phải là đối tượng thích hợp. Thời niên thiếu anh ta tương đối cao ngạo, sau đó trôi dạt ba năm, sống cuộc sống tăm tối trong rừng rậm. Đương nhiên đây không phải là khuyết điểm nghiêm trọng, nhưng đối với bạn và anh ta, quá khứ là một gánh nặng. Sau này, bạn nên có một khởi đầu hoàn toàn mới thì tốt hơn."

https://thuviensach.vn

Diêu Mông đáp khẽ: “Thật ra mình không nghĩ nhiều đến thế. Chỉ là chuyện đã qua rồi, bây giờ mình không còn tình cảm với anh ấy.”

“Ừ, cũng đúng.”

Diêu Mông phì cười, tâm trạng vốn ủ rũ đột nhiên trở nên vui vẻ: “Được rồi, bạn mau đi chăm sóc con trai nuôi của mình đi. Vài ngày nữa mình sẽ đến thăm bạn, mình cúp máy đây.”

Hai người tắt điện thoại. Vì Diêu Mông nên Hứa Hủ lại nhớ đến vụ án Lâm Thanh Nham. Cô bỏ tài liệu Quý Bạch mang về sang một bên, rút một tập hồ sơ từ ngăn kéo ra nghiên cứu.

Diêu Mông cúp điện thoại, bỏ di động vào túi xách. Vừa định khởi động xe ô tô, cô đột nhiên ngẩn người. Cô vội vàng mở túi xách, tìm kỹ nhưng vẫn không thấy chìa khóa nhà. Diêu Mông hồi tưởng lại, lúc ở vườn hoa, cô bỏ túi xách xuống ghế để đi nhà vệ sinh, có lẽ chìa khóa bị rơi ra ngoài từ lúc đó.

Bây giờ quay đầu xe đi tìm Phùng Diệp, Diêu Mông thấy hơi ngại ngùng. Nhưng cô cũng không quá bận tâm, chỉ có điều đây là đường một chiều. Dù sao cách nhà Phùng Diệp cũng không xa, Diêu Mông khóa xe, đi bộ ngược trở lại.

Dù đã khuya nhưng đèn đường vẫn sáng trưng. Đây là khu biệt thự sang trọng nhất trong thành phố, cách một đoạn lại có bảo vệ đứng gác, bên cạnh cũng xuất hiện một dãy cửa hàng đồ xa xỉ vẫn còn mở cửa. Diêu Mông đi bộ theo con đường rợp bóng cây tới nhà Phùng Diệp. Cô nhanh chóng nhìn thấy cánh cổng sắt của ngôi biệt thự.

https://thuviensach.vn

Vừa định đi đến bấm chuông ngoài cổng, Diêu Mông vô tình nhìn thấy Phùng Diệp qua bức tường trạm hoa rỗng. Phùng Diệp một mình ngồi trên chiếc ghế nằm ở ngoài hiên nhà, tay anh ta cầm con rối mặt người mà Diêu Mông nhìn thấy ban nãy, khóe miệng anh ta ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Diêu Mông hơi ngây người, đứng bất động ở ngoài cổng, dõi theo Phùng Diệp. Phùng Diệp cầm con rối đó đưa lên miệng. Anh ta đặt một nụ hôn nhẹ nhàng vào miệng con rối. Ánh trăng chiếu rọi xuống, thứ màu trắng trông giống chiếc răng ở miệng con rối lấp lánh ánh sáng êm dịu.

Diêu Mông đột nhiên rùng mình. Trầm mặc trong giây lát, cô âm thầm quay người bỏ đi.

Cùng thời gian đó, Quý Bạch tắm xong quay về phòng ngủ, bắt gặp Hứa Hủ mở hết tài liệu, bày đầy trên mặt bàn, bộ dạng của cô vô cùng tập trung.

“Em lại xem hồ sơ của vụ án Lâm Thanh Nham à?” Quý Bạch cất giọng dịu dàng.

Hứa Hủ thở dài: “Ông xã, anh có nhớ em từng nói với anh. Trước khi chết, Lâm Thanh Nham cho biết, sau khi Đàm Lương giết nạn nhân thứ ba, hắn mới tìm Đàm Lương để thuyết phục Đàm Lương chịu tội thay. Sau đó, khi phân tích vụ án, chúng ta cho rằng, chất độc như kali xyanua rất khó kiếm. Có lẽ Lâm Thanh Nham mua ở chợ đen bên Hồng Kông, trong khi Đàm Lương chỉ là một nhân viên kiểm lâm bình thường, chúng ta không điều tra ra anh ta mua từ nguồn nào.

https://thuviensach.vn

Vừa rồi em giở hồ sơ trước kia so sánh đối chiếu. Vụ án thứ ba mô phỏng quá giống hai vụ trước, vì vậy chúng ta chỉ có thể cho rằng, Đàm Lương là người tinh thông internet nên biết rõ vụ *Sát thủ thiên sứ*. Đúng lúc gặp Lâm Thanh Nham gây án, kích thích anh ta phạm tội. Sau đó, anh ta sử dụng cùng một thủ pháp, mô phỏng Lâm Thanh Nham gây án.

Tuy nhiên, nhiều sự trùng hợp như vậy khiến trong lòng em không thoải mái. Em luôn cảm thấy có điểm nào đó bất ổn. Nghiên cứu hồ sơ càng nhiều, cảm giác này càng trở nên mãnh liệt."

Quý Bạch gật đầu. Nhận xét của Hứa Hủ cũng là nghi vấn trong lòng anh. Anh xoa đầu cô: "Chúng ta xem hồ sơ lại một lần."

Quý Bạch ngồi xuống cạnh Hứa Hủ, thuận tay cầm tập tư liệu hôm nay mới mang từ cục cảnh sát về nhà ở trên bàn. Đây là tài liệu liên quan đến vụ *Sát thủ thiên sứ* mà Triệu Hàn mới đưa cho anh chiều nay. Triệu Hàn cho biết, cảnh sát Hồng Kông vừa fax cho anh ta.

Mới đọc vài hàng chữ, sắc mặt vốn trầm tĩnh của Quý Bạch lập tức thay đổi. Anh nhanh chóng xem hết, sau đó ngẩng đầu nhìn Hứa Hủ: "Phía Hồng Kông cho biết, một tuần trước bọn họ vớt được một lô hài cốt ở vùng biển quốc tế. Sau khi giám định ADN, bọn họ đã chứng thực đây là hài cốt của chín nạn nhân mất tích trong *Sát thủ thiên sứ* mấy năm trước. Qua đống hài cốt, có thể thấy các nạn nhân bị cắt rời chân tay, có người còn bị moi cơ quan nội tạng, răng bị nhổ hết."

Hứa Hủ rùng mình, nhận tài liệu từ tay Quý Bạch. Sắc mặt cô ngày càng nặng nề, cô lẩm bẩm: "Đây không thể do Lâm Thanh

https://thuviensach.vn

Nham gây ra, thủ pháp này hoàn toàn không phù hợp với dấu hiệu phạm tội, càng không giống tâm lý phạm tội của hắn. Những nạn nhân này nhiều khả năng do người khác giết hại."

Hứa Hủ ngẩng đầu, đối mắt Quý Bạch. Hai người đều nhìn thấy sự chấn động trong mắt đối phương.

Vụ án ở Hồng Kông mấy năm trước còn có một tên giết người hàng loạt biến thái khác?

* * *

Câu chuyện nhỏ số 3: Nam nữ đầy đủ

Một ngày, Quý Bạch và Hứa Hủ dẫn con trai đi khu vui chơi giải trí. Tàu lượn phóng vùn vụt, lúc xuống tàu, con trai hưng phấn nhảy nhót. Còn Hứa Hủ sau khi kết hôn, mái tóc dài ra nhiều, tóc cô bay loạn xạ, che hết gương mặt, chỉ để lộ cái cằm nhỏ. Cô dắt tay con trai đi về phía Quý Bạch.

Quý Bạch vừa định tiến lên đón hai mẹ con, một ông già bên cạnh gật đầu với anh, ngữ khí đầy tán thưởng: "*Con trai con gái đầy đủ, tốt![12] Chỉ là vất vả một chút.*"

Quý Bạch: "..."

[12] Chữ "tốt" 好 trong tiếng Trung là ghép hai chữ "nữ - 女" là con gái và "tử - 子" là con trai.

Câu chuyện nhỏ số 4: Tập bắn súng

Tuy đã thăng chức làm cục trưởng, nhưng ngày cuối tuần, Quý Bạch vẫn đưa Hứa Hủ đến phòng tập bắn súng. Anh chê kỹ thuật

https://thuviensach.vn

bắn súng của cô chẳng ra sao, đích thân dạy cô một lượt.

Tất nhiên, cả quá trình rất nghiêm túc kỹ lưỡng. Dưới con mắt dõi theo của thiên hạ, Quý Bạch không bỏ sót trình tự nào. Người khác chứng kiến cảnh này, cũng chỉ nghĩ đến kỹ thuật bắn súng của vị cục trưởng mà họ kính nể.

Tuy nhiên, Hứa Hủ hết sức nghi hoặc. Tại sao chỉ một mình cô cảm thấy Quý Bạch không đứng đắn? Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay cô, hơi thở nóng hổi nhẹ nhàng thổi vào mặt cô, còn đôi mắt mang hàm ý nào đó, và vẻ mặt giống như ở trên giường tối qua.

Trong khi đó, Quý Bạch cứ điềm nhiên như không, ngắm vợ yêu tuy thần sắc tỏ ra lạnh lùng nhưng gương mặt đỏ ửng ở trong lòng, cũng là một thú vui lớn của cuộc đời.

Có cô gái trẻ nhân lúc Hứa Hủ đi chỗ khác, khách khí tiến lại gần: "Cục trưởng, có thể hướng dẫn em một lúc được không?"

Quý Bạch: "Triệu Hàn, mau lại đây dạy bắn súng."

Câu chuyện nhỏ số 5: Hai ngày

Công việc của người cảnh sát hình sự hết sức bận rộn. Ngày cuối tuần là khoảng thời gian Quý Bạch thoải mái dễ chịu nhất, buổi tối thân mật với Hứa Hủ không cần gấp gáp vội vàng.

Hôm nay là thứ Sáu, hơn 9 giờ tối hai người đã lên giường. Lúc Hứa Hủ tuyên bố "kết thúc" mới hơn 12 giờ đêm. Quý Bạch ôm cô, trong lòng vẫn còn "thòm thèm", nhưng anh có tâm có sức, còn cô vô tâm vô sức, nên anh đành chịu.

https://thuviensach.vn

Anh đột nhiên phát giác cô gái nhỏ nằm úp sấp trên người anh, ánh mắt ngẩn ngơ.

"Sao thế?" Quý Bạch hỏi.

Hứa Hủ nhoẻn cười: "Chúng ta có khả năng làm liên tục trong hai ngày."

Anh không nghe nhầm đấy chứ? Cô gợi ý hai người có thể ở trên giường liên tục trong hai ngày?

Tuy hơi bất ngờ nhưng Quý Bạch không hề bận tâm. Anh lập tức lật người, đè cô xuống dưới: "Đề nghị rất tuyệt, dù sao ngày mai và ngày kia cũng chẳng có việc gì, chúng ta có thể gọi đồ ăn bên ngoài."

Hứa Hủ ngớ ra, giơ tay đẩy người Quý Bạch: "Anh nghĩ đi đâu thế? Đúng là chẳng có khiếu hài hước gì cả." Vừa nói, cô vừa chỉ tay lên đồng hồ treo tường: "Anh xem đi, chúng ta làm từ tối hôm qua đến ngày hôm nay, chẳng phải hai ngày liền hay sao?"

Quý Bạch: "..."

Ngoại truyện: Lâm Thanh Nham

Hồi nhỏ, Lâm Thanh Nham sống ở một nơi gọi là Đạo Trấn. Đầu thập niên 80, Đạo Trấn vừa nghèo vừa loạn. Côn đồ trên đường phố nhiều như lông trâu. Đến bọn trẻ con khoảng 10 tuổi cũng coi đánh nhau là một trò vui.

Lâm Thanh Nham mới 7 tuổi nên đương nhiên là cậu bé bị bắt nạt nhiều nhất. Nhà hắn nghèo túng, hắn lại vừa gầy bé vừa ít nói, người khô đét như cọng giá đỗ. Vì vậy những đứa trẻ lớn hơn

https://thuviensach.vn

thường lấy việc hành hạ Lâm Thanh Nham để phát tiết hooc môn và sự phẫn nộ của thời kỳ thanh xuân.

Nhưng đối với Lâm Thanh Nham, điều này chẳng là gì cả. Hắn sợ nhất mỗi khi tan học về nhà, bắt gặp bố hắn tay cầm chai rượu, mặt mũi nổi đầy gân xanh, hung dữ nhìn hắn. Những lúc như vậy, hắn sẽ không tránh khỏi trận đòn. Có lúc, Lâm Thanh Nham bị bố hắn dùng cái ghế đẩu đánh ngất. Khi hắn tỉnh lại, trời đã tối đen, bố hắn cũng không thấy bóng dáng. Hắn dùng khăn mặt giữ trên đầu một lúc lâu, máu mới ngừng chảy. Sau đó, hắn lơ mơ kéo cái ghế, đứng trước kệ bếp lò nấu cơm.

Tuy nhiên, tất cả mọi chuyện thay đổi hoàn toàn vào năm Lâm Thanh Nham lên 10 tuổi. Một ngày, bố hắn uống rượu đến mức tắt thở. Có lẽ hôm đó, thi thể của bố hắn bị hàng xóm vác đi rêu rao khắp nơi, để mỗi người dân ở Đạo Trấn đều nhìn thấy gương mặt trắng bệch như ma quỷ của bố hắn, nên về sau, không một đứa trẻ nào dám bắt nạt hắn. Thấy hắn từ xa, bọn trẻ đều đi vòng qua người hắn, chúng gọi hắn là “sao Chổi chết” ở sau lưng hắn.

Lần đầu tiên trong đời, Lâm Thanh Nham cảm thấy, hóa ra chết người cũng là một chuyện tốt đẹp. Hắn bắt đầu sống cùng ông nội. Ông nội chỉ có mấy mẫu ruộng. Để nuôi hắn ăn học, mỗi ngày ông lê tấm thân già nua đi cày cấy dưới ánh nắng gắt. Mỗi khi tan học, Lâm Thanh Nham đều ra ruộng giúp ông nội. Nhưng bọn họ vẫn rất nghèo khổ, Lâm Thanh Nham lúc nào cũng chỉ mặc bộ quần áo sờn cũ, bữa trưa chỉ có một cái bánh màn thầu lớn, một chút rau xanh và đậu phụ.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng có người đối xử với Lâm Thanh Nham rất tốt. Đó là cô giáo chủ nhiệm ngoài 30 tuổi, có con trai bằng tuổi hắn. Buổi trưa, cô thường gọi hắn đến nhà cùng ăn cơm. Đây là khoảng thời gian Lâm Thanh Nham được ăn no nhất. Hắn thấy hạnh phúc như ở trên "thiên đường". Thân hình hắn cũng lớn như thổi trong khoảng thời gian này, chẳng mấy chốc tăng thêm mười mấy centimet, cuối cùng cũng giống một đứa trẻ bình thường. Thành tích học tập vốn rất kém dần dần khởi sắc. Phần lớn thời gian, Lâm Thanh Nham vẫn trầm mặc ít nói. Vào ngày sinh nhật của cô chủ nhiệm, hắn dè dặt ăn hết miếng bánh ga tô ở nhà cô, tặng cô tấm thiệp do chính tay hắn vẽ. Trên tấm thiệp viết một câu: "Thưa cô, sau này em lớn lên, em nhất định sẽ báo đáp cô. Em xin thề." Cô giáo chủ nhiệm rơi lệ khi đọc dòng chữ này.

Tuy nhiên, tình hình tốt đẹp không lâu dài. Cô chủ nhiệm bị điều đi nơi khác khi Lâm Thanh Nham học lớp 8. Một thầy giáo mới chuyển đến tên Đỗ Thiết làm chủ nhiệm lớp. Đỗ Thiết, khoảng 27, 28 tuổi, tốt nghiệp chuyên ngành sư phạm, diện mạo sáng sủa. Cô chủ nhiệm đặc biệt nhờ vả Đỗ Thiết chăm sóc Lâm Thanh Nham. Cô còn lén để lại cho Đỗ Thiết một khoản tiền, tuy không nhiều nhưng đủ tiền ăn trưa của Lâm Thanh Nham suốt một học kỳ. Đỗ Thiết nhận lời ngay, ánh mắt anh ta nhìn Lâm Thanh Nham hòa nhã như ngọn gió xuân.

Buổi trưa những ngày sau đó, Đỗ Thiết đều bảo Lâm Thanh Nham đến phòng ký túc độc thân của anh ta. Ở căn tin dành cho giáo viên, chỉ cần bỏ một đồng là được ăn một bát cơm rau lớn. Vì vậy mỗi ngày, Đỗ Thiết đều lấy thêm ít cơm, chia cho Lâm Thanh Nham. Tuần nào Lâm Thanh Nham cũng hái rau tươi ở ruộng nhà

https://thuviensach.vn

mang đến cho Đỗ Thiết. Sau khi tan học, nếu Lâm Thanh Nham cùng ông nội đi nhặt chai lọ, bán được một, hai đồng, hắn đều giao cả cho Đỗ Thiết làm sinh hoạt phí. Đỗ Thiết nhận tiền, xoa đầu Lâm Thanh Nham, khen hắn hiểu chuyện.

Sự việc xảy ra vào một buổi trưa mùa hè. Lâm Thanh Nham cầm hộp cơm đến phòng ký túc của Đỗ Thiết như thường lệ. Hôm đó trời rất nóng bức, Đỗ Thiết chỉ mặc quần đùi, để lộ tấm lưng rộng trắng trẻo. Anh ta ngồi trên giường hút thuốc xem tivi, bên chiếc quạt điện thổi ù ù.

Lâm Thanh Nham cầm hộp cơm, ngồi ở chiếc ghế nhỏ ăn cơm. Một lúc sau, hắn đột nhiên phát hiện Đỗ Thiết mỉm cười nhìn hắn: "Em là con trai, sao chẳng ra mồ hôi gì cả?"

Lúc bấy giờ, Lâm Thanh Nham 13 tuổi, khuôn mặt đã có nét. Hắn thừa hưởng làn da vừa trắng vừa mịn từ người mẹ, đôi mắt và cặp lông mày như nét mực vẽ. Nghe thầy giáo nói vậy, hắn hơi đỏ mặt, chỉ cười cười không lên tiếng.

Ăn cơm xong, Lâm Thanh Nham định về lớp học, Đỗ Thiết vỗ vai hắn: "Em ở lại đây ngủ trưa đi. Em cứ ngủ trên giường, tôi còn phải chuẩn bị giáo án."

Lâm Thanh Nham đương nhiên ngại ngùng, mở miệng nói không cần. Đỗ Thiết ấn người hắn xuống giường rồi đứng dậy đi tới bàn làm việc.

So với lớp học nóng như thiêu như đốt, nơi này có chiếu cói, quạt điện thổi thẳng vào người, quả thực rất mát mẻ và dễ chịu. Lâm Thanh Nham nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hắn còn nằm mơ,

https://thuviensach.vn

mơ thấy mình đứng giữa đồng ruộng, mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu, nóng bức vô cùng. Đột nhiên có một con cá từ dưới ruộng nhảy lên, cắn đúng bộ phận đàn ông của hắn, nó còn chui vào trong quần, khiến hắn vừa nhột vừa khó chịu…

Lâm Thanh Nham mở mắt. Đầu tiên, hắn phát hiện rèm cửa sổ đã đóng kín, khiến căn phòng tối hẳn. Sau đó, hắn cảm thấy dưới đùi mát lạnh. Vừa cúi đầu, Lâm Thanh Nham bắt gặp Đỗ Thiết đang ngồi bên mép giường. Hắn mặc quần đùi của ông nội, vừa rộng vừa cũ. Đỗ Thiết đang thò tay vào trong quần hắn, nắn bóp mông hắn.

Khi bốn mắt nhìn nhau, Đỗ Thiết hơi đỏ mặt, ánh mắt anh ta tương đối kỳ lạ và đáng sợ. Căn phòng rất yên tĩnh, Lâm Thanh Nham tựa như bị ném xuống dòng nước chảy xiết, vừa mù mờ vừa kinh hãi.

“Thanh Nham, thầy muốn…” Đỗ Thiết chưa nói hết câu, Lâm Thanh Nham đã giơ chân đạp trúng ngực anh ta. Hắn lảo đảo xuống giường, mở cửa chạy mất.

Trong một năm rưỡi còn lại của thời cấp hai, Lâm Thanh Nham gặp vô vàn khó khăn.

Đỗ Thiết không có gan cưỡng ép Lâm Thanh Nham, nhưng mỗi khi anh ta gọi hắn đến phòng ở của mình, hắn đều không đi. Thậm chí Lâm Thanh Nham bị gọi đến văn phòng, nếu trong phòng chỉ có một mình Đỗ Thiết, hắn cũng sẽ quay đầu bỏ đi. Kể từ ngày hôm đó đến khi tốt nghiệp cấp hai, Lâm Thanh Nham không nói với Đỗ Thiết một câu. Dù trong giờ học, anh ta gọi hắn trả lời câu hỏi, hắn cũng bướng bỉnh lặng thinh.

https://thuviensach.vn

Đỗ Thiết đương nhiên không bỏ qua Lâm Thanh Nham. Hắn bị chuyển chỗ ngồi xuống bàn cuối cùng, bị một đám học sinh vừa cao lớn vừa học dốt che khuất. Nhiều lúc, hắn không nghe rõ lời thầy cô giảng bài, không nhìn rõ chữ viết trên bảng đen. Thành tích học tập xuống dốc không phanh, Đỗ Thiết càng có lý do phê bình hắn. Anh ta mắng hắn không có chí cầu tiến, chỉ biết học mấy trò xấu xa, có lỗi với sự đào tạo của cô chủ nhiệm cũ trước cả lớp.

Trong khi đó, Đỗ Thiết luôn nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng và chế giễu, giống như con rắn âm hiểm, không có gan tấn công trực diện, chỉ dám lén lút cắn hắn một nhát.

Một ngày, bác trực phòng thông tin của trường gọi Lâm Thanh Nham đến nghe điện thoại.

Là cô chủ nhiệm cũ gọi đến. Giọng nói cô vẫn dịu dàng như ngày nào, chỉ là bây giờ Lâm Thanh Nham trầm mặc hơn trước kia.

Đến cuối cùng, cô chủ nhiệm bỗng nghẹn ngào: “Thanh Nham, sao em lại trở nên hư hỏng? Cô nghe nói, em không đặt tâm tư vào sách vở, suốt ngày lêu lổng cùng đám côn đồ. Sao em có thể ra nông nỗi này?”

Lần đầu tiên trong đời, Lâm Thanh Nham cảm thấy vô cùng đau đớn. Tại sao lại như vậy?

Thiếu niên 15 tuổi biết mở miệng giải thích ra sao?

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Thanh Nham ngơ ngẩn đi về lớp học. Bấy giờ, hắn đã rất cao lớn, dáng người gầy guộc trắng trẻo. Bình thường, gương mặt hắn trầm mặc u uất, các bạn học đều tránh xa hắn. Khi Lâm Thanh Nham đi qua ký túc giáo viên, hắn bắt gặp Đỗ

https://thuviensach.vn

Thiết đang khoác vai một học sinh nam thấp bé đi vào phòng ở. Lâm Thanh Nham nhận ra cậu bé đó là học sinh lớp 7. Cậu bé có gương mặt gầy guộc, đôi mắt to, bình thường rất hay cười.

Lâm Thanh Nham ngây ngốc đứng dưới bóng cây lớn, nhìn cánh cửa phòng khép chặt sau lưng Đỗ Thiết. Một lúc sau, rèm cửa sổ cũng che kín.

Buổi trưa hôm đó, Lâm Thanh Nham chỉ ăn một cái bánh màn thầu và hai bát canh rau. Hắn đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn dội lên lồng ngực. Hắn bám vào thân cây, nôn sạch sẽ thức ăn trong dạ dày.

Kể từ hôm đó, Lâm Thanh Nham bắt đầu lao vào học tập như điên. Bất kể không khí xung quanh ngột ngạt đến mức nào, bất kể Đỗ Thiết châm chọc khiêu khích ra sao, hắn thi đỗ vào trường trung học trọng điểm của huyện với thành tích đứng đầu thị trấn. Sau đó, đến cậu học sinh là đại ca của đám côn đồ ngồi cạnh Lâm Thanh Nham cũng vỗ vai hắn, đồng thời nói với người khác: "Đây là người anh em của tôi, cậu ta rất lợi hại. Từ nay về sau, ở Đạo trấn không ai được phép bắt nạt cậu ta."

Đỗ Thiết đương nhiên không còn cơ hội hành hạ Lâm Thanh Nham. Trên thực tế, sau khi lên cấp ba, hắn không gặp Đỗ Thiết trong một thời gian dài.

Lần gặp gỡ cuối cùng là nhiều năm sau, Lâm Thanh Nham đã thừa kế tài sản của Tần tổng, biến thành triệu phú Hồng Kông về Đạo Trấn đầu tư. Lúc đó, hắn đã rất thông thạo mấy trò giết người.

https://thuviensach.vn

Lâm Thanh Nham cố tình ở lại Đạo Trấn một tháng, Đỗ Thiết cũng mất tích tròn một tháng. Khoảng thời gian này, Lâm Thanh Nham ban ngày tham gia các hoạt động của chính quyền địa phương, buổi tối về tầng hầm của ngôi biệt thự, nhìn Đỗ Thiết khổ sở gào khóc. Đỗ Thiết là nạn nhân duy nhất bị Lâm Thanh Nham từ từ hành hạ đến chết. Sau đó, thi thể anh ta bị cắt thành từng mảnh nhỏ và thiêu rụi, tro cốt rắc ở dưới gốc cây lớn trong trường.

Đó là chuyện sau này, còn cả giai đoạn học cấp ba, Lâm Thanh Nham đều lặng lẽ và chịu khó học tập. Không ít nữ sinh gửi thư tình cho hắn, nhưng hắn không bao giờ trả lời.

Lâm Thanh Nham trơ trọi một mình vào đại học.

Gọi là "trơ trọi một mình" bởi vì sau khi ông nội hắn bán ngôi nhà ngói cũ kỹ hai gian để gom tiền đóng học phí năm đầu đại học cho hắn, hai ông cháu trở thành bần cùng một cách triệt để. Lúc hắn đi lên huyện làm thuê vào kỳ nghỉ hè, ông nội ốm chết trong túp lều cỏ ở bên đồng ruộng. Khi Lâm Thanh Nham trở về, thi thể của ông đã bốc mùi hôi thối, người dân đi làm ruộng cũng mặc kệ.

Ở nông thôn, thứ không thiếu nhất chính là đất. Lâm Thanh Nham cõng thi thể ông nội đi bộ một ngày trời, tới khu vực núi sâu, đào một cái hố chôn ông nội.

Hắn không cảm thấy buồn. Ông nội kiểu gì cũng có ngày rời khỏi cõi đời, chết sớm giải thoát sớm.

Ở đại học, Lâm Thanh Nham theo học ngành toán. Đây là khoảng thời gian vui vẻ thứ hai trong cuộc đời hắn. Hắn thích toán học từ thời cấp ba. Cuối cùng hắn cũng có thể tận tâm tận lực thả mình

https://thuviensach.vn

vào thế giới toán học. Hắn cảm thấy toán học rất đẹp đẽ, ngắn gọn, sạch sẽ, huyền bí vô cùng. Người ngoài nghề không thể lĩnh hội được sự huyền bí này. Một mình hắn chìm đắm say mê trong đó, quên cả bản thân.

Nhưng cũng có lúc Lâm Thanh Nham không vui vẻ. Năm thứ ba, hắn thích một nữ sinh cùng trường. Ký túc xá nam ở trường đại học đâu đâu cũng tràn ngập mùi hooc môn. Chứng kiến người xung quanh đều có đôi có cặp, bọn họ thậm chí còn kéo tấm màn gió lăn lộn ngay trong ký túc xá nam. Lâm Thanh Nham thực ra không bình tĩnh như vẻ bề ngoài của hắn. Hắn nằm trong chăn nắm lấy bộ phận cương cứng của mình. Hắn vùi mặt xuống gối, đè nén hơi thở gấp gáp. Hắn là kẻ rình trộm trong bóng tối.

Nữ sinh ở đại học không đơn thuần như thời trung học. Ai cũng biết Lâm Thanh Nham rất nghèo, mỗi ngày làm ba công việc để nuôi sống bản thân, năm nào cũng xin vay vốn đi học. Có một, hai nữ sinh theo đuổi hắn, nhưng Lâm Thanh Nham đều thờ ơ không bận tâm.

Người hắn thích là cô gái thuần khiết nhất khoa. Cô gái đó không hẳn là xinh đẹp nhất, nhưng cô có gương mặt trái xoan, làn da trắng mềm mại, đôi mắt đen lay láy. Cô thường mặc váy dài theo phong cách bohemia, nở nụ cười rạng rỡ như dòng suối mát.

Tại bữa tiệc buổi tối trước hôm tốt nghiệp, cô gái đó ra về trước mà không gây sự chú ý của mọi người. Lâm Thanh Nham âm thầm đi theo cô. Hắn muốn bày tỏ tình cảm với cô.

Vừa ra đến cổng trường, hắn liền nhìn thấy cô gái lên một chiếc xe hơi sang trọng. Một người đàn ông ngoài 40 tuổi đeo cặp kính

https://thuviensach.vn

gọng vàng ngồi trong xe ôm eo cô gái, cúi đầu hôn lên bờ môi màu mật ong của cô.

Lâm Thanh Nham đứng dưới bóng cây tối mờ, dõi theo chiếc xe mỗi lúc một xa. Lần thứ hai trong đời, hắn không thể đè nén cơn buồn nôn. Cảm giác bàn tay mềm mại của thầy giáo Đỗ Thiết vuốt ve mông hắn trong căn phòng tối mờ chỉ có tiếng quạt điện vù vù vào buổi trưa mùa hè nhiều năm trước lại trở nên sống động và rõ ràng trong đầu óc hắn. Lâm Thanh Nham quỳ xuống hố trồng cây ở ngoài cổng trường, nôn ọe bừa bãi.

Thế giới này đúng là bẩn thỉu và nhơ nhớp, không biết nơi nào mới có bầu không khí và mảnh đất sạch sẽ?

Trường đại học của Lâm Thanh Nham không tồi, nhưng cũng không phải là trường nổi trội trong cả nước. Sinh viên ngành toán học khó tìm việc làm, hắn lại không muốn học thạc sỹ, không muốn ở lại trường chịu nghèo khổ một đời.

Nhiều năm học hành khổ cực không phải vô ích, sau khi vượt qua vô số cửa ải khó khăn, Lâm Thanh Nham cuối cùng cũng gia nhập một công ty đầu tư tốt nhất trong nước, làm nhân viên phân tích. Mặc dù chức vị thấp nhưng thu nhập không tồi. Hắn trở thành đối tượng được các bạn học ngưỡng mộ.

Lâm Thanh Nham đã gặp Tần Thù Hoa vào năm này.

Một ngày tháng Chín, chi nhánh công ty của thành phố nhận được tin, chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn từ Hồng Kông sang đây khảo sát nghiệp vụ. Cả bộ phận đầu tư đi trang hoàng đại sảnh rực

https://thuviensach.vn

rỡ để nghênh đón chủ tịch. Lâm Thanh Nham có lý lịch thấp nhất nên ở lại văn phòng trực ban.

Lúc Tần Thù Hoa đi vào, cả văn phòng rộng lớn vắng lặng như tờ. Lâm Thanh Nham thậm chí không nghe thấy tiếng bước chân của bà ta. Vừa ngẩng đầu, hắn liền nhìn thấy một người phụ nữ trung niên trang điểm nhẹ đứng ở cửa phòng quan sát hắn.

Bây giờ, Lâm Thanh Nham liếc qua cũng có thể nhận ra một người thuộc loại nào. Quần áo của người phụ nữ này tinh xảo đẹp đẽ, tai đeo hoa tai kim cương, hắn nở nụ cười lễ phép với bà ta: "Bà tìm ai ạ?"

Tần Thù Hoa lập tức mỉm cười. Thì ra công ty còn có người không biết chủ tịch hội đồng quản trị.

Một đám người nhanh chóng đi vào. Thấy Tần Thù Hoa nửa cười nửa không đứng một bên, còn Lâm Thanh Nham ngồi một chỗ bất động, giám đốc bộ phận đầu tư lập tức đỡ trán: "Tiểu Lâm, mau đi rót trà mời chủ tịch."

Lâm Thanh Nham mới đi làm từ tháng trước, quả thực hắn chẳng nhớ mặt các vị lãnh đạo của công ty. Gương mặt trắng trẻo của hắn ửng đỏ, hắn lập tức đứng dậy đi rót trà.

Tần Thù Hoa xua tay: "Không cần." Nói xong, bà ta không để ý đến Lâm Thanh Nham, cùng đám cấp dưới đi ra ngoài.

Vẻ đẹp của đàn ông chia thành nhiều loại. Lâm Thanh Nham năm 22 tuổi không phải là anh chàng đẹp trai ngời ngời khiến người khác thoạt nhìn đều không thể rời mắt. Trong bộ áo sơ mi trắng và quần tây đen, chỉ là mặt mày thanh tú, trông hắn cao lớn trắng trẻo,

https://thuviensach.vn

diện mạo thanh tú, vừa yên tĩnh vừa hòa nhã, khiến người khác cảm thấy dễ chịu.

Cho đến lúc qua đời, Tần Thù Hoa luôn cho rằng, Lâm Thanh Nham là chàng trai tuấn tú nhất mà bà ta từng gặp. Bà ta gặp quá nhiều đàn ông nên vừa nhìn, bà ta có thể nhận ra Lâm Thanh Nham giữa những người bình thường. Đôi mắt thanh tú sạch sẽ của cậu thanh niên đó mang lại một cảm giác vô cùng xán lạn. Trong đôi mắt dài đen nhánh đó hàm chứa rất nhiều điều. Ví dụ như yên tĩnh hơn những người cùng độ tuổi, lại có vẻ nho nhã non nớt. Đôi mắt đó bộc lộ tham vọng không che giấu, đồng thời toát ra vẻ chán ghét và thờ ơ với hiện thực cuộc sống.

Qua Lâm Thanh Nham, Tần Thù Hoa như nhìn thấy bản thân lúc lập nghiệp với hai bàn tay trắng từ nhiều năm trước. Sống độc thân bao nhiêu năm, lần đầu tiên trong đời bà ta có cảm giác muốn giành một người đàn ông, muốn chiếm đoạt vẻ đẹp thanh tú lạ thường đó.

Chuyện xảy ra tiếp theo quả nhiên là một trò chơi mèo bắt chuột mà thực lực của hai bên quá chênh lệch.

Một tháng sau chuyến đi thị sát chi nhánh công ty của Tần Thù Hoa, cấp trên của Lâm Thanh Nham thông báo, hắn được điều đi Hồng Kông tham gia một dự án của tập đoàn.

“Đây là cơ hội thăng chức tuyệt vời.” Giám đốc nói. “Tiểu Lâm, cậu nhất định phải nắm bắt cơ hội.”

Lâm Thanh Nham không đến nỗi quá kinh ngạc và vui mừng. Hắn vốn là người xuất sắc, nếu có cơ hội, hắn cũng cảm thấy bản thân

https://thuviensach.vn

đáng được hưởng.

Nghe nói đây là dự án có tính chiến lược của tập đoàn, do trợ lý của Tần tổng trực tiếp phụ trách. Nhiều lúc bận đến tối muộn, trợ lý trưởng sẽ đích thân giao cho Lâm Thanh Nham một số công việc vặt vãnh. Ví dụ như đi đưa tài liệu cho Tần tổng, ví dụ pha tách cà phê cho Tần tổng, ví dụ lái xe đưa Tần tổng đi trung tâm thương mại mua sắm. Sau nhiều lần tiếp xúc, Lâm Thanh Nham và Tần tổng trở nên thân thiết hơn. Hắn tận mắt chứng kiến Tần tổng quyết đoán sát phạt trên thương trường, cũng chứng kiến bộ dạng cô độc mệt mỏi của Tần tổng sau mỗi buổi tiếp đãi quan chức đến tận khuya. Dần dần, trong lòng Lâm Thanh Nham nảy sinh sự kính nể người đàn bà mạnh mẽ này.

Sự việc trở nên rõ ràng vào hai tháng sau. Hôm đó, người trợ lý lái xe đưa Tần tổng và Lâm Thanh Nham tham gia một buổi tiệc của bộ thương mại. Đây là cơ hội lớn để hắn tiếp xúc với giới kinh doanh nên hắn đặc biệt trân trọng. Khi buổi tiệc kết thúc, trời đã về khuya. Tần tổng uống khá nhiều rượu, sau khi lên xe liền thiếp đi. Lâm Thanh Nham vốn ngồi ở ghế lái phụ, người trợ lý nói: “Cậu hãy ra ghế sau chăm sóc Tần tổng.”

Lâm Thanh Nham không hề nghĩ ngợi, ngồi bên cạnh Tần Thù Hoa. Hắn chu đáo rót nước, đưa khăn mặt cho Tần tổng, lại đắp tấm thảm mỏng lên người bà ta. Tần Thù Hoa mang vẻ say rượu nhướng mắt nhìn hắn, khóe miệng ẩn hiện ý cười.

Lúc xe ô tô rẽ ngang, thân hình Tần Thù Hoa nghiêng ngả, Lâm Thanh Nham vội giơ tay đỡ, bà ta liền đổ vào vai hắn.

https://thuviensach.vn

Tần Thù Hoa nhắm nghiền hai mắt, hơi thở đều đều, toàn thân bất động. Lâm Thanh Nham cứng đờ người. Nhưng dù theo phép tắc hay phép lịch sự, hắn đều không tiện đẩy người bà ta mà chỉ có thể ngồi thẳng lưng, hai tay đặt lên thành ghế, tránh đụng chạm đến thân thể Tần Thù Hoa.

Người phụ nữ này đã 40 tuổi nhưng cơ thể vẫn rất mềm mại, mùi nước hoa thoang thoảng xộc vào mũi Lâm Thanh Nham. Gương mặt bà ta tựa vào vai hắn, chỉ cách lớp áo sơ mi mỏng. Có lẽ không mấy dễ chịu nên bà ta nhẹ nhàng cọ xát vai hắn.

Trong xe ô tô yên lặng mấy phút đồng hồ. Người trợ lý ở ghế trước coi như không nhìn thấy. Lâm Thanh Nham tựa hồ ngồi trên lò lửa, cuối cùng hắn cũng mở miệng: “Tần tổng? Tần tổng?”

Tần Thù Hoa chậm rãi ngẩng mặt. Trán, má và bờ môi của bà ta lướt qua cổ và cái cằm trẻ trung tràn đầy nhiệt lượng của Lâm Thanh Nham. Sau đó, bà ta lặng lẽ nhìn hắn.

Đầu óc Lâm Thanh Nham như có tia chớp vụt qua, bừng sáng trong nháy mắt.

Lúc này, Tần Thù Hoa đã nhắm mắt chờ đợi. Miệng bà ta chỉ cách hắn một xentimét. Cảm giác buồn bực và chua xót mãnh liệt dội vào lòng Lâm Thanh Nham, nhưng trong đầu hắn xuất hiện ý nghĩ rõ ràng, hắn không thể từ chối, hắn chỉ có một con đường hôn bà ta.

Trong xe vô cùng tĩnh mịch, trong lòng Lâm Thanh Nham dậy sóng, thân hình hơi run rẩy, hắn cúi thấp đầu. Cảm nhận được động

https://thuviensach.vn

tác của hắn, Tần Thù Hoa giơ tay ôm cổ hắn, ép môi bà ta vào môi hắn.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Lâm Thanh Nham, hắn không hề có cảm giác gì ngoài đầu lưỡi ươn ướt trơn trơn quấn vào nhau. Miệng Tần Thù Hoa vẫn còn hơi rượu nhàn nhạt. Đúng lúc này, Lâm Thanh Nham cảm thấy một bộ phận trên cơ thể bắt đầu nở to và cương cứng. Phản ứng này khiến hắn trở nên tỉnh táo, cảm giác sỉ nhục bị đè nén ùa về như thác lũ trong giây lát. Hắn muốn đẩy người Tần Thù Hoa. Nhưng trên thực tế, động tác của hắn chỉ nghiêng đầu rời khỏi bờ môi của bà ta. Bốn mắt nhìn nhau. Khi bắt gặp nếp nhăn ở khóe mắt Tần Thù Hoa, cơn buồn nôn dội lên cổ họng hắn.

Lâm Thanh Nham cố gắng nín nhịn, để không nôn thốc nôn tháo ra xe ô tô. Tần Thù Hoa không hề phát giác. Tưởng hắn ngượng ngùng và căng thẳng, bà ta tiếp tục tựa đầu vào vai hắn, nói nhỏ: “Thanh Nham, tôi rất vui mừng.”

Cuối cùng cũng đến ngôi biệt thự của Tần Thù Hoa, Lâm Thanh Nham và người trợ lý đỡ bà ta xuống xe. Người trợ lý nói: “Tiểu Lâm, cậu đưa Tần tổng lên nhà.”

Lâm Thanh Nham như bị điện giật, lập tức buông người Tần Thù Hoa, lùi lại phía sau một bước: “Sáng mai tôi còn có công việc, tôi cùng anh về.”

Tần Thù Hoa không lên tiếng, người trợ lý vừa định mở miệng, Lâm Thanh Nham nói tiếp: “Chúc Tần tổng ngủ ngon, trợ lý trưởng ngủ ngon, tôi đi trước đây.” Nói xong, hắn liền quay người bỏ đi. Sau lưng vang lên giọng nói của trợ lý trưởng, ngữ khí có vẻ

https://thuviensach.vn

không vui: “Cậu làm gì...” Anh ta không nói hết câu, có lẽ bị Tần Thù Hoa ngăn lại. Lâm Thanh Nham rảo bước càng nhanh hơn, mặc kệ người ở phía sau có dõi theo hắn hay không. Hắn nhanh chóng rời khỏi ngôi biệt thự.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Thanh Nham gửi đơn xin thôi việc đến công ty, đồng thời xin nghỉ ốm không đi làm. Ba ngày sau, người trợ lý gọi điện thoại, hắn trực tiếp bấm nút đỏ, không nghe điện thoại. Một lúc sau, Tần Thù Hoa đích thân gọi đến, Lâm Thanh Nham vẫn không bắt máy, hắn thậm chí tắt luôn điện thoại.

Vài ngày sau, thủ tục thôi việc được giải quyết, Tần Thù Hoa và người trợ lý đều không lộ diện.

Nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại sự việc này, Lâm Thanh Nham hiểu ra một điều, có lẽ do phản ứng quá khích của hắn mới chọc tức Tần Thù Hoa, khiến bà ta sử dụng thủ đoạn “bát cơm sắt” để đối phó hắn. Nếu lúc đó hắn xử lý mọi chuyện khéo léo hơn, Tần Thù Hoa có khả năng bỏ qua cho hắn. Tất nhiên, cũng có khả năng bà ta không buông tha.

Chỉ là lúc bấy giờ, hắn cảm thấy quá bị sỉ nhục, hắn không muốn đối diện với Tần Thù Hoa. Nguyên nhân không chỉ vì bà ta lợi dụng chức quyền đưa đẩy hắn, mà nguyên nhân quan trọng nhất là, hắn bị lợi ích làm mê muội đầu óc, lại chủ động hôn bà ta.

Ở thời điểm đó, Lâm Thanh Nham cho rằng, sự việc coi như kết thúc.

Cho đến khi hắn liên tiếp đi xin việc ở mấy công ty đầu tư, rõ ràng biểu hiện của hắn lúc phỏng vấn rất tốt, nhưng đều bị từ chối, hắn

https://thuviensach.vn

mới cảm thấy mọi chuyện không bình thường. Sau đó, có người bắn tin cho hắn: "Sao cậu lại đắc tội Tần thị? Bọn họ đã buông lời, phải "phong tỏa" cậu."

Phong tỏa? Đối với một người thanh niên mới tốt nghiệp chưa đầy nửa năm, từ này quá long trọng. Nhưng trên thực tế, đường đường Tần tổng của Tần thị định phong tỏa một nhân vật "tép riu", đúng là dễ như trở bàn tay.

Lâm Thanh Nham bị ép ngang ép dọc, chỉ có thể đi những công ty nhỏ không tiếng tăm xin việc. Nhưng chuyên ngành của hắn là toán học, hắn có thể làm gì? Nhân viên văn phòng? Để lĩnh mức lương thấp, làm việc cùng đám đồng nghiệp tầm thường, trong khi ông chủ công ty đến một tờ giấy photo cũng tính toán rõ ràng với nhân viên?

Dù là công việc như vậy, Lâm Thanh Nham cũng không thể làm lâu. Hắn rõ ràng là người xuất sắc nhất, nhưng vẫn vô duyên vô cớ bị đuổi việc. Những người xung quanh giấu kín như bưng, còn hắn chỉ có thể trầm mặc.

Vài tháng sau, Lâm Thanh Nham cuối cùng cũng bị dồn vào đường cùng. Khoản tiền vay đi học bốn năm vẫn phải trả, mà trong túi hắn chẳng có một đồng. Hắn đói bụng suốt ba ngày, lang thang trên đường phố. Người của Tần tổng có lẽ cảm thấy đã đến lúc, bọn họ trắng trợn lái xe bám theo Lâm Thanh Nham.

Lâm Thanh Nham vẫn không chịu khuất phục, đi hết nhà hàng này đến nhà hàng khác, xin làm nhân viên phục vụ. Đám người của Tần tổng chờ bên ngoài cửa. Ông chủ nhà hàng thấy khí thế như vậy, không dám nhận hắn vào làm việc.

https://thuviensach.vn

Chạng vạng, cuối cùng cũng có một quán ăn chịu nhận Lâm Thanh Nham. Hắn chạy đi chạy lại cả buổi tối trong quán ăn nhỏ nóng bức. Ngay bản thân hắn cũng không biết, hắn ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự từ lúc nào.

Khi tỉnh lại, Lâm Thanh Nham phát hiện hắn đang nằm trên một chiếc giường lớn vô cùng mềm mại, trên người mặc bộ quần áo sạch sẽ. Đó là một căn phòng sang trọng, có thể ngắm cả thành phố về đêm.

Bên cạnh giường để một khay thức ăn. Lâm Thanh Nham bò dậy, ăn ngấu nghiến.

Làn gió đêm thổi tung bay tấm rèm màu trắng, Tần Thù Hoa ngồi sau tấm rèm, dịu dàng nhìn hắn.

Bà ta không lên tiếng, Lâm Thanh Nham cũng chẳng mở miệng.

Một lúc lâu sau, Tần Thù Hoa thở dài: "Việc gì cậu phải cứng đầu như vậy? Thanh Nham, tôi có thể giúp cậu thực hiện ước mơ, tôi có thể thay đổi cuộc đời cậu. Trên thế giới này không phải ai cũng có cơ hội như vậy."

Mười năm trôi qua như một giấc mộng. Khi ngoảnh đầu nhìn lại, Lâm Thanh Nham đã 32 tuổi, Tần Thù Hoa 54 tuổi.

Bầu trời ở Hồng Kông rất xanh. Mỗi sáng sớm thức giấc, Lâm Thanh Nham đều mặc áo choàng ngủ màu đen, đứng ngoài ban công, lặng lẽ ngắm mặt trời mọc. Những lúc như vậy, Tần Thù Hoa hoặc là tựa vào lòng hắn, hoặc là ngắm thân hình cao lớn của hắn từ phía sau, mỉm cười không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Những năm này, người ngoài đều cho rằng, Lâm Thanh Nham sống rất tốt. Ngay cả bản thân hắn nhiều khi cũng có suy nghĩ tương tự.

Hắn là con nuôi của chủ tịch tập đoàn Tần thị. Xuất phát từ công việc quản lý một công ty đầu tư nhỏ, hắn đã leo lên nắm nửa giang sơn Tần thị. Người xung quanh tâng bốc hắn: "Lâm tổng cứ như con trai ruột của Tần tổng thật sự. Trong công việc làm ăn cũng sáng suốt và có khí thế như Tần tổng." Đương nhiên là giống. Hắn do một tay Tần Thù Hoa đào tạo, bất kể làm người, làm ăn hay làm tình.

Lâm Thanh Nham có rất nhiều tiền. Tiền tiêu vặt Tần Thù Hoa cho, lương bổng của một người quản lý cao cấp, và tiền kiếm được từ các dự án đầu tư riêng... Tuy so với tài sản của Tần Thù Hoa, tiền của hắn chỉ là hạt muối bỏ bể, nhưng đủ cho hắn tiêu xài mấy đời. Lâm Thanh Nham từng gửi một món tiền về cho cô giáo chủ nhiệm cũ. Cô giáo rất kinh ngạc và vui mừng, đồng thời kiên quyết không nhận, nhưng Lâm Thanh Nham cứ nhất định cho cô.

Hằng ngày, hắn đi tập thể hình, tham gia party, vũ hội, hiệp hội chơi golf, sống như một người thuộc tầng lớp thượng lưu thật sự.

Có lẽ Tần Thù Hoa thật lòng thích hắn, vì bao năm qua, bà ta chẳng có người đàn ông nào khác. Nhiều lúc, Lâm Thanh Nham và bà ta quấn quýt bên nhau như đôi tình nhân thật sự.

Chỉ là nửa đêm tỉnh giấc, Lâm Thanh Nham phát hiện Tần Thù Hoa lại có thêm sợi tóc bạc, gương mặt mỗi năm bà ta phải bỏ ra khoản tiền cực lớn để duy trì làn da trắng mịn màng nhưng ngày càng giống mặt giả. Bên trong lớp quần áo sang trọng là làn da

https://thuviensach.vn

nám nhũn nhẽo của người già… Cả căn phòng đầy không khí mục nát khiến người khác nghẹt thở. Vậy mà hắn chìm đắm trong đó, tương lai tốt đẹp đến mấy cũng sẽ lụi tàn.

Một lần về nước, Lâm Thanh Nham kiếm được rất nhiều kali xyanua từ mỏ vàng. Nghe nói đây là một loại thuốc độc khiến con người không đau đớn khi chết đi. Hắn nghĩ kiểu gì cũng sẽ có ngày, không phải Tần Thù Hoa chết thì là hắn chết. Bất kể là ai, cũng nên ra đi một cách bình thản và vui vẻ.

Thế nhưng, đối tượng Lâm Thanh Nham sát hại đầu tiên là một cô gái không liên quan.

Thời gian đó, Tần Thù Hoa đi Malaysia nghỉ dưỡng, Lâm Thanh Nham ở lại Hồng Kông quản lý tập đoàn. Hắn làm việc đến nửa đêm, quay về ngôi biệt thự đối diện với căn phòng trống lạnh lẽo. Bộ đồ ngủ của Tần Thù Hoa còn vứt bừa bãi trên giường, cả căn phòng phảng phất mùi nước hoa nhàn nhạt của bà ta, trong thùng rác còn bao cao su bọn họ dùng ngày hôm qua. Lâm Thanh Nham đột nhiên cảm thấy không chịu đựng nổi, hắn lái xe rời khỏi ngôi biệt thự, một mình lao đi trong đêm tối.

Lâm Thanh Nham đã gặp Linda tại một quán bar ở Lan Quế Phường. Đó là một cô gái vô cùng sạch sẽ, xinh đẹp. Cô gái ngoài 20 tuổi. Lúc cười, đuôi mắt cô cong cong, trên gương mặt xuất hiện hai lúm đồng tiền. Cô gái thu hút sự chú ý của tất cả đám đàn ông trong quán bar.

Có lẽ Lâm Thanh Nham có tiềm chất phạm tội trời sinh, mặc dù lúc bấy giờ hắn hoàn toàn không có ý nghĩ giết cô gái. Nhưng hắn

https://thuviensach.vn

vô thức rời khỏi quán bar, chờ đợi ở một ngõ nhỏ không người, chờ cho đến khi Linda ra ngoài lấy xe.

Sự việc diễn ra sau đó hết sức tự nhiên. Người đàn ông đẹp trai, gương mặt u sầu, lái xe hơi sang trọng luôn có sức thu hút với bất cứ cô gái nào. Linda lên ô tô của Lâm Thanh Nham, hai người hôn nhau cuồng nhiệt. Xe đi đến nửa đường, bọn họ không thể kiềm chế, dừng lại làm tình một lần.

Lâm Thanh Nham đưa cô gái đi biệt thự riêng của hắn. Lúc Tần Thù Hoa không ở Hồng Kông, hắn thích ở một mình. Buổi tối hôm đó, hắn và Linda trải qua cuộc ái ân rất tự do, kịch liệt, và vui vẻ. Thân thể của cô gái trẻ tươi mát sạch sẽ, làn da trắng nõn mịn màng giống như có thể nhỏ ra nước. Lâm Thanh Nham liếm mút từng tấc da trên người cô gái, đến nơi bí ẩn và gót chân hắn cũng không bỏ qua. Linda cười mắng hắn: “Anh đúng là biến thái.”

Biến thái ư? Có lẽ vậy. Lâm Thanh Nham chỉ biết hắn giống con cá sắp chết, cuối cùng cũng nhận được dưỡng khí trong nước, bao nhiêu cũng không đủ. Đến cuối cùng, Linda không chịu nổi, cười cười đẩy người hắn: “Anh dũng mãnh quá, em chịu thôi. Em phải về nhà đây, anh lái xe đưa em về nhé.”

Đôi mắt Lâm Thanh Nham tối sầm như loài dã thú, một con thú trắng trẻo nho nhã. Hắn ấn Linda trở về giường.

Khó khăn lắm mới được cứu rỗi, hắn nỡ lòng nào bỏ qua? Nếu chỉ còn lại một mình hắn, hắn sẽ chết, hắn thật sự không sống nổi.

Hơn mười ngày sau đó, Lâm Thanh Nham dùng dây xích trói Linda trên giường. Ban ngày, hắn cho cô uống thuốc ngủ. Đợi cô

https://thuviensach.vn

ngủ say, hắn mới đi làm. Buổi tối trở về, hễ có thời gian là hắn làm tình với cô. Hắn cho cô uống thuốc kích dục dành cho nữ giới của Nhật Bản. Tần Thù Hoa thỉnh thoảng cũng dùng một ít loại thuốc này. Lâm Thanh Nham tăng thêm lượng cho vật cưng nhỏ của hắn. Những buổi tối thời gian đó tuyệt vời đến mức khiến hắn điên đảo thần hồn. Bảo bối nhỏ nằm trên lồng ngực hắn, khuất phục dưới thân hắn, chỉ muốn giành được ân sủng của hắn.

Sự việc kết thúc vào buổi tối trước khi Tần Thù Hoa trở về Hồng Kông.

Lúc này, Linda chỉ còn là cái xác không hồn, mê mê man man. Lúc có ý thức, cô khóc lóc cầu xin Lâm Thanh Nham đừng giết cô.

Nhưng hắn không thể không giết, hắn không phải là thằng ngốc, hắn biết bản thân đã phạm tội rất nặng. Bây giờ, Lâm Thanh Nham không muốn chết. Hắn cảm thấy bản thân sống lại. Sức sống mơn mởn của Linda phảng phất truyền vào cơ thể hắn.

Hắn rất vui vẻ.

Linda ra đi nhẹ nhàng. Chất kali xyanua khiến khuôn mặt cô hơi ửng đỏ. Lâm Thanh Nham để thi thể Linda trong kho đông lạnh của ngôi biệt thự ba ngày. Cuối cùng, hắn quyến luyến lái xe tới vùng ngoại ô hoang vu, giấu xác cô trong rừng núi sâu.

Tần Thù Hoa lần đầu tiên cảm nhận được sự thay đổi của Lâm Thanh Nham.

Lâm Thanh Nham trước kia tuy thân mật với bà ta như vợ chồng, nhưng luôn có một vẻ xa cách và cô độc khó diễn tả, khiến bà ta vừa yêu vừa hận. Gần đây, hắn ngày càng dịu dàng và chủ động,

https://thuviensach.vn

nụ hôn mãnh liệt hơn trước, ánh mắt nhìn bà ta cũng đầy vẻ ái mộ. Cử chỉ của hắn có khí chất gợi cảm và mê hoặc của người đàn ông trưởng thành.

Trong sự nghiệp, Lâm Thanh Nham ngày càng lão luyện. Tần thị dưới sự điều khiển của hắn nhanh chóng mở rộng. Mọi người đều nói Lâm Thanh Nham sẽ dẫn dắt Tần thị bước vào thời kỳ phát triển với tốc độ cao thứ hai...

Hắn giống viên ngọc trai cuối cùng cũng rửa sạch bụi bặm, bắt đầu tỏa sáng.

"Tại sao?" Một lần, Tần Thù Hoa thở hổn hển hỏi Lâm Thanh Nham khi bà ta bị hắn đè xuống thân, cuồng nhiệt đòi hỏi.

Lâm Thanh Nham cúi đầu hôn bà ta. Một lúc lâu sau, hắn mới trả lời: "Vì tôi yêu mình. Thật ra, tôi luôn biết điều đó, mình cũng biết đúng không? Trước kia là tôi không chịu nhìn thẳng vào trái tim của bản thân."

Đây là lời tỏ tình bùi tai nhất mà Tần Thù Hoa từng nghe trong cuộc đời. Dù là một nữ cường nhân mạnh mẽ, sáng suốt của giới thương mại, bà ta cũng không có cách nào thoát khỏi biển tình.

Sau khi phát hiện mắc bệnh ung thư, Tần Thù Hoa không một chút do dự, lập di chúc để lại toàn bộ tài sản cho Lâm Thanh Nham. Bà ta vốn không chồng không con, Lâm Thanh Nham đi theo bà ta nhiều năm như vậy, không để lại tài sản cho hắn thì cho ai?

Lâm Thanh Nham không có phản ứng đặc biệt, chỉ mỉm cười nói với bà ta: "Mình muốn làm thế nào thì làm."

https://thuviensach.vn

Tần Thù Hoa có chút cảm khái, nhưng cũng được an ủi. Bà ta biết lý do tại sao Lâm Thanh Nham không bận tâm. Bây giờ, một mình hắn có thể tự tạo dựng sự nghiệp. Hắn là người do một tay bà ta đào tạo, lớp người sau vượt lớp người trước. Có lẽ chỉ vì tình ý nên hắn tiếp tục ở lại bên cạnh bà ta.

Ở giai đoạn cuối, hai người rất ít khi thân mật. Tần Thù Hoa sống ở viện điều dưỡng tư nhân cách xa trung tâm thành phố. Lâm Thanh Nham bỏ mọi công việc, hầu hạ bà ta chu đáo. Một vài bác sỹ và y tá không rõ ngọn nguồn, cười nói: "Lâm thiếu có hiếu với Tần tổng còn hơn cả con trai ruột." Thậm chí có lúc đầu óc không tỉnh táo, Tần Thù Hoa xoa đầu Lâm Thanh Nham thở dài: "Con trai tôi còn sống, năm nay cũng 22 tuổi rồi. Nếu cậu thật sự là con trai tôi thì tốt biết mấy."

Mỗi khi nghe lời khốn nạn này từ miệng Tần Thù Hoa, nụ cười trên gương mặt Lâm Thanh Nham có thể dùng từ xán lạn để hình dung: "Quan hệ của chúng ta đâu có khác biệt. Mình coi tôi là tình nhân cũng được, con trai cũng được. Tôi luôn coi mình là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời."

Mặc dù dành phần lớn thời gian ở viện điều dưỡng, Lâm Thanh Nham vẫn cần quay về công ty xử lý công việc.

Phùng Diệp xuất hiện vào thời gian này.

Có những người xuất sắc bẩm sinh, bất kể đứng ở vị trí nào cũng có thể thu hút ánh mắt của người xung quanh, ví dụ như Phùng Diệp.

https://thuviensach.vn

Phùng Diệp là giám đốc dự án của công ty đối tác. Anh ta có tài năng xuất chúng khiến người khác không khỏi cảm thán. Thêm vào đó là ngoại hình tuấn tú, tính cách trầm ổn chững chạc. Mặc dù không có chỗ dựa nhưng anh ta vẫn nhanh chóng được biết đến trên thương trường.

Phùng Diệp khiến Lâm Thanh Nham nhìn thấy bản thân thời trẻ. Nếu không có những chuyện xảy ra sau này, có lẽ hắn không một bước tới trời như bây giờ. Nhưng hắn sẽ sống như Phùng Diệp, cũng trẻ trung và rực rỡ tươi đẹp tương tự.

Đó là cuộc đời Lâm Thanh Nham luôn mong muốn. Nhưng đời người vĩnh viễn không thể quay đầu. Hắn là Lâm Thanh Nham, không phải là Phùng Diệp. Mặc dù trong tay hắn có cả đế quốc thương mại, dù hắn đã giết chết năm người, hắn cũng không thể cứu rỗi bản thân.

Ba tháng sau đó, Lâm Thanh Nham biết được thân thế của Phùng Diệp.

Hắn còn nhớ rõ, đó là một ngày trời mưa tầm tã, hắn lái xe rời khỏi viện điều dưỡng. Giữa đường bị đau dạ dày nên hắn dừng xe, nghỉ ở một quán cà phê gần đó. Đúng lúc này, hắn nhìn thấy người trợ lý của Tần tổng lái xe đi lên đỉnh núi trong mưa gió.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, người trợ lý từng trải như hồ ly ngày nào giờ đã là người đàn ông trung niên tóc mai đốm bạc. Sau khi kiểm soát Tần thị, Lâm Thanh Nham đã tìm cớ đẩy ông ta khỏi nghiệp vụ của công ty, khiến ông ta trở thành người nhàn rỗi giàu có.

https://thuviensach.vn

Hôm nay Tần Thù Hoa tìm người trợ lý vì chuyện gì?

Lâm Thanh Nham lập tức lái xe về ngôi biệt thự trên sườn núi của hắn. Đến thư phòng, hắn mở thiết bị, nghe rõ cuộc trò chuyện của đối phương.

Tần Thù Hoa bây giờ nằm trong tầm khống chế của Lâm Thanh Nham. Viện điều dưỡng đều là người của hắn, trong phòng bà ta cũng bị lắp máy nghe trộm.

"Tôi đã xét nghiệm ADN rồi." Giọng nói của người trợ lý có chút cảm khái. "Tần tổng, Phùng Diệp đúng là con trai của chị."

Tần Thù Hoa im lặng hồi lâu. Đây là lần đầu tiên Lâm Thanh Nham nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của bà ta: "Tôi biết rồi. Để tôi suy nghĩ đã. Lúc nào chú hãy đưa thằng bé đến gặp tôi."

Đầu bên này, Lâm Thanh Nham tắt máy nghe trộm, mỉm cười nhìn trời mưa mờ mịt ngoài cửa sổ.

Bà ta cần suy nghĩ gì chứ?

Sớm hôm sau, Lâm Thanh Nham đến viện điều dưỡng thăm Tần Thù Hoa. Bà ta không tỏ ra bất thường, mỉm cười bảo hắn đỡ bà ta đi dạo. Sau cơn mưa, cỏ cây xanh mướt, gương mặt Tần Thù Hoa rạng rỡ hơn mọi ngày.

Là bởi bà ta đã tìm thấy con trai thật sự?

Tần Thù Hoa không nhắc đến Phùng Diệp, Lâm Thanh Nham chỉ nở nụ cười nhàn nhạt với bà ta.

https://thuviensach.vn

Hai ngày sau, Lâm Thanh Nham lại phát hiện người trợ lý đi gặp Tần Thù Hoa. Lần này, thái độ của bà ta rất dứt khoát, phảng phất khôi phục lại phong thái của một nữ vương sát phạt trên thương trường ngày nào.

"Chuyện này hơi phiền phức. Chú hãy tìm cơ hội đưa luật sư đến đây, để tôi sửa lại di chúc. Tôi muốn để lại tất cả tài sản cho Phùng Diệp." Tần Thù Hoa cất giọng bình thản: "Tôi đã cho Lâm Thanh Nham rất nhiều thứ rồi. Chú tạm thời đừng nói với nó chuyện này. Đợi khi nào tôi qua đời mới công bố di chúc."

Lâm Thanh Nham lặng lẽ lắng nghe. Đến khi đầu bên kia không còn âm thanh, hắn mới phát hiện viền mắt hắn ươn ướt. Hắn thật sự ngưỡng mộ Phùng Diệp có một người mẹ tốt như vậy.

Ngay tối hôm đó, Lâm Thanh Nham đi tìm người trợ lý, đề cập thẳng vào vấn đề: "Tôi cho anh 30%."

Người trợ lý vốn trung thành với Tần Thù Hoa trố mắt trong giây lát. Trên thực tế, Tần Thù Hoa rất hậu đãi ông ta. Nhưng 30% cổ phần của Tần thị? Chỉ có kẻ điên mới đưa ra điều kiện ngông cuồng như vậy.

Tần Thù Hoa từng dạy Lâm Thanh Nham, việc gì cũng phải có lòng khoan dung độ lượng. Vì vậy trước khi khởi động kế hoạch, Lâm Thanh Nham vẫn cho bà ta cơ hội cuối cùng.

Hoặc nói một cách khác, hắn cho bản thân một lý do có thể phản bội Tần Thù Hoa.

Trong công ty có một cô gái theo đuổi hắn từ lâu nhưng bị hắn từ chối. Cô gái đó khiến hắn cảm thấy hơi phiền phức. Bây giờ tốt rồi,

https://thuviensach.vn

hắn cầm chiếc nhẫn đi tìm cô gái: "Đề nghị này hết sức đường đột... Bệnh của Tần tổng đã đến giai đoạn cuối. Bà ấy nói trước khi chết, hy vọng thấy tôi kết hôn. Đây là tâm nguyện cuối cùng của bậc trưởng bối. Cô có thể giúp tôi, giả vờ đính hôn với tôi? Tôi không tìm được người giúp đỡ trong thời gian ngắn."

Cô gái đương nhiên đồng ý. Làm giả có khi thành thật, hợp đồng hôn nhân vừa lãng mạn vừa mờ ám. Hơn nữa nhiều năm qua, Lâm Thanh Nham luôn độc thân. Ai cũng khen anh ta là người giữ gìn bản thân rất tốt.

Tin tức nhanh chóng lan truyền đến tai Tần Thù Hoa như ý nguyện của Lâm Thanh Nham.

Lâm Thanh Nham đi thăm Tần Thù Hoa lần cuối, bà ta nằm trên giường bệnh lạnh lẽo. Việc hóa trị khiến bà ta trở nên già nua yếu ớt, trông rất đáng sợ. Nhưng Lâm Thanh Nham vẫn cúi đầu hôn bà ta.

Tần Thù Hoa không nhắc đến vợ chưa cưới và sự phản bội của hắn, hắn cũng không đả động. Hai người như vợ chồng lâu năm, hắn đút cơm cho bà ta, xoa bóp chân tay cứng đờ của bà ta. Cuối cùng, hắn ôm bà ta cùng ngắm mặt trời lặn.

"Gần đây tôi muốn yên tĩnh một mình, cậu bận việc công ty thì không cần đến thăm tôi." Tần Thù Hoa cất giọng dịu dàng. "Sau khi tôi chết, cậu có thể bắt đầu cuộc sống mới. Đó cũng là nguyện vọng của tôi."

Nhìn gương mặt giả dối của bà ta, Lâm Thanh Nham suýt bật cười thành tiếng.

https://thuviensach.vn

Nguyện vọng của bà ta ư? Liệu có phải sự phản bội của hắn khiến bà ta cảm thấy được giải thoát? Khiến bà ta gạt bỏ chút áy náy cuối cùng trong nội tâm đối với hắn? Sau đó, bà ta coi hắn là tên ngốc mù mờ, cho đến khi con trai bà ta nhận được mọi thứ?

Hắn ở bên bà ta mười năm trời. Nhưng khi Phùng Diệp xuất hiện, hắn chẳng là cái đinh, bị đánh trở lại nguyên hình trong chốc lát?

Lâm Thanh Nham không lập tức rời khỏi phòng bệnh, mà hắn đi kéo rèm cửa sổ, đồng thời khép chặt cửa phòng. Căn phòng tối hẳn, Tần Thù Hoa nghi hoặc: "Cậu làm gì vậy?"

Lâm Thanh Nham nói rất dịu dàng: "Tôi có một chuyện muốn nói với mình."

"... Chuyện gì?"

"Tôi không có vợ chưa cưới. Trong lòng tôi chỉ có mình, sao có thể đính hôn với người khác? Đó chỉ là hành động tôi muốn chọc giận mình mà thôi."

Tần Thù Hoa toát mồ hôi lạnh, bà ta cảm thấy Lâm Thanh Nham dường như biến thành người khác hoàn toàn: "...Tại sao cậu muốn chọc giận tôi?"

Lâm Thanh Nham tựa như không nghe thấy câu hỏi của bà ta, hắn tiếp tục cất giọng từ tốn: "Sao tôi có thể để mình buồn bã? Vợ chưa cưới gì đó khiến mình không vui, tôi đã giết chết từ lâu rồi. Mình xem đi. Đây là tờ di chúc thứ hai mình bảo trợ lý và luật sư chuẩn bị. Tôi sẽ xé nó ngay bây giờ, chúng ta coi như không có chuyện gì xảy ra. Đúng rồi, tôi còn giết rất nhiều người. Mình có biết tiếp

https://thuviensach.vn

theo tôi định làm gì không? Tôi sẽ kéo cả cậu con trai xuất sắc của mình, để nó chơi cùng chúng ta được không?”

Tần Thù Hoa, có một câu bà nói rất đúng. Nếu tôi là con trai của bà thì tốt biết mấy. Tôi muốn trở thành con trai của bà biết bao. Bà sẽ là người mẹ hiền từ và uy nghiêm của tôi, nuôi dạy tôi trưởng thành, dạy tôi cách làm người, bảo vệ tôi, chăm sóc tôi, không để bất cứ người nào làm tổn thương tôi. Cuộc đời tôi sẽ không nhơ nhớp bẩn thỉu như vậy, tôi cũng không cần đến máu tươi và sinh mệnh để kéo dài cuộc sống ngắc ngoải của mình như bây giờ.

Nếu tôi không phải là Lâm Thanh Nham mà là Phùng Diệp thì tốt biết mấy.

Đúng vậy, tại sao tôi không phải là Phùng Diệp? Đương nhiên tôi hoàn toàn có thể.

Từ nay về sau, tôi sẽ là Phùng Diệp. Tôi thừa kế tài sản của người mẹ, tôi sẽ sống vô tư lự. Cuối cùng, tôi cũng có thể bắt đầu lại cuộc đời.

Lâm Thanh Nham gặp Diêu Mông vào ba năm sau đó.

Trong ba năm này, hắn sống rất bình lặng, không có Tần Thù Hoa cũng không có hành động giết người. Hắn giao việc kinh doanh cho người khác quản lý. Mỗi năm hắn chỉ cần xem xét sổ sách tổng thể, xác định phương hướng chiến lược của tập đoàn. Có lúc Lâm Thanh Nham thầm nghĩ, đời người còn rất dài, nếu là Phùng Diệp, cậu ta có tâm nguyện nào chưa hoàn thành?

Tâm nguyện đó chính là Diêu Mông. Cô gái trên tấm hình luôn kẹp trong ví tiền của Phùng Diệp, cô gái khiến Phùng Diệp tránh

https://thuviensach.vn

xa tất cả những người đàn bà khác.

Đó là một buổi sáng sớm thời tiết đẹp đẽ, Lâm Thanh Nham ngồi trong xe ô tô, đợi trước cổng khu tập thể cũ kỹ. Một lúc sau, một cô gái trẻ mặc bộ đồ thể thao màu hồng phấn chạy tới. Gương mặt trắng ngần đầy đặn của cô như trái táo chín, đôi mắt đen trong veo dưới ánh ban mai.

Lâm Thanh Nham cảm thấy hô hấp của hắn ngưng trệ trong giây lát. Nếu nói những người phụ nữ từng qua tay hắn chỉ là sự chinh phục vui vẻ, vậy thì Diêu Mông chính là viên ngọc trên vương miện mà người kỵ sĩ muốn giành được nhất.

Hơn nữa, cô còn là người con gái trong lòng Phùng Diệp. Chỉ riêng điều này cũng khiến hắn khó kiềm chế bản thân.

Diêu Mông nhanh chóng chạy tới ngã rẽ ở đầu đường. Lâm Thanh Nham khởi động xe, từ từ bám theo cô. Ai ngờ vừa qua ngã rẽ, hắn phát hiện phía trước không một bóng người. Lâm Thanh Nham đang ngó nghiêng, chợt có người gõ cửa xe ô tô của hắn.

Nữ thần hiện ngay trước mặt.

“Anh làm gì vậy?” Diêu Mông chau mày, “Mau lấy chứng minh thư ra đây, tôi là cảnh sát.”

Lâm Thanh Nham nhìn cô mỉm cười.

Cách trăm sông ngàn núi, thế sự luân hồi, anh chỉ vì em mới đến.

Thật ra, hai người mới quen nhau một năm, chính thức ở bên nhau cũng chưa đầy nửa năm. Nhưng đây là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời Lâm Thanh Nham.

https://thuviensach.vn

Ở bên Diêu Mông, hắn là doanh nhân thành đạt được người đời kính nể, là người đàn ông may mắn được cô ái mộ. Hắn thay Phùng Diệp tìm lại tình yêu chân thành của ngày nào. Lúc cô không ở bên cạnh, hắn tùy tiện "đi săn" trong thành phố này, hưng phấn như cô hồn vô chủ, trụy lạc như ma quỷ của nhân gian.

Nhưng Lâm Thanh Nham chưa từng nghĩ đến chuyện giết Diêu Mông, bởi vì cô là người yêu của hắn.

Trước đây, hắn chỉ được một người là Tần Thù Hoa yêu thương. Vì vậy, hắn cũng sẽ dùng cách của bà ta để yêu cô. Lâm Thanh Nham giữ Diêu Mông ở bên mình, đối xử với cô giống người tình cũng như con gái. Sau khi hắn qua đời, hắn sẽ để lại toàn bộ tài sản cho cô, khiến cô sống vui vẻ một đời.

Nhưng một ngày, sự cân bằng cuối cùng cũng bị phá vỡ. Đó là lúc Diêu Mông bị Đàm Lương cưỡng bức.

Lâm Thanh Nham đã thuyết phục Đàm Lương nhận hết tội danh về mình. Nhưng hắn không thể ngờ, Đàm Lương lại nổi cơn điên cuồng cuối cùng trước khi chết, mà đối tượng chính là người phụ nữ của hắn.

Không sao cả, em yêu. Đàm Lương đã chết, chỉ cần giết Hứa Hủ, sự việc coi như chưa từng xảy ra.

Nhưng Diêu Mông bắt đầu nghi ngờ hắn từ lúc nào?

Vào thời khắc trước khi rời khỏi cõi đời, Lâm Thanh Nham vẫn nhớ rõ buổi tối hôm đó, nhớ rõ giọt nước mắt của Diêu Mông.

https://thuviensach.vn

Đó là ngày thứ mười ở tháng thứ hai sau khi Diêu Mông bị Đàm Lương làm nhục. Hôm đó, Lâm Thanh Nham đi bệnh viện tiến hành hóa trị. Hắn về nhà lúc tối muộn, phòng của cô đã tắt đèn. Hắn sợ đánh thức cô nên đi sang phòng ngủ khác.

Lâm Thanh Nham mở camera giám sát như thường lệ. Hắn chỉ muốn ngắm dung nhan Diêu Mông trong giấc ngủ say, nhưng hắn lại nhìn thấy cô ngồi một mình trong bóng tối, tay bịt chặt miệng để đè nén tiếng khóc nức nở.

Bên tay cô có mấy tấm ảnh nằm rải rác, đều là ảnh nạn nhân hắn chụp trước đó và cất giấu ở tầng hầm của ngôi biệt thự. Diêu Mông vốn không hề hay biết sự tồn tại của tầng hầm. Nhưng vào giây phút này, cô rõ ràng đã tìm ra tầng hầm đó.

Đêm tối im lặng như tờ. Hai người ngồi ở hai phòng khác nhau, chỉ cách một bức tường. Lâm Thanh Nham nhìn thấy Diêu Mông vừa khóc vừa rút điện thoại, bấm hai chữ số rồi lại bỏ điện thoại xuống. Sau đó, cô lại khóc cầm điện thoại, rồi bỏ xuống; cầm lên lại bỏ xuống... Trông cô vô cùng đau khổ và tuyệt vọng, toàn thân run bần bật, giống như bị tất cả mọi người bỏ rơi.

Nước mắt chảy dài trên gò má Lâm Thanh Nham lúc nào không hay.

Thiên thần, thiên thần cuối cùng của tôi, thiên thần yêu tôi tha thiết. Tại sao tôi không thể gặp em sớm hơn?

Ở những năm tháng đẹp đẽ nhất, vào mùa tươi đẹp nhất, cả thế giới đừng quấy rầy, chỉ có tôi sạch sẽ như thuở ban đầu, mỉm cười bước lại gần em.

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện: Phùng Diệp

Từ nhỏ tôi đã biết, tôi không giống người khác. Tôi không sợ đau, không khóc nhè. Trong mắt tôi, thế giới này rất tươi đẹp.

Bố mẹ tôi là người câm điếc, họ đối xử với tôi không tồi. Nhà nghèo chẳng có tiền, nhưng họ vẫn nuôi tôi thành người cao lớn vạm vỡ, còn bọn họ gầy trơ xương như một đôi sâu bọ đáng thương.

Vì vậy tôi không giết bọn họ. Tôi giấu giếm bọn họ nhiều chuyện. Để bọn họ tiếp tục sống vui vẻ trong thế giới nhỏ bần cùng, tôi cũng coi như tận hiếu với bọn họ.

Vào năm 10 tuổi khi tôi học lớp bốn, một buổi chiều đến trường, tôi phát hiện nhiều bạn học đang khóc. Hỏi ra mới biết, thầy giáo dạy môn toán cao tuổi mắc bệnh gì đó vừa qua đời. Cả lớp học khóc sướt mướt, cô chủ nhiệm trẻ tuổi mắt đỏ hoe nói với học sinh: "Chúng ta cùng mặc niệm thầy."

Lúc đó tôi chỉ muốn cười, người khác qua đời, tại sao chúng tôi phải mặc niệm? Ông già dạy toán rất lắm lời, suốt ngày chê vở bài tập của tôi không sạch sẽ. Xì, tư duy giải bài tập của tôi tuyệt vời như vậy. Xem ra, ông già đó chết là rất đúng.

Nào ngờ cô chủ nhiệm nhìn thấy tôi, vẻ mặt cô vô cùng kinh ngạc: "Phùng Diệp, tại sao em... lại cười?"

Tất cả đám học sinh dồn ánh mắt về phía tôi, bọn chúng nước mắt ngắn nước mắt dài, trông rất ngớ ngẩn. Tôi lập tức mếu máo, "òa" một tiếng rồi nằm bò xuống mặt bàn sụt sịt. Tôi là học sinh ngoan,

https://thuviensach.vn

tất nhiên biết rõ cần biểu hiện ra sao. Vừa rồi tôi nhất thời quên mất.

Một lúc sau, cô chủ nhiệm đi đến xoa đầu tôi, đồng thời nói với một cô giáo khác ở bên cạnh: "Xem ra thằng bé sợ quá hóa mù mờ. Bình thường thầy dạy toán quý nó nhất."

Tôi vùi mặt trong cánh tay, ngoác miệng cười.

Tuy tôi thật sự tìm không ra thứ gọi là lòng thương cảm nhưng tôi vẫn yêu cuộc sống như thường lệ. Tôi thích những lời khen ngợi của thầy cô dành cho tôi, thích sự ngưỡng mộ của các bạn học, yêu thích thế giới đẹp đẽ và giả tạo này. Mỗi ngày tôi đều sống vui vẻ, vui vẻ đến mức tôi cảm thấy vô vị.

Năm 12 tuổi, tôi lần đầu tiên đả thương người khác. Sự kiện đó giống một sự khai sáng, khiến tôi hiểu ra tại sao tôi lại buồn chán như vậy.

Đó là một buổi chiều sau khi tan học, tôi đang trên đường về nhà, một nam sinh to con đột nhiên xông ra, túm cổ áo tôi rồi đấm tôi. Gương mặt truyền đến nỗi đau buốt, tôi rõ ràng cảm thấy tinh thần chấn động, đồng thời có chút hưng phấn.

Tôi nhanh chóng bị đánh gục trên mặt đất. Bụng tôi rất đau, đầu cũng đau. Tôi nhìn thấy trên nền đất bùn bẩn thỉu có máu mũi của tôi.

Thằng đánh tôi hừ một tiếng: "Sau này, mày không được dính đến Triệu Đình Đình, con bé đó là bạn gái của tao."

https://thuviensach.vn

Ờ, tôi hiểu rồi. Đúng là có một nữ sinh lớp 5 gửi thư tình cho tôi. Cô bé có làn da trắng, đôi mắt to tròn.

Tôi gật đầu.

Thằng đánh tôi quay người bỏ đi, bộ dạng của nó rất đắc ý, bước chân như muốn bay bay. Tôi âm thầm nhổm dậy, nhặt một cục gạch ở dưới đất rồi đập mạnh vào sau gáy nó...

Không thể không công nhận, thằng này lớn hơn tôi 1,2 tuổi, có con mắt không tồi. Nó chọn địa điểm tấn công tôi là một ngõ vắng vẻ, bên ngoài còn có hàng cây che chắn. Tôi ngồi xổm bên cạnh nó một lúc cũng không thấy có người qua lại. Tôi quan sát máu từ gáy nó chầm chậm chảy ra như dòng mực đỏ, lênh láng chảy xuống mặt đất, lẫn vào bùn đất.

Tôi dùng đầu ngón tay chấm ít máu đưa lên miệng nếm thử. Máu có mùi tanh nhàn nhạt, nhưng tôi hình như phát hiện một niềm khoái cảm từ nơi sâu trong thân thể.

Cảm giác này rất tuyệt.

Rời khỏi ngõ nhỏ, tôi về nhà nấu cơm như thường lệ. Tôi ăn một ít, còn lại để phần bố mẹ. Bọn họ tan ca rất muộn. Sau đó tôi sang nhà hàng xóm, giúp em gái lớp ba làm bài tập, đồng thời giải quyết bài tập của mình. Cô hàng xóm nổi nóng khi nhìn thấy vết thương trên mặt tôi: “Ai bắt nạt cháu vậy?” Vừa hỏi cô vừa lấy rượu thuốc bôi cho tôi.

“Là một anh lớp cao hơn.” Tôi đáp khẽ, “Hình như vì một bạn học nữ, cháu cũng không rõ. Cháu bị đánh ngất đi. Sau khi tỉnh lại cháu liền đi về nhà.”

https://thuviensach.vn

Cô hàng xóm rất tức giận, lập tức gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm của tôi.

Ngày hôm sau, bố mẹ của thằng tấn công tôi quả nhiên hùng hổ đến trường tìm tôi. Gia đình bọn họ rất giàu có, lái xe con đến trường. Cô chủ nhiệm và mấy thầy cô trẻ tuổi khác lập tức kéo tôi đến trước mặt đôi vợ chồng đó: "Anh chị xem đi, con trai anh chị đánh Phùng Diệp ra nông nỗi này. Từ trước đến nay, cậu bé chưa bao giờ xảy ra xung đột với bạn bè, nó luôn là học sinh "ba tốt", sao có thể cầm gạch đánh con trai anh chị?"

"Đúng, không thể bắt nạt người khác như vậy. Bố mẹ Phùng Diệp bị câm điếc, gia cảnh không tốt nhưng cậu bé rất chăm chỉ học hành. Con trai anh chị cả ngày chỉ biết đánh nhau..."

"Hay là người khác đánh? Lúc đó con trai anh chị có nhìn thấy kẻ ra tay không?"

Sự việc cuối cùng cũng chấm dứt, nhưng cuộc đời tôi đã mở ra một ô cửa mới.

Lần đầu tiên tôi giết người là vào năm lớp mười một.

Lúc bấy giờ, tôi đột nhiên có rất nhiều món ăn tinh thần, những bộ phim điện ảnh Hồng Kông truyền vào nội địa như *Bản sắc anh hùng, Bến Thượng Hải, Cổ hoặc tử*... Chứng kiến cảnh máu thịt tung tóe trên màn hình, lòng bàn tay tôi đổ đầy mồ hôi. Trong nhà chỉ có một đầu máy cũ kỹ, bố mẹ đều đi làm. Tôi kéo rèm cửa, một mình ngồi trong căn phòng tối. Bên ngoài, trời đổ cơn mưa rào rất lớn. Tôi dừng hình ảnh, phát lại, dừng hình ảnh, sau đó phát lại một lần.

https://thuviensach.vn

Tôi chợt nảy ra ý nghĩ, liền nắm lấy bộ phận đàn ông của mình, không ngừng rút lên rút xuống. Tôi chưa bao giờ trải qua cảm giác như ngày hôm nay, toàn thân phảng phất chìm đắm trong đại dương khoái lạc.

Cảm giác đó là thuốc độc, cũng là thuốc giải, là thứ từ nơi sâu trong huyết mạch của tôi luôn khao khát. Tôi không có cách nào ngăn cản, cũng không muốn ngăn cản.

Đời người rất ngắn ngủi, chúng ta đều chỉ là người bình thường, tại sao phải kiềm chế bản thân?

Có điều, giết người là công việc đòi hỏi tính kỹ thuật cao. Tôi không muốn hành động cẩu thả bừa bãi, hơn nữa tôi phải trốn tránh cảnh sát, không thể để lại dấu vết.

Học kỳ kết thúc với thành tích đứng đầu toàn khối, cuối cùng tôi cũng có thời gian rảnh để tiến hành kế hoạch của mình. Tôi khảo sát mười mấy ngày, quyết định ra tay vào một buổi trưa thời tiết đẹp.

Địa điểm tôi lựa chọn là một công viên nhỏ trong thành phố. Vì hôm đó là ngày làm việc, trời nắng to nên công viên rất vắng vẻ. Tôi ngồi ở một nơi không có người và camera giám sát một lúc, một người đàn ông trẻ tuổi đi tới mỉm cười với tôi.

Bingo! Trên mạng nói công viên này là thánh địa tụ tập của đám gay, tin tức quả nhiên không sai. Người đàn ông khoảng 27, 28 tuổi, thân hình tương đối cao lớn, trông có vẻ đỏm dáng. Hắn ngồi xuống cạnh tôi: “Cậu đi một mình à?”

Tôi gật đầu, mỉm cười với hắn.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông đặt tay lên vai tôi, khiến tôi buồn nôn.

“Nhà tôi ở gần đây, cậu có muốn về nhà tôi chơi không?” Hắn hỏi nhỏ.

Tôi ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tôi không thích ở bên ngoài. Anh hãy đến chỗ tôi đi, chỗ tôi rất rộng.” Tôi nhìn người đàn ông bằng ánh mắt cảnh giác.

Hắn phì cười: “Cậu bé cảnh giác thật đấy. Được, chú đây sẽ đi theo cậu.”

“Vậy... tôi đợi anh ở bến xe bus.” Tôi nín thở, cố ý để gương mặt hơi đỏ ửng. Người đàn ông vuốt ve lưng tôi, gật đầu.

Chúng tôi kẻ trước người sau rời khỏi công viên.

Tôi đưa người đàn ông tới một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố. Tôi dựng trước một cái lều ở nơi này, bên trong đặt ghế sofa và một cái giường cũ. Trên thành ghế còn vắt bộ đồng phục của tôi.

Người đàn ông tỏ ra kinh ngạc: “Cậu là học sinh à?”

“Ờ.” Tôi rót cho hắn cốc nước. “Vì vậy tôi mới không dám ở trong nội thành...”

Nụ cười trên môi người đàn ông càng sâu hơn. Hắn uống nước rồi bắt đầu cởi áo tôi. Trong quá trình cởi áo, tôi làm hắn hôn mê bất tỉnh ở trên giường. Đúng là người đàn ông ngu xuẩn, sập bẫy cũng đáng đời hắn.

https://thuviensach.vn

Tôi chơi đến chạng vạng tối ngày hôm sau mới rời khỏi nhà xưởng về nhà.

Đầu tiên, tôi dùng màng nylon bọc chặt thi thể người đàn ông, như vậy mới không bốc mùi. Sau đó, tôi chia thành hai túi để ở một góc nhà kho, dùng đồ lặt vặt che khuất. Buổi tối hôm đó, tôi dùng túi nylon đen đựng một bộ phận nhỏ xách về nhà. Đi khỏi nhà xưởng một đoạn, tôi tình cờ gặp mấy đồng nghiệp của bố tôi ở bên đường. Một chú cười híp mắt nói với tôi: "Tiểu Diệp lại đi nhặt chai lọ à?" Ông ta quay sang người bên cạnh: "Thằng bé này ngoan lắm, thành tích học tập rất tốt, tương lai nhất định sẽ thi đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại."

Tôi ngượng ngùng gật đầu: "Cháu chào các chú. Đây là việc trong khả năng mà cháu nên làm."

Đợi bọn họ đi xa, tôi nhìn cái túi phồng lên. Bọn họ lại coi đây là chai lọ, đúng là thần kỳ thật.

Cuối cùng tôi chôn hết xương cốt của người đàn ông ở một vùng núi hoang. Một lần, tôi nhìn thấy cảnh sát đến công viên điều tra, nhưng chẳng ai nghi ngờ hung thủ là học sinh còn mặc đồng phục.

Tôi bắt đầu chú ý đến Diêu Mông từ năm lớp 10. Nguyên nhân không chỉ vì nàng xinh đẹp, học giỏi, mà vì mọi người cứ thích gán ghép tôi với nàng, khen chúng tôi là "kim đồng ngọc nữ" gì đó.

Nói thật, tôi cũng rất thích Diêu Mông. Tôi là một nam sinh bình thường, mỗi khi ngắm ngực và đùi của nàng, tôi đều cảm thấy dễ chịu. Bắt gặp nàng nói chuyện với thằng khác, tôi rất không vui. Nhưng nàng luôn nhìn tôi bằng ánh mắt như gần như xa, tôi chẳng

https://thuviensach.vn

biết nàng nghĩ gì. Có điều, mỗi khi giết người, nhìn vào đôi mắt khiếp sợ của đối phương, tôi lại nhớ tới Diêu Mông, bên dưới lập tức cương cứng.

Chúng tôi xác định mối quan hệ vào học kỳ đầu năm lớp 12. Một buổi trưa, tôi đang ngồi ở bãi cỏ trong trường học ăn cơm, Diêu Mông đột nhiên xuất hiện, nàng cũng cầm cặp lồng cơm.

"Phùng Diệp, ngày nào cậu cũng trốn ở đây ăn cơm à?" Giọng nói của nàng trong trẻo mềm mại, gương mặt xinh xắn như đóa hoa dưới ánh mặt trời.

"Ừ." Tôi mỉm cười với nàng. "Cậu tìm tớ?"

Nàng có vẻ bối rối: "Tớ đâu có tìm cậu ấy!"

Nàng rất khác thường, rất giả tạo nhưng cũng rất đáng yêu.

Hai chúng tôi im lặng ăn cơm. Một lúc sau, Diêu Mông chớp mắt, nhìn miếng thịt trong hộp cơm của tôi: "Đó là thịt gì thế?"

"Thịt kho tàu."

"Tớ biết là thịt kho tàu!" Nàng cười. "Là thịt lợn sao? Trông có vẻ không giống."

Tôi cũng cười: "Đại tiểu thư, không phải là thịt lợn mà là thịt người. Cậu có dám thử không? Không dám thì đừng hỏi nữa." Tôi gắp một miếng đưa đến trước mặt nàng.

Nàng trừng mắt với tôi: "Sao không dám. Sau này tớ sẽ làm cảnh sát đấy."

https://thuviensach.vn

Diêu Mông không nề hà ăn miếng thịt. Sau đó, nàng chau mày: "Hơi khó nhai, rốt cuộc là thịt gì vậy?"

Tôi bỏ hộp cơm xuống đất: "Đồ ngốc, là thịt lạc đà. Một đồng nghiệp của bố tớ mang từ tỉnh ngoài về cho."

"Cậu mới ngốc." Diêu Mông lườm tôi, đứng dậy định bỏ đi. Tôi lập tức kéo tay nàng, nàng hơi đờ người, hai má đỏ ửng.

Tôi giơ bàn tay còn lại nâng gương mặt mềm mại của nàng. Đôi mắt to long lanh nhìn tôi chăm chú: "Cậu... muốn làm gì?"

Tôi cúi xuống hôn nàng. Nàng giãy giụa, nhưng ngay sau đó tì tay lên ngực tôi, toàn thân bất động.

Tôi chưa từng hôn ai bao giờ, chỉ có thể học theo hình ảnh trong các bộ phim truyền hình. Tôi dùng sức mút đầu lưỡi của nàng. Miệng nàng có mùi thơm nhàn nhạt của món thịt, và một vị trong lành tươi mát khác hòa quyện vào nhau. Bộ phận ở thân dưới của tôi gần như cương cứng ngay lập tức. May mà quần đồng phục rất rộng nên Diêu Mông không phát giác.

Ngắm bờ mi rung rung, gương mặt đỏ ửng của nàng, tôi vừa cắn môi nàng vừa thầm nghĩ: Nàng quyến rũ hơn sự tưởng tượng của mình.

Tôi không giết người trong cả một học kỳ sau khi xác định mối quan hệ với Diêu Mông.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ, phảng phất một bộ phận của cơ thể được thỏa mãn, khát vọng giết người không còn mãnh liệt như trước. Mỗi lần tôi ôm Diêu Mông, hôn nàng, vuốt ve nàng, cởi hết

https://thuviensach.vn

quần áo của nàng đặt trên ghế sofa nhỏ ở nhà tôi; hay dỗ dành nàng nắm lấy bộ phận đàn ông của tôi, để tôi bắn ra trên thân thể nõn nà của nàng, tôi cảm thấy kích thích vô cùng. Cảm giác này không thua kém cảm giác giết người là bao.

Chỉ đáng tiếc Diêu Mông luôn giữ phòng tuyến cuối cùng, không cho tôi tiến vào. Bất kể tôi liếm toàn bộ cơ thể nàng, nàng cũng không đồng ý.

"Phùng Diệp, đây là giới hạn của em." Nàng nói rất nghiêm túc. "Anh khỏi cần nghĩ, cũng không được phép dỗ ngọt em. Nếu anh bắt ép em, em sẽ đi kiện anh tội cưỡng dâm. Vì vậy, anh hãy từ bỏ ý định đi."

Công nhận Diêu Mông tàn nhẫn thật. Tôi còn phải thi đại học, hơn nữa tôi tin chắc nàng có thể làm chuyện đó. Tuy nhiên, nhiều năm sau, tôi đã có thể bù đắp đáng tiếc này. Của tôi cuối cùng vẫn thuộc về tôi, Diêu Mông không thể thoát thân.

Ở bên nhau lâu ngày mà Diêu Mông vẫn không chịu cho tôi, khiến tôi lại ngứa ngáy chân tay.

Một ngày, thời tiết u ám như gương mặt người chết. Tôi đi vòng vòng trên phố mấy lượt cũng không tìm thấy mục tiêu thích hợp. Về nhà vào lúc chạng vạng tối, tôi hơi ủ rũ. Nhưng vừa vào nhà, tôi liền nhìn thấy Diêu Mông dụi mắt, từ ghế sofa đứng dậy: "Sao anh về muộn thế, em đợi anh lâu rồi."

Cảnh tượng trước mắt đẹp đẽ vô cùng. Cả căn phòng được chiếu sáng bởi ngọn đèn vàng dịu dàng, Diêu Mông mặc bộ váy màu đỏ,

https://thuviensach.vn

làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng. Mái tóc đen giống dải lụa lấp lánh dưới ánh đèn.

Tôi nhìn nàng từ từ tiến lại gần, dục vọng như ngọn cỏ dại điên cuồng nảy nở trong thân thể. Lúc đó, tôi cũng không phân biệt là loại dục vọng nào. Tôi nghĩ loại nào cũng đều là sự chiếm hữu.

Tôi liền bế Diêu Mông đi vào phòng trong: "Tiểu Mông, anh sẽ cho em một đêm cả đời khó quên."

Ai ngờ nàng ngượng ngùng đẩy người tôi: "Anh đừng nói nữa."

Nàng vừa dứt lời, trong phòng ngủ truyền đến tiếng cười khẽ. Cánh cửa bị đẩy ra, mấy người bạn học ôm bụng cười, trong đó một người bê chiếc bánh ga tô sinh nhật trên cắm đầy ngọn nến.

Diêu Mông bối rối vùi mặt vào ngực tôi: "Em gọi các bạn đến chúc mừng sinh nhật anh... Ai bảo anh nói linh tinh!"

Thì ra là vậy. Diêu Mông kéo tôi ngồi xuống giữa đám bạn học, trước chiếc bánh ga tô.

"Mau cầu nguyện đi!" Đôi mắt đen láy của nàng nhìn tôi chăm chú.

Trong cuộc đời tôi chưa từng được ai chúc mừng sinh nhật. Bố mẹ câm điếc chẳng có thời gian và tâm tư làm chuyện đó. Không hiểu sao Diêu Mông biết được ngày sinh của tôi, cũng coi như nàng có lòng với tôi.

Tôi ôm chặt eo nàng: "Tôi hy vọng mãi mãi ở bên Diêu Mông."

https://thuviensach.vn

Các bạn học ồ lên, viền mắt Diêu Mông ươn ướt: "Đồ ngốc! Nguyện vọng nói ra miệng sẽ không linh nghiệm."

Tôi cúi đầu hôn nàng: "Không sao, anh tin sẽ linh nghiệm."

Anh sẽ không giết em, chúng ta có thể mãi mãi bên nhau.

Chuyện chia tay đến nhanh hơn dự liệu, nhưng tựa hồ là lẽ dĩ nhiên. Có lẽ bạn trai của các nữ sinh khác đều nhiều tiền hơn tôi, bọn họ có thể mời bạn gái xem phim, ăn chocolate hay mua váy áo cho bạn gái, còn tôi chỉ có thể đưa Diêu Mông đi dạo mấy vòng công viên. Cũng có thể vì nàng thường xuyên ra vào nhà tôi, gặp bố mẹ mẹ câm điếc ngơ ngơ và gian nhà tồi tàn của tôi, khiến sự chán ghét tích lũy ngày càng nhiều trong lòng nàng. Hoặc giả vì cô chủ nhiệm tận tình khuyên bảo, thậm chí nghiêm khắc răn đe, khiến nàng dao động...

Thật ra tôi chẳng hề bận tâm, tôi nói với cô chủ nhiệm: "Em rất nghiêm túc trong chuyện yêu đương, em sẽ không để ảnh hưởng đến thành tích học tập. Em sẽ không chia tay bạn ấy."

Cô chủ nhiệm nói: "Diêu Mông đã đồng ý chia tay em. Học kỳ này, thành tích của em ấy tụt dốc nghiêm trọng. Em không nghĩ đến bản thân, cũng nên nghĩ cho em ấy."

Lúc tôi quay về lớp học, Diêu Mông đang nằm bò xuống bàn, khóc nức nở. Xung quanh có mấy bạn nữ an ủi nàng. Tôi tiến lại gần, ngồi xuống phía đối diện, cả lớp dồn mọi ánh mắt về phía chúng tôi.

"Đừng khóc nữa." Tôi vuốt tóc nàng. "Tiểu Mông, tình yêu của anh dành cho em không bao giờ thay đổi. Đợi vài năm nữa làm nên

https://thuviensach.vn

sự nghiệp, anh sẽ quay về tìm em.”

Diêu Mông càng khóc ác hơn, nhưng nàng không có bất cứ hành động níu kéo tôi. Tôi cảm thấy phản ứng của nàng hoàn toàn bình thường, đây mới là Diêu Mông của tôi. Nhưng chắc nàng không hiểu, câu nói vừa rồi xuất phát tự đáy lòng. Tôi không có kiên nhẫn lại bỏ ra vài năm để tìm kiếm cô gái hợp khẩu vị như nàng.

Sau đó, cuộc đời của tôi thay đổi một cách triệt để. Bố mẹ câm điếc tiết lộ bọn họ không phải cha mẹ ruột của tôi. Ở lại thành phố Lâm tương đối vô vị, hơn nữa tôi cũng không thể tiếp tục giết người. Do đó tôi quyết định thi đại học Hồng Kông, nhân tiện tìm kiếm người thân, để xem bố mẹ ruột của tôi là người thế nào, mà bỏ rơi tôi.

Sơ suất lớn nhất trong cuộc đời tôi là bị tên biến thái Lâm Thanh Nham chơi đểu. Đây là một sai sót nực cười, tôi tự dưng biến thành kẻ giết người hàng loạt. Ban đầu, tôi còn tưởng mấy xác chết bị cảnh sát biển tình cờ trục vớt. Rõ ràng tôi đã ném ở vùng biển quốc tế rất xa. Tôi chỉ còn cách đào thoát. Sau đó, tôi mới làm rõ ngọn nguồn, hóa ra tôi chịu tội thay một hung thủ khác.

Nhưng chứng cứ rõ rành rành, tôi gọi điện thoại cho người bạn thân nhất làm luật sư. Cậu ta uyển chuyển khuyên tôi: “Tớ cũng không tin thủ phạm là cậu. Nhưng... chắc chắn sẽ bị xử tử hình.”

Tôi đành phải tiếp tục bỏ trốn. Sau đó, tôi dần dần nghĩ thông suốt vấn đề. Thì ra là vậy, tôi muốn cười lăn cười bò. Hồng Kông là nơi đất lành chim đậu, tôi và Lâm Thanh Nham gặp nhau nơi ngõ hẹp. Có lẽ hắn không biết, tôi và hắn cùng một giuộc.

https://thuviensach.vn

Tôi trốn ở vùng núi sâu thuộc địa phận thành phố Lâm ba năm trời. Hỏi tôi có hận Lâm Thanh Nham không? Không, tất nhiên tôi không hận hắn. Nếu tôi là hắn, tôi cũng sẽ làm vậy. Thắng làm vua, thua làm giặc, có gì đáng hận ở đây? Nhưng tôi rất nhẫn nại, hắn sớm muộn cũng sẽ gây án. Đến lúc đó, tôi có thể lật ngược thế cờ.

Lâm Thanh Nham đúng là tên bệnh hoạn, hắn trang điểm người chết giống người tình. Xem ra nhiều năm qua, hắn đã bị mẹ ruột của tôi giày vò đến mức đầu óc có vấn đề.

Tôi gặp Đàm Lương vào đầu năm thứ ba sống chui sống lủi. Đó là một buổi sáng mùa xuân, tôi đang ngồi trong hang động nướng thịt thỏ, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Sau đó, một thanh niên trẻ tuổi trắng trẻo mặc bộ đồ nhân viên kiểm lâm yên lặng nhìn tôi: "Anh đang làm gì ở đây?"

"Nướng thịt." Tôi cầm con dao găm cắt một miếng thịt đưa cho cậu ta: "Có ăn không?"

Cậu ta cười cười: "Tại sao không?"

Lâu ngày, chúng tôi trở thành bạn bè. Đàm Lương sống một mình trong rừng núi. Cậu ta không có bạn bè, gọi tôi là anh xưng em ngọt xớt.

Đàm Lương là người kiệm lời, nhưng mỗi khi tôi hỏi tại sao một sinh viên đại học lại đi gác rừng, hay đề cập đến lãnh đạo và đồng nghiệp của cậu ta, cậu ta đặc biệt trầm mặc, ánh mắt vô cùng hung ác.

Hừm, lại là một kẻ cùng một giuộc như tôi. Thế giới này quả là méo mó vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tôi sống trong hang núi, Đàm Lương sống ở gian nhà của nhân viên kiểm lâm. Có lúc cậu ta đến chỗ tôi hoặc tôi đến chỗ cậu ta chơi rồi ngủ qua đêm. Một buổi tối, tôi bắt được hai con chim ngói, xách đến chỗ Đàm Lương. Từ xa, tôi thấy cửa phòng đóng chặt. Tôi đi đến bên cửa sổ ngó vào, bắt gặp Đàm Lương đang đè một người phụ nữ ở trên giường, thân dưới vận động điên cuồng.

Tôi biết Đàm Lương vẫn còn là trai tân, hôm nay coi như được "bóc tem". Không biết đối phương là cô gái thế nào mà chịu theo cậu ta? Ban đầu tôi xem say mê. Dù sao cũng sống tách biệt xã hội ba năm, thân dưới của tôi cương cứng khó chịu. Một lúc sau, tôi phát hiện ra điều bất thường. Sắc mặt cô gái đó trắng bệch, tay buông thõng bên giường, toàn thân bất động giống người chết.

Đến khi Đàm Lương xuất tinh xuống đất, tôi mới nhìn rõ vết bầm trên đùi cô gái. Mẹ kiếp, thằng nhóc này đúng là khẩu vị nặng thật. Nó lấy đâu ra thi thể như ngọc thế kia? Nó đói khát đến mức sung chát cũng ăn hay sao?

Tôi lại quan sát kỹ lưỡng xác chết. Dung mạo, khí chất và cách ăn mặc của cô gái có vẻ quen quen. Tôi đẩy cửa đi vào nhà, Đàm Lương ngẩng đầu, sắc mặt cậu ta hết đỏ ửng lại tái nhợt. Thấy tôi bình thản kiểm tra xác chết, cậu ta ngồi xổm sau lưng tôi, mỉm cười nói: "Em nhặt được ở trong rừng, anh có chơi không?"

Tôi cười mắng cậu ta: "Biến, tôi không chơi người chết."

Chỉ vài ba câu tôi đã hỏi rõ tình hình lúc Đàm Lương phát hiện ra xác chết. Mặc dù ở trong rừng sâu ngăn cách với thế giới, tôi vẫn gần như lập tức xác định, đây là tác phẩm của Lâm Thanh Nham.

https://thuviensach.vn

Có qua có lại mới toại lòng nhau, tôi quyết định tặng quà gặp mặt cho Lâm Thanh Nham. Đầu tiên tôi thuyết phục Đàm Lương đem xác chết trả về chỗ cũ. Đàm Lương lập tức làm theo, cậu ta vốn không muốn ngồi tù. Sau đó tôi cho cậu ta xem tài liệu về vụ án Hồng Kông mấy năm trước. Tất nhiên, tôi lược bỏ tin tức liên quan đến hung thủ, cũng chính là tôi đây. Vì vậy, Đàm Lương chỉ nghĩ tôi là người đi săn thú hoang bình thường, cậu ta không hề hay biết tôi có liên quan đến vụ án đó.

"Kẻ giết người xuất hiện rồi." Tôi nói với Đàm Lương, "Hắn là một nhân vật không tầm thường. Để nghiên cứu hắn, tôi kiếm cả kali xyanua và chất kích dục Nhật Bản. Tôi nắm rõ thủ pháp gây án của hắn."

Ánh mắt Đàm Lương sáng ngời: "Anh, không phải anh muốn mô phỏng hắn đấy chứ?"

"Khó nói lắm." Tôi cười cười, "Nếu tôi có mô phỏng, mọi tội danh sẽ đổ hết đầu hắn. Nếu có cơ hội, tôi muốn thử một lần."

Tuy nhiên, mức độ điên cuồng của Đàm Lương vượt quá định liệu của tôi. Tôi tưởng ít nhất cậu ta cũng phải đấu tranh tư tưởng đôi ba tháng. Kết quả ba ngày sau, cậu ta ôm một cô gái nhìn bộ dạng có vẻ là dân leo núi dã ngoại đã hôn mê bất tỉnh lên hang động của tôi, xin tôi ít thuốc. Tôi đương nhiên đáp ứng yêu cầu của Đàm Lương, còn đưa tài liệu về vụ án *Sát thủ thiên sứ* cho cậu ta.

Cánh cửa dục vọng một khi đã mở ra, khó có thể nhẫn nhịn. Chỉ là Đàm Lương quá ngu xuẩn. Cậu ta bắt người ngay tại vùng núi này, chẳng phải tự nhiên đẩy mũi nhọn vào bản thân hay sao? Đúng là sợ nhất gặp phải đồng đội như heo. Chắc chắn cảnh sát sẽ lục soát

https://thuviensach.vn

toàn bộ khu vực rừng núi, tôi lập tức thu dọn hành lý, trốn lên hang núi sâu hơn.

Mấy ngày sau, bên ngoài quả nhiên náo loạn. Tôi trốn tít trong hang động trên cao, có thể nhìn thấy xe cảnh sát liên tục đi đi lại lại trên đường núi. Đàm Lương rơi vào cảnh đường cùng, cậu ta tất nhiên sẽ lên hang động trước kia của tôi để tìm tôi. Vị trí ẩn nấp của tôi bây giờ, vừa vặn nhìn thấy con đường lên núi. Từ vị trí này, tôi có thể quan sát động thái của cảnh sát. Khi nào cảnh sát rút đi, là tôi sẽ rời khỏi núi cao.

Ai ngờ buổi tối hôm đó, tôi nhìn thấy Đàm Lương lái một chiếc xe BMW dừng ở chân núi. Trên ghế lái phụ thấp thoáng một bóng người. Đàm Lương nhanh chóng bế người đó xuống xe.

Nhờ ánh trăng sáng, tôi nhìn rõ gương mặt của cô gái trên tay Đàm Lương.

Là Diêu Mông? Tại sao lại là Diêu Mông?

Tôi bám theo Đàm Lương. Đàm Lương còn phải bế người nên tôi đi nhanh hơn cậu ta, âm thầm về hang động trước rồi giả vờ ngủ say.

“Anh, anh mau trốn đi!” Đàm Lương đặt Diêu Mông xuống giường của tôi. “Cảnh sát đang truy bắt em.”

Tôi chau mày: “Sao lại như vậy?”

Đàm Lương có chút đắc ý, kể cho tôi nghe kế hoạch của cậu ta và Lâm Thanh Nham. Thì ra lúc động đến thi thể thứ hai, cậu ta đã bị Lâm Thanh Nham phát hiện. Sau khi Đàm Lương giấu xác nạn

https://thuviensach.vn

nhân thứ ba, Lâm Thanh Nham liền lộ diện, gặp gỡ đàm phán với cậu ta. Đàm Lương ngốc nghếch như vậy, sao có thể là đối thủ của Lâm Thanh Nham. Lâm Thanh Nham nói với cậu ta, cậu ta đã để lại dấu vết quá rõ ràng khi giết nạn nhân thứ ba, cảnh sát bắt đầu lục soát cả khu vực rừng núi, cậu ta chắc chắn không thoát khỏi tội chết. Dù sao trước sau cũng chết, chi bằng nhận tội thay Lâm Thanh Nham. Lâm Thanh Nham sẽ giúp cậu ta lật đổ lãnh đạo, đồng thời cho bố mẹ cậu ta một món tiền lớn. Hai người nhanh chóng đạt được thỏa thuận.

Kể xong câu chuyện, Đàm Lương nhìn tôi: "Anh, sao anh lại cười? Anh cũng cảm thấy trong vụ giao dịch này, em rất lời hay sao?"

Tôi cười khùng khục: "Lời, đương nhiên rất lời."

Tôi thật sự không ngờ Lâm Thanh Nham dùng chiêu "gậy ông đập lưng ông", hắn lại thắng hiệp này. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi thật sự ngứa ngáy.

Tôi nhìn Diêu Mông nằm trên giường: "Cô gái kia là thế nào?"

Đàm Lương đáp: "Em tình cờ gặp trên đường." Ánh mắt cậu ta đầy vẻ hưng phấn: "Dù sao cũng phải chết, trước khi chết em muốn sướng một lần."

"Chú làm nhanh lên, tôi đi đây." Tôi vỗ vai Đàm Lương, rời khỏi hang núi. Đi một đoạn, tôi lại âm thầm quay lại. Từ xa, tôi nhìn thấy Đàm Lương đã cởi hết quần áo, cậu ta đang cởi quần Diêu Mông.

https://thuviensach.vn

Tôi rút khẩu súng gây mê, bóp cò. Đàm Lương đổ vật xuống cạnh giường, bất tỉnh nhân sự. Tôi ngồi xuống giường, lặng lẽ ngắm nhìn Diêu Mông, trong lòng tôi có chút cảm khái.

Diêu Mông bây giờ còn xinh đẹp và gợi cảm hơn trước kia. Tôi vuốt ve gương mặt nàng, cổ nàng, ngực nàng… vẫn là xúc cảm tuyệt vời như trong ký ức. Đàm Lương đã cho nàng uống thuốc kích thích, nàng hơi chau mày, gương mặt dần đỏ bừng, thân thể nàng vặn vẹo dưới bàn tay tôi.

Diêu Mông, so với Đàm Lương, anh nghĩ em muốn làm tình với anh hơn.

Tôi cởi áo của nàng, bất chợt nhìn thấy ví tiền trong túi áo. Tôi rút ra xem, khóe miệng không nhịn được nhếch lên. Bên trong có tấm hình nàng chụp chung với Lâm Thanh Nham. Thần sắc của Lâm Thanh Nham rất dịu dàng, còn nụ cười trên môi nàng rạng rỡ hơn lúc yêu tôi.

Lâm Thanh Nham đúng là thằng điên, đến người phụ nữ của tôi hắn cũng không tha.

Tôi nhét ví tiền vào túi áo Diêu Mông, tắt ngọn đèn chiếu sáng trong hang, cúi đầu nhìn nàng. Lâm Thanh Nham, anh có biết thế nào gọi là “hết khôn dồn đến dại” không? Chúng ta vẫn chưa xác định kẻ thắng người thua ván này.

Hơi thở của Diêu Mông càng dồn dập. Trong bóng tối, huyết mạch trên toàn thân tôi phảng phất sôi sục.

Một cú nhấn người vào đến tận cùng, đúng là quá đã.

https://thuviensach.vn

Diêu Mông, anh và Lâm Thanh Nham, ai khiến em dễ chịu hơn? Đương nhiên là anh rồi, cha già biến thái đó sao có thể sánh bằng anh?

Diêu Mông thân yêu, ông trời lại một lần nữa đưa em đến bên anh, vậy thì cả cuộc đời này, anh sẽ không buông tha em.

Ngoại truyện: Quý Bạch và Hứa Hủ

1. Câu chuyện cầu hôn

Một tháng sau khi kết thúc vụ án Lâm Thanh Nham, tất cả lại đâu vào đấy. Hứa Hủ đã mang thai hơn sáu tháng. Quý Bạch bắt đầu chuẩn bị lần cầu hôn thứ tư.

Từ trước đến nay, Quý Bạch vốn không tin thần phật và số mệnh. Một ngày ăn cơm cùng Triệu Hàn, khi anh đề cập đến chuyện ba lần cầu hôn của mình, lần nào cũng bị "thi thể" xen ngang ngay trước lúc mở miệng (lần thứ hai là Hứa Hủ nói thẳng không muốn kết hôn, Quý Bạch tất nhiên không nói thật với Triệu Hàn), Triệu Hàn tỏ ra vô cùng kinh ngạc: "Sếp, anh phải đổi vận may mới được!"

Quý Bạch chau mày: "Thế nào là đổi vận may?"

Triệu Hàn ngẫm nghĩ, mắt chợt sáng lên: "Vậy đi, cuối tuần này em và Mạn Mạn đi chùa La Hán ăn cơm chay. Chùa La Hán rất linh thiêng, anh đưa cả Hứa Hủ đi cùng." Triệu Hàn cất giọng nghiêm túc: "Sếp, thà tin rằng có còn hơn không."

Quý Bạch suy tư vài giây, sau đó anh mỉm cười gật đầu.

https://thuviensach.vn

Ngày cuối tuần, Triệu Hàn, Mạn Mạn cùng Quý Bạch và Hứa Hủ đi chùa La Hán. Trong chùa cây cối um tùm, hoa nở ngát hương, sân chùa lát gạch màu xanh, khói trắng lượn lờ trên không trung. Bên tay phải điện thờ Phật là một bãi đất trống, ở đó đặt một cái bàn, một hòa thượng ngồi sau bàn, trên bàn bày đầy túi thơm.

"Đây là lá bùa cầu nguyện." Mạn Mạn giải thích. "Mọi người nhất định lấy một cái."

Túi thơm trông rất tinh xảo, làm bằng vải gấm có hoa văn hình con cá, sợi dây vàng cuộn xung quanh. Bên trong là một tờ giấy thơm phức mùi đàn hương, dùng để viết tâm nguyện.

Hứa Hủ bụng to không thể cúi xuống. Cô vỗ vai Quý Bạch, ra hiệu anh quay người. Cô đặt tờ giấy lên lưng anh, nghiêm túc viết từng nét bút bốn từ "Đầu bạc răng long".

Quý Bạch quay lưng về phía Hứa Hủ, gương mặt anh thư thái, khóe miệng ẩn hiện ý cười.

Đợi cô viết xong, Quý Bạch ngoảnh đầu hỏi: "Em viết gì vậy?" Hứa Hủ nhanh chóng gấp tờ giấy, cất giọng nghiêm túc: "Anh không nghe Mạn Mạn dặn à? Nói ra miệng sẽ mất thiêng. Anh viết xong chưa?"

Quý Bạch cười cười, lấy cây bút trong tay Hứa Hủ, viết mấy chữ lên tờ giấy rồi nhét vào túi thơm.

Chùa La Hán có mấy bức tượng Phật lớn, Triệu Hàn và bạn gái dạo quanh một lúc rồi đi vái Tống Tử Quan Âm. Quý Bạch và Hứa Hủ dừng lại ở điện chính. Vì còn sớm, trong điện chẳng có mấy

https://thuviensach.vn

người. Một pho tượng Phật màu vàng đứng ở giữa điện, trông rất trang nghiêm.

"Anh đỡ em đi vái Phật." Hứa Hủ lên tiếng.

Quý Bạch đỡ cô từ từ quỳ xuống tấm đệm cói ở chính giữa. Hứa Hủ chắp tay, nhắm mắt niệm thầm: Xin hãy phù hộ bố con, anh trai con và anh ba khỏe mạnh. Tiếp theo, xin phù hộ con của con bình an ra đời, lớn lên mạnh khỏe. Thứ ba, con cầu nguyện thành phố Lâm năm nay ít vụ huyết án lớn. Ừm, hình như không còn nguyện vọng gì nữa."

Quý Bạch đứng bên cạnh, cúi đầu ngắm gương mặt nhỏ trắng ngần của cô.

Đại điện vô cùng yên tĩnh, ánh nắng chiếu xuống mặt đất ở bên ngoài, hương khói lững lờ trong không trung, đằng sau đại điện hình như có tiếng giọt nước chảy tí tách. Thời gian phảng phất ngừng trôi, chỉ còn lại anh và cô, cầu xin nguyện vọng tươi đẹp trước Phật tổ.

Tâm nguyện của Quý Bạch đương nhiên là…

Hứa Hủ vái xong đứng dậy, Quý Bạch mới quỳ xuống. Anh khấu đầu ba lạy, chắp tay nhắm mắt, im lặng một lúc. Đến khi Quý Bạch mở mắt, Hứa Hủ tưởng sẽ đi ra ngoài. Ai ngờ anh không đứng dậy mà ngẩng đầu nhìn cô: "Hứa Hủ, anh vừa cầu một tâm nguyện trước Phật tổ."

Hứa Hủ không có phản ứng: "Thế à?"

https://thuviensach.vn

Quý Bạch cất giọng từ tốn: “Nghe nói Phật tổ ở chùa La Hán rất linh thiêng, chi bằng chúng ta nghiệm chứng xem tâm nguyện của anh có lập tức trở thành hiện thực hay không?”

Hứa Hủ cúi đầu ngắm gương mặt tuấn tú của anh, trái tim cô dường như đập nhanh một nhịp, ý cười không thể kiềm chế, dần dần lan rộng khóe môi.

Lúc này, Quý Bạch quay người, quỳ một chân trước mặt Hứa Hủ. Anh ngước nhìn cô, đồng thời nắm tay cô, nhẹ nhàng đưa lên môi hôn. Đôi mắt đen của anh lặng lẽ nhìn Hứa Hủ.

“Gả cho anh, Hứa Hủ. Anh sẽ yêu thương chăm sóc em suốt đời.”

Phật tổ linh thiêng, xin hãy khiến cô ấy đồng ý gả cho con, trọn đời trọn kiếp.

Sống mũi Hứa Hủ cay cay, viền mắt ươn ướt. Cô giơ bàn tay đeo chiếc nhẫn kim cương lắc lắc trước mặt Quý Bạch: “Sao anh lại cầu xin Phật tổ chuyện mười phần chắc chín? Em chưa tháo chiếc nhẫn này bao giờ.”

Ý cười trên mặt Quý Bạch càng sâu hơn. Đôi mắt đen của anh được phủ một lớp ánh sáng rực rỡ, rung động lòng người.

“Ờ.” Quý Bạch đứng dậy nhìn Hứa Hủ. Hứa Hủ cũng mỉm cười, gương mặt cô đỏ ửng. Quý Bạch cầm tay cô đưa lên môi hôn. Anh vẫn không rời mắt khỏi Hứa Hủ, tiếp tục hôn tay cô. Hứa Hủ bị anh hôn đến mức nhột nhột, muốn rút tay về, nhưng anh càng nắm chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Sau đó, Quý Bạch lại quỳ xuống vái Phật tổ mới đứng lên ôm Hứa Hủ đi ra ngoài. Bấy giờ, trong sân đã đông người, ánh mặt trời rực rỡ và ấm áp khiến con người mềm lòng. Hứa Hủ tựa vào người Quý Bạch, mỉm cười hỏi: "Vừa rồi anh lại xin Phật tổ điều gì vậy?"

Quý Bạch vốn cầu xin con trai ra đời bình an, nhưng nghe cô hỏi vậy, anh lập tức mỉm cười: "Chẳng phải em nói không cần xin những chuyện đã chắc ăn hay sao? Vì vậy anh đổi nguyện vọng khác."

Hứa Hủ ngước nhìn Quý Bạch. Quý Bạch cúi đầu, ghé sát tai cô nói nhỏ: "Em đã nhận lời gả cho anh, tối nay chúng ta phải chúc mừng mới được. Chúng ta lâu lắm không thân mật rồi. Tuy em có thai không thể xxoo, nhưng vẫn có thể xx, hay là oo…"

Mặt Hứa Hủ nóng ran, cô đẩy lồng ngực Quý Bạch, khóc cười không xong: "Không ngờ anh lại nghĩ đến chuyện đó trước mặt Phật tổ."

Quý Bạch cười cười, nói từ tốn: "Thực sắc tính dã, Phật tổ sẽ không trách tội đâu. Anh bắt nhiều kẻ xấu như vậy, Phật tổ sẽ phù hộ anh, sẽ cho anh đạt tâm nguyện nhỏ bé này."

Buổi tối về nhà, Quý Bạch đi tắm, Hứa Hủ một mình ở thư phòng. Cô tìm quyển hộ khẩu, để cùng một chỗ với quyển hộ khẩu Quý Bạch đã chuẩn bị từ lâu.

Trong lòng Hứa Hủ vô cùng ngọt ngào. Đi ra phòng khách, cô nhìn thấy cái túi thơm bị rơi xuống đất ở chỗ giá treo quần áo. Hai

https://thuviensach.vn

người đều treo áo khoác trên giá, không biết cái túi thơm là của ai. Hứa Hủ lập tức nhặt lên, mở ra xem.

Trên tờ giấy có bốn chữ "Đầu bạc răng long". Ờ, thì ra là của cô.

Vừa định nhét vào túi áo, Hứa Hủ đột nhiên ngẩn người. Cô lại mở tờ giấy ra kiểm tra. Nét chữ trên tờ giấy màu vàng nhạt cứng cỏi đầy sức mạnh, rõ ràng là của Quý Bạch.

Hứa Hủ lấy túi thơm trong túi áo của cô, đặt hai tờ giấy cùng nhau, cô không nhịn được cười.

Cô và anh tâm linh tương thông như vậy, không có lý nào không gả cho anh.

Trong lúc Hứa Hủ mải suy nghĩ, Quý Bạch đã tắm xong. Thân dưới anh chỉ quấn chiếc khăn tắm, anh phấn chấn đi về phòng ngủ.

Quý Bạch ngồi tựa người vào đầu giường, gối hai tay sau gáy, thân hình duỗi thoải mái. Anh cất cao giọng: "Bà xã, mau vào đây thực hiện nguyện ước."

Hứa Hủ phì cười. Cô bỏ hai túi thơm xuống, thong thả đi về phòng ngủ: "Em đến ngay đây."

2. Câu chuyện đăng ký kết hôn

Sáng hôm sau, Quý Bạch và Hứa Hủ đi cục dân chính. Khi mỗi người cầm một quyển sổ nhỏ màu đỏ tươi đi ra ngoài, bọn họ chỉ mỉm cười, không ai lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Lên xe ô tô, Quý Bạch nói: “Anh gọi điện cho bố mẹ báo tin vui.”

Hứa Hủ: “Vâng.”

Quý Bạch đã sớm thông báo với người nhà, vài hôm nữa sẽ đăng ký kết hôn. Hôm nay cuối cùng cũng toại nguyện, ngữ khí của anh không che giấu niềm vui: “Mẹ, con và Hứa Hủ vừa đi đăng ký. Vâng, gần đây con không bận mấy, sức khỏe vẫn tốt. Hứa Hủ cũng khỏe ạ. Bố đâu rồi? Con muốn nói chuyện với bố.”

Một lúc sau, anh đưa di động cho Hứa Hủ: “Bố muốn nói chuyện với em.”

Hứa Hủ mỉm cười cầm điện thoại: “Cháu chào bác.”

Ông Quý còn chưa lên tiếng, Quý Bạch đã giơ tay nhéo mũi Hứa Hủ: “Em nên đổi cách xưng hô đi.”

Hứa Hủ đỏ mặt. Đùng một cái chuyển sang gọi là bố, cô không được tự nhiên. Ông Quý cũng nghe thấy câu nói của Quý Bạch, ông cười: “Cứ từ từ, tiểu Hứa gần đây khẩu vị có tốt không? Có chuyện gì để Quý Bạch giải quyết, con hãy giữ gìn sức khỏe…”

Hứa Hủ đáp khẽ: “Vâng… thưa bố. Mọi người cũng bảo trọng.”

Ông Quý: “Ừ.”

Hứa Hủ đang trò chuyện với bố Quý Bạch, điện thoại của cô bỗng đổ chuông. Cô rút ra xem, là Hứa Tuyển gọi tới. Cô đưa cho Quý Bạch, ra hiệu anh bắt máy.

Quý Bạch cầm điện thoại, cất giọng vang vang: “Anh, em là Quý Bạch, Hứa Hủ đang bận nói chuyện điện thoại.”

https://thuviensach.vn

Ở đầu kia điện thoại, Hứa Tuyển ngây người. Nên biết Quý Bạch và Hứa Tuyển cùng độ tuổi. Từ trước đến nay, Quý Bạch chỉ gọi anh là "Hứa Tuyển". Hôm nay ăn phải thứ gì mà Quý Bạch tự nhiên chuyển sang gọi là "anh"? Nhưng Hứa Tuyển phản ứng rất nhanh, lập tức buột miệng hỏi: "Hai người đi đăng ký rồi à?"

"Vâng, chúng em vừa nhận giấy kết hôn."

Lúc này, Hứa Hủ cúp điện thoại, Quý Bạch cười cười đưa điện thoại cho cô. Sau khi Hứa Hủ báo cáo với Hứa Tuyển chuyện đi đăng ký kết hôn vào ngày hôm nay, Quý Bạch ôm vai cô: "Em mau gọi điện cho bố chúng ta đi."

Hứa Hủ ngẩn người, chẳng phải vừa nói chuyện với bố anh hay sao? Nhưng cô lập tức định thần, là bố cô. Quý Bạch gọi bố mà không hề ngượng mồm.

Hứa Hủ đặt điện thoại xuống, giơ tay ôm mặt Quý Bạch, nhẹ nhàng kéo má anh. Cô gật đầu: "Quả nhiên dày hơn em nhiều."

Quý Bạch nắm lấy bàn tay không an phận của cô. Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười: "Phu nhân quá khen."

Sau đó, anh không nhịn được, đóng chặt cửa sổ xe ô tô, hôn Hứa Hủ một lúc mới buông người cô.

Hứa Hủ cười híp mắt: "Anh ba, chúng ta đi ăn nhà hàng ở bến tàu…"

Quý Bạch cắt ngang lời cô: "Em gọi anh là gì?"

"… Ông xã!"

https://thuviensach.vn

“Ơi.” Quý Bạch đáp khẽ một tiếng. Đôi mắt anh sáng như sao trời, giọng nói trầm thấp của anh vô cùng dịu dàng và mê hoặc: “Gọi lại một tiếng xem nào.”

Trong lòng Hứa Hủ rung động. Cô không rời mắt khỏi gương mặt tuấn tú của anh: “Ông xã!”

“Ơi.” Quý Bạch đáp rất dứt khoát. Anh khởi động xe, lại quay sang Hứa Hủ: “Em mau gọi vài tiếng nữa đi.”

Hứa Hủ không nhịn được cười: “Ông xã, ông xã, ông xã… anh đã hài lòng chưa?”

Ô tô dần tăng tốc, hòa dòng xe cộ không ngừng nghỉ trên đường. Phóng tầm mắt về phía xa xa, thành phố Lâm chìm trong ánh nắng rực rỡ, những tòa nhà cao tầng san sát, trăm hoa đua nở. Cảnh sắc vừa trong lành vừa phồn vinh. Quý Bạch mỉm cười, chuyên tâm lái xe. Hứa Hủ tựa đầu vào vai anh, ngắm nhìn trời xanh mây trắng. Cô bất giác chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngày xuân thật tuyệt, em và anh quyến luyến tựa vào nhau. Chúng ta không sợ tương lai mưa gió máu tanh, cũng sẽ không phụ thâm tình như biển sâu trong cuộc đời.

3. Câu chuyện sinh con

Đầu mùa hè thời tiết nóng dần, Hứa Hủ sắp trở dạ nên chuyển đến một bệnh viện phụ sản tư nhân trước mấy ngày. Ông Hứa gần như cả ngày ở bên con gái. Hứa Tuyển và Quý Bạch mở di động 24 giờ, đi làm về lập tức thay nhau vào viện trông nom.

https://thuviensach.vn

Xương chậu của Hứa Hủ rất nhỏ, được cái đầu thai nhi cũng không lớn. Vì vậy bác sỹ nói vẫn có thể đẻ thường, chỉ là sản phụ vất vả một chút. Hứa Hủ đương nhiên không sợ vất vả.

Nửa đêm ngày thứ hai sau khi nhập viện, phòng bệnh yên tĩnh vô cùng, phảng phất tất cả mọi người đều ngủ say.

Hứa Hủ bị đánh thức bởi cơn đau co tử cung kịch liệt. Lúc này, Quý Bạch đang ngủ trên ghế sofa ngay cạnh giường, gương mặt anh vô cùng mệt mỏi. Hứa Hủ không vội đánh thức anh mà nhìn đồng hồ treo tường. Cô cố nhịn đau, bình tĩnh đếm số lần co tử cung. Theo như cô biết, chỉ khi nào tử cung co rút đạt đến tần suất nhất định, có nghĩa cô sắp sinh.

Một lúc sau, cảm thấy dấu hiệu trở nên rõ ràng, Hứa Hủ mới giơ tay vỗ nhẹ lên đầu Quý Bạch: "Ông xã, tỉnh dậy đi, em sắp sinh rồi."

Lúc mở mắt, Quý Bạch vẫn còn mơ màng. Ở giây tiếp theo, anh lập tức bật dậy. Bác sỹ và y tá nhanh chóng tới nơi. Sau khi kiểm tra xong, Hứa Hủ được đẩy vào phòng đẻ.

Chỉ có một người nhà được phép ở bên cạnh sản phụ trong quá trình sinh nở. Ông Hứa và Hứa Tuyển sau khi nhận được tin lập tức tới bệnh viện, nhưng bọn họ đành phải ở bên ngoài chờ đợi. Lúc vào phòng đẻ, bắt gặp sắc mặt lo lắng của bố và anh trai, Hứa Hủ cười nói với bọn họ: "Bố và anh đừng lo. Thời gian sinh con có thể ngắn cũng có thể kéo dài, hai người khỏi cần đợi ở đây cho mất công. Bố và anh hãy đi phòng bệnh nghỉ ngơi đi. Hai người ngủ một giấc là con có lẽ sinh xong rồi."

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ nói dứt câu, bác sỹ và y tá ở bên cạnh đều cười. Ông Hứa và Hứa Tuyển vừa xót xa vừa buồn cười. Cô y tá nói: "Trạng thái tâm lý của Quý phu nhân rất tốt, chắc không có vấn đề gì đâu."

Quý Bạch nắm tay Hứa Hủ, cất giọng dịu dàng: "Em đừng lo nghĩ nhiều. Bố và anh cả biết chăm sóc bản thân, chúng ta chuyên tâm sinh con là được."

Hứa Hủ liếc nhìn anh. Gương mặt Quý Bạch hết sức căng thẳng, lòng bàn tay anh rịn mồ hôi. Xem ra anh cũng rất khẩn trương.

Hứa Hủ vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh: "Em nhất định sẽ sinh con thuận lợi, anh yên tâm."

Quý Bạch: "... Em không cần lo cho anh."

Buổi tối hôm đó, bệnh viện còn có một sản phụ khác trở dạ, nằm ở phòng đẻ kế bên, cách một bức tường. Ở bên này có thể nghe thấy tiếng hét đau đớn của sản phụ đó: "Ông xã... Em đau quá! Em đau chết đi được! Trời ơi..."

Hứa Hủ hoàn toàn ngược lại. Từ đầu đến cuối cô không kêu một tiếng. Khi cơn đau ập đến, cô chỉ nghiến răng. Thậm chí toàn thân run rẩy, cô cũng không phát ra âm thanh.

Quý Bạch đau lòng, nói nhỏ: "Nếu đau quá, em cứ kêu lên đi."

Hứa Hủ thở dốc: "Em kêu làm gì? La hét cũng chẳng đỡ đau, còn lãng phí thể lực."

Quý Bạch: "... Ờ, vậy để anh hôn em nhé."

Hứa Hủ: "Đừng trêu em, em đang tức thở đây này!"

https://thuviensach.vn

Khi tiếng khóc lanh lảnh của trẻ sơ sinh vang lên, Hứa Hủ thả lỏng toàn thân, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cô y tá tắm rửa sạch sẽ em bé, quấn tã lót rồi bế lại gần. Quý Bạch cẩn thận đỡ lấy em bé, khóe mắt anh ươn ướt.

Anh đưa em bé đến trước mặt Hứa Hủ. Mái tóc ngắn của cô đã ướt đầm mồ hôi. Nhìn thấy con trai, gương mặt luôn bình thản của cô cuối cùng cũng để lộ ý cười dịu dàng và mệt mỏi.

Quý Bạch ôm cả Hứa Hủ và con trai vào lòng, nói khẽ: "Bà xã sinh con giỏi thật đấy."

Đâu chỉ giỏi bình thường, mà là quá giỏi. Đến mức anh cảm thấy có người vợ như cô, anh còn cầu mong gì hơn?

Hứa Hủ và em bé cùng được đưa về phòng bệnh. Một lúc sau, cô chìm vào giấc ngủ. Khi tỉnh lại, trời đã tờ mờ sáng. Vừa quay đầu, Hứa Hủ liền thấy em bé đang ngủ say trên chiếc giường nhỏ bên cạnh. Ba người đàn ông dường như không biết mệt mỏi, vây quanh em bé, thì thầm trò chuyện.

Hứa Tuyển: "Thằng bé này càng ngắm càng thấy giống con."

Ông Hứa quan sát kỹ gương mặt cháu ngoại, nhận xét: "Không giống con, trông đẹp trai hơn con, bố thấy giống Quý Bạch hơn."

Hứa Tuyển: "Còn nhỏ như vậy bố đã nhìn thấy diện mạo đẹp trai?"

Quý Bạch cười cười không lên tiếng. Người chiến thắng trong cuộc đời, nên cười mà chẳng cần mở miệng.

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ cũng mỉm cười. Quý Bạch nhướng mắt, phát hiện cô đã tỉnh dậy, anh liền đi nhanh tới nắm tay cô: “Em có đói không? Có khó chịu ở đâu không?”

“Không.” Hứa Hủ nhìn Hứa Tuyển và Quý Bạch. Một người thanh tú, một người cương nghị. Cô lại ngoảnh đầu ngắm con trai. Không biết có phải do ảnh hưởng bởi câu nói của ông Hứa, cô thấy gương mặt con trai có nét đẹp của Quý Bạch.

Sau này, trong cuộc đời của cô và anh có thêm một tiểu Quý Bạch. Cảm giác này quả thực... rất hạnh phúc.

Ba người đàn ông kiên quyết để Hứa Hủ nằm viện thêm vài ngày mới về nhà ở cữ. Hứa Hủ đương nhiên nghe theo sự sắp đặt của bọn họ.

Ban đêm, ngoài cô hộ lý tư nhân Tiểu Lưu, Quý Bạch và Hứa Tuyển đều thay nhau ở bệnh viện trông nom Hứa Hủ. Buổi tối ngày thứ ba đến phiên Hứa Tuyển, Hứa Hủ ngủ đến nửa đêm, bị tiếng khóc của em bé đánh thức. Vừa mở mắt, cô thấy Hứa Tuyển bế em bé dỗ dành.

Đến khi em bé lại chìm vào giấc ngủ, đã là nửa tiếng đồng hồ sau. Hai anh em đều không buồn ngủ, thì thầm trò chuyện một lúc. Hứa Hủ ngáp dài, Hứa Tuyển vuốt tóc cô: “Được rồi, em mau ngủ đi.”

Hứa Hủ nhắm mắt vài giây lại mở mắt. Hứa Tuyển vẫn ngồi nguyên một chỗ, nhìn em bé trên chiếc giường nhỏ. Trên gương mặt thanh tú của anh đầy ý cười dịu dàng.

“Anh thích trẻ con như vậy thì sinh một đứa đi.” Hứa Hủ nói chậm rãi. “Anh cũng nên tìm một người bạn gái tử tế rồi.”

https://thuviensach.vn

Lúc này, Hứa Tuyển mới thả người nằm xuống ghế sofa, kéo chăn đắp ngang người, anh từ tốn trả lời: “Anh đang tìm, em mau ngủ đi, ngủ ngon!”

Vĩ thanh

Loáng cái một năm đã trôi qua.

Hôm nay là tiệc kỷ niệm thành lập công ty Hứa Tuyển, tổ chức tại khách sạn sang trọng nhất thành phố. Lúc thành phố mới lên đèn, phòng tiệc rộng lớn đã thắp đèn sáng choang. Khách khứa quần áo chỉnh tề, tiếng cười nói không dứt.

Quý Bạch và Hứa Hủ cũng có mặt để ủng hộ anh trai. Tối nay, họ tạm thời gửi con cho ông Hứa, ông Hứa đương nhiên vui vẻ ở nhà trông cháu.

Hứa Tuyển dẫn theo cô thư ký xinh đẹp đi vòng quanh hội trường chào hỏi khách khứa. Vợ chồng Quý Bạch tìm cái ghế sofa ở góc khuất ngồi tâm tình thân mật. Đang lúc hết hứng với buổi tiệc, họ liền nhìn thấy một hình bóng cao lớn từ đại sảnh tiến lại gần, người chưa đến nơi đã nghe thấy giọng nói vui vẻ: “Quý tam, chị dâu, hai người trốn ở đây làm gì vậy?”

Là Thư Hàng.

Quý Bạch buông người Hứa Hủ, chạm cốc với Thư Hàng: “Cậu đến thành phố Lâm lúc nào thế?”

Thư Hàng cười cười: “Tớ đến đây chơi. Chị dâu, tôi mượn Quý tam một lúc, đi làm quen với mấy người bạn.”

https://thuviensach.vn

Hai người đàn ông như con thoi giữa đám đông. Một lúc sau, bọn họ ra ngoài ban công lộ thiên. Lúc này trời đã tối mịt, ánh sao lấp lánh. Quý Bạch cười cười: "Gần đây cậu và Diêu Mông tiến triển đến đâu rồi?"

Thư Hàng thở dài: "Chẳng đến đâu cả, tớ thôi không theo đuổi nữa."

Anh nói câu đó, Quý Bạch không truy vấn nữa. Thư Hàng vất vả theo đuổi Diêu Mông gần một năm mà không có kết quả, bỏ cuộc cũng là lẽ bình thường. Hai người đàn ông im lặng uống rượu, Thư Hàng dõi mắt xuống vườn hoa bên dưới, anh đột nhiên đặt ly rượu: "Tớ đi nhà vệ sinh một lát, cậu vào trong cùng chị dâu đi." Nói xong, anh vội lao đi ngay.

Thị lực của Quý Bạch rất tốt. Vừa liếc qua, anh lập tức nhận ra biển số xe của chiếc xe ô tô đỗ ở lối đi phía xa xa, đó là xe của Diêu Mông.

Cái thằng này miệng nói không theo đuổi, nhưng vẫn bám đít người ta. Quý Bạch mỉm cười, quay vào trong tìm bà xã.

Công ty của Hứa Tuyển bây giờ cũng có danh tiếng trong cả nước. Rất nhiều phóng viên đợi ở cửa ra vào. Diêu Mông vừa xuống xe, ánh đèn flash chớp nháy liên hồi.

"Diêu tổng, nghe nói tập đoàn của cô có ý định đầu tư vào công ty của Hứa Tuyển?"

"Diêu tổng, hôm nay cô đến đây để bàn chuyện hợp tác với Hứa Tuyển hay sao?"

https://thuviensach.vn

Diêu Mông chỉ nở nụ cười nhàn nhạt. Vệ sĩ ở bên cạnh tách đám phóng viên, cô cúi đầu lặng lẽ đi vào trong.

Lúc này, có phóng viên đột nhiên hỏi sang vấn đề khác: "Diêu tiểu thư, tên giết người hàng loạt Phùng Diệp đã bị bắt vào ba tháng trước. Nghe nói cô cung cấp rất nhiều manh mối cho cảnh sát, tin đồn này có phải là sự thật không?"

Bước chân của Diêu Mông khựng lại. Nhưng cô không trả lời mà tiếp tục đi về phía trước. Đám phóng viên ở sau lưng dường như bị kích thích bởi câu hỏi mạnh dạn vừa rồi, không ngừng truy vấn Diêu Mông.

"Diêu tiểu thư, nghe nói Phùng Diệp ở trong tù nhiều lần đề nghị gặp mặt cô, nhưng cô đều từ chối. Tại sao cô không đi gặp hắn?"

"Phùng Diệp sẽ bị xử tử hình vào tháng sau. Liệu cô có đi gặp mặt hắn lần cuối không?"

Lúc này, Diêu Mông mới dừng bước. Cô từ từ quay người, bình thản trả lời: "Không, tôi sẽ không gặp anh ta."

Ánh đèn flash chớp liên tục. Diêu Mông quay người đi vào phòng tiệc, bỏ lại tiếng ồn ào huyên náo ở sau lưng.

Thư Hàng đứng cách mấy bước chân, lặng lẽ ngắm dung nhan lạnh lùng của Diêu Mông. Mấy tháng nay, công ty ở Bắc Kinh có việc, anh không thể đến thành phố Lâm. Ai ngờ xảy ra tin động trời, bạn trai cũ của Diêu Mông cũng là tên giết người hàng loạt. Sau hai lần gây án ở thành phố Lâm, hắn đã bị cảnh sát chú ý, trở thành kẻ tình nghi trọng điểm.

https://thuviensach.vn

Về sự việc cụ thể, Thư Hàng cũng không nắm rõ. Anh chỉ biết đại khái, đúng là Diêu Mông phối hợp với đội cảnh sát hình sự của Quý Bạch và Hứa Hủ, tóm gọn Phùng Diệp.

Thư Hàng theo đuổi Diêu Mông gần một năm, đúng như Quý Bạch nói, tình cảm trong lòng anh đã nhạt đi nhiều. Nhưng vừa nghe tin tức, anh cấp tốc bay đến thành phố Lâm.

Cũng không phải vì nguyên nhân khác, mà Diêu Mông khiến anh rất xót xa. Rõ ràng bị tên giết người biến thái hãm hại một lần, vậy mà cô còn dám hợp tác với cảnh sát? Lẽ nào cô không biết câu "chỉ lo thân mình" hay sao?

Diêu Mông một mình đi vào cửa phòng tiệc, gương mặt ẩn hiện nụ cười hoàn hảo không một chút tì vết, Thư Hàng uống sạch ly rượu trong tay, rảo bước nhanh theo cô: "Diêu Mông, tình cờ thật đấy."

Đương nhiên không phải tình cờ. Anh bay mấy ngàn cây số đến đây, tham gia buổi tiệc chẳng liên quan đến bản thân nhưng có khả năng cô sẽ xuất hiện. Nếu không gặp được cô, chắc anh sẽ thổ huyết mất.

Diêu Mông quay đầu nhìn Thư Hàng, ánh mắt cô lộ vẻ phức tạp, cô gật đầu: "Chào anh." Nói xong, cô liền bỏ đi. Thư Hàng vội đi theo: "Em đừng đi, sao cứ gặp tôi là em bỏ chạy thế?" Nào ngờ anh vô tình giẫm phải gấu váy Diêu Mông. Mặt đất lát đá hoa trơn láng, Diêu Mông bước vội vàng nên mất thăng bằng, cả người ngã xuống đất.

https://thuviensach.vn

Thư Hàng lập tức ngồi xổm xuống, đỡ cánh tay cô: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!”

Diêu Mông định đứng dậy nhưng mắt cá chân đau nhói, cô kêu rên một tiếng. Thư Hàng chẳng để ý đến phép lịch sự, vén gấu váy, giơ tay bóp mắt cá chân cô: “Chắc là bị trật khớp chân rồi.”

Diêu Mông cúi đầu, liền nhìn thấy bàn tay trắng trẻo ấm áp của anh đang nắm cổ chân cô. Gương mặt trầm tĩnh của anh hơi cúi xuống. Dù lúc này sắc mặt anh tương đối khó coi nhưng khóe miệng vẫn cong lên, phảng phất nơi đó vĩnh viễn là ý cười vui vẻ.

Đang trong lúc thất thần, Thư Hàng nhướng mắt nhìn cô, anh đứng dậy bế ngang người cô: “Tôi đưa em đến phòng y tế của khách sạn xử lý vết thương.”

“Không cần... Anh mau bỏ tôi xuống.” Diêu Mông lên tiếng phản kháng.

Lúc này, vệ sĩ và trợ lý của Diêu Mông đến nơi. Bọn họ biết Thư Hàng, định đỡ Diêu Mông: “Thư tổng, hãy để chúng tôi chăm sóc Diêu tổng.”

Thư Hàng xoay người, không cho bọn họ chạm đến Diêu Mông: “Không cần, chữa trật khớp là công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, tôi rất có kinh nghiệm, các anh đi theo giúp đỡ là được.”

Người trợ lý và vệ sĩ đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng được đào tạo chuyên nghiệp chứ không phải gà mờ.

Không đợi Diêu Mông mở miệng, Thư Hàng đã ôm người đẹp, hỏi giám đốc ở đại sảnh vị trí phòng y tế rồi sải bước đi về phía đó.

https://thuviensach.vn

Bị trật khớp chân, tuy rất đau nhưng không đến mức phải đi bệnh viện. Thư Hàng đặt Diêu Mông ngồi xuống giường bệnh, để bác sỹ trực ban kiểm tra kỹ lưỡng: "Không sao, thoa rượu thuốc là được." Vừa nói, anh ta vừa lấy lọ thuốc trong tủ. Thư Hàng giơ tay cầm lọ thuốc: "Để tôi, anh cứ đi làm việc đi."

Bác sỹ tinh ý, gật đầu bỏ ra ngoài.

Vệ sĩ và người trợ lý đã bị Thư Hàng đuổi ra khỏi phòng với lý do người đông không tiện. Sau khi bác sỹ đi khỏi, phòng y tế nhỏ chỉ còn lại Thư Hàng và Diêu Mông. Thư Hàng mỉm cười với Diêu Mông, thong thả nâng gót chân trắng nõn như ngọc của cô, nhẹ nhàng bôi rượu thuốc cho cô.

"Tôi chỉ là làm việc nghĩa, em đừng nghĩ ngợi nhiều cũng đừng đề phòng tôi. Lúc nhỏ, tôi rất nghịch ngợm nên thường bị ngã. Ông nội tôi hay bôi thuốc cho tôi, lâu ngày thành nghề. Tôi không nói khoác đâu, tay nghề của tôi rất điêu luyện. Hồi học đại học, tôi là bác sỹ của đội bóng trong khoa ..."

Thư Hàng lẩm bẩm, bàn tay xoa bóp rất thành thạo. Trong lúc xoa bóp, anh hơi thất thần. Bàn chân này, làn da này, cảm giác rất tuyệt...

Đang lúc nghĩ đông nghĩ tây, Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Anh lập tức ngẩng đầu, Diêu Mông đang nhìn anh chăm chú, đôi mắt trong veo của cô đẫm nước, trên gương mặt cô đầy giọt lệ, không biết cô lặng lẽ khóc từ bao giờ?

Thư Hàng nhói đau trong lòng, anh định ôm cô theo phản xạ có điều kiện, nhưng hai tay anh đều là rượu thuốc nóng rát. Hai người

https://thuviensach.vn

nhìn nhau vài giây, nước mắt Diêu Mông tuôn ra như mưa. Thư Hàng bất chấp, ôm Diêu Mông vào lòng. Anh siết chặt vòng tay, không cho cô giãy giụa: "Đừng khóc, đừng khóc nữa... phấn son nhòe nhoẹt cả rồi kia kìa... Đừng khóc nữa, tất cả sẽ tốt thôi. Hãy tin tôi… em hãy tin tôi..."

Lúc Quý Bạch bị Thư Hàng gọi ra ngoài, Hứa Hủ đứng dậy đi tới phòng ăn lấy đồ ăn, đúng lúc gặp Hứa Tuyển. Ở những bữa tiệc kiểu này, Hứa Tuyển không thể không uống rượu, mặt anh đã hơi đỏ ửng. Anh bảo cô thư ký bên cạnh đi trước. Cô thư ký cất giọng hỏi nhẹ: "Hứa tổng, tôi đợi anh ở đại sảnh. Lát nữa còn phải đi chào hỏi Tào tổng của tập đoàn Tân Á."

Hứa Tuyển gật đầu.

Đợi cô thư ký đi xa, hai anh em ngước nhìn bầu trời đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ. Một lúc sau, Hứa Hủ nói: "Lúc em sinh con, anh nói đang tìm bạn gái. Bây giờ đã một năm rồi, anh, tuổi tác của anh không còn trẻ nữa."

Hứa Tuyển hơi say, anh nheo mắt nhìn em gái: "Em tưởng việc tìm người thích hợp dễ lắm hay sao? Em xem cả phòng tiệc này đi, gần như đám tiểu thư của cả thành phố Lâm đều có mặt ở đây, có người thích hợp với anh không? Không có, anh tìm không ra."

Hứa Tuyển nói câu này, Hứa Hủ đương nhiên tỏ ra tích cực. Cô quay người quan sát phòng tiệc. Vài giây sau, cô lên tiếng: "Có mấy người không tồi, cũng có cô gái thích hợp với anh đấy. Trước đây anh nói với em thế nào? Phải tích cực, lẽ nào anh định để bố già rồi còn suốt ngày lo lắng cho anh?"

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển ngây ra, anh nhếch miệng: “Được, em thử nói xem ai thích hợp?”

Hứa Hủ chỉ tay về phía một cô gái mặc bộ váy dài màu xanh da trời trong đám đông: “Cô gái đó không tồi. Em thấy cô ấy hòa nhã thân thiện, ánh mắt trong trẻo, cử chỉ đúng mực, lại không có đàn ông đi cùng. Quan trọng hơn, vừa rồi cô ấy liếc anh mấy lần.”

Hứa Tuyển đang định lên tiếng, Quý Bạch từ ngã rẽ hành lang đi vào: “Bà xã, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.”

Hứa Hủ gật đầu, cô phải về nhà trông con. Cô quay sang Hứa Tuyển: “Anh, bọn em về đây. Anh hãy suy nghĩ nghiêm túc lời em nói.”

Hứa Tuyển lười biếng trả lời: “Anh sẽ dùng hành động để bày tỏ sự quyết tâm. Bây giờ anh sẽ đi làm quen với người ta ngay, em yên tâm đi.”

Quả thật, Hứa Hủ chờ mong Hứa Tuyển có thể thoát khỏi quá khứ, bắt đầu lương duyên mới. Thấy anh trai cầm ly rượu đi thẳng về phía cô gái đó, Hứa Hủ mềm lòng, cô không định tiếp tục can thiệp mà mỉm cười với Quý Bạch: “Chúng ta về thôi.”

Hứa Tuyển đi đến giữa phòng tiệc. Trước mặt anh là cô gái Hứa Hủ đề cập. Đúng như Hứa Hủ, mặc dù cô gái đang nói chuyện với người khác, nhưng khi phát hiện anh tiến lại gần, gương mặt nghiêng của cô ửng đỏ, mắt sáng lấp lánh, dáng vẻ trở nên thẹn thùng.

Hứa Tuyển quay đầu, thấy Quý Bạch và Hứa Hủ đã đi xa. Anh cầm ly rượu uống cạn, đồng thời đi lướt qua cô gái, không hề dừng

https://thuviensach.vn

bước.

Đêm đã về khuya, cuộc vui sắp tản, khách sạn vẫn sáng rực ánh đèn điện.

Hứa Tuyển đứng ngoài ban công của phòng tiệc, anh ngước nhìn bầu trời đầy sao sáng, uống rượu một mình.

Lúc ngà ngà say, anh mơ màng có ý nghĩ: đúng vậy, em gái nói rất đúng, đời người còn rất dài, mình cũng nên bắt đầu cuộc sống mới.

Ngoại truyện Hứa Tuyển: Sắc màu thế gian

Tháng mười hai, thành phố Lâm có trận tuyết đầu tiên. Hoa tuyết giống bụi phấn màu trắng bay lả tả trong không trung. Đây là năm thứ ba khi Hứa Hủ kết hôn, con trai cô đã bốn tuổi, còn Hứa Tuyển ba mươi hai tuổi. Đang ở độ tuổi "vàng" của người đàn ông, vậy mà anh vẫn độc thân, trong khi sự nghiệp ngày một phát triển.

Tối hôm nay vốn là một buổi tối bình thường, anh và mấy người bạn đi hộp đêm giải trí. Khi mấy người bạn ôm các cô gái ra sàn nhảy, anh nhìn cô gái trẻ trung gợi cảm ở bên cạnh, trong lòng không chút hứng thú. Anh viện cớ, đẩy cửa đi ra ngoài. Đây không phải lần đầu tiên anh có hành động này. Hứa Tuyển ngậm thuốc lá đứng trên hành lang bên ngoài phòng VIP. Anh ngước nhìn màn đêm đầy tuyết trắng, tâm trạng không xao động. Có lẽ làm ông bác "nhị thập tứ hiếu" đã quá lâu, hoặc là lời khuyên trịnh trọng "hãy tìm một người phụ nữ tử tế kết hôn" của Hứa Hủ phát huy tác dụng… khoé miệng Hứa Tuyển ẩn hiện ý cười, bây giờ anh thật sự không còn hứng thú chơi bời.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên vấn đề kết hôn… Anh vẫn chưa có khái niệm về hình dáng của người vợ trong tương lai. Tình yêu đã xa rời nhiều năm, anh không còn nhớ, tình yêu rốt cuộc có mùi vị và cảm giác như thế nào.

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, ánh trăng màu bạc ló ra khỏi tầng mây, chiếu xuống mặt đất phủ tuyết trắng. Hứa Tuyển lại đứng thêm một lúc. Đang chuẩn bị quay vào phòng, anh chợt nghe thấy cuộc đối thoại ở góc bên kia truyền tới. Đó là giọng một người phụ nữ lẫn trong tiếng đàn ông hỗn loạn: "Tiền cậu ấy nợ các anh, tôi sẽ trả thay cậu ấy. Cậu ấy không hiểu chuyện, mong các anh thông cảm". Giọng nói rõ ràng dễ nghe, lại vô cùng dịu dàng, giống như dòng suối ngọt ngào, thẩm thấu vào lòng người.

Hứa Tuyển không nhịn nổi liền đi qua bên đó. Người có giọng nói hay như vậy thường có diện mạo không khen nổi. Nhưng anh vẫn muốn xem, rốt cuộc là cô gái như thế nào có giọng nói dễ nghe đến thế. Đây là lần đầu tiên Hứa Tuyển gặp Mục Đồng.

Đêm mùa đông tuyết rơi, tại chốn ăn chơi nổi tiếng trong thành phố, anh là người khách mặc comple chỉnh tề, hoàn toàn hoà hợp với nơi xa hoa phóng đãng này. Còn cô nắm tay một chàng trai trẻ tuổi, đứng giữa mấy người bảo vệ hộp đêm. Cô mặc áo khoác lông vũ màu đen rất bình thường. Trên gương mặt trắng trẻo, đôi mắt cô mở to, tròng mắt đen láy, lặng lẽ nhìn mọi người.

Cô giống như em gái nhà hàng xóm dịu dàng thuần khiết, không hề ăn nhập với chốn này. Chàng trai bên cạnh cô cũng có diện mạo thanh tú, thần sắc bướng bỉnh. So với cậu ta, cô tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều. Vẻ mặt đám bảo vệ hơi kì lạ, có người khinh thường, có

https://thuviensach.vn

người do dự, cũng có người lộ vệ thương hại. Nhưng khi ánh mắt đám đàn ông dừng lại trên gương mặt cô, bọn họ ít nhiều cũng phản ứng chậm chạp. Không phải vì cô xinh đẹp đến mức họ không phản ứng lại kịp, mà bởi vì gương mặt cô quá trong sáng, đến nỗi bọn họ ngỡ ngàng.

Hứa Tuyển tất nhiên không ngỡ ngàng, ánh mắt anh một lần nữa dừng lại trên người cô gái. Với kinh nghiệm của anh, con gái có vẻ thuần khiết như vậy, một là trong sáng thật sự, hai là yêu tinh. Tuy nhiên trên thế giới này, yêu tinh nhiều gấp mấy lần thiên thần ấy chứ.

Đúng lúc này, cô gái ngẩng đầu, đưa mắt về phía anh. Hứa Tuyển không bận tâm, anh tựa vào cây cột ở hàng lang, nửa cười nửa không quan sát cô gái. Thật ra anh đứng trong bóng tối, lại cách mười mấy mét, chắc cô gái cũng không nhìn thấy anh. Nhưng ánh mắt của cô khiến Hứa Tuyển hơi kinh ngạc. Bởi vì ánh mắt đó rất lạnh nhạt. Đồng tử đen láy bình thản đảo qua bên này rồi bình thản rời đi chỗ khác, để lộ tia nhìn lạnh lẽo giống tuyết dưới chân anh.

Không bao lâu sau, Hứa Tuyển đã nghe ra ngọn nguồn. Hoá ra cô và chàng trai kia là hai chị em. Em trai cô đang học đại học, buổi tối làm thêm ở hộp đêm. Cậu ta đã làm bốn tháng, bây giờ muốn bỏ việc nhưng hộp đêm bắt bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Thật ra theo Luật lao động mới ban hành, tiền phạt vi phạm hợp đồng là sự tồn tại không hợp lý từ lâu. Nhưng ở nơi như chốn này, ai nói đến Luật lao động? Hơn nữa, nhìn gương mặt tuấn tú và thân hình cao lớn của cậu, Hứa Tuyển cũng có thể đoán ra nguyên nhân. Chắc gặp phải chuyện gì bẩn thỉu nên cậu mới muốn bỏ việc. Tuy

https://thuviensach.vn

nhiên, hộp đêm không muốn thả người, tiền phạt vi phạm hợp đồng gì đó chỉ là cái cớ.

Đội trưởng bảo vệ tỏ ra không khách sáo: "Cô nói thanh toán tiền phạt vi phạm hợp đồng theo từng đợt, có bằng chứng gì không?".

Cô gái trả lời: "Tôi mở một cửa hàng bán sách, có thu nhập ổn định. Sau này mỗi tháng tôi trả một ít, một năm có thể thanh toán hết. Tôi đã viết giấy ghi nợ rồi. Em trai tôi không muốn tiếp tục làm việc ở nơi này, các anh cũng không thể cưỡng ép đúng không? Hơn nữa, chúng tôi cũng đồng ý thanh toán…".

Hứa Tuyển lại nhìn cô gái. Dáng vẻ của cô rất trầm tĩnh và đứng mực.

Đội trưởng bảo vệ do dự vài giây rồi lên tiếng: "Cô đợi một lát!". Anh ta đi ra đằng sau vài bước, chợt nhìn thấy Hứa Tuyển đứng ở đầu hành lang: "Hứa tổng?". Vẻ mặt và giọng nói của đội trưởng bảo vệ trở nên cung kính và niềm nở: "Anh có chuyện gì sao?".

Hứa Tuyển lắc đầu: "Không có gì, tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành".

Đội trưởng bảo vệ hàn huyên vài câu với anh rồi mới rút máy bộ đàm đi sang một bên. Anh ta vừa định báo cáo với cấp trên, Hứa Tuyển lên tiếng: "Để tôi nói vài câu với giám đốc của các anh".

Hứa Tuyển vốn không thích lo chuyện bao đồng, nhưng dẫu sao anh cũng là người nhà của cảnh sát, thường nghe Hứa Hủ ân cần nhắc nhở: "Thương nhân nên có tinh thần trách nhiệm đối với xã hội hơn người bình thường". Vì vậy, dưới tiền đề không ảnh hưởng đến lợi ích của mình, anh cũng thường giúp đỡ người khác.

https://thuviensach.vn

Bây giờ, doanh nghiệp Hứa thị tương đối có địa vị ở thành phố Lâm. Đối với giám đốc nhỏ của hộp đêm, một câu nói của anh đương nhiên có trọng lượng. Nói một câu có thể giúp hai chị em cô gái trông có vẻ chính trực vất vả, cớ sao không làm? Hơn nữa, cô gái còn là người đẹp thuần khiết hiếm thấy.

Đội trưởng bảo vệ nhận được chỉ thị rõ ràng, còn được Hứa Tuyển cho một bao thuốc lá ngon. Anh ta quay đi tuyên bố kết quả. Hứa Tuyển đứng một chỗ bất động. Có lẽ muốn kẻ công với anh, đội trưởng bảo vệ cố ý nói to: "Vừa rồi giám đốc cho biết, hai chị em cô cũng không dễ dàng. Chúng tôi vốn định giữ nhân tài ở lại làm việc, nhưng chị em cô không muốn thì thôi. Hai người cũng không cần nộp tiền phạt vi phạm hợp đồng, chỉ cần bồi thường cho công ty một tháng lương là được".

Anh ta vừa thốt ra miệng, đám bảo vệ đều sửng sốt. Chàng trai cảm thấy khó tin: "Chỉ một tháng lương thôi sao?". Cô gái bình tĩnh gật đầu: "Cảm ơn anh, rất cảm ơn anh!". Cô quay sang dặn dò em trai: "Bây giờ em hãy cầm thẻ của chị đi rút tiền".

Mấy người bảo vệ theo chàng trai đi lấy tiền. Thấy tình hình đã được giải quyết, Hứa Tuyển quay người bỏ đi. Cô gái đột nhiên cất cao giọng: "Anh… xin hãy đợi một lát!".

Hứa Tuyển dừng bước, cách mấy mét quay người nhìn cô.

Cô gái vẫn mở to đôi mắt đen dịu dàng nhìn anh. Gương mặt trắng không tì vết của cô thấp thoáng nụ cười nhạt: "Cảm ơn anh!".

Hứa Tuyển cũng mỉm cười. Vừa rồi nói chuyện điện thoại với giám đốc hộp đêm, anh đứng cách chỗ cô khá xa. Về lý mà nói, cô

https://thuviensach.vn

không thể nghe thấy. Lúc đội trưởng bảo vệ thông báo với cô, anh ta cũng không hề đả động đến anh. Vậy mà cô vẫn đoán ra. Cô đúng là có năng lực quan sát nhạy bén.

Hứa Tuyển không lên tiếng, anh chỉ vẫy tay, sải bước dài đi mất.

Cuộc gặp gỡ tình cờ này không có bất cứ sự ảnh hưởng nào đến Hứa Tuyển, anh nhanh chóng bỏ hai chị em cô gái ra khỏi đầu. Cuộc sống vẫn diễn ra bình thường, công việc vẫn bình thường, anh vẫn rất bận rộn và cô độc. Thỉnh thoảng buổi đêm ngồi một mình, anh cũng nhớ đến đôi mắt trong veo như ánh sao, rung động lòng người của cô gái. Thế gian có ngàn vạn kiểu tuyệt sắc. Anh có thể thưởng thức từ xa, nhưng không biết làm thế nào để động lòng.

Một tháng sau đó, Hứa Tuyển tình cờ gặp lại Mục Đồng. Một buổi chiều mùa đông giá lạnh, Hứa Hủ hẹn anh đến một quán cà phê uống trà. Đây là quán cà phê mùi vị chuẩn nhất thành phố, nằm ở khu vực đại sứ quán. Nhân viên ở đây đều có thể nói tiếng Anh lưu loát.

Quý Bạch lên tỉnh họp, con trai đi mẫu giáo. Hai anh em định uống cà phê xong sẽ đi đón đứa trẻ. Vừa ngồi một lúc, Hứa Tuyển liền nhìn thấy một cậu nam sinh trông hơi quen mắt đứng sau quầy bar. Hứa Tuyển nhớ tên cậu ta là Mục Thần, em gái của Mục Đồng. Nhìn thấy anh, cậu nam sinh nở nụ cười rạng rỡ, cầm hai miếng bánh ga tô nhỏ đi về phía bọn họ. “Anh Hứa, không ngờ lại gặp anh ở đây”. Mục Thần tỏ ra xấu hổ: “Em tên là Mục Thần, anh còn nhớ không? Hôm đó, chị em về nhà nói cho em biết mọi chuyện, cảm ơn anh”.

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển là nhân vật nổi tiếng trong thành phố, thường xuyên lên trang bìa tạp chí tài chính, cậu nam sinh nhận ra anh cũng không phải chuyện lạ. Anh mỉm cười đáp: "Nơi này không tồi, em hãy cố gắng".

Mục Thần gật đầu, đặt đĩa bánh ga tô: "Em mời anh chị ăn bánh".

Hứa Tuyển không từ chối, mỉm cười nói cảm ơn. Hứa Hủ đảo mắt qua hai người, cô cũng không hỏi rõ ngọn nguồn mà chỉ lịch sự cảm ơn.

Mục Thần không dám làm phiền. Vừa quay người bước đi, cậu liền nghe thấy tiếng chuông lanh canh. Cậu ngẩng đầu, thè lưỡi: "Chị gái em đến thị sát môi trường làm việc của em". Nói xong, cậu liền đi nhanh ra, đón chị gái.

Hứa Tuyển và Hứa Hủ đồng thời ngoảnh đầu lại.

Hôm nay, Mục Đồng mặc áo khoác màu mận, thắt khăn quàng cổ màu trắng. Cô đeo cặp kính râm đen, gương mặt trắng ngần đỏ ửng vì giá lạnh. Mục Thần tiến lại gần, dắt tay chị gái đi vào trong. Hai chị em mỉm cười thì thầm trò chuyện. Một lúc sau, Mục Đồng tháo kính, ngoảnh đầu về bên này.

Chạm phải đôi mắt trong veo, đen láy của cô gái, trong lòng Hứa Tuyển nổi lên một cảm giác khó diễn tả. Anh thấy rất dễ chịu, nhưng cũng hơi khó chịu. Có lẽ những năm qua anh quen được mọi người săn đón, trong khi ánh mắt của cô gái này rất bình tĩnh khi nhìn anh.

Anh tựa vào thành ghế phía sau một cách thoải mái, khoanh tay nhìn hai chị em Mục Đồng tiến lại gần. Mặc dù trang phục chỉnh tề

https://thuviensach.vn

nhưng đôi mắt dài của anh hơi nheo nheo, để lộ vẻ phóng túng.

Hứa Hủ buông thìa cà phê, chống tay lên cằm nhìn anh trai: “Sao thế? Anh có hứng thú với chị gái của cậu bé kia?”.

“Em nói linh tinh gì vậy? Anh chẳng có hứng thú.”

Hứa Tuyển từ tốn nói: “Không có hứng thú, anh bày ra bộ dạng có tính xâm lược để làm gì?”.

Hứa Tuyển liếc em gái một cái, không trả lời.

Mục Đồng vừa đi đến bên bàn, Mục Thần bị nhân viên phục vụ khác gọi đi. Cô cũng không bận tâm, mỉm cười gật đầu với anh em Hứa Tuyển.

“Hứa tiên sinh, tôi chỉ muốn cảm ơn anh một lần nữa.” Gương mặt cô vẫn chưa hết ửng hồng: “Tôi không làm phiền anh nữa”.

Hứa Tuyển nhìn cô cười: “Chuyện đó đối với tôi dễ như trở bàn tay, cô đừng để bụng. Em trai cô làm việc ở nơi này không tồi. Sau này đừng để cậu bé đến những nơi phức tạp”.

Mục Đồng cụp mi: “Vâng, tôi hiểu”. Ý cười trong mắt cô càng sâu hơn. Bởi vì đôi mắt của cô quá đẹp nên khi cười, nơi đó như mặt hồ dập dềnh sóng nước, khiến người đối diện hoàn toàn bị thu hút.

Hứa Tuyển: “Cô hãy ngồi xuống đây cùng uống cà phê?”.

“Dạ thôi, cảm ơn anh!”

Lúc này, Mục Thần đi đến, mấy người trò chuyện vài câu. Sau đó, Mục Thần tiễn chị gái ra cửa. Hứa Tuyển dõi theo bóng lưng Mục

https://thuviensach.vn

Đồng cho đến lúc cô đi xa. Trầm mặc vài giây, anh kể chuyện đã giúp đỡ chị em cô với Hứa Hủ. Anh chuyển đề tài: "Cô bé có vẻ thông minh lanh lợi, khí chất không tồi. Anh mời cô ấy đến công ty anh làm trợ lý có được không?".

Hứa Tuyển không hề có ý đồ riêng khi nói câu này. Trong chốn kinh doanh, một cô gái thông minh lanh lợi, có ngoại hình khá cũng được coi là nhân tài… Anh vốn có một trợ lý biết cách ăn mặc trang điểm, năng lực rất khá nhưng cô ta sắp sinh con, nghỉ đẻ nửa năm. Bây giờ anh đang thiếu người. Mục Đồng có khí chất độc đáo, nếu sau này có thể làm tốt công việc thì quá ổn. Trong những cuộc đàm phán căng thẳng mà xuất hiện một trợ lý như vậy, các ông chủ doanh nghiệp chắc sẽ tỏ thái độ dịu dàng với cô.

Hứa Tuyển vốn chỉ tuỳ tiện đưa ra vấn đề, ai ngờ một người rất hiếm khi quan tâm đến công việc của anh như Hứa Hủ lập tức lắc đầu: "Không được, cô ấy không thích hợp".

Hứa Tuyển hơi bất ngờ, anh cười: "Sao vậy? Chỉ trong thời gian ngắn, em đã phân tích ra năng lực của cô ấy không được?".

"Không phải." Hứa Hủ trả lời rất nhanh: "Cô ấy có khí chất trầm ổn, có chừng mực. Hơn nữa qua câu chuyện anh vừa kể, cô ấy là người quyết đoán, có trách nhiệm. Anh cũng nói, cô ấy kinh doanh một cửa hàng sách. Em vừa tra trên baidu, cửa hàng sách đó tuy không lớn nhưng tiếng tăm rất tốt, chứng tỏ năng lực quản lý kinh doanh của cô ấy tương đối xuất sắc. Chỉ có điều…".

Ngữ khí của Hứa Hủ thay đổi, Hứa Tuyển đột nhiên hơi hồi hộp. Em gái anh nói tiếp: "Cô ấy là người khiếm thị nên không thể làm trợ lý của anh".

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển sững sờ.

Hứa Hủ nói tiếp: “Thần thái của cô ấy như người bình thường, đôi mắt cũng sinh động nên anh không nhận ra là phải. Tuy nhiên, mười đầu ngón tay của cô ấy có vết chai. Ai thường dùng đến đầu ngón tay? Ngoài ra, gan bàn tay phải của cô ấy cũng có vết chai. Chi tiết tiếp theo, Mục Thần dắt tay cô ấy đi vào trong, còn không ngừng trò chuyện với cô ấy. Anh thử nghĩ xem, chúng ta gặp nhau có bao giờ nắm tay, nắm chân không? Bởi vì cô ấy lần đầu tiên đến nơi này nên Mục Thần mới phải dẫn đường cho cô ấy. Hơn nữa, lúc cô ấy nói chuyện với chúng ta, sau mỗi câu, cô ấy đều dừng lại. Em đoán, đó là thói quen lắng nghe âm thanh của cô ấy. Tất nhiên, em cũng vừa xem lời nhận xét về cửa hàng sách của dân mạng trên baidu. Mọi người nói, đáng tiếc cô chủ xinh đẹp là người mù”.

Hứa Tuyển chấn động. Hoá ra cô gái đó không nhìn thấy anh.

Mục Đồng mồ côi cha từ nhỏ, người mẹ nuôi hai chị em cô lớn khôn. Vì vậy, tính cách của cô cũng kiên cường, độc lập và trầm tĩnh giống mẹ. Năm tám tuổi, cô mắc bệnh hiểm nghèo, khiến đôi mắt bị mù. Mẹ và em trai năm tuổi ôm cô khóc nức nở, cô nhẹ nhàng an ủi hai người: Không sao cả, cô sẽ biết tự chăm sóc bản thân.

Quả thực cô đã thực hiện lời hứa của mình, sống như một người bình thường.

Lúc gặp Hứa Tuyển là giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc đời Mục Đồng. Mẹ bị bệnh nặng, khoản tiền nhỏ cô khó khăn lắm mới

https://thuviensach.vn

dành dụm được trong mấy năm mở cửa hàng sách "đội nón ra đi". Em trai cô muốn chia sẻ gánh nặng với chị gái, nhưng lại gặp chuyện phiền phức. Vì vậy, hàng động "dễ như trở bàn tay" của Hứa Tuyển đối với Mục Đồng chẳng khác nào "tặng củi trong băng giá", khiến cô ghi sâu trong lòng.

Tuy nhiên cô cũng biết rõ, mọi chuyện trong cuộc đời đều là tuỳ duyên. Sau hai lần gặp Hứa Tuyển, cô nghĩ tương lai chắc sẽ không bao giờ gặp lại anh. Ai ngờ buổi chiều ba ngày sau, cửa hàng sách thoang thoảng mùi hương hoa cỏ xuất hiện một vị khách không mời mà đến. Vị khách nhẹ nhàng đi về phía Mục Đồng ở sau quầy thu ngân. Cô nhân viên bán hàng ở bên cạnh vừa đi tới, vị khách liền nói khẽ: "Đừng để ý đến tôi, tôi tìm bà chủ của các cô".

Mục Đồng nhận ra giọng nói này, là cô gái đi cùng Hứa Tuyển hôm đó. Cô lập tức đứng dậy: "Chào chị!".

Hứa Hủ dừng lại trước mặt cô. Anh em nhà họ Hứa tuy có tính cách khác biệt nhưng nhiều lúc, con mắt nhìn người hay sở thích lại giống nhau. Ví dụ, hôm nay Hứa Hủ tình cờ đi ngang qua cửa hàng sách này, cô chợt nảy ra ý định vào ngó nghiêng. Nhưng khi bắt gặp gương mặt trong sáng, thuần khiết của Mục Đồng, cô liền có cảm giác dễ chịu. "Chào em, chị tên Hứa Hủ." Hứa Hủ nói, giơ tay về phía Mục Đồng.

Mục Đồng mỉm cười, cũng giơ tay. Cô vừa đưa tay, Hứa Hủ đã dịch chuyển một chút, chủ động nắm lấy tay cô.

Mục Đồng đích thân đưa Hứa Hủ đi dạo qua các giá sách. Hứa Hủ chọn mấy cuốn về tâm lý học. Mục Đồng đột nhiên lên tiếng:

https://thuviensach.vn

“Sách về phương tiện ở dãy thứ năm, còn tạp chí về súng ống của nước ngoài ở giá để hàng cuối cùng”.

Hứa Hủ ngạc nhiên, quay sang nhìn cô: “Sao em biết những điều đó?”.

Mục Đồng mỉm cười: “Mũi em rất thính. Trên người chị có mùi sữa, cũng hơi có mùi thuốc nổ”.

Buổi tối về nhà, Hứa Hủ nói chuyện này với Quý Bạch. Quý Bạch ôm eo Hứa Hủ, vùi đầu vào cổ áo vợ: “Có mùi sữa? Để anh ngửi xem nào”. Một lúc sau, Quý Bạch mới thoả mãn buông người cô. Anh thừa nhận dù mũi cực thính, anh cũng không phân biệt ra mùi nào với mùi nào. Cổ Hứa Hủ bị anh “ngửi” đến mức xuất hiện vết đỏ, cô chống cằm thở dài: “Mũi cô bé đó thính thật đấy. Nếu không phải người mù, gia nhập đội cảnh sát thì tốt biết mấy”.

Quý Bạch cũng gật đầu. Tuy mấy năm nay, kỹ thuật giám định phát triển vượt bậc nhưng “mùi vị” là thứ không có cách nào thu thập và giám định chuẩn xác.

“Nếu cô ấy không bị mù, mũi sẽ không thính như vậy.” Quý Bạch nói: “Cuộc đời luôn công bằng”.

Hứa Hủ và Mục Đồng nhanh chóng trở thành bạn bè.

Thật sự khó nói hai người thân thiết đến mức nào bởi cả hai đều có tính cách trầm tĩnh. Nhưng nhiều lúc, tình bạn và sự ăn ý không cần nhiều ngôn ngữ hay giao lưu cũng sẽ được thiết lập. Hứa Hủ thích đọc sách, cửa hàng của Mục Đồng lại có nhiều sách rất hiếm, không thể mua trên mạng. Cô làm thẻ hội viên của cửa hàng, ngày cuối tuần tranh thủ qua đó đọc.

https://thuviensach.vn

Mục Đồng cũng thích tính cách thẳng thắn, chân thành và tự nhiên của Hứa Hủ. Lúc tập trung tinh thần đọc sách, Hứa Hủ hay nói với cô nhân viên định ra tán gẫu với cô: "Đừng làm phiền tôi!", khiến cô nhân viên rất tủi thân. Nhưng hễ cửa hàng có việc gì, ví dụ bận tối mắt tối mũi, hay một nhân viên nào đó bận việc đột xuất phải về sớm, Hứa Hủ sẽ đi ra sau quầy thu ngân: "Để tôi giúp!". Lâu ngày như vậy, mấy cô nhân viên trong cửa hàng vừa sợ vừa yêu quý nữ cảnh sát ngoài lạnh trong nóng này.

Mục Đồng và Hứa Hủ còn tìm ra sở thích chung. Một lần, cô nhân viên bán hàng dõi theo một người khách nam cho đến khi anh ta đi xa. Cô nhân viên thẹn thùng nói: "Người này làm gì vậy?".

Hứa Hủ ở bên cạnh lên tiếng: "Anh ta là giáo viên tiểu học, rất thích hợp với em, muốn theo đuổi thì mau ra tay".

Mục Đồng tiếp lời: "Là thầy giáo của trường tiểu học số hai".

Mọi người xung quanh đều ngây ra, ngoảnh đầu về phía bọn họ.

Hứa Hủ buông sách, quay sang Mục Đồng. Trong đôi mắt đen của Mục Đồng ẩn hiện ý cười lấp lánh.

Hứa Hủ quan sát thấy chi tiết: Cặp táp, dáng đi, trên đầu có bụi phấn, thói quen khi nói chuyện…

Mục Đồng ngửi thấy chi tiết: Mùi mực đen, mùi phấn viết, còn có cả mùi của cây oải hương mọc trước cổng trường tiểu học số hai.

Tuy hai người có phương thức khác biệt nhưng cùng nhạy bén như nhau.

https://thuviensach.vn

Kể từ hôm đó, Hứa Hủ và Mục Đồng thỉnh thoảng nổi hứng, âm thầm so tài.

“Người này là công chức nhà nước.”

“Không sai.”

“Người kia thì sao?”

“Là đàn ông, làm nghề IT.”

“Em không ngửi ra.”

“Chị có thể hiểu, máy tính chẳng có mùi gì cả.”

…

Nửa tháng sau đó, Hứa Tuyển mới biết em gái có thêm một người bạn thân. Khi nghe Hứa Hủ nhắc đến tên Mục Đồng, trong đầu anh hiện lên đôi mắt của cô theo phản xạ có điều kiện. Mặc dù sự thật đã bày ra trước mắt, nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện Mục Đồng là người khiếm thị, anh đều có cảm giác không chân thực.

Nói thế nào nhỉ? Anh đã chứng kiến vẻ đẹp của đôi mắt đó, đã từng nhìn thấy sắc thái xán lạn hơn sao trời của đôi mắt đó. Đôi mắt như vậy sao có thể không nhìn thấy? Tất nhiên Hứa Tuyển không nhắc đến suy nghĩ của mình với em gái. Anh chỉ lười biếng nhận xét về tình bạn hiếm có của cô: “Đây là lần đầu tiên anh nghe nói, phụ nữ và phụ nữ thiết lập tình bạn từ việc suy đoán. Em gái, em đúng là khác người thật đấy”.

Hứa Hủ ngẫm nghĩ, gật đầu: “Anh nói cũng phải. Tình yêu của em được xây dựng trên cơ sở suy luận, tình bạn cũng vậy”.

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển cười lớn, xoa đầu em gái, không nói ra một ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu. Người phụ nữ anh từng yêu tha thiết cũng là người bạn tốt của em gái anh. Bây giờ, cô gái khiến anh xuất hiện cảm giác bâng khuâng nhớ nhung sau nhiều năm cũng trở thành tri kỷ của em gái anh. Đây có phải là duyên phận? Tuy nhiên, nỗi nhớ nhung đó chỉ thoáng qua. Ngủ một giấc tỉnh dậy, nhiều ngày không nghĩ tới, cảm xúc chắc sẽ phai nhạt.

Thỉnh thoảng Hứa Tuyển cũng đến cửa hàng sách của Mục Đồng, coi như đây là một chuyện hết sức tự nhiên. Ví dụ có lúc anh đến đón Hứa Hủ, có lúc tình cờ đi ngang qua nên vào uống cốc trà chanh, mua tờ báo. Đối với sự xuất hiện của Hứa Tuyển, Mục Đồng tỏ thái độ bình thản. Tuy nhiên, Hứa Tuyển cảm thấy, ánh mắt của cô khi nhìn anh không giống người khác. Mỗi động tác nhướng mắt hay chau mày của cô đều vô cùng trầm mặc và dịu dàng.

Hứa Tuyển nghĩ, chắc anh quá nhạy cảm, bởi vì cô đâu nhìn thấy gì?

Hai người thỉnh thoảng trò chuyện vài câu. Trà của Hứa Tuyển gọi không bao giờ do nhân viên pha, Mục Đồng đều đích thân chuẩn bị và mang đến tận nơi cho anh. Có lẽ vì cảm kích anh từng giúp đỡ nên cô mới làm vậy. Tuy nhiên, đãi ngộ đặc biệt này luôn thu hút sự chú ý của những người khách trong cửa hàng, khiến trong lòng Hứa Tuyển thấy rất vui vẻ.

Thỉnh thoảng mấy cô nhân viên bán hàng gọi đồ ăn bên ngoài, Mục Đồng cũng hỏi một câu: “Hứa tiên sinh có cần không?”. Hứa Tuyển đã từ lâu không ăn loại thức ăn sẵn bình dân này, anh đương

https://thuviensach.vn

nhiên nói không cần. Nhưng trong lúc đọc tạp chí, vô tình ngẩng đầu, anh nhìn thấy cô và mấy nhân viên ngồi ở sau quầy thu ngân ăn cơm hộp. Cô ăn từng miếng chậm chạp và tao nhã, khiến anh bỗng dưng cảm thấy đói bụng. Anh phát hiện tuy cô không nhìn thấy, nhưng rất khảnh ăn. Cô nhặt hết hành, gừng và ớt sang một bên. Cô không thích ăn miếng thịt lớn, không thích ăn gan. Gan có tác dụng sáng mắt, cô không hiểu hay sao? Hoá ra cô không chững chạc như vẻ bề ngoài, mà cũng có tính bướng bỉnh và trẻ con.

Mấy tháng "sóng yên biển lặng" trôi qua. Một hôm, thư ký của công ty trêu chọc Hứa Tuyển: "Hứa tổng, mọi người đang đoán xem bạn gái bí mật của anh là ai?".

Hứa Tuyển chau mày: "Bạn gái?".

Cô thư ký: "Đúng vậy".

"Tôi làm gì có bạn gái."

Cô thư ký ngẩn người. Không có bạn gái? Không có bạn gái tại sao Hứa tổng thứ Sáu tuần nào cũng ra về đúng giờ, còn mặt mày hớn hở lái xe ra khỏi công ty? Sao trên bàn sếp lại có mấy quyển sách ngôn tình bán chạy. Trước đây sếp chỉ đọc Ma thổi đèn hay Tôtem Sói gì đó, sao lại xem loại sách tình cảm này? Hơn nữa, theo sự phân tích của các thư ký và trợ lý, trong sách kẹp bookmark tinh xảo và chữ viết đẹp, mềm mại của con gái. Vậy mà lại không phải là bạn gái của sếp?

Hôm sinh nhật con trai Hứa Hủ tròn bốn tuổi, Hứa Tuyển về sớm, mua một hộp đồ chơi người máy rất lớn mang đến nhà Hứa Hủ. Anh bấm chuông, không ngờ Mục Đồng dắt tay thằng bé ra mở

https://thuviensach.vn

cửa. Anh còn chưa lên tiếng, cô đã nở nụ cười rạng rỡ: “Chào anh Hứa”.

Hứa Tuyển đưa hộp đồ chơi cho cháu trai. Thằng bé hoan hô nhảy nhót kéo đồ chơi vào trong nhà, hai người lớn vai kề vai đi theo sau.

“Sao em nhận ra tôi? Trên người tôi có mùi ư?” Tâm trạng của Hứa Tuyển rất tốt, ngữ khí của anh ẩn hiện ý cười.

“Vâng.”

“Mùi gì vậy?” Anh giơ cánh tay lên ngửi: “Tôi tắm rửa rất sạch sẽ”.

Mục Đồng bị chọc cười, để lộ hàm răng trắng muốt: “Không phải mùi hôi. Cuộc sống hằng ngày của người bình thường tương đối ổn định, vì vậy mùi thân thể không giống nhau”.

Hứa Tuyển: “Em quả nhiên giống em gái tôi. Chỉ dựa vào khứu giác cũng có thể trở thành điều tra viên xuất sắc. Người ở bên cạnh làm gì cũng không thể che giấu em”.

Nói xong câu này, anh sải bước dài đi về phía trước, để lại một mình Mục Đồng ngây ra ở đó.

Hứa Tuyển và cháu trai ngồi dưới nền nhà xếp đồ chơi, Mục Đồng ngồi yên lặng trên sofa uống trà. Vợ chồng Hứa Hủ vẫn chưa về, chỉ có ông Hứa đang bận rộn chỉ đạo người giúp việc ở trong nhà bếp.

Hứa Tuyển chơi với thằng bé một lúc, anh ngẩng đầu nhìn Mục Đồng.

https://thuviensach.vn

Lời nói vừa rồi của anh buồn vui khó phân biệt, cũng không phải có ý đồ gì. Anh đã qua tuổi nông nổi từ lâu. Cô gái này rõ ràng mắt không nhìn thấy nhưng nhạy bén hơn người bình thường. Ai đối xử tốt với cô, quả thật không thể che giấu cô. Cô rõ ràng yếu ớt như một ngọn cỏ, nhưng lại kiên cường đến mức khiến người khác không thể không chú ý. Tất nhiên anh sẽ không tìm một bạn gái mù, không muốn chuốc phiền phức… Tâm trạng của anh đột nhiên hơi buồn bực.

Hứa Hủ về nhà nhìn thấy con trai đang chơi vui vẻ ở dưới đất, còn anh trai và Mục Đồng đặc biệt trầm mặc. Không khí có gì đó lạ thường. Quý Bạch từng nói với cô, bầu không khí giữa đàn ông và phụ nữ càng khác thường sẽ càng có vấn đề. Vì vậy khi chứng kiến cảnh này, cô thả lỏng tinh thần, mỉm cười gật đầu với họ: “Anh, Mục Đồng”.

Hứa Tuyển đứng dậy cầm cặp táp từ tay em gái.

Mục Đồng cũng đứng dậy. Hai người cách nhau rất gần, Mục Đồng hơi chau mày. Hứa Hủ nhận ra sư thay đổi nét mặt của cô. “Em ngửi thấy gì vậy?” Hứa Hủ hỏi.

Mục Đồng im lặng vài giây rồi trả lời: “Mùi máu nhưng rất nhạt, còn cả mùi thuốc khử trùng”.

Hứa Hủ nhìn Mục Đồng chằm chằm. Một lúc sau, cô đột nhiên cầm tay đối phương: “Rất tốt, em hãy cùng chị đến cục cảnh sát ngay bây giờ”.

Hứa Tuyển và Mục Đồng ngẩn người, Hứa Hủ giải thích: “Hôm nay xảy ra một vụ án giết người. Nạn nhân là bác sỹ, chị có chạm

https://thuviensach.vn

vào xác chết nên mới có mùi máu. Trên người nạn nhân cũng có mùi thuốc khử trùng. Hiện giờ bọn chị có bốn đối tượng tình nghi. Nạn nhân bị một vật nhọn đâm trúng, chết do mất máu quá nhiều. Trên người hung thủ chắc cũng có mùi máu tương đồng. Em hãy giúp chị giám định. Hứa Tuyển lái xe đưa bọn em đi. Con trai ngoan ngoãn ở nhà với ông ngoại, mẹ phải đi phá án bây giờ".

Lúc ba người đến cục cảnh sát, văn phòng của đội cảnh sát hình sự bật đèn sáng trưng, không ít người vẫn đang bận rộn. Hứa Hủ đưa Mục Đồng đi gặp Quý Bạch, Hứa Tuyển thong thả đi theo. Hứa Hủ quay đầu nói với anh: "Anh cứ về trước đi!". Hứa Tuyển thản nhiên trả lời: "Nếu cô ấy có thể chỉ ra hung thủ, em và Quý Bạch chắc chắn sẽ bận cả đêm nay. Đến lúc đó, anh lại phải quay lại đây đón cô ấy".

Hứa Hủ: "Vâng".

Mục Đồng: "Không cần đâu, em sẽ bảo Mục Thần đến đón".

Hứa Tuyển cắt ngang lời cô: "Khỏi cần khách sáo, em đã giúp Hứa Hủ, tôi cũng nên đưa em về".

Mục Đồng không từ chối nữa.

Thật ra Quý Bạch và Hứa Hủ đã có suy đoán sơ bộ về đối tượng tình nghi. Nếu phán đoán của Mục Đồng giống bọn họ, bọn họ càng có thể xác định tội phạm. Sau khi thương lượng xong, Quý Bạch và Lão Ngô lại tiến hành thẩm vấn từng đối tượng tình nghi trong phòng thẩm vấn. Hứa Hủ và Mục Đồng ngồi ở một góc không ai để ý.

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển ngồi trên ghế dài bên ngoài hàng lang ngủ gật. Người của đội hình sự đều quen biết Hứa Tuyển. Nhìn thấy anh, họ chỉ nghĩ anh đang đợi Hứa Hủ nên tươi cười chào hỏi, cũng không để ý đến anh nữa. Nghe nói Hứa Hủ dẫn một người đẹp khiếm thị đến giúp phá án, đám Đại Hồ và Triệu Hàn hết sức hiếu kỳ. Mặc dù không liên quan nhưng bọn họ vẫn giả bộ nghiêm chỉnh cầm cặp tài liệu đi vào căn phòng đối diện phòng thẩm vấn, quan sát qua tấm kính sẫm màu.

Khi cuộc thẩm vấn gần kết thúc, bọn họ đi ra ngoài. Hứa Tuyển nghe thấy bọn họ nói chuyện: "Cô ấy xinh thật đấy!".

"Đáng tiếc bị mù."

"Ngày mai thử hỏi Hứa Hủ xem cô ấy có bạn trai chưa?"

Hứa Tuyển đột nhiên cảm thấy sốt ruột.

Từ trước đến nay, chỉ cần có một chút cảm tình với các cô gái, anh đã tích cực theo đuổi từ lâu. Nhưng Mục Đồng không giống những cô gái khác. Nghe Mục Thần nói, dù đã 25 tuổi nhưng cô chưa từng có bạn trai. Loại phụ nữ này, anh không dám động đến.

Sau khi kết thúc cuộc thẩm vấn, mọi người họp thảo luận ở phòng hội nghị lớn của đội hình sự. Hứa Tuyển ngồi ở cửa, có thể nhìn thấy rõ mồn một. Hứa Tuyển nghe không hiểu những lời phân tích vụ án. Quý Bạch nói rất nhanh, tổng kết vắn tắt tình hình. Sau đó, anh quay sang Mục Đồng. Không riêng gì anh, cả đám cảnh sát hình sự đều dồn ánh mắt về phía cô gái xinh xắn ngồi bên cạnh Hứa Hủ.

https://thuviensach.vn

Thần sắc Mục Đồng rất bình tĩnh và ôn hoà. Dù cảm nhận được sự chú ý của mọi người, cô vẫn không chút xao động, chỉ cất giọng chậm rãi, rành mạch: "Người phụ nữ thứ nhất có mùi dầu mỡ và mùi nước hoa xịt phòng giống như mùi trên người nạn nhân. Ngoài ra, chị ta còn có mùi mồ hôi của nạn nhân, vị mặn của nước mắt. Chị ta là vợ nạn nhân đúng không? Trên người nghi phạm thứ hai có mùi hoa cỏ, giống mùi vợ chồng nạn nhân. Ngoài ra còn có mùi thuốc lá, mùi khói ô tô… Tôi đoán anh ta là nhân viên làm việc trong khu chung cư của nạn nhân? Người thứ ba có mùi máu, mùi thuốc trử trùng giống nạn nhân, đồng thời có mùi băng dính, mùi chất Formalin…".

Khi Mục Đồng nói đến đây, mọi người đều biến sắc mặt. Tuy Quý Bạch không nói rõ tình hình của đối tượng tình nghi cho cô biết, những nhận xét của cô trùng khớp với vụ án. Nạn nhân bị trói chân tay bằng băng dính, sau đó bị sát thủ dùng dao đâm đến chết. Hơn nữa, nạn nhân còn bị moi mắt, đến giờ vẫn chưa tìm thấy. Formalin mà cô nhắc tới chính là một loại dung dịch chống phân huỷ dùng để ngâm cơ quan nội tạng hoặc thi thể.

Kết thúc cuộc họp, Quý Bạch gọi điện thoại cho cấp trên xin lệnh khám xét đối tượng tình nghi. Mọi người không rời mắt khỏi Mục Đồng, Đại Hồ hỏi: "Mục tiểu thư, sao mũi cô thính thế? Đúng là khả năng thiên phú dị thường".

Hứa Tuyển ngồi ngoài cửa, anh cũng quan sát gương mặt bình tĩnh của Mục Đồng qua làn khói thuốc mờ mịt.

Sắc mặt Mục Đồng hơi ửng đỏ, cô khẽ đáp: "Đâu có khoa trương như vậy. Trước kia, khứu giác của tôi cũng như người bình

https://thuviensach.vn

thường”.

Triệu Hàn thật thà hỏi: “Tại sao bây giờ cô lại lợi hại như vậy?”. Đại Hồ huých tay anh. Mục Đồng cũng không để bụng, cô mỉm cười: “Lúc mắt tôi mới bị mù, sinh hoạt rất bất tiện. Sau đó tôi bỏ thời gian luyện tập. Thật ra các anh cũng có thể tập luyện”. Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Một khi nhắm mắt, cả thế giới trở nên yên tĩnh, các anh có thể nghe rất rõ ràng, cũng có thể ngửi thấy mọi thứ”. Một lời giải thích rất bình thường, nhưng cô nói bằng giọng điệu dịu dàng, khiến mọi người đều yên lặng.

Hứa Tuyển trầm ngâm ngắm gương mặt đầy xúc cảm của cô qua đám đông.

Nhắm mắt, cả thế giới trở nên yên tĩnh là có thể nghe thấy rõ ràng, ngửi thấy mọi thứ.

Hoá ra thế giới của cô là như vậy.

Đối với Hứa Tuyển, Mục Đồng đã trở thành một sự tồn tại, sự tồn tại quen thuộc.

Thứ sáu hằng tuần, anh vẫn đến cửa hàng của cô, tuỳ tiện lật giở sách, uống trà do cô pha, ăn bánh do cô làm. Anh và cô rất ít khi trò chuyện. Chỉ là nhiều lúc, ánh mắt bọn họ giao nhau. Anh ngắm gương mặt cô, còn cô bình thản đảo mắt qua người anh. Tất cả đều yên tĩnh và tốt đẹp. Cửa hàng sách do chính tay cô sắp xếp, chậu hoa lan do cô mua, hương trà thơm ngát ở đầu ngón tay cô…. Hứa Tuyển cảm thấy, anh nên cảm ơn Mục Đồng, bởi vì cô đã dành cho

https://thuviensach.vn

anh chốn thanh tịnh. Sau một ngày bận rộn công việc, chỉ đến nơi này, toàn thân anh mới được thả lỏng. Mỗi lúc anh nhắm mắt, tựa người vào sofa của riêng anh, trong đầu anh luôn ẩn hiện câu nói của cô hôm nào.

Khi bạn nhắm mắt, cả thế giới sẽ trở nên yên tĩnh.

Mục Đồng cũng có đối tượng theo đuổi. Mấy ngày liền, vào lúc tan tầm, luôn có người mang hoa tới cửa hàng sách tặng Mục Đồng. Không biết vô tình hay hữu ý, nhân lúc không có mặt Mục Đồng, mấy cô nhân viên thì thầm bàn tán.

"Là người đàn ông làm việc ở toà nhà phía đối diện." Bọn họ nói: "Bà chủ của chúng ta cũng có sức hút đấy chứ".

Hứa Tuyển liếc qua bó hoa, chỉ là hoa hồng đỏ bình thường mà thôi.

Nhưng vừa ngửi thấy mùi hoa, Mục Đồng liền dặn nhân viên đem đi chỗ khác. Đại khái sau mấy tuần, người đàn ông biết ý của cô nên không còn tặng hoa. Mấy cô nhân viên hơi thất vọng, Mục Đồng tiếp tục cuộc sống yên bình của mình. Hứa Tuyển không hề hỏi han, nhưng tâm trạng của anh cũng trở nên khoan khoái.

Cứ như vậy, có người ngày càng lún sâu mà bản thân không hay biết.

Tiết Thanh Minh năm nay vào thứ Sáu, mới sáng sớm, cô thư ký hỏi Hứa Tuyển: "Hứa tổng, tôi đã chuẩn bị hoa tươi và đồ cúng. Anh vẫn đi ra mộ như thường lệ phải không?".

Hứa Tuyển hơi ngây người, gật đầu.

https://thuviensach.vn

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Diệp Tử Tịch đã qua đời năm năm, rời xa anh mười hai năm.

Hứa Tuyển ngồi một mình ở nghĩa trang rất lâu. Tấm ảnh trên bia mộ chụp khi Diệp Tử Tịch mới về thành phố Lâm. Trông cô rất chững chạc và xinh đẹp, nhưng thật ra không phải là dáng vẻ lúc hai người yêu nhau.

Kỳ thực Hứa Tuyển không còn nhớ rõ dáng vẻ của cô trong khoảng thời gian hai người yêu nhau. Anh chỉ nhớ tới cảm giác dịu dàng, cuồng nhiệt, mềm mại, quấn quýt. Anh chỉ nhớ tình yêu đó khiến chàng thanh niên Hứa Tuyển mỗi ngày đều cảm thấy toàn thân hừng hực trong ngọn lửa. Tình yêu đó quá nóng bỏng, quá ngọt ngào, tựa như anh đã dùng hết tình ý của một đời một kiếp.

Khi ánh trăng ló dạng, Hứa Tuyển mới đứng dậy, khoác áo lên vai, rời khỏi nghĩa trang.

Máy di động của anh chợt có tiếng bíp bíp, là hai tin nhắn nhắc nhở mà anh đã cài từ trước.

Tin nhắn thứ nhất: Ngày giỗ của Tử Tịch.

Tin nhắn thứ hai: Trả sách của Đồng.

Buổi đêm giá lạnh, cuốn sách đến hạn trả cho Mục Đồng vẫn nằm ở ghế sau. Hứa Tuyển cúi đầu nhìn đồng hồ, lúc này chắc cửa hàng sách đã đóng cửa.

Nhưng ngày hôm nay, anh không muốn về nhà sớm. Anh lái xe vòng qua cửa hàng sách của Mục Đồng. Đường phố thưa thớt, cửa hàng sách của cô vẫn bật đèn. Ánh sáng màu trắng dịu dàng xuyên

https://thuviensach.vn

qua cửa kính, hắt xuống bậc thềm ở bên ngoài. Hứa Tuyển lờ mờ nhìn thấy thân hình mảnh mai của cô ngồi sau quầy thu ngân, đầu cúi thấp.

Hứa Tuyển đẩy cửa đi vào.

Trong cửa hàng sách chỉ có một mình Mục Đồng. Nghe tiếng động, cô liền ngẩng đầu. Đôi mắt như hồ nước vẫn ngập tràn ý cười dịu dàng quen thuộc. "Anh đến rồi à?". Cô đứng dậy, đóng quyển sách trong tay.

"Em viết gì vậy?" Hứa Tuyển hỏi. Anh thường thấy cô đọc cuốn *Trăm năm cô đơn*, còn cầm bút viết điều gì đó.

"Em chú giải ấy mà." Cô mỉm cười: "Anh uống trà gì?".

Anh vẫn ngồi trên sofa nằm trong góc, còn cô pha trà, mang thêm một đĩa bánh đến cho anh. Sau đó, cô lại lặng lẽ ngồi sau quầy thu ngân. Bên ngoài cửa sổ, trăng sao lấp lánh, bọn họ ngồi cách nhau mấy bước chân, hoàn toàn trầm mặc.

Nhưng Hứa Tuyển cảm thấy, nỗi bi thương ở trong lòng anh dường như vơi đi nhiều. Hứa Tuyển ngồi nửa tiếng đồng hồ mới ra về. Lái xe mấy phút, anh chợt nhớ ra một việc, lập tức quay xe lại. Về đến cửa hàng sách, anh nhìn thấy Mục Đồng đang đóng cửa, cô thò tay bấm khoá một cách thành thạo.

"Để tôi đưa em về." Anh ngồi trong xe ô tô, nói vọng ra với cô.

Hứa Tuyển lái xe đưa Mục Đồng về nhà.

Xe ô tô lao nhanh trong đêm tối, ánh đèn điện bên ngoài vùn vụt lướt qua. Đêm đã về khuya, Mục Đồng có vẻ mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Hai người im lặng suốt quãng đường đi. Về đến khu nhà cô thuê, Hứa Tuyển xuống xe giúp cô mở cửa: “Tôi đưa em lên nhà”.

Mục Đồng kéo cổ áo và khăn choàng, lắc đầu mỉm cười: “Không cần, em rất thông thuộc đường đi”.

Hứa Tuyển nhìn đôi vai mảnh khảnh hơi co lại vì lạnh, gương mặt trắng như sương sớm của cô. Có một khoảnh khắc, anh rất muốn ôm cô vào lòng. Biển người mênh mông, nhưng anh vừa vặn gặp một người, một cô gái khiến anh thương xót ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Nhưng anh cố nhẫn nhịn, chỉ bình thản gật đầu: “Tạm biệt!”. Nói xong, anh lái xe đi mất.

Sau khi Hứa Tuyển ra về, Mục Đồng men theo cầu thang, đi từng bước lên tầng trên. Cô và Mục Thần thuê nhà trong khu tập thể cũ kỹ, không có thang máy, đèn cầu thang bị hỏng. Nhưng chẳng sao cả, đối với cô có đèn hay không cũng như nhau.

Rõ ràng cầu thang quen thuộc nhưng hôm nay cô đi rất chậm, viền mắt cô ươn ướt. Đến cửa nhà, cô đã lấy lại thần sắc bình thường. Mục Thần mở cửa, liền hỏi chị gái: “Sao bây giờ chị mới về? Anh Hứa đâu rồi?”. Cậu cười toét miệng: “Em còn tưởng anh ấy sẽ đưa chị lên nhà”.

Mục Đồng lắc đầu: “Không đâu”.

Gần đến cuối năm, công ty của Hứa Tuyển chuẩn bị lên sàn chứng khoán, anh vô cùng bận rộn. Phải mười ngày đến nửa tháng, anh

https://thuviensach.vn

mới có thời gian đến cửa hàng sách. Bởi vì sắc mặt của anh tương đối khó coi, nên nghe cấp dưới bàn tán, chắc anh và cô bạn gái bí mật đó đã chia tay.

Trước thềm năm mới vài ngày, Hứa Tuyển thuê cả khu du lịch suối nước nóng ở ngoại ô thành phố làm nơi tổ chức cuộc họp tổng kết của công ty. Anh vẫn đưa cho Hứa Hủ mấy tấm vé VIP như thường lệ.

Họp xong đã hơn chín giờ, nhân viên tản ra vui chơi trong khu du lịch. Mấy ngày nay, Hứa Tuyển đặc biệt mệt mỏi. Anh không muốn đi chơi nên ngâm mình ở khu suối nước nóng tư nhân lộ thiên phía trong cùng. Đây là khu vực dành riêng cho nam giới, Quý Bạch chắc cũng sắp đến nơi.

Ngâm mình trong suối nước nóng một lúc, Hứa Tuyển quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Anh không quay đầu, người đó đứng bên cạnh, hỏi nhỏ: “Hứa Hủ, chị có ở đây không?”.

Hứa Tuyển vội mở mắt, liền nhìn thấy Mục Đồng. Cô mặc bộ áo tắm, đứng gần mặt nước bốc hơi nóng. Cách làn hơi nước mờ mờ như lớp mây mù, Hứa Tuyển lặng lẽ quan sát Mục Đồng. Thân thể người phụ nữ vô cùng quyến rũ trong bộ áo tắm liền mảnh. Tuy nhiên, gương mặt cô vẫn trầm tĩnh và thuần khiết. Sự đối lập này khiến cô càng trở nên bí ẩn. Cuối cùng, ánh mắt Hứa Tuyển dừng lại ở cần cổ mảnh mai trắng ngần của cô, cổ họng anh đột nhiên khô rát.

Mục Đồng đi nhầm phòng là một sự cố hết sức ngẫu nhiên. Nguyên nhân thứ nhất, cô chưa từng đến nơi này. Nguyên nhân thứ hai, nhân viên phục vụ nói với cô, Hứa Hủ ở gian phòng bên tay

https://thuviensach.vn

trái. Nhưng tay trái của người nhân viên lại là tay phải của Mục Đồng. Nhân viên phục vụ còn cho cô biết, hôm nay Hứa Hủ đặt tinh dầu oải hương. Cô cũng ngửi thấy mùi oải hương khi đứng trước cửa phòng của Hứa Tuyển. Nhân viên phục vụ quên không nhắc Mục Đồng, hai anh em Hứa Tuyển có sở thích giống nhau.

Hứa Tuyển từ dưới nước đứng dậy, đi đến trước mặt Mục Đồng. Anh ngẩng đầu nhìn cô: "Sao em không ngửi ra tôi?".

Mục Đồng hơi kinh ngạc: "Em xin lỗi!".

Nước suối đã giấu đi mùi thân thể của anh, cô làm sao có thể ngửi ra? Nhưng vào thời khắc này, người anh áp sát, cơ bắp đàn ông toả hơi nóng rõ ràng hơn bất cứ lần nào trước đó.

Mục Đồng đỏ mặt, quay người bỏ đi. Nhưng cô bị trượt chân, Hứa Tuyển lập tức đưa tay đỡ eo cô. Rốt cuộc anh đè cô xuống như thế nào, bắt đầu hôn cuồng nhiệt như thế nào? Mỗi lần nhớ lại, đầu óc Hứa Tuyển đều mơ màng, nhưng cảm nhận của thân thể lại rất rõ ràng. Anh chỉ nhớ cảm giác khi ôm thân hình mềm mại của cô. Lần đầu tiên đụng chạm, anh đã không muốn buông tay.

Hơi nước mờ mịt, ánh đèn dịu dàng. Rõ ràng mới quen nhau chưa đến một năm nhưng Hứa Tuyển có cảm giác anh phải đè nén từ rất lâu. Anh hôn lên từng tấc da trên mặt, cổ, bờ vai, xuống đến bụng cô… Do chưa bao giờ đụng chạm thân mật với đàn ông nên lúc này, Mục Đồng giống một bông hoa súng, để mặc anh "càn quét".

Buổi tối hôm đó khi trở về phòng, Hứa Tuyển nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Anh có một giấc mơ, anh mơ thấy cảnh lần đầu tiên gặp Diệp Tử Tịch. Lúc đó, cô mới học năm thứ ba, anh học năm

https://thuviensach.vn

thứ nhất. Cô là "tài nữ" nổi tiếng xa gần, có không ít người theo đuổi, nhưng cô chẳng hề để ý đến ai. Toà nhà cô ở nằm ngay bên cạnh ký túc nam sinh viên năm thứ nhất. Mỗi ngày khi trời chạng vạng tối, anh lại nhìn thấy cô uyển chuyển từ lối nhỏ rợp bóng cây xanh đi tới. Phong thái của cô rất nổi bật, đám trẻ ranh chỉ dám ngắm nhìn từ xa. Một hôm, Hứa Tuyển mặc áo phông mới, tay cầm quyển sách dày ngồi dưới hàng cây. Đợi cô đi qua, anh liền chặn đường: "Chào sư tỷ, tôi là Hứa Tuyển, sinh viên năm thứ nhất".

Diệp Tử Tịch quay đầu nhìn anh, khoé miệng cô từ từ xuất hiện ý cười.

"Tối nay mời sư tỷ ăn cơm có được không?"

"Được."

Sau này lúc dứt áo ra đi, cô nói thế nào nhỉ?

"Hứa Tuyển, em yêu anh, nhưng có lẽ tình yêu của em không đủ sâu sắc nên xin lỗi, em đành từ bỏ."

Không, Tử Tịch, không phải tình yêu của em không đủ, mà là anh yêu em không đủ sâu sắc, mới khiến em dứt áo ra đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Tuyển nhận được điện thoại từ sở giao dịch chứng khoán nên vội vàng quay về công ty. Lúc lái xe ra khỏi khu du lịch suối nước nóng, anh chợt nhớ tới hình ảnh tối qua, lúc anh đưa Mục Đồng về phòng. Cô đứng ở cửa nhìn anh, gương mặt ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh. Cô nói nhỏ: "Ngày mai gặp".

Anh không đáp, chỉ gật đầu: "Em hãy nghỉ sớm đi".

https://thuviensach.vn

Hứa Tuyển bắt đầu bận tối tăm mặt mũi. Một ngày, hai ngày, ba ngày trôi qua.

Cũng chẳng phải không có lúc nào rảnh rỗi, chỉ là mỗi khi rút điện thoại, tìm đến số của Mục Đồng, anh lại không có cách nào gọi đi. Nên tiến hay lùi? Nên nắm giữ hay buông tay? Không hẳn anh do dự thiếu quyết đoán, mà bởi vì cô không phải là người bình thường. Cô khiếm thị, cô nhạy bén hơn người, cô thuần khiết vô cùng.

Nếu bắt đầu với cô, anh làm sao có thể nhẫn tâm dừng lại? Cùng cô bắt đầu, tức là dính dáng đến nửa đời sau. Nhưng anh không biết, nửa đời sau liệu anh còn có thể gắn bó với một người?

Đến sáng ngày thứ tư, công việc cuối cùng cũng kết thúc. Hứa Tuyển mấy ngày liền không ngủ. Cô thư ký nói: "Hứa tổng, anh hãy về nhà nghỉ ngơi đi. Trước mắt cũng không còn việc gì quan trọng". Hứa Tuyển gật đầu, lái xe đến cửa hàng sách. Đến nơi đã là buổi trưa, ánh nắng ngày mùa đông chiếu lên cửa kính, vừa lấp lánh vừa ấm áp. Tâm trạng của Hứa Tuyển bỗng dưng trở nên nhẹ nhõm. Anh đẩy cửa đi vào trong cửa hàng sách. Mấy cô nhân viên đều ngạc nhiên khi nhìn thấy anh. Hứa Tuyển đảo mắt một vòng nhưng không thấy Mục Đồng. Một cô nhân viên đi tới, ngập ngừng nói: "Hứa tiên sinh, chị Mục có việc, tối qua ngồi tàu về quê rồi". Cô nhân viên tỏ ra lo lắng, vì mấy ngày nay, Mục Đồng ở cửa hàng sách 24/24 tiếng đồng hồ. Bọn họ không rõ xảy ra chuyện gì.

Tim Hứa Tuyển đập nhanh một nhịp. Cô đã đợi anh, đợi anh suốt ba ngày qua.

https://thuviensach.vn

Vừa ra khỏi cửa hàng sách, Hứa Tuyển lập tức gọi điện cho thư ký: "Tôi phải rời thành phố Lâm vài ngày. Cô nhớ theo dõi sát vụ đó". Cô thư ký tỏ ra khó xử: "Hứa tổng, tôi vừa định gọi điện cho anh, giám đốc Quỹ tiền tệ đến thăm công ty…".

Hứa Tuyển không thể bỏ đi, anh gọi điện thoại cho Hứa Hủ: "Mau đi tìm Mục Đồng về cho anh".

Đối với chuyện nam nữ, từ trước đến nay Hứa Hủ luôn phản ứng chậm. Nhưng nghe ngữ khí của anh trai, cô cũng phát giác ra điều bất thường: "Hai người…".

"Ừ, bọn anh bắt đầu rồi."

Hứa Hủ bình thường rất hiếm khi xúc động, lần này cô vô cùng hưng phấn. Vừa tan sở, cô liền lái xe đến "hiện trường vụ án", tức cửa hàng sách của Mục Đồng để tìm manh mối.

Mấy cô nhân viên cho biết, buổi tối hôm đó, Mục Đồng nhận được điện thoại từ quê nhà nên vội vàng ra ga tàu về quê, quần áo cũng không mang nhiều. Hứa Hủ cảm thấy yên tâm. Xem ra Mục Đồng thật sự có việc gấp, chắc sẽ trở về nhanh thôi. Không hiểu tại sao Hứa Tuyển lại lo lắng sốt ruột như vậy?

Hứa Hủ chợt nhìn thấy quyển sách của Mục Đồng để trên bàn, vẫn là cuốn *Trăm năm cô đơn* đó, bên cạnh còn có một cây bút. Cô cầm lên lật giở vài trang, lập tức ngây người.

Buổi tối, Hứa Hủ cầm cuốn sách đi tìm Hứa Tuyển.

Hứa Tuyển vẫn làm thêm ở công ty. Nhìn thấy em gái, anh chau mày hỏi: "Đã tìm thấy người chưa?".

https://thuviensach.vn

Hứa Hủ mở quyển sách, chỉ vào hàng chữ Bray[1] ở bên dưới trang đầu tiên: "Anh biết câu này có nghĩa là gì không?".

[1] Chữ Bray là chữ nổi của người mù.

Hứa Tuyển biết đây là lời chú giải do Mục Đồng viết. Tất nhiên anh không hiểu, anh lắc đầu.

"Làm vậy là xâm phạm đến quyền riêng tư của Mục Đồng. Tuy nhiên, em vẫn quyết định đọc cho anh nghe." Hứa Hủ thở dài một tiếng.

"Em hiểu chữ Bray?"

"Vâng. Trước đây, khi rảnh rỗi em có xem qua bảng đối chiếu nên về cơ bản có biết mặt chữ."

Hứa Hủ cầm quyển sách, đọc chầm chậm: "Ngày 7 tháng 12, lần đầu tiên tôi gặp Hứa tiên sinh".

Hứa Tuyển giật mình, nghe em gái đọc tiếp: "Anh nói rất nhỏ, lại cách khá xa, nhưng tôi vẫn có thể nghe rõ. Anh mỉm cười nói với giám đốc: "Mục Đồng là bạn tôi". Thật ra lúc đó, tôi không hề quen biết anh. Trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt, cả mùi rượu và một mùi rất trong lành, không giống những người khác. Mục Thần nói, Hứa tiên sinh trên báo chí có vẻ bề ngoài đầy sức hấp dẫn. Tôi không thể tưởng tượng, anh là người như thế nào. Ngữ khí của anh hết sức lạnh nhạt, nhưng anh lại ra tay giúp đỡ người xa lạ như chúng tôi.

Ngày 9 tháng 2, lần đầu tiên anh đến cửa hàng sách của tôi. Anh mượn cuốn *Bạch Mã thổi gió tây*, thì ra anh cũng đọc tiểu thuyết

https://thuviensach.vn

kiếm hiệp.

Ngày 20 tháng 3, tôi đến cục cảnh sát phối hợp điều tra, anh lái xe đưa tôi về nhà. Chúng tôi không nói chuyện. Anh không giống cảnh sát hình sự, anh rất ít nói. Nhưng Hứa Hủ từng nói, anh là người hướng ngoại.

Ngày 6 tháng 6, tiết Thanh Minh. Mãi tối muộn anh mới đến cửa hàng, biểu hiện của anh có vẻ bi thương. Cuối cùng tôi cũng xác định được trong lòng anh luôn nhớ tới một người.

…

Ngày 27 tháng 12, anh đã hôn tôi.

Hôm nay là ngày thứ ba, tôi vẫn luôn đợi anh, nhưng có khả năng anh sẽ không bao giờ tới.

Người đàn ông đó luôn sống trong quá khứ. Tôi không cảm thấy buồn, chỉ cảm thấy thương xót. Nghe giọng nói của anh, ngửi mùi hương của anh, tôi rất đau lòng. Sao trên đời này lại có người đàn ông như vậy?"

Hai ngày sau, mới sáng sớm Hứa Tuyển còn chưa tỉnh giấc đã nhận được điện thoại của trợ lý.

"Hứa tổng, cô ấy về rồi, vừa mới đến cửa hàng sách."

Hứa Tuyển lập tức ngồi dậy. Anh cho trợ lý "nằm vùng" ở gần nhà Mục Đồng hai mươi tư tiếng đồng hồ, chỉ cần nhìn thấy cô là lập tức thông báo cho anh biết. Hứa Tuyển cúi đầu nhìn đồng hồ,

https://thuviensach.vn

chín giờ sáng nay anh còn có một cuộc họp. Anh nhanh chóng đánh răng rửa mặt, thay bộ comple sạch sẽ. Sau đó, anh gọi điện đến quán hoa, đặt một bó hoa hồng trắng.

Trước khi ra cửa, nhìn thấy quyển sách của Mục Đồng ở trên bàn, anh liền cầm bỏ vào túi áo.

Gặp cô, câu đầu tiên anh nên nói gì bây giờ?

Người phụ nữ anh từng yêu, kiêu ngạo như khổng tước, khắc cốt ghi tâm.

Người con gái hiện tại anh thích, yên tĩnh như loài chim di trú.

Không chỉ có cô một mình chờ đợi, anh cũng đợi sự xuất hiện của cô bao nhiêu năm.

Thời gian vùn vụt trôi qua, chúng ta đều cần một chút dũng khí. Hôm nay bắt đầu tình yêu được không em?

Ngoại truyện: Thư Hàng – Diêu Mông

Thư Hàng là người như thế nào?

Xét về gia cảnh, thành Bắc Kinh đều biết tới gia đình này. Nhưng mấy đời nay nhà họ Thư không có người làm việc trong chính phủ, mà phát triển theo hướng kinh doanh, nhìn lên không bằng ai, nhìn xuống hơn khối người. Về phần Thư Hàng, lúc còn trẻ, anh theo đuổi không ít con gái, ăn chơi trác táng. Nhưng khi qua hai mươi lăm tuổi, anh không còn hứng thú với chuyện nam nữ.

Nhiều lúc, anh luôn có cảm giác mình đang chờ đợi điều gì đó, chứ không cam tâm tìm một người phụ nữ môn đăng hộ đối, có giá

https://thuviensach.vn

trị về mặt lợi ích kinh tế để kết hôn. Đúng là nực cười, bây giờ là thời đại nào mà còn kiểu cha mẹ đặt đâu con ngồi đó? Còn lâu anh mới chịu bán thân.

Thật ra Thư Hàng rất ngưỡng mộ đôi Quý Bạch – Hứa Hủ, sự ngưỡng mộ xuất phát từ nội tâm. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt Quý Bạch nhìn Hứa Hủ, ngay cả Thư Hàng cũng muốn gả cho anh.

Thư Hàng nghĩ bụng, bao giờ mình mới gặp được một cô gái khiến bản thân yêu đến mức ngoài cô gái ấy ra không chấp nhận một ai khác như vậy?

Sau đó có người hỏi Thư Hàng, tại sao lại thích Diêu Mông. Thư Hàng cảm thấy vấn đề này rất đơn giản. Đầu tiên, cô thuộc hình mẫu anh yêu thích như xinh đẹp, độc lập, khôn khéo, dưới vỏ bọc cao ngạo lạnh lùng là trái tim mềm yếu… Tuy nhiên lần đầu tiên gặp cô, anh đã có cảm giác cô không giống những người phụ nữ khác. Trên người cô toát ra vẻ thần bí, thấp thoáng nỗi bi thương, khiến Thư Hàng ngứa ngáy trong lòng, chỉ muốn tìm hiểu cô kỹ hơn.

Ngoài ra, cô từng là cảnh sát. Thư Hàng chưa yêu cảnh sát bao giờ nên anh cảm thấy rất thú vị.

Nhưng lúc mới theo đuổi Diêu Mông, anh không biết quá khứ của cô lại khủng khiếp như vậy.

Thư Hàng và một đám bạn nối khố lần đầu gặp Diêu Mông tại tiệc đầy tháng con trai Quý Bạch. Lần đầu tiên bắt chuyện với cô, anh đã gặp thất bại. Nhưng sau đó, cả buổi tối anh gần như đi theo cô. Đám bạn trốn ở đằng sau cười nhạo anh, anh cũng chẳng bận tâm.

https://thuviensach.vn

Anh cầm ly rượu đi theo Diêu Mông, bộ dạng của anh giống tên lưu manh Bắc Kinh điển hình.

Thư Hàng không lo Diêu Mông tức giận. Người đàn ông có tiền và có ngoại hình như anh chủ động tấn công, dù anh vô sỉ một chút, dù phụ nữ không chấp nhận, họ cũng sẽ không bực bội chán ghét anh. Sự thật chứng minh, tuy Diêu Mông chau mày, gương mặt ửng hồng, nhưng cô cũng không có phản ứng mạnh.

Khi nhìn thấy Diêu Mông nói chuyện với chủ tịch hội thương gia của thành phố Lâm, Thư Hàng khấp khởi mừng thầm, thì ra cô gái này cũng là doanh nhân. Một lúc sau biết giá trị tài sản của Diêu Mông, trong lòng anh lại không thoải mái. Điều này có nghĩa tiền bạc của anh không trở thành điều kiện có lợi để theo đuổi cô, bởi vì cô còn có nhiều tiền hơn anh.

Bắt gặp mấy doanh nhân đứng vây quanh Diêu Mông, Thư Hàng nhếch miệng, nhanh chóng nhập bọn.

“Thư công tử.”

“Thư thiếu.”

“Thư tổng.”

Nhìn thấy anh, mọi người đều quay sang chào hỏi. Sắc mặt Diêu Mông không thay đổi, ánh mắt lãnh đạm.

Thư Hàng nhanh chóng phát hiện, tuy bề ngoài của cô trông có vẻ khéo léo nhưng trên thực tế, cô rất non nớt trong việc giao tiếp với đám doanh nhân nam giới. Mấy người đàn ông nói chuyện tình hình kinh tế, Diêu Mông chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh. Thư Hàng

https://thuviensach.vn

mừng thầm vì có cơ hội thể hiện. Thế là anh đứng sát bên cô, cúi đầu thì thầm giải thích. Thái độ thân mật của anh khiến người xung quanh hiểu nhầm, ánh mắt của bọn họ cũng lộ vẻ khác thường.

Đợi mọi người giải tán, Diêu Mông nhanh chóng bước ra ban công. Thư Hàng thong thả đi theo cô. Anh cho rằng biểu hiện đầy phong độ và ân cần của mình sẽ được cộng thêm điểm. Anh cười nói: "Khỏi cần cảm ơn. Sau này em có gì không hiểu, tôi đều có thể dạy em".

Trên trời ánh sao lấp lánh, không khí thoang thoảng mùi hương hoa rất dễ chịu. Diêu Mông yên lặng hồi lâu.

Đây vốn là một cảnh tượng đẹp đẽ, Thư Hàng tưởng là sự bắt đầu của một cuộc gặp gỡ tuyệt vời ở thành phố Lâm. Không ngờ cô đột nhiên quay đầu, lặng lẽ nhìn anh. Ánh mắt của cô chứa đựng vẻ thương hại, thờ ơ và cô độc. Một đôi mắt đẹp như vậy, nhưng lại từ chối không tiếp nhận người khác.

Trong lúc Thư Hàng còn ngây ra ở đó, Diêu Mông đã quay người bỏ đi.

Đây là lần đầu tiên Diêu Mông từ chối Thư Hàng. Không cần bất cứ lời nói nào, chỉ một ánh mắt cũng đủ "giết người".

Thư Hàng không cam tâm, đồng thời bị khơi gợi ham muốn chinh phục. Thế là anh nhờ người điều tra lý lịch của Diêu Mông. Ai ngờ sau khi điều tra, anh mới biết hình như cô có liên quan đến tên sát thủ biến thái ở thành phố Lâm gần đây. Bởi vì thông tin bảo mật nên Thư Hàng dò hỏi Quý Bạch. Tuy nhiên, Quý Bạch lập tức từ

https://thuviensach.vn

chối: “Tôi không có quyền tiết lộ chuyện riêng tư của người khác”. Thư Hàng đành nhờ hết người nọ đến người kia tìm hiểu sự việc.

Lúc đó anh nghĩ, Diêu Mông thì có quan hệ gì với tên sát thủ biến thái? Cùng lắm là một nạn nhân may mắn thoát chết. Thư Hàng cảm thấy, chuyện đó chẳng liên quan đến việc anh theo đuổi cô.

Trong lúc chưa nhận được tin tức xác thực, Thư Hàng tương đối rảnh rỗi. Đúng lúc đến mùa anh đào, có người tặng một thùng cho anh. Nhìn quả anh đào đỏ mọng, anh lại nhớ tới Diêu Mông theo phản xạ. Anh lập tức gọi điện thoại, đặt thêm anh đào, mỗi ngày gửi đến nhà Diêu Mông một cân.

Người vận chuyển hỏi: “Đề tên ai?”.

Thư Hàng ngẫm nghĩ, trả lời: “Tên Hứa Hủ”. Anh lừa cô ăn trước rồi nói với cô do anh tặng. Đến lúc ván đã đóng thuyền, cô ăn anh đào của anh, chắc sẽ không thể nói không quen biết anh.

Vài ngày sau, Thư Hàng chọn một buổi tối trăng thanh gió mát gọi điện cho Diêu Mông.

Chuông đổ hơn mười hồi, Diêu Mông mới bắt máy: “A lô!”.

Thư Hàng tựa vào thành ghế nằm của khách sạn, tay cầm quả anh đào, cười nói: “Anh đào có ngon không?”.

Diêu Mông cất giọng lạnh lùng: “Tôi không ăn nên không biết”.

Thư Hàng lập tức ngồi thẳng người, tung đi tung lại quả anh đào, phát huy trình độ “mặt dày” đến cực điểm: “Của Hứa Hủ, sao em không ăn? Có phải của tôi đâu”.

https://thuviensach.vn

Thật ra ngày đầu tiên nhận được anh đào, Diêu Mông đã biết không phải do Hứa Hủ gửi. Sao Hứa Hủ có thể làm chuyện này? Hiện tại chỉ có Thư Hàng đang theo đuổi cô nên không khó đoán.

Cô im lặng vài giây, trả lời: "Thư Hàng, bây giờ tôi không thể đón nhận tình cảm mới. Anh đừng gửi anh đào cho tôi, cũng đừng liên lạc. Cảm ơn, chào anh!".

Cô cúp điện thoại một cách dứt khoát.

Trong lòng Thư Hàng rất khó chịu. Nguyên nhân không phải vì bị cô từ chối. Theo đuổi con gái làm gì có chuyện lần nào cũng thành công ngay, hơn nữa anh và cô cũng chưa hiểu nhiều về đối phương. Đó là vì ngữ khí của cô, ngữ khí quá bi thương khiến tim anh run nhẹ.

Một cô gái mới hai mươi mấy tuổi sao lại tuyệt vọng như vậy? Rốt cuộc cô từng trải qua chuyện gì? Đang chìm trong suy tư, máy di động của anh đổ chuông, là người anh nhờ điều tra Diêu Mông gọi tới.

Thư Hàng đột nhiên có dự cảm chẳng lành. Anh nhanh chóng bắt điện thoại: "Anh nói đi!".

Hai ngày sau, Thư Hàng đến quán cà phê Diêu Mông thường xuất hiện. Trong ánh hoàng hôn rực rỡ, cô lên xe ô tô của Phùng Diệp, bỏ đi mất. Lúc đó, Phùng Diệp để lộ ánh mắt thách thức với anh.

Sau khi họ đi xa, Thư Hàng ngồi trong ô tô châm một điếu thuốc. Anh quyết định buông tay.

https://thuviensach.vn

Vài ngày sau, hội thương gia của thành phố Lâm tổ chức tiệc kỷ niệm thành lập. Vì tương lai sẽ chuyển trọng tâm sự nghiệp tới khu vực Tây Nam nên Thư Hàng cũng tham dự.

Anh không bất ngờ khi nhìn thấy Diêu Mông tại buổi tiệc. Cô đặc biệt nổi bật giữa đám đàn ông trung niên của giới doanh nghiệp. Tuy nhiên, thần sắc của cô vẫn bình thản như thường lệ.

Lần này, Thư Hàng không tiến lại gần, chỉ thỉnh thoảng liếc cô qua đám đông.

Cô cũng tỏ ra không nhìn thấy anh, chỉ mỉm cười trò chuyện với người khác. Anh nghĩ, cô nhất định dùng kỹ xảo xã giao non nớt để ứng phó với đám cáo già này.

Âm nhạc nhanh chóng nổi lên. Rất nhiều đôi nam nữ ăn mặc chỉnh tề nhảy theo điệu nhạc. Một cô gái mời Thư Hàng khiêu vũ. Thư Hàng thản nhiên ôm eo đối phương, chầm chậm tiến vào khu vực sàn nhảy.

Ánh đèn nhấp nháy, bóng người lay động. Thư Hàng quay đầu liền nhìn thấy Diêu Mông một mình ngồi ở sofa trong góc phòng uống nước. Cô vốn là viên ngọc rực rỡ nhất của buổi tiệc hôm nay nhưng không khiêu vũ cùng ai.

Lúc này, bản nhạc đã kết thúc. Bạn nhảy thuận theo ánh mắt của Thư Hàng, cũng nhìn thấy Diêu Mông. Cô ta cười: “Cô ấy tên là Diêu Mông, một người rất đặc biệt”.

Bên cạnh có cô gái ngoài hai mươi nói xen ngang: “Nếu tôi mà là chị ta, chắc chẳng có mặt mũi ra đường”.

https://thuviensach.vn

“Nghe nói cô ta là đồng phạm của tên sát thủ.”

Thư Hàng hơi thẫn thờ, bạn nhảy ân cần giải thích: “Thư thiếu gia không phải là người thành phố Lâm nên không biết. Bạn trai cũ của cô ấy là tên tội phạm cưỡng hiếp giết người biến thái. Cô ấy không phải là người trong giới của chúng ta. Trước đây cô ấy là cảnh sát, bạn trai để lại cho cô ấy tài sản kếch xù… Tôi không quen cô ấy, chỉ nghe người ta nói vậy. Mọi người bề ngoài đều giữ thể diện cho cô ấy nhưng trong lòng biết rõ, nên tránh xa cô ấy một chút. Anh xem đi, không có người nào mời cô ấy khiêu vũ…”.

“Cô nói không đúng rồi.” Thư Hàng ngoảnh đầu mỉm cười với bạn nhảy, cắt ngang lời cô ta: “Bản nhạc tiếp theo sẽ có người mời cô ấy nhảy”.

Dưới cái nhìn chằm chằm của đám đông, Thư Hàng thản nhiên đi đến trước mặt Diêu Mông. Chạm phải ánh mắt kinh ngạc và phức tạp của cô, anh hơi cúi người, cười nói: “May I?”. Sau đó, anh hạ giọng thầm thì: “Không theo đuổi thì thôi. Tối mai tôi về Bắc Kinh rồi, nhảy một điệu chắc em cũng nể mặt đúng không?”.

Sau khi Lâm Thanh Nham qua đời, Diêu Mông vẫn thường mơ thấy hắn. Có lúc giật mình tỉnh dậy từ cơn ác mộng, nhìn căn phòng tối đen, cô sợ đến mức không thể ngủ tiếp.

Mỗi khi nghe tin tức giết người hay cưỡng dâm ở trên ti vi, cô đều cảm thấy buồn nôn. Diêu Mông biết đây là chướng ngại tinh thần sau khi bị tổn thương. Cô chỉ có thể thả lỏng bản thân, từ từ bình phục.

https://thuviensach.vn

Buổi tối cùng Thư Hàng kết thúc điệu nhảy, trong lòng cô xuất hiện một cảm giác khó diễn tả, tựa như cuộc sống giống vũng nước chết cuối cùng cũng có chút xao động. Hơn nữa, ánh mắt của người xung quanh khi chứng kiến Thư thiếu gia đến từ Bắc Kinh danh tiếng lẫy lừng mời cô khiêu vũ, ít nhiều cũng khiến cô cảm thấy sảng khoái.

Nhưng cô sẽ không đến với Thư Hàng, đây là đạo lý rất đơn giản. Nếu tương lai quyết định đón nhận tình cảm mới, cô sẽ tìm một người không biết quá khứ của cô. Có lẽ cô sẽ rời khỏi thành phố Lâm, đi nơi khác sinh sống.

Cô không muốn quá khứ ảnh hưởng đến tương lai sau này của cô. Cuộc đời cô vẫn còn dài.

Tối hôm đó, Diêu Mông tưởng tâm trạng của mình không tồi, kết quả cô lại mơ thấy Lâm Thanh Nham.

Trong mơ, Lâm Thanh Nham ôm một người phụ nữ, kịch liệt giao hoan. Cô đứng bên cạnh, vừa khóc vừa túm tay hắn: “Thanh Nham, tại sao anh lại như vậy? Tại sao chúng ta ra nông nỗi này? Thanh Nham, anh hãy quay về với em đi…”.

Khi Diêu Mông tỉnh giấc, nước mắt đầm đìa, ướt một bên gối. Trong phòng lạnh lẽo vô cùng. Cô nghẹn ngào ngồi dậy, tựa vào góc tường khóc nức nở. Nỗi đau khổ và nhục nhã cực lớn trong lòng, nỗi nhớ nhung cùng với sự yếu đuối sâu không thấy đáy, giống như đêm đen bủa vây và chôn vùi cô.

Trong lúc mơ hồ, Diêu Mông chợt nhớ tới cảnh buổi tối cùng Thư Hàng khiêu vũ. Anh mặc comple đen được là lượt cẩn thận, áo sơ

https://thuviensach.vn

mi trắng có hoa văn màu hồng nhạt, thắt cà vạt màu xanh da trời, cười híp mắt với cô. Anh và Lâm Thanh Nham khác nhau. Lâm Thanh Nham có khí chất chững chạc bức người, còn dung mạo của Thư Hàng lộ vẻ phóng túng tùy ý. Hình như anh lúc nào cũng vui vẻ, vui vẻ giữa trò chơi của nhân gian. Nhưng trong đôi mắt có vẻ thản nhiên của anh, luôn vụt qua một thâm ý mà cô không hiểu.

Buổi tối hôm nay, lúc ôm eo cô khiêu vũ, anh đột nhiên cất giọng nghiêm túc: "Em yên tâm, tôi tạm thời không theo đuổi em, cũng không đến quấy rầy em nữa".

Cô gật đầu, mỉm cười với anh. Anh nhìn cô chăm chú, bỗng dưng chuyển đề tài: "Em đừng vui mừng quá sớm. Tôi không bảo đảm, tương lai liệu có thay đổi hay không?".

Đàn ông đối với phụ nữ, kể cả người phụ nữ chỉ gặp một lần, một khi đã nảy sinh cảm giác nhớ nhung, sẽ nhớ mãi không quên người phụ nữ đó.

Tâm trạng của Thư Hàng đối với Diêu Mông hơi phức tạp. Đầu tiên, anh bị cô thu hút, sau đó có cảm tình. Nhưng khi biết quá khứ của cô, biết cô từng yêu kẻ giết người, từng bị hắn giam cầm mấy tháng, cuối cùng người đàn ông đó còn bị bắn chết trong lòng cô… Nói thế nào nhỉ, xung quanh Thư Hàng không có ai gặp biến cố tương tự. Anh đột nhiên cảm thấy ấm ức thay, vô cùng thương xót cô.

Hai tháng sau, Thư Hàng lại đến thành phố Lâm. Lần nay anh gặp Diêu Mông với thân phận đối tác làm ăn. Anh vốn đã chuyển trọng

https://thuviensach.vn

tâm sự nghiệp sang khu vực Tây Nam, Diêu Mông bây giờ là chủ sở hữu công ty có thực lực mạnh nhất thành phố Lâm. Hai người muốn tránh mặt cũng khó.

Hôm gặp lại, Diêu Mông đang xem sổ sách ở văn phòng công ty. Cô thư ký vào báo cáo: "Diêu tổng, Thư tổng ở Bắc Kinh đến rồi".

Diêu Mông gật đầu, tâm trạng của cô có chút vui vẻ. Điều này không liên quan đến tình yêu. Trong những năm tháng khó khăn nhất của cuộc đời, từng có người đàn ông theo đuổi, quan tâm, trêu chọc cô, khiến cô không khỏi cảm động. Tuy cô đã từ chối anh, nhưng hai người vẫn có thể làm bạn bè.

Một lúc sau, người đàn ông tuấn tú cao lớn tươi cười đi vào. Cô thư ký đứng ở cửa từng thay Diêu Mông nhận hoa đến mỏi tay cũng nở nụ cười đầy ý vị. Diêu Mông cất giọng khách sáo: "Thư tổng, mời ngồi". Thái độ của cô lịch sự mà xa cách, phân biệt rõ ràng.

"Tôi đến để bàn dự án quan trọng." Thư Hàng nhìn cô chăm chú. Anh đột nhiên phì cười: "Em gọi tôi là gì cơ? Thư tổng? Mới hai tháng không gặp đã xa lạ như vậy? Diêu Mông, em cứ gọi tôi là A Hàng đi!".

Diêu Mông vốn tưởng chuyện của hai người đã kết thúc. Nghe anh nói câu này, cô nhướng mắt. Bắt gặp ánh mắt nửa cười nửa không của anh, cô nhất thời không biết trả lời thế nào. Thư Hàng rút bản đề án từ túi xách đưa cho cô: "Nào, chúng ta bàn công việc, chuyện cá nhân không vội".

Diêu Mông: "…".

https://thuviensach.vn

Trên đời này tồn tại loại người luôn mang lại niềm vui cho người khác, ví dụ Thư Hàng.

Diêu Mông chưa từng gặp chủ doanh nghiệp hoặc con cháu cán bộ cao cấp nào như anh. Cả ngày phất phơ, mồm miệng tép nhảy, hoàn toàn chẳng có dáng vẻ một doanh nhân. Kể cả lúc họp hay lúc ăn cơm, anh cũng có thể khiến mọi người cười nghiêng ngả.

Nhưng khi bắt tay vào công việc, anh giải quyết đâu ra đấy. Diêu Mông mới chỉ theo Lâm Thanh Nham học làm kinh doanh nên còn nhiều hạn chế. Hơn nữa, phong cách của Thư Hàng không giống Lâm Thanh Nham. Anh không tàn nhẫn như Lâm Thanh Nham nhưng xảo quyệt hơn. Có lúc anh nghĩ ra trò mới, khiến cô trợn mắt nghẹn họng, không biết nói gì mới phải. Cô thật sự nghe không hiểu mấy thủ đoạn đầu cơ của anh.

Mỗi lúc như vậy, nhìn đôi mắt mờ mịt của Diêu Mông, tâm trạng của Thư Hàng rất tốt. Anh tươi cười ngồi xuống cạnh cô, giải thích cặn kẽ. Cuối cùng anh còn thêm một câu: “Có gì không hiểu có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào. Tôi mở máy suốt 24 tiếng đồng hồ”.

Một lần, Diêu Mông gọi điện cho anh vào lúc ba giờ sáng. Cô không hiểu ý nghĩa của con số trên báo cáo đầu tư nhưng ngại không muốn hỏi cấp dưới. Thế là cô gọi điện cho Thư Hàng. Hai người trao đổi đến năm giờ. Diêu Mông thật lòng nói cảm ơn, vừa định cúp điện thoại liền nghe anh lên tiếng: “Này, đừng tắt máy, tôi đến công ty em rồi. Em mau xuống dưới ăn sáng đi”. Sau đó, anh vừa lái xe, vừa tiếp tục giảng giải cho cô. Diêu Mông lại một lần nữa cảm thấy khoảng cách thực lực giữa hai người.

https://thuviensach.vn

Thật ra Thư Hàng cũng thấy rõ sự nỗ lực của Diêu Mông. Con mắt nhìn người của anh và Quý Bạch đều chuẩn như nhau. Sau vài lần tiếp xúc với Diêu Mông, anh nhận ra tư chất kinh doanh của cô rất bình thường. Sở hữu một khối tài sản lớn không phải chuyện đơn giản, cô cố gắng thêm một chút, may ra có thể duy trì hiện trạng. Sự lựa chọn tốt nhất đối với cô là bán cổ phần, điều này thích hợp với cô, cũng thích hợp với công ty.

Tất nhiên anh không nói với cô suy nghĩ này. Cô chăm chỉ như vậy, sao anh có thể đả kích cô. Hơn nữa, có những việc cô vốn không cần nhúng tay, nhưng để tìm hiểu nghiệp vụ, ngày nào cô cũng làm thêm giờ đến nửa đêm.

Không sao cả, đã có anh giúp cô, tương lai nhiều khả năng xuất hiện nữ doanh nhân ngôi sao ấy chứ. Kể cả khi không thích cô, chỉ cần nghĩ đến những chuyện cô gặp phải, anh cũng sẽ giúp cô, nói chi anh thích cô như vậy.

Nửa năm trôi qua rất nhanh. Hai công ty ngày càng hợp tác chặt chẽ, Thư Hàng cũng ngày càng tỏ thái độ rõ ràng.

Trước mặt thành phần cốt cán của hai bên, sau khi ký xong thỏa thuận hợp tác, anh cất giọng nghiêm túc với mọi người: “Tôi còn vài điều khoản bí mật cần thương lượng với Diêu tổng”. Mọi người biết ý lui hết ra ngoài, Diêu Mông vẫn chìm trong công việc: “Còn điều khoản bí mật gì? Anh hãy nói đi”.

Thư Hàng: “Tôi tạm thời chưa nghĩ ra. Bây giờ, điều tôi quan tâm là, tối nay chúng ta đi đâu ăn cơm để chúc mừng việc ký hợp đồng thành công?”.

https://thuviensach.vn

Diêu Mông đã quen với sự tồn tại của anh. Một lần hai người cùng ăn tối, cô uống chút rượu, Thư Hàng kể chuyện hài hước khiến cô cười chảy nước mắt. Cô không nhịn được giơ tay đấm nhẹ vào vai anh. Anh hành động nhanh như tia chớp, lập tức nắm tay cô. Đôi mắt đầy ý cười của anh để lộ thâm ý gì đó.

Diêu Mông vội rút tay về. Có chấp nhận anh hay không? Diêu Mông không dưới một lần nghĩ đến vấn đề này. Tuy Thư Hàng không còn nói câu theo đuổi cô nhưng quan hệ của hai người tương đối mờ ám. Cô dựa dẫm vào anh, giống như người bị rơi xuống nước đột nhiên túm được ngọn cỏ. Cô thậm chí không thể phân biệt, đây có phải là tình yêu hay không. Tình yêu là thứ cô đã mất cảm giác từ lâu.

Mọi việc được công khai tại buổi lễ tổng kết cuối năm của công ty Diêu Mông. Việc hợp tác giữa hai bên coi như kết thúc. Ngày hôm sau Thư Hàng sẽ quay về Bắc Kinh. Đó là một đêm mùa đông giá lạnh, tuyết bay ngợp trời, không khí vui vẻ. Mọi người ít nhiều đều uống rượu. Các nhân viên lần lượt đến chúc rượu Diêu Mông và Thư Hàng.

Giám đốc bộ phận thương mại quốc tế là một nữ tiến sỹ du học ở nước ngoài về rất xinh đẹp và nhanh nhẹn. Người tinh ý đều nói cô ta thích Thư Hàng. Bề ngoài Thư Hàng luôn hòa nhã thân thiện nhưng từ đầu đến cuối đều không cho đối phương cơ hội.

Cô ta cầm ly rượu chúc Diêu Mông rồi quay sang Thư Hàng: “Thư tổng, anh đến thành phố Lâm gần một năm rồi, sao vẫn còn độc thân?”.

https://thuviensach.vn

Mọi người đều cười, Diêu Mông cũng cười. Ai nấy đều tưởng Thư Hàng bông đùa như thường lệ. Nào ngờ anh nhìn Diêu Mông, từ tốn trả lời: "Chẳng phải tôi luôn theo đuổi Diêu tổng của các vị hay sao? Nhưng cho đến nay vẫn chưa thành công".

Mọi người đều ngây ra. Tuy hai vị sếp tổng từng có tin đồn nhưng bọn họ như gần như xa, cũng không thấy có tiến triển, lâu rồi mọi người cũng không để ý. Ai ngờ Thư Hàng thẳng thắn công khai chuyện này trước mặt đám đông.

Ở giây tiếp theo, mọi người đều cười ha ha, nhưng cười xong lại không biết nói gì cho đỡ ngượng ngùng. Cô tiến sỹ thích Thư Hàng đặt ly rượu xuống, sắc mặt rất khó coi. Cô ta nói qua loa vài câu rồi đi mất.

Diêu Mông cũng rất ngượng ngùng, gương mặt nóng ran. Lòng cô trĩu nặng, từ nay về sau cô không thể coi như không có chuyện gì khi ở bên cạnh anh.

Diêu Mông viện cớ đi vệ sinh, đứng dậy ra ngoài.

Thư Hàng đặt ly rượu, điềm nhiên đuổi theo Diêu Mông, không chút ngại ngùng.

Hai người cùng đi ra ngoài ban công, Thư Hàng khép chặt cánh cửa ở sau lưng. Anh an ủi cô: "Em đừng để ý thiên hạ nói gì, không sao đâu".

Diêu Mông quay đầu, lặng lẽ nhìn anh: "Xin lỗi, Thư Hàng, bây giờ tôi vẫn chưa được".

https://thuviensach.vn

Xin lỗi, Thư Hàng. Đã hơn nửa năm trôi qua, nhưng cô chỉ cho anh một câu như vậy.

Ngày hôm sau, Thư Hàng lên máy bay quay về Bắc Kinh, tâm trạng rối bời. Anh tưởng đã mười phần chắc chín, anh tưởng cô có tình cảm với anh. Ai ngờ một khi nói rõ, cô không cần tiếp tục giả bộ ngốc nghếch, từ chối thẳng thừng. Thời gian qua cô chỉ dựa dẫm vào anh, chứ không liên quan đến tình yêu. Nghĩ tới điều đó là anh thấy đau lòng.

Lần này Thư Hàng rời xa rất lâu.

Diêu Mông nghĩ, có lẽ bất cứ người đàn ông nào cũng có giới hạn cuối cùng. Thời gian này đúng là cô thường nhớ đến anh, nhớ gương mặt ẩn hiện ý cười của anh, nhớ tới bộ dạng tuấn tú của anh khi giảng giải cho cô về những vấn đề nhức đầu liên quan đến kinh tế.

Nhưng không thể bắt đầu, cũng không biết khi nào mới có thể bắt đầu.

Sau đó xảy ra rất nhiều chuyện. Thành phố Lâm lại xuất hiện vụ án giết người hàng loạt. Không hiểu tại sao, đối tượng đầu tiên Diêu Mông nghĩ đến là Phùng Diệp. Có lẽ "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng", một chút bất thường cũng đủ khiến cô nơm nớp lo sợ. Khi cô kể trực giác của mình với Hứa Hủ, Hứa Hủ cũng sững sờ.

Sau đó để thăm dò, cũng nhằm mục đích dụ rắn ra khỏi hang, Diêu Mông không biết lấy đâu ra dũng khí, hẹn hò với Phùng

https://thuviensach.vn

Diệp. Cô cố gắng chịu đựng nụ hôn của hắn, lén lút ăn trộm một con rối ở nhà hắn.

Buổi tối hôm cảnh sát vây bắt Phùng Diệp, Diêu Mông ngồi trong biệt thự của mình. Bên ngoài là vô số vệ sỹ và người của cảnh sát, nhưng cô vẫn cảm thấy sợ hãi khi nhìn ra màn đêm yên tĩnh. Biết rõ Phùng Diệp không thể phá vòng vây đến trả thù mình, cô vẫn nơm nớp bất an, tựa hồ ở giây tiếp theo, Phùng Diệp sẽ xuất hiện trước mặt cô.

Thời gian chầm chậm trôi qua, nỗi khiếp sợ trong lòng Diêu Mông tích tụ ngày càng nhiều. Đang trong lúc hoảng hốt căng thẳng, máy di động bất chợt đổ chương. Cô cầm lên xem, là Phùng Diệp gọi tới. Diêu Mông giật mình, ném cả điện thoại vào bồn cầu.

Tiếng chuông vẫn vang lên hồi lâu. Cho đến khi âm thanh tắt hẳn, cô thở phào nhẹ nhõm, ngồi ôm mình ở góc giường.

Ai ngờ đúng lúc này, điện thoại bàn trong phòng lại đổ chuông. Diêu Mông suýt nữa hét to. Nhìn máy điện thoại trên sofa, cô vừa sợ vừa tức giận. Tiếng chuông vang lên không ngừng nghỉ, lửa giận ở trong lòng cô bùng cháy. Diêu Mông liền nhảy xuống giường, lao đi nhấc ống nghe điện thoại: “Cầm thú! Tôi chẳng có gì nói với anh”.

Người ở đầu kia im lặng vài giây: “Cầm thú? Sao tự dưng em lại mắng tôi như vậy?”.

Là Thư Hàng.

Lúc này, trái tim đang lơ lửng của Diêu Mông mới trở về vị trí cũ: “Sao lại là anh? Tôi tưởng là…”.

https://thuviensach.vn

“Em tưởng là ai?”

“Không có gì.”

Thư Hàng trầm mặc một lúc mới hỏi: “Em bận gì vậy? Tôi gọi điện thoại nhưng em tắt máy. Tôi còn sợ em xảy ra chuyện, nghe nói thành phố Lâm lại xuất hiện tên giết người biến thái”.

“Tôi không sao, tôi đang ở nhà, điện thoại bị rơi vào bồn cầu.” Diêu Mông hỏi: “Gần đây anh thế nào?”.

Buổi tối hôm đó, hai người trò chuyện đến hơn hai giờ sáng. Cho đến khi người cảnh sát canh gác ở bên ngoài gõ cửa, dùng ánh mắt hưng phấn ra hiệu cho Diêu Mông, cô mới trút tảng đá đè nặng trong lòng. Điều này có nghĩa là, Phùng Diệp đã sa lưới.

Đây là cuộc điện thoại dài nhất từ trước đến nay của hai người. Thư Hàng không biết, Diêu Mông chịu nói chuyện với anh lâu như vậy là nhờ tên giết người biến thái, tức tình địch của anh.

Sau đó, Thư Hàng nghe nói kẻ giết người tên Phùng Diệp. Anh lại nghe ngóng được thông tin, Diêu Mông cũng dính dáng, còn phối hợp với cảnh sát bắt giữ tội phạm. Thư Hàng sầm mặt, cô không sợ chết hay sao?

Anh lập tức đặt vé máy bay đến thành phố Lâm.

Tại buổi tiệc của công ty Hứa Tuyển, hai người cuối cùng cũng xác định mối quan hệ. Diêu Mông bị trẹo chân, Thư Hàng thừa cơ lấn tới. Trong phòng y tế của khách sạn, anh vừa bôi thuốc vừa xoa bóp, vừa ôm cô, cuối cùng hôn lên gương mặt đầm đìa nước mắt của cô.

https://thuviensach.vn

Diêu Mông không kháng cự. Cô không biết đây liệu có phải là tình yêu, nhưng hiện tại, cô không muốn rời xa Thư Hàng.

Sau khi bôi thuốc xong, Thư Hàng nói lái xe đưa cô về nhà, bỏ rơi trợ lý và thư ký của hai người. Nhưng xe ô tô không đi về hướng nhà Diêu Mông, mà đi ra bờ sông.

Diêu Mông hoài nghi: "Anh làm gì vậy?".

Thư Hàng hôn đôi mắt đỏ hoe của cô: "Cuộc vạn lý trường chinh đã đạt kết quả. Em cũng phải cho anh chơi trò lãng mạn để bày tỏ thành ý chứ".

Thật ra cũng chẳng có gì lãng mạn. Anh đỗ xe bên bờ sông, ôm cô ngồi dưới bãi cỏ ngắm cảnh đêm rực rỡ ánh đèn.

Nhưng đây là lần đầu tiên tâm trạng của Diêu Mông vô cùng yên tĩnh và thanh thản trong mấy năm trở lại đây. Không có giấc mơ đáng sợ, không có mồ hôi vã như tắm và cảm giác đau lòng, chỉ có một người đàn ông tươi cười ngồi bên cạnh cô, bóp chân cho cô, dạy cô cách nhận biết các chòm sao.

Họ giống như đôi nam nữ bình thường, cũng giống cuộc đời và tình yêu của người bình thường.

Đến lúc trời sáng, Diêu Mông mới phát hiện ra hai người nằm ngủ trên bãi cỏ. Anh nằm thẳng, cô nằm trong lòng anh, áo comple của anh đắp trên người cô.

Diêu Mông dịch người sâu hơn trong vòng tay của anh: "Cảm ơn anh, Thư Hàng!".

https://thuviensach.vn

Hai năm sau, hai người bắt đầu bàn chuyện kết hôn.

Bố mẹ Diêu Mông là công nhân. Ban đầu, họ cảm thấy bất an khi biết con rể tương lai có gia thế hiển hách, nhưng sau một thời gian, thấy anh có tính cách trầm ổn đáng tin cậy, bọn họ rất hài lòng.

Tuy nhiên, Diêu Mông chưa bao giờ gặp người nhà Thư Hàng.

Gần Tết âm lịch, Thư Hàng đặt hai vé máy bay về Bắc Kinh, đồng thời thay bạn gái chuẩn bị quà tặng cho bố mẹ mình.

Diêu Mông lo lắng: "Liệu bố mẹ anh…".

Không đợi cô nói hết, Thư Hàng trả lời dứt khoát: "Không đâu. Ở trong nhà, bạn trai của em có quyền phát ngôn tuyệt đối. Em yên tâm đi, mẹ anh không quá để ý, không biết quá khứ của em. Chẳng phải ai cũng có bà mẹ cứng rắn sáng suốt như mẹ Quý Bạch. Về phần bố anh, ông ấy rất đàn ông, không bao giờ bận tâm đến chuyện đó. Thư gia nhà anh cũng chỉ là gia đình quý tộc sa sút, bây giờ hoàn toàn dựa vào việc làm ăn của anh. Em cứ yên tâm, đừng thấy áp lực gì cả!".

Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
http://www.luv-ebook.com

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn